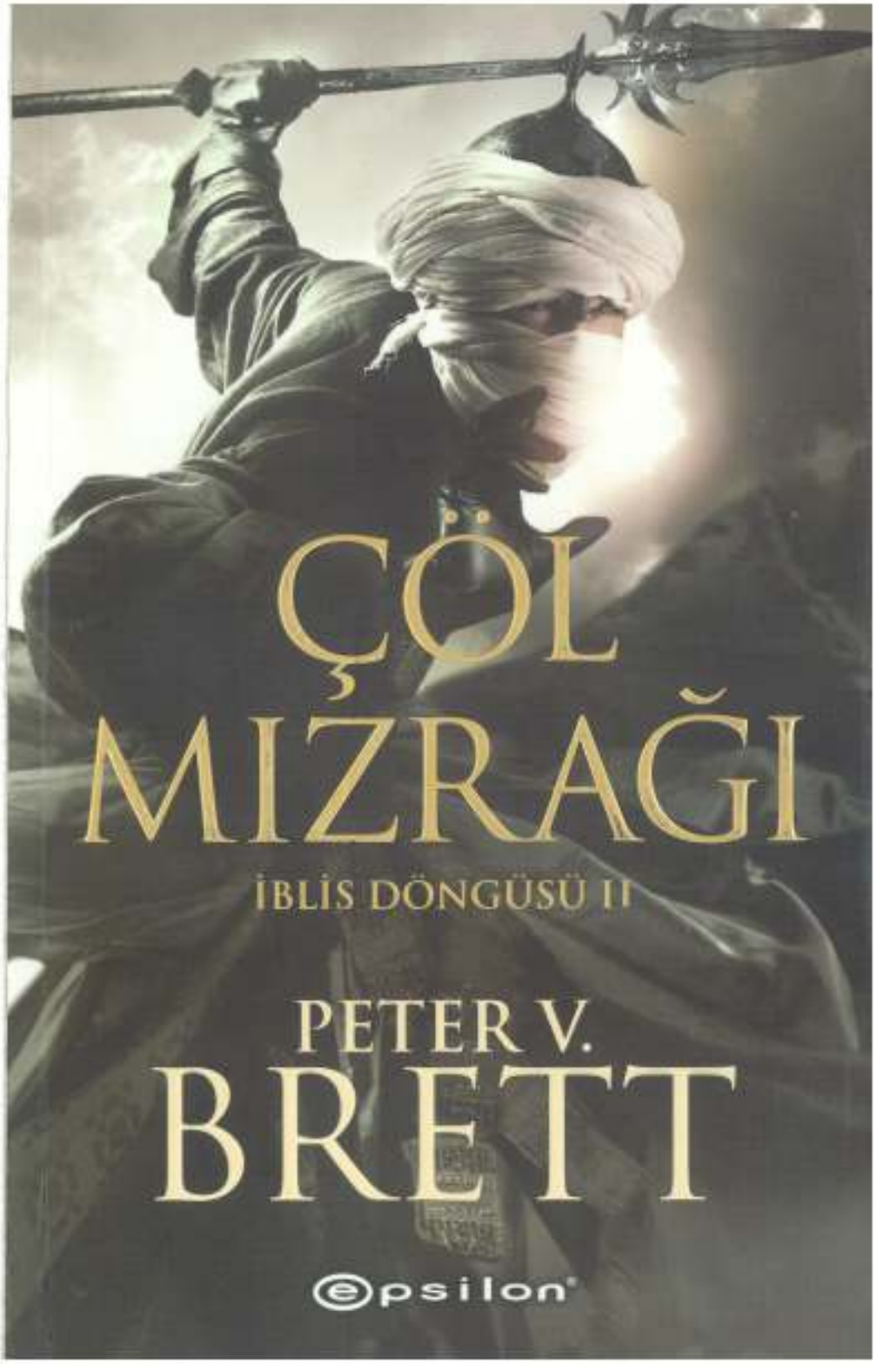

ÇÖL
MIZRAĞI
İBLİS DÖNGÜSÜ II
PETER V.
BRETT
epsilon

ÇÖL MIZRAĞI

PETER V. BRETT

ÇÖL MIZRAĞI

Orijinal Adı: The Desert Spear
Yazarı: Peter V. Brett
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Mert Dengiz
Editör: İbrahim Enis Köksaldı
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2013

ISBN: 978 9944 82-747-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2010 Peter V. Brett

Türkçe Yayım Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ÇÖL MIZRAĞI

Peter V. Brett

Çeviri
Mert Dengiz

epsilon®

Dani ve Cassie için

TEŞEKKÜR

Çöl Mızrağı, şu ana kadar kalkıştığım en uzun ve iddialı iş. Sekiz aktif karakteri tutarlı bir hikâye oluşturacak şekilde hikâyeye dokumak, zayıf aklımı oldukça zorladı. Arkadaşlarım ve ailemin, özellikle de kitabı ilk aşamalarında okumaya zaman ayırıp sundukları eleştiri ve tavsiyelerle hikâyenin şu anda elinizde tuttuğunuz kitaba evrilmesini sağlayan test okuyucularımın desteği olmasaydı bu işi başaramazdım. Myke, Matt, Dani, Stacy, Amelia, Jay, Annem, Denise, Cobie, Jon, Nancy, Sue, temsilcim Joshua, editörlerim Anne ve Emma, redaktörüm Laura, yabancı yayımcılarım ve çevirmenlerim... Çok teşekkürler. Ayrıca yeni doğan bebeğim ve kariyerimle hayatım tepetaklak olmuşken *Çöl Mızrağı*'nı şimdiye kadarki en iyi eserim haline getirmeye çabaladığım sırada bana mesaj yollayan ve desteklerini esirgemeyen ilk kitabın okurlarına da teşekkürler. Hepiniz sağ olun. Benim için dünyaya bedelsiniz.

ÖNDEYİŞ

ZİHİN İBLİSLERİ

D.S. 333
Kış

Yeni aydan önceki geceydi. Belli belirsiz görünen hilalin bile gökyüzü ufkunda kaybolduğu geç ve karanlık saatlerdi. Bir ağaç topluluğunun kalın dalları altında saf karanlığa gömülmüş küçük bir arazi parçasının zemininden şeytani bir varlık yükseldi.

Kara sis maddeleşerek yavaşça bir çift dev iblise dönüştü. Bu iblislerin sert, kahverengi derileri, bir ağaç kabuğu gibi yumru ve budaklıydı. Yerden omuzlarına kadar olan yükseklikleri üç metreyi bulan yaratıklar, havayı kokluyor, kanca şekilli pençelerini donmuş orman zeminine geçiriyorlardı. Çevreyi kara gözleriyle tararlarken, boğazlarından boğuk bir gürüldeme yükseliyordu.

Tatmin olduktan sonra birbirlerinden uzaklaştılar ve atılmaya hazır bir şekilde çömeldiler. Onların arkalarındaki saf karanlık daha da derinlik kazandı ve iki dumansı şekil daha maddeleşti.

Bunlar, daha ince yapıya sahip, boyları iki metreye bile ulaşmayan yaratıklardı. Daha büyük kardeşlerinin yumrulu zırhlarının aksine, yumuşak, kömür rengi derileri vardı. Zarif el ve ayak parmaklarının ucundaki pençeleri kırılgan görünüyordu. Tıpkı bir kadının manikürlü tırnakları gibiydiler. Üzerinde bu-

run olmayan ağızlarında, sadece tek sıra halinde dizilmiş, keskin dişler vardı.

Şişkin kafalara, dev, kapaksız gözlere ve koni biçimindeki kafataslarına sahiptiler. Kafataslarının üzerindeki yamru yumru ve dokulu deri, türlerine özgü boynuzların kökleri etrafında sanki kendi nabzına sahipmiş gibi atmaktaydı.

Yeni gelen iki yaratık, uzun süre birbirlerine baktılar. Alınları gözle görülür biçimde bir nabız gibi atıyor, aralarındaki havayı birbirlerine itiyorlarmışçasına titreşiyordu.

Daha büyük iblislerden biri, çalılıkların arasında bir hareketlilik yakaladı ve korkutucu bir hızla uzanarak, bulduğu sıçanı saklandığı yerden kaldırdı. Nüvelik, kemirgeni daha da yakınına getirerek meraklı bakışlarla inceledi. Bunu yaparken, kendi ağzı da bir fareninkine dönüşmeye başladı. Ağzından iki uzun kesici diş uzarken, yanlarından fare bıyıkları fırlayan uzun bir burun meydana geldi. Nüveliğin dili, ağzından çıkarak, dişlerin keskinliğini ölçtü.

İnce yapılı iblislerden biri, alnı titreşirken, hayvana bakmak üzere döndü. Pençesini savuran mimik iblisi, sıçanı iki parçaya ayırıp bir kenara attı. Nüvelik prenslerinin emriyle iki mimik iblisi, şekillerini değiştirerek devasa rüzgâr iblislerine dönüştüler.

Saf karanlıktan çıkmak üzere adım atan zihin iblisleri, tenlerine değen yıldız ışığı nedeniyle tısladılar. Nefesleri soğuk havada buharlı çıkıyordu ancak kar üzerinde pençe şekilli ayak izleri bırakarak ilerlerlerken rahatsız olduklarına dair herhangi bir belirti göstermediler. Olabildiğince eğilen mimik iblislerinin kanatlarına tırmanıp sırtlarına atladılar ve gökyüzünde yükseldiler.

Çok sayıda iblisin üzerinden geçerek kuzey yönünde uçtular. Küçük büyük tüm iblisler, nüvelik prensleri onların üzerlerinden geçerken korkuyla siniyorlar, sonra, prenslerin arkalarında bıraktıkları titreşimli çağrıyı takip etmek üzere harekete geçiyorlardı.

Mimik iblisleri yüksek bir noktaya konduğunda, zihin iblisleri onların üzerinden aşağı indi. Aşağıdaki manzarayı gözlem-

lediler. Ovaya devasa bir ordu yayılmıştı. Karın ayaklar altında ezilip donmuş çamura dönüştüğü bir arazinin üzerini beyaz çadırlar kaplıyordu. Hörgüçlere sahip büyük yük hayvanları, güç çemberleri içinde toplu halde duruyorlardı ve üstlerine soğuğa karşı korunmaları amacıyla battaniyeler örtülmüştü. Kampın etrafındaki muhafazalar güçlüydü ve onların çevresinde devriye gezen askerlerin yüzleri siyah bir kumaşa sarılmıştı. Bu uzaklıktan bile, zihin iblisleri, onların sahip olduğu muhafazalı silahların gücünü hissedebiliyordu.

Kampın muhafazalarının ötesinde, düzinelerce iblisin cansız bedeni yatıyor, *gün yıldızı*nın gelip onları yakarak yok etmesini bekliyordu.

Prenslerin beklediği yüksek noktaya ilk ulaşanlar ateş iblisleri oldu. Saygıyla mesafelerini koruyan yaratıklar, adeta dans ederek tapınmaya başladılar. Sadakatlerini çığlıklarıyla gösterdiler.

Zihin iblislerinden gelen bir başka titreşim, iblisleri anında susturdu. Nüvelik prenslerinin çağrısına boyun eğen iblislerin oluşturduğu koca ordu bir araya gelirken bile, etraf ölümcül bir sessizliğe büründü. Orman ve ateş iblisleri ırksal nefretlerini unutmuşçasına yan yana duruyorlar, rüzgâr iblisleri, gökyüzünde tur atıyorlardı.

Bu manzarayı görmezden gelen zihin iblisleri, gözlerini aşağıdaki düzlükte tutarlarken kafatasları titreşmekteydi. Çok geçmeden, aralarından biri, kendi mimik iblisine bakarak arzularını ona aktardı. Yaratığın eti eriyip kabararak, devasa bir kaya iblisi şekli aldı. Oraya toplanmış olan diğer iblisler de, onu tepeden aşağı sessizce takip etti.

Tepede bekleyen iki prens ve geriye kalan mimik iblisi, onları izlemekle yetindi.

Kampa yakınlaştıklarında, hâlâ karanlığın örtüsü altındaydılar. Mimik iblisi yavaşladı ve ateş iblislerine hareket emrini verdi.

Nüveliklerin en küçüklerinden ve en zayıflarından olan ateş

iblislerinin gözleri ve ağızları, vücutlarının içinde bulunan alev nedeniyle parlardı. Askerler, onları anında fark etmişti, ancak fazla hızlı olan yaratıklar, nöbet askerleri daha alarm veremeden, ağızlarından çıkan alevlerle birlikte muhafazaların üzerine çullandılar.

Alevlerin temas ettiği muhafazalar cızırdadı ancak zihin iblislerinin emirlerini yerine getiren iblisler, bunun yerine, çevreye yığılmış olan karları hedef aldı. Nefeslerinden çıkan alevler, bu kar yığınını anında yüksek sıcaklıktaki buharlara dönüştürdü. Muhafazalarının arkasında güvende olan nöbet askerleri zarar görmediler, ancak yükselen sıcak ve kalın sis, adamların yüzlerindeki kumaşları bile aşarak gözlerini yakıyor, etraftaki havayı bozuyordu.

Elindeki gürültülü zili çalan bir asker, kamp içerisinde koşturdu. O bunu yaparken, diğerleri korkusuzca muhafazalarının güvenliğinden çıkarak, bulabildikleri en yakın ateş iblislerini mızraklarıyla şişlediler. Yaratıkların keskin, üst üste katmanlardan oluşan zırhlarını delip geçen silahlar, etrafın sihir kıvılcımlarıyla aydınlanmasına neden oldu.

Diğer iblisler yanlardan saldırıyorlardı, ama askerler uyum içerisinde çalışıyorlardı. Bir yandan dövüşürken, bir yandan da sahip oldukları muhafazalı kalkanlarla birbirlerini koruyorlardı. Diğer savaşçılar da dövüşe katılmak üzere koştururken, kamp içinde bağrışmalar duyuluyordu.

Yine de, hem sisin hem de karanlığın örtüsü altında gizlenen iblis birliği ilerlemeye devam etti. Askerlerden biri ne zaman zaferle haykırsa, bir saniye sonra gelen haykırış, sisin içerisinden çıkagelen iblislerin görüntüsü karşısında hissedilen şaşkınlığın nidası oluyordu.

İlk düşmanıyla karşılaşan mimik iblisi, ağır kuyruğuyla ayaklarını yerden kestiği askerin hakkından kolayca geldi. Düşen adamı bacağından yakaladı ve bahtsız savaşçının omurgasını, bir kamçı gibi şaklatarak çatırdattı. Mimik iblisinin karşısına çıkan bir sonraki askerler ise, üstlerine fırlatılan ölü arkadaşlarının cesedi tarafından yere serildiler.

Dövüşe dahil olan diğer iblisler, ortalama bir başarıyla savaşı-

yorlardı. Sayıları az olan nöbet askerleri çok geçmeden avantajlarını kaybetmişlerdi ancak iblisler, kendi avantajlarını kullanmak konusunda yavaş kalmışlardı. Bir sonraki asker dalgasına dikkatlerini çevireceklerine, biraz önce öldürdükleri askerlerin cesetlerini parçalamakla meşgul oluyorlardı.

Kampın içinden gittikçe daha fazla asker çıkıyor, çabucak saf tutuyor, akıcı ve gaddar bir şekilde düşmanlarını öldürüyorlardı. Silahlar ve kalkanlar üzerindeki muhafazalar, karanlığın içinde tekrar tekrar parıldıyordu.

Tepe üzerindeki yüksek noktada ise, zihin iblisleri, muharebeyi tepkisiz bir şekilde izliyordu. Düşman mızrakları tarafından öldürülen iblisleri umursamıyorlardı bile. Savaş alanındaki mimik iblisinin sahibi olan zihin iblisi, kafatasının bir titreşimiyle ona emrini gönderdi.

Çok geçmeden, mimik iblisi, ellerinde tuttuğu bir cesedi, kampın etrafında bulunan muhafaza direklerinden birine fırlatarak, savunmada bir gedik açtı. Tepeden bir başka emir geldiğinde, savaşçılarla dövüşmeyi bırakan diğer nüvelikler, kamp içine hareket etmek üzere açılan gediğe hareketlendiler.

Bir anda dengelerini kaybetmiş olan savaşçılar, arkalarına döndüklerinde etrafta dolaşıp çadırları yakmakta olan ateş iblislerinin ve yanıp kül olmuş iç muhafazaların arasından geçen daha büyük nüveliklerin manzarasıyla karşı karşıya kaldılar. Kadınları ile çocuklarının çığlıklarını duyuyorlardı.

Askerler, haykırarak sevdiklerine koşuyorlardı. Biraz önce sahip oldukları düzenden eser kalmamıştı. Dakikalar içinde, o birbirine sıkıca bağlı, yenilmez görünen birlikler, binlerce farklı parçaya ayrılmış, kolay bir ava dönüşmüştü.

O anda kampın tamamıyla istila edileceği, yakılıp kül edileceği sanılabilirdi. Ama sonra bir adam, merkezde duran büyük çadırın girişinde ortaya çıktı. Tıpkı diğer savaşçılar gibi baştan aşağı siyah bir kıyafet içerisindeydi ama dış cüppesi ve başındaki sarığı saf beyaz renkti. Başı üzerinde altından bir taç bulunan adamın ellerinde, parlak, metalden yapılmış bir mızrak vardı. Nüvelik prensleri, bu görüntüye tıslayarak tepki verdiler.

Adam yaklaşırken haykırışlar duyuldu. Zihin iblisleri, insan-

lar arasında iletişim adına çıkan ilkel hırıltılara ve viyaklamalara alayla dudak büktüler, ancak bunların ne anlama geldiği belliydi. Diğer askerler piyondu. Bu kişi ise onların zihniydi.

Yeni gelen adamın mutlak etkisi altına giren savaşçılar, bağlı oldukları kastları hatırlayarak bir önceki uyumlarına geri döndüler. Birliklerden biri, dıştaki gediği tıkamak üzere hareketlenirken, diğer ikisi yangınları söndürme görevine koyuldu. Bir başkası ise savunmasız insanları güvene ulaştırmak üzere harekete geçti.

Böylece üstlerindeki yüklerinden kurtulan diğer askerler, kampı karış karış tarayarak artık onlara karşı koyamayan iblisleri öldürme işine koyuldular. Dakikalar içinde, çember dışındaki savaş alanı gibi, kampın içerisinde de nüvelik cesetleri yığınlar oluşturdu. Hâlâ kaya iblisi formunda olan mimik iblisi ise, çok geçmeden geriye kalan tek nüvelik olmuştu. Bir mızrak tarafından alt edilemeyecek kadar hızlıydı ancak gerçek görünüşünü açığa çıkarmadan, kalkanların oluşturduğu duvarı aşamayacaktı.

Tepeden bir emir daha geldiğinde, maddeselliğini yitirerek bir gölgeye dönüşen mimik iblisi, muhafazaların arasındaki minik bir boşluktan sızarak kamptan dışarı çıktı. Nüvelik, efendisinin yanındaki yerine geri döndüğünde, düşman hâlâ onu aramaktaydı.

Tepenin başında birkaç dakika daha kalan iki zihin iblisi, titreşimleri sayesinde birbirleriyle iletişim kurdular. Sonra aynı anda gözlerini kuzeye çevirdiler. Diğer insan "zihni"nin, orada olduğu söylenmişti.

Aralarından biri, devasa bir rüzgâr iblisi formunda olan kendi mimik iblisine döndü ve nüveliğin kanadına tırmandı. Onlar gecenin karanlığında uzaklaşırlarken, tepenin başında kalan diğer zihin iblisi, aşağıdaki manzaraya tekrar dönerek, tütmekte olan düşman kampına gözlerini dikti.

Kısım I

ŞEREFTEN YOKSUN ZAFER

1. Bölüm

RİZON KALESİ

D.S. 333
Kış

Rizon Kalesi'nin surları bir şakadan ibaretti.

Şehrin, üç metre yüksekliğe zar zor ulaşan ve taş çatlasa yarım metre kalınlığında bir duvardan ibaret olan savunma hattı, bir *Damaji*'nin on iki sarayının en pintisinin bile sahip olduğundan azdı. Gözcü birliklerinin, yanlarındaki çelik nallı merdivenlere ihtiyaçları olmamıştı bile. Çoğu, basit bir şekilde minik duvara tırmanıp diğer tarafa atlamıştı.

"Bu kadar zayıf ve ihmalkâr insanlar, fethedilmeyi hak ederler," dedi Hasik. Jardir homurdandı ama herhangi bir şey söylemedi.

Jardir'in elit savaşçılarının ileri muhafızları, gecenin karanlığını örtü olarak kullanarak şehre ulaşmışlardı. Binlerce sandaletli ayak, ana şehri çevreleyen, nadasa bırakılmış toprağın üzerinde birikmiş karı eziyordu. *Yeşildiyarlılar,* muhafazalarının ardında korkuyla sinmişken, Krasialılar, iblis dolu gecede cesaretle ilerlemişti. Nüvelikler bile bu kadar Kutsal Savaşçı'nın hareket halinde olduğunu gördüklerinde, onlarla aralarına mesafe koyuyorlardı.

Şehir önünde toplanan sarıklı savaşçılar, derhal saldırmamışlardı. İnsanlar, diğer insanlara gece vakti saldırmamalıydı. Şafa-

ğın ilk ışıkları gökyüzünü doldurmaya başladığında, düşmanlarına yüzlerini göstermek amacıyla sarıklarını indirmişlerdi.

Gözcüler şehir kapısındaki muhafızları etkisiz hale getirdiğinde duyulan birkaç kısa iniltiden sonra, açılan şehir kapısının gıcırtısı, Jardir'in ordusunun şehre girdiğini haber verdi. Altı bin *dal'Sharum* savaşçısı, kükreyerek şehre doluştu.

Rizonlular daha ne olduğunu anlayamadan, Krasialılar onların üzerine çullanmıştı. Kapılara tekmeyi bastıkları gibi erkekleri yataklarından sürüklüyor, onları çıplak halleriyle karların içine atıyorlardı.

Sınırsız verimli topraklara sahipmiş gibi görünen Rizon Kalesi, Krasia'dan çok daha kalabalıktı ancak Rizonlu erkekler savaşçı değillerdi. Jardir'in eğitimli safları karşısında, tırpanla biçilen ekinler gibi birer birer düştüler. Direnenlerin kasları yırtıldı, kemikleri kırıldı. Savaşanlar ise öldüler.

Jardir, tüm bunları keder içinde izledi. Her ölen ya da sakat kalan adam, Sharak Ka'da yani Büyük Savaş'ta, şan ve şeref sahibi olamayacak bir başkasıydı. Ne var ki, tüm bunların yapılması gerekliydi. Kuzey insanlarını iblis soyuna karşı bir silaha dönüştürebilmek için, onlara bir demircinin mızrak uçlarına davrandığı gibi davranmak zorundaydı Jardir. Onları çekiciyle döverek sertleştirmek zorundaydı.

Kadınlar ise, Jardir'in adamlarının onlara yaptıkları karşısında çığlık atmaktan fazlasını yapamadılar. Sharak Ka yakındı ve bir sonraki savaşçı nesli, gerçek erkeklerin tohumlarından oluşmalıydı; korkakların değil.

Bir süre sonra, oğlu Jayan, Jardir'in önündeki karlarda diz çöktü. Mızrağının ucu kana bulanmıştı. "Merkez şehir bizimdir baba," dedi.

Jardir başıyla onayladı. "Eğer merkez şehri kontrol edersek, ovayı da kontrol ederiz."

Jayan, ilk komutanlık görevinden alnının akıyla çıkmıştı. Eğer bu muharebe iblislere karşı olsaydı, saldırıyı bizzat Jardir yönetirdi ama o, Kaji'nin Mızrağı'nı insan kanıyla lekelemeyecekti. Jayan, yüzbaşıların sembolü olan beyaz peçeyi takmak için fazla gençti ancak Jardir'in ilk çocuğuydu. Kurtarıcı'nın ka-

nındandı. Güçlüydü, acıya dayanıklıydı; onun etrafında, hem savaşçılar hem de rahipler saygıyla yürürlerdi.

"Çoğu kaçtı," diye ekledi Asome, ağabeyinin arkasında belirerek. "Küçük köyleri uyaracaklardır. Oradaki insanlar da kaçacak, Evejah kanununun arındırıcı hükmünden uzaklaşacaklardır."

Jardir ona baktı. Asome, ağabeyinden bir yaş küçüktü. Daha az cüsseli ve çok daha zayıftı. Üstünde bir *dama*'nın beyaz cüppesi vardı. Silahlara ya da bir zırha sahip değildi ancak bu Jardir'i kandıramazdı. İkinci oğlu, en büyük oğlundan çok daha hırslı ve tehlikeliydi. Ayrıca ikisi de sahip oldukları düzinelerce küçük kardeşle karşılaştırılamazlardı bile.

"Şimdilik kaçıyorlar," dedi Jardir, "ama erzak depolarını arkalarında bırakıyorlar ve kış vakti yeşil diyarları kaplayan şu yumuşak buz üzerinde yolculuk ediyorlar. Zayıf olanları ölecek ve bizi onları öldürme zahmetinden kurtaracaklar. Boyunduruğum altındakiler ise, içlerinde güçlü olanları vakti gelince bulacaktır. Bu işten alnınızın akıyla çıktınız oğullarım. Jayan, adamlarını görevlendir, esirleri soğuktan ölmeden önce tutabileceğimiz binalar bulsunlar. Oğlanları *Hannu Pash* için ayırın. Eğer bu ufaklıkların kuzeyli zayıflıklarını üstlerinden atmalarını sağlayabilirsek, belki içlerinden bazıları babalarını gölgede bırakabilirler. Güçlü erkekleri savaşta yem olarak, zayıf olanlarını ise köle olarak kullanacağız. Doğurgan yaştaki tüm kadınlarla çiftleşilebilir."

Jayan, yumruğunu göğsüne vurdu ve başıyla onayladı.

"Asome, diğer *dama*lara başlamaları için işaret ver," dedi Jardir. Asome emri anladığını belli ederek başını eğdi.

Jardir, beyaz kıyafetli oğlunun emri uygulamak üzere oradan ayrılmasını izledi. Rahipler, Everam'ın mesajını *chin*lere yayacaklardı. Bu mesajı yürekten kabul etmeyenler ise, o yüreklerinin yerinden söküldüğünü göreceklerdi.

Bunun yapılması gerekliydi.

Öğleden sonra, Jardir, kendisine Rizon'daki sarayı olarak

el koyduğu malikânenin kalın halılara sahip zemininde volta atmaktaydı. Burası, Krasia'daki saraylarıyla karşılaştırıldığında acınası bir yerdi ancak Çöl Mızrağı'nı terk etmelerinin üzerinden aylar geçmişti ve o zamandan bu yana çadırlarda uyumuştu. Şimdi, medeniyete biraz olsun geri döndüğü için memnundu.

Jardir, Kaji'nin Mızrağı'nı sağ elinde tutuyor, adeta bir baston gibi kullanıyordu. Bir dayanağa ihtiyacı yoktu tabii ama bu kadim silah, onun şu anda sahip olduğu konuma tırmanmasını sağlayan tek şeydi ve onu asla yanından ayırmıyordu. Attığı her adımda, mızrağın kıçını halıya vuruyordu.

"Abban geç kaldı," dedi Jardir. "Şafaktan sonra kadınlarla birlikte yolculuk etmiş olsa bile, şimdiye kadar burada olması gerekirdi."

"O *khaffit*'e neden tahammül ettiğini asla anlayamayacağım baba," dedi Asome. "O domuz kemiricisi, sırf sana bakmak üzere kaşlarını kaldırdığı için bile ölüme mahkûm edilmeli. Ama yine de ona, sanki sarayındaki bir eşitinmiş gibi davranıyorsun."

"Kaji'nin kendisi bile, onlara düşen görevleri yapmaları için *khaffit*leri kullanırdı," dedi Jardir. "Abban, yeşil diyarları herkesten fazla biliyor ve bu bilgi, irfanlı bir liderin mutlaka kullanması gereken bir araçtır."

"Bilinecek ne var ki?" diye sordu Jayan. "Yeşildiyarlıların hepsi korkak ve zayıf. *Khaffit*lerden bir farkları yok. Esir ve yem olarak bile savaşa katılamayacak kadar değersizler."

"Her şeyi bildiğini iddia etmekte bu kadar acele etme," dedi Jardir. "Sadece Everam her şeyi bilebilir. Evejah, bize düşmanlarımızı tanımamızı söyler ancak kuzey hakkında bildiklerimiz son derece sınırlı. Eğer onları Büyük Savaş'a katacak isem, onları öldürmekten ve onlara egemen olmaktan fazlasını yapmalıyım. Onları *anlamalıyım*. Eğer tüm yeşildiyarlıların *khaffit*lerden farkı yok ise, kim bana onların yüreklerini bir *khaffit*'ten daha iyi anlatabilir?"

O anda kapı çalındı ve Abban, topallayarak odaya girdi. Şişman tüccar her zamanki gibi, kadınların giyeceği türden değerli ipekler ve kürklerden dikilmiş kıyafetler içindeydi. Bu cafcaflı görüntüyü, sert ve yalın *dama*lar ile *dal'Sharum* savaşçılarına karşı hakaret olsun diye bilerek sergiliyor gibi bir hali vardı.

Yanından geçtiği muhafızlar, dalga geçip onu itip kakıyordu ama Abban'ın oraya girişini engelleme gafletine düşmezlerdi. Kişisel olarak ne düşünüyor olurlarsa olsunlar, Abban'ın yolunu tıkamak, Jardir'in hiddetini uyandırmayı göze almak demekti. Bunu isteyen kimse yoktu.

Topal *khaffit*, bastonuna yüklenerek Jardir'in tahtına yaklaşırken, soğuğa rağmen kızarmış yüzündeki terler parlıyordu. Jardir ona iğrenme ifadesiyle baktı. Adamın önemli haberler getirmiş olduğu belliydi ama Abban, bu haberleri paylaşmak yerine soluklanmayla meşguldü.

"Getirdiğin haber nedir?" diye soran Jardir'in sabrı tükenmeye başlamıştı.

"Bir şeyler yapmalısınız!" diye nefes verdi Abban. "Tahıl ambarlarını yakıyorlar!"

"Ne?" diye bağıran Jardir, ayakları üzerine fırlayarak Abban'ın kolunu yakaladı. Öyle sert sıkıyordu ki, *khaffit* acıyla ciyakladı. "Nerede?"

"Şehrin kuzeyinde," dedi Abban. "Kapınızdan dumanları görebilirsiniz."

Jardir ön basamaklara koşturdu ve yükselen duman sütunlarını anında gördü. Jayan'a döndü. "Git," dedi. "O alevlerin söndürülmesini ve sorumluların bana getirilmesini istiyorum."

Başıyla onaylayan Jayan, sokakların içinde kayboldu. Onu peşi sıra takip eden savaşçılar, düzen içinde uçan kuşlara benzer şekilde hareket ettiler. Jardir, Abban'a geri döndü.

"Eğer insanları kış boyunca doyurmak istiyorsan, o buğdaylara ihtiyacın var," dedi Abban. "Her tohuma, her kırıntıya... Seni uyarmıştım."

Asome ileri fırlayarak Abban'ın bileğini yakaladı ve kolunu arkasına doğru sertçe bükerek adamın ciyaklamasına neden oldu. "Shar'Dama Ka'ya o tonda hitap etmeyeceksin!" diye hırladı.

"Yeter," dedi Jardir.

Asome onu bıraktığı anda dizleri üzerine düşen Abban, ellerini basamaklara, başını da zemine koyarak adeta bir tapınma pozisyonuna geçti. "On bin defa özür dilerim, Kurtarıcı," dedi.

"Kuzey soğuğunda ilerlememize karşı verdiğin korkakça tavsiyeyi hatırlıyorum," dedi Jardir, Abban yerde sızlanırken. "Ama Everam'ın işini şu..." Basamaklarda birikmiş karı tekmeledi. "Ama Everam'ın işini şu buzlu kum fırtınası yüzünden ertelemeyeceğim. Eğer yiyeceğe ihtiyacımız olursa, bunu çevre diyarlarda bolluk içinde yaşayan *chin*lerden alırız."

"Elbette, Shar'Dama Ka," dedi Abban zemine doğru.

"Buraya gelene kadar çok fazla boşa zaman harcadın *khaffit*," dedi Jardir. "Esirler arasında tüccar tanıdıklarını bulmanı istiyorum."

"Eğer hâlâ hayattaysalar..." dedi Abban. "Yüzlercesi sokaklarda ölü yatıyor."

Jardir omuz silkti. "Bunun sebebi yavaşlığın. Git ahbap tüccarlarını sorgula ve bana bu insanların liderini getirt."

"Herhangi bir emir verdiğim anda, *dama*lar beni öldürtecektir. Bunu sizin namınıza yapsam bile, Shar'Dama Ka..." dedi Abban.

Bu doğruydu. Evejah kanunlarına göre, kendisinin üstü olan herhangi birine emir vermeye cüret eden tüm *khaffit*ler o anda öldürülürlerdi. Ayrıca, Jardir'in konseyinde Abban'ın aldığı role haset etmekte olan çoğu kişi, onu ölü olarak görmekten mutluluk duyardı.

"Öyleyse sana Asome eşlik edecek," dedi Jardir. "O durumda en bağnaz rahip bile karşı çıkmaya cüret edemez."

Asome öne çıkarken Abban'ın beti benzi attı, ama başıyla onayladı. "Shar'Dama Ka nasıl emrederlerse..."

2. Bölüm

ABBAN

D.S. 305-308

*Dal'Sharum*lar onu annesinden kopardığında, Jardir dokuz yaşındaydı. Krasia standartları göz önüne alındığında bile, aileden alınıp savaşçı olarak yetiştirilme işi onun için fazla genç bir yaşta olmuştu, ancak Kaji kabilesi o yıl çok fazla savaşçı kaybetmiş, diğer kabilelerin onların muhitlerine tecavüz etmesi riski nedeniyle saflarını kalabalıklaştırmaya ihtiyaç duymuştu.

Jardir, üç küçük kız kardeşi ve annesi Kajivah'la birlikte, kurumuş bir kuyunun yanında, kerpiç evlerin oluşturduğu bir kenar mahallede, sahip oldukları tek odalı bir evi paylaşıyorlardı. Babası Hoshkamin, iki yıl önce Majah kabilesinin Kaji kabilesine karşı yaptığı bir kuyu akınında ölmüştü. Ölen savaşçının dostlarından birinin, onun dul kalmış eşlerini karıları olarak alıp, çocuklarını geçindirme sorumluluğunu üstlenmesi âdettendi ancak Kajivah üst üste üç kız çocuk doğurmuştu. Bu hayra alamet bir şey olarak görülmediğinden, hiçbir adam onu kendi hanesine almak istememişti. Yerel *dama*'nın yardım olarak verdiği küçük miktardaki yiyecek sayesinde hayatta kalıyorlardı. Yine de, hiçbir şeyleri olmasa bile, birbirlerine sahiplerdi.

"Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji," dedi Eğitim Çavuşu Qeran, "bizimle Kaji'sharaj'a gelerek *Hannu Pash*'ını bulmak üzere, Everam'ın sana buyurduğu yolu izleyeceksin."

Adam, Eğitim Çavuşu Kaval ile kapı ağzında duruyordu. Üstlerinde siyah cüppeleri ve kızıl eğitim çavuşu sarıkları olan iki uzun boylu savaşçının yüzleri ciddiydi. Annesi ağlayarak Jardir'e sarılırken, adamlar duygusuzca bakıyorlardı.

"Şimdi ailemizin erkeği olmak zorundasın, Ahmann," dedi Kajivah oğluna, "hem benim için hem de kız kardeşlerin için. Başka kimsemiz yok."

"Evet, anne," diye söz verdi Jardir. "Büyük bir savaşçı olup sana bir saray inşa ettireceğim."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Kajivah. "Senden sonra üç kız doğurduğum için bana lanetli diyorlar. Ama bence Everam, ailemizi öyle iyi bir oğulla kutsadı ki, erkek kardeşleri olmasına gerek kalmadı." Oğluna sıkıca sarıldığında, Jardir'in yanakları annesinin gözyaşları ile ıslanmıştı.

"Bu kadar ağlama yeter," diyen Eğitim Çavuşu Kaval, Jardir'i kolundan tuttuğu gibi çekti. Jardir'in kız kardeşleri, adamların onu minik evlerinden çıkarmasını izlediler.

"Hep böyle olur," dedi Qeran. "Anneler asla oğullarını bırakamazlar."

"Ona bakacak erkeği yok," diye cevapladı Jardir.

"Sana konuşman söylenmedi çocuk," diye bağıran Kaval, Jardir'in başının arkasına vurdu. Dizleri kum taşı sokağın zeminine düşen Jardir, acı dolu haykırışını içinde tuttu. Yüreği, adamın yaptığına aynı şekilde karşılık vermesini söylüyordu, ama o kendisini kontrol etti. Kaji'nin savaşçı ihtiyacı ne kadar büyük olursa olsun, *dal'Sharum*lar, onu böyle bir hakaretten dolayı, sandaleti altındaki akrebi ezen bir adamın düşündüğünden fazlasını düşünmeden öldürürdü.

"Krasia'daki tüm erkekler ona bakıyor merak etme," dedi Qeran, başını hızlıca kapıya doğru çevirerek, "zira o oğlu dediği zavallı pisliğe ağlarken onu güvende tutmak için geceleri kan döküyorlar."

Sokağa dönüş yaparak Büyük Pazar'a doğru yola koyuldular. Jardir bu yolu iyi biliyordu zira parası olmamasına rağmen sık sık pazara gitmişliği vardı. Parfüm ve baharat kokuları sarhoş edici bir karışımdı. Ayrıca demir ustalarının küçük kulübeleri

dışında asılı duran mızraklara ve habis görünüşlü eğri hançerlere bakmayı seviyordu. Bazen de pazardaki diğer oğlanlarla dövüşür, kendini bir savaşçı olacağı güne hazırlardı.

*Dal'Sharum*ların pazara girmesi nadiren görülen bir şeydi. Öyle yerler, onların adım atmaya bile tenezzül etmeyeceği yerlerdi. Kadınlar, çocuklar ve *khaffit*ler, eğitim çavuşlarının yolundan hızla kaçıştılar. Jardir, savaşçıları dikkatle izleyerek tutumlarını taklit etmeye çalıştı.

Bir gün, insanlar benim yolumun üzerinden kaçışacaklar, diye düşündü.

Kaval, aday listesini kontrol ettikten sonra büyük bir çadıra baktı. Çadırın üzeri renkli kumaşlarla kaplıydı. "Burası," dediğinde, Qeran homurdandı. Kim olduklarını söylemeye tenezzül etmeyen adamlar, çadır eteğini açıp içeri girerken, Jardir onları takip etti.

Çadırın içerisi tütsü kokuyordu ve pahalı halılar, ipek yastıklar, üzerinde resim bulunan çanak çömlekler ve buna benzer diğer hazinelerle bezeliydi. Parmağını bir ipek yığınına süren Jardir, hissettiği pürüzsüzlük karşısında titredi.

Annem ve kız kardeşlerim böyle kumaşlar içinde olmalılar, diye düşündü. Kendi kahverengi pantolonu ile yeleğine baktı. Lekeli ve yırtıklardı. Savaşçıların siyah kıyafetlerini giyeceği güne özlem duydu.

Tezgâhtaki kadın, eğitim çavuşlarını karşısında görünce ciyakladı. Jardir, peçesini yüzüne çeken kadına baktı.

"Omara vah'Haman vah' Kaji mi?" diye sordu Qeran. Gözleri korkuyla büyümüş olan kadın, başıyla onayladı.

"Oğlun Abban için geldik," dedi Qeran.

"Burada değil," dedi Omara. Ne var ki, kalın kara kıyafetinin altından görünen gözleri ve elleri titriyordu. "Bu sabah mal teslim etmeye gönderdim onu."

"Arka tarafı ara," dedi Qeran, Kaval'a. Eğitim çavuşu başıyla onaylayarak tezgâhın ardında çadırı ikiye bölen perdeye doğru hareketlendi.

"Hayır, lütfen!" diye haykırdı Omara, adamın yoluna çıkarak. Onu umursamayan Kaval, kadını bir yana iterek arka taraf-

ta kayboldu. Birkaç çığlıktan sonra, eğitim çavuşu, kahverengi kıyafetler içindeki küçük bir çocuğu kolundan tutarak geldi. Jardir'den belki bir ya da iki yaş büyük olan çocuk tıknazdı. İyi beslenmiş olduğu belliydi. Daha büyük birkaç kız onu takip etti. Kızlardan ikisinin kıyafetleri kahverengi, diğer üçünün kıyafetleri ise siyahtı ve evlenmemiş kadınlar olduklarını belli eden, yüzü açıkta bırakan eşarplara sahiplerdi.

"Abban am'Haman am'Kaji," dedi Qeran, "bizimle Kaji'sharaj'a gelerek *Hannu Pash*'ını bulmak üzere, Everam'ın sana buyurduğu yolu izleyeceksin." Oğlan bu sözler karşısında titredi.

Omara feryat ediyor, oğlunu tutup geri çekmeye çalışıyordu. "Lütfen! Daha çok küçük! Bir yıl daha bekleyin, yalvarırım!"

"Kapat çeneni be kadın," dedi Kaval, onu yere doğru iterek. "Oğlan yeterince büyük ve şişman. Eğer bir gün daha seninle kalacak olursa, babası gibi bir *khaffit*'e dönüşecek."

"Gurur duy," dedi Qeran, kadına. "Oğluna babasının gölgesinden kurtulma ve Everam ile Kaji'ye hizmet etme şansı veriliyor."

Omara yumruklarını sıktı ama düştüğü yerden hareket etmeyerek sessizce ağlamaya başladı. Hiçbir kadın bir *dal'Sharum*'a karşı gelmeye cüret edemezdi. Abban'ın kız kardeşleri ise kadına sokulmuşlar, onun yasını paylaşıyorlardı. Abban onlara doğru hareketlenmek üzere uzandığında, Kaval oğlanı çabucak geri çekti. Adamlar onu çadırın dışına sürüklerken, oğlan ağlıyor ve feryat ediyordu. Jardir ise, çadırın ağır eteği arkalarından kapanıp da pazar gürültüsü etraflarında yükseldiğinde bile içerideki kadınların ağladıklarını duyabiliyordu.

Savaşçılar eğitim arazisi yolunda önden yürürlerken, oğlanları neredeyse görmezden gelerek, kendilerini arkadan takip etmelerine izin verdiler. Yürüyüşleri esnasında Abban ağlamaya ve titremeye devam ediyordu.

"Neden ağlıyorsun ki?" diye sordu Jardir. "Önümüzdeki yol şan ve şeref dolu."

"Ben savaşçı olmak istemiyorum," dedi Abban. "Ölmek istemiyorum."

Jardir omuz silkti. "Belki bir *dama* olmak üzere çağrılırsın."

Abban ürperdi. "Bu daha da kötü olur. Babamı bir *dama* öldürdü."

"Neden?" diye sordu Jardir.

"Çünkü onun cüppesine kazayla mürekkep döktü," dedi Abban.

"*Dama* onu sırf bu yüzden mi öldürdü?" diye sordu Jardir.

Taze gözyaşları gözlerinde birikmekte olan Abban başıyla onayladı. "Babamın boynunu o anda kırdı. O kadar hızlı oldu ki... Bir anda uzandı, sonra bir ses geldi, sonra da babamın düştüğünü gördüm." Oğlan sertçe yutkundu. "Şimdi annemle kız kardeşlerime bakacak tek erkek ben kaldım."

Jardir, oğlanın elini tuttu. "Benim babam da öldü. Ve diyorlar ki, annem lanetli olduğu için üst üste üç kız doğurmuş. Ama bizler Kaji'nin adamlarıyız. Babalarımızın yaptıklarını geride bırakıp, kadınlarımıza yeniden şerefli hayatlar yaşatabiliriz."

"Ama korkuyorum," diyerek burnunu çekti Abban.

"Ben de biraz..." diye itiraf eden Jardir, bunu söylerken yere baktı. Bir an sonra yeniden neşelendi. "Hadi bir anlaşma yapalım."

Pazar yerinin acımasız kurallarına şahit olarak büyümüş olan Abban, ona şüpheyle baktı. "Nasıl bir anlaşma?"

"*Hannu Pash* boyunca birbirimize yardım edelim," dedi Jardir. "Eğer tökezlersen seni tutacağım, eğer ben düşersem, sen de..." Sırıtan Jardin, Abban'ın yuvarlak göbeğine sertçe vurdu. "Eğer ben düşersem, sen de yastık görevi görürsün."

Acıyla ciyaklayan Abban, göbeğini ovaladı ama şikâyet etmedi. Jardir'e etkilenmiş bir ifadeyle baktı. "Bunu içten mi söylüyorsun?" diye sordu, gözlerini elinin tersiyle silerek.

Jardir başıyla onayladı. Pazardaki güneşliklerin gölgesi altında yürüyorlardı, ama Jardir, Abban'ın kolunu yakaladı ve onu güneş ışığına çekti. "Everam'ın ışığı üzerine yemin ederim."

Abban genişçe gülümsedi. "Ve ben de Kaji'nin mücevherli Tacı üzerine yemin ederim."

"Kıçınızı kaldırın!" diye bağıran Kaval'ın peşinden adımlarını hızlandırarak yürüdüler. Abban, şimdi kendine güven duyarak yürüyordu.

Eğitim çavuşları, Sharik Hora'daki büyük tapınağın önünden geçerlerken havaya muhafazalar çizerek Everam'a, yani Yaratıcı'ya dua ettiler. Sharik Hora'nın ötesinde eğitim alanı uzanıyordu. Jardir ile Abban, her yere aynı anda bakmaya ve idman halindeki savaşçıların manzarasını sindirmeye çalışıyorlardı. Bazıları mızraklar, ağlar ya da kalkanlarla çalışırken, diğerleri uyumlu bir biçimde hareket etme alıştırmaları yapıyordu. Gözcüler, hiçbir yere dayalı olmayan merdivenlerin en üst basamakları üzerinde ayakta durarak denge antrenmanı yapıyorlardı. Geri kalan *dal'Sharumlar* ise, savunma muhafazalı kalkanlarına ve mızrak uçlarına çekiçler indiriyorlar ya da silahsız muharebe sanatını, nam-ı diğer *sharusahk*'ı icra ediyorlardı.

Eğitim alanlarının çevresinde on iki *sharaji*, yani okul, yükseliyordu. Her kabilenin kendi okulu vardı. Jardir ile Abban, Kaji kabilesine mensup oldukları için Kaji'sharaj'a götürülüyorlardı. Burada *Hannu Pash*'a başlayacak ve zamanı geldiğinde, *dama*, *dal'Sharum* ya da *khaffit* olarak hayatlarına döneceklerdi.

"Kaji'sharaj, diğerlerinden çok daha büyük," dedi Abban, devasa büyüklükteki daimi çadıra bakarak. "Bir tek Majah'sharaj ona yakın büyüklükte."

"Tabii ki öyle," dedi Kaval. "Kabilemizin Shar'Dama Ka'nın, yani Kurtarıcı'nın ismini taşımasının bir tesadüf olduğunu mu sanıyordunuz? Biz onun ve bin karısının kanından geliyoruz. Majah kabilesi ise," diyerek tükürdü, "Shar'Dama Ka bu dünyadan göçtükten sonra yönetimi eline almış zayıf bir adamın kanından geliyor. Diğer kabileler her yönden bizim aşağımızdalar. Bunu asla unutmayın."

Çadıra götürülen oğlanların kahverengi kıyafetleri alınıp yakıldı ve onlara "bido"lar verildi. Bido, sade görünümlü beyaz peştamallara verilen isimdi. Artık *nie'Sharum*'dular. Henüz savaşçı olmayabilirlerdi, ancak küçük çocuklar da değillerdi.

"Yulaf lapası ve sert idman seni bir ayda incecik yapacak evlat," dedi Kaval, Abban gömleğini çıkarırken. Eğitim çavuşu, oğlanın yuvarlak göbeğine iğrenerek vurdu. Darbe yüzünden iki büklüm olan Abban'ı yakalayan Jardir, onu, nefesini geri kazanana kadar sabit tuttu. Üzerlerini değiştirmeyi bitirdiklerinde, eğitim çavuşları, onları kışlaya götürdü.

"Taze kanlar!" diye bağırdı Qeran, oğlanları diğer *nie'Sharum*ların olduğu büyük ve mobilyasız bir odaya iterken. "İsimleri, Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji ve Abban am'Haman am'Kaji! Artık sizin kardeşlerinizler."

Abban'ın yüzü kızarınca, Jardir bunun nedenini hemen anladı. Orada bulunan diğer oğlanlar da bu nedeni anlamışlardı. Onun babasının ismini söylemeyen Qeran, Abban'ın babasının bir *khaffit*, yani Krasia toplumunda en çok hor görülen kastın bir mensubu olduğunu ilan etmiş kadar olmuştu. *Khaffit*ler korkak, zayıf adamlardı ve savaşçı geleneklerine sadık kalamazlardı.

"Hah! Bize bir domuz kemiricisinin oğluyla, sıska bir sıçan getirmişsiniz!" diye haykırdı, *nie'Sharum*lar arasında en cüsseli olanı. "Geldikleri yere geri gönderin onları!" Diğer tüm oğlanlar güldü.

Eğitim Çavuşu Qeran hırladı ve bu sözlerin sahibi olan oğlanın suratına yumruğu indirdi. Taş zemine sertçe düşen oğlan, ağzından kan tükürdü.

"Bido'ndan çıktığın zaman dalganı geçeceksin, Hasik," dedi Qeran. "O zamana kadar hepiniz sıska ve domuz kemirici *khaffit* sıçanlarısınız." Bunun ardından o ve Kaval, topukları üzerinde dönerek hışımla dışarı çıktılar.

"Bunu ödeyeceksiniz sıçanlar," dedi Hasik. Ancak son kelimesi tuhaf bir ıslık şeklinde çıkmıştı. Oğlan, ağzında sallanan kırık dişi yerinden söktü ve onu Abban'a fırlattı. Üstüne çarpan küçük diş parçasından ürken Abban'ın önüne çıkan Jardir de hırladı, ama Hasik ile destekçileri çoktan sırtlarını dönmüşlerdi.

Gelişlerinin üzerinden çok geçmeden onlara kâseler verilmiş, yulaf lapası tenceresi odaya getirilmişti. Kurt gibi aç olan Jardir doğrudan tencereye yöneldi. Abban ise ondan bile hızlı koşturdu. Ne var ki, daha büyük oğlanlardan biri onların yoluna çıktı. "Benden önce yiyebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sordu. Jardir'i Abban'a doğru itince, iki oğlan da yere düştü.

"Eğer yemek yemeye niyetiniz varsa kalkın," dedi lapayı getirmiş olan eğitim çavuşu. "Sıranın sonundaki oğlanlar aç kalırlar."

Bu söze tepki olarak ciyaklayan Abban ve yanındaki Jardir ayağa fırladılar. Oğlanların çoğu, çoktan sıraya girmişlerdi. Aşağı yukarı cüsse ve güçlerine göre dizilmiş olan oğlanların en önünde Hasik vardı. Sıranın en arkasında ise, en zayıf ve cüssesiz oğlanlar, bir-iki sıra öne geçebilmek için kavga ediyorlardı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Abban.

"O sıraya gireceğiz," dedi Jardir. Abban'ın kolunu yakalayıp, onu sıranın merkezine doğru çekti. Oradaki oğlanlar bile, ağırlık söz konusu olduğunda, iyi beslenmiş Abban'ın gölgesinde kalıyorlardı. "Babam, gösterilen zayıflığın, hissedilen zayıflıktan kötü olduğunu söylerdi."

"Ama ben kavga etmeyi bilmiyorum!" diye karşı çıktı Abban titreyerek.

"Öğrenmek üzeresin," dedi Jardir. "Ben birini yere düşürdüğümde, tüm ağırlığınla onun üstüne düş."

"Bunu yapabilirim," diye katıldı Abban. Jardir ve o, onlara meydan okuyarak hırlayan bir oğlanın olduğu yere yöneldiler. Göğsünü şişiren oğlan, Abban'a doğru döndü, zira ikisi arasında en cüsseli olan oydu.

"Sıranın arkasına geçin, yeni sıçanlar!" diye hırladı.

Jardir hiçbir şey söylemeden oğlanın midesine yumruğunu, dizlerine de tekmeyi indirdi. O düştüğünde sıra Abban'a gelmişti ve o da oğlanın üzerine bir kum taşı sütunu gibi düştü. Abban yerden kalkana kadar, Jardir, oğlanın sıradaki yerini almıştı. Arkasındakilere öfkeli bakışlar atarak Abban için de yer açtı.

Ödülleri, tek bir kepçe dolusu lapaydı. "Hepsi bu mu?" diye sordu Abban, şok içerisinde. Kepçeyi elinde tutan adam ona öfkeyle baktı ve Jardir, arkadaşını hızlıca uzaklaştırdı. Odanın köşeleri çoktan daha büyük oğlanlar tarafından kapılmıştı, o yüzden duvarlardan birinin önüne çekildiler.

"Bu kadar yemekle açlıktan ölürüm," diyen Abban, kâsesindeki sulu lapayı karıştırdı.

"Yine de çoğundan iyi durumdayız," dedi Jardir, ellerinde yiyecek hiçbir şeyleri olmayan, yüzleri morluklarla kaplı iki oğlanı işaret ederek. "Benimkinden biraz alabilirsin," diye de ek-

ledi, Abban neşelenmediğinde. "Evde de bundan fazlasını hiç yemezdim zaten."

Kışlanın kumtaşı zemininde uyuyorlardı ve soğuğa karşı tek kalkanları ince battaniyelerdi. Annesi ile kız kardeşlerinin sıcaklığına alışkın olan Jardir, Abban'ın ılık cüssesine sokulmuştu. Uzaklardan Sharak Borusu'nun sesi geldiğinde, muharebenin başladığını anladı. Şan ve şerefle dolu rüyalar göreceği uykusuna dalması uzun sürdü.

Bir başka ince battaniye yüzüne geçirildiğinde irkilerek uyandı. Sert bir şekilde debelendi ama battaniye kumaşı, başının arkasında burulmuştu ve sıkıca tutulmaktaydı. Yanında, Abban'ın boğuk çığlığını duydu.

Her taraftan darbeler gelmeye başladı. Tekmeler ve yumruklar nefesini kesiyor, beynini sarsıyordu. Jardir, vahşi bir şekilde uzuvlarını sağa sola savurdu ancak kendi darbelerinin bazılarının hedeflerini bulduklarını hissetmiş olsa da, bu, üzerine gelen darbelerin etkisini hafifletmeye yaramamıştı. Çok geçmeden, gevşek hale gelmiş vücudu, sadece onu boğmakta olan battaniye tarafından destekleniyordu.

Artık dayanamayacağını ve şan ile şerefin ona kazandıracağı cennetten mahrum olarak öleceğinden emin olduğunu hissettiğinde, tanıdık bir ses duydu. "Kaji'sharaj'a hoş geldiniz, sıçanlar," dedi Hasik, artık orada olmayan dişinden çıkan ıslıkla. Battaniyeler bırakıldığında Jardir ve Abban zemine düştüler.

Diğer oğlanlar gülerek kendi battaniyelerine doğru hareketlenirken, Jardir ile Abban karanlığın içinde iki büklüm bir şekilde ağladılar.

"Dik dur," diye tısladı Jardir, sabah teftişini beklerlerken.

"Yapamıyorum," diye sızlandı Abban. "Bir damla uyku uyuyamadım ve kemiklerime kadar ağrı içindeyim."

"Bunu gösterme," dedi Jardir. "Babam, en zayıf devenin, kurtları kendine çektiğini söylerdi."

"Benimki de kurtlar gidene kadar saklanmamı söylerdi," diye cevapladı Abban.

"Sesinizi kesin!" diye bağırdı Kaval. "*Dama*, siz zavallı pislikleri teftiş etmeye geliyor."

O ve Qeran, yanlarından geçerken, oğlanların kesik ve morluklarını görmezden geldiler. Jardir'in sol gözü neredeyse kapanacak şekilde şişmişti ama eğitim çavuşlarının görmezden gelmedikleri tek şey Abban'ın kamburuydu. "Dik dur!" dedi Qeran. Kaval da bu emri, Abban'ın bacaklarına vurduğu deri kayışla yineledi. Abban acıyla çığlık attı ve neredeyse düşecek gibi oldu ama Jardir, zamanında yetişerek bunu önledi.

Kıs kıs gülen Hasik'i fark eden Jardir ona hırladı. Hasik ise cevap olarak sadece sırıttı.

İşin doğrusu, Jardir'in hissettiği acının Abban'ınkinden pek farkı yoktu. Ne var ki, o bunu göstermeyi reddediyordu. Başı dönüyor, uzuvları ağrıyor olsa da, Jardir sırtını dikleştirdi ve şişmemiş gözünü yaklaşan Dama Khevat'a dikkatle dikti. Eğitim çavuşları, rahip için kenara çekilirken saygıyla eğildiler.

"Kaji savaşçılarının, yani Shar'Dama Ka'nın kanından, Kurtarıcı'nın bizzat kendi kanından olanların böylesine zavallı bir topluluk oluşturduğunu görmek bana keder veriyor," diye alay etti *dama*, yere tükürerek. "Anneleriniz, erkeklerin tohumlarıyla develerin sidiklerini karıştırmış olmalılar."

"Bu bir yalan!" diye bağırdı Jardir, kendine engel olamayarak. Abban ona inanamayarak bakıyordu ama bu hakaret Jardir'in dayanabileceğinden fazlasıydı. Qeran ona doğru korkutucu bir hızla yaklaşırken, Jardir büyük bir hata yaptığını anladı. Eğitim çavuşunun kayışı, Jardir'in açıkta duran derisine çarparak onu yere yıktı.

Ama *dal'Sharum* orada durmadı. "Eğer *dama* sana sidiğin dölü diyorsa, bu doğrudur!" diye bağırdı, Jardir'i defalarca kırbaçlayarak. Sadece bidosunun içinde olan Jardir, darbeleri engellemek için hiçbir şey yapamıyordu. Vücudunun yaralı kısımlarını korumak için ne zaman dönüp debelense, Qeran, vurup lime lime edecek bir başka taze deri parçası buluyordu. Oğlanın çığlıkları, sadece saldırının şiddetlenmesine yarıyordu.

"Yeter," diyen Khevat, darbelerin anında durmasını sağladı.

"Sidiğin dölü müsün, değil misin?" diye sordu Qeran.

Kendini ayağa kalkmaya zorlarken Jardir'e uzuvları ıslak ekmek gibi geliyordu. Gözlerini, yukarı kaldırılmış ve yeniden vurulmaya hazır olan kayıştan ayırmadı. Eğer arsızlığına devam edecek olursa, eğitim çavuşunun onu öldüreceğini biliyordu. Şeref sahibi olmadan ölecek, ruhu binlerce yıl boyunca *khaffit*lerle birlikte cennetin kapısının önünde bekleyecekti. Everam'ın sevgisine sahip olanlara dışarıdan bakacak, ruhunun dünyaya tekrar gönderilmesini bekleyecekti. Bu düşünce onu dehşete düşürüyordu, ancak babasının ismi, onun bu dünyada sahip olduğu tek şeydi ve bundan vazgeçemezdi.

"Ben Ahmann, Jardir soyundan Hoshkamin'in oğluyum," dedi, yapabildiği kadar dengeli bir şekilde. Diğer oğlanların neferslerini tuttuklarını duydu ve kendini gelecek saldırıya hazırladı.

Yüzü öfkeyle çarpılan Qeran kayışını kaldırdı ama *dama*'dan gelen minik bir işaret onu durdurdu.

"Senin babanı tanırdım, evlat," dedi Khevat. "Gerçek adamlar arasındaydı. Ama kısa hayatında büyük bir şerefe erişemedi."

"Öyleyse ben bu şerefi ikimiz için de kazanırım," diye söz verdi Jardir.

Dama homurdandı. "Belki bunu yapacaksın. Ama bugün değil. Bugün bir *khaffit*'ten bile daha aşağıdasın." Qeran'a döndü. "Onu lağım çukuruna atın."

Gülümseyen eğitim çavuşu Jardir'in midesine yumruğunu indirdi. Jardir iki büklüm olduğunda, Qeran, onu saçından yakaladığı gibi çukurlara sürükledi. Jardir, bir sırıtış daha görmeyi bekleyerek Hasik'e baktı, ama cüsseli oğlanın yüzünde, aynı diğer *nie'Sharum*larda olduğu gibi, bir inanamazlık ve korku ifadesi vardı.

"Everam, Nie'nin soğuk karanlığını gördü ve tatmin duymadı. Işık ve sıcaklığı verecek güneşi yarattı. Hiçliği uzaklaştırdı. Ala'yı, yani dünyayı yarattıktan sonra onun, güneşin etrafında dönmesini sağladı. İnsanı ve ona hizmet etmesi için hayvanları yarattı. Güneşinin, onlara hayat ve sevgi verişini izledi.

"Ama zamanının yarısını Nie'nin karanlık boşluğuna bakarak geçiren Ala'nın üzerindeki Everam'ın yaratıkları korku dolmuştu. Böylece Everam, gece vakti onlara unutulmadıklarını hatırlatmak için, güneşinin ışığını yansıtsın diye ayı ve yıldızları da yarattı.

"Everam, artık tatmin olmuştu.

"Ama Nie'nin de bir iradesi vardı. Yaradılışa baktı, kendi mükemmel karanlığının bozulduğunu gördü ve öfkelendi. Uzanıp Ala'yı ezmek istedi, ancak Everam pes etmedi ve Nie'nin eli olduğu yerde kaldı.

"Ama Everam, Nie'nin dokunuşunu tamamıyla uzaklaştıracak kadar hızlı davranamamıştı. Nie'nin karanlık parmaklarının en küçük dokunuşu, Everam'ın mükemmel dünyasında bir salgın gibi yayıldı. Nie'nin şeytani, mürekkep gibi karanlığı, kaya ile kumların arasından sızdı, rüzgârlarla taşındı ve Ala'nın saf suyunda yağlı bir leke gibi kaldı. Ormanların içinden geçti ve dünyanın altında kaynayan ateşi körükledi.

"Ve işte o yerlerde, alagai *soyu köklerini saldı. Büyüdü. Tek amaçları yok etmek olan karanlığın yaratıklarının yegâne mutluluğu, Everam'ın yaratıklarını öldürmekti.*

"Ama dünya döndüğünde ve güneş, Nie'nin soğuk, kara yaratıklarına ışığı ile ısısını gönderdiğinde, perişan oldular. Hayat-Veren, onların hayatsız suretlerini yakıp kül ettiğinde alagai *soyu çığlığa boğuldu.*

"Umutsuzca kaçan yaratıklar, gölgelere sığındılar. Dünyanın derinliklerine sızdılar. Onun nüvesini kirlettiler.

"Orada, yaradılışın merkezindeki karanlık uçurumda, Alagai'ting Ka, yani İblislerin Anası var oldu. Nie'nin bizzat hizmetkârı olan yaratık, çocuklarını, yaradılışı harap etmek üzere yüzeye bir kez daha göndermek için sadece dünyanın dönüşünü bekledi.

"Bunu gören Everam, dünyasındaki tüm kötülüğü temizlemek için elini uzattı, ancak Nie pes etmedi ve O'nun elini durdurdu.

"Ama Everam da, dünyasına son bir kez dokunabilmiş, insanoğluna alagai *sihrini kendisine karşı çevirme gücünü bahşetmişti. Onlara muhafazaları vermişti.*

"Yarattığı her şeyin uğruna mücadeleye girişen Everam'ın, dünyasına sırtını çevirip, kendini tamamen Nie'ye karşı verdiği savaşa odaklamaktan, O'nun soğuk gücüne karşı sonsuz bir şekilde mücadele etmekten başka seçeneği yoktu.

"Ve Yukarıda olan, aşağıda da devam etti."

Jardir'in *sharaj*'da geçirdiği ilk ayın her günü aynıydı. Gün ağardığında, *nie'Sharum*lar sıcak güneşin altına çıkarılıyor, saatlerce *dama*'nın Everam'ın şanı hakkında yaptığı konuşmaları dinliyorlardı. Ne var ki, mideleri boş, dizleri yorgun olan ve uykularını hiçbir zaman tam anlamıyla alamayan oğlanlar, şikâyet etmiyorlardı. Çektiği cezasından iğrenç kokular ve kanlar eşliğinde dönen Jardir'in görüntüsü, onlara sorgusuz sualsiz itaat etmeyi öğretmişti.

Eğitim Çavuşu Qeran, elindeki kayışı Jardir'e sertçe indirdi. "Neden acı çekiyorsun?" diye sordu.

"Alagai!" diye bağırdı Jardir.

Qeran döndü ve bu kez Abban'ı kırbaçladı. "Neden *Hannu Pash*'a ihtiyacınız var?"

"Alagai!" diye çığlık attı Abban.

"*Alagai*'sız bir dünya, Everam'ın ışığıyla kaplı bir cennet olurdu," dedi Dama Khevat.

Eğitim çavuşunun kayışı, bir kez daha Jardir'in sırtını buldu. İlk gün yaptığı saygısızlıklardan sonra, bir başka oğlanın yediği her kırbaç için, o, iki kırbaç yiyordu.

"Bu hayattaki amacınız ne?" diye haykırdı Qeran.

"*Alagai* öldürmek!" diye çığlık attı Jardir.

Adamın eli aniden uzanarak Jardir'in boynunu yakaladı ve onu yakına çekti. "Peki sen nasıl öleceksin?" diye sordu sessizce.

"*Alagai* pençeleriyle," dedi Jardir boğulurcasına. Eğitim çavuşu onu bıraktığında, oğlan nefessiz kalıp tıkanmıştı ancak Qeran ona vurmak için bir başka neden bulamadan önce tekrar hazır ola geçti.

"*Alagai* pençeleriyle!" diye haykırdı Khevat. "*Dal'sharum*lar, yataklarında yaşlılıktan ölmez! Hastalığa ya da açlığa av olmaz! *Dal'sharum*lar, savaşta ölür ve cenneti kazanır. Everam'ın ışığında ısınır, serin süt nehirlerinde yıkanıp susuzluğunu giderir ve kendisine adanmış sayısız bakireye sahip olur."

"*Alagai*lara ölüm!" diye hep bir ağızdan haykıran oğlanlar, yumruklarını havaya kaldırdılar. "Everam için zafer!"

Bu seanslardan sonra onlara kâseleri verilir, lapa kazanı çıkarılırdı. Asla herkes için yeterince yiyecek olmazdı ve her gün

birkaç oğlandan fazlası aç kalırdı. Hasik'i liderleri olarak kabul etmiş daha büyük oğlanlar hiyerarşilerini oturtmuşlardı ve kâselerini ilk dolduranlar onlar oluyordu. Yine de, onlar bile tek kepçe dolusu yiyecekten fazlasını alamıyorlardı. Zira daha fazlasını almak ya da bir itiş kakış sonucu kâselerindeki lapayı yere dökmek, yakalarından düşmeyen eğitim çavuşlarının gazabını uyandırmak demekti.

Daha büyük oğlanlar yemeklerini yerlerken, en küçük ve zayıf *nie'Sharum*lar, sırada yer kapmak için birbirleriyle sert kavgalara giriyorlardı. İlk gecesinde yediği dayaktan ve çukurlarda geçirdiği günlerden sonra, Jardir'in günler boyunca kavga edecek hali olmamıştı ama Abban, ağırlığını bir silah olarak kullanmaya alışmış ve her zaman sırada bir yere sahip olmalarını sağlamıştı. Bu yer, her ne kadar arkalarda olsa da.

Kâseler boşaldığında ise idmanlar başlıyordu.

Bunların arasında, dayanıklılık geliştirme amaçlı engelli koşular ve *sharukin* hareketlerinin idmanları vardı. Bu, *sharusahk*'ın temelini oluşturan hareket gruplarına verilen isimdi. Hızlıyken bile uygun adım yürümeyi ve hareket etmeyi öğreniyorlardı. Midelerinde ince lapa dışında bir şey olmayan oğlanların vücutları, birer mızrak ucuna dönüşmüştü. Aynı, idman yaptıkları silahlar gibiydiler.

Eğitim çavuşları bazen, gruplara ayırdıkları oğlanları, komşu *sharaj*lara göndererek, oradaki *nie'Sharum*lara tuzaklar kurmalarını, ardından da onları vahşice dövmelerini emrediyorlardı. Hiçbir yer güvende değildi. Dışkı çukurlarında otururken bile. Bazen Hasik ve arkadaşları gibi büyük oğlanlar, haklarından geldikleri diğer kabileden oğlanların üzerlerine biniyorlar, sanki kadınlarmış gibi onlara arkadan sahip oluyorlardı. Bu ciddi bir utanç kaynağıydı ve Jardir, böylesine bir kaderden kurtulabilmek için kendisine saldıranların bacakları arasına tekmeyi indirmek zorunda kalmıştı. Bir Majah oğlanı, bir keresinde Abban'ın bidosunu indirmeyi başarmıştı, ancak zamanında yetişen Jardir, oğlanın yüzüne öyle bir tekme indirmişti ki, çocuğun burnundan kan püskürmüştü.

"Majah, her an bir kuyuyu ele geçirmek üzere saldırabilir,"

dedi Kaval, Jardir'e, oğlanlar savuşturdukları saldırıdan sonra onun yanına geldiklerinde. "Ya da kadınlarımızı alıp götürmek üzere Nanji kabilesi gelebilir. Her an, her gün, öldürmeye ya da öldürülmeye hazır olmak zorundayız."

"Bu yerden nefret ediyorum," diye hayıflandı Abban, eğitim çavuşu gittiğinde. "Kara Ay gününü sabırsızlıkla bekliyorum. Yeni aya kadar bile olsa anneme ve kız kardeşlerime gidebileceğim."

Jardir başını sağa sola salladı. "O haklı. Bir anlığına bile gardını indirmek, ölümü davet etmektir." Yumruğunu sıktı. "Bu babama olmuş olabilir, ama bana olmayacak."

Eğitim çavuşları günlük derslerini bitirdiklerinde, daha büyük oğlanlar, hareketlerin tekrarlarını denetliyorlardı ve cezalandırma konusunda *dal'Sharum*lardan yavaş kalır yanları yoktu.

"Dönerken dizlerini kırmayı bırakma, sıçan," diye hırladı Hasik, Jardir karmaşık bir *sharukin* hareketi yaparken. Bu öğüdünün altını çizmek için Jardir'in dizlerinin arkasına tekmeyi geçirerek, onun zemindeki tozların içine düşmesine neden oldu.

"Sidiğin oğlu basit bir dönüşü bile yapamıyor!" diye haykırdı Hasik, diğer oğlanlara dönüp gülerken. Qeran'ın kırdığı dişleri arasından hâlâ ıslığı andıran sesler çıkıyordu.

Hırlayan Jardir, daha büyük olan oğlanın üzerine atıldı. *Dama*lara ve *dal'Sharum*lara itaat etmek zorunda olabilirdi, ancak Hasik sadece bir *nie'Sharumdu* ve Jardir, babasına onun gibilerden gelecek hakaretleri asla kabul etmeyecekti.

Ne var ki, Hasik ondan beş yaş kadar büyüktü ve bidosundan çıkmasına az kalmıştı. Jardir'den çok daha cüsseliydi ve silahsız dövüş sanatında birkaç yıllık tecrübesi vardı. Jardir'in bileğini yakaladı, kendi etrafında dönerken kolu düz bir şekilde çekti ve kilitlemiş olduğu uzva sertçe dirseğini indirdi.

Kırılma sesini duyan Jardir, kemiğinin, derisinin içinden çıktığını gördü. Ama acı dalgası vurana kadar uzunca bir süre bu dehşetli sahneyi idrak etmek zorunda kaldı.

Ve çığlığı bastı.

Hasik'in eli Jardir'in ağzını kapatarak çığlıklarını kesti. Cüsseli oğlan, onu yakınına çekti.

"Bana bir kez daha saldırırsan, sidiğin oğlu, seni öldüreceğim," diye söz verdi.

Abban, Jardir'in sağlam kolunun altına girdi ve onu eğitim alanlarının en ucunda yer alan *dama'ting* çadırına kadar zorlukla taşıdı. Onlar yaklaşırlarken, sanki bekleniyorlarmış gibi açılan çadır kapısının önünde, sadece elleri ve gözleri açıkta bırakan baştan aşağı beyaz bir kıyafetin içinde, uzun boylu bir kadın göründü. Kadın, içerideki masayı işaret edince Abban, Jardir'i aceleyle oraya götürdü. Masanın yanında tıpkı bir *dama'ting* gibi beyazlara bürünmüş bir kız vardı. Ama genç ve güzel yüzü daha kapatılmamıştı.

*Dama'ting*ler, *nie'Sharum*larla konuşmazdı.

Jardir masaya yatırıldığında, Abban kadının karşısında yerlere kadar eğildi ve kadın ona çıkmasını işaret ettiğinde, aceleden neredeyse düşecekti. Söylenenlere göre, *dama'ting*ler geleceği görebilirlerdi ve sadece bakarak, bir adamın nasıl, nerede, ne zaman öleceğini bilebilirlerdi.

Jardir'in yanına süzülen kadın, oğlanın acıyla kısılmış gözlerine bulanık bir beyazlık olarak göründü. Kadının genç mi, yaşlı mı, güzel mi, çirkin mi, sert mi ya da kibar mı olduğunu anlayamıyordu Jardir. Kadın, böyle küçük şeyleri aşmış görünüyordu. Everam'a olan bağlılığı tüm dünyevi kaygıların üzerine çıkmıştı.

Yan taraftaki kız ise, beyaz bir kumaşla sarılmış küçük bir çubuğu, Jardir'in ağzına koydu ve kibarca çenesini kapattı. Bunun ne işe yaradığını anlayan Jardir ise, ağzındaki çubuğu ısırdı.

"*Dal'Sharum*, acısını kabul eder," diye fısıldadı kız, bu sırada *dama'ting* de aletlerini almak üzere başka bir masaya hareket etti.

Dama'ting, yarayı temizlerken Jardir keskin bir acı hissetti. *Dama'ting* kemiği yerine oturturken ise, acı dayanılmaz bir aleve dönüştü. Çubuğu sertçe ısıran Jardir, kızın söylediği gibi kendisini acıya açmaya çalıştı, ancak bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştı. Bir anlığına, acı, onun dayanabileceğinin ötesindeymiş gibi geldi ama sonra, sanki bir kapıdan ge-

çiyormuş gibi, bu, uzak bir şeye dönüştü. Farkında olduğu ama parçası olmadığı bir ıstırapmış gibi. Çenesinin bağı çözüldü ve artık ihtiyaç duymadığı çubuk, ağzından düşüp gitti.

Jardir, acısının içinde rahatlarken, *dama'ting*e dönerek izlemeye koyuldu. Kadın, sakin bir verimlilikle çalışıyor, kaslara ve deriye dikiş atarken Everam'a dualar mırıldanıyordu. Ezip macuna dönüştürdüğü şifalı otları, yaraya kalınca sürdü ve üstüne, beyaz bir karışımla kaplı olan temiz kumaşı sardı.

Şaşırtıcı bir güçle Jardir'i kaldırarak sert bir yatağın üstüne yerleştirdi. Dudaklarına bir matara götürdü ve Jardir bu sıvıyı içtiği anda, içine yayılan sıcak ve sersemletici duyguyu hissetti.

Dama'ting dönüp gitti ama kız olduğu yerde duruyordu. "Kemikler, kırıldıktan sonra daha da güçlenirler," diye fısıldadı kız, uykuya dalmakta olan Jardir'i rahatlatarak.

ℨ

Jardir uyandığında, kızın, yatağının yanında oturmakta ve alnına nemli bir bez bastırmakta olduğunu gördü. Onu uyandıran, bezin serinliğiydi. Jardir'in gözleri, kızın kapalı olmayan yüzü üzerinde dans ediyordu. Bir zamanlar annesini güzel bulurdu ama o güzellik, bu kızın sahip olduğuyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Genç savaşçı uyandı," dedi kız, ona gülümseyerek.

"Konuşuyorsun," dedi Jardir, susuz kalmış dudakları arasından. Kolu beyaz bir taşla kaplı gibi görünüyordu. *Dama'ting*'in sargıları, o uyurken sertleşmişti.

"Bir hayvan mıyım ki, konuşmayayım?" diye sordu kız.

"Benimle, demek istemiştim," dedi Jardir. "Ben sadece *nie'Sharum*'um." *Ve henüz sana onun yarısı kadar bile layık değilim*, diye de ekledi sessizce.

Kız başıyla onayladı. "Ve ben de, *nie'dama'ting*'im. Yakında örtümü kazanacak olmama rağmen henüz bu onura erişemedim. O yüzden istediğim kişiyle konuşabilirim."

Bezi bir kenara koyan kız, Jardir'in dudaklarına dumanı tüten bir yulaf lapası kâsesi götürdü. "Sanırım Kaji'sharaj'da sizleri açlıktan öldürüyorlar. Ye. Bu *dama'ting*'in büyülerinin işe yarayıp seni iyileştirmesini hızlandırır."

Jardir, sıcak yemeği çabucak yuttu. "İsmin ne?" diye sordu işini bitirdiğinde.

Kız, onun ağzını yumuşak bir bezle silerken gülümsedi. "Bidosu için bile yaşı gelmemiş bir oğlan için cesaretlisin."

"Özür dilerim," dedi Jardir.

Kız güldü. "Cesaret keder için bir neden değildir. Everam, korkaklara sevgi beslemez. İsmim Inevera."

"Everam'ın buyurduğu gibi," diye tercüme etti Jardir. Bu, Krasia'da yaygın bir deyimdi. Inevera başıyla onayladı.

"Ahmann," diye kendini tanıttı Jardir, "Hoshkamin'in oğlu."

Kız, bunun karşısında, sanki kötü bir haber duymuş gibi başını salladı. Ancak gözlerinde eğlenmişlik vardı.

ℨ

"Oğlan gücünü kazandı ve eğitime dönebilir," dedi *dama'ting* bir sonraki gün, Qeran'a. "Ama sık sık yemesi gerekli ve eğer ben alçıyı çıkarmadan önce koluna daha fazla zarar gelirse bunun hesabını senden soracağım."

Eğitim çavuşu başını eğdi. "*Dama'ting*'in emrettiği gibi olacak." Jardir'e kâsesiyle sıranın en önüne geçme izni verilmişti. Diğer oğlanların hiçbiri, Hasik bile, bunu sorgulamaya cüret edememişti ancak Jardir, onların öfke dolu bakışlarını hissedebiliyordu. Bu alçılı koluyla bile, o bakışlara maruz kalmaktansa, yemek sırası için kavga etmeyi tercih ederdi. Ne var ki, *dama'ting*, emrini vermişti. Eğer kendi isteğiyle yemeyecek olursa, eğitim çavuşları, lapayı onun boğazından boca etmekte tereddüt etmezdi.

"İyileşecek misin?" diye sordu Abban, ikisi de alışılmış yerlerinde yemeklerini yerlerken.

Jardir başıyla onayladı. "Kemikler, kırıldıktan sonra daha güçlü iyileşirler."

"Bunu sınamayı pek istemem doğrusu," dedi Abban. Jardir omuz silkti. "En azından Kara Ay, yarın başlıyor," diye ekledi Abban. "Evde birkaç gün geçirebilirsin."

Jardir alçısına baktı ve içten bir utanma hissetti. Annesi ve kız kardeşlerinden bunun saklanmasına imkân yoktu. Daha

sharaj'da bir ay döngüsünü bile tamamlamadan, onları utandırmıştı.

Kara Ay, yeni aydan önceki üç günlük döngüydü. Söylenen oydu ki, Nie'nin gücü bu zaman zarfında doruğuna çıkardı. *Hannu Pash*'taki oğlanlar, bu zamanı evlerinde aileleriyle geçirirlerdi. Bunun amaçlarından biri de, babaların, oğullarına bakarak geceleri ne için savaştıklarını hatırlayabilmeleriydi.

Ama Jardir'in babası ölmüştü ve oğlan, her halükârda adamın kalbini gururla dolduracağından şüpheliydi. Eve döndüğünde annesi Kajivah bu sakatlık konusunda herhangi bir söz etmedi, ancak Jardir'in küçük kız kardeşleri annelerinin ketum tavrına sahip değildi.

Diğer *nie'Sharum*ların arasında yaşarken Jardir, üstünde sadece bidosu ve sandaletleri olmasına alışmıştı. Baştan aşağı kıyafetler içinde olan kız kardeşleri arasında ise kendini çıplak hissediyor, alçısını saklayacak herhangi bir yol bulamıyordu.

"Koluna ne oldu?" diye sordu en küçük kız kardeşi Hanya, o eve girdiği anda.

"İdmanda kırdım," dedi Jardir.

"Nasıl?" diye sordu Imisandre, kız kardeşlerin en büyüğü ve Jardir'in en yakın olduğu kız. Jardir'in diğer koluna elini koymuştu.

Kızın, bir zamanlar Jardir'e merhem gibi gelen dokunuşu, şimdi, oğlanın utancını on katına çıkarıyordu. Jardir kolunu çekti. "*Sharusahk* idmanında kırıldı. Bir şey yok."

"Kaç kişi üzerine çullandı?" dedi Hanya. Jardir, bir keresinde pazar yerinde, sırf Hanya'ya laf attıkları için kendinden büyük iki oğlanı dövdüğünü hatırladı. "En az on kişiye karşı dövüşmüş olmalısın."

Jardir kaşlarını çattı. "Bir," diye kestirip attı.

Ortanca kız kardeş Hoshvah, başını sağa sola salladı. "Öyleyse üç metre boyunda birisi olmalı."

Jardir çığlık atmak istedi.

"Ağabeyinizi rahatsız ettiğiniz yeter!" dedi Kajivah. "Masada ona bir yer hazırlayın ve rahat bırakın."

Hanya, Jardir'in sandaletlerini alırken, Imisandre, masanın başındaki sandalyeyi çekti. Sandalyelerin üzerinde minder yoktu, o yüzden yalın tahtanın üzerine temiz bir kumaş serdi. *Sharaj*'ın zemininde oturularak geçirilen bir aydan sonra, bu bile bir lüks gibi gelmişti. Hoshvah, Kajivah'nın buharı tüten tencereden doldurduğu kil kâseleri getirmek için acele etti.

Çoğu akşam, Jardir'in ailesi sade kuskus yemeği yerdi. Ama Kajivah yapılan yardımı biriktirir, Kara Ay gününde, yemeğin içine her zaman sebze ve baharat koyardı. *Hannu Pash*'a başladığından beri ilk Kara Ay gününü geçiren Jardir'in kâsesinde ismini bilmediği birkaç et parçası bile vardı. Uzun zamandır gördüğünden çok daha fazla yiyecek bulunuyordu ve hepsi annesinin sevgisinin kokusunu taşıyordu, ancak Jardir'in iştahı pek yoktu. Özellikle de annesi ve kız kardeşlerinin kâselerinin bu et parçalarından yoksun olduğunu gördüğünde... Annesine hakaret etmemiş olmak için önündeki yemeği zorla yedi. Ama sadece sol eliyle yemiş olması, utancının şiddetini artırmıştı.

Akşam yemeğinden sonra, Sharik Hora'nın minarelerinden gelen işarete kadar, ailece dua ettiler. Evejah kanunlarına göre, Sharik Hora'dan ses geldiğinde, tüm kadınlar ve çocuklar, yeraltına sığınmak zorundaydı.

Kajivah'nın küçük derme çatma evi bile, Aşağışehir'e, yani herhangi bir gedik durumunda tüm Çöl Mızrağı'nı birbirine bağlayan devasa mağara ağına bağlantısı bulunan kilitli, muhafazalı bir bodrum katına sahipti.

"Aşağı inin," dedi Kajivah, kız kardeşlere. "Ağabeyinizle özel olarak konuşacağım." Kızlar bu talimata uyup aşağı inerlerken, Kajivah, Jardir'i babasının mızrağı ile kalkanının asılı olduğu köşeye çekti.

Her zamanki gibi, bu silahlar, oğlana onu yargılarcasına bakıyorlardı. Jardir, kolundaki alçının ağırlığını oldukça yoğun hissediyordu ama onun üstüne yük gibi binen başka bir şey daha vardı. Annesine baktı.

"Dama Khevat, babamın, hiçbir onura sahip olamadan öldüğünü söyledi," dedi Jardir.

"Öyleyse Dama Khevat, babanı benim tanıdığım gibi tanı-

mamış," dedi Kajivah. "Babanın ağzından tek bir yalan söz çıkmamıştır. Ben ona üst üste üç kız çocuğu verdiğim halde bir kez olsun elini bana öfkeyle kaldırmamıştır. Benim karnımdan çocuğu eksik etmemiş, sizin midelerinizi boş bırakmamıştır." Kadın Jardir'in gözlerine baktı. "*Alagai* öldürmek kadar bunlarda da onur vardır. Bunu gün ağardığında kendine tekrar et ve unutma."

Jardir başıyla onayladı. "Bunu yapacağım."

"Artık bidoyu giyiyorsun," dedi Kajivah. "Bu senin artık bir çocuk olmadığın anlamına geliyor. Bizimle aşağı gelemezsin. Kapıda beklemelisin."

Jardir başıyla onayladı. "Korkmuyorum."

"Belki de korkmalısın," dedi Kajivah. "Evejah, Kara Ay günlerinde iblislerin babası Alagai Ka'nın, Ala'nın yüzeyinde dolaştığını söyler bize."

"O bile Çöl Mızrağı'nın savaşçılarını geçemez," dedi Jardir.

Kajivah ayağa kalkarak Hoshkamin'in mızrağını duvardan indirdi. "Belki geçemez," dedi, silahı Jardir'in sağlam olan sol eline vererek. "Ama eğer bunu yaparsa, onu kapımızdan uzakta tutmak sana düşecek."

Şok içindeki Jardir silahı aldı ve Kajivah, aşağıya inmiş olan kızları takip etmeden önce bir kez başını salladı. Jardir anında kapıya hareket etti. O gece ve onu takip eden iki gece boyunca nöbet tutmak üzere sırtını dikleştirdi.

ℑ

"Bir hedefe ihtiyacım var," dedi Jardir, "çünkü *dama'ting* alçımı çıkardığında yemek sırasına geri döneceğim."

"Beraber yapabiliriz," dedi Abban. "Daha önce yaptığımız gibi."

Jardir başını iki yana salladı. "Eğer yardımına ihtiyacım olursa, benim zayıf olduğumu düşünecekler. Onlara eskisinden bile güçlü olduğumu göstermeliyim, yoksa herkes için bir hedef oluşturacağım."

Abban sorunu tartarken başıyla onayladı. "Sırada bıraktığın yerden daha ilerisine geçmelisin ama Hasik ve yandaşlarını kışkırtacak kadar da ilerlememelisin."

"Bir tüccar gibi konuşuyorsun," dedi Jardir.

Abban gülümsedi. "Pazarda büyüdüm."

Sonraki birkaç gün boyunca sırayı dikkatlice izlediler. Gözleri sıranın tam ortasının biraz ilerisine çevrilmişti. Sakatlanmadan önce Jardir'in yeri orasıydı. Oradaki oğlanlar, Jardir'den birkaç yaş daha büyüklerdi ve çok daha cüsselilerdi. İkili, olası hedefleri zihinlerinde belirlediler ve idmanlar sırasında o oğlanları dikkatlice izlediler.

İdmanların yoğunluğu önceki zamanlardan daha az değildi. Jardir'in sert alçısı, o engelli parkurlardan koşarken, kolunu sabit tutuyordu ve eğitim çavuşları, mızrak idmanlarında ona sol kolunu kullandırıyorlardı. Ona hiçbir özel muamele yapılmıyordu. Zaten bunu istemezdi de. Eğitim çavuşlarının kayışları da, sırtını aynı sıklıkla buluyor ve Jardir bunu memnuniyetle karşılıyordu, zira acıyı kabul ediyor, sakatlığına rağmen her darbenin, diğer oğlanlara zayıf olmadığını kanıtladığını biliyordu.

Haftalar geçerken Jardir çalışkanlığından bir şey kaybetmedi. Ne zaman fırsatını bulsa *sharukin* hareketlerinin alıştırmalarını yapıyor, her gece uykuya dalarken de, bunları zihninde tekrarlıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, sağ eliyle olduğu kadar sol eliyle de yumruk atabildiğini görmüştü. Hatta rakiplerine sert alçısıyla vurmayı alışkanlık haline getirmiş ve her darbesinde kolundan yukarı yayılan acıyı sanki serin bir çöl rüzgârıymış gibi üzerinde hissederek kabul etmeyi öğrenmişti. Eninde sonunda *dama'ting*'in alçıyı çıkaracağını ve o gün geldiğinde de, kolunun çok daha güçlenmiş olacağını biliyordu.

"Jurim olacak sanırım," dedi Abban sonunda. Jardir'in alçısının çıkacağı günden önceki akşamdı. "Uzun boylu ve güçlü ama derslerini kolay unutuyor. Rakiplerini sadece gücüyle yenmeye çalışıyor."

Jardir başıyla onayladı. "Olabilir. O yavaş ve eğer onu alaşağı edersem kimse bana meydan okumayacaktır. Ama ben daha çok Shanjat'ı düşünüyordum." Yemek sırasında Jurim'in hemen önündeki ince yapılı oğlanı işaret etti.

Abban başını iki yana salladı. "Onun cüssesine kanma. Shanjat'ın, Jurim'in önünde olmasının bir nedeni var. Kolları ve bacakları kırbaç kadar esnek."

"Ama dikkatsiz," dedi Jardir. "Ayrıca darbelerini ıskaladığı zaman, dengesini kaybediyor."

"Ama bu nadir olan bir şey," diye uyardı Abban. "Jurim'i alaşağı etme şansın daha yüksek. Eğer çok fazla pazarlık edersen, satışı kaçırırsın."

Ertesi gün, Jardir *dama'ting*'in çadırından geri döndüğünde sabahın ilerlemiş vakitleriydi, oğlanlar çoktan yemek sırasına girmişlerdi. Jardir derin bir nefes aldı, sağ kolunu gerip esnetti ve sıranın merkezine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Abban ise çoktan kendi yerine geçmişti. Sıranın arkalarında duruyordu ve Jardir'e yardım etmeyecekti. Bunu kararlaştırmışlardı.

En zayıf deve kurtları kendine çeker, sözleri Jardir'in zihninde yankılandı. Babasının bu basit tavsiyesi, oğlanı korkuya karşı güçlendiriyordu.

"Sen arkaya geç bakalım sakat çocuk!" diye havladı Shanjat, onun yaklaşmakta olduğunu gördüğünde.

Jardir bunu duymazdan geldi ve kendini zorlayarak güldü. "Yerimi tuttuğun için Everam'ın ışığı üzerinde olsun," dedi.

Shanjat'ın gözlerinde inanamadığını belli eden bir ifade vardı. Jardir'den üç yaş büyük ve ona göre oldukça cüsseliydi. Oğlan bir anlığına duraksadığında, Jardir bu fırsatı kaçırmayarak onu şiddetle itti ve sıranın dışına gönderdi.

Tökezleyen Shanjat hızlıydı ve yere düşmedi. Dengesini tekrar bulurken yerden bir toz bulutu kaldırdı. Jardir, oğlan daha dengesini bulamamışken ona çelmeyi takabilirdi ama eğer sakatlığının onu zayıf bıraktığı söylentilerini yenmek istiyorsa, küçük bir zaferden fazlasına ihtiyacı vardı.

Zevkten dört köşe olmuş bağırışların ardından, yemek sırası, içine doğru bükülerek iki oğlanı çevreledi. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi artık öfkeye dönüşmüş olan Shanjat hiddetle ilerledi.

Jardir, Shanjat'ın ilk darbelerinden kurtulurken bir dansçı gibiydi. Bu darbeler, Abban'ın da uyardığı gibi çok hızlı gelmekteydi. Sonunda, beklenildiği gibi vahşice kolunu savurarak saldıran Shanjat, darbesi hedefini bulmadığında dengesini kaybetti. Kolun altından sıyrılan Jardir sola adım attı ve sağ dir-

seğini bir mızrağın kıçıyla vururmuş gibi Shanjat'ın böbreğine indirdi. Tökezleyen Shanjat, acıyla çığlık attı.

Jardir bir kırbaç gibi dönerek Shanjat'ın sırtına bir ikinci darbe daha vurarak oğlanı yere indirdi. Haftalardır alçıda kalmış olan kolu ince ve solgundu, ancak Jardir, kol kemiklerinin artık daha güçlü olduğunu hissediyordu. Aynı *dama'ting*'in dediği gibi olmuştu.

Ne var ki, Shanjat, Jardir'in ayak bileğini yakalamış, ayaklarını yerden kesmiş ve üzerine çullanmıştı. Toz toprak içinde güreşirlerken, ağırlığı ve kollarının uzunluğu sebebiyle Shanjat'ın avantajı daha büyüktü. Jardir'in kafasını yakalayarak koluyla kilitledi. Yumruk yaptığı sağ elini sol eliyle sıkıca kavramış, Jardir'in soluk borusuna bastırıyordu.

Etraftaki dünya kararmaya başlarken, Jardir, yutamayacağı bir lokma yediğinden korktu ancak bu duyguyu da, acıyı karşıladığı gibi karşılayarak pes etmeyi reddetti. Shanjat'ın bacaklarının arasına indirdiği tekmeyle, acı acı uluyan oğlanın kıskacından kurtuldu. Dönerek serbest kalan Jardir, Shanjat'ın eklemlerine yakın durarak, kendisine gelen darbelerin şiddetini oldukça azalttı. Yavaşça, çalışkan bir şekilde Shanjat'ın arkasına geçti. Hareket ederken, oğlanın kolay incinebilir bölgelerine, yani göz, boğaz ve karın boşluğuna, şiddetli darbeler indirdi.

Sonunda istediği pozisyonu alan Jardir, Shanjat'ın sağ kolunu yakaladı, arkaya doğru çekti ve iki diziyle tüm ağırlığını oğlanın sırtına verdi. Dirseğin kilitlendiğini hissettiğinde, kendi omzuyla desteklediği kolu yukarı kaldırdı.

Shanjat acıyla "Aaahhhh!" diye haykırırken, Jardir, tıpkı Hasik'in ona yapmış olduğu gibi, oğlanın kolunu kırmanın artık basit bir hareketten ibaret olduğunu biliyordu.

"Sıradaki bu yeri benim için ayırmıştın, değil mi?" diye sordu Jardir yüksek sesle.

"Seni öldüreceğim, sıçan!" diye çığlık atan Shanjat, olduğu yerde debelenirken boştaki eliyle zemine vuruyordu. Ne var ki, Jardir'den kurtulamadı.

"Söyle!" diye cevap bekledi Jardir, Shanjat'ın kolunu biraz daha kaldırarak. Uzuvdaki gerginliği hissetti. Kolun daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

"Nie'nin cehennemine giderim daha iyi!" diye haykırdı Shanjat.

Jardir omuz silkti. "Kemikler kırıldıktan sonra daha da güçlenirler. *Dama'ting*'le geçireceğin zamanın tadını çıkar." Kolu çabuk bir hareketle kaldırırken, kemiğin kırılışını ve kasın yırtılışını hissetti. Shanjat, ıstırap içinde çığlık attı.

Yavaşça ayağa kalkan Jardir, etrafa toplanmış oğlanları gözleriyle tarayarak, ona meydan okuyacak bir başkası var mı diye baktı. Etrafta fal taşı gibi açılmış birçok göz olmasına rağmen, aralarından kimse, toz toprak içinde ulumakta olan Shanjat'ın intikamını almaya hazır görünmüyordu.

"Yol açın!" diye bağıran Eğitim Çavuşu Kaval, kalabalığı yararak ilerledi. Bir Shanjat'a, bir Jardir'e baktı. "Senin için hâlâ umut var evlat," diye homurdandı. "Herkes sırasına geri dönsün," diye bağırdı, "yoksa lapa kazanını lağım çukuruna dökeceğiz!" Oğlanlar yerlerine hızla geri döndüler. Jardir ise karışıklık sırasında Abban'ı çağırarak, kendi arkasında sıraya girmesini işaret etti.

Sırada Jardir'den sonra gelen Jurim, "Hey!" diye bağırdı ancak Jardir'in öfkeli bakışlarının ardından gerileyerek Abban'a yer açtı.

Kaval, yerdeki Shanjat'ı tekmeledi. "Kalk ayağı sıçan!" diye bağırdı. "Bacakların kırılmadı, o yüzden *dama'ting*'e kadar el üstünde taşınacağını bekleme! Özellikle de senin yarın kadar olan bir çocuk tarafından dövüldükten sonra." Shanjat'ın sağlam kolunu yakaladı ve oğlanı ayağa kaldırdıktan sonra sıhhiye çadırına doğru sürükledi. Hâlâ sırada olan oğlanlar ise Shanjat'ın ardından ıslıklar çalıp yuhaladılar.

"Anlamıyorum," dedi Abban. "Neden teslim olmadı ki?"

"Çünkü o bir savaşçı," dedi Jardir. "Eğer *alagai*lar senin peşinden gelseler teslim olur muydun?"

Abban'ın tüyleri bu düşünceyle ürperdi. "Bu farklı."

Jardir başını iki yana salladı. "Hayır, değil."

Jardir'in alçısından kurtulmasının üzerinden çok geçmemişti ki, Hasik ve daha büyük oğlanlardan bazıları Labirent'te

idman yapmaya başladılar. Bir yıl kadar sonra ise bidolarından kurtuldular. Hayatta kalanlar, ki Hasik de onların arasındaydı, eğitim alanında yeni siyah kıyafetleri içinde kasıla kasıla dolaşırlarken ve büyük haremi ziyaret ederlerken görülebiliyorlardı. Tüm *dal'Sharum*lar gibi onların da, bundan sonra *nie'Sharum*larla işi olmayacaktı.

Zaman, Jardir için çabuk geçti. Günler sonu gelmez bir döngüye dönüşmüştü. Sabahları *dama*'nın Everam ve Kaji kabilesi hakkında düzdüğü methiyeleri dinliyordu. Diğer Krasialı kabileleri, onların neden kendilerinden aşağıda olduklarını ve en çok da Majah kabilesinin neden Everam'ın gerçeklerine gözlerini kapatmakta olduğunu öğreniyordu. *Dama*, diğer diyarlardan da söz ediyordu. Mızrağı bir kenara atarak *khaffit*ler gibi yaşamakta olan kuzeydeki korkak *chin*leri ve *alagai*lardan nasıl da korkuyla sindiklerini anlatmıştı.

Jardir, lapa sırasındaki yeriyle asla tatmin olmuyor ve her zaman, sırada kâselerin daha fazla doldurulduğu ön kısımlara ilerlemeye çalışıyordu. Ondan daha önde olan oğlanları hedef alarak, onları teker teker *dama'ting*'in çadırına gönderiyordu. Her seferinde Abban'ı da yanına almayı ihmal etmiyordu. Jardir on bir yaşına gelene kadar, ikili, sıranın en önüne geçmişler, onlarla aralarına büyük bir mesafe koyan daha büyük birkaç oğlanı da geride bırakmışlardı.

Öğleden sonraları, *dal'Sharum* ağ askerleri için idman hedefleri olmakla ya da eğitimle geçiyordu. Jardir, geceleri Kaji'sharaj'ın soğuk zemininde yatıyor, dışarıdaki *alagai'sharak*'ın seslerini duymak için kulaklarını zorluyordu. Bir gün gerçek erkeklere katılacağı günü hayal ediyordu.

Hannu Pash devam ederken, bazı oğlanlar, beyaz kıyafetlere hazırlanmaları için özel bir eğitimden geçmek üzere *dama* tarafından seçildiler. Kaji'sharaj'ı terk ettikten sonra da bir daha asla görülmediler. Jardir bu onur için seçilmemişti ancak bunu umursamıyordu. Günlerini, kadim parşömenlerin üzerine eğilerek ve Everam'a övgüler haykırarak geçirme arzusu yoktu. O, mızrak için doğmuştu.

*Dama*lar, okuma yazma bilen Abban ile daha çok ilgileni-

yordu ama oğlanın babası bir *khaffit*'ti. Teknik olarak, bu utanç babadan oğla geçmiyor olsa bile, böyle şeylerden pek hoşlanılmazdı.

"Savaşman daha iyi olacak," dedi *dama* sonunda oğlana, onun geniş göğsünü dürterek. Abban, cüssesinin çoğunu muhafaza etmişti ancak eğitimin katılığı, vücudundaki yağı kasa dönüştürmüştü. Güçlü bir savaşçı olmaya başlamıştı ve beyazları giymek üzere çağırılmayacağı kesinleştiğinde içi rahatladı.

Fazla yavaş ya da zayıf olan diğer oğlanlar, Kaji'sharaj'dan *khaffit*ler olarak, çocukken giydikleri kahverengi kıyafetlere hayatları boyunca geri dönmek üzere dışarı atılmışlardı. Bu çok daha kötü bir kaderdi. Zira ailelerine utanç getirmişlerdi ve onlara cennetin yolunu açma umutlarını kaybetmişlerdi. Buna rağmen savaşçı yüreğine sahip olanlar, sıklıkla Yemciler olarak gönüllü oluyorlardı. Yemciler, iblisleri kışkırtarak onları Labirent'teki tuzaklara çekme görevini üstlenirlerdi. Kısa bir hayatları olurdu, ama yine de bu onlara hem onur hem de cennete girme umudu verirdi.

On iki yaşına bastığında Jardir, Labirent'i ilk kez görme şansına sahip oldu. Eğitim Çavuşu Qeran, *nie'Sharum*ların en büyük ve en güçlülerini büyük muhafaza surunun üzerine çıkarmıştı. Bu sur, kumtaşından yapılma on metrelik bir duvardı ve bir zamanlar, Krasia daha kalabalıkken, şehrin kendine has bir bölgesi olan ve şimdi bir iblis öldürme alanına dönüştürülmüş olan bir arazinin yanında yükseliyordu. Eski derme çatma evlerin kalıntılarıyla dolu olan arazide düzinelerce daha küçük surlar göze çarpıyordu. Bunların çoğu beş-altı metre kadar yüksekti ve yüzeylerine hendekli muhafazalar çizilmişti. Bazıları büyük mesafeler boyunca devam edip keskin dönüşlü köşelere sahipken, diğerleri oldukça kısa ya da tek bir açıyla inşa edilmişti. Birlikte, gizli çukurlara ve *alagai*ları sabah güneşine kadar orada tutacak kapanlara sahip bir labirent oluşturuyorlardı.

"Ayağınızın altındaki sur," dedi Qeran, ayağını yere vurarak, "kadınlarımızı, çocuklarımızı ve hatta *khaffit*leri bile, *alagai* soyundan koruyan kalkandır." *Khaffit* kelimesini kullanırken duvarın kenarından tükürmüştü. "Diğer surlar ise," diye başlar-

ken ellerini Labirent'in sonu gelmeyen dolambaçlı duvarlarının manzarası üzerinde dolaştırdı, "*alagai*ları bizimle tutmak için vardır." Bunu söylerken yumruğunu sıktı ve hissettiği aşikâr gurur tüm oğlanlar tarafından paylaşıldı. Jardir, kendini labirentin içinde elinde mızrağı ve kalkanıyla koşarken hayal etti ve yüreği gururla doldu. O kan lekeleriyle kumların üzerinde, şan ve şeref onu bekliyordu.

Kalın duvarın üzerinde, büyük bir kaldırma düzeneğine sahip tahta bir köprüye gelene kadar yürüdüler. Bu köprü, Labirent duvarlarından birine doğru iniyordu ve o duvarlar da, ya taş kemerlerle birbirine bağlanıyor ya da birinden diğerine zıplamayı mümkün kılacak kadar birbirlerine yakınlardı. Daha ince olan bu duvarlar, bazı yerlerde yirmi santimden bile inceydiler.

"Sur tepeleri, daha yaşlı savaşçılar için tehlikelidir," dedi Qeran. "Tabii, Gözcüler dışında." Gözcüler, Krevakh ve Nanji kabilelerinin *dal'Sharum*larıydılar. Bunlar, beş metre uzunluğunda demir uçlu merdivenler taşırlardı. Merdivenler ise tek başlarına kullanılabilmelerinin yanı sıra, birbirlerine de bağlanabiliyorlardı. Gözcüler öylesine çeviklerdi ki, savaş alanını gözlemek üzere hiçbir yere dayanmamış bir merdivenin tepesinde mükemmel bir dengeyle durabilirlerdi. Krevakh Gözcüleri, Kaji kabilesine bağlıyken, Nanji Gözcüleri, Majah kabilesine bağlıydı.

"Gelecek yıl boyunca, sizler Krevakh Gözcülerine yardım edeceksiniz," dedi Qeran. "*Alagai* hareketlerini takip edecek, Labirent'teki *dal'Sharum*lara onların yerlerini söyleyeceksiniz. Ayrıca *kai'Sharum*lar arası emirleri iletme işini de yapacaksınız."

Günün geri kalanını sur tepelerinde koşarak geçirdiler. "Labirent'in her santimini, mızrağınızı bildiğiniz gibi bilmek zorundasınız!" dedi Qeran, onlar koşarken. Hızlı ve çevik olan *nie'Sharum*lar, duvardan duvara atlarken ve küçük kemerli köprülerden ok gibi geçerken duydukları keyifle haykırıyordu. Jardir ve Abban ise keyifle gülüyordu.

Ne var ki, Abban'ın cüsseli vücudu, dengesini yakalamasını zorlaştırıyordu. Sonunda, ince köprülerin birinin üzerinden geçerken kayarak düştü. Jardir onun elini yakalamak üzere da-

lışa geçti ama yeterince hızlı değildi. Arkadaşının parmaklarına hafifçe dokunabilmiş, ancak düşmesine engel olamamıştı. "Nie alsın beni!" diye kendisine küfretti.

Abban, zemine çarpmadan önce kısa bir çığlık attı. Jardir, beş metrelik yükseklikten bile, oğlanın bacaklarının kırılmış olduğunu görebiliyordu.

Arkasında, bir devenin anırmasına benzeyen kahkahalar çınladı. Sese doğru dönen Jardir, Jurim'in, dizlerine vurarak gülmekte olduğunu gördü.

"Abban, kediden çok bir deve!" diye haykırdı Jurim.

Hırlayan Jardir, bir yumruğunu sıktı ama daha ayağa kalkamadan, Eğitim Çavuşu Qeran ortaya çıktı. "Eğitiminizin bir şakadan ibaret olduğunu mu sanıyorsunuz?" diyerek cevap bekledi. Jurim, kahkahaları arasından bir cevap verecek nefesi bulamadan, Qeran, onu bidosundan yakalayarak Abban'ın peşinden aşağı fırlattı. Beş metre boyunca düşerken çığlık atan oğlan, sertçe yere çarptı ve hareketsiz bir şekilde yığılıp kaldı.

Eğitim Çavuşu diğer oğlanlara döndü. "*Alagai'sharak* bir şaka değildir," dedi. "Gece vakti kardeşlerinizi utandıracağınıza, burada ölseniz daha iyi." Oğlanlar, başlarını sallayarak geri çekildiler.

Qeran, Jardir'e döndü. "Koş ve Eğitim Çavuşu Kaval'a haber ver. Şu ikisini *dama'ting*'e götürmesi için adam yollasın."

"Onları kendimiz götürsek daha hızlı olur," demeye cüret eden Jardir, Abban'ın kaderinin o değerli birkaç dakikaya bağlı olduğunu biliyordu.

"Labirent'e sadece erkekler girebilir, *nie'Sharum*," dedi Qeran. "*Dal'Sharum*ların buradan üç oğlan götürmek zorunda kalmalarını istemiyorsan hemen git."

O akşamki lapa yemeğinden sonra, *dama'ting*'in Eğitim Çavuşu Qeran ile konuşmak üzere geldiğini duyan Jardir, ne konuştuklarını çıkartabilmek için kendini zorluyordu.

"Jurim birkaç kemiğini kırmış. Ayrıca birçok iç kanaması vardı ama iyileşecek," dedi kadın, sanki kumun renginden daha önemli bir konu konuşmuyorlarmış gibi bir sesle. Kadının yü-

zündeki eşarp, tüm yüz ifadelerini saklıyordu. "Diğeri, Abban, bacaklarını birçok yerinden kırmış. Tekrar yürüyecek, ama koşamayabilir."

"Savaşabilecek mi?" diye sordu Qeran.

"Bunu söylemek için çok erken," dedi *dama'ting*.

"Eğer durum buysa, onu şimdi öldürmelisiniz," dedi Qeran. "*Khaffit* olacağına ölsün."

Dama'ting ona bir parmağını kaldırdığında, eğitim çavuşu irkilerek geri çekildi. "*Dama'ting*'in çadırında ne olacağı, senin sözlerine bağlı değil, *dal'Sharum*," diye tısladı kadın.

Bir saniye geçmeden, eğitim çavuşu sanki dua eder gibi ellerini vücudunun önünde kenetledi ve yerlere kadar eğildi. Sakalı neredeyse yeri süpürecekti.

"*Dama'ting*'in affına sığınırım," dedi adam. "Saygısızlık etmek niyetinde değildim."

Dama'ting başını aşağı yukarı salladı. "Tabii ki o niyette değildin. Sen bir *dal'Sharum* eğitim çavuşusun ve sorumluluğundakilerin şanını, bir sonraki hayatta kendi şanına katacak, Everam'ın en fazla onurlandırdıkları arasında yerini alacaksın."

"*Dama'ting* beni onurlandırıyorsunuz," dedi Qeran.

"Yine de," dedi *dama'ting*, "sahip olduğun konumun sana hatırlatılması yararlı olacaktır. Dama Khevat'tan ceza iste. *Alagai* kuyruğuyla yirmi kırbaç yeterli olacaktır."

Jardir nefesini tuttu. *Alagai* kuyruğu, kırbaçların en acı verici olanıydı. Bir buçuk metrelik uzunluğu boyunca metal dikenlere sahip, üç şeritli bir kayıştı bu.

"*Dama'ting*, bağışlayıcı," dedi Qeran, hâlâ yerlere kadar eğili dururken. Jardir, onlardan biri kendisini görüp, ne duymuş olabileceğini merak etmeden önce oradan tüydü.

ℑ

"Burada olmamalısın," diye tısladı Abban, Jardir *dama'ting*'in çadırının kumaşı altından eğilerek geçerken. "Eğer yakalanırsan, seni öldürürler!"

"Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim," dedi Jardir. Bu doğruydu. Ne var ki, gözleri çadırın içinde dikkatlice geziyor, Inevera'yı tekrar görebilme umuduyla etrafa bakıyordu. Kolu-

nu kırdığı günden beri kızdan bir iz yoktu ama Jardir, onun güzelliğini unutamamıştı.

Abban, sıkıca alçıya alınmış kırık bacaklarına baktı. "Bundan sonra bir daha iyi olup olamayacağımı bilemiyorum dostum."

"Saçmalık," dedi Jardir. "Kemikler kırıldıklarında daha güçlü bir şekilde iyileşirler. Göz açıp kapayıncaya kadar surların üzerine geri döneceksin."

"Belki," diye iç geçirdi Abban.

Jardir dudağını ısırdı. "Seni düş kırıklığına uğrattım. Eğer düşersen seni yakalayacağıma söz vermiştim. Everam'ın ışığı altında yemin etmiştim."

Abban, Jardir'in elini tuttu. "Yapabilsen yapardın da, bundan şüphem yok. Elimi yakalamak için atladığını gördüm. Yere düşmemin suçlusu sen değilsin. Yeminini yerine getirdin sayıyorum."

Jardir'in gözleri nemlendi. "Seni bir daha yüzüstü bırakmayacağım," diye söz verdi.

O anda *dama'ting*, oğlanların bulunduğu çadır bölümüne sessizce süzülerek girdi. Onların olduğu yöne doğru döndü ve Jardir'le göz göze geldi. Jardir'in kalbi, göğüs kafesinin altında neredeyse durmuş, yüzü buz kesmişti. Birbirlerine, sonsuzluk gibi gelen uzun bir an boyunca bakakaldılar. *Dama'ting*'in ifadesi, beyaz eşarbının altında okunamıyordu.

Sonunda, kadın kafasını çıkışa doğru salladı. Başıyla onaylayan Jardir, şansına inanamıyordu. Abban'ın elini son bir kez sıktıktan sonra çadırdan ok gibi fırladı.

"Surların üzerinde, rüzgâr iblisleriyle karşılaşacaksınız, ama onlarla dövüşe girmeyeceksiniz," dedi Qeran, *nie'Sharum*ların önünde volta atarken. "O görev, hizmet ettiğiniz *dal'Sharum*larındır. Yine de, düşmanlarınızı anlamanız önemli."

Jardir, grubun önündeki alışılmış yerinde duruyor, dikkatle dinliyordu. Abban'ın yokluğunu derinden hissediyordu. Üç kız kardeşle büyümüştü ve sonra, Kaji'sharaj'a geldiği gün Abban'ı bulmuştu. Yalnızlık tuhaf bir duyguydu.

"*Dama*lar, bize rüzgâr iblislerinin, Nie'nin cehenneminin dördüncü katında yaşadıklarını söylerler," dedi Qeran oğlanlara. Kumtaşı duvara çizilmiş kanatlı bir imgeyi mızrağıyla gösterdi.

"Bazıları, örneğin Majah kabilesindeki gibi aptallar, rüzgâr iblislerini hafife alırlar zira onların, kum iblislerinin ağır zırhlarından mahrum olduğunu düşünürler," dedi, "ama sizler bu yanılgıya düşmeyin. Rüzgâr iblisleri, Everam'ın görüşünden en uzak yaratıklardır. Ayrıca tüm iblisler arasında en hilebaz olanlarıdırlar. Derileri yine de mızraklarınızın ucunu yamultacak kadar serttir. Uçuş hızları da darbe almalarını zorlaştırır. Uzun pençeleri," derken mızrağının ucunu duvardaki şeklin pençelerine uzattı, "bir adamın başını koparabilir ve gaga şeklindeki çenesi, bir adamın yüzünü tek ısırışta çekip kopartabilir."

Qeran, oğlanlara döndü. "Şimdi. Bu yaratığın zayıflıkları nelerdir?"

Jardir'in eli anında kalktı. Eğitim çavuşu ona başıyla işaret etti.

"Kanatları," dedi Jardir.

"Doğru," dedi Qeran. "Derisiyle aynı dokudan olsa bile, bir rüzgâr iblisinin kanatları, kıkırdağı ve kemiği boyunca gergin olduğundan ince kalır. Güçlü bir adam, onları mızrağıyla delebilir. Ya da, eğer elindeki kılıç keskin ve yaratık yerdeyse, onları kesebilir. Başka?"

Jardir'in eli, bir kez daha ilk kalkan el olmuştu. Eğitim çavuşunun gözleri diğer oğlanlar üzerine çevrildi, ama içlerinden hiçbiri ellerini kaldırmadılar. Jardir, gruptaki en genç oğlandan iki yaş daha küçüktü ama diğerleri, tıpkı lapa sırasında olduğu gibi, burada da ona saygı gösteriyorlardı.

"Zemindeyken sakar ve yavaş olurlar," dedi Jardir, Qeran sözü ona verdiğinde.

"Doğru," dedi Qeran. "Eğer yere inmeye zorlanılırlarsa, rüzgâr iblisleri, tekrar havalanmak için koşmaya ya da bir yere tırmanıp atlamaya ihtiyaç duyarlar. Labirent'in dar alanları, onlara bu şansı tanımamak üzere tasarlanmıştır. Surların üzerindeki *dal'Sharum*lar, onları ağlarıyla yakalama fırsatını kollayacaktır. Sizin göreviniz, iblislerin mevkilerini zemindeki savaşçılara iletmektir."

Eğitim çavuşu, çocuklara şöyle bir baktı. "Kim bana 'rüzgâr iblisi yerde' işaretini gösterebilir?"

Jardir'in eli yukarı fırladı.

Abban ile Jurim tekrar *nie'Sharum*ların arasına katılana kadar üç ay geçmişti. Eğitim alanlarına dönerken, Abban, bariz bir şekilde topallıyordu ve Jardir, bunu gördüğünde kaşlarını çattı.

"Bacakların hâlâ acı veriyor mu?" diye sordu.

Abban başıyla onayladı. "Kemiklerim güçlenmiş bir şekilde iyileşmiş olabilir," dedi, "ama düz olarak değil."

"Daha erken," dedi Jardir. "Zamanla düzeleceklerdir."

"Inevera," dedi Abban. "Everam'ın buyurduğu yazgıyı kim bilebilir ki?"

"Lapa sırasında dövüşmeye hazır mısın?" dedi Jardir, tencereyle çıkagelen eğitim çavuşunu başıyla göstererek.

Abban'ın beti benzi attı. "Henüz değil, yalvarırım," dedi. "Eğer bacaklarım dayanmazsa, sonsuza kadar mimlenirim."

Jardir kaşlarını çattı ama yine de başıyla onayladı. "Bunu fazla erteleme, yeter," dedi. "Yoksa eylemsizliğin de seni aynı şekilde mimleyecektir." Jardir konuşurken sıranın önüne yürüyorlardı ve diğer oğlanlar, kedi görmüş fareler gibi Jardir'e yol veriyordu. İlk iki kâseyi onlar alırken, Abban'a birkaç içerlemiş bakış geldi ancak kimse Jardir'e meydan okumaya cüret edemedi.

Jurim ise böyle bir lükse sahip değildi. Oğlanın Abban düştüğünde çıkardığı deve anırtısına benzeyen kahkahalarını henüz unutmamış olan Jardir, onu soğuk gözlerle izliyordu. Az da olsa ağır aksak hareket eden Jurim'in yürüyüşünde, Abban'ın bir zamanlar düz olan yürüyüşünü bozan o topallama yoktu. Sıradaki diğer oğlanlar ona öfkeli bakışlar atmasına rağmen, Jurim, doğrudan Shanjat'ın arkasındaki alışıldık yerine yürüdü.

"Bu sıra senin değil, sakat çocuk," diyen Esam, Jardir'in emri altındaki *nie'Sharum*lardan bir başkasıydı. "Hadi, sıranın en arkasına!" Esam iyi bir dövüşçüydü ve Jardir, bu karşılaşmayı ilgiyle izledi.

Gülümsemekte olan Jurim, ellerini yalvarır gibi açtı ancak

Jardir, oğlanın ayaklarının aldığı pozisyonu fark etmiş, bu harekete kanmamıştı. İleri atılan Jurim, Esam'ı boynundan yakaladığı gibi yere çaldı. Cebelleşme çok geçmeden sona ermiş, Jurim, hak ettiği yeri almıştı. Jardir başıyla onayladı. Jurim, bir savaşçının yüreğine sahipti. Lapa kâsesini çoktan silip süpürmüş ve dövüşü kaçırmış olan Abban'a bir bakış atan Jardir, üzgünce başını salladı.

"Toplanın bakalım, sıçanlar," diye seslendi Kaval, boş kâseler bir kenara yığıldığında. Jardir zaman kaybetmeden eğitim çavuşlarının yanına hareketlendi ve diğer oğlanlar da onu izledi.

"Sence neden çağırdılar?" diye sordu Abban.

Jardir omuz silkti. "Şimdi öğreniriz."

"Yakında bir erkeklik sınavına tabi tutulacaksınız," dedi Qeran. "Geceyi dışarıda geçireceksiniz ve bizler de aranızdan kimlerin savaşçı yüreğine sahip olduğunu, kimlerin sahip olmadığını göreceğiz." Abban, korkuyla nefesini tuttu ancak Jardir, bir heyecan dalgası hissetti. Her sınav, onu şiddetle arzuladığı kara cüppeye bir adım daha yaklaştırıyordu.

"Birkaç aydır Baha kad'Everam köyünden hiç haber alamıyoruz ve *alagai*ların, muhafazaları deldiklerinden korkuyoruz," diye devam etti Qeran. "Bahalıların her biri *khaffit*, bu doğru, ancak soyları Kaji'ye dayanıyor ve *Damaji*'nin fermanına göre, onları yüzüstü bırakamayız."

"Bize sattıkları değerli çanak çömlekleri yüzüstü bırakamayız, demek istiyor," diye mırıldandı Abban. "Baha, usta çömlekçi Dravazi'nin yaşadığı köy. Onun eserleri, Krasia'daki her sarayın içini süsler."

"Bir tek parayı mı düşünürsün sen?" dedi Jardir. "Onlar Ala'daki en alçak köpekler bile olsalar, *alagai*lardan binlerce kat üstünler ve korunmalılar."

"Ahmann!" diye bağırdı Kaval. "Eklemek istediğin bir şey mi var?"

Jardir bir anda tekrar hazır ola geçti. "Hayır, Eğitim Çavuşum!"

"Öyleyse dilin ağzının içinde kalsın," dedi Kaval, "yoksa onu kesip kopartırım."

Jardir başını salladı ve Qeran devam etti. "Tümü gönüllülerden oluşan elli savaşçı, Dama Khevat'ın liderliğinde, Baha'ya bir hafta sürecek bir yolculuk yapacaklar. Onlara yardımcı olmak üzere siz de gideceksiniz. Silahlarını taşıyacak, develerini besleyecek, yemeklerini yapacak, mızraklarını bileyeceksiniz." Qeran, Jardir'e döndü. "Bu yolculuk boyunca *Nie Ka* sen olacaksın, Hoshkamin oğlu."

Jardir'in gözleri büyüdü. "Hiçbir şeyin başı" anlamına gelen *Nie Ka*, Jardir'in *nie'Sharum*ların lideri konumunda olacağına işaret ediyordu. Sadece lapa sırasında değil, eğitim çavuşlarının gözünde de ilk sıraya geçmişti. Diğer oğlanlara istediği gibi emir verip, onları istediği gibi yola getirebilecekti. Hasik siyah cüppesini kazandığından beri, yıllardır *nie'Sharum*ların arasında hiç *Nie Ka* olmamıştı. Bu çok büyük bir onurdu ve kolayca verilen ya da kolayca kabul edilebilen bir unvan değildi. Zira verdiği gücün yanında, sorumluluk da getiriyordu. Diğer oğlanların başarısızlıkları nedeniyle Qeran ile Kaval tarafından Jardir sorumlu tutulacak, gerektiğinde cezalandırılacaktı.

Jardir yerlere kadar eğildi. "Beni onurlandırıyorsunuz, Eğitim Çavuşum. Hayal kırıklığına uğratmamak için Everam'a dua edeceğim."

"Eğer derinin yüzülmesini istemiyorsan, hayal kırıklığına uğratmazsın," dedi Kaval. Qeran, düğümlenmiş bir deri şeridi aldı ve Jardir'in pazısına, rütbesinin bir sembolü olarak bağladı.

Jardir'in kalbi, göğüs kafesinin içinde gümbürdedi. Bu sadece bir deri parçasıydı ama o anda, sanki Kaji'nin tacıymış gibi hissettiriyordu. Jardir, haftalık yardım ziyaretinde *dama*'nın bu olayı annesine anlatacağını düşünerek gururla doldu. Ailesinin kadınlarına, kaybettikleri onuru tekrar kazandırmaya başlamıştı bile.

Onu sevindiren şeyler sadece bununla sınırlı değildi tabii. Gerçek bir erkeklik sınavı vardı önünde. Açık gecede haftalarca yolculuk edecekti. *Alagai*ları yakından görecek, düşmanını, surların üzerinde koşarken uzaktan gördüğü bir şey olarak ya da bir taşın üzerindeki tebeşir tozuyla tanıdığından daha fazla tanıyacaktı. Bugün, gerçekten de yeni başlangıçlar getirmişti.

*Nie'Sharum*ların tümü görevlerini yapmak üzere azledildiğinde Abban, Jardir'e döndü. Gülümseyerek Jardir'in pazısına ve bağlanmış deri parçasına vurdu. *"Nie Ka,"* dedi. "Bunu hak ettin dostum. Çok geçmeden *kai'Sharum* olacak, muharebede gerçek savaşçılara liderlik edeceksin, bak gör."

Jardir omuz silkti. *"Inevera,"* dedi. "Yarının ne getireceği belli olmaz. Bugün için, bu onur yeterli."

"Tabii, daha önce haklıydın," dedi Abban. "Bazen *khaffit*lere nasıl davranıldığını gördüğümde kalbim acıyor ve o an, bu acıyı seslendirdim. Bahalılar bizim sağlayacağımız korumayı ve daha fazlasını hak ediyorlar."

Jardir başıyla onayladı. "Öyle olduğunu biliyorum," dedi. "Ben de haddimi aşarak konuştum dostum. Senin kalbinde bir tüccarın açgözlülüğünden fazlası olduğunu biliyorum."

Abban'ın omzunu sıktı ve ikili, yolculuk öncesi hazırlık görevlerini yapmak üzere hareketlendiler.

Gün ortasında, aralarında Hasik, Dama Khevat, Eğitim Çavuşu Kaval, bir çift Krevakh gözcüsü ve Jardir'in seçkin *nie'Sharum* ekibinin olduğu elli Kaji savaşçısı, yola çıktı. Savaşçılardan birkaçı, en yaşlıları, develerin çekmekte olduğu erzak arabalarını sürme işini yaparken, geri kalanları yürüyerek ilerliyor, şehrin büyük kapısına giden ve Labirent'in içinden geçen yolda kafilenin başını çekiyorlardı. Jardir ile diğer oğlanlar, Labirent'ten geçerken erzak arabalarının üzerindeydiler zira onlara kutsal zemine basma izni verilmiyordu.

"Ayaklarını kardeşleri ve atalarının kanları üzerine koyabilecek olanlar, sadece *dama* ve *dal'Sharum*lardır," diye uyardı Kaval. "Bunu yaparsanız, başınıza geleceklerden kendiniz sorumlu olacaksınız."

Şehirden çıktıklarında, eğitim çavuşu, mızrağını develerin çektiği arabalara doğrulttu. "Herkes insin!" diye haykırdı Kaval. "Baha'ya yürüyoruz!"

Abban, Jardir'e inanmakta güçlük çektiğini belli eden bir ifadeyle baktı. "Çöl üzerinde bir haftalık yolculuk yapacağız ve bizi güneşten koruyacak tek şey üstümüzdeki bidolarımız!"

Jardir arabadan atlayarak indi. "İdman sahasında bizi terletenle aynı güneş." Erzak arabalarının önünde başı çeken *dal'Sharum*ları işaret etti. "Üzerinde sadece bido olduğu için şükret," dedi. "Onlar ısıyı emen siyah kıyafetler içindeler, ayrıca ellerinde kalkanları ile mızrakları, üstlerinde zırhları var. Eğer onlar yürüyebiliyorlarsa, bizler de yürüyebiliriz."

"Gel. Alçı içinde geçirdiğimiz haftalardan sonra, bacaklarını germek istemez misin?" diye sordu Jurim, Abban'ın omzuna vurarak. Yüzündeki sırıtışla beraber arabadan atladı.

Diğer *nie'Sharum*lar da onları takip ettiler. Jardir, arabalardan ve savaşçılardan geri kalınmaması için yürüyüş temposunu ayarlıyordu. Kaval onların arkasında kalmış, uzaktan takip ediyor, göz kulak oluyordu ancak komutayı Jardir'e devretmişti. Oğlan, eğitim çavuşunun güveni karşısında gururla doluyordu.

Çöl yolu; sert kil ve sıkıştırılmış kumdan oluşan bir patikanın üzerinde bir dizi kadim yol işaretinden oluşuyordu. Arkası kesilmeyen rüzgârlar, onların üzerine sıcak kumları çarpıyor, yolun üzerini kumla kaplıyor, adım atmayı zorlaştırıyordu. Ancak tüm bunlara rağmen, yıllar boyu sert bir eğitimden geçmiş olan *nie'Sharum*lar, şikâyetsiz bir şekilde yollarına devam ediyordu. Jardir onlara baktığında gurur duydu.

Ne var ki, Abban'ın tempoya ayak uyduramadığı çok geçmeden anlaşılmıştı. Ter içinde kalan oğlanın topallayışı, düz olmayan zeminde daha da göze çarpıyor, onu tökezletiyordu. Bir seferinde Esam'a doğru tökezlemiş ve Esam da, onu Shanjat'a doğru şiddetle iteklemişti. Shanjat da onu geri ittiğinde, Abban sertçe yere yapıştı. Ağzından kum tükürürken diğer oğlanlar kahkahalarla güldüler.

"Size durun diyen olmadı, sıçanlar!" diye seslendi Kaval, mızrağını kalkanına vurarak.

Jardir, dostuna kalkması için yardım etmek istedi, ancak biliyordu ki, bu, işleri daha da kötüleştirirdi. "Kalk ayağa!" diye haykırdı bunun yerine. Abban ona yalvarır gözlerle baktı ama Jardir'in yaptığı sadece baş sallamak ve Abban'ı tekmelemek oldu. "Acıyı kabul et ve ayağa kalk, aptal," dedi boğuk, haşin bir sesle, "yoksa aynı baban gibi *khaffit* olup kalacaksın!"

Abban'ın gözlerindeki acı, Jardir'in yüreğini dağladı ama Jardir doğruyu söylediğini biliyordu. Aslında, Abban da bunu biliyordu. Derin bir nefes alıp ayağa kalkan oğlan, diğerlerinin peşinden tökezleyerek devam etti. Belli bir süre diğerleriyle aynı tempoda yürüdü ancak bir kez daha sıranın arkasında kalmaya ve diğer oğlanlara çarpıp itilip kakılmaya başladı. Gözlerini gruptan ayırmayan Kaval, olanları fark ederek Jardir'in yanına geldi.

"Eğer grubu yavaşlatırsa, evlat," dedi Abban'ı kastederek, "herkesin gözü önünde kayışı yiyecek olan sen olacaksın."

Jardir başıyla onayladı. "Yapmanız gerektiği gibi, Eğitim Çavuşum... *Nie Ka*, benim." Bu sözlere homurdanan Kaval, lafı daha fazla uzatmadı.

Jardir, diğerlerinin yanına gitti. "Jurim, Abban, arabalara binin," diye emretti. "*Dama'ting*'in çadırından daha yeni çıktınız ve gün boyunca yürümeye hazır değilsiniz."

"Devenin sidiği!" diye hırladı Jurim, parmağını Jardir'in suratına doğru kaldırarak. "Domuz yiyenin oğlu yetişemiyor diye tıpkı bir kadın gibi araba üstünde ilerlemeyeceğim."

Sözler Jurim'in ağzından yeni çıkmıştı ki Jardir'in darbesi geldi. Jardir, Jurim'in bileğini kaptığı gibi çevirdi ve omzuna doğru sertçe itti. Kolunun kırılmasını önlemek için gevşemekten başka çaresi olmayan Jurim, sırtüstü yere düştü. Jardir kolu bırakmadı ve ayağını Jurim'in boğazına koyarken şiddetle çekti.

"Arabaya bineceksin çünkü *Nie Ka*'n sana bunu emrediyor," dedi yüksek sesle. Jurim'in yüzü kızardı. "Bunu tekrar unutman halinde, başına geleceklerden sen sorumlu olacaksın."

Yüzü artık morarmaya başlayan Jurim başıyla onayladı ve Jardir onu bıraktığında derin bir nefes aldı. "*Dama'ting*, tüm gücüne kavuşana dek daha her gün biraz daha uzun mesafeler yürümeni emretti," diye yalan söyledi Jardir. "Yarın bir saat daha fazla yürüyeceksin." Soğuk bir ifadeyle Abban'a döndü. "İkiniz de."

Abban hevesle başını salladı ve ikisi de arabalara doğru hareketlendiler. Onların gidişini izleyen Jardir, Abban'ın çabuk iyileşmesi için dua etti. Sonsuza kadar onun itibarını koruyamazdı.

Kendisine dik dik bakmakta olan diğer *nie'Sharum*lara dönerek hırladı. "Size durmanızı söyledim mi?" Oğlanlar, bu söze karşılık olarak yürüyüş tempolarına çabucak geri döndüler. Jardir, öndeki savaşçılarla araları kapanana kadar tempoyu iki katına çıkardı.

Gece çöktüğünde, Jardir ve *nie'Sharum*ları, yemekleri hazırlayıp yer yataklarını serdiler. Bu sırada *dama* ile Çukur Muhafazacıları ise muhafaza çemberini hazırlamakla meşgul oldular. Çember tamamlandığında, savaşçılar, sembollerin hemen gerisinde hazır beklediler. Güneş batarken kalkanları kalkmış, mızrakları hazır vaziyette dışarı döndüler. İblisler yükseldi.

Şehre bu kadar yakın olmalarından dolayı, yükselen kum iblislerinin sayısı fazlaydı. *Dal'Sharum*lara doğru tıslıdılar ve kendilerini onların üzerine fırlattılar. İblisleri bu kadar yakından ilk kez gören Jardir, *alagai*ları soğuk bir ifadeyle izliyor, saldırıya geçmiş yaratıkların hareketlerini ezberliyordu.

Çukur Muhafazacıları işlerini iyi yapmışlardı ve parlayan sihir, iblisleri geride tutmuştu. İblisler muhafazalara çarptıklarında, *dal'Sharum*lar, mızraklarını haykırarak saplıyorlardı. Darbelerin çoğu, kum iblislerinin zırhlarından sekmesine rağmen, gözlere ya da açılan çenelerin içinden boğaza yapılan nokta atışı saldırılar, yaratıkları öldürebiliyordu. Böylesine anlık açıkları yakalayarak öldürme işi, savaşçılar için bir oyunmuş gibi görünüyordu. Bunu başarabilen birkaç savaşçı, diğerleri tarafından kahkahalar eşliğinde tebrik ediliyordu. Bunu yapabilenler yiyeceklerinin başına dönerken, diğerleri, toplaşmakta olan iblisleri öldürmeyi denemeye devam ediyorlardı. Jardir'in de fark ettiği üzere, kâsesini ilk dolduranlardan biri de Hasik'ti.

Jardir, kendisi de bir iblis öldürmüş olarak yemeğinin başına yürüyen Eğitim Çavuşu Kaval'a baktı. Kızıl eşarbını kaldırmıştı ve Jardir, onu ilk kez böyle görüyordu. Çavuşla göz göze geldi ve adam başıyla işaret ettiğinde boynunu eğerek yaklaştı.

"Eğitim Çavuşum," dedi Jardir, "bu bize öğretilen *alagai'sharak* değil."

Kaval güldü. "Bunun *alagai'sharak* ile alakası bile yok evlat.

Sadece mızraklarımızın ucu keskinliklerini kaybetmesinler diye oynanan bir oyun. Evejah, *alagai'sharak*'ın sadece önceden hazırlanılmış bir sahada icra edilmesini emreder. Burada ne bir iblis çukuru, ne labirent surları ne de tuzak alanları var. Çemberimizi terk etmemiz aptallık olur ama bu yine de birkaç *alagai*'a güneşi göstermemize engel değil."

Jardir bir kez daha saygıyla eğildi. "Teşekkür ederim, Eğitim Çavuşum. Şimdi anlıyorum."

Oyun, geriye kalan iblislerin çemberde hiçbir gedik olmadığına karar vererek mızrakların menzilinden uzaklaşmasına kadar birkaç saat daha sürdü. Midesini doldurmuş olan savaşçılar nöbet tutmak üzere hareketlenirken, iblis öldüremeden yemeğinin başına geçmekte olanları ıslıklayıp dalga geçtiler.

Herkes yemeğini yedikten sonra, savaşçıların yarısı yataklarına gitmiş, diğer yarısı ise heykellerden oluşan bir halkayı andıracak şekilde kampın etrafına dizilmişti. Savaşçılar, birkaç saatlik uykudan sonra diğer kardeşlerinin yerini aldılar.

Ertesi gün, bir *khaffit* köyünden geçtiler. Jardir daha önce hiç *khaffit* köyü görmemişti. Çölde, şehrin güneyinde ve doğusunda, yerden çıkan küçük su akıntılarının meydana getirdiği ufak göletlerden oluşan birçok vaha vardı. Şehirden kaçmış olan *khaffit*ler de, sıklıkla bu vahalarda toplanırlardı. Kendi başlarının çaresine bakmaları, şehir surlarının dibinde dilencilik yapmamaları ya da oradan geçmekte olan tüccarlara zarar vermemeleri şartıyla, *dama*lar onları umursamazdı.

Daha büyük vahalar da vardı ve buralardaki büyük su birikintileri, yüz ya da daha fazla *khaffit*'in oraya toplanması demekti. Tabii onların arkalarından kadınlarıyla çocukları da gelirdi. *Dama*lar bunları dikkate alırlardı, zira tıpkı şehirde olduğu gibi, savaşçı kabileler buralardaki kuyuları da ele geçirirler, *khaffit*lerin oralarda yaşama hakkını vergilendirmek için emek ve mallarını alırlardı. *Dama*lar, arada sırada şehre en yakın köylere seyahat ederler, genç oğlanları *Hanno Push* için, en güzel kızları ise büyük haremlerde *jiwah'Sharum* yapmak için alıp götürürlerdi.

İçinden geçtikleri köyün surları yoktu. Sahip olduğu tek savunma, üzerine derince işlenmiş kadim muhafazaları olan dikili taşlardı. "Burası da neresi böyle?" diye merak etti Jardir yüksek sesle.

"Köye Kumtaşı ismini vermişler," dedi Abban. "Burada üç yüzden fazla *khaffit* yaşıyor. Oyuk köpekleri olarak biliniyorlar."

"Oyuk köpekleri mi?" diye sordu Jardir.

Abban, zemine açılmış devasa bir oyuğa işaret etti. Köyde bunlardan birkaç tane vardı. Erkekler ile kadınlar burada birlikte çalışıyorlar, kürek, kazma ve bıçkı ile kumtaşı çıkartıyorlardı. Ne var ki, Jardir'in şehirde tanıdığı *khaffit*lerin aksine, buradaki köy insanlarının omuzları geniş, vücutları kaslıydı. Çocuklar da anne babalarının yanında çalışıyor, at arabalarına yükleme yapıyor, oyuklardan çıkarılan taşları taşıyan develeri yönlendiriyorlardı. Herkesin üstünde kahverengi kıyafetler vardı. Erkekler ve oğlanların üzerinde yelekleri ile şapkaları, kadınlar ve kızların üzerinde ise hayal gücüne çok az yer bırakan kahverengi elbiseleri vardı. Yüzleri, kolları hatta bacakları bile çoğunlukla açıktaydı.

"Bunlar güçlü insanlar," dedi Jardir. "Bu adamları *khaffit* yapan kural nedir? Hepsi de korkak mı? Ya kızlar ve oğlanlara ne demeli? Neden evliliğe ya da *Hannu Pash*'a çağırılmıyorlar?"

"Onların ataları sonradan kendi yetersizlikleri yüzünden *khaffit* olmuş olabilir, dostum," dedi Abban, "ama bu insanlar, doğuştan *khaffit*."

"Anlamıyorum," dedi Jardir. "Kimse doğuştan *khaffit* olmaz."

Abban iç geçirdi. "Benim tek düşündüğüm şeyin tüccarlık olduğunu söylersin, ama belki de tüccarlığı yeterince düşünmeyen kişi sensin. *Damaji*lerin bu insanların yeraltından çıkardığı taşa ve bu işi yapacak sağlıklı insanlara ihtiyacı var. Bunun karşılığında, *dama*lara *khaffit*lerin çocuklarını almaya gelmemelerini salık veriyorlar."

"Onların çocuklarını da *khaffit* olarak yaşamaya mahkûm ediyorlar böylece," dedi Jardir. "Anneleri babaları neden böyle bir şey istesin ki?"

"Anne babalar, iş çocuklarının alınmasına geldiğinde tuhaf davranabiliyorlar," dedi Abban.

Jardir, kendi annesinin gözyaşlarını ve Abban'ın annesinin çığlıklarını hatırlayarak bu fikre karşı çıkamadı. "Ne olursa olsun, buradaki adamlardan iyi savaşçılar çıkabilir. Kadınlar da iyi eşler olup güçlü oğullar verebilirler. Onların böyle heba olmasına izin vermek büyük bir savurganlık."

Abban omuz silkti. "En azından, aralarından biri sakatlandığında, kardeşleri bir kurt sürüsü gibi onun üzerine çullanmıyor."

Baha kad'Everam köyünü besleyen nehre yukarıdan bakan yamaca ulaşmaları bir altı gün daha sürdü. Yol üzerinde başka *khaffit* köyüyle karşılaşmamışlardı. Ailesi birçok köyle ticaret yapmış olan Abban, bunun nedeninin, bir yeraltı nehrinin şehir yakınındaki çoğu vahayı beslemesine rağmen doğuya doğru çok fazla uzanmaması olduğunu söylemişti. Köylerin çoğu güney yönünde, Çöl Mızrağı ile uzaktaki güney dağları arasında, yeraltı nehrinin uzandığı noktalardaydı. Jardir, daha önce yeraltından nehir geçtiğini hiç duymamıştı ama dostuna güvendi.

Şu anda önlerinde uzanan nehir pek de yeraltında sayılmazdı. Zamanla, sayısız kumtaşı ve kil katmanını aşındırarak derin bir vadi oluşturmuş, yüzeye çıkmıştı. Çok aşağıda, nehir yatağını görebiliyorlardı ancak öylesine bir yükseklikten, nehir, küçük bir akıntıdan farksız görünüyordu.

Dağ yamacındaki uçurumlar boyunca güneye doğru yürüyerek, en sonunda köye inen patikaya ulaştılar. *Dal'sharum* grubu selamlama borularını çaldı, ancak onlar köy meydanına inen dik ve dar yolu takip ederlerken, herhangi bir cevap gelmedi. Köyün merkezinde bile, tek bir insan yoktu.

Baha kad'Everam köyü, uçurum şeklindeki dağ yamaçlarına katlar halinde oyulmuş evlerden oluşuyordu. Geniş, yamuk bir merdiven zikzaklar çizerek yükselirken, kerpiç yapılar için her katta bir taraça oluşturuyordu. Köyde herhangi bir yaşam belirtisi yoktu ve evlerin kumaş perdelerden oluşan kapıları, rüzgârda tembelce sallanıyordu. Bu Jardir'e, Çöl Mızrağı'nın eski kısımlarını hatırlattı. Nüfus azaldıkça şehrin büyük kısımları

terk edilmişti. Kadim binalar, Krasialıların bir zamanlar sayısız olduklarının en büyük kanıtıydı.

"Ne olmuş burada?" diye merak etti Jardir yüksek sesle.

"Bariz değil mi?" diye sordu Abban. Jardir ona merakla baktı.

"Köyü izlemeyi bırak da, daha geniş manzaraya bak," dedi Abban. Dönen Jardir, nehrin ufak bir akıntıdan ibaretmiş gibi görünmesinin sebebinin, yüksekliğin gözleri yanıltmasıyla alakalı olmadığını gördü. Sular, derin nehir yatağının üçte birini bile doldurmuyordu.

"Yeteri kadar yağmur yağmamış," dedi Abban. "Ya da suyolu, nehrin yukarısında başka bir yön bulmuş olabilir. Eğer olan buysa, Bahalıların hayatta kalmak için bel bağladıkları balıktan mahrum kalmalarına sebep olmuştur."

"Bu, tüm köyün ölmesinin sebebini açıklamaz," dedi Jardir.

Abban omuz silkti. "Belki de su sığlaştıkça nehir yatağındaki toprağı kaldırıp ekşimiştir. Nedeni hastalık da olsa açlık da olsa, Bahalılar, muhafazalarının bakımını sağlayamamış olmalılar." Oğlan, bazı yapıların kerpiç duvarlarında bulunan pençe izlerine işaret etti.

Kaval, Jardir'e döndü. "Hayatta kalan var mı diye hemen köyü aramaya başlayın," dedi. Saygıyla eğilen Jardir, *nie'Sharum*larına döndü. Onları ikili gruplara bölerek, her birini farklı bir kata gönderdi. Oğlanlar, yamuk basamaklardan, Labirent'teki sur tepelerinde kolayca koşmaya alışmış olmalarının verdiği rahatlıkla, birer ok gibi fırladılar.

Abban'ın haklılığı, çok geçmeden bariz bir şekilde ortaya çıktı. Neredeyse her binada iblislerden izler vardı. Duvarlar ile eşyaların üzerinde pençe izleri, geri kalan her yerde ise bir mücadele yaşandığını gösteren belirtiler bulundu.

"Hiç ceset yok ama," dedi Abban.

"İblisler hepsini yemiş," dedi Jardir, zeminde duran ve üzerinde parça parça birkaç beyazlık göze çarpan, siyah taş benzeri bir şeyi işaret ederek.

"O da ne?" diye sordu Abban.

"İblis dışkısı," dedi Jardir. "*Alagai*lar, kurbanlarını yer ve kemiklerini dışkılarlar." Abban'ın eli anında ağzına gitti ama bu yeterli değildi. Odanın diğer tarafına koşarak öğürdü.

Bulduklarını Eğitim Çavuşu Kaval'a aktaran oğlanlar, adamın hiç şaşırmamışçasına başını sallamasını izlediler. "Peşimden gel, *Nie Ka*," dedi Kaval. Jardir, *Dama* Khevat'ın *kai'Sharum* ile durduğu yere doğru yürüyen adamı takip etti.

"*Nie'Sharum*lar, kurtulan hiç kimsenin olmadığını doğruladılar, Dama," dedi Kaval. *Kai'Sharum* rütbe bakımından ondan üstte olsa da, Kaval bir eğitim çavuşuydu ve bu yolculukta görev alan tüm savaşçıları eğitmiş olma olasılığı yüksekti. Buna *kai'Sharum* da dahildi. Bununla ilgili bir söz de vardı. *"Kızıl eşarbın sözleri, beyaz eşarbın sözlerinden daha ehemmiyetlidir."*

Dama Khevat başıyla onayladı. "*Alagai*lar, muhafazaları delip geçtiklerinde zemini lanetlemiş, ölü *khaffit*lerin ruhlarını bu dünyaya hapsetmişler. Havada, onların çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum." Adam, başını kaldırarak Kaval'a baktı. "Kara Ay günleri geldi. İlk iki günü ve geceyi, köyü hazırlayıp dua etmekle geçireceğiz."

"Ya Kara Ay'ın üçüncü gecesinde?" diye sordu Kaval.

"Üçüncü gecede, *alagai'sharak* dansı yapacağız," dedi Khevat. "Daha iyi bir kasta mensup olarak doğmak üzere tekrar bu dünyaya gelebilmelerini sağlamak için zeminin lanetini yok edecek, onların ruhlarını serbest bırakacağız."

Kaval saygıyla eğildi. "Baş üstüne, Dama." Uçurumlu yamaca inşa edilmiş merdivenlere ve binalara baktı. Sonra gözlerini nehir kenarına inen geniş meydana çevirdi. "Burada çoğunlukla kil iblisleri olacaktır," diye tahmin etti. "Tabii birkaç rüzgâr ve kum iblisi de..." *Kai'Sharum*'a döndü. "İzninizle, *dal'Sharum*lara meydana muhafazalı iblis çukurları kazmalarını emredeceğim. Merdivenlerde tuzak noktaları hazırlattırıp, *alagai*ların uçurumlardan aşağıdaki çukurlara düşmelerini ve böylece güneşi görmelerini sağlayabiliriz."

Kai'Sharum başıyla onaylayınca, eğitim çavuşu, Jardir'e döndü. "*Nie'Sharum*lara, binalardaki enkazları temizlemeleri emrini ver, sonradan bu enkazları barikatlara dönüştüreceğiz." Başıyla onaylayıp gitmek üzere dönen Jardir, Kaval'ın onun kolunu yakalamasıyla durdu. "Hiçbir şey yağmalamadıklarından emin ol," diye uyardı Kaval sessizce. "Her şey, *alagai'sharak*'a kurban verilecek."

ℑ

"Sen ve ben, ilk katı temizleyeceğiz," dedi Jardir, Abban'a.

"Yedi, daha şanslı bir rakam," dedi Abban. "İlk katı Jurim ile Shanjat temizlesin."

Jardir, Abban'ın bacağına şüpheyle baktı. Abban, yürüyüş sırasında pek geride kalmamıştı ancak topallayışından da kurtulamamıştı. Jardir, oğlanın etrafta kimsenin ona bakmadığını düşündüğü anlarda bacağını ovaladığını sıkça görmüştü.

"İlk kata çıkmak senin için daha kolay olur diye düşündüm. Bacağının tamamıyla iyileşmemesinden dolayı," dedi Jardir.

Abban ellerini beline koydu. "Dostum, beni yaraladın!" dedi. "Pazardaki en kaliteli deve kadar sağlıklıyım. Beni her gün sınırlarımı aşmam için zorlamakta haklıydın. Yedinci kata tırmanmanın, bana sadece yararı olacaktır."

Jardir omuz silkti. "Nasıl dilersen," dedi. Diğer *nie'Sharum*lara talimatlarını verdikten sonra, ikili, basamakları tırmanmaya başladılar.

Baha'nın düzensiz taş basamakları, dik dağ yamacına oyulmuştu ve bazı noktalarda kumtaşı ya da kille desteklenmişti. Bazen bir adamın ayağının ancak sığacağı kadar daralırken, bazen bir sonraki basamağa kadar birkaç adım atılmasını gerektirecek kadar genişliyorlardı. Yıpranmış taşlar, yük hayvanları tarafından çekilen dolu araba vagonlarının oralardan geçtiğinin birer belirtisiydi. Her katta yön değiştiren merdiven, o kattaki yapılara uzanan bir patikaya dönüşüyordu.

Abban'ın nefesi zorlanmaya ve yuvarlak yüzü ter içinde kalmaya başladığında pek fazla yol kat etmemişlerdi. Oğlanın topallayışı gittikçe kötüleşiyordu. Beşinci kata geldiklerinde, Abban'ın acı dolu nefes verişleri, her basamakta duyulur olmuştu.

"Belki de bir gün için yeterince basamak çıktık," dedi Jardir.

"Bu saçmalık, dostum," dedi Abban. "Ben..." diye inleyip nefes verdi. "...ben bir deve kadar güçlüyüm."

Gülümseyen Jardir, onun sırtını sıvazladı. "Seni bir savaşçıya dönüştüreceğiz, bekle de gör."

Sonunda yedinci kata ulaştılar ve Jardir, arkasına dönerek alçak duvarın üzerinden baktı. Çok aşağıda, *dal'Sharum*lar, el-

lerindeki kısa küreklerle eğilmiş, iblis çukurları kazıyorlardı. Çukurlar, ilk katın bittiği yerin yanına kazılıyordu. Böylece, şu anda Jardir'in üstünden baktığı duvardan düşürülecek bir iblis bile, o çukurlara düşecekti. Jardir, gerek kendisinin gerek diğer *nie'Sharum*ların dövüşmeye izinleri olmamasına rağmen, gelecek muharebeye heyecan duymaktan kendini alıkoyamıyordu.

Abban'a döndü, ama dostu manzarayı umursamayarak taraçaya hareketlenmişti.

"Yapıların içlerini temizlemeye başlamalıyız," dedi Jardir. Ne var ki, kafasında bir iş varmış gibi topallaya topallaya uzaklaşan Abban, bunu duymuş görünmedi. Jardir ona yetiştiği sırada, Abban da büyük, üstü kemerli bir girişin önünde durdu. Kemerin üzerine kazınmış sembollere bakarken genişçe gülümsedi.

"Yedinci katta olduğunu biliyordum!" dedi Abban. "Cennetle Ala'nın arasındaki sütunların sayısıyla aynı."

"Daha önce hiç böyle muhafazalar görmedim," dedi Jardir, sembollere bakarken.

"Onlar muhafaza değil. Kelimelerin çizilmiş halleri," dedi Abban.

Jardir ona meraklı gözlerle baktı. "Evejah'da yazılanlar gibi mi?"

Abban başıyla onayladı. "Şöyle yazıyor: 'Burada, Her Şey Olan Varlık'ın onuruna, Ala'nın yedi kat yukarısında, Usta Dravazi'nin naçiz atölyesi bulunmaktadır.'"

"Anlattığın çömlekçi adam," diye atıldı Jardir. Abban başıyla onaylayarak, kapıya asılmış parlak renkli perdeyi çekmek üzere hareketlendi ancak Jardir onu kolundan yakalayıp kendisine doğru çevirdi.

"Yani iş kâra gelince acıyı kabul ediyorsun ama onura gelince edemiyor musun?" diye sordu.

Abban gülümsedi. "Sadece işlevsel düşünüyorum dostum. Onuru harcayamazsın."

"Cennette harcayabilirsin," dedi Jardir.

Abban burun kıvırdı. "Annelerimize ve kız kardeşlerimize giyecekleri kıyafetleri Cennet'ten gönderemeyiz." Kolunu çekip kurtardı ve dükkâna girdi. Jardir'in onu takip etmekten baş-

ka şansı yoktu. Ama kapıdan kısa bir mesafe sonra durmuş ve ağzı sonuna kadar açılmış olan Abban'a arkadan çarptı.

"Mallar zarar görmemiş," diye fısıldayan Abban'ın gözleri açgözlü bir parlayışa bürünmüştü. Jardir arkadaşının bakışlarını takip etti ve kendi gözleri de büyüdü. Hayatında gördüğü en kaliteli kil ürünleri, kuruma tahtalarının üzerine düzenli bir şekilde istiflenmişti. Çömlekler, vazolar, kadehler, kandil tutacakları, tabaklar ve kâseler, odayı doldurmuştu. Hepsi de parlak renklerle boyanmış, altın yapraklarla süslenmiş, ateşle perdahlanarak saf bir parlayışa kavuşturulmuşlardı.

Abban heyecanla ellerini ovuşturdu. "Bunların değeri hakkında en ufak bir fikrin var mı dostum?" dedi.

"Önemi yok," dedi Jardir. "Bunlar bize ait değil."

Abban ona bir aptalmış gibi baktı. "Eğer sahipleri ölüyse, bu hırsızlık olmaz, Ahmann."

"Ölülerin eşyalarını yağmalamak, hırsızlıktan bile kötüdür," dedi Jardir. "Bu onlara saygısızlıktır."

"Saygısızlık, usta bir zanaatkârın ömrünü adadığı eserleri çöp yığınına fırlatmaktır," dedi Abban. "Barikat olarak kullanılabilecek başka bir sürü yıkıntı var."

Jardir çömleklere şöyle bir baktı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Onları burada bırakacağız. *Khaffit*lerin en büyüklerinden olan bu adamın eserlerinin hikâyesini anlatması için. Ve Everam'ın, onun eserlerine bakıp ruhunu daha yüksek bir kastta tekrar dünyaya göndermesi için."

"Eğer *O* her şeyi bilense, Everam'a hikâyeler anlatmaya ne gerek var ki?" diye sordu Abban.

Jardir bir elini yumruk yapınca Abban geriledi. "Everam'a saygısızlık yapıldığını işitmeyeceğim," diye hırladı Jardir. "Bu senden gelse bile."

Abban ellerini teslimiyet ifadesiyle kaldırdı. "Saygısızlık etmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece Everam'ın, çömlekleri unutulmuş atölyede olduğu gibi, bir *Damaji*'nin sarayında da görebileceğini kastetmiştim."

"Olabilir," diye itiraf etti Jardir, "ama Kaval, her şeyin *alagai'sharak*'a kurban edilmesi gerektiğini söyledi. Bu, çömleklerin de aynı şekilde kullanılacağı anlamına geliyor."

Abban'ın gözleri, hâlâ sıkıca kapalı olan Jardir'in yumruğuna çevrildi ve oğlan başıyla onayladı. "Tabii ki dostum," diyerek Jardir'e katıldı. "Ama eğer bu büyük *khaffit*'i gerçekten de onurlandırmak ve onun cennete gidişini sağlamak istiyorsak, onun kaliteli çömleklerini, *dal'Sharum*ların kazdığı çukurlardan çıkan toprağı taşımakta kullanalım. Böylece onun eserleri *alagai'sharak* için kullanılmış olur ve Dravazi'nin değeri, Everam'a gösterilmiş olur."

Yumruğu bir kez daha beş gevşek parmağa dönüşen Jardir gerginliğinden kurtuldu. "Bu iyi bir fikir," dedi. Bu işe en uygun çömlekleri seçerek kampa geri götürdüler. Geri kalan ürünleri ise, onları buldukları halde, istiflenmiş bir şekilde terk ettiler.

Jardir ve diğerleri işlerine yoğunlaşmışlar, iki gün iki gece çalışarak *alagai'sharak*'ın yapılacağı savaş alanını şekillendirirken zaman su gibi akıp geçmişti. Her gece çemberlerinin arkasına sığınmışlar, iblisleri inceleyerek planlarını yapmışlardı. Köyün taraçalı katları, *dal'Sharum*ların tuzak noktaları olarak kullanacakları muhafazalı çukurları saklayan döküntü yığınlarından oluşan bir labirente dönüştürülmüştü. Askerler, bu noktaları kullanarak *alagai*ları uçurumlardan düşürecek saldırıları yapacaklar ya da taşınabilir çemberlerini çıkarana kadar, fırlattıkları ağlarla onları kapana kıstıracaklardı. Her katta, silah depoları muhafazalandırılmıştı; oralarda *nie'Sharum*lar bekleyecek, ihtiyaç oldukça savaşçılara yeni mızraklar veya ağlar götüreceklerdi.

"Çağırılana kadar muhafazaların ardında bekleyin," diye talimat verdi Kaval, "ve onları geçmek zorunda kaldığınızda bunu çabuk yapın. Gideceğiniz yere ulaşana kadar bir muhafazalı alandan diğerine geçerek ilerleyin. Duvarların arkasında eğilerek ilerleyin ve bulabildiğiniz tüm siperleri kullanın." Eğitim Çavuşu, eğer gerekirse oğlanlar muhafazalı alanları gözleri kapalı bir şekilde bulabilsinler diye onlara labirenti ezberletti. Savaşçılar, hem daha iyi görebilmek, hem de daha kolay savaşabilmek için meşaleler yakacaklar, çölün soğuk gecesini ısıtacaklardı. Ne var ki orada, gece vakti oldukça iyi görebilen iblislerin

her türlü avantaja sahip olabilecekleri, karanlığın gölgesi altında kalmış büyük bölgelerin de olması kaçınılmazdı.

Çok geçmeden, Jardir ile Abban, üçüncü kattaki silah deposunda güneşin batmasını bekliyorlardı. Bulundukları yer doğuya dönük olduğundan, dağın gölgesinin nehir vadisini kaplayışını izlediler. Karşı dağın yamaçlarını bir mürekkep gibi kaplayan gölge vadiyi karanlığa boğduğunda, *alagai*lar yükselmeye başladılar.

Kil ve kumtaşından yükselen sis, iblis şekillerine dönüşürken maddeleşti. Jardir ile Abban, *dal'Sharum*ların yanabilecek her şeyi birer meşaleye dönüştürerek aydınlattığı on metre aşağıdaki meydanda yükselen iblisleri büyülenmiş gözlerle izlediler.

Jardir, *dama*ların onlara yıllardır anlattıkları şeyi ilk kez o anda anlamıştı. *Alagai*lar, Everam'ın ışığının değmemiş olduğu iğrenç yaratıklardı. Onların pis lekelerinin dokunmadığı bir Ala, gerçekten de Yaratıcı'nın Cennet'i olurdu. Jardir, varlığının özüne kadar nefret ve iğrenmeyle dolmuştu. Onların yok edilişi için hayatını memnuniyetle vereceğini biliyordu. Yanındaki yedek mızraklardan birini kavradı ve iblisleri *dal'Sharum* kardeşleriyle avlayacağı günün hayalini kurdu.

Abban, onun kolunu tuttu. Dostuna dönen Jardir, Abban'ın sadece bir-iki metre aşağıdaki taraça duvarını işaret ettiğini gördü. Tüm taraça boyunca sisler yükseliyordu ve duvarın üzerinde bir rüzgâr iblisi şekil almaktaydı. Eğilen, kanatları katlı yaratık maddeleşti. İki oğlan da, bir iblise bu kadar yakın olmamışlardı. Bu görüntü Abban'ı bariz bir dehşete düşürmüş olsa da, Jardir'in hissettiği sadece öfkeydi. Elindeki mızrağı daha da sıkıca tutan Jardir, yaratığa saldırıp onu daha tam olarak maddeleşemeden aşağıdaki iblis çukurlarından birine düşürüp düşüremeyeceğini merak etti.

Abban, Jardir'in kolunu öyle sıkıca tutuyordu ki, bu artık acı vermeye başlamıştı. Dostuna dönen Jardir, Abban'ın, gözlerinin içine bakmakta olduğunu gördü.

"Aptal olma," dedi Abban.

Jardir tekrar iblise doğru döndü, ancak *alagai* taşların üzerin-

den karanlığın içine doğru sıçrayınca, bu seçim elinden alınmış oldu. Keskin bir kanat sesi geldi ve rüzgâr iblisi havada yükseldi. Dev kanatları, oğlanların yakınından geçerken yıldızların manzarasını kapatmıştı.

Fazla uzak olmayan bir yerde, bu sefer turuncu bir kil iblisi şekil aldı. Tutunduğu kerpiç duvardan ayırt edilmesi oldukça zordu. Bu iblis küçüktü ve vücudunun ön kısmı kalkıktı. Küçük bir köpekten cüsseli olmayan yaratık, şişkin kasları, pençeleri ve üst üste geçmiş zırh parçalarıyla ufak bir katili andırıyordu. Nüvelik, küt uçlu başını kaldırdı ve havayı kokladı. Kaval, kil iblislerinin başlarının neredeyse her objeyi delip geçebileceğini öğretmişti. Bunların kafaları, taşları paramparça edebilir, kaliteli çeliklere bile oldukça zarar verebilirdi. Oğlanlar, iblis onlara saldırdığında bunu birinci elden gördüler. Zira yaratık, başını ileri uzatarak, bulundukları yerin etrafındaki muhafazalara çarpmış, ancak gümüşi sihrin parıltısı, darbe noktasından itibaren dallanıp budaklanarak onu geriye fırlatmıştı. Bir saniye kaybetmeden tekrar muhafazalara çullanan nüvelik, başıyla tekrar tekrar onlara vuruyor, destek için pençelerini zemine geçiriyordu. Muhafazalara indirdiği çekiç vuruşlarını andıran darbeler, havaya sihir dalgaları yayıyordu.

Mızrağını kapan Jardir, *dal'Sharum*ların yolculuk sırasında yaptıklarını taklit ederek, silahı iblisin kursağına doğru sapladı. Ancak iblis fazla hızlıydı ve mızrağın ucunu ağzıyla yakaladı. Başını sertçe sallayan yaratığın ağzının içindeki mızrak ucu, sanki kilden yapılmış gibi eğilip büküldü ve silah sonunda Jardir'in tutuşundan kurtuldu. Onu neredeyse içinde bulunduğu dağ yamacına oyulmuş girintiden ve muhafazalarının güvenliğinden çekip çıkaracaktı. İblis, başını bir tarafa hızlıca savurarak, mızrağı duvarın üzerinden karanlığın içine fırlattı.

Hasik, daha aşağıdaki bir taraçadan bu olayı görmüştü. Yemci olarak görev aldığından dolayı, yakında içinde saklandığı girintiden çıkacak ve iblisleri tuzaklara çekecekti.

"Bir başka mızrak daha ziyan edersen, sıçan," diye haykırdı, üzerinden bu kadar yıl geçmesine rağmen hâlâ *s*'leri ıslık çalarcasına söyleyerek, "seni onun peşinden aşağı yollarım!" Bir

utanç dalgası hissedip boynunu eğen Jardir, emir beklemek üzere girintinin içine geri döndü.

Merdivenlerinin üzerinde dengede duran Krevakh Gözcüleri, bir kattan diğerine saniyeler içinde çıkabiliyordu. Yukarıdan savaş alanını izleyerek, *kai'Sharum*'a işaretler verdiler ve o da, Sharak Borusu'nu üfleyerek dansı başlattı.

Hasik, durduğu yerden anında çıktı. Bağırıp tepinerek yakınındaki iblislerin dikkatini çekmeye çalıştı. Jardir onu büyülenerek izliyordu. Hasik hakkında ne hissederse hissetsin, adamın onurunun sınırı yoktu.

Onu gören birkaç kil iblisi, çığlıklar atarak sıçradılar ve Hasik'i kovaladılar. Yaratıkların kısa, güçlü bacakları korkutucu bir hıza kavuşmalarını sağlarken, Hasik, korkusuz bir şekilde olduğu yerde durdu ve kendisi de bir koşu koparmadan önce, onu kovaladıklarından emin oldu. İlk bariyerlerin ilerisindeki tuzak noktasına doğru koşturan Hasik, Jardir'in muhafazalarını zorlamış olan iblisin, o kattaki duvardan üzerine atladığını gördü. Ne var ki, savaşçı, bir dönüşüyle kalkanını kaldırmış, onu öyle bir açıyla tutmuştu ki, sadece saldırıyı engellemekle kalmamış, saldıran iblisin yandaki duvarı aşarak oldukça aşağıdaki iblis çukurlarına düşmesini de sağlamıştı. Gecenin ilk avı buydu.

Yıkıntılardan oluşan bariyer labirentinin içine doğru hızla koşan Hasik, cüsseli vücuduyla çelişen bir hız ve çeviklik göstererek objelerin etrafından kolayca sıyrıldı. Jardir ile Abban'ın görüş açısından çıkmıştı ama oğlanlar onun "Uut!" diye bağırarak tuzak noktasına yaklaştığını duydular. Bu çağrı, Yemcilerin geleneksel bağırışıydı. Tuzak noktasındaki *dal'Sharum*lara *alagai*ların yaklaştığını işaret ediyordu.

Saklanmış savaşçılar, tuzağa düşürüldüklerinden habersiz olan iblislerin üzerine çullandıklarında, bağırışlara sihir kıvılcımları eşlik etti. *Alagai* çığlıkları gecenin karanlığının doldururken, bu ses Jardir'in vücudunu titretti. Oğlan, iblislerin acı uluyuşlarına neden olanlardan biri olacağı güne özlem duydu.

O bu düşünceler içerisindeyken, Aday ismindeki bir Gözcü, tam önlerindeki duvarın üzerinde belirdi. Gözcülerin dört metrelik merdivenleri, bir kattan diğerine çıkmak için yeterliydi.

Aday, bileğine bağlı duran deri kayışa asılarak merdivenini yukarı çekti. Bir sonraki kata çıkmak üzere hareketlenirken, bir hırlama onu durdurdu. Başını kaldırdığında, bir kil iblisinin ona doğru atıldığını gördü.

Jardir gerginleşti ama endişelenmesi boşunaydı. Bir yılan kadar hızlı hareket eden Gözcü, merdivenini çaprazlama döndürerek, iblis ona darbesini indiremeden önce, yaratığı kol mesafesinde tuttu. Merdivenin basamakları arasından temiz bir tekme yiyen *alagai*, aşağı, taraça zeminine düştü.

İblisin kendine gelmesi için gereken zaman içerisinde, Aday, bir-iki metre kadar arkaya zıplayarak aralarına dört metrelik merdiveni koydu. İblis bir kez daha onun üzerine atladığında adam, onu merdiven direkleri arasında yakaladı, merdiveni döndürerek kaldırdı ve küçük yaratığı duvarın üzerinden fırlattı. Saniyeler içinde, merdivenini oturtma işine geri dönmüştü.

"Meydandaki Hücum Muhafızları'na biraz daha mızrak götürün," diye seslendi oğlanlara, bir sonraki kata hızla çıkarken. Elleri merdiven basamaklarına değmemişti bile.

Jardir ve onu takip eden Abban birer çift mızrak kaptılar ama Jardir, arkadaşının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. "Bana yakın kal ve yaptığımı yap," dedi dostuna. "Tüm gün boyunca yaptığımız idmanlardan bir farkı yok."

"Şu anda gece vakti olması dışında," dedi Abban. Ama iki yöne baktıktan sonra biraz önce Hasik'in durduğu girintiye ok gibi fırlayan Jardir'i takip etti. Köyün üzerinde çember çizen rüzgâr iblislerinin görüşünden kaçınmak için duvarın arkasında eğilerek hareket ettiler.

Oraya ulaştıktan sonra, meydana inen basamakları takip ettiler. Kil iblisleri yukarı katlardan yağmur gibi yağarken, *dal'Sharum*lar onları taraça duvarlarının üzerinden iterek düşürüyorlardı. Tuzak noktaları dikkatlice yerleştirilmişti ve *alagai*ların çoğunluğu doğrudan iblis çukurlarına düşüyorlardı. Geri kalanı ve meydanda maddeleşen kum iblislerine gelince, onlar da Hücum Muhafızları tarafından mızrak ve kalkanlar yardımıyla çukurlara itekleniyorlardı. Her çukurun ağzında ve zemininde tek yönlü muhafazalar mevcuttu. *Alagai*lar onların içine düşe-

biliyorlar, ancak dışarı çıkamıyorlardı. Savaşçıların mızrakları, *alagai* zırhını delip geçemezdi ama onların canını yakabilir, itekleyebilir ve konumlarını bozabilirdi.

"Çocuk! Mızrak!" diye seslendi Kaval. Jardir, eğitim çavuşunun mızrağının, bir kum iblisi tarafından ikiye ayrıldığını gördü. Görünüşte bu aksilikten etkilenmemiş olan Kaval, kırılmış sapı öyle bir hızla çevirdi ki, görüntüsü bir buğudan ibaretti. Mızrağı iblisin omuz ve kalçasının eklem yerlerine saplayan çavuş, yaratığın, kendi istediği yönden başka bir yöne doğru ilerlemesine ya da dengesini tekrar kazanmasına izin vermiyordu. Bunu yaparken, Kaval, ilerlemeye devam ediyor, rahatça dönüşler yaparak hamlesinin şiddetini artırıyordu. Kalkanını da işin içine katarak, iblisi çukurun kenarına kadar sürükledi.

Eğitim çavuşuna o anda önündeki iblisten herhangi bir tehlike gelmeyecek gibi görünüyorduysa da, yaratıklar her saniye yukarı katlardan aşağı atlıyorlardı ve Kaval'ın sadece saptan oluşan silahı, uğraşmakta olduğu iblisin işini çabucak bitirerek diğerlerine dönmesini engelliyordu.

"Acha!" diye seslenen Jardir, elindeki mızraklardan birini fırlattı. Onu duyan Kaval, kırık mızrak sapını son bir saldırıyla iblisin boğazından içeri soktuktan sonra kolay bir dönüşle yeni mızrağı yakaladı ve hareketini o silahla tamamladı. Çığlıklar içindeki kum iblisi, saniyeler içinde çukura düşmüştü.

"Orada durup neyi bekliyorsun!" diye haykırdı Kaval. "İşini bitir ve görev yerine geri dön!" Buna başını sallayarak cevap veren Jardir aceleyle koşturdu. O ve Abban, diğer savaşçılara da aynı şekilde mızrak verdiler.

Ellerindeki mızraklar bittiğinde, görev yerlerine dönmek üzere basamaklara doğru dönen oğlanlar, fazla mesafe kat edemeden, arkalarından gelen bir ayak sesiyle durdular. Başlarını çevirdiler. Jardir, yuvarlanarak yaklaşan öfkeli bir kil iblisi gördü. Yaratık ayakları üzerinde doğrulup başını salladı. Hücum Muhafızları'ndan uzaktaydılar ve yaratık, Abban ile Jardir'i kolay av olarak görmüştü.

"Tuzak noktası!" diye bağıran Jardir, iblisler yukarıdan saldırana kadar Hücum Muhafızları'nın saklanmış olduğu küçük,

muhafazalanmış bir girintiyi işaret etti. Kil iblisi onların peşinden saldırıya geçtiğinde, iki oğlan da bir koşu kopardılar. Abban korkudan Jardir'in önüne geçmeyi bile başarmıştı.

Muhafazalı alanın güvenliğine çok az mesafe kala, Abban, daha fazla dayanamayan bacağının üstüne yığılıp sertçe düşerken acıyla haykırdı. Zamanında ayağa kalkamayacağı belliydi.

Hızını artıran Jardir, kalkmaya uğraşan Abban'ın üzerine atladı. Yere çarpmalarından dolayı gelen darbenin çoğunluğunu kendi üzerine alan Jardir, birlikte yuvarlanmalarını sağlayarak, hareketin devinimini mükemmel bir *sharusahk* fırlatışına dönüştürdü. Abban'ın şişkin cüssesini ileri doğru fırlatmış, güvenli alana olan bir-iki metrelik mesafeyi yuvarlanarak geçmesini sağlamıştı.

Sonunda Jardir düz bir şekilde düşmüş, hareket tamamlandığında yüzüstü yatar bir konumda kalmıştı. İblis ise, tahmin edileceği üzere, hareketin yönünü takip ederek Abban'a doğru atılmış, ama küçük alanı koruyan muhafazalar tarafından geri püskürtülmüştü.

Çabucak ayaklanan Jardir, muhafazaların verdiği sarsıntıyı üzerinden atan iblisin, bakışlarını anında kendisine çevirdiğini gördü. Daha da kötüsü, yaratık, onunla muhafazaların güvenliği arasındaydı.

Jardir'in ne bir silahı ne de ağı vardı ve iblisin, açık düzlükte ondan daha hızlı hareket edeceğini biliyordu. Eğitim Çavuşu Qeran'ın sözlerini hatırlayana kadar anlık bir panik yaşadı.

Alagailar *kurnaz değildir*, diye öğretmişti çavuşları. *Senden güçlü ve hızlı olabilirler ama beyinlerinin, aptal köpeklerin beyinlerinden farkı yoktur. Hareketleriyle niyetlerini önceden belli ederler ve en küçük çalım, onların kafalarını karıştırmaya yeter. Aklını kullanmayı unutmazsan, şafağı her zaman görürsün.*

Jardir, en yakın iblis çukuruna koşacakmış gibi yaptı ancak sonra keskin bir dönüşle basamaklara yöneldi. Sadece hafızasına güvenerek taşların ve barikatların arasından sıyrılırken, zihninin bildiklerini gözleriyle onaylamaya vakit ayırmadı. İblis çığlık çığlığa onu kovalamaktaydı ancak Jardir, bunu düşünmeyi bırakıp, yalnızca önündeki yola yoğunlaştı.

"Uut!" diye haykırdı, Hasik'in görev yerine yaklaştığında. Orada siper alabilir ve Hasik de iblisi bir tuzak noktasına çekebilirdi.

Ama Hasik orada değildi. Savaşçı, bir başka iblisi kendine çekmiş, tuzak noktasında onunla dövüşüyor olmalıydı.

Jardir, muhafazalı girintiye saklanarak kendini koruyabileceğini biliyordu, ama peki bu iblis ne olacaktı? En iyi ihtimalle savaş alanından kaçacak, en kötü ihtimalle de bir savaşçıyı ya da *nie'Sharum*lardan birini habersiz yakalayıp, hedef aldığı kişi daha ne olduğunu anlayamadan üzerine çullanacaktı.

Başını eğip koşmaya devam etti.

Derme çatma labirentte kendisi ve kil iblisiyle arasına biraz mesafe koymayı başarmıştı ancak yaratık, tuzak noktası görüş alanına girdiğinde hâlâ yakındaydı.

"Uut!" diye seslendi Jardir. *"Uut! Uut!"* Son bir deparla hızını artırdığında, içerideki savaşçıların onun sesini duyduğunu ve hazır durumda olduklarını umut etti.

Son bariyerin etrafından da ok gibi döndü ancak bir çift hızlı el onu yan tarafa çekti. "Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun, sıçan?" diye çıkıştı Hasik.

Jardir'in verecek cevabı yoktu. Neyse ki, iblis tuzak noktasına saldırarak geldiğinde bu cevaba ihtiyacı da kalmadı. Bir *dal'Sharum*, yaratığın üzerine ağını fırlatmış, onu alaşağı etmişti.

Debelenen iblis, örülmüş at kıllarından yapılma ağın kalın ipliklerini koparıyordu ve yaratık tam da kendini kurtaracakmış gibi göründüğünde, üzerine çullanan birkaç savaşçı tarafından yere mıhlandı. *Dal'Sharum*lardan biri, yüzüne yaratığın pençelerinden birini yediğinde çığlıkla geri düştü ancak bir başkası onun yerine geçti ve iblisin üst üste geçmiş zırh parçalarından ikisini tutup elleriyle ayırarak, altında bulunan zarar görmeye müsait eti ortaya çıkardı.

Hasik, Jardir'i bir kenara itti ve koşarak gelip, mızrağını açılan bölgeye sapladı. İblis ıstırapla çığlık çığlığa debeleniyordu, ama Hasik, silahını vahşice döndürdü. Yaratık, son bir mücadeleden sonra yığıldığı yerde hareketsiz kaldı. Jardir, sevinçle haykırarak yumruğunu havaya kaldırdı.

Ne var ki, sevinci kısa sürdü. Zira Hasik, sapladığı mızrağı orada, ölü *alagai*'ın cesedinde sallanır şekilde bırakmış, ona doğru öfkeli adımlarla yaklaşmaktaydı.

"Kendini bir Yemci mi sanıyorsun, *nie'Sharum*?" diye sorarak cevap bekledi. "Daha yeniden kurulmamış tuzağa *alagai*ları getirmeyi kendine görev bilerek birilerini öldürtebilirdin."

"Niyetim..." diye söze başlayan Jardir, Hasik'in midesine indirdiği yumruk nedeniyle gerisini getiremedi.

"Sana konuşabileceğini söylemedim, çocuk!" diye bağırdı Hasik. Savaşçının öfkesini gören Jardir de akıllıca davranarak dilini tuttu. "Sana verilen emir, görev yerinde kalmandı. *Alagai*ları hazır olmayan savaşçıların başına musallat etmek değil!"

"Onu buraya ikazla getirmesi, taraçanın üzerinde kendi başına bırakmasından iyidir, Hasik," dedi Jesan. Hasik, öfkeli ifadesini Jesan'a çevirdi ancak çenesini kapalı tuttu. Jesan ondan çok daha yaşlı bir savaşçıydı, belki kırk kış görmüş bile olabilirdi ve gruptaki diğer savaşçılar, Kaval'ın ya da *kai'Sharum*'un yokluğunda onun liderliğine uyardı. İblisin az önce pençelemiş olduğu yüzünden bol miktarda kan akmakta olmasına rağmen, hiçbir acı emaresi göstermiyordu.

"Yara almanızın sebebi..." diye söze başlayan Hasik, Jesan tarafından durduruldu.

"Bunlar benim iblislerden aldığım ilk yaralar olmayacaklar, Islıkçı," dedi adam, "ve onların her biri, gurur duyulacak hatıralardır. Şimdi görev yerine geri dön. Bu gece öldürülecek daha çok iblis var."

Hasik kaşlarını çattı ama boynunu eğdi. "Söylediğiniz gibi, vakit daha erken," diye katıldı. Kendi görev yerine dönen savaşçı, yanından geçtiği Jardir'e ateş püsküren bir ifadeyle baktı.

"Sen de görev yerine geri dön evlat," dedi Jesan, Jardir'in omzuna vurup onu kutlayarak.

Sonunda şafak söktüğünde, herkes iblis çukurlarının etrafında, *alagai*ların yanmasını izlemek üzere toplanmıştı. Baha kad'Everam'ın yüzü doğuya dönüktü ve yükselen güneşin ışık-

ları çok geçmeden vadiyi doldurmuştu. İblisler, gökyüzü ışıkla dolup da vücutları tütmeye başladığında uludular.

Dal'Sharum kalkanlarının iç yüzeyleri, aynayı andıracak şekilde cilalanmıştı. Dama Khevat Bahalıların ruhları için duasını etmeye başladığında, savaşçılar da teker teker bu iç yüzleri güneş ışığını yakalayacak açıda döndürüp, ışığı doğrudan iblislere yansıtacak şekilde çukurlara çevirdiler.

Işığın iblislere dokunduğu her bölge, aniden alevlendi. Çok geçmeden, tüm *alagai*lar alevler içinde yanıyor, *nie'Sharum*lar tezahürat yapıyorlardı. Savaşçıları örnek alan bazı oğlanlar, bidolarını indirerek Everam'ın ışığının yakıp yok ettiği iblislerin üzerine işediler. Jardir, daha önce hiçbir zaman o anki kadar hayatta hissetmemişti kendini. Abban'a, bu keyifli anı paylaşmak için döndü.

Ancak Abban ortalıkta yoktu.

Dostunun, dün gece düştüğü için hâlâ üzgün olduğunu varsayan Jardir, onu aramaya çıktı. Abban sakatlanmıştı. Bu, zayıf olmakla aynı şey değildi. Zamanlarını bekleyecekler, Abban gücüne tekrar kavuşana kadar diğer *nie'Sharum*ların dalga geçen gülüşlerini görmezden gelecekler ve sonra, bu gülüşlerin sahipleriyle doğrudan ilgilenerek, bu alaylara bir son vereceklerdi.

Kampın tamamını arayan Jardir, Abban'ı neredeyse bulamayacaktı. Ancak sonunda, dostunu erzak arabalarının altından sürünerek çıkarken yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jardir.

"Ah," dedi Abban, şaşkınlıkla dönerken. "Ben sadece..."

Onu görmezden gelen Jardir, Abban'ı itip geçerek arabanın altına baktı. Abban'ın, oraya bir ağ gererek, Usta Dravazi'ye ait olan ve muharebe sırasında kullandıkları çanak çömlekleri bu ağın üzerine yerleştirmiş olduğunu gördü. Kumaşla akıllıca paketlenmiş olan parçalar, geri dönüş yolculuğunda ses çıkarmayacak ya da düşüp kırılmayacaklardı.

Abban, ona dönen Jardir'e doğru ellerini açtı ve gülümsedi. "Dostum..."

Jardir onun sözünü kesti. "Onları yerlerine geri götür."

"Ahmann," diye söze başladı Abban.

"Onları geri götür yoksa diğer bacağını da kırarım," diye hırladı Jardir.

Abban iç geçirdi ancak bu, teslimiyetten çok bıkkınlık anlamı taşıyordu. "Senden bir kez daha işlevsel düşünmeni istiyorum, dostum. İkimiz de biliyoruz ki, bu bacağımla, aileme onur yolundan çok kâr yoluyla yardım etme şansım daha büyük. Ayrıca, bir şekilde *dal'Sharum* olmayı başarsam bile, ne kadar hayatta kalabileceğim ki? Buraya, Baha'ya gelen güçlü ve tecrübeli askerlerin bir kısmı bile eve canlı dönemeyecekler. Ben ise, eğer ilk gecemi ölmeden atlatabilirsem kendimi şanslı sayarım. Peki o zaman ne olacak? Bu dünyadan şan ve şeref sahibi olmadan ayrıldığımda? Onlara dökülmüş kanımdan başka bir miras bırakmadığım için annemin, kız kardeşlerimi *jiwah'Sharum* olarak satmak zorunda kalmasını istemiyorum."

"*Jiwah'Sharum*lar satılıyor mu?" diye sordu Jardir, kendi kız kardeşlerini düşünerek. Onlar, Abban'ın kız kardeşlerinden katbekat daha fakirlerdi. *Jiwah'Sharum*lar, grup eşleriydi ve tüm *dal'Sharum*ların kullanımına açık olarak büyük haremde tutulurlardı.

"Kızların gönüllü olduklarını mı sanıyordun?" diye sordu Abban. "*Jiwah'Sharum* olmak genç ve güzel kızlara şanlı bir şeymiş gibi görünebilir, ama karınlarında büyüyenlerin kimin çocuğu olduğunu nadiren bilirler ve bir kez rahimleri çoraklaştığında, hatları güzelliklerini yitirdiğinde, onurları yok olup gider. Sıradan bir kocaya, hatta bir *khaffit*'e verilmek bile bundan iyidir."

Hiçbir şey söylemeyen Jardir, bu bilgiyi sindirdi ve Abban, orada yalnız olmalarına rağmen sanki konuşmayı başka kimseler duymasın diye ona yaklaştı.

"Kârları bölüşebiliriz, dostum," dedi. "Yarısı anneme, yarısı senin annene. O ya da kız kardeşlerin en son ne zaman et yediler? Ya da giymek için paçavralardan fazlasına sahip oldular? Şerefin onlara yıllar sonra yararı dokunabilir, ama çabuk elde edilen bir kârın yararı onlara şimdi dokunacaktır."

Jardir ona şüpheyle baktı. "Birkaç çanak çömlek nasıl bir fark yaratabilir ki?"

"Bunlar sıradan ürünler değiller, Ahmann," dedi Abban. "Bir düşün! Bunlar Usta Dravazi'nin son eserleri. *Dal'Sharum*lar tarafından, hem onun hem de Bahalı *khaffit*lerin ruhlarının intikamını almak için kullanıldılar. Paha biçilmez şeyler! *Damaji*ler bile onları bizzat satın alıp saraylarını süsleyecekler. Onları temizlememiz bile gerekmez! Baha'nın tozu toprağı, herhangi bir altın işlemeden çok daha değerli olacaktır."

"Kaval, her şeyin Baha'nın zemininin kutsanmasında kullanılması gerektiğini söylemişti," dedi Jardir.

"Ve her şey kullanıldı," dedi Abban. "Bunlar sadece araç gereçler, Ahmann. *Dal'Sharum*ların çukurları kazmakta kullandığı küreklerden bir farkları yok. Araç gereçlerimizi yanımızda tutmak, yağmalamak değildir."

"Öyleyse neden onları bir hırsız gibi arabanın altına sakladın?"

Abban gülümsedi. "Hasik ve ahbaplarının, bundan haberdar olduklarında kârları bizimle paylaşacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım hayır," diye itiraf etti Jardir.

"Anlaştık öyleyse," dedi Abban, Jardir'in omzuna vurarak. Zaman kaybetmeden, geriye kalan çanak çömleği gizli ağın üzerine yerleştirdiler.

Abban, zarif bir kupayı alıp bilerek toz toprağın içinde yuvarlamaya başladığında neredeyse işleri bitmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jardir.

Abban omuz silkti. "Bu kupa, araç gereç olarak kullanılmayacak kadar küçük," dedi oğlan, kupayı gösterip üzerindeki tozlara hayranlık duyarak. "Ama Baha'nın toprağı, onun değerini on katına çıkaracak."

"Ama bu bir yalan," dedi Jardir.

Abban göz kırptı. "Alıcısı bunu asla bilmeyecek, dostum."

"*Ben* bileceğim!" diye bağırdı Jardir, kupayı alıp yere fırlatarak. Zemine çarpan obje parçalara ayrıldı.

Abban haykırdı. "Seni aptal, onun ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı?" Ama Jardir'in öfkeli bakışından sonra, ellerini teslimiyetle havaya kaldırıp bir adım geri attı.

"Tabii ki dostum, haklısın," diye katıldı. Söylediği şeyin arkasında olduğunu göstermek için de, öncekine benzeyen bir başka temiz kupayı alarak yere fırlattı.

Jardir, kırık parçalara bakarak iç geçirdi. "Benim aileme hiçbir şey gönderme," dedi. "Bu... onursuz işten, Jardir soyuna herhangi bir kâr gelsin istemiyorum. Kız kardeşlerimin bunun sayesinde et yemesindense, sert buğday çiğnemelerini tercih ederim."

Abban ona inanamaz bir ifadeyle baktı ama sonunda basitçe omuz silkti. "Nasıl dilersen, dostum. Ama eğer fikrini değiştirirsen..."

"Eğer o gün gelirse ve benim gerçek dostumsan, beni reddedersin," dedi Jardir. "Ve eğer seni böyle bir şey yaparken bir daha yakalarsam, seni *dama*'ya bizzat götürürüm."

Abban ona biraz daha baktı ve başıyla onayladı.

Krasia surlarında gece vaktiydi ve Jardir, tüm benliğiyle, muharebenin ritmini hissedebiliyordu. Bu ona, Labirent'te bir Kaji savaşçısı olarak öleceği günün düşüncesiyle gurur verdi.

"*Alagai* yerde!" diye seslendi Gözcü Aday. "Kuzeydoğu avlusu! İkinci katman!"

Başıyla onaylayan Jardir, diğer oğlanlara döndü. "Jurim, üçüncü katmandaki Majah kabilesine şanın yaklaştığını söyle. Shanjat, Anjha kabilesine, Majah'ın konumunun değişeceğini söyle."

"Ben gidebilirim," diye gönüllü oldu Abban. Jardir ona şüpheyle baktı. Dostunu geride tutmanın onursuzluk ifade ettiğini biliyordu ancak Abban'ın topallayan bacağının durumu, Baha'dan döndüklerinden beri haftalar geçmesine rağmen iyiye gitmemişti. Ve *alagai'sharak*, bir oyun değildi.

"Şimdilik benimle kal," dedi. Diğer oğlanlar sırıtıp, koşturarak uzaklaştılar.

Eğitim Çavuşu Qeran, bu konuşmayı duymuştu. Abban'a bakarken, dudağını iğrenmeyle büktü. "Bir işe yara, çocuk. Ağların düğümlerini çöz."

Jardir, bu emri yerine getirmek üzere hareketlenen Abban'ın

topallayışını görmemiş gibi davrandı. Qeran'ın yanına geri döndü.

"Onu sonsuza kadar muaf tutamazsın." dedi eğitim çavuşu sessizce. Uzak gören camını kaldırarak, gökyüzünü taradı. "Surlardan utançla geri döneceğine, Labirent'te bir erkek gibi ölmesi daha iyi."

Jardir bu sözleri düşündü. Doğru olan yol neydi? Eğer Abban'ı gönderirse, arkadaşı görevini yaparken başarısız olacak, dövüşen adamları da risklerle karşı karşıya bırakacaktı. Ama eğer göndermezse, Qeran, eninde sonunda oğlanı *khaffit* ilan edecekti. Bu ölümden bile kötü bir kaderdi. Abban'ın ruhu Cennet'in kapıları dışında bekleyecek, belki de binlerce yıl boyunca Everam'ın dokunuşunu hissedemeyecek, dünyaya yeniden gönderilmeyecekti.

Qeran onu *Nie Ka* yaptığından beri, Jardir, sorumluluğun ağırlığını oldukça yoğun hissetmişti. Bir zamanlar aynı konumda olan Hasik'in de böyle baskılar hissetmiş olup olmadığını merak etti. Bundan şüphe ediyordu. Hasik, aynı durumda olsaydı, Abban'ı gruptan çok uzun zaman önce kovar ya da onu öldürmüş olurdu.

İç geçirerek, Abban'a bir sonraki haber götürme görevini vermeye karar verdi. "*Khaffit* olacağına ölü ol," diye mırıldandı. Bu bilindik sözler, dilini acıttı.

"Dikkat!" diye haykırdı Qeran, bir rüzgâr iblisi onlara doğru dalışa geçerken. O ve Jardir zamanında yere eğilmişlerdi ancak Aday, yeterince hızlı değildi. Başı surun üzerinde Jardir'e doğru yuvarlanan adamın vücudu, aşağı, Labirent'e düştü. Abban çığlık attı.

"Yine geliyor!" diye uyardı Qeran.

"Abban! Ağ!" diye haykırdı Jardir.

Abban, bu emri hızlıca yerine getirdi. Yükü ağır olan ağı Qeran'a sürüklerken sağlam bacağından destek aldı. Jardir'in de fark ettiği üzere, fırlatılması için ağı doğru düzgün katlamıştı. En azından, bu da bir şey sayılırdı.

Qeran ağı kaptı ve geri dönmekte olan rüzgâr iblisinden gözlerini ayırmadı. Jardir, eğitim çavuşunun, iblisin hız ve uçuş yo-

lunu hesaplamakta olduğunu gördü. Bir yay kadar gergin olan adamın görüntüsü, Jardir'e, yaratığı ıskalamayacağını anlatıyordu.

Alagai menzile girdiğinde, Qeran bir kobra gibi hareket ederek, ağı temizce fırlattı. Ne var ki, ağ fazla erken açılmıştı ve Jardir bunun nedenini anında gördü. Abban, ağırlık iplerinden birine kazara kendi ayağını dolamıştı. Qeran'ın atışının gücüyle birlikte bir ayağı havaya fırlamıştı.

Rüzgâr iblisi, açılmakta olan ağa gelmeden durdu ve kanatlarıyla hem ağa, hem de Qeran'a vurdu. *Alagai* gözden kaybolurken, eğitim çavuşu da umutsuzca ağa dolanmış olarak aşağı eğildi.

"Nie alsın seni, çocuk!" diye haykıran Qeran, takılı kaldığı ağdan tekme atarak kurtulmaya, Abban'ın bacaklarını vücudunun altından çekmeye çalıştı. Çığlık atan Abban surdan ikinci kez düştü. Bu kez, içinde canlı *alagai*ların olduğu bir labirente...

Jardir harekete geçecek zamanı bulamadan bir uluma duydu ve *alagai*'ın, onlara tekrar saldırmaya hazırlandığını gördü. Qeran'ın ağa dolaşmasıyla, yaratığı durduracak hiçbir *dal'Sharum* kalmamıştı.

"Kaçabilecekken kaç!" diye bağırdı Qeran.

Onu duymazdan gelen Jardir, Abban'ın katlamış olduğu ağlara doğru koşturdu. Birini yerden aldı ve kaldırırken, ağın ağırlığı nedeniyle inledi. O ve diğer oğlanlar daha hafif olanlarıyla idman yapmışlardı.

Rüzgâr iblisi, deri kanatlarını çırparak bir ok gibi geçmiş, gökyüzünde dönüş yaparak bir başka dalışa hazırlanıyordu. Bir anlığına ayın önüne geçen yaratık, karanlıkta kayboldu ancak Jardir buna kanmamıştı. Yaratığın gelişini sakince izledi. Eğer ölecekse, bunu onurla yapacak, Cennet'e girişinin bedelini ödemek üzere bu *alagai*'ı da kendisiyle götürecekti.

Jardir, iblisin dişlerini görebileceği kadar yaklaşmış olduğunu gördüğünde ağı fırlattı. At kılından yapılmış ağ, yanlarındaki ağırlıkların yardımıyla açılırken döne döne ilerledi ve doğrudan rüzgâr iblisinin üzerine serildi. Elindeki bağlantı ipini hızla çekip ağı kapatan Jardir, iblisin yolundan çekildi ve yaratığın aşağı, Labirent'e düşüşünü izledi.

"*Alagai* yerde!" diye haykırdı. "Kuzeydoğu avlusu! Yedinci katman!" Bir an sonra, cevap haykırışı geldi.

Arkasını dönüp Qeran'ı ağdan kurtarmak üzereydi ki, karanlığın içindeki bir hareket, gözlerine ilişti. Abban, surun tepesinden aşağı sarkıyordu. Oğlanın tırnakları, taş duvarı kazımaktan ve tutunmaya çalışmaktan dolayı kanıyordu.

"Düşmeme izin verme!" diye haykırdı Abban.

"Eğer düşersen, bir erkek gibi öleceksin. Cennet seni bekleyecek!" dedi Jardir. Tabii, Abban'ın Cennet'i başka bir yolla görme şansının olmadığını söylememişti. Zira Qeran, oğlanın *Hannu Pash*'ı bir *khaffit* olarak bitirmesi için gereken her şeyi yapacak, Cennet'in kapıları Abban'a kapanacaktı. İçi kan ağlasa da Jardir dönüp gitmek üzere hareketlendi.

"Hayır! Lütfen!" diye yalvardı Abban, pislenmiş yanaklarından gözyaşları süzülürken. "Yemin ettin! Everam'ın ışığında, beni yakalayacağına yemin ettin. Ölmek istemiyorum!"

"*Khaffit* olacağına ölü ol!" diye hırladı Jardir.

"*Khaffit* olup olmamak umurumda değil!" dedi Abban. "Düşmeme izin verme! Lütfen!"

Jardir, iğrenme duygusuyla homurdandı ama kendini tutamayıp eğildi. Duvara yüzüstü yatıp Abban'ın kolunu çekmeye başladı. Havayı tekmeleyip debelenen Abban ise, sonunda Jardir'in sırtının üzerinden sura tırmandı. Hıçkırarak Jardir'e sarıldı.

"Everam seni kutsasın," diyerek ağlamaya başladı Abban. "Sana hayatımı borçluyum."

Jardir onu itti. "Beni iğrendiriyorsun, seni ödlek," dedi. "Fikrimi değiştirip seni geri fırlatmadan önce gözümün önünden kaybol."

Gözleri şok içinde büyüyen Abban, saygıyla eğildi ve topal bacağının ona izin verdiği ölçüde hızla uzaklaştı.

Jardir arkadaşının gidişini izlerken, böbreğiyle buluşan bir yumruk onu yere yapıştırdı. Istırap tüm vücuduna yayıldı, ancak kendisini bu acıya açan Jardir, acının, üzerinden geçip gitmesini bekledi. Sonra saldırganına döndü.

"Düşmesine izin vermeliydin," dedi Qeran. "Bu gece ona

hiçbir iyilik yapmadın. Bir *dal'Sharum*'un görevi, kardeşlerini hayatta olduğu kadar ölümde de desteklemektir." Adamın tükürüğü Jardir'in omzuna isabet etti. "Üç gün boyunca yemek yok," dedi. "Şimdi git uzağı gören camımı getir. *Alagai'sharak* ödlekleri ve aptalları beklemez."

3. Bölüm

CHIN

D.S. 333

Abban, Jayan ve Asome ile birlikte çok geçmeden dönmüştü. Yanlarında birkaç kuzeyli *chin* ve bir *dama* da getirmişlerdi.

"Bu Dama Rajin, Mehnding kabilesinden," dedi Jayan, rahibi ileri çıkararak. "Buğday ambarlarının yakılmasını emreden kişi bu." Sertçe ittiği *dama* dizleri üzerine düştü.

"Kaç tane?" diye sordu Jardir.

"Durdurulmadan önce üç," dedi Jayan. "Ama eğer bırakılsaydı, yakmaya devam ederdi."

"Ne kaybettik?" diyen Jardir, Abban'a döndü.

"Emin olabilmem için biraz daha zamana ihtiyacım var, Shar'Dama Ka," dedi Abban. "Ama iki yüz tona yakın olabilir. Kış ayları boyunca binlerce kişiyi besleyebilecek buğday..."

Jardir, *dama*'ya döndü. "Söyleyecek neyin var?"

"Evejah'da, savaş konusunda, düşmanın depolarını yakmak, böylece savaşa devam etmelerini önlemek yazılıdır," dedi Dama Rajin. "Yine de insanlarımızı tekrar tekrar besleyebilecek kadar buğdayımız var."

"Aptal!" diye bağırdı Jardir, adamı elinin tersiyle tokatlayarak. Odada nefesler tutuldu. "Kuzeylileri orduma katmaya ihtiyacım var, onları açlıktan öldürmeye değil! Bizim gerçek düşmanlarımız *alagai*lardır! Bunu unutmuşsun!"

Uzanarak *dama*'nın beyaz cüppesini yakalayan Jardir, cüppeyi adamın vücudundan ayırarak bir kenara attı. "Artık *dama* değilsin. Beyaz cüppelerini yakacak, hayatının geri kalanında kahverengi kıyafetleri utançla giyeceksin."

Adam, malikâneden sürüklenerek dışarıya, karların içine atılırken çığlık çığlığaydı. Eğer diğer *dama*lar onu daha önce öldürmezlerse, kendi canını alacağı belliydi.

Jardir bir kez daha Abban'a döndü. "Kayıpların ve geri kalanların toplam miktarını istiyorum."

"Herkesi beslemeye yetecek kadar olmayabilir," diye uyardı Abban.

Jardir başıyla onayladı. "Eğer yeterince buğday yok ise, yeterli olana dek, çalışamayacak ya da savaşamayacak kadar yaşlı olan *chin*leri mızraktan geçirt."

Abban'ın yüzündeki renk çekildi. "Ben... yetmesini sağlamanın bir yolunu bulacağım."

Jardir eğlenmemiş bir ifadeyle güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi. Önüme getirdiğin bu *chin*ler kim? Senden liderler getirmeni istemiştim. Bu adamlar ise *khaffit* tüccarlar gibi görünüyorlar."

"Kuzeyi tüccarlar yönetir, Kurtarıcı," dedi Abban.

"Tiksinç," dedi Asome.

"Yine de gerçek bu," dedi Abban. "Bu adamlar fethini kolaylaştırmaya yardımcı olabilecek kişiler."

"Benim babamın hiçbir..." diye başladı Jayan, ama Jardir elini sallayarak onu durdurdu. Muhafızlara, *chin*leri öne çıkarmalarını işaret etti.

"Hanginiz, diğerlerini yönetiyorsunuz?" diye sordu Jardir, kuzeyin vahşi diline geçiş yaparak. Gözleri büyüyen tutsaklar birbirlerine baktılar. Sonunda aralarından biri ileri adım attı. Jardir'in gözlerine bakan adam, sırtını ve başını dikleştirdi. Kel bir adamdı ve beyazlaşmakta olan bir sakala sahipti. Pislenip yırtılmış ipek bir cüppe giyiyordu. Yüzünde darbe almış noktalar simsiyah olmuştu ve sol kolu, üstünkörü hazırlanmış bir askıya bağlıydı. Jardir'den neredeyse otuz santim daha kısa boylu olmasına rağmen, kendi sözlerinin önemine alışmış bir adamın görüntüsüne sahipti.

"Ben Yedinci Edon, Rizon Kalesi Dükü ve insanlarının hükümdarıyım," dedi adam.

"Rizon Kalesi artık yok," dedi Jardir. "Bu diyar, artık Everam'ın Armağanı olarak bilinecek. Ve bana ait."

"Sana mı ait? Nüveye kadar yolun var!" diye hırladı dük.

"Benim kim olduğumu biliyor musun, Dük Edon?" diye sordu Jardir yumuşak bir sesle.

"Krasia Kalesi'nin dükü," dedi Dük Edon. "Abban, senin Kurtarıcı olduğunu iddia ediyor."

"Ama sen buna inanmıyorsun," dedi Jardir.

"Kurtarıcı, beraberinde cinayet, tecavüz ve yağma getirmez," diyerek tükürdü Edon.

Odadaki savaşçılar gerginleştiler ve bir öfke patlaması beklediler. Ama Jardir'in yaptığı sadece başıyla onaylamaktı. "Kuzeyin zayıf insanlarının zayıf bir Kurtarıcı beklemeleri beni şaşırtmıyor," dedi. "Ama önemi yok. Sizden inançlarınızı istemiyorum. Tek istediğim sadakatiniz."

Dük ona inanamaz bir ifadeyle baktı.

"Eğer önümde diz çöküp Everam'a boyun eğeceğine yemin edersen, senin hayatın ve konseyindekilerin hayatı bağışlanacak," dedi Jardir. "Oğulların alınıp *dal'Sharum* olmak üzere eğitilecekler ve tüm kuzeyli *chin*lerin üzerinde tutulacaklar. Onda birlik sadakat vergisi düşüldükten sonra sahip olduğun tüm mallar sana geri verilecek. Bana, yeşil diyarlara egemen olmamda yardım etmenin karşılığında sana sunduklarım bunlar."

"Peki ya reddedersem?" diye sordu dük.

"O durumda, sahip olduklarının tümü benim olacak," dedi Jardir. "Oğulların mızraktan geçirilirken ve adamlarım, karıların ile kızlarının ırzına geçerken izlemekten başka çaren olmayacak. Ve hayatının geri kalanını, biri sana öldürecek kadar acıyana kadar, paçavralar içinde, dışkı yiyip içerek geçireceksin."

Ve böylece VII. Edon, Rizon Kalesi'nin dükü ve insanlarının hükümdarı, Ahmann Jardir'in önünde diz çöküp alnını yere koyan ilk kuzeyli dük oldu.

Abban bir kez daha önüne birkaç *chin* çıkardığında, Jardir tahtında oturuyordu. Şişman *khaffit*'in, onun sarayının en vazgeçilmez mensubu olması acı bir ironiydi ama Jardir'in adamlarından çok azı Kuzey dilini biliyordu. Diğer bazı *khaffit* tüccarlarının bu dile hâkimiyeti sınırlıydı. Sadece Abban ve Jardir'in en yakınındakiler bu dili iyi biliyorlardı. Ve onların içinde ise sadece Abban, karşısındaki *chin*'i öldürmek yerine onunla konuşmayı yeğliyordu.

Abban'ın bulduğu tüm tutsaklar gibi bunlar da aç bırakılmış, dövülmüş, soğuğa rağmen pis paçavralar giydirilmişlerdi. "Yine mi *khaffit* tüccar lordları getirdin?" diye sordu Jardir.

Abban başını sağa sola salladı. "Hayır, Kurtarıcı. Bu adamlar Muhafazacılar."

Gözleri büyüyen Jardir koltuğunda çabucak doğruldu. "Neden onlara bu kadar kötü davranılmış?" diye cevap bekledi.

"Çünkü Kuzey'de, muhafazacılık bir zanaat olarak görülür. Değirmencilik ya da marangozculuk gibi," dedi Abban. "Şehri yağmalayan *dal'Sharum*lar, onları diğer *chin*lerden ayırt edememişler ve çoğu öldürülmüş. Ya da araç gereçleriyle kaçmışlar."

Jardir sessizce küfretti. Krasia'da, Muhafazacılar, savaşçı kastının en seçkin üyelerinden sayılırlardı ve Evejah'da, her türlü onura değer görülmeleri gerektiği yazılırdı. Eğer Sharak Ka kazanılacaksa, kuzeyli olanları bile değerliydi.

Adamlara dönen Jardir, kolayca onların diline geçti ve saygıyla eğildi. "Size yapılanlar için özürlerimi kabul edin. İyi beslenecek, kaliteli kaftanlar giyeceksiniz. Topraklarınız ve kadınlarınız size geri verilecek. Eğer Muhafazacı olduğunuzu bilseydik, konumunuzun hak ettiği onur ile muamele görürdünüz."

"Oğlumu öldürdünüz," dedi adamlardan biri boğulurcasına. "Karıma ve kızıma tecavüz ettiniz. Evimi yaktınız. Şimdi de kalkmış özür mü diliyorsunuz?" Adam Jardir'in yüzüne tükürdü ve yanağına isabet ettirdi.

Kapıdaki muhafızlar bağırışlar eşliğinde mızraklarını indirdiler ama Jardir elini sallayarak onları durdurdu. Yanağındaki tükürüğü sakince sildi.

"Oğlun için bir ölüm bedeli ödeyeceğim," dedi. "Ve diğer-

lerinizin kayıplarını da karşılayacağım." Istırap içindeki adama doğru sert adımlarla yürüyen Jardir, ona yukarıdan baktı. "Ama seni uyarıyorum. Merhametimin sınırlarını daha fazla zorlama." Muhafızlara işaret verdi ve tutsakların dışarı çıkarılmalarını izledi.

"Kuzeydeki ilk fethimizin," dedi, tahtına yavaşça otururken, "böyle israflara yol açması üzücü."

"Onlarla müzakere edebilirdik, Ahmann," dedi Abban hafif bir tonla. Eğer sözleri iyi karşılanmayacak olursa diye de dizleri üzerine düşmek üzere gerginleşti. Ama Jardir'in tek yaptığı başını sallamak oldu.

"Yeşildiyarlılar sayıca çok üstünler," dedi. "Rizonlu adamlar, bizden sekiz kat fazlaydılar. Eğer bir araya gelmelerine zaman tanınsaydı, sahip olduğumuz üstün savaş becerileri bile altından kalkamayacağımız kayıplar vermenin önüne geçemezdi. Artık dük, Everam'ı kabul ettiğine göre köyler daha kolay fethedilebilirler. Tabii *chin*lerin vaha üzerine inşa ettikleri o şehre hareket edeceğimiz zamana kadar."

"Lakton," diye ekledi Abban. "Ama seni uyarıyorum, bu yeşildiyar 'gölü', herhangi bir vahadan çok çok daha büyüktür. Ulaklar bana onun öylesine büyük bir su birikintisi olduğunu söylediler ki, görüşün açık olduğu bir günde bile karşı tarafı göremiyormuşsun. Ve şehrin kendisi de suyun üzerinde, kıyıdan o kadar uzaktaymış ki, bir akrep düzeneği bile o kadar uzağa ateş edemezmiş."

"Eminim abartıyorlardır," dedi Jardir. "Eğer bu... balık adamlar, Rizonlu adamlara benziyorlarsa, zamanı geldiğinde onlar da önümüzde kolayca düşeceklerdir."

O anda, bir *dal'Sharum* içeri girdi ve mızrağını zemine vurdu.

"Rahatsız ettiğim için affedin, Shar'Dama Ka," dedi savaşçı, iki dizinin de üzerine çökerek. Ellerini zemine düz bir şekilde koymadan önce mızrağını yanına bırakmıştı. "Eşleriniz geldiğinde haberdar edilmek istemiştiniz..."

Jardir kaşlarını çattı.

4. Bölüm

*BİDO*DAN ÇIKMAK

D.S. 308

Jardir, Abban'ın hayatını kurtardığı için *alagai* kuyruğuyla kırbaçlanmıştı. Metal iğneler sırtından et parçaları koparmış, yiyeceksiz geçirdiği günleri zar zor atlatmıştı. Ama acıyı olduğu gibi, cezasını da kabul etmiş, kucaklamıştı. Zira önemi yoktu.

Bir *alagai* yakalamıştı.

Diğer savaşçılar, rüzgâr iblisinin kanatlarını kesmiş, güneşi beklemesi için muhafazalı çembere mıhlamışlardı ancak onu aşağı indiren Jardir'di ve bunu herkes biliyordu. Diğer *nie'Sharum*ların büyülenmişçesine bakan gözlerinde bunu görebiliyordu. *Dal'Sharum*ların gönülsüzce attığı saygılı bakışlar da dikkatinden kaçmamıştı. *Dama*lar bile, kimsenin onları görmediğini düşündüklerinde Jardir'e bakıyorlardı.

Dördüncü günde, Jardir, lapa sırasına doğru yoluna devam ederken açlıktan zayıf düşmüştü. En zayıf oğlanla bile başa çıkabilecek gücü olduğundan şüphe ediyordu ancak sıranın en önündeki alışılmış yerine yürürken sırtı dikti. Gözlerini saygıyla yere çeviren diğerleri, ona yol açtılar.

Kâsesine elini uzatmıştı ki, Qeran kolunu yakaladı.

"Sana bugün lapa yok," dedi eğitim çavuşu. "Benimle gel."

Jardir, sanki midesinden yukarı bir kum iblisi tırmanmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu, ama şikâyet etmedi ve kâsesini bir başka oğlana vererek eğitim çavuşunu kamp boyunca takip etti.

Kaji çadırına doğru.

Jardir'in yüzü kaskatı kesmişti. Olamazdı.

"Üç yüz yıldır senin yaşındaki kimse savaşçılar çadırına girmedi," dedi Qeran, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Bence fazla gençsin ve bu senin sonuna mal olabileceği gibi, Kaji için de kötü bir israf olacaktır. Ama kanun, kanundur. Bir oğlan, sur üzerinde ilk iblisini yakaladığı zaman, *alagai'sharak*'a çağrılır."

Çadıra girdiler ve düzinelerce siyah siluetin, yemeklerine tekrar geri dönmeden önce, gözlerini onlara diktiklerini gördüler. Bu savaşçılara kadınlar hizmet ediyordu, ancak Jardir böyle kadınları daha önce hiç görmemişti. Şimdiye kadar gördüğü tüm kadınlar baştan aşağı siyah kıyafetlerle kaplıydılar. Ama bu kadınların eşarpları incecik bir kumaşa ve parlak renklere sahipti. Yumuşak vücut hatlarının üzerine sıkıca geçirmiş oldukları kıyafetleri ise şeffaftı. Mücevherlerle süslü kolları ile karın kısımları çıplaktı. Belden aşağılarına giydikleri sıkı şalvarlar, yan taraflarında bulunan uzun ve geniş yırtmaçları sayesinde pürüzsüz bacaklarını göz önüne seriyordu.

Jardir bu manzara karşısında yüzünün kızardığını hissetti, ama ondan başka hiç kimse, bu durumu garipsemiyordu. Savaşçılardan biri, kendisine hizmet etmekte olan bir kadına şöyle bir baktı, sonra elindeki kebabı bir yana koyup kadını omzunun üzerine attı. Adam onu parlak yastıklarla dolu, perdeyle kapatılmış bir odaya götürürken, kadın kahkaha atıyordu.

"Eğer bu gece hayatta kalacak olursan, bu senin de hakkın olacak," dedi Qeran. "Kaji'nin daha fazla savaşçıya ihtiyacı var. Erkeklerin görevi de bu savaşçıları kabileye kazandırmaktır. Eğer görevini iyi yaparsan, evine bakacak bir eş de kazanabilirsin, ama tüm *dal'Sharum*ların görevi, kabilelerinin *jiwah'Sharum*larının karnından çocuk eksik etmemektir."

Bu sayıda kadının hayal gücüne pek bir şey bırakmayan görüntüleri Jardir'i şaşkına çevirmişti. Onların genç yüzlerine bir bir bakan Jardir, aralarında kendi kız kardeşlerini de görmeyi bekler gibiydi. Eğitim çavuşu onu büyük masadaki bir yastığa götürdüğünde dili tutuldu.

Hayatında daha önce gördüğünden daha fazla yiyecek vardı burada. Hurmalar, kuru üzümler, pilavlar, şişe geçirilmiş baharatlı kuzu etleri... Buharı tüten et çeşitlerinin etrafına sarılmış üzüm yaprakları ve kuskus... Oğlanın midesi guruldadı. Açlık ve şehvet arasında gidip geliyordu.

"İyi beslen ve dinlen," diye öğütledi Qeran. "Bu gece, gerçek erkeklerin arasında olacaksın," dedikten sonra da Jardir'in sırtını sıvazlayıp çadırı terk etti.

Jardir, çekingen bir hareketle, şişe geçirilmiş ete uzandı, ama bir el çabucak gelip ondan önce davrandı. Dönüp hareketin sahibine bakan Jardir, kendisine dik dik bakmakta olan Hasik'in görüntüsüyle karşılaştı.

"Önceki gece şanslıydın, sıçan," dedi Hasik. "Bugün Everam'a dua et, zira Labirent'te hayatta kalmak için şanstan fazlasına ihtiyacın olacak."

Jardir, diğer savaşçılarla birlikte, gece muharebesinden önce *Damaji*'nin takdisini almak üzere Sharik Hora'ya gitti. Kahramanların kemiklerinin olduğu bu tapınakta daha önce hiç bulunmamıştı ve manzara, hayal etmiş olduğu manzaraların tümünü geride bırakıyordu.

Sharik Hora'nın içerisindeki her şey, *alagai'sharak*'ta ölmüş olan *dal'Sharum*ların ağartılmış ve lakeyle cilalanmış kemiklerinden yapılmaydı. *Damaji*lerin büyük sunaktaki on iki sandalyesi, bacak ve ayak kemiklerinin üzerinde duruyordu. Sandalyelerin kolları, bir zamanlar iblis soyuna karşı mızrak ve kalkan tutan kolların kemiklerinden oluşuyordu. Oturak bölümleri kahramanların kalplerini korumuş olan kaburga kemiklerinden, arka kısımları ise her gece dimdik durmuş omurgalardan yapılmıştı. Baş dayanakları, şimdi Cennet'te, Everam'ın yanında oturmakta olan adamların kafataslarıydı. On iki oturağın tümü, Andrah'ın tahtını çevrelemişti. Taht ise, *kai'Sharum*ların, yani *alagai'sharak*'ı yönetmiş yüzbaşıların kafataslarından oluşuyordu.

Düzinelerce dev avizenin yapımında yüzlerce kafatası ve omurga kemiği kullanılmıştı. İbadetçilerin üzerinde dua ettik-

leri yüzlerce oturma sırası ise diğer kemiklerden oluşuyordu. Sunak. Kadehler. Duvarlar. Koca kubbeli tavan. Sayısız savaşçı bu tapınağı et ve kanlarıyla korumuşlar, kemikleriyle inşa etmişlerdi.

Devasa kubbe dairesel inşa edilmişti ve duvarları, kemik kaideler üzerinde tek parça iskeletlerin durduğu yüz küçük balkona ev sahipliği yapıyordu. Bu iskeletler, *Sharum Ka*lara, yani şehrin Baş Savaşçılarına aitlerdi.

*Dama*nın bakışları altında toplanan *kai'Sharum*lar, kendi kabilelerinin savaşçılarına liderlik ederlerdi, ama güneş battığında, Andrah'ın bizzat atadığı Sharum Ka, tüm *kai'Sharum*lara komuta ederdi. Şimdiki Sharum Ka, tıpkı Jardir gibi Kaji kabilesine mensuptu. Bu durum, ona büyük bir gurur veriyordu.

Tüm bunları sindirmekte olan Jardir'in elleri titriyordu. Tüm tapınak, sanki onur ve şan yayıyormuş gibiydi. *Alagai'sharak*'ta değil de, bir Majah saldırısında ölmüş olan babasının hatırası burada yoktu ama Jardir, bir gün kendi kemiklerini bu kutsal mekâna ekleyeceği, o öldükten çok uzun zaman sonra bile hatırlanacağı ve böylece babasını onurlandıracağı günün hayalini kuruyordu. Bu dünyada ve sonrakinde, muharebe sırasında hayatlarını vermiş olanlarla ve belki de yüzyıllar sonra hayatlarını verecek olanlarla bir olmaktan daha büyük bir onur yoktu.

*Sharum*lar hazır ol da beklerken, *Damaji*ler yaklaşan muharebe için takdis bekleyerek Everam'a ve Kaji'ye, yani ilk Kurtarıcı'ya yakardılar.

"Kaji," diye seslendiler, "Everam'ın Mızrağı, bizleri ilk çağda *alagai*lardan kurtarıp dünyayı birleştiren Shar'Dama Ka, gece çöktüğünde sonsuz mücadeleyi sürdüren, Everam'ın Cennet'te Nie ile savaştığı gibi, Ala'da *gai* soyu ile savaşan bu cesur savaşçılara ilgini bahşet. Onlara cesaret ve güç ver ki, gece vakti ayakta kalsınlar ve şafağı görsünler."

Muhafazalı kalkan ve ağır mızrak, Qeran'ın bulabildiği en küçük ve en hafiflerindendi ama Jardir yine de onların yanında küçük kalıyordu. On iki yaşındaydı ve etrafındaki savaşçıların

en genci bile ondan beş yaş büyüktü. Onların yanına doğru hareketlenirken, sanki hiçbir gariplik yokmuş gibi davranıyordu, ancak askerlerin en kısa boylusu bile onun üzerinde bir kule gibi yükseliyordu.

"*Nie'Sharum*lar, Labirent'teki ilk gecelerinde bir başka savaşçıya iple bağlanırlar," dedi Qeran. "*Alagai*lar onların üzerine geldiklerinde iradeleri kırılmasın diye. O an, en cesur savaşçıların bile yüreklerinin sınavdan geçtiği andır. Yanına verilecek savaşçı, senin *ajin'pal*'ın olacak. Yani kan kardeşin. Onun her emrine uyacak, ölüme kadar ona bağlı kalacaksın."

Jardir başıyla onayladı.

"Eğer geceyi atlatırsan, *dama'ting* şafak vakti sana gelecek," diye devam etti Qeran.

Jardir'in bakışları akıl hocasına kilitlendi. "*Dama'ting* mi?" *Alagai*larla karşı karşıya gelmekten korkmuyordu ancak *dama'ting*, ona hâlâ korku veriyordu.

Qeran başıyla onayladı. "İçlerinden biri, senin ölümünü öngörecek," dedi, vücudunun ürpermesini bastırarak. "Sadece onun kutsayışıyla *dal'Sharum* olabilirsin."

"Ne zaman öleceğini mi söylüyorlar?" diye sordu Jardir, dehşet içinde. "Bunu bilmek istemiyorum."

Qeran alaycı bir ses çıkardı. "Sana bunu *söylemiyorlar*, çocuk. Gelecek sadece *dama'ting*lerin bilmesi gereken bir şey. Ama eğer geleceğinde alçak bir ölüm varsa ya da büyük işler, sen üstündeki bidoyu çıkarmadan önce bunu bilecekler."

"Bir alçak gibi ölmeyeceğim," dedi Jardir.

"Evet," diye katıldı Qeran. "Böyle olacağını sanmam. Ama eğer *ajin'pal*'ını dinlemezsen ya da dikkatli olmazsan, yine de bir aptal gibi ölebilirsin."

"Pürdikkat dinleyeceğim." diye söz verdi Jardir.

"Hasik, senin *ajin'pal*'ın olmaya gönüllü oldu," dedi Qeran, savaşçıya işaret ederek.

Hasik, bidosundan çıkalı iki yıl olmuştu ve bu süre zarfında çok büyümüştü. Şimdi on yedi yaşındaydı ve *dal'Sharum*ların zengin yiyecekleriyle beslenmesinden mütevellit sert kaslara sahipti. Jardir'den en az otuz santim daha uzundu ve iki katı ağırlığındaydı.

"Korkmayın," diye gülümsedi Hasik. "Sidiğin oğlu benimle güvende olacak."

"Bu sidiğin oğlu, ilk *alagai*'ını senden üç yıl erken yakaladı, Islıkçı," diye hatırlattı ona Qeran. Hasik'in yüzündeki gülümseme kaybolmadı ama dudağı seğirmişti.

"Kaji kabilesini onurlandıracaktır," diye katıldı Hasik. "Eğer hayatta kalabilirse."

Jardir, kolunun kırılma sesini ve Hasik'in, ardından verdiği sözü hatırladı. Kendisi bidosundan çıkıp onun bir eşiti olmadan önce, Hasik her türlü itaatsizlik belirtisinin ve onu öldürmek için her türlü bahanenin peşinde olacaktı.

Bu nedenle Jardir, acıyı kucakladığı gibi bu hakareti de kucakladı ve üzerinden bir esinti gibi zararsızca geçip gitmesine izin verdi. Şan ve şerefe ulaşma şansına bu kadar yakınken, başarısızlığa uğratılmasına izin vermeyecekti. Eğer bu geceyi atlatırsa, hatırlanan en genç *dal'Sharum* olacaktı. Hasik'in canı cehennemeydi.

Birlikleri, ikinci katmandaki bir tuzak noktasında saklanmış halde bekliyordu. Küçük, açık bir alanın tam ortasında üstü kapalı, gizli bir çukur vardı ve yakında, güneşin öldürücü ışınlarını beklemek üzere *alagai*larla dolacaktı. Jardir, mızrağını kavrayışını sıkılaştırdı ve omzundaki yükü hafifletmek için kalkanını ayarladı. Ama bunların tüm ağırlığı bile, ona bağlı duran iple karşılaştırıldığında hafif kalıyordu. İki metrelik deri ipin bir ucu Jardir'in ayak bileğine, diğer ucu ise Hasik'in beline bağlıydı. Jardir, rahatsız bir şekilde ayağını kıpırdattı.

"Eğer bana yetişemezsen, seni mızraktan geçirip ipi keserim," dedi Hasik. "Senin yüzünden şanımdan olmayacağım."

"Gölgen gibi olacağım," diye söz verdi Jardir. Hasik homurdandı. Cüppesinin altından küçük bir matara çıkarıp uzun uzun içtikten sonra matarayı Jardir'e uzattı.

"İç bunu. Cesaret verir," dedi.

"Nedir bu?" diye sordu Jardir, matarayı alıp ağzını koklayarak. Tarçın kokusu almıştı ama koku yine de burun deliklerini yakıyordu.

"Couzi," dedi Hasik. "Mayalanmış buğday ve tarçın var içinde."

Jardir'in gözleri büyüdü. "Dama Khevat, mayalanmış buğday ya da meyve içmenin Evejah'da yasak olduğunu söyler."

Hasik kahkaha attı. "Labirent'teki *dal'Sharum*lar için hiçbir şey yasak değildir! İç! Gece neredeyse çökmek üzere!"

Jardir ona şüpheyle baktı ama tuzak noktasındaki diğer savaşçıların da benzer mataralardan içtiklerini gördü. Omuz silkip şişeyi dudaklarına götürdü ve derin yudumlar aldı.

Couzi boğazını yakmıştı. Aksırıp tıksıran Jardir, içkinin bir kısmının ağzından akmasına engel olamadı. Güçlü içkinin, iç organlarını yaktığını ve midesinin içinde bir yılan gibi kıvrıldığını hissedebiliyordu. Gülmekte olan Hasik onun sırtına vurdu. "İşte şimdi *alagai*ları karşına almaya hazırsın, sıçan!"

Couzi etkisini çabuk göstermişti. Jardir donuk gözlerle bakarak başını kaldırdı. Labirent, güneş batarken gölgeler içinde kalmıştı. Gökyüzü ilk önce kızıla, sonra mora ve sonunda tamamen karanlığa bürünmüştü. Şehir surlarının dışında yükselen *alagai*ları hisseden Jardir titredi.

Büyük Kaji, Everam'ın Mızrağı, diye dua etti, *eğer yüzyıllar boyunca bozulmamış soyundan geldiğim doğruysa, seni ve atalarımı onurlandırmak için bana cesaret bahşet.*

Çok geçmeden Sharak Borusu'nu duydu ve dış surun üzerindeki taş sapancılarının cevabı gecikmeden geldi. *Alagai*ların çığlıkları Labirent'te yankılanmaya başladı. "Dikkat!" diye bir sesleniş geldi yukarıdan. Jardir, bunun Shanjat'ın sesi olduğunu düşündü. "Yemciler yaklaşıyor! Dört kum, bir ateş iblisi!"

Jardir sertçe yutkundu. Şana ulaşmak üzereydi.

"Uut!" haykırışlarıyla tam hız koşarak tuzak noktasından geçen Yemciler, çukurlardan sakınmak amacıyla hafifçe yönlerini değiştirmişlerdi. Yukarıda Gözcüler, cilalı metal aynaların önündeki yağları ateşe verdiklerinde bölge ışıkla doldu.

Uzun dilleri jilet keskinliğindeki dişlerinin üzerinden salyalar akıtan kum iblisleri sürü halinde koşuyorlardı. Aslında yetişkin bir insan boyutlarındaydılar, ancak dört ayak üzerinde olduklarından daha küçük görünüyorlardı. İlerlerken Labirent'in

kum ve taştan oluşan zeminini pençeliyorlar, dikenli kuyruklarını ileri geri sallıyorlardı. Dayanıklı zırh parçalarının çok az zayıf noktası vardı.

Ateş iblisi daha küçüktü. Ufak bir oğlan büyüklüğünde olan yaratık, korkutucu bir hıza ve tehlikeli pençelere sahipti. Elmas sertliğindeki minik parlak pulları kusursuz bir şekilde üst üste binmişti. Gözleri ve ağzı turuncu bir ışıkla parlıyordu. Bu Jardir'e, yaratığın ölümcül ateş püskürtme yeteneği hakkındaki derslerini hatırlattı. Tuzak noktasının karşı kısmında küçük bir su havuzu vardı ve savaşçılar onu orada boğmaya çalışacaklardı.

*Alagai*ların görüntüsü Jardir'in içini birkez daha mutlak bir iğrenme duygusuyla doldurdu. Yaratıklar Ala üzerinde, Nie'nin lekesinin yüzeye sirayet etmiş bir vebasıydı. Ve bu gece Jardir, onları cehenneme geri göndermeye yardım edecekti.

"Bekle," diye uyardı Hasik, onun gerginliğinin farkında olarak. Başıyla onaylayan Jardir, kendisini rahatlamaya zorladı. Gecenin soğuğundan onu koruyan couzi, etkisini yoğunlaştırmaya başlamıştı.

Hedefinde Yemciler olan *alagai*lar onların durduğu yeri geçtiğinde, yaratıklardan ikisi, doğrudan iblis çukurunun üzerini kaplayan örtünün üzerine koştular ve çığlık çığlığa aşağı düştüler. Diğer kum iblisleri onların peşinden düşmeden önce durdu. Ateş iblisi ise çukurun etrafından dolanarak, yavaş olan Yemci'nin sırtına atladı. Pençelerini adamın sırtına derin bir şekilde geçiren yaratık, dişlerini de omzuna geçirdi. Savaşçı yere düşmüştü ancak çığlık atmıyordu.

"Şimdi!" diye haykıran *kai'Sharum*, tuzak noktasından başlayan saldırıda başı çekti.

Jardir, içindeki savaşçının kükreyişine gem vurmadı ve gece kardeşleriyle ahenk içinde haykırarak, sesin kendisini diğerleriyle birlikte ileri taşımasına izin verdi. İki kum iblisine arkadan hücum eden askerler, onları çukura düşürdüler.

Kendi ekseni etrafında dönen *kai'Sharum*, mızrağını fırlattı ve ateş iblisini Yemci'nin sırtından düşürdü. Diğer Yemci ise adamı muhafazaların güvenliğine çekmeye çalışırken, kan akışını durdurmak için elinden geleni yapıyordu.

Arka taraftan gelen sese dönen Jardir, çukura düşmüş olan ilk kum iblisinin, çukurun eşiğini yakaladığını ve çukuru saklayan örtünün, yaratığın pençelerini muhafazalardan koruduğunu gördü. Çukurdan kolayca çıkan iblis, en yakındaki savaşçının dizini dişleriyle yakalayıverdi. Savaşçı, yanındakilere çarparak düşerken çığlık attı ve kalkanlardan oluşan duvarda bir gedik açılmasına sebebiyet verdi. Uluyan iblis, pençelerini savurarak açılan gediğe daldı.

"Kalkan yukarı!" diye seslenen Hasik'in emrine uyan Jardir, iblisin tüm ağırlığını göğüslemek için tam zamanında hareket etmişti. Yere devrilse de kalkanının muhafazaları parlayarak, *alagai*'ı geriye fırlattı. İblis dört ayağı üzerine düştü ve bir kez daha Jardir'in üzerine atladı ancak eğilmiş konumda olan Jardir, mızrağını saplayarak iblisin derisindeki zırh parçalarında bir açıklık yakaladı. Mızrağın kıçını zemine dayayarak bir destek noktası buldu ve iblisin kendi devinimini kullanarak, onu uzağa fırlattı.

Yarım düzine savaşçının fırlatmış olduğu ağırlıklı kementler havadaki iblise isabet etti ve onu sıkıca sarmalayıp hareketsiz bırakarak yere düşmesine neden oldular. İblis dişleriyle ipleri kesmeye uğraşırken Jardir, bağların, maruz kaldığı baskının altında kopmaya başladıklarını duyabiliyordu. Birkaç saniye içinde iblis tekrar serbest kalacaktı.

Kai'Sharum işaretini verdiğinde, bir çift savaşçı, ateş iblisini meşgul etmek üzere koşturdu. Diğerleri de, birbirine geçmiş kalkanlardan bir duvar oluşturarak kum iblisini çember altına aldılar. İblis ne zaman bir savaşçıya saldırsa, onun arkasındakiler mızraklarını yaratığa saplıyorlardı. Silahları, onun zırhını delip geçemiyordu ama yine de acı verdiği belliydi. İblis kendisine saldıran askerlere döndüğünde, kalkanlar tekrar kalkıyor, bu kez de diğerleri arkadan saldırıyordu.

Çukur Muhafazacısı, muhafazaların üstünde duran örtüyü çekmiş, diğer *alagai*ların çukurdan kaçmasını engellemişti. Böylece savaşçılar, oluşturdukları kalkan duvarlarını ilerleterek iblisi çukura doğru iteklemeye başladılar. Sonunda, yaratık çukurun eşiğine kadar itildiğinde, o taraftaki askerler kenarlara yayıldılar.

İblisi tek yönlü muhafazaların üzerinden çukura düşmesi

amacıyla mızraklayanlar arasında Jardir de vardı. Mızrağını saplarken, "Everam'ın ışığı yaksın seni!" diye çığlık atıyordu. İblis geri adımlar atarak sonunda çukura düştü.

Bu, Jardir'in hayatındaki en muhteşem andı.

Tuzak noktasında etrafına bakınan Jardir, iki *dal'Sharum*'un ateş iblisini mızraklarıyla sığ boğma havuzuna iteklemiş olduklarını ve su altında kıstırdıklarını gördü. İblis debelenirken su kaynıyor ve buharlar çıkıyordu, ama savaşçılar, yaratığın son kasılmasını hissedene kadar onu bırakmadılar.

Yaralanmış olan Yemci yeterince iyi durumda görünüyordu, ama bacağı kesilmiş olan savaşçı Moshkama, kendi kanından oluşan bir birikintinin üzerinde yatıyordu. Cildindeki renk çekilmişti ve zar zor nefes alıyordu. Adam, Jardir'in bakışlarını yakaladı ve Hasik ile oğlana, yaklaşmaları için işaret etti.

"İşi bitirin," diye nefes verdi. "Bir sakat olarak yaşamak istemiyorum."

Jardir, Hasik'e baktı.

"Yap şunu," diye emretti Hasik. "Onu acı içinde bırakmak doğru değil."

Jardir'in düşünceleri bir anda Abban'a döndü. Ona bir savaşçının ölümünü bahşetmeyerek, dostunu ne denli fazla bir acıya mahkûm ettiğini düşündü.

Bir dal'Sharum*'un görevi, kardeşlerini hayatta olduğu kadar ölümde de desteklemektir*, demişti Qeran.

"Ruhum hazır," dedi Moshkama. Cüppesini açarak, kıyafetine dikilmiş olan zırh parçalarını zayıf, titreyen parmaklarla ayırdı ve göğsünü ortaya çıkardı. Jardir, onun gözlerinde onur ve cesaret gördü. Abban'ın yoksun olduğu şeylerdi bunlar.

Mızrağını gururla sapladı.

ϑ

"Aferin sıçan," dedi Hasik, borular çalındığında. Bu ses, Labirent'te hiçbir *alagai* kalmadığını haber veriyordu. "Altına edip bidonu dolduracağını bekliyordum ama bir erkek gibi davrandın." Couzi matarasından bir yudum daha aldıktan sonra Jardir'e uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Jardir, derin yudumlar alarak. Tadı sert olan sıvının, boğazını yaktığını belli etmedi. Hasik, onu hâlâ korkutuyordu ama eğitim çavuşlarının söyledikleri doğruydu: Labirent'te birlikte kan dökmek, işleri değiştiriyordu. Onlar artık kardeşti.

Hasik sabırsız bir şekilde volta atıyordu. "*Alagai'sharak*'tan sonra her zaman kanım kaynar," dedi. "Büyük haremin şafağa kadar kilit altında kalması fermanını veren *Damaji*'yi Nie lanetlesin." Birkaç savaşçı da buna katılarak homurdandı.

Jardir, o sabah bir *jiwah'Sharum*'u perdelerin arkasına taşımış olan savaşçıyı hatırladı. Yüzü kızardı.

Hasik bu bakışı yakalamıştı. "Demek bu seni heyecanlandırdı, sıçan!" diyerek kahkaha attı. "Sidiğin oğlu ilk kadınına sahip olmaya hevesli galiba."

Jardir bir şey söylemedi.

"Üstünde bido olsun ya da olmasın sanırım bu çocuk yarın da bir çocuk olarak kalacak!" diyerek güldü Manik isimli bir başka savaşçı. "Yastık dansözlerinin gerçekten ne işe yaradığını bilemeyecek kadar küçük!"

Jardir ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı. Onu bilerek kışkırtıyorlardı. Labirent'te ne olmuş olursa olsun, *dama'ting* onun ölümünü öngörene kadar hâlâ bir *nie'Sharum*'du. Savaşçılardan herhangi biri, onu en ufak saygısızlık nedeniyle öldürme hakkına sahipti.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Hasik onun savunmasına koştu.

"Sıçanı rahat bırakın," dedi. "O benim *ajin'pal*'ım. Onunla dalga geçerseniz, benimle dalga geçmiş olursunuz."

Manik, bu meydan okumaya kabardı ama Hasik genç ve güçlüydü. Birbirlerine bir süre baktıktan sonra Manik yere tükürdü.

"Peh," dedi. "Sırf bir oğlanla dalga geçmek için seni deşme zahmetine girmeyeceğim." Arkasını dönen adam, hızlı adımlarla yürüyerek uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," dedi Jardir.

"Bir şey değil," diye cevapladı Hasik, elini onun omzuna koyarak. "*Ajin'pal*ların görevi birbirlerine göz kulak olmaktır. Ay-

rıca yastık dansözlerinden *alagai*lardan korktuğundan daha fazla korkan ilk oğlan sen değilsin. *Dama'ting*ler, sevişme sanatını *jiwah'Sharum*lara öğretirler, ama böyle dersler eğitim çavuşları tarafından *sharaji*'de verilmez."

Jardir, yüzünün kızardığını hissetti. Peçeler kaldırıldığında, perdelerin ardındaki yastıklarda kendini neyin beklediğini merak etti.

"Korkun olmasın," dedi Hasik, onun sırtına vurarak. "Sana bir kadını nasıl ulutabileceğini öğreteceğim."

Matarayı bitirdiklerinde, Hasik'in yüzünde habis bir sırıtış belirdi. "Gel bakalım, sıçan. O zamana kadar eğlenmek için yapabileceğimiz başka şeyler bulalım."

Hasik önden giderken, tökezleyerek onu takip eden Jardir, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Couzi başını döndürmüş ve uzuvlarını zayıf bırakmıştı. Etraftaki duvarlar bir oraya bir buraya salınıyor gibiydi.

Genişçe gülümseyen Hasik döndü. Jardir'in Kaji'sharaj'da geçirdiği ilk akşamda Qeran'ın döktüğü dişi, ay ışığında kara bir delik gibiydi.

"Nereye mi?" diye sordu Hasik. "Geldik bile."

Jardir etrafına kafası karışmış bir şekilde baktı ve tam o anda, gözlerinde renkli bir şimşek çaktı. Hasik onun suratına şiddetle vurmuştu.

Herhangi bir tepki gösteremeden, Hasik üzerine çıkıp onu yüzükoyun yere mıhlamıştı. "Sana bir kadını nasıl ulutman gerektiğini öğretmeye söz vermiştim. Bu derste, kadın sen olacaksın."

"Hayır!" diye haykırdı Jardir debelenerek. Ama Hasik onun kafasını zemine vurarak kulaklarının çınlamasına sebep oldu. Jardir'in kollarından birini arkasına doğru çeken cüsseli savaşçı, diğer eliyle de Jardir'in bidosunu indirdi.

"Görünüşe bakılırsa bidondan aynı akşamda iki kez kurtulacaksın, sıçan!" diyerek kahkaha attı.

Jardir'in ağzında kan ve toz tadı vardı. Kendini acıya açıp,

üzerinden esip geçmesine izin vermek istedi. Ancak bu kez, bu güç onun sahip olduğunun ötesindeydi ve haykırışları Labirent'in içinde yankılandı.

ℑ

Dama'ting onu bulduğunda hâlâ ağlamaktaydı.

Bir hayalet gibi süzülen kadının beyaz cüppesi, yerdeki tozları hafifçe süpürüyordu. Jardir hıçkırıklarını durdurup baktı. Sonra gerçekliğe birdenbire dönerek bidosunu çekmeye uğraştı. Utançla dolarak yüzünü sakladı.

Dama'ting, dilini şaklattı. "Kalk ayağa, çocuk!" dedi. "*Alagaï*larla yüzleşmekten korkmuyorsun ama sırf bunun için mi bir kadın gibi ağlıyorsun? Everam'ın *dal'Sharum*lara ihtiyacı vardır, *khaffit*lere değil!"

Jardir, Labirent'in duvarlarının üzerine yıkılıp kendisini ezmesini diledi. Ama kimse *dama'ting*'in emirlerine karşı gelemezdi. Ayağa kalkarken avuç içleriyle gözyaşlarını sildi.

"Bu daha iyi," dedi *dama'ting*, "geç olsa da. Bu kadar yolu bir ödleğin hayatını öngörmek için gelmiş olmak istemem."

Bu sözler Jardir'in canını yaktı. O bir ödlek değildi. "Beni nasıl buldunuz?"

Elini sallayan kadın onu susturdu. "Seni burada bulacağımı yıllar öncesinden biliyordum."

Jardir inanmaz bir ifadeyle gözlerini ona dikti, ancak kadının duruşu, onun düşündüklerini umursamadığını gösteriyordu. "Gel buraya çocuk. Seni daha iyi göreyim," diye emretti.

Jardir, kendisine söyleneni yaptı. *Dama'ting* onun yüzünü tuttu ve Ay ışığında daha iyi görebilmek için çevirdi. "Genç ve güçlü," dedi. "Ne var ki, bu konuma kadar ilerleyenlerin hepsi öyledir. Sen çoğundan daha gençsin ve bu nadiren iyi bir şeydir."

"Ölümümü öngörmek için mi geldiniz?"

"Ayrıca cesur da," diye mırıldandı kadın. "Senin için hâlâ umut olabilir. Diz çök, çocuk."

Beraber diz çöktüler. Kadın, beyaz kıyafetini yanlara yayarak, temiz kıyafetini Labirent'in tozlarından sakınmaya çalıştı.

"Senin ölümünden bana ne?" dedi. "Buraya hayatını öngörmeye geldim. Ölüm, senle Everam arasındadır."

Kadın, cüppelerinin içine elini atarak, siyah keçeden yapılmış küçük bir kese çıkardı. Büzme ipini çözerek, kesenin içindekileri diğer eline döktü. Jardir, bir düzine kadar siyah, pürüzsüz nesne gördü. Bunların yüzeyine, karanlıkta kızıl bir parıltıya sahip muhafazalar oyulmuştu.

"Alagai hora," dedi kadın, nesneleri ona doğru kaldırarak. Jardir, bu ismi duyduğunda nefesini tutup geri çekilmişti. Kadının elindekiler, kesilerek çok yüzlü zarlara dönüştürülmüş olan iblis kemikleriydi. Jardir, onlara dokunmadan bile şeytani sihirlerinin hafif nabzını hissedebiliyordu.

"Korkaklığa geri mi döndün?" diye sordu *dama'ting* ılımlı bir sesle. "Eğer *alagai* sihrini kendi amaçlarımıza alet edemeyeceksek muhafazaların amacı nedir ki?"

Kendini sertleştiren Jardir tekrar kadına doğru sokuldu.

"Kolunu uzat," diye emretti *dama'ting*, keçeli keseyi kucağına koyup üzerine zarları bırakarak. Cüppesine bir kez daha uzandı ve üzerine muhafazaların işlenmiş olduğu keskin, kıvrık bir hançer çıkardı.

Söyleneni yapan Jardir, tüm iradesini kullanarak kolunu titretmemeye çalışıyordu. Kolu hafifçe kesen *dama'ting*, yarayı sıktı ve çıkan kanı eline sürdü. *Alagai hora*ları iki eliyle alıp avuç içinde sallamaya başladı.

"Ey Everam, ışık ve hayat veren, şu önemsiz hizmetkârına, olacakların malumatını bahşetmen için sana yalvarırım. Bana Hoshkamin oğlu Ahmann'ın, Kaji'nin yedinci oğlu Jardir'in soyunun son evladının geleceğini göster."

Kadının sallamakta olduğu zarların parlaklığı gitgide arttı. Sanki parmakları arasında sıcak közler tutuyormuşçasına bir manzara oluşmuştu. Onları yere fırlatan *dama'ting*, kemikleri önlerindeki zeminde dağıttı.

Ellerini dizlerinin üzerine koyup ileri eğildi ve parlayan işaretleri incelerken gözleri büyüdü. Tıslad. Birdenbire ellerinin üzerinde dikkatle hareket etmeye başlamıştı, bir nabız gibi atan muhafazaların oluşturduğu şablonu okumaya çalışıyordu. Ar-

tık bembeyaz kıyafetlerinin kirlenmesini umursamıyordu bile. "Bu kemikler ışığa maruz kalmış olmalılar," diye mırıldanıp her birini teker teker topladı.

Bir kez daha Jardir'in kanını akıtıp ayini tekrarladı. Şiddetle titriyordu. Zarlar bir kez daha parladığında onları tekrar yere fırlattı.

"Bu olamaz!" diye haykırdı, zarları kapıp üçüncü kez fırlattığında. Jardir bile oluşan şeklin değişmediğini görebiliyordu.

"Ne?" diye sormaya cüret etti. "Nedir gördüğünüz?"

Dama'ting başını kaldırıp ona baktı ve gözlerini kıstı. "Geleceği bilmek senin işin değil, çocuk," dedi. Jardir, kadının sesindeki öfkeden dolayı irkilmişti. Bu öfkenin nedeninin, gösterdiği küstahlıktan mı, yoksa kadının zarlarda gördüğü şeyden mi ileri geldiğini kestiremiyordu.

Yoksa ikisi birden miydi? Zarlar *dama'ting*'e ne anlatmıştı? Zihni, Baha kad'Everam'dayken Abban'ın çalmasına izin verdiği çanak çömleğe gitti. Kadının o günahı da görüp göremeyeceğini merak etti.

Dama'ting, kemiklerini topladı ve kesesine atıp ayağa kalktı. Keseyi de cüppesinin içine attıktan sonra üzerindeki tozları temizledi.

"Kaji çadırına geri dön ve gecenin geri kalanını dua ederek geçir," diye emretti. Ardından gölgeler arasında o kadar çabuk kayboldu ki, Jardir kadının en başından beri orada olup olmadığından şüphelendi.

Qeran onu tekmeleyerek uyandırdığında, Jardir'in etrafındaki savaşçılar hâlâ uyuyorlardı. "Kalk ayağa, sıçan," dedi eğitim çavuşu. "*Dama* seni görmek istiyor."

"Bidomdan çıkacak mıyım?" diye sordu Jardir.

"Adamlar, dün gece iyi dövüştüğünü söylüyorlar," dedi Qeran. "Ama buna karar verecek olan ben değilim. Sadece *dama*lar bir *nie'Sharum*'a kara kıyafetlerini verebilirler."

Eğitim çavuşu, onu Sharik Hora'nın merkez odalarına götürdü. Soğuk taş zemin Jardir'in çıplak ayakları altında, oğlana kutsal bir yerde olduğunu hissettiriyordu.

"Eğitim çavuşum, bir soru sorabilir miyim?" dedi Jardir.

"Bu, senin eğitmenin olarak bana sorabileceğin son soru olabilir," dedi Qeran. "O yüzden sorunu iyi seç."

"*Dama'ting* sana geldiğinde, zarlarını kaç kez atmıştı?"

Eğitim çavuşu, ona şöyle bir baktı. "Bir kez. Onları sadece bir kez atarlar. Zarlar asla yalan söylemez."

Jardir bir şeyler daha söylemek istedi, ama bir köşeyi döndüler ve önlerine Dama Khevat çıktı. Khevat, Jardir'in eğitmenleri arasında en acımasız olanıydı. Ona deve sidiğinin oğlu demiş, sonra da gösterdiği küstahlık nedeniyle onu lağım çukuruna attırmıştı.

Eğitim çavuşu, elini Jardir'in omzuna koydu. "Eğer ağzında kalmasını istiyorsan, diline dikkat et evlat," diye mırıldandı.

"Everam sizinle olsun," diye selamladı Khevat onları. Eğitim çavuşu ile Jardir de saygıyla eğildiler. *Dama* başını salladı ve Qeran, topukları üzerinde dönerek ortadan kayboldu.

Khevat, Jardir'i küçük, penceresiz bir odaya götürdü. Odada kâğıt yığınları vardı. İçerisi fener yağı ile mürekkep kokuyordu. Bir *khaffit* ya da bir kadın için daha uygun bir yer gibi görünüyordu ama burada bile ölmüş savaşçıların kemikleri odayı doldurmuştu. Jardir'e oturması söylenen sandalye ve Khevat'ın, ardında oturduğu masa da kemiklerden yapılmıştı. Hatta kâğıt yığınlarının üstünde bile kafatasları vardı.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun Hoshkamin'in oğlu," dedi Khevat. "Hem kendin hem de baban için yetecek kadar şan kazanacağını söylediğinde sana inanmamıştım, ama görünüşe bakılırsa beni yanıltmaya kararlısın."

Jardir omuz silkti. "Herhangi bir savaşçının yapacağından fazlasını yapmadım."

Khevat kıkırdadı. "Benim tanıdığım savaşçılar bu kadar alçakgönüllü değillerdir. Tek başına bir iblis öldürmek ve beşinin ölümüne yardım etmek... Hem de, kaç, on üç yaşında mısın?"

"On iki," dedi Jardir.

"On iki," diye tekrarladı Khevat. "Ve Moshkama'nın bu dünyadan göçmesine de yardım ettin. Çok az *nie'Sharum*'un öyle bir şeyi yapacak yüreği vardır."

"Zamanı gelmişti," dedi Jardir.

"Öyle," dedi Khevat. "Moshkama'nın oğulları yoktu. Ölümünü sağlayan kardeşi olarak, Sharik Hora'ya konulacak kemiklerini ağartmak sana düşecek."

Jardir saygıyla eğildi. "Şeref duyarım."

"*Dama'ting*'in dün gece bana geldi," dedi Khevat.

Jardir hevesle başını kaldırdı. "Bidomdan çıkıyor muyum?"

Khevat başını hayır anlamında salladı. "Fazla genç olduğunu söylüyor. Senin ilave eğitimlerden geçmeden *alagai'sharak*'a geri dönmen, sadece Kaji'ye bir savaşçı daha kaybettirmeye yarar-mış."

"Ölmekten korkmuyorum," dedi Jardir, "eğer *inevera*'ysa."

"Gerçek bir *Sharum*'un söyleyeceği türden sözler," dedi Khevat. "Ama bu o kadar basit değil. *Dama'ting* yaşın gelene kadar Labirent'ten uzak tutulmana hükmetti."

Jardir kaşlarını çattı. "Yani erkeklerin arasında savaşa katıldıktan sonra, Kaji'sharaj'a utanç içinde dönmek zorundayım, öyle mi?"

Dama başını iki yana salladı. "Kanun bu konuda açık. *Sharum* çadırını gören hiçbir oğlan, sharaj'a dönemez."

"Ama oraya gidemiyorsam ve savaşa katılamıyorsam..." diye başlayan Jardir, içinde bulunduğu ikilemin derinliği açığa çıktığında durdu.

"Bir... *khaffit* mi olacağım?" diye sordu, hayatında ilk defa katıksız bir dehşet hissederek. *Dama'ting*'e karşı beslediği korku, bununla karşılaştırıldığında bir hiçti. Abban'ın hayatı için yalvarırken büründüğü görüntüyü hatırladı ve yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Ölürüm daha iyi, diye düşündü. *Gördüğüm ilk* dal'Sharum*'a saldıracağım ve ona beni öldürmekten başka şans bırakmayacağım. Khaffit olacağına ölü ol.*

"Hayır." dedi *dama*. Ve Jardir bu sözle birlikte kalbinin tekrar atmaya başladığını hissetti. "En alçak *khaffit* bile bir kadından yüksek konumda olduğu için *dama'ting*ler böyle şeyleri önemsemiyor olabilirler, ama kendisinden beklenen her şeyi yapan bir savaşçının bu kadar alçalmasına göz yumamam. Shar'Da-

ma Ka'nın zamanından beri, Labirent'te *alagai* kanı döken hiçbir oğlanın kara kıyafetlere bürünme hakkı elinden alınmadı. *Dama'ting*, hükmüyle hepimizin şerefini lekeliyor ve Everam'ın hizmetkârı olsun olmasın, o sadece bir kadın. Bunun tüm *Sharum*ların yüreğine nasıl bir etkisi olacağını anlayamaz."

"Öyleyse bana ne olacak?" diye sordu Jardir.

"Sharik Hora'ya alınacaksın," dedi Khevat. "*Damaji* Amadeveram ile çoktan konuştum. Onun da onayı olduğunda, *dama'ting*ler bile sana bu hakkı çok göremezler."

"Bir rahip mi olacağım?" diye sordu Jardir. Memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışmıştı ama sesi çatlak çıktığında bunu başaramadığını anladı.

Khevat güldü. "Hayır evlat, senin kaderin hâlâ Labirent. Ama hazır olana dek burada, bizimle eğitim göreceksin. Sıkı çalışırsan, yaşıtların hâlâ bido içindeyken *kai'Sharum*luğa bile yükselebilirsin."

"Hücren burası olacak," dedi Khevat, Jardir'i Sharik Hora'nın derinliklerindeki bir odaya götürdüğünde. Kumtaşının içerisine açılmış, kare şeklinde minik bir odaydı. Bir köşesinde sert bir yatak vardı. Ağır, tahtadan kapısının üzerinde ise sürgü ya da kol yoktu. Tek ışık kaynağı, koridordaki bir lambaydı ve kapının üzerindeki parmaklıklı pencereden içeri süzülüyordu. Kaji'sharaj'daki ortaklaşa kullanılan alan ve taş zeminden sonra, bu bile lüks geliyordu. Tabii, onu buraya getiren utanç ve Kaji çadırının zevklerinin elinden alınması sayılmazsa.

"Burada oruç tutacak, zihnindeki iblisleri atacaksın," dedi Khevat. "Eğitim yarın başlıyor." Dönüp giden adamın ayak sesleri, mutlak bir sessizlik çökene kadar koridorda yankılandı.

Jardir, kendini küçük yatağının üzerine yüzüstü bıraktı ve ellerini başının altında birleştirdi. Ama midesinin üzerinde uzanıyor olmak, ona Hasik'i hatırlattı ve öfke ile utanç, dayanılmaz bir hal alana dek vücudunun içinde alevlendi.

Ayağa fırladı, yatağı tuttu ve onu duvara çarparken haykırdı. Ardından yatağı yere fırlattı ve tahtayı tekmeleyip üzerindeki

kumaşı yırtmaya başladı. Kıymık parçaları ve ipliklerin arasında nefes nefese kalana kadar da durmadı.

Birdenbire ne yaptığının farkına varınca sırtını dikleştirdi. Ne var ki, tüm bu gürültü patırtıya gelen bir tepki yoktu. Paramparça olmuş küçük yatağı bir kenara yığdı ve bir *sharukin*'e başladı. Bir dizi sharusahk hareketinin idmanı, ona hiçbir duanın sağlayamayacağı yoğunlaşmayı ve huzuru sağlıyordu.

Geçen haftanın olayları zihninde dolanıyordu. Abban artık *khaffit* olmuştu. Jardir bundan utanç duyuyordu ama bu duyguyu kucaklayarak, ardındaki gerçeği gördü. Abban en başından beri bir *khaffit*'ti. *Hannu Pash* bunu göstermişti. Jardir'in yapmış olduğu tek şey, farkında olmadan Everam'ın iradesini geciktirmekti, bunu durdurmak değil. Kimse durduramazdı zaten.

Inevera, diye düşündü ve kaybına kucak açtı.

Labirent'te iblis öldürmenin şanını ve kıvancını düşündü. Böylesine bir keyfi tekrar hissetmesine daha yıllar olabileceğini kabul etti. Ne de olsa zarlar konuşmuştu.

Inevera.

Hasik'i tekrar düşündü, ama bu kez *inevera* yoktu. O konuda başarısızlığa uğrayan kendisiydi. Labirent'te couzi içme aptallığını kendisi yapmıştı. Hasik'e güvenme aptallığını... Gardını düşürme aptallığını...

Vücudundaki acıya çoktan kucak açmıştı. Hatta utanca bile. *Sharaj*'daki diğer oğlanların üzerlerine binildiğini daha önce görmüştü ve bu hisse kucak açabilmişti. Kucak açamadığı şey, Hasik'in o anda diğer *dal'Sharum*lar arasında göğsünü gere gere yürüyor olması ve bu sırada da, Jardir'in tüm iradesini kırmış olduğunu, oyunu kazandığını düşünüyor olmasıydı.

Jardir kaşlarını çattı. *Belki de haklıdır,* diye kabul etti sessizce, *ama kırık kemikler daha da güçlenerek iyileşirler ve güneşin ışığı altında, benim de günüm gelecek.*

Gecenin geldiği, koridordaki lambanın sönmesiyle anlaşılmış, hücresi mutlak bir karanlığa gömülmüştü. Jardir, karanlıktan rahatsız olmuyordu. Dünya üzerindeki hiçbir muhafaza, Sharik Hora'dakilerle boy ölçüşemezdi ve onlar olmasaydı bile, sayısız savaşçının ruhu tapınağı korumaktaydı. Bu kutsal yere

adımını atacak herhangi bir *alagai*, güneşi görmüş gibi yanıp giderdi.

Jardir isteseydi de uyuyamazdı, o yüzden *sharukin*'e devam etti. Hareketleri, kendisinin bir parçası olana dek, nefes almak kadar doğal gelene dek tekrar etti.

Hücresinin kapısı gıcırdayarak açıldığında, Jardir anında gerildi. Kaji'sharaj'daki ilk gecesini hatırladı. Sessizce kapının yanına süzüldü ve karanlıkta, dövüş vaziyeti aldı. Eğer *nie'dama*lar da ona benzer bir karşılama yapacaklarsa, buna pişman olacaklardı.

"Eğer sana zarar verme arzum olsaydı, seni buraya eğitim görmen için yollamazdım," dedi tanıdık bir kadın sesi. Kızıl bir ışık yandı ve bir gece önce tanıştığı *dama'ting*'in görüntüsü ortaya çıktı. Kadının elinde küçük bir ateş iblisi kafatası vardı. Karanlıkta canlı bir şekilde parlayan muhafazalar, kemiğe kazınmışlardı. Işığın ortaya çıkardığı görüntüde, kadının gözleri Jardir'e çoktan çevrilmiş durumdaydı. Sanki onun nerede durduğunu en başından biliyordu.

"Buraya beni gönderen siz değilsiniz," demeye cüret etti Jardir. "Dama Khevat'a beni utanç içinde Kaji'sharaj'a göndermesini söylemişsiniz!"

"Ki öyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyordum," dedi *dama'ting*, onun suçlayıcı ses tonunu umursamadan. "Seni *khaffit* de yapmayacaktı. Ona kalan tek seçenek, seni buraya göndermekti."

"Onurdan yoksun bir şekilde," dedi Jardir, yumruklarını sıkarak.

"Güven içinde!" diye tıslayan *dama'ting*, *alagai* kafatasını kaldırdı. Muhafazaların parıltısı güç kazandı ve kafatasının çene kısmından küçük bir alev püskürdü. Yüzünde ısıyı hisseden Jardir geriledi.

"Beni yargılamaya yeltenme, *nie'Sharum*," dedi *dama'ting*. "En iyisinin ne olduğuna karar verecek olan benim. Sen ise sana söyleneni yapacaksın."

Sırtının duvara dokunduğunu hisseden Jardir, daha geriye çekilemeyeceğini anladı. Başıyla onayladı.

"Burada geçireceğin zaman zarfında, öğrenebileceğin her şeyi öğren," diye emretti kadın. Gitmek üzere döndü. "Sharak Ka yaklaşıyor."

Bu sözler, Jardir'e bir fiziksel darbe gibi inmişti. Sharak Ka. Son savaş yaklaşıyordu ve bu savaşta yer alacaktı. O anda, kadın kapıyı kapatıp onu bir kez daha karanlıkta bırakırken, Jardir'in tüm dünyevi endişeleri yok olmuştu.

Çok geçmeden koridordaki ışık tekrar yandı ve kapıya hafifçe vuruldu. Kapıyı açan Jardir, karşısında Khevat'ın en genç oğlu Ashan'ı gördü. İnce yapılı oğlanın üzerindeki bido, tek omzunu kapatacak kadar yukarı uzanıyor, onun *nie'dama*, yani eğitimdeki bir rahip olduğuna işaret ediyordu. Ağzını kapatan beyaz bir eşarbı da vardı. Jardir bunun, onun eğitimdeki ilk yılı olduğunu simgelediğini biliyordu. Bu süre içinde *nie'dama*ların konuşmasına izin yoktu.

Oğlan başıyla selam verip odanın köşesindeki parçalanmış yatağa baktı. Sanki Jardir bir şekilde gizli bir sınavı geçmiş gibi, göz kırpıp hafifçe ve saygıyla boynunu eğdi. Başının ucuyla koridora işaret eden Ashan, ardından o yöne doğru hareketlendi. Bunun ne manaya geldiğini anlayan Jardir, onu peşi sıra takip etti.

Cilalı mermer zemine sahip geniş bir odaya geldiler. Düzinelerce *dama* ve *nie'dama*; belki de kabilenin sahip olduğu tüm rahip ve rahip adayları oradaydı. Ayakları yere sabitlenmiş bir şekilde *sharukin* hareketlerinin antrenmanını yapıyorlardı. Oğlan, Jardir'in onu takip etmesi için elini salladı ve ikili, *nie* sıralarında yerlerini aldılar. Bu yavaş dansa katıldılar. Vücutları pozdan poza geçiyordu ve tüm oda, aynı anda nefes alıp veriyordu.

Jardir'e tanıdık gelmeyen birçok hareket vardı ve damalar arasındaki ilk tecrübesi, alışkın olduğu acımasız idmanlardan farklıydı. O idmanlarda Qeran ile Kaval, oğlanlara küfürler savururlar, hareketleri mükemmel bir şekilde uygulayamayanlara kırbaçlarını savururlar, hep daha hızlı olmalarını isterlerdi. *Dama*lar ise sessizlik içinde idman yapıyorlardı. Onlara verilen tek

talimat, önlerinde başı çeken *dama*nın hareketlerini izlemekti. Jardir, rahiplerin pohpohlanmış ve zayıf olduklarını düşündü.

Bir saat sonra, seans bitmişti. *Dama*lar gruplar halinde odadan çıkarlarken, bir anda etraftan konuşmalar yükselmeye başladı. Jardir'in arkadaşı ona kalmasını işaret etti ve diğer *nie'dama*larla birlikte bir araya geldiler.

"Yeni bir kardeşiniz var," dedi Dama Khevat oğlanlara, Jardir'i işaret ederek. "Daha on iki yaşında olan Hoshkamin oğlu Jardir, ellerini *alagai* kanına buladı. Burada kalacak ve *dama'ting* onun siyahlara bürünmesinin vaktinin geldiğine karar verene kadar her *dama*'nın geçtiği yollardan geçecek."

Diğer oğlanlar sessizce başlarını salladılar ve Jardir'e dönüp reverans yaptılar.

"Ashan," diye seslendi dama. "Jardir'in *sharusahk* konusunda yardıma ihtiyacı olacak. Ona öğreteceksin." Ashan başıyla onayladı.

Jardir alaycı bir ses çıkardı. Bir *nie'dama* mı ona öğretmenlik yapacaktı? Ashan ondan yaşça daha büyük değildi ve Jardir, lapa sırasında kendisinden birkaç yaş büyük oğlanların önüne geçeli uzun zaman olmuştu.

"Talimata ihtiyacın olmadığını düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Khevat.

"Hayır, tabii ki hayır, şerefli *dama*," dedi Jardir çabucak, rahibin karşısında saygıyla eğilerek.

"Ama Ashan'ın sana talimat verecek düzeyde olmadığını düşünüyorsun," diye bastırdı Khevat. "Ne de olsa o bir *nie'dama* ve daha konuşma izni olmayan bir acemi. Halbuki sen *alagai'sharak*'ta, gerçek erkeklerle saf tuttun değil mi?"

Jardir biçare omuz silkti. Tam da adamın söylediği şeyi hissediyordu, ancak bunun bir tuzak olmasından korkuyordu.

"Pekâlâ," dedi Khevat. "Ashan ile bir idman dövüşü yapacaksınız. Onu yenilgiye uğratırsan, seni daha değerli bir öğretmene göndereceğim."

Diğer oğlanlar geriledi ve cilalı mermerden yapılma zeminin üzerinde bir çember oluşturdular. Ashan, çemberin merkezinde durdu ve Jardir'e saygıyla eğildi.

Dama Khevat'a son bir bakış atan Jardir, rakibine aynı şekilde karşılık verdi. "Üzgünüm, Ashan," dedi, birbirlerine yaklaştıklarında, "ancak seni yenmem gerekiyor."

Hiçbir şey söylemeyen Ashan, bir *sharusahk* dövüş konumuna geçti. Jardir de aynısını yaptığında, Khevat ellerini çırptı.

"Başlayın!" diye seslendi *dama*.

Bir ok gibi fırlayan Jardir, sertleştirdiği parmaklarıyla Ashan'ın boğazına hamle yaptı. Bu hareket, oğlanı hızlı bir şekilde etkisiz hale getirip dövüş dışı bırakacak, ancak kalıcı bir zarar vermeyecekti.

Ne var ki, Ashan onu şaşırttı. Jardir'in yolundan kolayca çekildi ve onun yere yuvarlanmasına neden olan bir yan tekme attı.

Çabucak ayakları üzerine doğrulan Jardir, rakibini hafife aldığı için kendine lanet okudu. Bir kez daha saldırırken, bu sefer savunmasını elden bırakmadı ve Ashan'ın çenesine sahte bir yumruk savurdu. Oğlan onu engellemek üzere harekete geçtiğinde, Jardir döndü ve bu sefer rakibinin zıt taraftaki böbreğine darbe indirecekmiş gibi yaptı. Ashan yine hareket edip kendini doğru bir şekilde konumlandırdı ancak Jardir, gerçek darbesini indirmek, yani bacağıyla çelme takmak üzere bir kez daha döndü. Bu darbeyi göğse gelecek bir dirsek takip edecek, *nie'dama*'yı sırtüstü yere düşürecekti.

Ama Jardir'in yerden keseceği ayaklar orada değildi, hareketi sadece havayla buluşmuştu. Ashan, onun bacağını yakaladı ve Jardir'in kendi gücünü ona karşı kullanarak, onun planladığı hareketin aynısını yaptı. Jardir düşerken, Ashan onun göğsüne dirseğini indirerek bir de nefesini kesti. Mermer zemine sertçe düşen Jardir, başını yere çarpmıştı ama daha acıyı hissetmeye zaman tanımadan tekrar kalkmak üzere hareketlendi. Kendisinin yenilgiye uğratılmasına izin vermeyecekti!

Elleri ile ayaklarını kalkmak üzere zemine sabitlemişti ki, onların da yerden kesildiğini gördü. Bir kez daha zemine çarpan Jardir, rakibinin ayağının sırtının dar kısmını yere mıhladığını hissetti. Aşağı yukarı sallanan sol bacağı ve sağ kolu Ashan tarafından yakalanıp sertçe çekildi. Uzuvların eklemlerinden çıkmasına az kalmıştı.

Acı içinde çığlık atan Jardir'in gözleri bulanıklaşmaya başladı. Bu hisse kucak açtı ancak görüşü belirginleştiğinde, koridora uzanan bölümde gölgeler içinde onu izleyen *dama'ting*'in görüntüsünü yakaladı.

Kadın, eşarplı başını salladı ve dönüp gitti.

Jardir, Sharik Hora'nın derinliklerinde geceyi gündüzden ayıramıyordu. *Dama*lar ona uyumasını söylediklerinde uyuyor, ona yemek verdiklerinde yiyor, bunların arasında da diğer emirlerine itaat ediyordu. Tapınakta bir avuç *dal'Sharum* da vardı ve bunlar, *kai'Sharum* rütbesi için eğitim alıyorlardı. Ancak onun dışında *nie'Sharum* yoktu. En düşük seviyedekilerin en düşük seviyesindeydi şimdi. Bir zamanlar onun ağzından çıkan emirle yerinden zıplayan Shanjat'ı, Jurim'i ve diğerlerini hatırladı. Onlar şimdi bidolarından çıkıyor olabilirlerdi. Hissettiği utancın, onu ezip un ufak edecek güce ulaşmasına ramak kalmıştı.

Jardir, ilk yılı boyunca Ashan'ın gölgesi olmuştu. Tek bir ses çıkarmamış olan *nie'dama*, Jardir'e rahipler arasında hayatta kalması için ihtiyacı olan şeyleri öğretmişti. Ne zaman dua etmesi, ne zaman diz çökmesi, ne zaman reverans yapması ve nasıl dövüşmesi gerektiğini...

Jardir, *dama*ların dövüş becerilerini çok fazla küçümsemişti. Bu rahiplere mızrak verilmiyor olabilirdi, ama içlerindeki en beceriksizi bile, silahsız dövüş sanatında iki *dal'Sharum*'a bedeldi.

Yine de, dövüş, Jardir'in anladığı bir şeydi. Kendini idmanlara kaptırmış, sonu gelmez akıcılıktaki hareketleriyle utancından kurtulmuştu. Her gece ışıklar söndürüldükten sonra bile, minik hücresinin karanlığı içinde saatlerce *sharukin* hareketlerini çalışıyordu.

Deri tabakçıları Moshkama'nın derisini ayırdıktan sonra, Jardir ile Ashan, adamın cesedini almışlar, kızgın yağa atmışlar, içinden geriye kalan kemikleri çıkarıp, gökyüzüne uzanan kemik minarelere çıkarak güneşin altında ağartmışlardı. *Jiwah'Sharum*lar ise adamın ölümü üzerine üç gözyaşı şişesi doldurmuşlar ve

bunlar, kemiklerin üzerine sürülen lake cilasına karıştırılmıştı. Moshkama'nın kemikleri ve ardından ağlayanların gözyaşları, Sharik Hora'ya şan katacaktı ve Jardir de bir gün kutsal tapınakla bir olacağı günün hayalini kuruyordu.

Daha az tatmin edici ve daha az onurlu görevler de vardı. Her gün birkaç saatini "yazılı konuşmayı" öğrenerek harcıyordu. Evejah'daki kelimeleri bir yandan söyleyip, diğer yandan da bir kum kutusunun içine çiziyordu. Bu, işe yaramaz bir sanat gibi görünüyordu. Bir savaşçı için uygunsuzdu. Ama Jardir *dama'ting*'in sözlerine kulak vermişti ve sıkı çalışarak yazı harflerinde çok geçmeden ustalaştı. Bunun ardından matematik, tarih, felsefe ve son olarak da muhafaza çizmeyi öğrendi. Bu sonuncusunu öğrenmeye olan açlığı diğerlerinden daha fazlaydı. Zira *alagai*ların canını yakacak ya da onları yavaşlatacak her şey, onun mutlak ilgisini kazanıyordu.

Eğitim Çavuşu Qeran, haftada birkaç kez geliyor, Jardir'in mızrak becerilerinin paslanmasını önlüyordu. Bunun yanında, tarih üzerine uzmanlaşmış *dama*lar, ona taktik bilgisi ve Kurtarıcı'nın zamanında geçen savaşın tarihini öğretiyordu.

"Savaş, savaş alanında göstereceğin beceriden fazlasını gerektirir," dedi Dama Khevat. "Evejah, bize savaşın, özünde aldatmacadan ibaret olduğunu söyler."

"Aldatmaca mı?" diye sordu Jardir.

Khevat başıyla onayladı. "Nasıl elindeki mızrakla şaşırtmaca amaçlı darbeler indiriyorsan, bilge bir lider de, daha muharebe başlamadan düşmanını yanlış yöne saptırmalıdır. Güçlüyken zayıf görünmelidir. Zayıfken savaşa hazır görünmelidir. Darbeyi indirecek kadar yakınken, tehdit oluşturmayacak kadar uzaktaymış gibi görünmelidir. Ordularını toparlarken, düşmanının her an bir saldırı geleceğinden emin olmasını sağlamalıdır. İşte bu sayede düşmanının gücünü boşa kullanmasını sağlayıp, kendi gücünü muhafaza eder."

Jardir başını yana yatırdı. "Düşmanı doğrudan karşılamak daha onurlu değil midir?"

"Büyük Labirent'i *alagai*ları doğrudan karşılayalım diye inşa etmedik," dedi Khevat. "Zaferden büyük onur yoktur. Ve zafe-

re ulaşmak için, büyük küçük her avantajı kullanman gerekir. Savaşın özü budur ve her şeyin özü savaştır. Pazar yerinde pazarlık eden en aşağılık *khaffit*'ten, sarayında istidaları kabul eden Andrah'a kadar."

"Anlıyorum," dedi Jardir.

"Aldatmaca, gizliliğe bağlıdır," diye devam etti Khevat. "Eğer casuslar senin aldatmacalarını öğrenirlerse, tüm gücünü alıp sökerler. Büyük bir lider, aldatmacasını kendine öylesine yakın tutmalıdır ki, en güvendiği yandaşları, hatta kendisi bile zamanı gelene kadar bunu düşünmemelidir."

"Ama neden savaşalım ki, Dama?" diye sorma cüretini gösterdi Jardir.

"Ha?" diye cevapladı Khevat.

"Hepimiz Everam'ın çocuklarıyız," dedi Jardir. "Düşmanımız *alagai*lar. Onlara karşı duracak her adama ihtiyacımız var, ama günışığında her gün birbirimizi öldürüyoruz." Khevat ona baktığında, Jardir, *dama*'nın soruya sinirlendiğini mi yoksa bundan memnun mu kaldığını anlayamadı.

"Birlik," diye cevapladı *dama* sonunda. "Savaşta, erkekler omuz omuza dururlar ve onları güçlü yapan, bu ortak güçtür. Yeşil diyarları fethi sırasında Kaji'nin söylediği gibi, *'Birlik, her tür kan bedeline değerdir. Geceye ve Nie'nin sayısız ordularına karşı yüz bin adamın birlikte yan yana durması, yüz milyon ödlek adamın oldukları yerde sinmesinden daha değerlidir.'* Bunu hiç unutma, Ahmann."

Jardir saygıyla eğildi. "Unutmayacağım, Dama."

5. Bölüm

JIWAH KA

D.S. 313-316

Üç *nie'dama* ona her yönden yaklaşıyorlardı ve Jardir, onu görememesine rağmen, *dama'ting*'in kendisini izlemekte olduğunu hissedebiliyordu. Kadının onu izlemediği bir an yoktu.

Acıya olduğu gibi o ana da kucak açan oğlan, tüm dünyevi endişelerinin uçup gitmesine izin verdi. Sharik Hora'da geçirdiği beş yıldan sonra artık huzuru istediği zaman kendine çağırabiliyordu. Kendisi diye bir şey yoktu. Onlar diye bir şey yoktu. *O* diye bir şey yoktu. Sadece dans vardı.

Ashan, onun üzerine gelen ilk kişiydi ama Jardir darbeyi önleyecekmiş gibi yaparak döndü ve yana zıplayarak Halvan'ın göğsüne yumruğunu indirdi. Ashan'ın tekmesi sadece havayla buluşmuştu. Halvan'ın kolunu yakalayan Jardir, rakibini kolayca yere devirdi. Kolu yerinden çıkarabilirdi ancak rakiplerine zarar vermeden yenilgiye uğratmak, becerisinin üstünlüğünü kanıtlamak için daha iyi bir yoldu.

Shevali, Jardir'e doğru yaklaşmadan önce Ashan'ın kendini toparlamasını bekledi. Birlikte saldırıya geçerken, herhangi bir *dal'Sharum* birliğine taş çıkartacak bir uyum gösterdiler.

Ama bunun önemi yoktu. Jardir'in kolları ve bacakları, görülmesi güç bir hızda hareket ederek darbeleri önlüyor, kaçınılmaz sona doğru davul çalınışını andıran bir ritimle ilerliyordu.

Beşinci darbesi sırasında Shevali bir an için boğazını saldırıya açık bıraktı ve her zaman olduğu gibi Jardir ile Ashan yüz yüze kaldılar.

Jardir'in hızını bilen Ashan onu yakalamaya çalıştı ancak yıllar, Jardir'in vücudunu kalınlaştırmıştı. On yedi yaşındaki Jardir, çoğu adamdan daha uzun boyluydu ve sürekli yaptığı antrenmanlar, ince kas tellerini, yağsız ve birbirine toplanmış kaslara çevirmişti. Birbirlerine yaklaşmalarının üzerinden bir saniye bile geçmemişti ki Ashan yere mıhlanmıştı.

Kahkaha atan Ashan'ın sessizlik içinde geçirdiği o yılın üzerinden çok zaman geçmişti. "Bir gün seni haklayacağım, *nie'Sharum*!"

Jardir onu kaldırmak için elini uzattı. "O günü asla göremeyeceksin."

"Bu doğru," dedi Dama Khevat. Jardir, oğlanların ve öğretmenlerin oluşturduğu çemberin bozulup, rahibin gelmekte olduğunu gördü. Khevat'ın yanında *dama'ting* de vardı. Jardir, yüzündeki sıcaklığın çekildiğini hissetti.

Dama'ting'in ellerinde kara cüppeler vardı.

ॐ

Dama'ting onu özel bir odaya götürdü, kendi elleriyle bidosunu açtı ve çekip çıkardı. Jardir, kadının ellerinin dokunduğu çıplak teninden gelen hisse kucak açarak onun kendini etkilemesine izin vermemeye çalıştı. Ama *dama'ting*, yıllardır ona böyle samimi dokunan ilk kadındı ve Jardir kendine hâkim olamadı. Vücudu bu dokunuşa cevap verdiğinde, kadının kendisini saygısızlıktan dolayı öldüreceğinden korktu.

Ne var ki, *dama'ting*, onun cinsel uyarılmasının lafını bile etmedi ve siyah bir peştamalı bidosunun yerine sardı. Ardından sıra, bol pantolonlar, ağır sandaletler ve *dal'Sharum*ların giydiği cüppeye geldi.

Bidosu içinde geçirdiği sekiz yıldan sonra, Jardir, giyeceği herhangi bir kıyafetin kendisine tuhaf gelmesini bekliyordu ancak *dal'Sharum*ların zırhlı kara kıyafetlerinin bu kadar ağır olacağını kesinlikle beklememişti. Isıtılmış kilden yapılma levhalar

ve şeritler, kıyafetin içerisine dikilmiş boşluklara yerleştirilerek zırh oluşturuyorlardı. Levhalar sert darbelerin şiddetini azaltabiliyordu, ama Jardir'in de bildiği gibi, buna benzer darbeler sonucu paramparça olabiliyorlar ve sık sık değiştirilmeleri gerekiyordu.

Bunlar olurken o kadar dikkati dağılmıştı ki, kadının, onun boğazına bağlamakta olduğu eşarbın beyaz olduğu ilk başta dikkatini çekmedi. Bunun ne anlama geldiğini anladığında yüksek sesle nefesini tuttu.

"Damalar arasında geçirdiğin zamanın anlamsız olduğunu mu sanıyordun, Hoshkamin'in oğlu?" diye sordu *dama'ting*. "*Dal'Sharum* kardeşlerinin arasına onların efendisi olarak katılacaksın. Bir *kai'Sharum* olarak."

"Ama daha on yedi yaşındayım!" dedi Jardir.

Dama'ting başıyla onayladı. "Yüzyıllardır *kai'Sharum*luğa yükselen en genç *dal'Sharum* mensubu sen olacaksın. Tıpkı bir rüzgâr iblisini alaşağı eden ve *alagai'sharak*'ta hayatta kalan en genç kişi olduğun gibi. Kim bilir daha neler başaracaksın."

"Siz biliyorsunuz," dedi Jardir. "Zarlar bunu size söyledi."

Dama'ting başını iki yana salladı. "Ruhunun ulaşacağı kaderi gördüm, ancak bu yol tehlikelerle dolu ve hâlâ bunu başaramama şansın var." Kadın, beyaz eşarbı onun yüzüne doğru çekti. Dokunuşu neredeyse bir okşamaya benziyordu. "Önünde vermen gereken çok sınav var. Dikkatini şu ana ver. Bugün Kaji çadırına döndüğünde, *Sharum*lardan biri sana meydan okuyacak. Mutlaka..."

Jardir elini kaldırdı ve onun sözünü kesti. Bu arsızlık karşısında *dama'ting*'in gözlerinde şimşekler çakmıştı.

"Saygısızlık olarak kabul etmeyin," dedi Jardir, Kaji'sharaj'daki lapa sırasını hatırlayarak. "*Sharum* âlemi, benim bildiğim bir şey. Bana meydan okuyanı herkesin içinde bozguna uğratacağımdan şüpheniz olmasın, böylece onun yaptığını bir başkası örnek alamayacak."

Dama'ting bir anlığına ona baktı, ardından gözlerindeki gülümseme ile omuz silkti.

Jardir, Kaji idman sahasına doğru gururla yürüyordu. Peşinden de Dama Khevat ve *dama'ting* geliyordu. *Dal'sharum*lar, bunu görünce idmanlarını yarıda bıraktılar. Jardir'in yüzüne bakarlarken, onu tanıdıklarını belli eden fısıldaşmalar duyuldu. Aralarından biri, havlarcasına kahkaha attı.

"Bakın! Sıçan geri dönmüş!" diye haykırdı Hasik. Aradan geçen tüm yıllara rağmen, dişinin kırık olduğu yerden ıslığa benzer sesler çıkmaya devam ediyordu. Cüsseli savaşçı, mızrağını yere vurdu. "Bidosundan çıkması sadece beş yılını aldı!" Diğer birkaç savaşçı bu söze güldüler.

Jardir gülümsedi. *Sharum*lar arasında yeni *kai*'ın cesaretini ve becerisini sınava tabi tutmak doğaldı ve bunu yapanın Hasik olacak olması da *inevera*'ydı. Güçlü savaşçı, şimdi bile Jardir'den daha cüsseliydi ama Jardir, kendinden emin adımlarla ilerlerken hiçbir korku duymuyordu.

Hasik ona yukarıdan soğuk ve korkmayan bir ifadeyle dik dik baktı. "Boğazında beyaz sarık sarılı olabilir, ama hâlâ sidiğin oğlusun," diye küçümsedi diğerlerinin duyamayacağı kadar sesini alçaltarak.

"Ah, Hasik, *ajin'pal*'ım!" diye seslendi Jardir. "Sana hâlâ Islıkçı diyorlar mı? Eğer dilersen birkaç dişini daha yerinden söküp seni bu beladan kurtarabilirim."

Etraftaki *Sharum*ların çoğu kahkaha attı. Jardir onlara baktığında, kendisi *Nie Ka* iken emri altında olan birçok savaşçı gördü.

Hırlayan Hasik saldırıya geçti ancak Jardir yana doğru bir adım atıp dönerek attığı tekmeyle cüsseli savaşçıyı sırtüstü yere devirdi. Kaşlarını çatan Hasik ayağa kalkarken, o sabırla bekledi.

"Seni bunun için öldüreceğim," diye söz verdi Hasik.

Gülümsemeye devam eden Jardir, Hasik'in her hareketini kumdaki yazılar gibi kolayca okuyordu. Yine saldırıya geçen Hasik, elindeki mızrağını şiddetle sapladı ancak Jardir ekseni etrafında dönerek silahın keskin ucunu tokatladı. Hasik, dengesini kaybetmiş bir şekilde onun yanından geçip gitti. Dönüp mızrağını bir dövüş sopası olarak kullanmaya başladı ama Jardir rüzgârda sallanan bir palmiye ağacı gibi arkasına doğru eğilerek

darbeden kurtuldu. Ayaklarını bir santim bile hareket ettirmesi gerekmemişti. Hasik toparlanamadan önce doğrulan Jardir, silahı iki eliyle kaptı ve tam ortasına tekmeyi basarak ikiye ayırdı. Bu hareketini devam ettirerek Hasik'in suratına da tekme atmış oldu.

Hasik'in çenesi kırıldığında, tatmin edici bir ses gelmişti, ancak Jardir orada durmakla kalmadı. Mızrak ucunun olduğu parçayı bir kenara attı ama kıç kısmını tutmaya devam etti. Hasik ayağa kalkmaya uğraşırken ilerledi.

Savaşçı ona yumruğunu savurduğunda, Jardir, bir zamanlar o darbeleri takip edilemeyecek kadar hızlı bulmuş olduğuna inanamadı. Damalar arasında geçirdiği yıllardan sonra bu yumruk ona aşırı derecede yavaş gelmişti. Hasik'in bileğini yakalayıp sertçe büktü ve omzunun yerinden çıktığını hissetti. Jardir, elindeki mızrak parçasını savurup onun dizini paramparça ettiğinde, Hasik çığlık attı. Ayakları üzerinde duramayan savaşçıya tekme atarak karnının üzerine yığılmasını sağladı. Hasik'i öldürmek artık onun hakkıydı ve etraftakiler de bunun böyle sonuçlanacağını hissediyordu ama Jardir, Hasik'in Labirent'te kendisine yaptıklarını unutmamıştı.

"Şimdi de Hasik," dedi Jardir, Kaji kabilesindeki tüm *dal'Sharum*lar ona bakarken, "bir kadın olmayı *sana* ben öğreteceğim." Mızrak parçasını kaldırdı. "Ve bu da, erkek olacak."

"Gidip gözcülük yap ve utancından kendisini mızraklamadığından emin ol," dedi Jardir, Shanjat'a. Hasik, *dama'ting* çadırına doğru götürülürken, acı ve utançla uluyordu. "*Ajin'pal*'ıma kalıcı bir zarar gelmesini istemem."

"*Kai'Sharum*'um nasıl isterlerse," dedi Shanjat, "Tabii, kendisini mızraklamadan önce onu orasından çıkarmak zorundalar." Jardir'e saygıyla eğilip sakat savaşçının peşinden aceleyle koşturdu. Jardir, Shanjat'ı gözleriyle takip etti ve eski alışkanlıklarına nasıl da bu kadar çabuk döndüklerine hayret etti. Shanjat, kara kıyafetlerini yıllar önce kazanmıştı, oysa Jardir'in o kıyafetleri giydiği ilk gün, o gündü.

Jardir, Hasik'ten alacağı intikamı yıllar boyu, Sharik Hora'daki minik hücresinde *sharusahk* dansını yaparken planlamıştı. Adamı yenilgiye uğratmak yetmeyecekti. Jardir'in intikamı, bir daha ona meydan okuyabilecek herkese düşecekleri durumu anlatacak bir ders olmalıydı. Eğer Hasik ona meydan okumamış olsaydı, Jardir adamı kendisi arayıp bulacak, meydan okuma kendisinden gelecekti.

Everam'ın sonsuz adaleti sayesinde, her adım, kendisinin hayal ettiği gibi gerçekleşmişti. Ama şimdi zaferi tamamlanmış olduğundan, artık *nie'Sharum*ken girdiği yemek sırasında Shanjat ile dövüştüğü günde hissettiğinden fazla bir tatmin hissetmiyordu.

"İşleri kontrol altına almış görünüyorsun," dedi Dama Khevat, Jardir'in sırtına vurarak. "Bu geceki muharebeden önce Kaji çadırına git ve kendine bir kadın seç." Adam kahkaha attı. "Hatta iki kadın seç! *Jiwah'Sharum*lar, bin yıl içinde *kai'Sharum*luğa yükselmiş en genç savaşçıyı yatağa atmaya can atıyor olacaklardır."

Jardir, kendini gülüp başını sallamaya zorladı, ama aslında midesinde bir sıkışma hissetti. Daha önce hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Onları tanımıyordu. Kaji çadırında geçirdiği o tek gecede *jiwah'Sharum*lara attığı bakışlar dışında, üzerinde kıyafetleri olmayan hiçbir kadın görmemişti. *Kai'Sharum* olmasına olmuştu ama, önünde son bir erkeklik sınavı vardı ve Hasik'i ezip geçmenin ya da *alagai* öldürmenin aksine, aldığı eğitimlerin hiçbirinin onu hazırlayamayacağı bir sınavdı bu.

Khevat onun yanından ayrıldığında, Jardir, derin bir nefes alıp Kaji çadırına baktı.

Onlar sadece kadınlar, dedi kendine, tereddütle adım atarken. *Seni memnun etmek için oradalar, sen onları memnun edesin diye değil.* İkinci adımını kendine daha çok güvenerek atmıştı.

"Bir dakika konuşalım," diye fısıldadı *dama'ting*, onun dikkatini çekerek. Jardir'in içini aynı anda rahatlama ve korku bürüdü. Kadını nasıl unutmuştu?

"Özel olarak," dedi kadın. Jardir başını sallayıp idman sahasının ucuna doğru onu takip etti. Diğer *dal'Sharum*ların işitme mesafesinin dışına çıkmışlardı.

Jardir artık ondan çok daha uzun boyluydu ama kadın onu hâlâ korkutuyordu. İblis kafatasından çıkmış olan alevleri hatırlayan Jardir kendini, *alagai* sihirlerinin Everam'ın gün ışığında bir işe yaramayacağını söyleyerek ikna etmeye çalıştı.

"Sana karalarını getirmeden önce *alagai hora* zarlarını attım," dedi kadın. "Eğer *jiwah'Sharum*lar ile yatağını paylaşırsan, aralarından biri seni öldürecek."

Jardir'in gözleri büyüdü. Böyle bir şey daha önce duyulmamıştı. "Neden?" diye sordu.

"Kemikler bize 'neden'i vermez, Hoshkamin oğlu," dedi *dama'ting*. "Ne olduğunu ve olacağını söylerler. Belki Hasik'in bir âşığı intikam arayacaktır ya da ailenle kan davası olan bir kadın." *Dama'ting* omuz silkti. "Eğer onlarla yatarsan, başına gelecekler-den sen sorumlu olacaksın."

"Öyleyse asla bir kadına sahip olamayacak mıyım?" diye sordu Jardir. "Bu bir erkek için nasıl bir hayat ki?"

"Abartma," dedi *dama'ting*. "Yine de kendine eşler alabilirsin. Zarları atıp, sana uygun olanlarını bulurum."

"Neden bunu yapasınız ki?" diye sordu Jardir.

"Kendime göre nedenlerim var," dedi *dama'ting*.

"Peki ya bedel?" diye sordu Jardir. Evejah'daki hikâyelere göre, *hora* sihrini *sharak*'tan fazlası için kullananlara gizli bedeller ödetilirdi.

"Ah," dedi *dama'ting*. "Artık göründüğün kadar masum değilsin. Bu iyi. Ödeyeceğin bedel, beni eşin olarak alman."

Jardir dondu. Yüzündeki sıcaklık çekildi. Onu eşi olarak alması mı? Olanaksızdı bu. Kadın onun ödünü patlatıyordu.

"*Dama'ting*lerin evlenebildiğini bilmiyordum," dedi. Zihni sersemlerken bir anlığına dili tutulmuştu.

"Eğer dilersek bunu yapabiliriz," dedi kadın. "İlk *dama'ting*-ler, Kurtarıcı'nın eşleriydiler."

Jardir ona bir kez daha baktı. Kalın, beyaz cüppesi, kadının vücudunun tüm kıvrımlarını saklıyordu. Başına sardığı sarık, her saç tutamını kaplıyordu. Ağzına, hatta burnunun üzerine kadar çektiği eşarp ise, sesinin kısık çıkmasına neden olacak kadar kalındı. Sadece parlak ve ateşli gözleri görülebiliyordu. O

gözlerde tanıdık gelen bir şeyler vardı, ancak kadının yaşı bile muammayken, güzelliğini ölçmek imkânsızdı. Bir bakire miydi? İyi bir aileden mi geliyordu? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. *Dama'ting*ler, annelerinden küçük yaşta alınıp gizlice yetiştirilirlerdi.

"Evlenmeye karar vermeden önce kadının yüzünü görmek bir erkeğin hakkıdır," dedi Jardir.

"Bu kez değil," dedi *dama'ting*. "Benim güzelliğimin sana şevk vermesi ya da rahmimin verimli olup olmaması önemli değil. Geleceğinin etrafında gizli hançerler dönüyor. Ya senin *Jiwah Ka*'n olacağım ya da günlerini öngörülerimin yardımı olmadan o hançerleri aramakla geçireceksin."

Jiwah Ka. Kadın sadece onunla evlenmek istemekle kalmıyor, eşlerinin ilki olmak da istiyordu. Bir *Jiwah Ka*, herhangi bir *Jiwah Sen*'i, yani sonraki eşleri araştırma ve reddetme hakkına sahipti. Hepsi de onun hizmetinde olacaklardı. Ayrıca kocasından sonra evinin ve çocuklarının mutlak hâkimiyetine sahip olacaktı ve Jardir, kadının kendisini de hâkimiyet altına almak istediğini anlayabilecek kadar zekiydi.

Peki reddetmeyi göze alabilir miydi? Yüz yüzeyken kimseden korkmuyordu ama savaş, Khevat'ın ona öğrettiği gibi aldatmacadan ibaretti ve herkes mızrakla, yumrukla dövüşmezdi. Zehirli bir içki, arkadan gelen bir bıçak... Kız kardeşleri ile annesi bir yana, kendisinin bile Cennet'e girebilmesine yetecek şana erişemeden Everam'ın yanına gönderilme olasılığı vardı.

Ve Sharak Ka geliyordu.

"Her şeyimi size vermemi istiyorsunuz," dedi kuru ağzının elverdiği bir sesle.

Dama'ting başını salladı. "Sana *sharak*'ı bırakıyorum," dedi kadın. "Bir *Sharum*'un zihnini meşgul etmesi gereken tek şey budur."

Jardir ona uzun bir süre baktı. Sonunda, rızasını belli ederek başını salladı.

ℨ

Dama'ting, yaptıkları anlaşmadan sonra hiç zaman kaybetme-

di. Bir hafta geçmeden, Jardir, kendini Dama Khevat'ın önünde, kadının yeminlerini dinlerken buldu.

Jardir, *dama'ting*'in gözlerinin içine bakıyordu. Kimdi o? Annesinden bile yaşlı mıydı? Yoksa kendisine oğullar verebilecek kadar genç miydi? Yataklarını paylaştıklarında, karşısına ne çıkacaktı?

"Kaji'nin, yani Everam'ın Mızrağı'nın, Sharak Ka zamanında yeniden doğana kadar Everam'ın masasının yanında oturan Kurtarıcı'nın yazdığı Evejah'ın talimatları doğrultusunda sana kendimi eş olarak sunuyorum. Dürüstlük ve içtenlik ile yemin ederim ki, sana itaatkâr ve vefalı bir eş olacağım."

Bu sözleri içinden gelerek mi söylüyor acaba, diye merak etti Jardir, *yoksa artık karaları giydiğim için hayatımı kontrol etmesinin bir başka yolu mu bu?*

Khevat, Jardir'e döndü. Jardir birden irkilip yeminini ağzında geveledi. "Everam'ın," dedi, kelimeleri zorla ağzından çıkararak, "her şeyin Yaratıcısı olanın ve Kaji'nin, yani Shar'Dama Ka'nın önünde seni evime alacağıma, adil ve hoşgörülü bir koca olacağıma yemin ederim."

"Bu *dama'ting*'i, *Jiwah Ka*'n olarak kabul ediyor musun?" diye sordu Khevat. Adamın ses tonundaki bir şey, Jardir'e, ona töreni gerçekleştirmesini rica ettiğinde *dama*'nın söylediklerini hatırlattı.

Bunu yapmak istediğine emin misin, diye sormuştu Khevat. *Bir dama'ting, emirler yağdırabileceğin ya da itaatsiz olduğunda dövebileceğin sıradan bir eş değildir.*

Jardir yutkundu. Emin miydi?

"Ediyorum," dedi boğuk bir sesle. Bununla birlikte, orada toplanmış olan *dal'Sharum*lar gürültüyle tezahürat yapıp mızraklarını kalkanlarına vurdular. Annesi Kajivah, Jardir'in genç kız kardeşlerine sarıldı. Hep beraber gururla ağlıyorlardı.

Jardir, kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. Bir parçası, o anda içinde bulundukları loş ışıklı, yastıklı odada olmaktansa, Labirent'te *alagai'sharak* dansını yapıyor olmayı diliyordu.

"Korkma, *alagai'sharak* yarın da yapılacak!" diye gülmüştü Shanjat. "Bu gece daha farklı bir muharebeye gireceksin!"

"Rahatsız görünüyorsun," dedi *dama'ting*, arkalarından ağır perdeleri çekerken.

"Başka bir ruh halinde olma şansım var mı?" diye sordu Jardir acı acı. "Sen benim *Jiwah Ka*'msın ve daha ismini bile bilmiyorum."

Dama'ting kahkaha attı. Jardir onun güldüğüne ilk kez şahit oluyordu. Çınlayan kahkahasının sesi güzel gelmişti. "Bilmiyor musun?" diye sordu kadın, eşarbını hafifçe çıkararak. Jardir'in gözleri büyüdü. Ne var ki, bunun nedeni karşısındaki kadının gençliği ve güzelliği değildi.

Onu gerçekten de tanıyordu.

"Inevera," diye nefes verdi. Yıllar önce çadırda onunla konuşmuş olan *nie'dama'ting*'i hatırlamıştı.

Kadın başını sallayıp ona gülümsedi. Jardir'in hayal etmeye cüret edemeyeceği kadar güzeldi.

"Tanıştığımız günün gecesi," dedi Inevera, "ilk *alagai hora*larımı kazımayı bitirmiştim. Bu kaderdi. Tıpkı ismim gibi, Everam'ın buyruğuydu. İblis kemikleri, mutlak karanlık içinde sadece el yordamıyla oyulabilirler. Tek bir zarı oymak haftalar alabilir. Tüm parçaları tamamlamak ise yıllar... Ve sadece o zaman, yani tüm parçalar tamamlandığında sınanabilirler. Eğer başarısız olurlarsa güneş ışığına bırakılırlar, oyma işi yeniden başlamalıdır. Eğer başarılı olurlarsa, *nie'dama'ting*, *dama'ting* olur ve eşarbımızı takarız.

"O gece, tüm parçaları tamamlamıştım ve bir soru sormam gerekiyordu. Zarların kaderin gücüne sahip olup olmadıklarını sınamam için bir soru... Ama hangi soruyu soracaktım? Sonra o gün tanıştığım, cesur gözleri ve arsız tavırları olan çocuğu hatırladım. Ve iblis zarlarını sallarken sordum, 'Ahmann Jardir'i yine görecek miyim?'

"Ve o geceden sonra," dedi Inevera, "Seni ilk *alagai'sharak*'ından sonra Labirent'te bulacağımı biliyordum. Dahası, seninle evlenip sana birçok çocuk vereceğimi de."

Son sözüyle birlikte omuzlarını silken kadın, beyaz cüppelerinin aşağı düşmesini sağladı. Jardir bu andan korkmuştu, ama

titreşen ışık kadının çıplak silueti üzerinde dans ederken, Jardir'in vücudu bu görüntüye cevap vermeye başladı. Daha önceki sınavlardan başarıyla çıktığı gibi, bu son erkeklik sınavını da alnının akıyla vereceğini biliyordu.

ℑ

"Jardir, adamlarını onuncu katmana götüreceksin," dedi Sharum Ka.

Bu aptalca bir karardı. Beyaz eşarbı takalı üç yıl olan Jardir'in birliği, her *kai'Sharum* tarafından, tüm Krasia'daki en ateşli ve en eğitimli birlik olarak biliniyordu. Jardir, adamlarını her alanda zorluyordu ama *dal'Sharum*ların şikâyeti yoktu. Zira onların öldürdükleri iblislerin sayısı, diğer tüm birliklerin ulaştıkları toplam sayıdan bile fazlaydı. Onuncu katmanda boşa harcanacaklardı. *Alagai*ların, Labirent'in o kadar derinliklerine girebildiği duyulmamış şeydi.

Sharum Ka, Jardir'e küçümseyerek baktı. Neredeyse kendisine karşı gelmesi için ona meydan okuyordu. Ne var ki, Jardir, bu hakarete kucak açıp, üzerinden geçip gitmesine izin verdi. "Sharum Ka'nın buyurduğu gibi olacak," dedi, üzerinde oturduğu yastıktan öne eğilerek başını Baş Savaşçı'nın kalın halısına dokunduracak kadar eğerken. Tekrar doğrulduğunda, karşısındaki adama duyduğu iğrenme duygusuna rağmen, yüzü sakin bir ifadeye bürünmüştü. Sharum Ka güya şehirdeki en güçlü savaşçı olacaktı. Bu adamda böyle bir güçten eser yoktu. Saçları arasında beyaz tutamlar olan Sharum Ka'nın yüzü, bir *Damaji*'yi andıran şekilde buruşmuştu. Labirent'te en son savaşmasının üzerinden uzun yıllar geçmişti ve bunun göstergelerinden biri de yağ bağlamış göbeğiydi. Baş Savaşçı'nın görevi, *alagai'sharak*'ta saldırıyı yönetmek, diğer savaşçılara şana erişme yolunda esin kaynağı olmaktı. Sarayının duvarları arkasından savaşı yönetmek değildi.

Ama tüm bunlara rağmen, beyaz sarığı taktığı sürece gece vakti gösterdiği iradeye kimse karışamazdı.

Jardir'in birliğinin rahibi Dama Ashan ve teğmenleri Hasik ile Shanjat, Sharum Ka'nın sarayının dışında, Jardir'e, Kaji

çadırına dönüş yolunda eşlik etmek üzere bekliyorlardı. Jardir henüz sadece bir *kai'Sharum*'du ama kıskanç rakipleri arasından, hatta kendi kabilesinden adamların bile onu öldürme girişimleri olmuştu. Sharum Ka sonsuza kadar yaşamayacaktı ve Andrah'ın da Kaji kabilesinden geldiği hesaba katıldığında, Kaji'nin *kai'Sharum*larından birinin adamın yerini alması neredeyse kaçınılmazdı. Jardir, bu konuma yükselme konusunda kendisinden daha yaşlı birçok *kai'Sharum*'un yolunu tıkıyordu.

Jardir'e eşlik etmekte olan üç adam; Inevera onlarla ve Jardir'in kız kardeşleri arasında evlilikler ayarladığından beri Jardir'in yanından ayrılmıyorlardı. Imisandre, Hoshvah ve Hanya, üç yıl önce Jardir Sharik Hora'dan çıktığında paçavralar içindelerdi, ama şimdi, genç adamın en çok güvendiği teğmenlerinin *Jiwah Ka*'ları olmuşlar, sadakat bağlarını güçlendirmek için de birçok yeğenler doğurmuşlardı.

"Emirlerimiz?" diye sordu Shanjat.

"Onuncu katman," dedi Jardir.

Hasik yere tükürdü. "Sharum Ka sana hakaret ediyor!"

"Sakinleş, Hasik," dedi Jardir yumuşak bir sesle. İri savaşçı anında sessizleşti. "Hakarete kucak aç ve üzerinden esip geçmesine izin ver. Bu, Everam'ın yolunu görmeni sağlayacak."

Hasik başıyla onaylayıp, saraydan hızlı adımlarla uzaklaşan Jardir'in peşine düştü. Cüsseli savaşçı, üç yıl önce *dama'ting* çadırından geri döndüğünde oldukça değişmişti. Hâlâ Kaji'nin en vahşi savaşçılarından biriydi, ama diz çöktürülen bir kurt gibi, sadakatinin tümünü Jardir'e vermişti. Zira küçük düşürücü yenilgisinden sonra onurunu korumak için tek yol buydu.

"Sharum Ka senden korkuyor," diye salık verdi Ashan. "Ki korkmalı da. Eğer tüm şan ve şerefi toplamaya devam edersen, Andrah, sahip olduğu güçlere zayıf, yaşlı bir adamın komuta etmesinden bıkabilir ve ona yüz yüze dövüşmek üzere meydan okumana izin verebilir."

"Ve 'başlayın' diye bağırdıktan saniyeler sonra, yeni bir Baş Savaşçı'mız olur," dedi Shanjat.

"Bu olmayacak," dedi Jardir. "Andrah ve Sharum Ka eski dostlar. Bunu talep edenler *Damaji*ler bile olsa Andrah, sadık hizmetkârına ihanet etmeyecektir."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu Hasik.

"Evine, kız kardeşimin yanına dönecek, şüphesiz sana hazırlamış olduğu yemek için ona teşekkür edeceksin," dedi Jardir. "Ve gece vakti geldiğinde, onuncu katmana gidecek, Everam'a, bize güneşi gösterebileceğimiz *alagai*lar yollaması için dua edeceğiz."

Jardir Kaji sarayındaki odasına geldiğinde, Inevera her zamanki gibi orada onu bekliyordu. Cüppesi, kızı Anjha'yı emzirmek için göğsünün altına kadar indirilmişti. Jardir'in oğulları Jayan ve Asome, kadının cüppelerine tutunuyorlardı. Küçük ama güçlü oğlanlardı.

Jardir diz çöküp kollarını açtığında, çocuklar babalarına koşup sarıldılar ve onun tarafından havaya kaldırılırken kahkahalar attılar. Tekrar yere indiklerinde annelerine geri koştular. Oğullarının görüntüsü, hissettiği huzuru bir anlığına bozar gibi olduysa da Jardir bu duyguya kucak açtı. Sharum Ka'nın hakaret ettiği sadece kendi onuru değil, aynı zamanda oğullarının da onuruydu.

"Zihnini meşgul eden bir şey mi var kocacığım?" diye sordu Inevera.

"Bir şey yok," dedi Jardir. Ama Inevera ona doğru dilini şaklattı.

"Ben senin *Jiwah Ka*'nım," dedi kadın. "Benim yanımdayken hislerini bastırmak zorunda değilsin."

Jardir ona baktı ve kendine hâkim olmakta kullandığı sıkı ipleri gevşetti.

"Sharum Ka bu gece beni onuncu katmana gönderiyor," dedi öfkeyle. "En iyi birliği boş bir katmanı korurken, kaç savaşçı kaybedeceğini biliyor musun?"

"Bu iyi bir işaret, kocacığım," dedi Inevera. "Sharum Ka'nın senden ve senin hırsından korktuğunun işareti."

"Eğer gelecekte erişilecek tüm şandan beni mahrum bırakacaksa," dedi Jardir, "bu neye yarar ki?"

"Bunu yapmasına izin verilmemeli," diye katıldı Inevera.

"Şimdi, Labirent'te bulacağın şana her zamankinden fazla ihtiyacın var. Kemikler, bana Baş Savaşçı'nın bu dünyada fazla zamanının kalmadığını söylüyor. O Everam'a gittiğinde senin şanının diğer herkesinkinden daha fazla parlaması gerekli. Tabii eğer onun yerini alacaksan."

"Mızrağımı boşluğa sallarken bunu nasıl yapacağım, söyler misin?" diye hırladı Jardir.

Inevera omuz silkti. "*Sharak* senin. Bir yolunu bulmalısın."

Jardir başıyla onaylayarak homurdandı. Kadın haklıydı tabii. Bazı şeylerde bir *dama'ting*'e bile akıl danışılamazdı.

"Güneşin batmasına saatler var," dedi Inevera. "Biraz sevişmek ve kısa bir uyku, zihnini temizlemene yardımcı olacaktır."

Gülümseyen Jardir, karısına doğru hareketlendi. "Annemi çağırıp çocukları almasını isteyeceğim."

Ne var ki, Inevera başını olumsuzca sallamaktaydı. Jardir'in uzanan kollarından uzaklaştı. "Benimle değil. Kemikler, Everalia'nın yeterince olgunlaşmış olduğunu söylüyorlar. Eğer ona büyük bir şiddetle arkadan sahip olursan, sana güçlü bir oğlan verecektir."

Jardir kaşlarını çattı. Everalia onun üçüncü karısıydı. Inevera, evliliği ayarlamadan önce onu Jardir'e gösterme zahmetine girmemişti bile. Bu *Jiwah Sen*'in, *alagai hora* tarafından güzelliği için değil, doğuma elverişli kalçaları ve iyi talihi için seçildiğini söylemişti.

"Kemikler de kemikler!" diye kestirip attı Jardir. "Bir kez olsun seçtiğim karımı yatağıma götüreyim!"

Inevera omuz silkti. "Eğer tercih edersen Thalaja'yı alabilirsin," dedi kadın, daha güzel olan ikinci eşi ima ederek. "O da olgun. Sadece, bir başka kız çocuk yerine, bir oğlanı daha tercih edeceğini düşünmüştüm."

Jardir dişlerini sıktı. İstediği Inevera'ydı ama Khevat'ın daha önce uyardığı gibi, eşi olsun ya da olmasın, Inevera bir *dama'ting*'di. Jardir başka bir kadına yapabileceği gibi, onu öylece kolundan tutup yatağa atamazdı. Ağzını açtı, ama bir şey söylemeden tekrar kapattı.

Gerçekten de Inevera her şey için kemik zarlarını mı atı-

yordu acaba? Bazı zamanlar, Inevera öngörü iddialarını sadece Jardir'i istediği şekilde yönlendirme amacıyla ortaya atıyormuş gibi geliyordu. Ne var ki şimdiye kadar yanılmamıştı ve eğer Jardir soyunu eski şanına kavuşturmak istiyorsa daha fazla erkek evlada ihtiyacı vardı. Hangi karısını yatağa attığının gerçekten de bir önemi var mıydı? Üstelik Everalia, arkadan bakıldığında yeterince cazip görünüyordu.

Yatak odasına giden Jardir, cüppelerini üzerinden attı.

Bekliyorlardı.

Dış katmanlarda savaşın sesleri yankılanırken ve gökyüzünde rüzgâr iblislerinin çığlığı duyulurken bekliyorlardı.

Diğer savaşçılar Everam'ın yanına şan içinde giderken, bekliyorlardı.

"*Alagai* görülmedi," diye aktardı Shanjat, surun üzerindeki *nie'Sharum*lara cevap işaretini vererek.

"Hiçbirisi de *görülmeyecek*!" diye hırladı Hasik. Jardir'in adamlarından buna katıldıklarını belirten homurtular duyuldu. Kaji'nin en iyi elli savaşçısı, onlarla birlikte tuzak noktasında çömelmişti. Boşu boşuna.

"Eğer diğer birliklere katılırsak, şan sahibi olmak için yeterince vakit var," dedi Jurim.

Jardir, bu fikri, diğerlerinin zihinlerinde kök salmadan önce öldürmesi gerektiğinin farkındaydı. Mızrağının kıçını Jurim'in iki kaşının arasına patlatarak onu yere devirdi.

"Benim emirlerim olmadan görev yerinden ayrılan herkesi bizzat mızraklayacağım," dedi yüksek sesle. Yüzü kanlı Jurim ayağa kalkmaya uğraşırken diğerleri başlarıyla onayladılar.

Jardir, adamlarına baktı. Bunlar Çöl Mızrağı'ndaki en iyi *dal'Sharum*lardı. Derin bir utanç hissetti. Sharum Ka'nın kıskançlığının yönü ona çevrilmişti, ama bunun cefasını çekenler adamları olmuştu. *Alagai* öldürmek için doğup yetiştirilmiş bu adamlar, gücünü kaybetmekten korkan yaşlı bir adam yüzünden kaderlerinden oluyorlardı. Jardir, Baş Savaşçı'yı adil şartlar olsun ya da olmasın öldürmeyi bir kez daha düşündü. Ne var

ki, böyle bir suç işlemenin onurlu bir tarafı yoktu ve mirası bir yana, bu, hayatına da mal olabilirdi.

O anda bir boru üflendi ve Jardir'in dikkati tekrar yerine geldi. Gelen sesin tınısına bakılırsa, bu bir yardım çağrısıydı.

"Gözcüler!" diye seslendiğinde, kendi birliğinden iki Gözcü, Amkaji ve Coliv, ileri atıldı. Üç metrelik, ucu demirli merdivenlerini anında hazır ettiler ve sura doğru koştular. Amkaji merdivenini yere dayadığı anda Coliv tırmanmaya başladı. Basamakları üçer üçer çıkan adamın ağırlığı sanki bir ayağına tam olarak verilmemişken, o diğer ayağını kaldırıyormuş gibi görünüyordu. Bir anda sur tepesine ulaştı ve etrafı taradı. Bir an sonra etrafın güvenli olduğunun işaretini verdi.

Jardir birliğinin kumandasını eline aldığı andan itibaren Gözcülere ihtiyatlı yaklaşmıştı, zira onların mensup oldukları kabile Kaji değil Krevakh'tı. Ama çok geçmeden onların yüreklerini anlamıştı. Amkaji ile Coliv, Jardir'in kendi kabilesinin savaşçıları kadar *alagai'sharak*'a kendilerini adamış ve ona sadıklardı. Krevakh kabilesi de Kaji'ye sadıktı, zira baş düşmanları olan Nanji kabilesi, Majah kabilesine hizmet etmekteydi.

Kanunun da gerektirdiği şekilde, bu iki Gözcü, gece gündüz Jardir'in birliğiyle beraberdi. Zira Gözcüler genellikle egzotik silahlar ile dövüş stilleri konusunda özel eğitim alırlardı ve her *kai'Sharum*'un olmazsa olmaz becerilerinden çoğuna sahiplerdi. Akrobasi. Bilgi toplama. Vur kaç dövüşü.

Suikast.

Amkaji merdiveni tutarken, Jardir ile Shanjat duvarın üzerine çıktılar. Coliv, uzak gören camını Jardir'e uzattı.

"Sharach kabilesi, dördüncü katman," diye yardımcı oldu, eliyle işaret ederek.

"Daha fazlasını öğren," diye emretti Jardir. Ardından uzak gören camı alan Coliv, dar duvarın üzerinden mükemmel bir dengeyle koşturarak uzaklaştı. Gözcüler, üzerlerinde kendilerine ağırlık yapacak ne bir mızrak ne de bir kalkan taşırlardı ve Coliv birkaç saniye içinde gözden kaybolmuştu.

"Sharach, küçük bir kabile," dedi Shanjat. "*Alagai'sharak*'a iki düzine savaşçıdan fazla adam getirmezler. Sadece bir aptal, böylesine küçük bir birliği dördüncü katmana koyar."

"Sharum Ka gibi bir aptal," diye cevapladı Jardir.

Coliv çok geçmeden geri döndü. "Bir *alagai* topluluğu onlara ulaşmış ve çukurlardan sakınmayı başarmışlar. Adamların birçok kaybı var ve yakınlarda onlara destek verecek, kendileri de meşgul olmayan herhangi bir birlik yok. Dakikalar içinde yok olacaklar."

Jardir dişlerini sıktı. "Hayır, olmayacaklar. Adamları hazırlayın."

Shanjat elini onun koluna koydu. "Sharum Ka onuncu katmanda kalmamızı emretmişti," diye hatırlattı. Ama Jardir başıyla onaylayıp başka bir şey söylemediğinde, ifadesi geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Dördüncü katmana asla zamanında ulaşamayız, *kai'Sharum*," dedi Coliv, Labirent'i keskin gözleriyle tarayarak. "Arada birçok muharebe var. Yol açık değil."

"Öyleyse ipleri salın," diye emretti Jardir. "Herkesi surun üzerinde istiyorum. Şimdi."

Tam teçhizatlı savaş kıyafetleri içinde olan elli yetişkin savaşçı, surların üzerinde sanki *nie'Sharum*larmış gibi koşuyorlardı. Çıplak ayaklı, çevik ve üzerlerinde bidolarından başka hiçbir şey olmayan oğlanlar için bile tehlikeli olan bu iş, ayaklarında sandaletleri, üstlerinde ağır zırhlı cüppeleri, ellerinde mızrakları ve kalkanları olan adamlar için çok daha riskliydi.

Ama bunlar Kaji'nin *dal'Sharum*larıydılar. Jardir'in seçkin savaşçıları... Korkusuz bir şekilde koşuyorlar, duvardan duvara zıplarken keyifle nara atıyorlardı. Gece rüzgârı yüzlerini kamçılarken kendilerini genç oğlanlar gibi hissediyorlardı. Gerçek birer erkek gibi ölmeye hazırlardı.

Başı çeken Jardir, bunu herkesten fazla hissediyordu. Sharum Ka ona gözü dönmüş bir şekilde kızacaktı ama Jardir, sırf Baş Savaşçı'nın gururu nedeniyle koca bir kabilenin yok olmasına göz yummaktansa, Nie'nin kendisini almasına izin verirdi.

Labirent'in zemininde alınsa çok daha uzun sürecek yolu, surların üzerinden dakikalar içinde kat etmişlerdi ve Sharach

birliği çok geçmeden manzaraya dahil olmuştu. Tuzak noktasında bir düzineden fazla *alagai* vardı ve savaşçıların kaçabileceği tüm yolları tıkamışlardı. Sharach savaşçılarının en azından yarısı ölmüştü ve geriye kalanlar da sırt sırta verip, kalkanlarını yan yana tutarak savunma durumuna geçmişlerdi. Ne var ki, iblisler her yönden gelmekteydi.

Kendilerinden sayıca üstün olan bir *alagai* kuvvetini karşılamakta olan adamların görüntüsü, Jardir'in Krasialı yüreğini öfkeyle doldurdu. Bu gece başka bir *dal'Sharum*un ölmesine izin vermeyecekti.

"Cesur olun, Sharach!" diye haykırdı. "Kaji yardımınıza geldi!" Kancalı ipini hazırlayıp duvardan destek alarak tuzak noktasına çabucak inen Jardir, oraya ulaşan ilk kişiydi. Adamlarını beklememişti bile. Muhafazalı kalkanını kaldırarak saldırıya geçen Jardir, bir kum iblisini arkadan yakalamıştı. Muhafazalar alev alev parladı ve iblis, düşmek üzere olan Sharach savunmasının yanından fırlatılıp gitti.

Jardir, ne olduğunu şaşırmış yaratığı daha fazla umursamadı ve bir sonraki iblise mızrağını saplayarak onu da geri püskürttü. Bunu yaparken yaratığın zırhının en zayıf noktalarına yaptığı kusursuz darbeleri kullandı. Duvardan inmekte olan elli adamının kükreyişini duyduğunda, arka tarafının güvende olduğunu anladı.

"Everam, ayakta kalışınızı gururla izledi kardeşim!" diye haykırdı Jardir, Sharach kabilesinin *kai'Sharum*'una. Adamın beyaz eşarbı kan lekeleriyle kızıla boyanmıştı. "Şimdi yaralılarınızla ilgilenin! Şanlı başlangıcınızın devamını getirip, Sharach'ın bir gün daha savaşmasını sağlayacağız!"

Jardir'in saldırdığı üçüncü iblis, tam zamanında ona doğru dönmüş ve mızrağı çenesinin içerisinde yakalayıp tahta kısmını paramparça etmişti. Bu, Jardir'in dengesini kaybetmesine neden oldu ve yaratık, pençesiyle kalkanın ucunu yakaladı. Kaslı kolunu esnetti ve kalkanın kayışlarını kopardı. Jardir yere sertçe düşmüştü ama iblis ona saldırıya geçerken kendini kurtarmayı başardı. Bir anlığına avantaj yaratıktaymış gibi görünüyordu, ancak Sharach'ın *kai'Sharum*'u ona yandan hücum ederek, iblisi Jardir'in uzağına devirdi.

"Sharach kanının son damlasına kadar savaşacak, kardeşim!" diye haykırdı *kai'Sharum*. Ancak kum iblisi karşılık verdi ve kuyruğuyla savaşçının savunmasını delerek onu yere düşürdü. Avının işini bitirmek için sıçramak üzere gerginleşti.

Jardir çabukça etrafına bakındı. Savaşçılarının tümü meşguldü ve yakınlarda herhangi bir silah yoktu.

Alagai *pençeleri üzerinde ölmek için doğdum,* diye hatırlattı kendisine. Kum iblisini havada, Sharach *kai'Sharum*'unun üzerine atlarken yakalamak üzere ayağa kalkarken hırladı.

İblis ondan çok daha güçlüydü ama yaratık içgüdüleriyle dövüşüyordu ve *sharusahk*'ın vahşi sanatından haberdar değildi. Jardir, yaratığın kolunu yakaladığı gibi kendi ekseni etrafında döndü ve iblisin saldırısının devinimini kullanarak, onu tuzak noktasının merkezinde, beş metre uzaklıktaki iblis çukuruna kadar fırlattı. Uluyarak havada uçan *alagai* güneş doğduğunda bu dünyadan sonsuza kadar yok olacağı tuzak çukuruna düştü.

Bir başka kum iblisi onun üzerine atladığında, Jardir yaratığın boğazına sert bir yumruk indirdi ve dizlerinin arkasına tekmeyi bastı. Yaratığı yakalayıp zemine çökertti. Dişlerinden ve pençelerinden sakınmak için sürekli dönen Jardir, debelenen *alagai*'ın kendi gücünü ona karşı kullandı.

İblisin pütürlü zırh levhaları, Jardir'in cüppesini delik deşik ediyor, çıplak derisine ulaşıyordu. Sınırlarını zorlamakta olduğu kasları çığlık atmakta olan genç savaşçı, iblisin daha da arkasına geçti ve onu arzu ettiği gibi tuttuktan sonra ayakları üzerinde yükseldi. Yaratıktan daha uzun boylu olduğundan, kollarıyla kilit altına aldığı iblisi kolayca yerden kaldırdı. Yaratık havayı tekmeleyip çığlıklar atıyordu ama Jardir onu bir sağa bir sola sallıyor, *alagai*'ın arka ayaklarının kendi vücuduna ulaşmasını önlüyordu. Bu şekilde, iblis çukuruna kadar tökezleyerek ilerledi.

Haykırarak ikinci iblisi de çukura fırlattı. Savaşçılarının *alagai*ların çoğunu oraya düşürmeyi başarmış olduğunu gördüğünde de memnun oldu. Çukurun dibi, bir pençe ve pul karmaşasına dönüşmüştü. Aralarından tırmanıp yukarı çıkmaya çalışan iblisler ise çukur duvarına kazınmış muhafazaların öfkeli parlayışlarıyla geri itiliyorlardı.

"Güneş hepinizi alıp götürürken izleyeceğim!" diye bağırdı Jardir.

Zaferin heyecanını her yanında hisseden ve dövüşe devam etmeye hazır olan genç savaşçı muharebeye geri döndü ama sadece birkaç savaşçısının dövüşmeye devam ettiğini, *alagai*ları gayet kolay bir şekilde kontrol altına aldıklarını gördü.

Geri kalan adamlar ise ona büyümüş gözlerle bakıyorlardı.

Jardir ve Sharach'ın *kai'Sharum*'u, gecenin geri kalanı boyunca çukurun yanında nöbet tuttular. Adamları etraflarında toplu halde duruyordu ve gün ışığı çukura ulaştığında büyük bir tezahürat kopardılar. Çığlık atmakta olan iblislerin vücutlarından dumanlar yükselmiş, sonunda alev almışlardı. Savaşçılar, Everam'ın ışığının onları geldikleri hiçliğe geri göndermesine tanıklık ederken gururla doldular.

Jardir ve diğer *Sharumlar*, güneş çıktığında yapıldığı gibi, sarıklarını aşağı indirdiler. Gündüzleri, Majah'a bağımlı olan Sharach kabilesi, Kaji'nin düşmanıydı. Jardir, *kai'Sharum*'a ihtiyatlı bir şekilde baktı. Labirent'in tarafsız toprağında birbirlerinin üzerine çullanmaları ikisi için de onursuz bir hareket olurdu. Ne var ki, bunlar daha önce duyulmamış şeyler değillerdi.

Ama bunun yerine, Sharach yüzbaşısı saygıyla eğildi. "İnsanlarımın size kan borcu var."

Jardir başını salladı. "Everam'ın emretmediği hiçbir şeyi yapmadık. Hiçbir *dal'Sharum* kardeşini yüzüstü bırakmaz. Tüm adamlar, gece vakti kardeştirler."

"Sharum Ka sizi onuncuya, yani bizim olmamız gereken yere gönderdiğinde oradaydım," dedi Sharach *kai'Sharum*'u. "Çok uzaktan gelip bizim için çok fazla riske girdiniz."

Kendi çukurları yanmakta olan diğer savaşçılar, Labirent'i terk ederken onların bulunduğu yerden geçiyorlardı. İki can düşmanının birlikte olduğunu gördüler. Bir kalabalık oluşmaya başlamıştı ve Jardir, giderek yükselen konuşma uğultusunu işitti. Kendi adamları ile Sharach savaşçıları tekrar tekrar, onun *alagai*larla nasıl silahsız dövüştüğü anlatıyordu. Hikâye, her an-

latılışla birlikte büyüyordu ve çok geçmeden, adamlar onun elleriyle beş iblis öldürdüğünü söylemeye başlamışlardı. Jardir, savaşçıların daha önce de böyle şeyleri abarttığını görmüştü. Gece çökmeden, çukura gönderdiği iblislerin sayısı bir düzineye, bir ay sonra da elliye çıkacaktı.

Bir Majah *kai'Sharum*'u onlara yaklaştı. "Majah kabilesi adına," dedi, "Sharach'ı koruduğunuz için teşekkür ederim. Sharum Ka'nın... onları böylesine bir tehlikeye atması akıllıca değildi."

Adamın sözleri neredeyse ihanet derecesindeydi ama Jardir'in tek yaptığı başını sallamak oldu. "Sharach, sırtı dik savaştı," dedi. "Yeniden savaşabilmek için hayatta kalmaları *inevera*'ydı."

"*Inevera*," diye katıldı Majah, bir *kai'Sharum*'un, aynı rütbeye sahip bir başkasının önünde eğilmesi gerekenden daha fazla eğilerek. "Gerçekten de altı iblisle güreşerek onları kendi başına mı çukura yolladın?"

Jardir başını olumsuzca sallayıp cevap vermek üzere ağzını açtığında, Sharum Ka'nın seçilmiş muhafızları manzaraya dahil oldu ve Baş Savaşçı için yolu açarak yaklaştılar.

"Emirlerimekarşı geldin ve görev yerini terk ettin!" diye bağırdı Sharum Ka, Jardir'e eliyle işaret ederek.

"Sharach yardım istedi ve etrafımızda *alagai* yoktu," dedi Jardir. "Evejah, her şeyden önce gece vakti kardeşlerimizi korumamızı söyler bize."

"Bana kutsal metinden alıntı yapma!" diye kestirip attı Sharum Ka. "Senin baban daha bidosundayken ben onu oğullarıma öğretiyordum. Onun gerçeklerini senden iyi bilirim! Kendi katmanınızı savunmasız bırakıp Labirent'in diğer ucundaki bir katmanı korumak için sur tepelerinde koşturmanızı size salık vermez o!"

"Savunmasız mı?" diye bağıran Jardir'in gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Bırakın onuncu katmanı, sekizinci katmanda bile tek bir iblis yoktu!"

"Emirleri görmezden gelip senin olmayan şanın peşinden gitmek sana düşmez, *kai'Sharum*!" diye bağırdı Sharum Ka.

Jardir'in öfkesi ayyuka çıkmıştı. "Eğer onları veren adam şafağa kadar sarayında saklanmıyor olsaydı, belki de aldığım emirler bu kadar ahmakça olmazdı," dedi. Bunu söylerken bile sözlerinin adama mızrağını çekmekten bir farkı olmadığını biliyordu. Baş Savaşçı'ya karşı böyle bir hakaretin geçiştirilmesine izin verilemezdi. Eğer Sharum Ka, gerçek bir erkekse, bir mızrak kapıp o anda Jardir'e saldırması ve toplanmış tüm askerlerin önünde onu öldürmesi gerekirdi.

Ama Sharum Ka yaşlıydı ve savaşçılar, Jardir'in yarım düzine iblisi sadece *sharusahk* ile nasıl öldürdüğünü fısıldayıp duruyorlardı. Jardir, Baş Savaşçı'ya kendisi saldıramazdı, ancak eğer Sharum Ka ona saldırırsa, adamı özgürce öldürebilecek ve kendisini Sharum Ka'nın sarayına oturtabilecek haleflik sırasını tekrar gündeme getirebilecekti. Yıllar önce Inevera'nın kemiklerinin anlattığı kaderin bu olup olmadığını merak etti.

Bakışları birbirine kilitlendiğinde, Jardir, Sharum Ka'nın da aynı şeyleri düşündüğünü ve saldırmaya cesareti olmadığını anladı. Yaşlı adama küçümseyen gözlerle baktı.

Sharum Ka, "Tutuklayın onu!" diye emrettiğinde, muhafızları bunu yerine getirmek üzere anında harekete geçti.

Jardir'in elleri bağlandı. Bu oldukça ciddi bir hakaretti ama Jardir, muhafızlara dişlerini göstermiş olsa da, onlara mani olmaya çalışmadı. Toplanmış savaşçılardan bir memnuniyetsizlik gürültüsü koptu. Majah savaşçıları bile o savaşçılara dahildi. Baş Savaşçı'nın muhafızlarından sayıca oldukça üstün olan savaşçılar mızraklarını çekip kalkanlarını kaldırdılar.

"Ne yapıyorsunuz?" diye cevap bekledi Sharum Ka, kalabalığa dönerek. "İndirin kalkanlarınızı!"

Ama buna karşılık, gürültü daha da çoğaldı ve adamlar, Labirent'ten çıkış yollarını kapamak üzere hareketlendiler. Sharum Ka çekingen bir adımla gerilediğinde, Jardir onun bakışlarını yakalayıp gülümsedi.

"Bir şey yapmayın," dedi Jardir yüksek sesle, gözlerini Sharum Ka'dan ayırmadan. "Sharum Ka bir emir verdi ve tüm *Sharum*lar buna uymak zorundadır. Benim kaderime karar verecek olan Everam'dır."

Homurdanmalar aniden kesildi ve adamlar çıkış yollarını açtılar. Sharum Ka'nın öfkesi, Jardir'in adamları üzerindeki kontrolünü gördüğünde ikiye katlanmış gibi görünüyordu. Jardir ona bir kez daha küçümseyerek baktı ve saldırması için meydan okudu.

"Götürün onu!" diye haykırdı Sharum Ka. Muhafızlar kollarını tutup onu Labirent'ten dışarı götürürken, Jardir'in sırtı dik, yürüyüşü gururluydu.

Inevera, Jardir geldiğinde Andrah'ın sarayında bekliyordu.

Bugünü de yıllar öncesinden görmüş müydü acaba, diye merak etti Jardir.

Muhafızlar, kadın yaklaşırken Jardir'in kollarını daha da sıkı tuttular. Ne var ki bunun nedeni Jardir'in herhangi bir şey yapacağı korkusu değil, onları dehşete düşürmekte olan Inevera'ydı.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti Inevera. "Efendinize, kocamın onunla Andrah'ın misafir salonunda bir saat sonra buluşacağını söyleyin."

Muhafızlar Jardir'in kollarını anında bırakıp saygıyla eğildiler. "*Dama'ting* nasıl emrederlerse," diye kekeledi içlerinden biri. Ardından koşturarak uzaklaştılar. Inevera alaycı bir ses çıkardı ve muhafazalı hançerini çıkarıp kocasının bağlarını kesti.

"Bu gece iyi iş çıkardın," diye fısıldadı yürürlerken. "Gelecek saatlerde sırtın dik olsun. Andrah'ın karşısına çıktığında tevazuuyla dururken Sharum Ka'yı sözlerinle kışkırtmalısın. Onu öfkelendir ama sana saldırması için bir sebep verme."

"Böyle bir şey yapmayacağım," dedi Jardir.

"Bunu Labirent'te yaptın," diye kestirip attı Inevera. "Şimdi önemi üçe katlandı."

"Her şeyi görüyorsun," dedi Jardir, "ama eğer benim bu adamın karşısında gözlerimi yere çevireceğimi düşünüyorsan, anladıkların kısıtlı demektir. Ona o zaman da bana saldırması için meydan okuyordum."

Inevera omuz silkti. "Eğer dilersen bunu yap, ama ayaklarını sağlam bas ve ellerin sakin kalsın. Sana kendi başına saldırmaya asla cüret etmeyecektir, ama eğer bir tehdit oluşturursan, adamları seni öldürür."

"Benim bir ahmak olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu Jardir.

Inevera alayla güldü. "Onu öfkelendir yeter. Gerisi *inevera*."

"*Dama'ting* nasıl emrederlerse," diye iç geçirdi Jardir.

Inevera başıyla onayladı ve yastıklarla dolu bekleme odasına ulaştılar. "Burada bekle," diye emretti Inevera. "Yargılanmandan önce, Andrah ile özel olarak görüşeceğim."

"Yargılanma mı?" diye sordu Jardir. Ama karısı odadan çoktan çıkıp gitmişti.

Ϡ

Jardir daha önce Andrah'a, adamın yüzünü görebilecek kadar hiç yaklaşmamıştı. Yaşlı ve çizgili bir yüze sahip olan Andrah'ın sakalı bembeyazdı. Tıknaz görüntüsü, zengin yiyeceklerle beslendiğini açıkça ortaya koyuyordu. Vücudunun görüntüsü iğrençti ve Jardir, bu adamın bir zamanlar, döneminin en büyük *sharusahk* ustası olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı. Adam, Kafatası Tahtı'nı kazanabilmek için, en büyük beceriye sahip *Damaji*leri teke tek dövüşte yenilgiye uğratmıştı. Sharik Hora'nın altında geçirdiği günlerde, Jardir, Kaji kabilesinin *Damaji*si Amadeveram'ı görmüştü. Altmış yaşlarında olan adam, *sharusahk* çemberinde genç ve yetenekli yarım düzine *dama*yı sırtüstü yere devirmekte zorlanmamıştı.

Daha dikkatli bakan Jardir, Andrah'ın hareketlerinde o eğitimin izlerini aradı ama öyle görünüyordu ki yanından ayrılmayan korumaları ve hizmetkârları adamı oldukça gevşetmişti. Burada bile, yanındaki bir tabaktan sık sık şekerli hurmalar yiyip duruyordu.

Jardir'in gözleri, Andrah'ın tahtının sağına ve soluna kaydı. Tahtın sağında, on iki *Damaji* duruyordu. Krasia'daki tüm kabilelerin liderleriydi bunlar. Beyaz cüppeler ve kara sarıklar içindeki adamlar, güneş ufkun üzerinde daha yeni yükselmişken günlük işlerinden alıkonulup saraya getirilmeleriyle ilgili şikâyet ederek kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Sol tarafta ise, tahtın iki adım arkasında *Damaji'ting*ler duruyordu. *Damaji*ler gibi onlar da sarıklar ve siyah peçeler takıyorlardı ve bu, beyaz

cüppeleriyle keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Ancak *Damaji*lerin aksine, onlar tamamen sessizlerdi ve her şeyi delip geçiyormuş gibi görünen bakışlarıyla etrafı izliyorlardı.

Benim kaderimi onlar da biliyorlar mı acaba, diye merak etti Jardir. Sonra yanında duran *Jiwah Ka*'sına bir bakış attı. *Yoksa sadece Inevera'nın onlara söylediklerini mi biliyorlar?*

Damaji Amadeveram, "Hoshkamin'in oğlu," diyerek Jardir'i selamladı. "Lütfen dün gece gerçekleşen olayları kendi bakış açınızdan anlatın." Kaji kabilesinden ve Andrah'ın İlk Bakan'ı olan adam, Andrah'ın kendisi dışında tüm Krasia'daki en güçlü adamdı. Andrah'ın tüm kabileleri temsil ettiği söylenirdi ancak Sharum Ka'yı ve İlk Bakan'ı atayan kişi oydu ve Jardir'in derslerinden de öğrendiği gibi, Andrah'ların bu konumlar için seçtiği adamlar yüzyıllardır her seferinde kendi kabilelerinden çıkardı.

Kaşlarını çatan Sharum Ka'nın, bu sorunun önce kendisine sorulmasını beklediği açıkça görülüyordu. Kendisi için hazırlanmış çay sofrasına doğru hızlı ve öfkeli adımlarla ilerleyip bir kupa aldı. Jardir, çaydan çıkan dumanın garip şeklinden, adamın ellerinin titremekte olduğunu anlayabiliyordu.

"Geçen akşam, *kai'Sharum* yemeği sırasında her zamanki gibi Sharum Ka emirlerimizi verdi," diye başladı Jardir. "Adamlarımın gece vakti sahip oldukları başarının miktarı azımsanmayacak ölçüdedir ve daha fazla *alagai*'ı Nie'ye küllenmiş halde geri yollamaya her zaman heveslidirler."

Damaji başıyla onayladı. "Başarılarınızın önemi göz ardı edilmiyor," dedi. "Ve Sharik Hora'daki öğretmenlerin senden övgüyle bahsediyorlar. Devam et."

"Onuncu katmana gönderileceğimizi öğrendiğimizde şaşkınlığa uğradık," dedi Jardir. "Bundan kısa zaman önceye kadar, ilk katmanda olur, kaybettiğimiz her adam için yüz *alagai*'a güneşi gösterirdik. Sonra ikinciye, onun üzerinden çok geçmeden de üçüncü katmana gönderildik. Bunu gururla kabul ettik, zira daha derin katmanlarda da herkese yetecek kadar şan vardır. Ancak Sharum Ka, beklenildiği gibi bizi dördüncü katmana yollamak yerine Sharach'ı oraya yerleştirdi ve bize, onların geleneksel yeri olan onuncu katmanda yer verdi."

Jardir, Sharach'ın *Damaji*'si Kevera'nın gerginleştiğini gördü. Ama buna yol açanın, Sharach kabilesinin geleneksel yerinin şandan bu kadar uzak olduğunun lafının edilmesi mi, yoksa aniden gelen yer değişikliği mi olduğundan emin değildi.

Ardından *Damaji'ting*lere bir bakış attı ama onların yüzü okunamıyordu. Ayrıca aralarından hangisinin Sharach'ın temsilcisi olduğunu bilmiyordu. Gerçi fazla önemi de yoktu, zira aralarından hiçbiri bu sözlere en ufak bir tepki göstermemişlerdi.

"Sharach'ın erkekleri cesur savaşçılardır," dedi. "Bu görevi gururla kabul ettiler. Ancak Sharach, *alagai'sharak*'a çok sayıda savaşçı getirmez. Her adamları iki savaşçı gibi savaşsa bile, ki öyle savaşırlar," dediğinde Kevera'ya baktı, "dördüncü katmandaki bir tuzak noktasını tamamen dolduracak sayıda savaşçıya sahip değillerdir."

Sharach *Damaji*'si başıyla onayladığında Jardir, büyük bir rahatlama hissetti.

"Peki ne yaptınız?" diye sordu Amadeveram.

Jardir omuz silkti. "Sharum Ka bir emir vermişti. Biz bu emre itaat ettik."

"Yalancı!" diye bağırdı Sharum Ka. "Görev yerini terk ettin, seni deve sidiğinin oğlu!"

Hasik'ten beri kimsenin mırıldanmaya bile cesaret edemediği bu hakaret, Jardir'e sert bir darbe gibi inmişti. Bir saniyeliğine de olsa, odayı boydan boya kat edip adamı orada, o an öldürmeyi düşündü. Tabii böyle bir şey, onun Andrah'ın muhafızlarının elinde çabuk bir ölüme gitmesine sebebiyet verirdi. Bunun yerine, hakarete kucak açtı ve üzerinden esip geçmesini, ardında soğuk, sakin bir öfke bırakmasını sağladı.

"Gecenin yarısını onuncu katmanda harcadık," dedi Jardir, adamın sesini duyduğunu belli etmek için bile başını o tarafa çevirmeden. "Gözcüler, katmanımızda herhangi bir *alagai* görmediler. Hatta dokuzuncuda ya da sekizinci de bile yoktu. Ama yine de bekledik."

"Yalancı!" diye bağırdı Sharum Ka bir kez daha.

Jardir bu kez o tarafa doğru döndü. "Orada mıydınız da, söz-

lerimin doğruluğunu reddedebilme hakkını buluyorsunuz, Baş Savaşçı? Hatta o vakit Labirent'in herhangi bir bölümünde bulunuyor muydunuz?" Sharum Ka'nın gözleri büyümüş, yüzünü öfke kaplamıştı. Bu sözlerin doğruluğu, üzerinde herhangi bir darbeden daha da sert bir etki bırakmışa benziyordu.

Sharum Ka cevap vermek üzere ağzını açtığında, Andrah'tan bir ses geldi. Tüm gözler ona döndü.

"Sakinleş, dostum," dedi Andrah, Sharum Ka'ya. "Bırak hikâyesini anlatsın. Son söz senin olacak."

O an bu iki adamın ne kadar yakın oldukları Jardir'in kafasına dank etti. İkisi de neredeyse kırk yıldır konumlarını korumuşlardı. Jardir, Andrah'ın hâlâ güçlü bir Sharum Ka'ya sahip olma arzusu olduğunu umut etmişti, ama şimdi onun bu şişkin görüntüsü, Jardir'in zihnine ciddi şüpheler yerleştirmişti.

Eğer Andrah'ın bizzat kendisi savaşçı olmanın ne demek olduğunu unutmuşsa, aynı şey için sadık Sharum Ka'sını nasıl suçlayabilirdi ki?

"Bir yardım borusu çalındı," dedi Jardir. "Etrafımızda düşman olmadığından dolayı suru tırmanarak cevap verebilecek başka birilerinin olup olmadığına baktım. Ama çağrı dördüncü katmandan geliyordu ve bizim konumumuz ile onların konumu arasında birçok muharebe yaşanmaktaydı. Labirent'in zeminine geri dönmek için hareketlenmiştim ki, yollamış olduğum Gözcülerden biri, Sharach'ın yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu haberleriyle döndü."

Duraksadı. "Tüm *dal'Sharum*ların Labirent'te ölmesi beklenen bir şeydir. Bir düzine, iki düzine ya da yüz savaşçı... Eğer Everam'ın işini yapıyorsak ne fark eder ki?

"Yine de, adam kaybetmekle kabile kaybetmek arasında fark vardır. Eğer öylece durup bekleseydim, nasıl bir onura sahip olacaktım?"

"Yolun tıkalı olduğunu kendin söylemiştin," diye araya girdi Amadeveram.

Jardir başıyla onayladı. "Ama Gözcüm oraya gitmeyi başarmıştı ve adamlarımla *nie'Sharum*ken sur tepelerinde koşturduğumuz zamanları hatırlıyordum. Kendime, *bir oğlanın yapıp da*

bir adamın yapamayacağı bir şey olabilir mi, diye sordum. Böylece surlar üzerinde ilerledik ve zamanında oraya ulaşabilmek için Everam'a dua ettik."

"Peki oraya vardığınızda ne buldunuz?" diye sordu Amadeveram.

"Sharach birliğinin yarısı ölüydü," dedi Jardir. "Geriye belki de bir düzine kadar savaşçı kalmıştı. Onlar da yaralıydı. Kendi sayıları kadar *alagai*'la karşı karşıyaydılar ve çukurları açığa çıktığından, iblisler onlardan sakınabiliyordu."

Jardir, tekrar Sharach *Damaji*'sine baktı. "Geriye kalan adamlar, cesurca çarpışıyorlardı. Shar'Dama Ka'nın bizzat kendisinin yanında çarpışan Sharach'ın kanı, onların damarlarında güçlü bir şekilde akıyor."

"Peki sonra?" diye bastırdı *Damaji*.

"Adamlarım, Sharach kardeşlerimizle birleşti ve *alagai*'ları yenilgiye uğrattık. Onları çukura atıp güneşi gösterdik."

"Senin de birkaç iblisi öldürdüğün söyleniyor," dedi Amadeveram, sesindeki gurur apaçık ortadaydı. "Sadece *sharusahk* kullanarak..."

"Bu şekilde çukura sadece iki iblis gönderdim," dedi Jardir. Karısının kaşlarını çatmış olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Ne *Damaji*'sine yalan söyleyecek, ne de kendisine ait olmayan şanı sahiplenecekti.

"Yine de bu küçük bir başarı değil," dedi Amadeveram. "Kum iblisleri, bir adamdan birkaç kat daha güçlüdür."

"Sharik Hora'da geçirdiğim yıllar, gücün göreceli olduğunu öğretti bana," diye cevapladı Jardir, saygıyla eğilerek.

"Bu onun yaptığı hainliği silip götürmez!" diye hırladı Sharum Ka.

"Yaptığım hainlik neymiş?" diye sordu Jardir.

"Bir emir vermiştim!" diye haykırdı Sharum Ka.

"Bir ahmağın vereceği emri vermiştin," diye cevapladı Jardir. "Sharach'ı yok olmaya mahkûm ederken, en iyi savaşçılarının boşa harcanması emrini vermiştin. Ve ben *yine de* bu emirlere uydum!"

Majah'ın *Damaji*'si Aleverak öne çıktı. Amadeveram'dan bile

yaşlı olan bu adam, yetmiş yaşlarında olmalıydı. Vücudu bir mızrak gibi ince olmasına rağmen, duruşu dik ve boyu uzundu.

"Benim burada gördüğüm tek hain sensin," diye ateş püskürdü Aleverak, Sharum Ka'ya. "Krasia'daki tüm *Sharum*ların arkasında durman gerekirken, sırf bir rakibini ortadan kaldırmak için tüm Sharach'ı kurban vermeyi göze aldın!"

Sharum Ka, *Damaji*'ye doğru bir adım attı ama Aleverak gerilemedi. Yaşlı adam kendinden emin adımlarla ileri yürümeye devam ederek bir *sharusahk* pozisyonu aldı. Bir *kai'Sharum*dan ibaret olan Jardir'in aksine, bir *Damaji*, Sharum Ka'ya meydan okuyup onu öldürebilir, haleflik yolunu açabilirdi.

"Yeter!" diye haykırdı Andrah. "Yerlerinize geri dönün!" İki adam da bu emre uydu ve gözlerini, teslimiyet ifadesiyle yere çevirdi.

"Taht odamda dövüşmenize izin vermeyeceğim. Tıpkı birer... tıpkı birer..."

"Erkek gibi mi?" diye ekledi Inevera.

Jardir, karısının arsızlığı nedeniyle bir an nefessiz kaldı. Andrah ise sadece kaşlarını çatmakla yetindi ve onu azarlamadı.

İç geçiren ve oldukça yorgun görünen adama bakan Jardir, onun omuzlarında yılların ağırlığının olduğunu görebiliyordu.

"Burada bir suç görmüyorum," dedi Andrah sonunda. Anlamlı gözlerle Majah'a baktı. "*Her* iki tarafta da... Sharum Ka vermesi gereken emirleri iletmiş ve *kai'Sharum* da muharebenin karışıklığında bir karar vermiş."

"Adamlarımın önünde bana hakaret etti!" diye haykırdı Sharum Ka. "Sırf bu yüzden onu öldürtme hakkım var."

"Affedersin, Sharum Ka, ama durum öyle değil," dedi Amadeveram. "Bu hakaret sana onu bizzat öldürme hakkını verir. Diğer adamlara onu öldürtemezsin. Eğer bunu yapsaydın mesele kapanacaktı. Neden bunu yapmadığını sorabilir miyim?"

Sharum Ka, cevabını vermek üzere kelimeler seçerken bir sessizlik oldu. Inevera, kocasını hafifçe dürttü. Ona bir bakış atan Jardir'in gözlerinde, *Kazanmadık mı?* dercesine bir ifade vardı, ancak karısının bakışları sertti.

"Çünkü korkağın teki," diye seslendi Jardir. "Beyaz sarığını

savunacak kadar güçlü değil. Kendisi yerine savaşması için diğerlerini gönderirken sarayında saklanıyor ve bir *Sharum* gibi ölümünü Labirent'te arayacağına, onun bir *khaffit* gibi kendisini bulmasını bekliyor."

Sharum Ka'nın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Dişlerini sıkan adamın yüzü ile boynundaki damarlar neredeyse patlamak üzere gibi görünüyorlardı. Jardir gerginleşti ve adamın onun üzerine atılmasını bekledi. Zihninde, bu yaşlı adamı nasıl öldüreceğini düşündü.

Ama buna ihtiyaç yoktu zira Sharum Ka, o anda göğsünü tutarak zemine düştü. Ağzından salyalar akan ve vücudu titreyen adam, en sonunda hareketsiz bir şekilde yığılıp kalmıştı.

ℑ

"Bunun olacağını biliyordun," diye suçladı Jardir, yalnız kaldıklarında. "Onu yeterince öfkelendirdiğim zaman, kalbinin iflas edeceğini biliyordun."

Inevera omuz silkti. "Ne olmuş bildiysem?"

"Ahmak kadın!" diye bağırdı Jardir. "Bir adamı böyle öldürmekte zerre kadar onur yoktur!"

"Diline hâkim ol," diye uyardı Inevera, parmağını kaldırarak. "Henüz Sharum Ka değilsin ve bensiz asla olamazsın."

Jardir, bu sözlerin gerçekliğini zihninde tartarken kaşlarını çattı. Sharum Ka olmak onun kaderinde mi vardı? Ve eğer öyleyse, bu kader değişebilir miydi? "Bu olanlardan sonra *kai'Sharum* olarak kalmaya devam edersem kendimi şanslı sayarım," dedi. "Andrah'ın dostunu öldürdüm."

"Saçmalık," dedi Inevera, habis bir ifadeyle gülümseyerek. "Andrah... kolayca etki altına alınabilecek bir adam. Artık istediğin konum boşaldı ve Majah bile kazandığın şanı kabul ediyor. İtibarını kurtarmasının tek yolunun seni Sharum Ka olarak ataması olduğu konusunda Andrah'ı ikna edeceğim."

"Nasıl?" diye sordu Jardir.

"Bana bırak," dedi Inevera. "Senin dikkatini vermen gereken başka meseleler var. Andrah gelip senin başına beyaz sarığı taktığı zaman, ilan edeceğin ilk şey, birlik sembolü olarak her kabileden birer doğurgan eş alma teklifin olacak."

Jardir kulaklarına inanamadı. "Kaji'nin, ilk Kurtarıcı'nın kanını bizden daha alçak kabilelerle mi karıştıracağım yani?"

Inevera kocasının göğsünü sertçe dürttü. "Bir aptal gibi davranmayı bırakıp sana söyleneni yaparsan Sharum Ka olacaksın. Ve eğer her kabileye bağı olan vârislerin olursa..."

"... Krasia daha önce hiç olmadığı kadar birleşmiş olacak," diyerek karısının cümlesini tamamladı Jardir. "*Damaji*leri, gelinlerimi seçmeleri için çağırabilirim," diye düşüncelere daldı. "Bu bana onay kazandırır."

"Hayır," dedi Inevera. "Bunu bana bırak. *Damaji*lerin seçimleri siyasi olacaktır. Everam'ın seçtiklerini, *alagai hora* gösterir."

"Kemikler de kemikler," diye mırıldandı Jardir. "Kaji'nin kendisi de mi onlara bağlıydı acaba?"

"Bize kehanet muhafazalarını veren Kaji'ydi," dedi Inevera.

Bir sonraki gün, Jardir kendini bir kez daha Andrah'ın taht odasında buldu. *Damaji*ler, o içeri girerken kendi aralarında fısıldaşıyorlar, *Damaji'ting*ler de onu anlaşılmaz ifadelerle izliyordu.

Andrah tahtında oturuyor, Sharum Ka'nın simgesi olan beyaz sarıkla oynuyordu. Sarığı uzun, boyalı tırnaklarıyla çevirirken, sarığın kumaşının altındaki çelik, berrak bir sesle çınlıyordu.

"Sharum Ka büyük bir savaşçıydı," dedi Andrah, sanki onun zihnini okumuş gibi. Adam tahtından kalktığında Jardir anında dizlerinin üzerine çöküp kollarını iki yana açtı.

"Evet, haşmetmeabları," dedi.

Andrah, onu eliyle geçiştirdi. "Sen onu böyle hatırlamıyorsun tabii. Sen daha bidonun içindeyken, o çoğu *Sharum*'un ulaşamadığı bir yaşa erişmiş ve *alagai*larla yüz yüze savaşacak gençliğini kaybetmişti."

Jardir başını saygıyla eğdi.

"Gençlerin hatası, bir adamın değerinin sadece kolunun gücüyle ölçülebileceğini düşünmektir," dedi Andrah. "Beni de böyle mi yargılarsın?"

"Bağışlayın, haşmetmeabları," dedi Jardir, "ama siz *Sharum* değilsiniz. *Sharum*lar, sizin gecedeki kolunuzdur ve o kolun güçlü olması gerekir."

Andrah homurdandı. "Cesurca," dedi. "Tabii kendine eş olarak bir *dama'ting* almak, cesur olmayan adamların yapacağı türden bir iş değil."

Jardir sustu.

"Onu sana saldırması için kışkırtmaya çalışıyordun," dedi Andrah. "Şüphesiz, cesur adamların böyle ölmesi gerektiğini düşündüğünden."

Jardir yine hiçbir şey söylemedi.

"Ama eğer sana saldırsaydı, bu sadece onun bir ahmak olduğuna işaret ederdi," dedi Andrah. "Ve Everam'ın ahmaklara gösterdiği tahammül azdır."

"Evet, haşmetmeabları," dedi Jardir.

"Ve şimdi o bir ölü," dedi Andrah. "Benim dostum; sayısız *alagai*'a güneşi göstermiş olan adam, *sen* ona hak ettiği saygıyı gösteremedin diye rezil olmuş bir halde yerde ölü yatıyor!"

Jardir sertçe yutkundu. Andrah ona vurmaya hazır görünüyordu. İşler, Inevera'nın söz vermiş olduğu gibi gitmiyordu ve kadın, tuhaftır ki, kalabalığın arasında değildi. Odayı destek aramak üzere gözleriyle şöyle bir tarayan Jardir, Andrah konuşurken, *Damaji*lerin gözlerinin yere bakmakta olduğunu gördü. *Damaji*'tingler ise onu, sanki bir böcekten fazlası değilmiş gibi seyrediyorlardı.

Andrah iç geçirdi ve sinirleri yatışmış göründü. Tahtına paytak paytak geri dönen adam, yavaş bir şekilde oturdu. "Hayattayken böylesine şana erişmiş bir adamın utanç içinde ölmesi bana acı veriyor. Kalbim intikam için haykırıyor, ama Sharum Ka'nın ölü olduğu gerçeği ortada ve yüzyıllardır ilk kez tüm *Damaji*lerin onun halefi olacak kişi hakkında mutabık olduğu hususunu göz ardı edersem aptallık etmiş olurum."

Jardir bir kez daha *Damaji*lere baktı. Bunu kafasından uydurmuş olabilirdi, ama sanki Amadeveram'ın hafifçe başını salladığını görmüş gibiydi.

"Sharum Ka olacaksın," dedi Andrah kısa ve öz bir şekilde. "Gece sana ait olacak."

Jardir, ellerini yanlara kaydırıp ileri uzandı ve alnını, tahtın önündeki kalın halıya koydu. "Gece vakti güçlü kolunuz olacağım," diye yemin etti.

"İlanı, bu gece Sharik Hora'da yapacağım," dedi Andrah. "Gidebilirsin."

Inevera'nın talimatlarını hatırlayan Jardir, başını bir kez daha zemine değdirdi. *Damaji*'ler çoktan mırıldanmalarına başlamışlardı. Eğer konuşacaksa, zamanı gelmişti.

"Haşmetmeabları," diye başladı, Andrah'ın gözlerinin rahatsızlık içinde ona dönmesini izleyerek. "Sizin ve *Damaji*'lerin de rızasıyla, her kabileden birer doğurgan eş alarak, *Sharum*'lar arası birliği sağlama ricasında bulunmak isterim."

Andrah'ın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Tıpkı *Damaji*'lerde olduğu gibi. *Damaji*'tingler bile kıpırdanmaya başlamışlar, birdenbire ortaya çıkan ilgilerini bastıramamışlardı.

"Bu sıra dışı bir rica," dedi Andrah sonunda.

"Sıra dışı mı?" diye sordu Amadeveram. "Bu duyulmamış bir şey! Sen Kaji kabilesindensin! Başka kabilelerden kadınlarla evlenmeni asla kutsamayacağım!"

"Bunu yapmana gerek yok," diye araya girdi Aleverak, geniş-çe gülümseyerek. "Sharum Ka bir Majah kadını diliyorsa, töreni bizzat gerçekleştirmeye dünden razıyım."

"Sen Kaji'nin saf kanını seyreltmekten mutluluk duyarsın tabii, bundan şüphem yok," diye hırladı Amadeveram. Ancak Aleverak bu yemi yutmamıştı, sadece sırıtıyordu.

"Bir Sharach kızıyla yapılacak herhangi bir evliliği kutsamaya ben de gönüllüyüm," dedi Sharach kabilesine mensup *Damaji* Kevera. Çok geçmeden geri kalan tüm *Damaji*'ler bunu tekrarladılar. Hepsi de, Baş Savaşçı'nın sarayında kalıcı bir sesleri olmasına hevesliydi.

"Buna katılıyor olamazsınız!" dedi Amadeveram, Andrah'a dönerek.

"Andrah benim, sen değilsin Amadeveram," dedi Andrah. "Eğer Sharum Ka birlik diliyorsa ve *Damaji*'ler bunu onaylıyorlarsa, reddetmek için bir neden görmüyorum. Tıpkı benim gibi, Baş Savaşçılar da o sarığı taktıklarında kabile bağlarını arkalarında bırakırlar."

Adam *Damaji'ting*lere dönüp baktı, Jardir bunu ilk kez görüyordu. "Bu mesele, baş mızrağı taşıyan kişiden çok kadınların alanına giriyor," dedi Andrah, kadınlardan herhangi birine özellikle hitap etmeyerek. "*Damaji'ting*ler bu teklife ne diyor?"

Kadınlar, sırtlarını erkeklere döndüler ve boğuk sesli fısıldaşmalar başladı. Ne konuştuklarını anlamak imkânsızdı. Çok geçmeden tartışmaları bitmiş, Andrah'a dönmüşlerdi.

"*Damaji'ting*lerin bir itirazı yok," dedi aralarından biri.

Amadeveram kaşlarını çattı ve Jardir, *Damaji*'yi belki de kendini bir daha affettiremeyecek kadar kızdırmış olabileceğini düşündü. Ama artık bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Jardir'in Kaji kabilesinden zaten üç eşi vardı ki buna *Jiwah Ka*'sı da dahildi. Bu yeterli gelmeliydi.

"Karar verildi öyleyse," dedi Aleverak. "Benim kendi torunum daha on dört yaşında Sharum Ka. Güzeldir ve eline daha kimsenin eli değmemiştir. Sana güçlü oğlanlar verecektir."

Jardir saygıyla eğildi. "Özürlerimi kabul edin *Damaji*, ancak gelinlerimi seçme görevi, *Jiwah Ka*'ma düşmelidir. *Alagai hora* sayesinde her evliliğin kutsanmışlığından emin olacaktır."

*Damaji'ting*ler arasında bir kez daha fısıldaşmalar başlamış ve Aleverak'ın yanı sıra diğer *Damaji*lerin çoğunun da geniş gülümsemeleri anında yok olmuştu. Ne var ki, desteklerini geri çekmeleri için artık çok geçti. Amadeveram'ın somurtkanlığı, kendini beğenmiş bir tatmin ifadesine dönüştü.

"Gelinlerden bahsedildiği yeter!" diye bağırdı Andrah. "İstediğini elde ettin, Sharum Ka. Sarayımın huzurunu daha fazla bozmadan git!"

Saygıyla eğilen Jardir, salondan ayrıldı.

ℨ

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye cevap bekledi Amadeveram. Jardir, Andrah'ın sarayından çıkamadan yaşlı *Damaji* arkadan yetişmiş, onu özel bir odaya çekmişti.

"Tabii ki hayır, *Damaji*'m," dedi Jardir.

"Görünüşe bakılırsa birkaç saat sonra sadece 'senin' *Damaji*'n olmaktan çıkacağım," dedi Amadeveram.

Jardir omuz silkti. "Hâlâ *Damaji* konseyinin emirlerine bağlı olacağım ve o konsey sizin sesinizle konuşuyor. Ancak Sharum Ka olarak, tüm kabilelerin savaşçılarını temsil etmek zorundayım."

"Sharum Ka savaşçıları temsil etmez, onları yönetir!" diye bağırdı Amadeveram. "Senin Kaji kabilesinden olman, Everam'ın, Krasia'yı Kaji kabilesinin yönetmesini istediğinin kanıtı! Bu delice planının devamını getiremezsin."

"Tüm Krasia'nın iyiliği için, getirebilirim ve getireceğim," dedi Jardir. "Son Sharum Ka gibi senin ağzının içine bakan zayıf bir kukla olmayacağım. Eğer güçlü olacaklarsa, savaşçıların birliğe ihtiyaçları var. Hepsiyle bir olmak, onların sadakatini kazanmamın tek yolu."

"Kabilene sırtını dönüyorsun!" diye bağırdı Amadeveram.

"Hayır, yüzümü diğerlerine dönüyorum," dedi Jardir. "Yalvarırım, siz de benimle dönün."

"Can düşmanlarımıza mı?" dedi Amadeveram dehşet içinde. "Utanç içerisinde ölürüm daha iyi!"

"Kaji'nin zamanında yalnızca bir kabile vardı," diye ona hatırlattı Jardir. "Can düşmanlarımız da aslında bizim kanımızdan."

"Sen Kaji'nin kanından değilsin," diyen Amadeveram, Jardir'in ayaklarının dibine tükürdü. "Shar'Dama Ka'nın kanı, senin damarlarında deve sidiğine dönüşmüş."

Yüz ifadesi oldukça ciddileşen Jardir, bir an adama saldırmayı aklından geçirdi. Amadeveram bir *sharusahk* ustasıydı ancak Jardir, daha genç, daha güçlü ve daha hızlıydı. Bu yaşlı adamı öldürebilirdi.

Ne var ki, henüz Sharum Ka olmamıştı. Amadeveram'ı öldürmek sadece, Inevera'nın planlarını suya düşürmeye ve onu Mızrak Tahtı'ndan etmeye yarardı.

Başarılarıma gururdan yoksun bir şekilde ulaşmaya mahkûm muyum ben? diye sordu kendine.

"Sharum Ka öldü!" diye haykırdı Andrah, Sharik Hora'da

önünde toplanmış savaşçılara hitap ederek. *Sharum*lar, büyük tapınağın sıralarını doldurmuşlardı ve bu habere büyük bir kükreyişle cevap vererek mızraklarını kalkanlarına vurdular. Oluşan büyük kakofoni, Baş Savaşçı'nın Everam'ın yanına gittiğinin ilanıydı.

"Ancak kuzeydekiler gibi geceyi teslim etmeyeceğiz!" diye haykırdı Andrah, gürültü azaldığında. "Bizler Krasialılarız! Shar'Dama Ka'nın kanındanız! Ve Kurtarıcı geri dönene kadar ya da son *nie'Sharum*'un elindeki mızrak yere düşüp, kuma gömülene kadar savaşacağız!"

Savaşçılar son cümleye tezahürat yaparak mızraklarını havaya kaldırdılar.

"O yüzden, *alagai'shara*k'a liderlik edecek yeni bir Sharum Ka seçtim," dedi Andrah. "*Nie'Sharum* iken, geçen yüz yıl içinde en genç *Nie Ka* olup on iki yaşında surların üzerine çıktı! Orada altı ayını doldurmadan, Gözcüsünü öldürüp eğitim çavuşunu yere yıkmış bir rüzgâr iblisini yakaladı. Kaji çadırına getirildi ve Dönüş'ten beri oraya ayak basan en genç kişi oldu. İlk *alagai'sharak* gecesinde öylesine iyi savaştı ki, Sharik Hora'ya gönderildi. *Dama*lar ile beş yıl eğitim gördükten sonra *kai'Sharum* olarak üzerine kara kıyafetleri geçirdi. Kurtarıcı'nın zamanından beri bunu yapan en genç savaşçı oldu!"

Jardir'in başarılarını iyi bilen Kaji kabilesinden mırıldanmalar yükseldi. Andrah, heyecanın kalabalığın arasında yayılmasını beklemek üzere duraksadı, sonra devam etti. "İki gece önce, savaşçılarına, yok olma tehdidiyle karşı karşıya kalmış Sharach'ı kurtarmak üzere önderlik etti ve daha kendi adamları mızraklarını hazırlarken, *alagai*ları çıplak elleriyle öldürdü!"

Mırıldanmaların şiddeti yükseldi. Tüm Krasia'da bu hikâyeyi duymamış tek kişi kalmamıştı.

"Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, Kafatası Tahtı'nın önüne çık!" diye emretti Andrah. Jardir, *Sharum* kıyafetleri içinde, ama başında herhangi bir şey olmadan göründüğünde, savaşçılar tezahüratlar eşliğinde mızraklarını kalkanlarına vurdular.

Inevera da sessizce onun yanında yürüyordu. Diz çöken Jar-

dir, alnını Andrah'ın Evejah'ına koydu. Kutsal kitap üzerinde mürekkep olarak *dal'Sharum*ların kanı kullanılmıştı ve sayfaları *kai'Sharum*ların yüzülen derilerinden yapılmaydı. Kitabın kapağı ise bir Sharum Ka'nın derisindendi. Eğer Jardir ona dokunurken tek bir yalan kelime söyleyecek olursa, kafatası kemiğine kadar yanardı.

"Tüm mevcudiyetinle Everam'a mı hizmet ediyorsun?" diye sordu Andrah.

"Ediyorum, haşmetmeabları," diye yemin etti Jardir.

"Gece vakti onun güçlü kolu olup, Sharik Hora'nın tahtlarını onurlandıracak mısın?"

"Onurlandıracağım, haşmetmeabları."

"Shar'Dama Ka tekrar bize gelene kadar ya da sen ölene kadar *alagai'sharak*'ın dizginlerini eline almaya hazır mısın?" diye sordu Andrah.

"Hazırım, haşmetmeabları."

"Öyleyse kalk," diyen Andrah, Sharum Ka sarığını havaya kaldırarak herkesin görmesini sağladı. "Gece, Sharum Ka'sını bekler."

Jardir doğrulduğunda, Andrah, Inevera'ya döndü ve sarığı ona verdi. Inevera da onu kocasının başına yerleştirdi.

*Sharum*lar kükreyip ayaklarını yere vuruyorlardı ama Jardir bunu fark etmemişti bile, zira kafasında düşünceler uçuşuyordu. Neden âdet olduğu üzere sarığı Andrah değil de, karısı takmıştı? Neden bu onur Inevera'ya verilmişti?

"Şanının tadını çıkarmayı bırak da, konuşmanı yap," diye fısıldadı Inevera, onu daldığı düşüncelerden koparark. Jardir birden irkildi ve sayısı neredeyse altı bine ulaşan *Sharum*lara döndü. Kısa bir zaman öncesine kadar sayıları on bin kadardı, ancak bir önceki Sharum Ka hayatları boşa harcamakta sakınca görmemişti. Jardir, aynısını yapmayacağına dair kendine söz verdi.

"Gece kardeşlerim," dedi Jardir. "Bu, bir *Sharum* olmak için muhteşem bir zaman! Krasia kabileleri tek başlarına bile *alagai*ların korku içinde titremesine yeterli, ancak omuz omuza verdiğimizde yapamayacağımız şey yok!"

Savaşçılar bu sözlere kükreyen tezahüratlarla tepki gösterdiler ve Jardir, gürültünün sona ermesini bekledi. "Ancak size baktığım zaman, bölünmüşlük görüyorum!" diye haykırdı. "Majah, Kaji'nin oturduğu sıranın karşısında oturuyor. Jama kabilesi, Khanjin kabilesini görmezlikten geliyor! Bu salonda düşmanını görmeyen tek bir kabile yok! Gece vakti kardeş olmaktan söz ediyoruz ama şunu kendinize bir sorun: Tüm savaşçıları yok edilmekte olan Sharach'ın yardımına koşmaya hanginiz gönüllü oldunuz?"

Şimdi sessizlik hâkimdi, zira savaşçılar buna nasıl cevap vermeleri gerektiğini bilemiyorlardı. Jardir'in sözlerinin haklılığının farkındaydılar, ancak kabileler arası nefretin kökleri derindi. İstense bile bunları kolayca geride bırakmak olası değildi. Ayrıca, bunu isteyen çok az kişi vardı.

"Sharum Ka'nın hiçbir kabileye ait olmaması gerektiği söylenir," diye devam etti Jardir. "Ama bence bu çok daha kötü! Kabilesiz bir adamın ne gibi bir sadakati olabilir ki? Evejah bizlere gerçek sadakatin kan bağından geldiğini söyler. Bu yüzden..." Tahtlarında oturan Andrah ve *Damaji*lere doğru elini salladı. "Bu yüzden liderlerimizden, kendi kanımı hepinizin kanıyla birleştirmek için istekte bulundum.

"Andrah'ın rızasıyla," dedi Jardir, "tüm *Damaji*ler, bana sonsuza dek bağlı kalacağım *Sharum* oğullar verecek olan doğurgan kabile kızlarını benimle evlendirmeyi kabul ettiler."

Bir an için mutlak bir sessizlik olmuş, herkes donakalmıştı. Ama bunun hemen ardından müthiş bir kükreyiş yükseldi ve Kaji dışında kalan tüm kabilelerin savaşçılarının onaylayan tezahüratları salonu doldurdu. Açıkça görülüyordu ki, Kaji kabilesi, bir önceki Sharum Ka'nın yaptığı gibi, Jardir'in de kendi kanına olan sadakatini koruyacağına inanmıştı.

İstedikleri kadar somurtsunlar, diye düşündü Jardir. *Gönüllerini Labirent'te geri kazanırım.*

"Ve ardından," diyerek tapınağın sessizleşmesini sağladı, "*Jiwah Ka*'m gelinlerimi seçtiğinde, *Damaji*ler, evlilik törenlerini gerçekleştirecekler."

Ama Inevera, daha önce kararlaştırılmamış bir şekilde ile-

ri çıktı ve tıpkı salondaki herkes gibi Jardir'i şaşkınlığa uğrattı. Konuşacak mıydı? *Dama'ting* olsun olmasın, Sharik Hora'da bir kadının konuştuğu duyulmamış şeydi.

Ama öyle görünüyordu ki, Inevera'nın yaptıklarının tümü duyulmamış şeyler kategorisine giriyordu.

"Bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yok," dedi Inevera yüksek sesle. "Sharum Ka'nın gelinleri öne çıksın!"

Jardir'in ağzı bir karış açıldı. Karısı, gelinleri çoktan seçmiş miydi? İmkânsızdı bu!

Ama on bir kadın Sharik Hora'nın büyük sunağına çıkarak, kendi kabilelerinin şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuş *Damaji*-lerinin önünde diz çöktüler. Onları gördüğünde Jardir'in kalbi sıkışmıştı.

Zira her biri *dama'ting*'di.

Sharum Ka sarayı, düzinelerce *kai'Sharum*, *dama* ve ailelerini barındıran Kaji sarayından daha küçüktü ancak bu saray sadece Jardir'e aitti. Kaji'sharaj'ın kalabalık taş zemininde, pis bir bez parçasının üzerinde uyuyarak geçirdiği yılları hatırlayarak, artık kendisine ait olan sarayın ihtişamına kapılıp gitti. Adım attığı her yerde pelüş, kadife ya da ipekten dokunmuş halılar vardı. Yemeğini yediği porselen tabaklar öylesine inceydi ki, onlara dokunmaya korkuyordu. İçinden şarap içtiği altın kadehler ise değerli taşlarla süslenmişti. Ya o çeşmeler! Krasia'da sudan daha değerli hiçbir şey yoktu, ancak annesinin yerleştirildiği yatak odası bile akan temiz suyun sesiyle çınlıyordu.

Qasha'yı bir yastık yığınının üzerine atan Jardir, kadının yarı saydam geceliğinin üst kısmından kolayca görülebilen yumuşak göğüslerinin manzarasından haz duydu. Bacaklarını da aynı yarı saydam kumaşla kapatan elbisesi, kadının tıraş edilip parfüm sıkılmış kasıklarını tamamıyla açıkta bırakıyordu. Ona yaklaşan Jardir şehvetle doldu ve on iki *dama'ting* ile evlenmiş olmanın, korktuğu kadar kötü bir şey olmadığını düşündü.

Sharach kabilesinden Qasha, Jardir'in yeni karıları arasında en gözdesiydi. Neredeyse Inevera kadar güzel olan kadın çok

daha itaatkârdı ve üzerindeki cüppeleri hemen bir kenara atmak onun için sorun teşkil etmiyordu. Karnı hâlâ düzdü, ancak daha sadece altı haftadır evli olmalarına rağmen, Jardir'in yeni gelinlerinden gelecek oğullarının ilkine hamileydi. Jardir, bir başka eşiyle birlikte olması gerektiğini ve böylece sarayını, kendisini diğer kabilelere bağlayacak oğullarla doldurma işine devam etmesi gerektiğini bilse de, Qasha'nın durumu, Jardir'in ona karşı duyduğu arzuyu daha da güçlendirmeye yarıyordu sadece. Inevera ise umurunda değilmiş gibi görünüyordu. *Dama'ting* sıfatına sahip *Jiwah Sen*lere karşı çok daha az katıydı ve Jardir'in onlara istediği gibi sahip olmasına izin veriyordu. Jardir, Qasha'yı yakınında tutmaktan hoşnuttu, zira Qasha ona gerçek bir eşin yapması gerektiği gibi hizmet ediyordu.

Qasha onu kahkahalarla sırtüstü devirdi ve şehvetle üzerine bindi.

"Everam'ın kemikleri aşkına, kadın!" diye haykırdı Jardir, Qasha kendini onun üzerine yerleştirirken.

"Sharum Ka ile yastıklarımızın üzerindeyken bile ağırbaşlı mı görünmeliyim?" diye sordu Qasha, onun üzerinde şiddetle yükselip inerken. "Andrah dün gece Labirent'te kazandığın şandan bizzat bahsediyordu. Mızrağını kınına geçirmek, beni onurlandırıyor." Ritimle hareket ederken daha da yakına sokuldu.

"Bir kadın, aynı rahimde iki çocuk taşıyabilir," diye fısıldadı Qasha, parfümlü öpücüklerinin arasında. "Belki de karnıma bir başka oğul daha koyabilirsin." Jardir cevap vermeye yeltendi, ama kıkırdayan kadın, bir göğsünü onun ağzına götürerek sözlerini boğazına dizdi. *Alagai'sharak*'a rakip olabilecek bu yegâne savaşı ter içinde kalana dek sürdürdüler.

İşleri bittiğinde, Qasha yana yuvarlandı ve bacaklarını kaldırarak Jardir'in tohumunu içinde tuttu.

"Dün güneş batarken yanınızdan ayrıldığımda, saraydaydın," dedi Jardir bir süre sonra.

Qasha, ona baktı ve bir an için güzel yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Ancak hemen ardından o soğuk *dama'ting* maskesini taktı. Jardir eşleriyle ne zaman çocuklarından ya da sevişmekten farklı bir konu açsa, bu ifadeyi görmeye alışmıştı.

"Öyleydim," diye onayladı kadın.

"Öyleyse Andrah'ı ne zaman gördün?" diye sordu Jardir. "Hamile kadınlar, *dama'ting* bile olsalar, gece vakti sarayı terk edemezler."

"Dilim sürçtü," dedi Qasha. "Başka bir geceydi."

"Hangi gece?" diye bastırdı Jardir. "Hangi gece, daha doğmamış oğlumu sarayımın güvenliğinden benden izinsiz alıp götürdün?"

Qasha doğruldu. "Ben *dama'ting*'im ve sana hiçbir..."

"Sen benim *jiwah*'ımsın!" diye kükredi Jardir. Kadın buna karşılık irkildi. "Evejah, kadınların itaatkârlığından bahsederken *dama'ting*lere istisnalar sunmaz!" Inevera'nın kutsal kanunu her fırsatta yüzüne vurması zaten yeterince kötüydü. Diğer karılarına da aynı gücü vermeyecekti. O Sharum Ka'ydı!

"Muhafazalardan dışarı adımımı atmadım!" diye haykırdı Qasha, ellerini uzatarak. "Yemin ederim!"

"Andrah'ın sözleri hakkında yalan mı söyledin?" diye sordu Jardir, yumruğunu sıkarak.

"Hayır!"

"Öyleyse Andrah burada, sarayımdaydı öyle mi?" diye sordu Jardir.

"Lütfen... bunun hakkında konuşmam yasak," dedi Qasha, gözlerini teslimiyet ifadesiyle yere çevirerek.

Jardir onu sertçe kolundan yakaladı ve kendi gözlerine bakması için zorladı. "Kimse benim arkamdan sana herhangi bir şeyi yasaklayamaz!"

Qasha debelenerek onun tutuşundan kurtulduğunda, dengesini kaybetti ve zemine düştü. Gözyaşlarına boğulan kadın, ellerini yüzüne götürürken titriyordu. Jardir'den gelen bu hışmın karşısında oldukça kırılgan ve korkmuş görünüyordu. Diz çöken Jardir, ellerini kibarca onun omuzlarına koydu.

"Tüm karılarım içinde," dedi, "en gözdem sensin. Senden tek istediğim, sadakatin. Cevabın için cezalandırılmayacaksın, yemin ederim."

Qasha ona şişmiş, nemli gözlerle baktı ve bir eliyle saçını geri atarken diğer eliyle gözyaşlarını sildi. Kendini geri çekip

tekrar yere baktı. Öylesine sessizce konuşuyordu ki, Jardir kelimeleri zar zor duyuyordu.

"Efendi *alagai'sharak*'tayken," dedi, "Sharum Ka sarayının içindeki durgunluğun bozulduğu geceler oluyor."

Jardir, içinde yükselen öfkeyi yutkunarak geride tuttu. "Peki sarayımın durgunluğu bir daha ne zaman bozulacak?"

Qasha başını salladı. "Bilmiyorum," diye sızlandı.

"Öyleyse zarları at ve öğren," diye emretti Jardir.

Qasha ona inanamayarak baktı. "Bunu asla yapamam!"

Öfkesi tekrar yükselmekte olan Jardir hırladı ve *dama'ting*lerle evlendiği güne sessizce lanet okudu. Çocuğunu taşımasaydı bile Qasha'ya vuramazdı. Kadın da bunun farkındaydı. *Dama'ting*lere el kaldıracak tüm erkekler için Nie'nin cehenneminde özel bir katman ayrılmıştı.

Jardir eşleri tarafından yönetilmeyi yine de reddediyordu. Onları Evejah'ın buyurduğu gibi terbiye edemiyor olabilirdi, ancak korkutmanın başka yolları da vardı.

"İtaatsizliğinden sıkılmaya başladım, *jiwah*," dedi. "Ya zarları atarsın ya da Sharach kabilesini ilk katmana yollarım ve gecenin karanlığında yutulup giderler. Çocuklarınız *Hannu Pash*'tan *khaffit* olarak defedilir ve kadınlarınız da daha alçak kabilelere fahişelik yapmaya mecbur kalır." Tabii ki böyle bir şey yapmayacaktı, ama Qasha'nın bunu bilmesi gerekmiyordu.

"Buna cüret edemezsin!" dedi Qasha.

"Sen benim onuruma gölge düşürürken, neden senin kabilenin onurunu umursayayım ki?" diye karşılık verdi Jardir.

Qasha artık açıkça ağlamaya başlamıştı, ama yine de *dama'ting*lerin yanından ayırmadığı kalın keçeli kesesine uzandı. Keseyi, renkli boncuklar takılı bir iplikle beline asmıştı.

Bu işe çoktan alışmış olan Jardir ağır kadife perdeleri çekmek üzere hareketlendi. Odada, sihri kırarak zarları kullanılmaz hale getirebilecek güneş ışığından eser kalmamasını sağladı.

Qasha ise bir mum yaktı. Kocasına korku dolu gözlerle baktı. "Bana yemin et," diye yalvardı. "*Jiwah Ka*'ya senin için bunu yaptığımı asla söylemeyeceğine yemin et."

Inevera. Jardir, Baş Karı'sının sarayda yaşanabilecek herhan-

gi bir entrikanın merkezinde olacağını bekliyordu, ama yine de bunu duymak onun içini acıtmıştı. Artık Sharum Ka olmasına rağmen karısının gözünde hâlâ onun planlarından haberdar olmaya uygun değildi.

"Everam'a, oğullarımın kanı üzerine yemin ederim," dedi Jardir.

Qasha başını salladı ve kemik zarları fırlattı. Jardir, zarların şeytani ışığını seyretti ve belki de ilk kez onların Everam'ın Ala üzerindeki sesi olup olmadıklarını merak etti.

"Bu gece," diye fısıldadı Qasha.

Jardir başıyla onayladı. "Kemikleri kaldır. Bunun hakkında daha fazla konuşmayacağız."

"Peki ya Sharach?" diye sordu Qasha.

"Öfkemin ateşini oğlumun kabilesine asla yöneltmezdim," dedi Jardir, bir elini Qasha'nın karnına koyarak. Gerginliğinden kurtulan Qasha iç çekti ve başını onun omzuna dayadı.

Güneş, gün içindeki yolculuğunu tamamladığında, Jardir yastıklardan oluşan yatağın üzerinde uyuyakalmış Qasha'dan ayrıldı ve kara kıyafetleri ile beyaz sarığını üzerine geçirdi. En gözde mızrağı ve kalkanını alarak, *kai'Sharum*ları ile akşam yemeğinde buluşmak üzere sarayının alt katına indi.

Ziyafette, Jardir'in annesi, *dal'ting* eşleri ve kız kardeşleri tarafından baharatlı et ve soğuk su servis edildi. Jardir'in *dama'ting* eşleri şüphesiz gölgelerin içinde gizleniyorlar ve konuşmaları dinliyorlardı ancak *jiwah* olsalar bile, o masaya hizmet etmeye tenezzül etmezlerdi. Jardir'in ruhani danışmanı Ashan, masanın diğer ucunda, tam karşısında oturuyordu. Kendisinden boşalan *kai'Sharum* konumuna atadığı Shanjat sağında, kişisel koruması Hasik ise solundaydı.

"Dün geceki kayıplarımız nedir?" diye sordu Jardir, yemek sonrası çaylarını içtikleri sırada.

"Dün gece dört kişi kaybettik, Baş Savaşçı," dedi Ashan.

Jardir ona şaşkınlıkla baktı. "Kaji'nin dört kişi kaybettiğini söylüyorsun herhalde."

Ashan gülümsedi. "Hayır, dostum. *Krasia* dört kişi kaybetti. İki Yemci ve İki Gözcü. Hepsi de gençliklerini geride bırakmış *dal'Sharum*lar."

Jardir gülümsemeye aynı şekilde karşılık verdi. O Sharum Ka olduğundan bu yana, gecelik kayıpların sayısı oldukça azalmış, iblis ölümlerinin sayısı artmıştı.

"Ya *alagai*lar?" diye sordu. "Kaçı güneşi gördü?"

"Beş yüzden fazla," dedi Ashan.

Jardir güldü. Gerçek sayının bunun yarısı kadar olduğundan şüphelendi, zira her kabile, öldürdükleri iblislerin sayısını abartmayı bir alışkanlık haline getirmişti. Ama bu yine de tek gece için iyi bir işti. Bir önceki Sharum Ka'nın başardığından çok daha fazlaydı.

"Sekizinci katmandaki kabileler yine şana erişemediler," dedi Ashan. "Labirent kapılarını bu gece daha uzun süre açık tutup, herkesin öldürmesine yetecek kadar *alagai*'ın olmasını sağlamayı düşünüyorduk."

Jardir başıyla onayladı. "Fazladan on dakika. Eğer bu da yetmezse, yarın bir on dakika daha ekleyin. Bu gece surların üzerinde olacağım. Yeni akrep düzeneklerini ve taş fırlatıcılarını denetleyeceğim."

Ashan başını eğdi. "Sharum Ka nasıl emrederlerse."

Yemekten sonra Sharik Hora'ya doğru yola çıktılar. Orada, *Damaji*ler başarılarına övgüler yağdırıp, o gece yapacakları muharebe için onları kutsadı. Ardından savaşçılar Labirent'in yolunu tutmak üzere oradan ayrılırlarken, Jardir, iki teğmenini bir kenara çekti.

"Bu gece beyaz sarığı sen takacaksın, Hasik," dedi Jardir.

Hasik'in gözlerinde vahşi bir ifade belirdi. "Sharum Ka nasıl emrederlerse," diyerek başını eğdi.

"Ciddi olamazsın!" dedi Ashan. "Bir *dal'Sharum*'un Sharum Ka kılığına girmesi kutsal yeminlerimize riayetsizliktir!"

"Saçmalık," dedi Jardir. "Evejah'da, hareketlerinin bilinmemesini arzu eden Kaji'nin de böyle oyunları sıkça oynadığını anlatan hikâyeler mevcuttur."

"Beni affedin Baş Savaşçı," dedi Ashan, "ama siz Kurtarıcı değilsiniz."

Jardir gülümsedi. "Belki öyle. Ama Shar'Dama Ka, Evejah'ı bize şüphesiz içinden bir şeyler öğrenelim diye bırakmıştır, değil mi?"

Ashan kaşlarını çattı. "Ya Hasik'in gerçek kimliği ortaya çıkarsa?"

"Bu olmayacak," dedi Jardir. "Gece eşarbı sayesinde sapan takımlarındaki savaşçılar onu tanımayacaklar. Şimdiye kadar beni sadece uzaktan ve nadiren gördüler. Hasik ise herkes tarafından sur tepelerinde görülecek ve *Sharum*lar arasında benim bu gece Labirent'te olduğuma dair bir şüphe ortaya çıkmayacak."

"Eğer yanılıyorsan, ölümle cezalandıracaktır," diye uyardı Ashan.

Jardir omuz silkti. "Hasik yüzlerce *alagai* öldürdü. Eğer bu onun kaderiyse, cennette uyanacaktır."

"Korkmuyorum, Sharum Ka," dedi Hasik.

Ashan burun kıvırdı. "Aptallar nadiren korkar," diye mırıldandı. "Peki diğer herkes senin surlarda olduğunu düşünürken sen nereye gideceksin?"

"Ah," dedi Jardir, Hasik'in kara sarığını alıp eşarbını bağlarken. "Bu benim bileceğim iş."

Gece vakti Krasia Kalesi'nin sokakları boştu. Savaşçılar muharebeye gitmiş, sıradan *khaffit*ler, kadınlar ve çocuklar, Aşağışehir'e inmişti. Şehirdeki tüm saraylar gibi, Sharum Ka'nın sarayının da kendi surları ve muhafazaları vardı. Alt katlarında Aşağışehir'e bağlantısı olan birkaç nokta bulunan saray, *alagai*lara karşı oldukça güvendeydi. Tabii iblislerin öncelikle Krasia'nın dış surlarını aşmaları gerekiyordu ki, Jardir'in bildiği kadarıyla bu daha önce hiç yaşanmamıştı.

Gölgelerde kalarak ilerleyen Jardir'in kara *dal'Sharum* kıyafetleri, onu karanlıkta adeta görünmez kılıyordu. Orada onu görebilecek birileri olsaydı bile, kimse ilerleyişini fark edemezdi.

Sarayının kapıları kapalıydı, ancak *nie'Sharum* olarak geçirdiği yıllar, Jardir'e duvarları kolaylıkla tırmanma becerisini kazandırmıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar diğer tarafa geçmişti.

Yerleşkeyi boydan boya kat edip saraya girerken etraftaki her şeyin yerli yerinde olduğunu gördü. Pencerelerden ışık sızmıyordu ve ana yapı sessizdi. Yine de, Qasha'nın sözleri zihninde sürekli yankılanıyordu. *Sharum Ka sarayının içindeki durgunluğun bozulduğu geceler oluyor.*

Jardir, kendi evinin koridorlarında tıpkı bir hırsız gibi sessizce ve karanlığı kullanarak ilerliyordu. Labirent'te *alagai* avlarken öğrendiği becerilerin tümünü kullanmaktaydı. Peşinde dalgalanan tek bir perde bile bırakmadan, teker teker misafir odalarını ve kabul salonlarını kontrol etti. Bu odalar, yasağı delmeye cesareti olan kişiler için uygun buluşma alanlarıydı ancak Jardir kimseyi bulamadı.

Olması gerektiği gibi, düşündü. *Herkes içeriden kilitli alt katlarda geceyi geçiriyor. Buraya gelerek aptallık ettin. Ashan haklıydı. Merakını gidermek için görevini hafife alıyorsun. Adamların gece vakti ölürken sen kendi evinde bir hırsız gibi dolanıyorsun.*

Labirent'e geri dönmek üzere oradan ayrılacaktı ki, yatak odasından gelen sesleri işitti. Seslerin kaynağına doğru yavaşça ilerledi. Gürültü gitgide artıyordu. Bir perdenin köşesinden kafasını uzattı ve Andrah'ın kişisel muhafızlarının beyaz kuşağını takmış iki *kai'Sharum* gördü. İki asker de, Jardir'in yatak odası kapısının önünde nöbet tutuyordu. Sesler daha da belirgin hale geldiğinde, Jardir, onların ne olduğunu anladı.

Inevera'nın haykırışları...

Jardir'in içinde, hayal edebileceğinin ötesinde bir öfke ateşi yükseldi. Daha ne yapmakta olduğunun farkına varamadan harekete geçmiş, yumruğu ile *kai'Sharum*lardan birinin omurgasını paramparça etmişti. Yere düşen adam acıyla inledi ancak Jardir, topuğunu onun boğazına indirerek kuşku uyandırabilecek herhangi bir sesi çabucak yok etti.

Diğer savaşçı ustaca hareket ederek, Sharik Hora'da eğitim görmüş bir *Sharum*'dan beklenecek şekilde çeviklikle döndü ancak Jardir'in öfkesi sınır tanımıyordu. Savaşçı onu yakalamaya çalıştığında Jardir uzanmış kollardan sakınarak eğildi, adamın arkasına geçti ve tek eliyle çenesini, diğeriyle de başının arkasını yakaladı. Hızlı ve sert bir hareketle ellerini döndürdüğünde boynu kırılan adam yerdeki halıya yığılıp kaldı.

Bir anda kapıya doğru dönen Jardir tekmeyi bastı. Kapı içeriden kilitlenmişti. Dişlerini sıkıp bir kez daha tekmelediğinde içeri doğru açılan kapı, yan duvara çarptı.

Önündeki manzarayı sindirmek için bir an duran Jardir, sanki göğsüne bir mızrak yemiş gibi hissetti. Andrah'ı, Inevera'yı saçından tutmuş, ona zorla sahip olurken görmeyi beklemişti. Aksine karısı, tıpkı o sabah Qasha'nın kendisine yaptığı gibi şişman adamın üzerinde şehvetle kalkıp inmekteydi. Andrah kafasını kaldırıp Jardir'e korku dolu gözlerle baktı, ancak Inevera'nın hafif ağırlığı altında hareket edemiyordu. Jardir, öfkesi dolayısıyla bunu kendi kafasından uydurup uydurmadığından emin değildi, ancak kendisine dönmüş karısının dudağının köşesinde sanki hafif bir sırıtış görmüştü. Bu, kadının ondan çaldığı onurun son damlasıydı.

Eğer biraz önceki öfkesinin ateşi bir yangınsa, şimdiki Nie'nin cehenneminin beşinci katmanı sayılırdı. Doğrudan duvardaki silah rafına yürüdü ve saplama amaçlı kısa bir mızrak seçti. Tekrar onlara döndüğünde, Andrah'ın, Inevera'nın altından kurtulup ayağa kalktığını gördü. Sarkık erkekliği devasa göbeğinin yarattığı gölge altında kaybolup gitmiş bir halde Jardir'in yatak odasında duruyordu. Bu görüntü, Jardir'i tiksindirmişti.

"Dur! Sana emrediyorum!" diye haykırdı Andrah, saldırıya geçmiş Jardir'e. Ancak Jardir'in umurunda değildi. Mızrağının kıçını, adamın çenesine indirdi.

"Sen bile bu meselede bir kocanın hakkını inkâr edemezsin!" diye haykıran Jardir, Andrah'ı yere serdi. "Bu gece Krasia'ya bir iyilik yapıyorum!" Adamı şişlemek üzere mızrağını kaldırdı.

Inevera onun kolunu yakaladı. "Ahmak!" diye bağırdı. "Her şeyi mahvedeceksin!"

Jardir arkasını dönerek Inevera'yı elinin tersiyle tokatladı. "Korkun olmasın sadakatsiz *jiwah*," dedi Andrah'a geri dönerek. "Mızrağım elbet seni de bulacak."

Jardir, mızrağını bir kez daha kaldırdığında Andrah çığlık çığlığaydı ancak bir anda etraftaki her şey kırmızı ve turuncuya büründü. Jardir müthiş bir şiddetle çarpılmış, kurbanından

uzağa fırlatılmıştı. Ağır savaşçı kıyafetinin içine dikilmiş kil tabakalar darbenin şiddetinin çoğunu karşılamıştı ancak Jardir, duvara çarpıp yere düştüğünde, cüppesinin alevler içinde olduğunu fark etti. Bağırışlar içinde onları üzerinden attı.

Sharik Hora'daki ilk buluşmalarında yanında getirmiş olduğu ateş iblisi kafatasını elinde tutan Inevera'ya baktı. Karısı, o durumda bile, eşi benzeri olmayan güzelliğinin farkında olarak iki adamın karşısında en ufak bir utanç emaresi göstermeden duruyordu. Jardir'in içi nefretle olduğu kadar şehvetle de dolmuştu ve bu iki duygu, birbirine baskın gelmek için mücadele ediyordu.

"Şu ahmaklığından vazgeç!" diye bağırdı Inevera.

"Artık senden emir almıyorum," dedi Jardir. "Bu sarayın tümünü yakıp yıksan da, o pis domuzu öldürüp sana onun cesedi üzerinde sahip olacağım!" Andrah bu sözlere sızlandı, ancak Jardir'den gelen hırlama onu susturdu.

Inevera gözünü bile kırpmamıştı. Diğer eline de küçük bir obje aldı. Bir kömür parçasına benziyordu ancak üzerine kazılmış muhafaza alev almışçasına parladığında, Jardir onun da *alagai hora* olduğunu anladı. Kararmış kemik parçası çatırdadı ve içinden çıkan gümüşi bir sihir, Jardir'i bir yıldırım gibi çarptı.

Ayakları yerden kesilen Jardir bir kez daha duvara fırlatılmıştı. Vücudunu kırıp geçiren acı, hayal edebileceğinin çok ötesindeydi. Kendini bu acıya açmak istedi, ancak geldiği gibi yok olan acı, ardında sadece katıksız bir dehşet bırakmıştı. Bir kez daha Inevera'ya döndü. Karısı, elindeki taşı bir kez daha kaldırdığında yıldırım onu bir kez daha çarptı. Jardir yine ayağa kalkmaya çalıştı ancak uzuvları, artık komutlarına yanıt vermiyor, kasları kontrol dışı bir halde kasılıyordu.

"Sonunda anlaşmaya başladık," dedi Inevera. "Ben Everam'ın iradesiyim ve bana karşı koyma düşüncelerini bir kenara bıraksan iyi edersin. Eğer şişman domuzun tekiyle yatmam sana beyaz sarığı getiriyorsa, işleri mahvetmek yerine bana teşekkür etmen gerekir."

"Şişman domuz mu?" diye bağırdı Andrah, sonunda ayağa kalkarak. "Ben..."

"Sen ben istediğim için hayattasın," dedi Inevera. Kaldırdığı iblis kafatasının ağzı alevlendiğinde, Andrah'ın beti benzi attı.

"Jardir diğer kabilelerin *Sharum*ları ve *Damaji*lerinin gönlünü kazanana kadar ona vereceğin desteğe ihtiyacım vardı," dedi Inevera. "Ama artık Qasha hamile olduğuna göre, *Sharum*lar, onun gece vakti olduğu kadar gün vaktinde de onlarla kardeş olduğunu görecekler. Artık onu görevinden asla çekip alamazsın."

"Ben Andrah'ım!" diye bağırdı adam. "Bu sarayı elimin tek hareketiyle yerle bir ederim!"

Inevera güldü. "O durumda iç savaşla karşılaşırsın. Ahmann'ı öldürsen bile, *dama'ting* eşlerini ne yapacaksın? Âdet olduğu üzere ırzlarına geçip hepsini mızraktan mı geçireceksin? Evejah'da bir *dama'ting*'e zarar vermeye cüret edenlerin kaderi hakkında yazılmış kanunlar açıktır."

Andrah kaşlarını çattı. Vereceği bir cevap yoktu.

"Cennet'in kapıları kapandı," diyen Inevera, çıplaklığını kapatmak üzere omzunun üzerinden ipek bir gecelik geçirdi. "Senden halka açıklanacak bir ilana ihtiyacım olduğunda bu kapılar belki yine açılabilir. Ya da Ahmann'ı gönderip bu ilanı kanınla da yazdırabilirim. Ama o vakit gelene kadar, pörsümüş mızrağını alıp sarayına geri döneceksin."

Giyinmekle vakit kaybetmeyen Andrah, kıyafetlerini kollarına aldı ve odadan aceleyle seğirtti.

Inevera, Jardir'e yaklaştı ve yanında diz çöktü. Yıldırım fırlatmakta kullandığı iblis kemiği ufalanmıştı. Elindeki kül parçalarını temizlerken Inevera'nın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Güçlüsün," dedi. "Bir darbeden sonra ayakta kalacak çok az adam vardır. Sen ise üç darbede sakinleştirilebildin. Bu gece yeni bir muhafaza oyarken, daha büyük bir kemik kullanacağım."

Jardir'e uzandı ve kocasının saçını düzeltip yüzünü okşadı. "Ah, aşkım," dedi kederli bir sesle. "Bunu görmemiş olmanı ne kadar isterdim bilemezsin."

Jardir, dilinin neredeyse tüm ağzını dolduracak kadar şiştiğini hissediyordu. "Neden?" diye sorabildi, uzun uğraşlar sonunda.

Inevera iç geçirdi. "Andrah, arkadaşını böylesine rezil ettikten sonra öldürdüğün için seni idam edecekti. Hayatını kurtarmak ve sana güç sağlamak için yapmam gerekeni yaptım. Ama korkun olmasın. Onun tahtını alacağın gün yaklaşıyor ve o vakit, onun erkekliğini bizzat kendin kesip kopartabileceksin."

"Bana..." diye söze başladı Jardir. Ne var ki daha fazlası ağzından çıkmadı. Sertçe yutkunurken dilini nemlendirmeye çalıştı ama bu bile imkânsız görünüyordu.

Ayağa kalkan Inevera, ona biraz su getirdi. Kocasının dudakları üzerine sürdü ve yutkunmasını kolaylaştırmak için boğazını ovuşturdu. Üzerindeki ipek geceliğin bir kısmıyla Jardir'in ağzını kurularken, çıplak göğüslerinden biri ortaya çıkmıştı. Jardir, o anda bile onu nasıl arzu ettiğine şaşırıyordu ancak bu duygunun varlığını inkâr edemezdi.

"Bana Sharum Ka'yı öldürttüğünde," dedi, "sonucun bu olacağını biliyor muydun?" Bir kez daha uzuvlarını hareket ettirmeye çalıştı ve bir kez daha başarısız oldu.

Inevera tekrar iç çekti. "Hayatın daha yirmi kış gördü aşkım, ama sen bile Krasia'nın on bin *dal'Sharum*'a sahip olduğu zamanları hatırlıyorsun. En yaşlı *Damaji*'ler, bunun on katı olduğu zamanları hatırlarlar. Kadim parşömenlerse, Dönüş'ten önce sayılarımızın milyonlarla ifade edildiğini gösterirler. İnsanlarımız ölüyor Ahmann, çünkü bir liderleri yok. Güçlü bir Sharum Ka'dan ya da daha güçlü bir Andrah'tan fazlasına ihtiyaçları var. Nie, sonuncumuzu da çölün kumlarına savurmadan önce, Shar'Dama Ka'ya ihtiyaçları var."

Duraksayan Inevera gözlerini başka yöne çevirdi. Sanki bir sonraki sözlerini söylemeden önce kafasında tartıyor gibiydi. "O ilk gece, zarlara seni bir daha görüp göremeyeceğimi sormadım," diye itiraf etti. "Tüm Krasia'da, bizi sürekli verdiğimiz zayiatlardan kurtarıp şana götürecek bir adamın olup olmadığını sordum. Ve zarlar beni yıllar önce Labirent'te ağlayan bir oğlana yönlendirdi."

"Kurtarıcı ben miyim?" diye sordu Jardir kısık sesle. İnanamıyordu.

Inevera omuz silkti. "Zarlar asla yalan söylemez, ancak hiç-

bir zaman kesin de konuşmazlar. İnsanların senin o olduğuna inanacakları ve peşinde birleşecekleri gelecekler de var, bir başkasının peşinde birleşecekleri gelecekler de... Veya kimseyi takip etmeyecekleri..."

"Öyleyse ne işe yararlar ki?" diye sordu Jardir. "Eğer *inevera* olan buysa, buna karar verecek olan kaderdir."

"Kader, senin anladığın gibi değiştirilmez bir yazgı değildir." dedi Inevera. "Tabii Sharak Ka, yani son muharebenin yakında yapılacağı gerçeği dışında. Geleceğin başına buyruk çizilmesine izin veremeyiz. Seni, bidoyu üzerine geçirdiğin ilk andan beri izliyorum, sevgilim. Sen Krasia'nın kurtuluşu için en iyi umudumuzsun ve senin için her menfaati gözetecek, her fırsatı yakalayacak, her durumdan istifade edeceğim. Bunun bedeli, kendi vücudumun şerefi ya da senin şerefin olsa bile."

Jardir ona büyümüş gözlerle baktı. Uzuvları gibi ağzı da kuvvetten kesilmişti. Söyleyecek söz bulamıyordu. Eğilen Inevera, kocasını yumuşak ve soğuk dudaklarıyla alnından öptü. Ardından ayağa kalktı ve Jardir'in zeminde çaresizce kasılıp durmasını izledi.

"Yaptığım her şey senin için ve Sharak Ka için," diyerek odadan ayrıldı.

6. Bölüm

SAHTE KURTARICI

D.S. 333

Kış

"*Chin*ler köle olmaya oldukça uygun olduklarını kanıtlıyorlar," dedi Jayan. "En aşağılık olanı bile kendi hayatına öylesine yüksek bir paha biçiyor ki, içlerinden kimse bize karşı çıkmaya cesaret edecek yüreği bulamıyor. Bu gerçekten de mühim bir fetih, baba. Şanın sınır tanımıyor."

Jardir başını sağa sola salladı. "Güneşi görebilmek görüş yeteneğimizi ne denli sınıyorsa, birkaç kum tanesini hareket ettirmiş olmak da gücümüzü o kadar sınar. Zayıf olanlar üzerinde egemenlik kurmakta şan yoktur."

"Yine de, bu bize bahşedilmiş büyük bir lütuf," diye bastırdı Jayan. "Zaferimiz tamamlandı ve hiçbir bedel ödemedik."

Odanın karşısında minik yazı masasının arkasında oturan Abban alayla güldü.

"Buna eklemek istediğin bir şey mi var, *khaffit*?" diye cevap bekledi Jayan.

"Hayır, prensim," dedi Abban çabucak. Başını defterlerden kaldırdı, deve şeklinde tokmağa sahip bastonundan destek alarak ayağa kalktı ve yerlere kadar eğildi. "Bir öksürüktü."

"Hayır, lütfen," dedi Jayan. "Seni bu kadar eğlendiren nedir söyle bize."

Abban'ın gözleri Jardir'e kaydı. Jardir başıyla onayladı.

"*Dal'Sharum* kaybımız olmayabilir prensim, ancak ödediğimiz bedeller kesinlikle mevcuttur," dedi Abban. "Erzak, giyecek, barınak, ulaşım... Sahip olduğumuz devasa orduyu sürekli hareket halinde tutmanın bedeli ölçülemez derecede fazladır. Babanız tüm on iki kabilenin zenginliğini ve Everam'ın Armağanı'nı elinde bulundurabilir, ama o zenginliğin bile sonu vardır."

Asome başıyla onayladı. "Evejah'da şöyle buyrulur: *Bir adamın para kesesi boşaldıkça rakipleri cesaretlenir.*"

Jayan güldü. "Babama kim karşı çıkmaya cüret edebilir ki? Hem, Shar'Dama Ka herhangi bir şey için neden ödeme yapmak zorunda olsun? Bu diyarı fethettik. İstediğimizi alırız."

Abban başıyla onayladı. "Orası öyle, ancak soyulmuş bir tüccarın, mal stokunu yenilemek için sermayesi olmaz. Mum yapımcısının tüm mumlarını elinden alabilirsiniz, ama o mumların en azından maliyetini ödemediğiniz takdirde, kendinizi eninde sonunda karanlıkta bulursunuz."

Jayan alay edercesine güldü. "Mumlar parşömenlere tapan zayıf *khaffit*ler içindir. Gece vakti savaşan savaşçılar için önemleri yoktur."

"Mızraklar için kereste ve çelik olsun öyleyse," dedi Abban sabırla. Sanki küçük bir çocuğa bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Savaşçı kıyafetleri için kumaş, zırhlar için ısıtılmış kil. Koşum takımları için deri ve yağ. Bunlar yoktan var olmuyorlar. Eğer her tohumu ve keçiyi çalarsak, bir yıl sonra karınlarımızı doyuracak hiçbir şeyimiz kalmaz."

"Bana hitap şeklin hiç hoşuma gitmiyor, domuz kemiricisi," diye hırladı Jayan.

"Sessiz ol ve dikkatini onun sözlerine ver," diye kestirip attı Jardir. "*Khaffit* sana bilgelik sunuyor oğlum. Bunu kabul etmen akıllıca olur."

Jayan babasına şok içinde baktı, ancak çabucak toparlanıp boyun eğdi. "Tabii, baba." Gözleri Abban'a ateş püskürüyordu.

Jardir, şimdiye kadar sessizce durup dinlemiş olan Asome'ye döndü. "Ya sen, oğlum? *Khaffit*'in sözlerine söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Aşağılık *khaffit*'in sözlerinde haklılık payı var," diye kabul etti Asome. "*Damaji*ler arasında senin yükselişine içerlemiş olan kişiler hâlâ mevcut ve kendi kabilelerinin insanlarının herhangi bir şeyden mahrum kalmasını nifak tohumları ekmek için bahane edebilirler."

Jardir başıyla onayladı. "Peki bu soruna çözüm getirmek için sen ne yapardın?"

Asome omuz silkti. "Daha fazla cesaretlenmelerine izin vermeden sadakatsiz *Damaji*leri öldürüp yerine yenilerini getirebilirdim."

"Bu eylemin kendisi de nifak tohumları ekilmesine neden olur," diye yorumda bulundu Jardir. Abban'a döndü.

"Ordumuzu şehirde bir arada tutmak fazla maliyetli," dedi Abban. "O yüzden küçük köylere dağıtılmalılar." Jardir'in oğulları, şişman tüccara şok içinde bakakaldılar.

"Ordumuzu dağıtmak mı? Ne biçim bir ahmaklık bu?" diye cevap bekledi Jayan. "Baba, bu *khaffit* hem bir korkak hem de bir ahmak! Yalvarırım, bırak öldüreyim şunu!"

"Aptal oğlan!" diye bağırdı Jardir. "*Khaffit*'in söylediklerini ben anlamıyor muyum sanıyorsun?"

Jayan, babasına şok içinde baktı.

"Bir gün, oğullarım," dedi Jardir, bir Jayan'a, bir Asome'ye bakarak, "ben öleceğim. Eğer bunu izleyen günlerde hayatta kalmak istiyorsanız, bulabildiğiniz her bilgelik kırıntısına ihtiyacınız var."

Jayan, Abban'a dönüp başını eğdi. Bu oldukça ufak bir hareketti ancak gözleri, kendisini mahcup durumda bırakan şişman tüccara ölüm vaat ediyordu. "Lütfen *khaffit*, sahip olduğun ihsanı paylaş."

Abban buna karşılık olarak saygıyla başını eğdi, gerçi elindeki bastonuna rağmen daha da fazla eğilebilirdi. "Kaybettiğimiz buğday ambarlarını da göz önünde bulundurursak, merkez şehir tüm Krasialı insanları sefalet çekmeksizin beslemeye yetmeyecek prensim. Ancak bu şehrin etrafında bir tekerleğin parmakları gibi sıralanmış yüzlerce küçük köy var. Yeşildiyar dükünden bunların bir listesini alıp, kabileler arasında bölüştürebiliriz."

"Bu, savunmak için fazla büyük bir alan," diye araya girdi Asome.

Abban omuz silkti. "Kimden savunmak için? Bizi tehdit eden herhangi bir ordu yok ve prensimin de dediği gibi *chin*lerden oldukça iyi köle oluyor. Shar'Dama Ka'nın ordularını bir daha ihtiyaç olana kadar dağıtmak ve babanızı, onları beslemek zorunluluğundan azat etmek çok daha iyi olmaz mı? Aksine, toprağını sürüp, vergisini kesip, gece vakti *alagai*larını avlayabilecekleri kendi arazilere sahip olduklarını bir düşünün. Yeşildiyar *sharaji*leri oluşturup, kendi arazilerinde yaşayan oğlanları eğitime tabi tutabilir, kadınları ve yaşlıları bahar geldiğinde toprağı işleme işine verebilirler. Bundan bir yıl sonra, kabilelerin her biri şimdiye dek hiç olmadıkları kadar zengin olacak, binlerce yeşildiyarlı *nie'Sharum*'a sahip olacaklar. Kabilelere sefalet yerine zenginlik verirsek, oğlanların yaşı geldiğinde, Shar'Dama Ka, dünyanın gördüğü en büyük orduya sahip olacaktır. Askerlerinin hepsi ona son derece sadık olacaklar ve tüm bunların en iyi tarafı da şu ki, kendi kendilerini besleyebilecekler."

Jardir oğullarına baktı. "*Khaffit*'in faydasını görüyor musunuz şimdi?"

"Evet, baba," diye cevaplayan oğulları, benzer şekillerde başlarını eğdiler.

Ϡ

Damaji Ashan taht odasına girdi, elleri ve dizlerinin üzerine çöküp alnını zemine koydu. Beyaz cüppelerinde kan lekeleri vardı ve kara sarığının gerisindeki gözlerinde gaddar bir ışık parıldıyordu.

"Kalk, dostum," dedi Jardir. Ashan, Jardir şimdiki konumuna yükselmeden önce bile her zaman onun en sadık danışmanı olmuştu. Krasialı kabileler içinde en güçlü kabile olan Kaji'nin başına geçmiş olan adam, halefi olarak en büyük oğlu Asukaji'yi, yani Jardir'in kız kardeşi Imisandre'den olma yeğenini göstermişti. Jardir'in kendisinden sonra, dünyada Ashan'dan daha güçlü kimse yoktu.

"Shar'Dama Ka, işitmeniz gereken haberler var," dedi Ashan.

Jardir başıyla onayladı. "Söyleyeceklerin her zaman başım üstünedir, dostum. Konuş."

Ashan başını sağa sola salladı. "Bu sözleri kaynağından duyman en iyisi olacak, Kurtarıcı."

Jardir buna tepki olarak bir kaşını kaldırdı, ama yine de başıyla onaylayarak Ashan'ı takip etti. Dışarı, şehrin buz tutmuş sokaklarına çıktılar. Jardir'in sarayı olarak el koyduğu binanın pek fazla uzağında olmayan bir binaya, *chin*lerin tapınma amaçlı kullandığı ibadethanelerden birine ilerlediler. Muhteşem Sharik Hora ile karşılaştırıldığında pespaye ve süssüz görünüyordu ancak yine de, diğer Kuzeydiyarı binalarına göre oldukça etkileyiciydi. Kalın taşlardan inşa edilmiş üç katlı bina, güçlü muhafazalara sahipti.

Başı çeken Ashan, yapıya giren ilk kişi oldu. Jardir de içeri girdiğinde, karşılaştığı manzaraya şöyle bir baktı ve *dama*ların, bu Kutsal Ev'e sadece el koymakla kalmamış olduğunu gördü. İçeridekiler etrafı, Çöl Mızrağı'ndan ayrıldıklarından beri ölen *dal'Sharum*ların ağartılmış ve lakeyle cilalanmış kemikleriyle süslemeye çoktan başlamışlardı. Şerefli ölülerin ruhlarının korumasıyla, kuzeydeki hiçbir yapı, burası kadar güvenli olmayacaktı.

Yapının altındaki soğuk mezarlık tünellerine, aşağıya indiler.

"*Chin*ler, şerefli ölülerini buraya yatırıyorlarmış," diye açıkladı Ashan, Jardir duvarlardaki boşlukları incelerken. "Geldiğimizde burayı o tür değersiz pisliklerden arındırdık ve bu tünelleri daha önemli amaçlar için kullanmak üzere hazırladık."

Sanki tam sırası gelmiş gibi, bir erkek çığlığı duyuldu. Bu ıstırap dolu haykırışlar yeraltı koridorlarında yankılandı. Ashan bu sesi umursamadı ve Jardir'i tünellerin içinden özel bir odaya götürdü. İçeride, birkaç kuzeyli rahip odanın tam ortasında, bileklerinden tavandaki bir kirişe asılmış şekilde duruyordu. Cüppelerinin üst kısmı yırtılıp bir kenara atılmıştı ve vücutlarının üstü, *alagai* kuyruğu denen kırbacın yarattığı derin kesiklerle kaplıydı. Bu kırbaç, en güçlü adamların bile iradesini kırmaya yeterdi.

Ashan, işkenceci *dal'Sharum*ları elinin bir hareketiyle oda-

nın dışına gönderdi ve tutsaklardan birine doğru hızlı adımlarla ilerledi.

"Sen," dedi işaret ederek. "Bana söylediklerini Shar'Dama Ka'ya tekrarla. Tabii cesaretin varsa."

Rahip başını zayıfça kaldırdı. Gözlerinden biri kapanacak kadar şişmişti ancak diğerinden gözyaşları süzülüyor, yüzündeki kan ve kirin üzerinden yolunu buluyordu.

"Nüve'ye... kada... yol... va..." diye geveleyen adam, Ashan'a tükürmeye çalıştı. Bu zayıf bir teşebbüstü ve kanlı tükürüğü, sadece alt dudağının üzerinden yere aktı.

Buna tepki gösteren işkenceci ileri çıktı. Elindeki penseyle rahibin yanına gitti, yüzünü sertçe tuttu, ağzını zorla açtı ve penseyi adamın ön dişlerinden birine götürdü. Adamın çığlıkları odayı doldurdu.

"Yeter," dedi Jardir bir süre sonra. İşkenceci anında durdu, saygıyla eğildi ve duvara çekildi. Bileklerinden zincirlenmiş adam, gevşekçe asılı kaldı. Ona kederli bir ifadeyle bakan Jardir adama yaklaştı. "Ben, sonsuz merhamete sahip Everam tarafından gönderilen Shar'Dama Ka'yım. Dürüstçe konuşursan, acına bir son vereceğim."

Rahip başını kaldırıp ona baktı ve sanki kendini az da olsa toparlamış göründü. "Seni tanıyorum," dedi boğuk ve hırıltılı bir sesle. "Kurtarıcı olduğunu iddia ediyorsun, ama o değilsin."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Jardir.

"Çünkü Kurtarıcı çoktan geldi," dedi Rahip. "Dövmeli Adam karanlıkta yürüyor ve nüvelikler onu gördükleri anda kaçışıyorlar. O, Kurtarıcı'nın Çukuru köyünü yok olmanın eşiğinden kurtardı ve sırası geldiğinde senin icabına da bakacak."

Jardir, şaşkınlık içinde Ashan'a döndü.

"Bu sadece tek bir adamın sözleri değil, Shar'Dama Ka," dedi *Damaji*. "Diğer *chin*ler de şu muhafazalı kâfirden söz ediyorlar. Eğer hakkın olan konumu güvene almak istiyorsan, bu sahte kurtarıcıyı zaman kaybetmeden yok etmek zorundasın."

Jardir başını sağa sola salladı. "Tıpkı karım gibi konuşuyorsun, eski dostum."

7. Bölüm

YEŞİLDİYARLI

D.S. 326

"Bir gün Sharum Ka olacağım!" diye bağırdı Jayan, küçük mızrağını Jardir'in onun için yaptırdığı paçavra dolu düşman mankenine saplarken. Bu manken, tavandaki kirişe iplerle bağlı bir halde asılıydı.

Jardir, oğlunun enerjisinden oldukça keyif alarak gülüyordu. Jayan şimdi on iki yaşındaydı, bidosu üzerindeydi ve lapa sırasında asla aç kalmıyordu. Jardir, oğullarına daha ilk adımlarını attıkları günden beri *sharukin* öğretmeye başlamıştı.

"Sharum Ka olmayı *ben* istiyorum," dedi on bir yaşındaki Asome. "Aptal bir *dama* olmak istemiyorum." Bir omzunun üzerinden geçirilmiş olan beyaz kumaşı çekiştirdi.

"Ah, ama sen Sharum Ka'nın Everam ile olan bağlantısı olacaksın," dedi Jardir. "Ve belki de bir gün, tüm Kaji kabilesinin *Damaji*'si olacaksın. Hatta Andrah bile olabilirsin." Gülümsedi ancak içten içe oğlana katılıyordu. Oğullarının rahip değil, savaşçı olmasını istiyordu. Sharak Ka yaklaşmaktaydı.

Inevera önce Jayan'ın beyazları giymesini istemişti, ancak Jardir bunu kati surette reddetmişti. Bu, onun karısından koparabildiği nadir zaferlerden biriydi fakat bu zaferin ne kadar değeri olduğunu merak ediyordu. Inevera'nın aslında en başından

beri Asome'yi beyazlar içinde görmek istiyor olması oldukça muhtemeldi.

Diğer oğlanlar da etrafa toplanmışlar, ağabeylerini etkilenmiş ifadelerle izliyorlardı. Jardir'in diğer oğullarının birçoğu *Hannu Pash* için fazla küçüklerdi ve önlerindeki yola çıkmaları için beklemeleri gerekiyordu. İkinci oğlanlar *dama*, diğerleri *Sharum* olacaktı. O gün, Kara Ay'ın ilk gecesiydi ve Nie'nin güçlerinin zirveye eriştiği, Alagai Ka'nın etrafta dolaştığı söylenirdi. Hiçbir şey bir savaşçıya gece vaktinden önce oğullarını görmek kadar güç katamazdı.

Ve kızlarını, diye düşündü Jardir, Inevera'ya dönerek. "Her Kara Ay'da kızlarım da evlerine dönebilseler, daha da memnun olurdum."

Inevera başını iki yana salladı. "Eğitimlerine ara vermemeliler, kocacığım. *Nie'dama'ting*lerin *Hannu Pash*'ı çok sıkıdır." Bu doğruydu. Kızları, oğullarından çok daha erken alınmışlardı. En büyük kızlarını yıllardır görmemişti Jardir.

"Her biri *dama'ting* olmayacaktır herhalde," dedi. "Sadık adamlarımla evlenecek kız çocuklara da sahip olmalıyım."

"Olacaksın da," diye cevapladı Inevera. "Hiçbir erkeğin zarar vermeye cüret edemeyeceği kızlara. Sana, kocalarından daha sadık kızlara."

"Ve babalarından da çok Everam'a sadık olanlara," diye mırıldandı Jardir.

"Tabii ki," dedi Inevera. Jardir, karısının eşarbının ardında gülümsediğini hissedebiliyordu. Tam cevap verecekti ki, Ashan odaya girdi. Oğlu Asukaji, Asome'yle aynı yaştaydı ve babasını *nie'dama* bidosu içinde takip ediyordu. Ashan, Jardir'e başını eğdi.

"Sharum Ka, *kai'Sharum*ların sizinle halletmek istedikleri bir mesele var."

"Oğullarımla birlikteyim, Ashan," dedi Jardir. "Bekleyemez mi?"

"Özür dilerim, Baş Savaşçı, ancak bekleyebileceğini sanmıyorum."

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Jardir. "Nedir sorun?"

Ashan bir kez daha başını eğdi. "Sanırım Sharum Ka bu sorunu kendi gözleriyle görürse daha iyi olacak," dedi.

Jardir bir kaşını kaldırdı. Ashan, daha önce herhangi bir konuda kendi yorumunu söylemekten kaçınmamıştı. Jardir'in, onun söyleyeceklerine karşı çıkacağını bilse bile.

"Jayan!" diye seslendi Jardir. "Mızrağımı ve kalkanımı getir! Asome! Sen de cüppelerimi!"

Oğlanlar, Jardir beklerken emirleri yerine getirmek için koşturdular. Onu şaşırtan bir şekilde, Inevera da ayağa kalktı. "Kocamla yürüyeceğim."

Ashan saygıyla eğildi. "Tabii ki, *dama'ting*."

Jardir, eşine keskin bir bakış attı. Ne biliyordu? O lanet kemikler bu gece hakkında ona ne söylemişlerdi?

Çocukları geride bırakan üçlü, çok geçmeden yola çıkmış, Sharum Ka sarayının, savaşçıların eğitim sahalarını karşıdan gören büyük taş merdivenlerinden aşağı inmekteydiler. En uç noktada Sharik Hora ve oraya uzanan uzun yolun kenarlarında kabilelerin büyük çadırları vardı.

Merdivenlerin zemine ulaştığı yerin yakınlarında, saray surlarının epeyce içerisinde, bir grup *Sharum* ve *dama*, bir çift *khaffit*'i çevrelemişti. Jardir, bu manzaraya sinirlendi. *Khaffit*lerin ayaklarının, Sharum Ka'nın kalesinin önünü lekelemesi bir hakaretti. Tam bir şeyler söylemek üzere ağzını açmıştı ki, *khaffit*lerden biri gözüne takıldı.

Abban.

Jardir yıllardır eski dostunu hiç düşünmemişti. Sanki oğlan, yemini bozduğu o gece, Jardir için ölmüştü. O zamandan bu yana on beş yıl geçmiş ve Jardir, o zamanlar olduğu bidosu içindeki sıska, ufak oğlana göre oldukça değişmişti. Yine de, Abban'daki değişim onunkinden bile fazlaydı.

Eski *nie'Sharum*, inanılmayacak ölçüde şişmanlamış, neredeyse Andrah kadar iğrenç bir görüntüye sahip olmuştu. Hâlâ *khaffit*lerin kahverengi yeleği ve kepini takan adamın diğer kıyafetleri, parlak bir gömlek ve rengârenk ipekten yapılma bir pantolondan oluşuyordu. Koni biçimindeki kahverengi kepini, kızıl ipekten yapılma bir sarıkla sarmalamıştı. Sarığının tam ortasına bir mücevher taşı yerleştirilmişti ve kemeri ile terlikleri

yılan derisindendi. Fildişi bastonunun başı bir deve şeklinde yapılmıştı ve devenin hörgüçlerinin arası, adamın kolunun altına rahatça yerleştirilecek şekilde tasarlanmıştı.

"Burada gerçek erkeklerin arasında durmaya değer olduğunu sana düşündüren nedir?" diye sordu Jardir.

"Özürlerimi kabul edin, büyük savaşçı," dedi Abban. Yerdeki toprağa elleri ve dizleriyle kapanarak alnını yere koydu. Artık *kai'Sharum*luğa yükselmiş olan Shanjat güldü ve adamın sırtına tekmeyi geçirdi.

"Şu haline bak," diye hırladı Jardir. "Bir kadın gibi giyiniyorsun ve lekeli zenginliğinle sanki inandığımız her şeye bir hakaret değilmiş gibi gösteriş yapıyorsun. Düşmene izin vermeliydim."

"Lütfen, büyük efendi," dedi Abban. "Niyetim hakaret değildi. Burada sadece tercüme yapmak için bulunuyorum."

"Tercüme mi?" diye soran Jardir, Abban'ın yanındaki diğer *khaffit*'e baktı.

Ancak diğer adam, *khaffit* değildi. Soluk derisi, saçı, kıyafetleri ve en çok da yanında taşıdığı yıpranmış mızrak onun *khaffit* olmadığını açıkça gösteriyordu. Bu bir *chin*di. Kuzeydeki yeşil diyarlardan gelmiş bir yabancı.

"Bir *chin* mi?" diye sordu Jardir, *dama*'sına dönerek. "Beni buraya bir *chin* ile konuşmam için mi getirdin?"

"Onun sözlerine kulak ver," diye vurguladı Ashan. "Anlayacaksın."

Jardir yeşildiyarlıya bir kez daha baktı. Daha önce bir *chin*'i yakından hiç görememişti. Kuzeyli Ulakların bazen Büyük Pazar'a geldiklerini biliyordu ama orası erkekler için uygun bir yer değildi ve çocukluğundan hatırladığı anıları oldukça muğlaktı. Dahası, açlık ve utançla lekeliydiler.

Bu *chin*, Jardir'in hayal ettiğinden farklıydı. Jardir'in ilk kez karaları üzerine geçirdiği yaşta görünüyordu ve gençti. Yine de sert bir havası vardı. Duruşu ve hareketleri bir savaşçı gibiydi. Gözleri, Jardir'in bakışlarına cesurca karşılık veriyordu. Tıpkı gerçek bir erkeğin yapması gerektiği gibi.

Jardir, kuzeyli adamların *alagai'sharak*'tan vazgeçtiklerini ve muhafazalarının ardında birer kadın gibi sindiklerini biliyordu

ancak Krasia'nın kumları yüzlerce mil boyunca, etrafta herhangi bir korunma olmadan uzanırdı. Bu kumları aşarak gelen her kimse, geceler boyu *alagai*larla yüz yüze kalmış olmalıydı. Bu adam bir *Sharum* olmayabilirdi, ancak bir korkak da değildi.

Jardir bakışlarını aşağı çevirerek, Abban'ın sızlanmakta olan suretine döndü. "Konuş. Ve çabuk ol. Varlığın bile bana bir hakaret."

Abban başını salladı ve kuzeyliye dönerek kulağı tırmalayan, gırtlaksı bir dilde birkaç kelime konuştu. Kuzeyli ciddi bir şekilde cevapladı ve mızrağının kıçını cümlesini vurgulamak amacıyla yere vurdu.

"Bu Arlen asu Jeph am'Bales am'Dere," dedi Abban, Jardir'e dönerek. Tabii gözlerini yerde tutmaya devam ediyordu. "Kuzeydeki Rizon Kalesi'nden size selamlar getiriyor ve bu geceki *alagai'sharak*'ta Krasialı adamların yanında savaşmak için yalvarıyor."

Jardir neye uğradığını şaşırmıştı. Savaşmak isteyen bir kuzeyli mi? Duyulmamış şeydi bu.

"O bir *chin*, Baş Savaşçı," diye hırladı Hasik. "Korkakların ırkından geliyor. Savaşmayı hak etmez!"

"Eğer bir korkak olsaydı, burada olmazdı," diye salık verdi Ashan. "Çoğu Ulak Krasia'ya gelmiştir, ancak sadece bu adam saraya geldi. Eğer dileği buysa, ona savaşmayı çok görmek, Everam'a hakaret olur."

"Muharebede sırtımı bir yeşildiyarlıya dönmeyeceğim," dedi Hasik, Ulak'ın ayaklarına tükürerek. *Sharum*ların çoğu buna katıldıklarını belli ederek başlarını salladılar ve *dama*'nın sözlerine rağmen homurdandılar. Anlaşılan oydu ki, rahiplerin güçlerinin de bir sonu vardı.

Jardir durumu dikkatle gözden geçirdi. Şimdi Ashan'ın neden bu kararı onun vermesini istediğini anlamıştı. Her iki seçim de, ağır sonuçlar doğurabilirdi.

Bir kez daha yeşildiyarlıya bakan Jardir, onun muharebedeki yeteneklerini merak etti. Inevera ona daha önce yeşil diyarları fethedebileceğinin kehanetinde bulunmuştu ve Evejah'da, muharebe yapılmadan önce düşmanın iyice tanınması gerektiği yazılıydı.

"Kocacığım," dedi Inevera sessizce, Jardir'in koluna dokunarak. "Eğer *chin*, Labirent'te bir *Sharum* gibi savaşmak arzusundaysa, mutlaka bir kehanete tabi tutulmalı."

Inevera'nın gelmiş olması sürpriz değildi. Bu adamın özel olduğunu biliyordu ve kehaneti için onun kanına ihtiyacı vardı. Gözlerini kısan Jardir, karısının ona söylemediği şeyin ne olduğunu merak etti. Ama yine de, Inevera ona bu zor durumdan bir çıkış fırsatı sağlıyordu. Jardir'in bu fırsatı değerlendirmemesi bir aptallık olurdu. Hâlâ yerde olan Abban'a döndü.

"*Chin*'e, *dama'ting*'in onun için kemik zarlarını atacağını söyle. Eğer zarların sonucu olumlu olursa, savaşabilir."

Başıyla onaylayan Abban, yeşildiyarlıya dönerek kaba kuzeyli dilinde konuştu. *Chin*'in yüzünden bir rahatsızlık ifadesi gelip geçti. Hayatının yarısını kemik zarlara köle olarak geçirmiş olan Jardir, bu duyguyu iyi biliyordu. Bir süre daha konuşulduktan sonra *chin*, dişlerini sıkarak olumlu anlamda başını salladı.

"Öngörü için onu saraya geri götüreceğim," dedi Inevera.

Başıyla onaylayan Jardir, "Ayin boyunca size eşlik edeceğim. Senin güvenliğin için," dedi.

"Buna gerek olmayacak," dedi Inevera. "Hiçbir adam, bir *dama'ting*'e zarar vermeye cüret edemez."

"Hiçbir *Krasiali* adam," diye düzeltti Jardir. "Şu kuzeyli barbarların ne yapacakları belli olmaz." İfadesi yapmacık bir sırıtışa dönüştü. "Seni onlardan biriyle yalnız bırakarak, lekesiz iffetinin bozulması riskini göze alamam."

Jardir, karısının peçesinin arkasından ona hırladığını biliyordu ancak umurunda değildi. O ve yeşildiyarlı arasında ne yaşanacağını görmeye kararlıydı. Hasik ile Ashan'a da gelmeleri için işaret etti. Bunun amacı, karısının onu etrafta tanık olmaksızın yanından kovamayacak olmasıydı. Varlığı saray zeminini lekeleyecek olsa da, Abban'ı da yanlarında götürdüler. Bu lekenin temizlenmesi, zeminin kanla yıkanmasını gerektirecekti.

Çok geçmeden Jardir, Inevera ve *chin*, kararmış odada yalnız kalmışlardı. Jardir yeşildiyarlıya baktı. "Kolunu uzat, Jeph'in oğlu Arlen."

Chin ona merakla bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Kendi kolunu uzatan Jardir, derisini hayali bir bıçakla hafifçe keser gibi yaptı ve ardından *alagai hora*'nın üzerinde tuttu.

Chin kaşlarını çattı ancak kolunu sıyırıp öne çıkmakta tereddüt etmedi.

Benim ilk tecrübemde olduğumdan daha cesur, diye düşündü Jardir.

Yabancının kolunu hafifçe kesen Inevera'nın elindeki zarlar, çok geçmeden şiddetli bir parlaklık kazandılar. Buna ilk kez tanık olan *chin*'in gözleri büyüdü, pürdikkat izlemeye başladı. Karısı zarları attığında, Jardir, ortaya çıkan sonuca çabucak göz attı. *Dama'ting* eğitiminden geçmemişti ancak Sharik Hora'daki dersleri ona zarların üzerindeki sembollerin çoğunu öğretmişti. Her iblis kemiğinin üzerinde sadece bir muhafaza vardı. Diğer semboller ise sadece kelimelerdi. Kelimeler ve zarların oluşturduğu şekil, neyin olacağını söylerdi. Ya da en azından neyin olabileceğini...

Jardir, "*Sharum*", "*dama*" ve "bir" sözcüklerinin sembollerini görebilmişti ki, Inevera zarları yerden topladı. Shar'Dama Ka... Bunun anlamı ne olabilirdi? Şüphesiz bir *chin*, Kurtarıcı olamazdı. Yoksa Jardir ile arasında bir bağlantı mı vardı?

Jardir'i şaşırtan bir şekilde, Inevera, zarları sallayıp bir kez daha attı. Labirent'te buluştukları ilk geceden beri Jardir ne onun ne de başka bir *dama'ting*'in bunu yaptığını görmemişti. Inevera'da o bilindik *dama'ting* sakinliğinden farklı bir şey yoktu, ancak zarları ikinci kez fırlatmış olması çok şey anlatıyordu.

Ve üçüncü kez fırlatmış olması...

Gördüğü şey her ne ise, bundan emin olmak istiyor, diye düşündü Jardir.

Yeşildiyarlıya baktı. Adam zarları yakından izliyor olmasına rağmen, bunu, Labirent'e ulaşmak için yapılması gereken ilkel bir ayinden ibaret gördüğü belliydi.

Ah, Jeph'in oğlu, keşke o kadar basit olsaydı.

"Muharebeye katılabilir," diyen Inevera, cüppesinin içinden bir kil kavanoz çıkardı. İçindeki kötü kokulu macunu *chin*'in yarasına sürdü ve ardından yarayı temiz bir kumaşla bağladı.

Başını sallayan Jardir, eşinden bir evet ya da hayırdan fazlasını beklemiyordu. *Chin*'i odadan dışarı çıkardı.

"Khaffit," diye seslendi Abban'a. "Jeph'in oğluna surların üzerine çıkabileceğini söyle. Ağıyla bir *alagai* yakalayacak olursa, Labirent'in zeminine inebilir."

"Şüphesiz böyle bir şey olmayacak!" dedi Hasik.

"Everam konuştu, Hasik," diyen Jardir, savaşçıyı sakinleştirdi.

Abban, Jardir'in sözlerini çevirdiğinde *chin* alay edercesine bir ses çıkardı. Ağıyla bir rüzgâr iblisini yakalamayı küçük görmüştü. Jardir gülümsedi. Bu adamı sevebilirdi.

"Çıktığın deliğe geri dön," dedi Abban'a. "Jeph'in oğlu surların üzerinde durmaya değer biri olabilir, ancak sen o hakkı kaybettin. Mızrağın diliyle konuşması gerekecek."

Abban başını eğdi ve yeşildiyarlıya dönerek açıkladı. *Chin* Jardir'e başını sallayarak anladığını belli etti. Yüzü ciddiydi ancak Jardir, adamın gözlerindeki hevesi tanıdı. Güneş battığında *dal'Sharum*ların sahip olduğu ifadeydi bu.

Jardir, diğerleriyle birlikte eğitim alanına inmek üzere hareketlendiğinde, Inevera onun kolunu tuttu. Duraksayan Ashan ile Hasik de döndüler.

"Gidin. *Chin*'e bizim el işaretlerimizden birkaçını öğretebilecek misiniz bir bakın," dedi Jardir. "Biraz sonra size katılacağım."

"*Chin*, senin Shar'Dama Ka konumuna yükselmende etkili olacak," dedi Inevera, yalnız kaldıklarında. Ses tonu samimiydi. "Onu kardeşin gibi bağrına bas, ancak mızrağının ulaşabileceği mesafede tut. Eğer Kurtarıcı olarak karşılanmak istiyorsan, bir gün onu öldürmek zorundasın."

Jardir, anlaşılmaz karısının gözlerine sertçe baktı. *Bana söylemediğin ne?* diye merak etti.

Yeşildiyarlı, o akşam güneş batarken ne korku ne de endişe emaresi gösterdi. Surların üzerinde sırtı dik bir şekilde duruyor, çöl kumlarına hevesle bakıyor, düşmanın yükseldiğini gösterecek ilk işaretleri bekliyordu.

Bu adamın Jardir'in kuzeyli zayıf adamlar hakkında aldığı

dersler sonrasında hayal ettikleriyle alakası bile yoktu. Herhangi bir Krasialının yeşildiyarlara gidip kuzeyli insanları görmesinin üzerinden kaç yıl geçmişti? Yüz yıl mı? İki yüz mü? Dönüş'ten bu yana herhangi biri Çöl Mızrağı'nı terk etmiş miydi?

İki savaşçı, adamın arkasında kıs kıs gülmekteydi. Bunlar Majah'dan sonra en güçlü kabile olan Mehnding kabilesinin savaşçılarıydı. Mehnding kabilesi, kendini tamamıyla uzak mesafe silahlarının sanatına adamıştı. Taş sapanları ve akrep düzenekleri inşa ederler, fırlatılmak üzere ocaklardan taş çıkarırlar ve dev akrep iğneleri üretirlerdi. Bunlar üç yüz metreden bir kum iblisinin zırhını delip geçebilecek mızraklardı. Diğer kabilelere oranla mızrak kullanma konusunda daha az yetenekli olsalar da, sahip oldukları onurun sınırı yoktu. Zira Mehnding kabilesi, Kaji ile Majah'ın öldürdüğü *alagai*ların toplamından fazlasını öldürmüştü.

"Bir *alagai* onu öldürmeden ne kadar hayatta kalabilecek merak ediyorum," dedi iki savaşçıdan biri.

"Büyük ihtimalle iblislerin yükseldiği anda altına edip korkuyla kaçacaktır," diye güldü diğeri.

Yeşildiyarlı başını çevirip bir anlığına onlara baktı. İfadesi, kendisiyle dalga geçildiğini anladığını ancak savaşçıları umursamadığını belli ediyordu. Çok geçmeden çöl kumlarını seyretmeye geri dönmüştü.

Hedefi görüş alanına girdiğinde, acıyı kucaklıyor, diye düşündü Jardir. Labirent'te geçirdiği ilk gecede kendisiyle alay edildiğini hatırlamıştı.

Jardir, iki savaşçının yanına geldi. "Güneş batıyor ve sizin mızrak kardeşinizle dalga geçmekten yapacak daha iyi bir işiniz yok öyle mi?" diye sordu yüksek sesle. Surların üzerindeki herkes dönüp baktı.

"Ama Sharum Ka," diye karşı çıktı adamlardan biri, "o sadece bir vahşi."

"Siz onun arkasında birer *khaffit* gibi kıkırdarken düşmanını gözleyen bir vahşi!" diye hırladı Jardir. "Onunla bir kez daha dalga geçerseniz, *dama'ting* çadırında geçireceğiniz haftalar boyunca medeni bir dile nasıl sahip olunur öğreneceksiniz." Söz-

leri sakin bir sesle söylese de *dal'Sharum*lar, sanki darbe yemiş gibi irkilmişlerdi.

Yeşildiyarlıdan gelen bir bağırış, Jardir'in dikkatini çekti. Adam mızrağını zemine vurmuş, kendi kaba dilinde bir şeyler böğürmüştü. Kumlara işaret ettiğinde, Jardir ne demek istediğini anladı.

*Alagai*lar yükseliyordu.

"Yerlerinizi alın!" diye emretti ve Mehnding savaşçılarını akreplerinin başına yolladı.

Ateşler yakıldı ve onların ışıklarını yansıtacak aynalar, savaş alanını aydınlatmak üzere çevrildi. Bu sayede Mehnding kabilesi, ölümcül sanatını icra edebilecekti.

Yeşildiyarlı akrep düzeneklerini kullanan takımları dikkatle izliyordu. Bir adam yayı gererken, diğeri "iğne"yi yerleştiriyordu. Bir üçüncüsü de nişan alıp ateş ediyordu. Mehnding savaşçıları, bu işlemi saniyeler içinde gerçekleştirebiliyordu.

İlk iğne bir kum iblisinin zırhını deldiğinde, yeşildiyarlı sevinç dolu bir haykırışla yumruğunu havaya kaldırdı. *Nie'Sharum*'ken buna ilk kez tanık olduğunda Jardir de aynı şeyi yapmıştı.

Demek kuzeyde akreplere sahip değiller, diye çıkarımda bulunan Jardir, bu bilgiyi zihninde bir kenara koydu.

Bir süre boyunca, kalabalıklaşmakta olan *alagai* saflarına akrep takımları tarafından mızraklar, sapan takımları tarafından da büyük kayalar fırlatıldı. Onları teker teker ya da gruplar halinde öldürüyorlardı.

Ama her zaman olduğu gibi, bu işlem bir kum tepesinden kum taneciklerini temizlemekten ibaretti. Düzinelerce ateş ve rüzgâr iblisi vardı, ancak kum iblisleri, bir dağı bile aşındırabilecek sonu gelmez bir fırtına halinde akın ediyordu.

Mehnding savaşçıları Labirent'in büyük kapısının önündeki geniş alanı hedef alıyor, iblisleri adeta davet ediyordu. *Alagai*lar uygun bir konuma geçtiklerinde, Jardir bir *nie'Sharum*'a işaret verdi ve küçük oğlan, Sharak Borusu'nu uzunca üfledi. Kapılar neredeyse anında açıldı. Kabilelerdeki en yaşlı savaşçılar kapının iç kısmında duruyorlar, kendilerini kovalamaları için iblislerle alay ediyor, kalkanlarına vuruyorlardı.

Şanları sınır tanımıyordu. Yeşildiyarlı bile huşu dolu bir kelime fısıldadı.

*Alagai*lar çığlık çığlığa Labirent'e akın ettiler. Yemciler haykırarak koşturmaya başladılar ve iblisleri, kendi kabilelerinden olan savaşçıların beklediği tuzaklara çekerek ilerlediler.

Birkaç dakika sonra, Jardir, kapıların kapanması işaretini verdi. Akrepler kapının olduğu bölgeyi temizledikten sonra, kapılar büyük bir gürültüyle kapandı.

"Ağları getir," dedi Jardir, *nie'Sharum*'a. "Labirent'in derinliklerine gidip yeşildiyarlıyı sınavdan geçireceğiz."

Ancak oğlan hareket etmedi. Jardir ona döndüğünde, çocuğun yüzündeki açık dehşeti gördü. Onun baktığı noktaya doğru başını çevirdiğinde, kendi savaşçılarının çoğunun da aynı şekilde neye uğradığını şaşırmış ifadelerle kalakalmış olduklarını gördü.

"Siz ne yapıyorsunuz..." diye bağırmaya başladı ancak bir saniye sonra, yakılmış ateşlerin ışığında, şehre doğru tehlikeli bir hızda yaklaşan bir *alagai*'ı gördü.

Bu sıradan bir iblis değildi. Uzaktan bile, Jardir, onun devasa olduğunu görebiliyordu. Kum iblisleri, ateş ve rüzgâr iblisi kuzenlerinden daha büyüktü ancak onlar bile yetişkin bir erkekten daha büyük değillerdi. Dört ayak üzerinde köpekler gibi koşarlardı ve iki ayakları üzerine dikilseler bile en fazla bir buçuk metre boyları vardı.

Yaklaşan iblis ise keskin birer eklem kemiğine sahip arka ayakları üzerinde tamamen dik duruyordu. Uzun bir adamın boyunun iki katı uzunluktaydı. Dikenli kuyruğu bile uzun bir adamın boyundan daha uzun görünüyordu. Boynuzları birer mızrak gibi, pençeleri kasap bıçağı gibi olan yaratığın kara bir kabuktan oluşan zırhlı derisi, kalın ve sertti. Kollarından biri dirseğinde bitiyordu. Ancak o bile, bir savaşçının kafatasını parçalayabilecek bir sopaya benziyordu.

Jardir böylesine büyük bir iblisi hayal dahi etmemişti. Adamlarının kaskatı kesilmiş olmalarının nedeninin korku mu yoksa şaşkınlık mı olduğunu anlayamıyordu. Sadece yeşildiyarlı şaşırmamış gibi görünüyordu. Adam, dev yaratığa sertçe bak-

maktaydı ve ifadesindeki nefreti gizlemek için en ufak bir çaba sarf etmiyordu.

Ama neden? Böyle bir yaratığın, *chin*'in sarayın basamaklarında ortaya çıktığı ve savaşmak için yalvardığı günün gecesinde çıkagelmesi tesadüf olamazdı. Bu adamın, yaratıkla olan bağlantısı neydi?

Jardir, yeşildiyarlının barbar dilini konuşamadığı için kendine lanet okudu.

"Ne bekliyorsunuz?" diye kükredi akrep takımlarına. "*Alagai*lar, *alagai*lardır! Öldürün şunu!"

Baş Savaşçı'nın sözleri adamların içinde bulunduğu büyülenmiş hali bozdu ve savaşçılar, onun emirlerine itaat etmek için hareketlendiler. Yeşildiyarlı, onlar nişan alıp uzak mesafe silahlarını ateşlediklerinde yumruğunu sıktı. Başları ağır demirden dökülmüş devasa mızrakları fırlatan düzenekler, havaya nişan alınmıştı. Bunun amacı, fırlatılan cisimlerin önce yükseklik kazanıp, daha sonra aşağıdaki hedefe, paramparça edici bir şiddetle düşmesiydi.

Dev iblis neredeyse bir düzine "iğne" ile vurulmuştu ancak bunların her biri, onun kalın zırhına çarpıp parçalanmış, yaratığı pek etkilememişti bile. Öfkesine çığlıklarıyla vücut kazandıran *alagai*, tekrar hareketlendi.

Şehir birdenbire zayıf göründü. Jardir, Sharik Hora'da muhafazalar hakkında dersler almıştı ve her muhafazanın tam gücünün sadece bir iblis türü üzerinde etkisi olduğunu biliyordu. Krasia'nın surlarına kazınmış muhafazalar kadimdi ve asla gedik vermemişti. Ama aynı zamanda, böylesine bir iblis tarafından sınanmamışlardı da.

Yeşildiyarlıyı omuzlarından yakalayıp kendine döndüren Jardir, "Ne biliyorsun?" diyerek cevap bekledi. "Yüzleştiğimiz şey ne, lanet herif!"

Yeşildiyarlı, anlamış gibi görünerek başını salladı ve etrafına bakındı. Mancınıklardan birine hareketlenip, yerleştirilmiş taşlardan birine dokundu. Sonra da iblise eliyle işaret ederek *"Alagai,"* dedi.

Başını sallayan Jardir, düzeneği yöneten Mehnding mensubunun yanına yürüdü.

"Onu vurabilir misin?" diye sordu Jardir.

Dal'Sharum güldü. "O kadar büyük bir *alagai*'ı mı? Eğer dilerseniz, diğer kolunu bile kopartabilirim."

Jardir, adamın sırtına vurdu. "Kellesini al. Katrana bulayıp zafer hatırası olarak asacağız."

"Katranı kaynatmaya başlayın öyleyse," diyen savaşçı, silahının gerginliği ile açısını ayarladı.

Yeşildiyarlı Jardir'e koştu ve çirkin dilinde hızla konuştu. Söylediklerinin anlamını karşı tarafa aktaramadığını fark ederek, gittikçe daha da telaşlı bir şekilde kollarını sallıyordu. Tekrar tekrar mancınığa işaret etti ve görünüşe bakılırsa Krasia dilinde bildiği tek kelime olan "*Alagai!*" diye bağırdı.

"Bir deve gibi anırıyor," dedi Hasik.

"Sessiz ol," dedi Jardir. Gözlerini kısmıştı ki, düzeneğin başındaki savaşçı bağırdı. "Hazırız!"

"Ateş!" dedi Jardir. Yeşildiyarlı ise ipi kesmek üzere hareketlenen savaşçının üzerine atladı ancak Hasik onu yakaladı. Sert bir şekilde bir kenara itti.

"Bir *chin*'e güvenilmeyeceğini biliyordum, Baş Savaşçı," diye hırladı. "İblisi koruyor!"

Jardir o kadar da emin değildi. Hasik'in tutuşunda vahşice mücadele veren adama sertçe baktı. Yeşildiyarlı, bu kez sura işaret edip *"Alagai!"* diye haykırdı.

Efsane olarak bellenip çoktan unutulan dersler, Jardir'in zihnine bir anda akın etti. İlk Kurtarıcı'nın zamanında Krasia surlarına saldırmış olan büyük iblisleri hatırladı ve her şey berraklaştı. Yeşildiyarlı kaya fırlatma düzeneğine işaret etmemişti; kayaya işaret etmişti.

Kaya iblisi, diye fark etti Jardir, üzerine çökmekte olan dehşetle.

"Kaya iblisi!" diye bağırdı ancak artık çok geçti. Düzenek, taşıdığı kayayı fırlatırken savaşçının bunu haber veren sesini duydu ama tek yapabildiği çaresiz bir şekilde izlemek oldu. Onun arkasında, yeşildiyarlının feryadı duyuldu.

Fırlatılan kaya havada süzülürken bir anlığına zaman sanki durmuştu. Sanki hem insan, hem iblis, aynı anda nefesini tuta-

rak beklemişti. Tek kollu kaya iblisi, üç savaşçının ancak taşıyabildiği ağır kayaya bakmak için başını kaldırdı.

Ve ardından, inanılması güç bir şekilde, kayayı sağlam kolunun çengeliyle yakalayıp, onu dehşet verici bir güçle geri fırlattı.

İri kaya parçası büyük kapıyı vurmuş, bir delik açmış ve darbe noktasının etrafında örümcek ağına benzer çatlaklar oluşturmuştu. Saldıran kaya iblisi aynı noktaya tekrar tekrar darbeler indirdi. Üzerindeki sihri cızırdayıp parlayan muhafaza, yaratığı durduramayacak kadar zarar görmüştü. Kapı her darbeyle titredi ve sonunda, bir tarafındaki menteşelerinden kurtulup içeri doğru göçtü.

Açılan boşluktan zıplayarak geçen kaya iblisi, Labirent'e doğru koşarken kükrüyor, diğer iblisler açtığı gediğin içinden onu takip ediyordu.

Jardir'in yüzü önce kızardı ve bir saniye sonra buz kesti. Krasia'nın büyük kapıları, insanlarının hatırladığı kadarıyla daha önce asla aşılamamıştı. Labirent'te kapana kısılmış olan *dal'Sharu*mlar, çaresiz hayvanlar gibi avlanacaklardı ve bunun sorumlusu, yeşildiyarlıyı dinlememe hatasına düşen kendisiydi.

Halkımı mahvettim, diye düşündü ve bir an için tek yapabildiği şey, Labirent'i işgal etmekte olan *alagai*ları öylece izlemek oldu.

Korkunu kucakla, seni aptal! diye kendi kendini azarladı. *Gece hâlâ kurtarılabilir!*

"Akrepler!" diye haykırdı. "Konumunuzu değiştirin ve biz gediği kapatırken *alagai*ları püskürtün! Mancınık takımları! Kayalarınızı içeri giren *alagai*ların üzerinde istiyorum! İçeri girmeye çalışan diğerlerinin yolunu kapatsınlar!"

"Bu kadar yakından ateş edemeyiz," dedi savaşçılardan biri. Diğerleri de buna başlarını sallayarak katıldığında, Jardir, bir saniye önce kendinin hissettiği dehşeti onların yüzlerinde gördü. Şaşkınlıklarını üzerlerinden atmaları için daha yakın bir dehşete ihtiyaçları vardı.

Emrine olumsuz yanıt veren savaşçının suratına yumruğunu indiren Jardir, onu yere serdi. "Taşları gerekirse ellerinizle atacaksınız! Emrimi yerine getirin!"

Adamın sarığı kanıyla ıslanmıştı ve cevabı anlaşılmıyordu, ancak yumruğunu göğsüne vurarak zorla ayağa kalktı ve emre itaat etmek üzere hareketlendi. Korkuları, ani telaşları tarafından bertaraf edilmiş olan diğer Mehnding savaşçıları da aynı şekilde koşturdular.

Jardir *nie'Sharum*'a baktı ve "Gedik borusunu çal," dedi. Oğlan boruyu dudaklarına götürürken, Jardir, böyle bir emrin kendisi görev başındayken verilmesinden dolayı içinde bir başarısızlık ve utanç dalgasının yayıldığını hissetti.

Ancak bu hissi çabucak üzerinden attı. Yapılması gereken çok şey vardı. Hasik'e döndü. "Toplayabildiğin kadar çok adam ve Muhafazacı toplayıp bizimle kapıda buluşun. Gediği kapamaya gidiyoruz."

Hasik, naralar eşliğinde aceleyle oradan ayrıldı. *Alagai*lardan oluşan bir kum fırtınasının içine atlayacağı için büyük heyecan duyduğu belliydi. Jardir de bunun ardından surların tepelerinde koşmaya başlayarak, kendi kişisel birliğinin Shanjat yönetiminde dövüşmekte olduğu noktaya ilerledi. Bu iş için kendi adamlarına ihtiyacı vardı. Diğer Kaji savaşçıları, kendi kabilesine ihanet ettiğini düşündükleri Jardir'e halen kızgın olabilirlerdi ancak onunla yıllardır her gece dövüşen kendi adamları, tamamıyla onundu.

Yeşildiyarlı da onun yanında koşuyordu. Jardir, onu yanından gönderecek ya da ona durumu anlatabilecek kadar kuzey dilini bilmeyi diledi. Adamın tek amacı yardım da olsa, eğitimsiz bir savaşçının yapacağı tek şey, Jardir'in birbirine sıkıca bağlı birliğinin ayağına dolaşmak olacaktı.

Gökyüzünde bir çığlık yankılandığında, yeşildiyarlı *"Alagai!"* diye haykırdı.

Adam, Jardir'in üzerine atladı ve sur tepesinin zemininde yuvarlandılar. Jardir, hemen üstlerinden geçen deri kanatların rüzgârını hissetmişti.

Yuvarlanırken küfreden Jardir, birbirlerinden ayrı düştüklerinde bir ağ bulmak üzere etrafına bakındı. Ancak bulundukları yerde herhangi bir ağ yoktu. Yeşildiyarlı daha hızlı bir şekilde ayağa kalkmıştı ve rüzgâr iblisinin geri gelme ihtimaline karşı dizlerini kırıp mızrağını hazırda tuttu.

Aptalın teki de olsa, cesur, diye düşündü Jardir. *Bir ağı olmadan ne yapmayı umut ediyor ki?*

Ancak iblis geri döndüğünde, yeşildiyarlı aniden tek dizini yere koydu ve uzun mızrağını şiddetle sapladı. Kancalı mızrak ucu *alagai*'ın omzu ile kanadının birleştiği eklemdeki ince dokuyu delip geçmişti. Mızrağını hafifçe döndürerek bir kaldıraç gibi kullanan adam, iblisin kendi devinimini ona karşı kullanıp, yaratığı sırtüstü sur tepesine düşürdü.

İblisin ciddi bir yarası yoktu ancak yeşildiyarlı çabuk davranarak kolunda asılı duran kalkanı eline aldı ve onun muhafazalı yüzeyini iblisin göğsüne bastırdı.

Kalkan iblisin derisine dokunduğu anda parlayan sihir, delirmişçesine çığlıklar atıp debelenen yaratığı sarsıyordu. Vakit kaybetmeyen Jardir, mızrağını sersemlemiş yaratığın gözüne derinlemesine sapladı. İblis havayı tekmeleyip çığlıklarını sürdürürken, Jardir, silahını yerinden çıkarıp bu kez diğer göze sapladı. Yaratık hareketsiz bir şekilde kalana kadar da çevirdi.

Gözleri heyecanla parlayan yeşildiyarlı başını kaldırıp Jardir'e baktı ve kuzeyli dilinde bir şeyler söyledi.

Gülen Jardir, adamın omzuna vurdu. "Beni şaşırtıyorsun, Jeph'in oğlu Arlen!"

Birlikte, surların tepelerinde koşturarak Jardir'in adamlarına ilerlediler.

Labirent'in her kısmında, canları için mücadele vermekte olan savaşçılar vardı ancak Jardir onları kurtarmak için duraklayamazdı. Eğer gedik kapatılmazsa, güneş, Labirent'teki *Sharum*ların paramparça olmuş cesetlerinin üzerine doğacaktı.

"Canlarınızı kolayca teslim etmeyin!" diye bağırdı adamlarına, yanlarından hızla geçerken. "Everam sizi izliyor!"

Bir kükreyiş ve onu takip eden çığlıklar Labirent'in surlarını temellerinden sarsarcasına yankılandı. Arkalarında bir yerlerde, dev bir kaya iblisi, adamlarını mahvetmekteydi.

Önündeki engelleri aş, dedi Jardir kendine. *Eğer gedik kapatılamazsa, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz.*

Büyük kapının önündeki avlunun mahvolmuş manzarasıyla karşılaştılar. Hem *alagai*lar, hem *dal'Sharum*lar ya cansız bir şekilde yerde yatıyorlardı ya da can vermek üzereydiler. İblisler akrep düzeneğinin mızraklarıyla şişlenmişler, adamlar ise diş ve pençe yaralarıyla deşilmişlerdi. Mehnding kabilesinin savaşçıları, kırılmış kapının önüne moloz yığmayı başarmışlardı ancak çevik *alagai*lar onları kolayca aşabiliyorlardı.

"Geri çekilin!" diye haykırdı Jardir. Hâlâ avluda savaşan birkaç *dal'Sharum* düşmanlarını bırakarak yoldan çabucak çekildiler.

Jardir'in savaşçıları, gediğe ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde koştular. Yan yana ve arka arkaya onar kişi halinde hareket eden birlik, kalkanlarını birbirine yapıştırarak savunma düzeni almıştı. En ön sırada, Jardir'in yanında yeşildiyarlı koşuyor, sanki tüm ömrü boyunca *dal'Sharum*lar ile eğitim görmüş gibi onlara uyum sağlıyordu. Bir *chin* olabilirdi, ancak bu adam, mızrak ve kalkana yabancı değildi.

Sıraların uçlarındaki savaşçılar diğerlerine nazaran daha da hızlanarak birliğin bir "V" şekline dönüşmesini sağladılar. Bunun ardından içeri girmekte olan kum iblisleriyle karşılaşarak onları kapıya doğru sürdüler.

Üstlerine gelmekte olan *alagai* dalgasını karşıladıklarında şiddetli bir çarpışma yaşandı, ancak kalkanlarındaki muhafazalar parlamış, *alagai*ları geri fırlatmıştı. Savaşçılar, karşı koyan yaratıklara kükrüyorlar, birliğin arka sıralarındakiler ise saldırının şiddetini artırmak üzere öne baskı yapıyorlardı. Yavaş da olsa, Jardir'in savaşçıları, kapıya doğru ilerlemekteydi.

"Arka saflar!" diye bağıran Jardir'in emriyle, en arka saflardaki askerler bir anda döndüler, kalkanlarını birbirlerine kilitlediler ve ilerlediler. Ön ve arka saflar arasında geniş bir alan açılmış, Çukur Muhafazacılarının çalışmasına imkân sağlanmıştı. Seçkin *dal'Sharum* erleri mızraklarını bıraktılar, kalkanlarını sırtlarına astılar ve muharebe çantalarından lak cilalı seramik plakalar çıkardılar. İki Muhafazacı, bu plakaları gediğin önündeki alanda, boydan boya dizdi. Diğer ikisi mızraklarını tekrar aldı ve onları düz çubuklar olarak kullanarak, plakaların hizada olduklarını teker teker kontrol etti.

Bu arada Jardir, mızrağını bir kum iblisinin göz bölgesine sapladı, gözleri *alagai*ların korunmasız noktalarından biriydi. Onun yanında, yeşildiyarlı diğer yaratığı bulmuş, mızrağının ucunu kükremekte olan bir iblisin boğazından aşağı saplamıştı. Kalkanların arasındaki boşluklardan sihir parlamalarının ışıkları ve pençe darbeleri gelmekteydi. Bu darbelerden kaçınmak üzere tüm savaşçılar, bir oraya bir buraya kıvrılmak zorundaydılar.

Onlar kapıya yaklaştıkça, Jardir'in gözleri, surların önündeki düşman topluluğunun görüntüsüyle büyüdü. Sanki kum tepelerinin her bir santimi kum iblisleriyle kaplıydı. Hepsi de düşmanlarının kalesine girmek üzere ileri baskı yapmaktaydı. Uzun mesafe silahlarının fırlattıkları mızraklar ve kaya parçaları, *alagai*ların üzerine düşerek onları eziyordu, ama sanki bir su birikintisine atılan çakıl taşları gibiydiler ve çabucak yutulup gidiyorlardı.

Ardından, Muhafazacılar işareti verdiler ve Jardir ile adamları geri çekilmeye başladı. "Bir başka gece artık," dedi Baş Savaşçı, seramik muhafazaların sihrinin geride tuttuğu iblislere. "Krasia yarın da savaşacak."

Arkasına dönüp baktığında, avluda düşmanın kalmadığını gördü. Geriye kalan iblisler Labirent'e kaçmışlardı.

"Gözcü!" diye seslendi Jardir, adamlarından uzaklaşarak. Coliv saniyeler içinde surdan bir merdiven sarkıtıp, rapor vermek üzere aşağı indi.

"Haberler kötü, Baş Savaşçı," dedi Gözcü. "Altıncı katmanda toplanan Majah kabilesi, kum iblislerinin çoğunluğunu geride tutmaya çalışıyor ancak Labirent'te birbirinden ayrı düşmüş birçok kabile var ve çok az muharebe iyi gidiyor. Dev iblis, Labirent'in derinliklerine ilerledi ve hedefi şehrin ana kapısı. Koca birlikleri pençesiyle teker teker yok etmekte. Biraz önce sekizinci katmanda görüldü."

"Labirent'in tüm dönüşlerini biliyor olamaz herhalde, değil mi?" diye sordu Jardir.

"Bir çeşit izi takip ediyor gibi görünüyor, Baş Savaşçı," dedi Coliv. "Havayı koklamak için duraksıyor ve hiçbir dönüşü kaçırmıyor. Birkaç kum ve ateş iblisi onun ayakları etrafında dans ediyor ama o onları umursamıyor bile."

Jardir, eşarbını kaldırıp ağzındaki tozu tükürdü. "Surlara geri dön ve Majah'a doğru ilerlerken bize yolu gösterecek Gözcüler bul."

Coliv, emri anladığını belirtmek üzere kendi göğsüne vurdu ve merdivenine koşup surun üzerine çıktı. Jardir, adamlarını toplamak üzere döndüğünde, yeşildiyarlının Çukur Muhafazacılarından biriyle konuşmaya çalıştığını gördü. Adam ellerini heyecanla sallarken, savaşçı ona kafası karışmış bir şekilde bakmaktaydı.

"Bu Kara Ay gününde Nie güçlü," diye bağırdı Jardir, herkesin dikkatini çekerek. "Ama Everam daha da güçlüdür! Bize şafağı bir kez daha göstereceğine güvenmeliyiz, yoksa tüm Ala, Nie'nin karanlığına gömülür! Şu *alagai*lara Çöl Mızrağı'nın savaşçılarıyla karşılaşmanın ne demek olduğunu gösterin ve bilin ki Cennet sizi bekliyor!"

Mızrağını havaya kaldıran Jardir'i izleyen *Sharum*lar aynı şeyi yaptılar ve komutanlarını Labirent'in derinliklerine doğru takip ederken gürültülü bir bağırış kopardılar.

Gece boyunca, Jardir'in adamları iblis sürülerine saldırdı, onları muhafazalı çukurlara sürdü ve birbirinden kopmuş birliklerle bağlantı sağladı. Majah kabilesine katıldıklarında, Jardir'in peşinden bin savaşçı geliyordu. Kabile, altıncı katmanın girişindeki dar yolu savunmaktaydı.

Jardir'in adamları, *alagai* saflarına arkadan şiddetli bir saldırıda bulundular ve muhafazalı kalkanlarını kullanarak düşmanlarının konumunda bir yarık açarak ilerlediler. Majah savaşçıları da, oluşturdukları kalkan duvarında bir boşluk meydana getirerek, Jardir'in adamlarının onlara katılmalarını sağladı. Bu sanki Sharaj'da idman yapıyorlarmış gibi kolay olmuştu.

"Bilgi ver," dedi Jardir, Majah *kai'Sharum*larından birine.

"Konumumuzu koruyoruz, Baş Savaşçı," dedi yüzbaşı, "ama *alagai*ları çukurlara püskürtmeye gücümüz yok."

"Öyleyse bunu yapmayın," dedi Jardir. "Muhafazacılarınızın bu katmanı kapatmalarını sağlayın. En iyi yüz adamınızı da bu-

rada bırakın ve doğuya, yedinci katmana gidip Bajin kabilesine yardım edin."

"Siz nereye gideceksiniz?" diye sordu *kai'Sharum*.

"Dev iblisi bulup onu Nie'nin cehennemine göndermeye," dedi Jardir. Majah'tan alabildiği kadar adam alıp şehir kapılarına yöneldi. Çok geç kalmamış olmak için dua ediyordu.

Tek kollu kaya iblisi, şehre açılan ana kapının önünde duruyor, muhafazalara darbeler indiriyordu. Büyük ışıklar saçan sihir geceyi aydınlatırken darbelerin gürültüsü şehir boyunca duyulabiliyordu, ancak kadim muhafazalar saldırıya dayanmaya devam ediyordu. İblis, âcizliğinin neden olduğu öfkeyle uludu.

Yaratığın ayaklarına saldıran savaşçılar, sert çöl çeliğinden yapılma mızraklarını iblise saplamaya çalışıyorlardı ancak iblis bu hücumlardan etkilenmiyordu. Onu izleyen Jardir, yaratığın kuyruğunu sıradan bir şekilde savurarak adamların kalkanlarını un ufak ettiğini, mızraklarını parçaladığını ve cesur savaşçıların ayaklarını yerden keserek onları uzaklara fırlattığını gördü.

"Everam bizi korusun," diye fısıldadı.

"En azından kapı dayanıyor," dedi Shanjat.

Jardir homurdandı. "Peki şafağa kadar dayanacak mı? Bu riske girmeye cüret edebilir miyiz?"

"Başka ne yapabiliriz ki?" diye sordu Shanjat. "Akrep düzenekleri bile onun derisini delemiyor. Bir çukura yönlendirebilmemiz için de fazla büyük. Bunu yapabilsek bile, kafası çukur ağzının üzerinde kalır!"

"Peh! O sadece koca bir iblis!" dedi Hasik. "Yeterli savaşçıyla onu yere mıhlayıp, kollarını bağlayabiliriz."

"Kolunu," diye düzeltti Shanjat. "O şekilde çok fazla savaşçı kaybederiz ve işe yarayacağı da meçhul. Daha önce bu kadar güçlü bir *alagai* görmemiştim. Korkarım o, Kara Ay'la gelen Alagai Ka'nın ta kendisi olabilir."

"Saçmalık," dedi Jardir. Teğmenleri tartışırken iblisi izliyordu. *Everam adına, seni öldürmenin bir yolunu bulacağım,* diye yemin etti sessizce.

Sayı üstünlüğünün yaratığı alaşağı edeceği umuduyla bir saldırı emri vermek üzereydi ki, Çukur Muhafazacılarından biri koşarak onun yanına geldi.

"Affedersiniz, Baş Savaşçı, *chin*'in bir planı var," dedi adam. Dönen Jardir, yeşildiyarlıyı bir kez daha Muhafazacılarla heyecanlı bir konuşma yaparken gördü. Niyetini, telaş içinde elini kolunu sallayarak belli etmeye çalışıyordu.

"Neymiş?" diye sordu Jardir.

"Herhalde ona güvenmeyeceksin," dedi Hasik.

"Şu cehennemden fırlamış canavara saldırarak savaşçılarımın hayatlarını boşu boşuna ziyan etmekten farklı bir planın var mı?" diye sordu Jardir. Hasik cevap vermediğinde, Jardir tekrar Muhafazacı'ya döndü. "Planı nedir?"

"*Chin*, muhafaza yapmakla ilgili bir şeyler biliyor," dedi Muhafazacı.

"Bilir tabii," diye mırıldandı Hasik. "Muhafazaların ardında saklanmak, *chin*lerin yapmayı bildikleri tek iş."

"Sessiz ol," dedi Jardir.

Muhafazacı bu konuşmaları umursamadı. "Yeşildiyarlıda, eğer yaratığı çıkmaz bir sokağa çekersek, yaratığı kapana kıstıracak muhafaza taşları mevcut. Kaya iblisi için olan muhafaza, kum iblisleri için olanla benzeşiyor. Labirent'in duvarları, şafağa kadar bir çukur görevi görecektir."

Jardir muhafaza taşlarını aldı ve onları inceledi. Gerçekten de, kum iblisleri için olan muhafazalara benzer muhafaza sembolleri vardı üzerlerinde. Ama daha büyüklerdi ve açıları farklıydı. Çizgilerden biri değişik bir şekilde kırılıyordu. Parmağını muhafazaların üzerinde gezdirdi.

"Onuncu katmana uzanan yolda, iki dönüşten sonra bir çıkmaz var," dedi.

"Orayı biliyorum, Baş Savaşçı," dedi Muhafazacı, başını eğerek.

Jardir, Hasik ile Shanjat'a döndü. "İblisten gözlerinizi ayırmayın. Kapının üzerindeki muhafazaların zayıfladığına dair bir işaret görmediğiniz sürece de bir şey yapmayın. Eğer bu olursa, Labirent'teki her adamı o canavara saldırırken görmek istiyorum."

İki savaşçı da göğüslerine vurup başlarını eğdi. Jardir en iyi üç Muhafazacı'sını seçti ve yeşildiyarlıya, surun içindeki girintiye kadar eşlik ettiler. Beşi de surlardaki ve girişteki muhafazaların dayanacağı konusunda mutabık olduklarında, muhafaza taşlarını yerleştirdiler ve üzerlerini, kolayca çekebilecekleri kum rengi muşambalarla örttüler.

Jardir, kendini bir kez daha kuzeyli adamdan etkilenirken buldu. Muhafazacılık, Krasia'da seçkin bir beceriydi. Sadece *dama*ların ve özel olarak seçilmiş birkaç savaşçının buna yetkisi vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu. Ancak yeşildiyarlı, anlamayarak sadece omuz silkti.

Ön saflara döndüklerinde, iblisin düzenli bir şekilde kapının her santimine darbeler indirdiğini, bir zayıflık aradığını gördüler.

Jardir, devasa *alagai*'a baktığında, yüreğine bir korkunun saplandığını hissetti. Ama o Baş Savaşçı'ydı. Yaratığı çıkmaz sokağa çekebilmek için yem olma görevini, başka kimseden isteyemezdi.

Ya Kurtarıcı'yım ya da değilim, dedi kendine, buna inanmak için zihninde mücadele vererek. Ama Inevera'nın diğer birçok şey hakkında rahatça yalan söylediğini biliyordu. Neden bu da bir yalandan ibaret olmasındı ki?

Kendini hazırladı ve havaya bir muhafaza çizip ileri çıktı.

"Hayır, Sharum Ka!" diye bağırdı Hasik. "Senin fedain benim! Bırak iblise ben yem olayım!"

Jardir başını hayır anlamında salladı. "Cesaretin, ne kadar onurlu olduğunu gösteriyor, ancak bu görev sadece bana ait."

Yeşildiyarlı bir şey söyledi ve koluyla bir şeyi keser gibi yaptı. Ama onun esrarengiz iletilerini çözme zamanı çoktan geçmişti. Jardir korkusunu kucakladı ve iblise doğru hızlı adımlarla yürüdü. Bağırıyor, mızrağını kalkanına vuruyordu.

Onu umursamayan iblis, kapıya yaptığı saldırısına devam etti.

Jardir hareketlenerek iblisin dizinin arkasındaki zırh gibi deriye mızrağını sapladı, ancak yaratık, bir atın, bir sineğe yapacağı gibi, devasa kuyruğunu sallamakla yetindi.

Jardir başının üzerine doğru savrulan kuyruğun önünden zorlukla çekilebildi. Mızrağına baktığında, ucunun kırıldığını gördü.

"Deve sidiği," diye mırıldandı. Hasik'ten yeni bir mızrak almak üzere saflara doğru hareketlendi.

"Baş Savaşçı!" diye haykıran fedaisi, bir şeye eliyle işaret etmekteydi. Dönen Jardir, yeşildiyarlının iblise doğru yürümekte olduğunu gördü.

"Aptal!" diye haykırdı. "Ne yapıyorsun?" Ancak yeşildiyarlı, bunu anlamak şöyle dursun, duyduğunu bile belli etmedi. Yaratığın ulaşabileceği mesafenin hemen dışında durarak bağırdı.

İblis bu sesle birlikte saldırısını bir anda kesti ve başını çevirip havayı kokladı. Dönerek yeşildiyarlıya baktığında, gözlerinde onu tanıdığına dair bir ışık parladı.

"Nie'nin kanı," diye nefes verdi Hasik. "Onu tanıyor."

Yaratık büyük bir kükreyişle saldırdı ve sağlam koluyla darbeler savurdu. Ne var ki, yeşildiyarlı bir kenara atlamakta zaman kaybetmemiş, tuzağın kurulu olduğu sur girintisine hareketlenmek için dönmüştü.

"Yolu açın!" diye bağıran Jardir'i duyan savaşçıları, adamın yolundan çekilmek üzere hareketlendiler. Kuzeyli *chin* ve iblis onların yanından geçip gittiğinde, Jardir onların peşinden bir ok gibi fırladı. Toplanan savaşçıları da onu takip etti.

Labirent'in her tarafı, iblisin zemini döven adımlarıyla titriyordu ve yaratık, her adımıyla arkasında büyük toz bulutları bırakarak, yeşildiyarlının savaşçılar tarafından görülmesini zorlaştırıyordu. Ama iblis koşup ulumayı sürdürüyordu ve bu, Jardir'e, *chin*'in hâlâ yaratığın önünde olduğunu doğruluyordu.

İki keskin dönüşten sonra, Jardir, yağ lambalarının sönük ışığında, yeşildiyarlının sur girintisine saptığını gördü. İblis onu takip etti ve Çukur Muhafazacıları, saklandıkları yerden dışarı fırlayarak muhafazaları açığa çıkardılar.

Avının kapana kısıldığını gören ve zafere ulaşacağı düşüncesiyle kükreyen kaya iblisi, yeşildiyarlıya doğru hamle yaptı. Adam da, aniden dönüp, yaratığa doğru ok gibi fırlamıştı.

Parlayan sihir, koca iblisin pençesini yeşildiyarlının kalka-

nından geri püskürtmüştü. Adam bu darbeyle geriye fırlatılmış olmasına rağmen yerde yuvarlanarak bir kedi çevikliğiyle tekrar ayakları üzerinde doğruldu ve iblis pençesini geri çekip tekrar saldıramadan önce onun yanından geçip gitti.

Muhafazalar açığa çıkarılmıştı ancak Jardir, kaya iblisinin merkezdeki muhafaza taşlarından birinin üzerine bastığını anında fark etti. Muhafaza, tamir edilemeyecek ölçüde zarar görmüştü.

Yeşildiyarlı da bunu görmüştü. Jardir onun sur girintisinden fırlayıp kaçacağını düşünmüştü ama kuzeyli onu bir kez daha şaşırttı. Adam kırılmış muhafazaya mızrağıyla işaret etti ve kaba dilinde bir şeyler bağırarak *alagai*'la yüzleşmek üzere geri döndü.

"O muhafazayı tamir edin!" diye bağırdı Jardir. Ama buna gerek bile yoktu. Çoktan işe koyulmuş olan Çukur Muhafazacıları, bir taşa yeni bir sembol çizmekle meşguldüler. Bir dakikadan az bir süre içinde işlerini bitireceklerdi.

İblis bir darbe daha indirdi ve yeşildiyarlı bir kez daha yana kaçarak, kalkanına sadece küçük şiddette bir darbe aldı. Ne var ki bu sefer iblis hazırdı. Diğer kolundan geriye kalan kütüğe benzer parçayı devasa bir sopa gibi salladı. Yeşildiyarlı kendini yere atmayı ve darbeden kurtulmayı kıl payı başardı. Ama iblis, bu sefer de yerdeki adamı ezmek üzere bir ayağını kaldırmıştı. Jardir, onun zamanında ayağa kalkamayacağını biliyordu.

Muhafazacıların işi bitmek üzereydi. Yeşildiyarlı bir kahraman gibi ölecek, Krasia güvende olacaktı. Jardir'in yapması gereken tek şey, cesur kuzeylinin gizemini unutmak ve sırtını dönmekti.

Bunun yerine, haykırarak sur girintisine atladı.

8. Bölüm

PAR'CHİN

D.S. 326-328

Kükreyen kaya iblisi, pençeli ayağını yere şiddetle indirirken Jardir, darbenin altına zamanında girmiş, dizlerini kırıp kalkanını kaldırmıştı. Omzunu destek noktası olarak kullanan Jardir, muhafazalı kalkanıyla darbeyi önlemeyi başarmıştı.

Ancak bu darbe omurgasını ve dişlerini bile titretecek kadar şiddetliydi. Omzunun çıktığını ve kalkanı tutan kolunun gevşediğini hissetti.

Ama sihir parlamıştı ve koca *alagai*, dengesini kaybederek geri itilmişti. Duvarlardan birine çarpan yaratık, oradaki muhafazaların da parlayışıyla zıt yöndeki duvara fırlatıldı. Oradaki muhafazalar da parladığında, bir çocuğun oyun topu gibi etrafa fırlatılmaktan dolayı öfkeyle çığlık atmaya başladı.

Ayağa kalkmakta zaman kaybetmeyen yeşildiyarlı, Jardir'in sağlam omzunu tutup onu da ayağa kaldırdı. Çukur Muhafazacıları o zamana kadar işlerini tamamlamışlardı ve iblis debelenmekle meşgulken, onlar sur girintisinden tökezleyerek uzaklaştılar.

Çok geçmeden kaya iblisi dengesini yeniden buldu ve adamların üzerine atladı. Ancak yeşildiyarlının muhafazaları geceyi aydınlattı ve yaratığı geri fırlattı. Kuzeyli, yaratığa bir şeyler haykırdı ve Jardir'in, kuzeyde ayıp bir jest olduğunu düşündüğü bir hareket yaptı. Jardir tekrar güldü.

"Gözcülerden ne haber?" diye sordu, Shanjat'a.

"Labirent'in yarısı işgal edilmiş," diye cevapladı Shanjat. "Birkaç savaşçı, tuzak noktalarındaki muhafazaların ardına sığınmışlar ama içlerinden çoğu Everam'ın yanına gönderilmiş. Majah kabilesi altıncı katmanı hâlâ savunmakta. *Alagai*lar, oradaki muhafazaları aşamamışlar."

"Kaç savaşçı kaybettik?" diye sordu Jardir, gelecek cevaptan korkarak.

Shanjat omuz silkti. "Şafağa kadar bunu bilmemize imkân yok. Saklanan adamlar dışarı çıktıklarında, *kai'Sharum*lar onların tam sayısını belirleyebilir."

"Tahmin et," dedi Jardir.

Shanjat suratını astı. "Üçte birinden azı değil. Belki de yarısı,"

Kaşlarını çatan Jardir, Dönüş'ten beri tek bir gecede böylesine bir kayıp yaşanmadığını biliyordu. Andrah, onun kellesini alacaktı.

"Eğer iç Labirent temizse, yaralıları *dama'ting* çadırına götürmeye başlayın," dedi.

"Siz de onların arasında olmalısınız, Baş Savaşçı," dedi Shanjat. "Omzunuz..."

Jardir başını aşağı çevirip koluna baktı. Vücudunun yanında gevşekçe sarkıyordu. Acıyı kucaklayıp unutmuştu. Bu hatırlatmayla birlikte, onu yeniden bastırana kadar acıyı tekrar hissetti.

Başını sağa sola salladı. "Kolum bekleyebilir. Gözcülere haberleri buraya, bana getirmelerini söyleyin. Yakında güneş doğacak ve bu *alagai*'ının yanışını görmek istiyorum."

Başıyla onaylayan Shanjat, onun yanından ayrılarak emirler yağdırmaya başladı. Jardir, dönerek kaya iblisine baktı. Yaratık, yeşildiyarlıya ulaşmak için öfkeyle kükrüyor, muhafazaları pençeliyordu. Yeşildiyarlı ise onun önünde sakince duruyordu. Birbirlerine bakarken ikisinin gözlerinde de aynı nefretin ışığı vardı.

"Aranızda ne oldu?" diye sordu Jardir, yeşildiyarlının bunu anlamayacağını bilerek.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, adam ona döndü. Belki de Jardir'in

ses tonunun işaret ettiği anlamı tahmin etmişti. Jardir'e doğru, daha önce yaptığı gibi, sağ kolunu uzattı ve diğer eliyle, dirseğinin hemen altından keser gibi yaptı.

Yeşildiyarlının anlatmaya çalıştığı şey kafasına dank eden Jardir'in gözleri büyüdü.

"Onun kolunu kestin!" Yakınlarda duran diğer adamlar bu söze tepki olarak başlarını kaldırdılar. Yeşildiyarlı başıyla onayladığında, Jardir, bu söylentinin zamanla şehrin her yerine yayılacak olan fısıltılarını duydu.

"Seni hafife aldım, arkadaşım," dedi. "*Ajin'pal*'ın olmaktan onur duyuyorum."

Sözleri anlamayan yeşildiyarlı omuz silkti ama gülümsedi.

Çok geçmeden, gökyüzünün gittikçe derinleşen rengi, gelmekte olan şafağı işaret etti. Kaya iblisi de bunu fark etmiş, sanki dikkatini toplamaya çalışıyormuş gibi hareketsiz durmuştu. Jardir bunu binlerce kez görmüş olsa da şimdiye kadar hiç sıkıldığı olmamıştı. Çok geçmeden, iblis, Labirent'in zemininde ki kumların altına yerleştirilmiş olan kesme taşları ve onların, kendisini Nie'nin Ala'nın merkezinde bulunan cehennemine gitmekten alıkoyacağını fark edecekti. Çığlık çığlığa debelenecek, muhafazaları pençeleyecek ve sonra, güneşin ışınları onu yakaladığında, Everam'ın ışığı onu küle dönüştürecekti.

Alagai, beklendiği gibi çığlıklar atıyordu, ancak sonra, Jardir'in daha önce hiç görmediği bir şey yaptı. Labirent zemininde ki kumları ve toprağı eşeleyerek, yüzlerce yıl önce oraya gömülmüş olan büyük taş parçalarını buldu. Tek eliyle taşları parçaladıktan sonra, devasa parçaları etrafa fırlattı.

"Hayır!" diye haykırdı Jardir. Yeşildiyarlı da itirazla bağırmıştı ama fark eden bir şey yoktu. Güneş ona zarar verecek kadar yükselmeden önce, yaratık, derinliklere geri kaçmıştı.

Onlar topallayarak eğitim alanına geldiklerinde, Inevera beklemekteydi. Kocasının kolunun gevşek bir şekilde sarktığını gören kadın, Hasik'e döndü.

"Onu saraya getirin," dedi. "Eğer karşı çıkarsa, tutup sürükleyin."

Hasik başını eğdi. "*Dama'ting* nasıl emrederlerse."

Jardir, Hasik onu çekiştirirken Shanjat'a döndü. "Abban'ı bulun ve buraya getirtin. Geldiğinde, yeşildiyarlıyı da alıp, benim misafir salonuma kadar eşlik edin."

Başını sallayan Shanjat, bir haberci yolladı. Jardir ile Hasik saraya yöneldiler ancak daha basamaklara ulaşmadan, eğitim alanı yaralılarla ilgilenen *dama'ting*lerle dolmuş ve kocalarını bulamayarak feryat etmeye başlayan kadınların sesleri yankılanmaya başlamıştı.

Onların ardından *dama*lar gelmiş, kendi kabilelerinin adamlarını, Labirent'ten dönmekte olan *Sharum*ların oluşturduğu topluluktan çabucak uzaklaştırmışlardı. Gece vakti birlik olmuş bu topluluk, saniyeler içinde, her gün olduğu gibi birçok parçaya ayrılmıştı.

Jardir, sarayının basamaklarının yarısını çıkmışken, bu kez de tahtırevanlar geldi. On iki *Damaji*'nin tümü ve bizzat Andrah, yanlarındaki en sadık rahiplerle birlikte *nie'dama*ların sırtlarındaydılar.

Jardir olduğu yerde durdu. Hiçbir yaranın, bu lanetli gecenin açıklamasından daha önemli olamayacağını biliyordu. Ama ne söyleyebilirdi ki? Krasia'nın savaşçılarının üçte birini kaybettiğini ve bu kayıpların boşuna olduğunu mu?

"Ne oldu?" diye cevap bekledi Andrah, ona öfkeli adımlarla yaklaşarak. Inevera bir anda kocasının yanına gelmişti, ancak gün ışığında arkasında *Damaji*ler varken ve Jardir de böylesi büyük bir başarısızlık yaşamışken, Andrah, Inevera'dan bile çekinmiyordu artık.

Yıllar geçmiş olsa bile, bu şişman adamın görüntüsü, Jardir'i nefret ve iğrenmeyle dolduruyordu. Ama Inevera'nın öngördüğü günün, yani adama mızrağını saplayıp erkekliğini keseceği günün gelme şansı, o anda yok olmuş görünüyordu. Eğer günü bir *khaffit* olarak bitirmezse, Jardir kendini şanslı sayacaktı.

"Dün gece dış kapıda bir gedik açıldı," dedi Jardir. "Düşman Labirent'e girdi."

"Kapının düşman ellerine geçmesine izin verdin, öyle mi?" diye sordu Andrah.

Jardir başıyla onayladı.

"Kayıplar?" diye sordu Andrah.

"Hâlâ sayılıyor," dedi Jardir. "En az yüzlerce. Binlerce olması da mümkün."

*Damaji*ler, aniden fısıltı dolu bir tartışmaya girdiler. Eğitim alanının her yerinde bu sahne hem *Sharum*lar hem de *dama*lar tarafından dikkatle izleniyordu.

"Kelleni yeni kapının üzerine asacağım!" dedi Andrah.

Jardir cevap veremeden Hasik onun önüne geçti ve Andrah'ın önünde diz çöküp başını basamaklara dayadı.

"Ne yapıyorsun, seni aptal?" dedi Jardir, ancak Hasik onu duymazlıktan geldi.

"Özür dilerim, Andrah'ım," dedi. "Ancak bu Baş Savaşçı'nın suçu değil. Ahmann Jardir olmasaydı, gece hepimizi yutardı!"

Orada toplanmış diğer savaşçılardan bunu onaylayan mırıldanmalar geldi. Aralarından biri, "Beni bir iblis çukurundan çıkardı!" diye haykırdı. Bir başkası, "Baş Savaşçı, benim birliğimi ölümden kurtaran bir saldırıya önderlik etti!" diye seslendi.

"Bu, onun şehrin dış kapısını en başta nasıl kaybettiğini açıklamıyor!" diye bağırdı Andrah.

"Dün gece surlara Alagai Ka saldırdı," dedi Hasik. "Fırlatılan bir kayayı yakaladı ve onu geri fırlatıp dış kapıyı paramparça etti. Şehrin tamamen işgal edilmemesi, Baş Savaşçı'nın çabucak harekete geçmesi sayesinde oldu."

"Bugün Kara Ay günü, ancak Alagai Ka, Krasia'da üç bin yıldır görülmedi," dedi Damaji Amadeveram.

"Alagai Ka değildi," dedi Jardir. "Sadece dağlardan gelmiş bir kaya iblisi,"

"O bile duyulmamış bir şey," dedi Amadeveram. "Onlardan birinin dağlardaki yurdundan kopup bu kadar uzağa gelmesinin nedeni ne olabilir ki?"

Hasik başını kaldırıp kalabalığı gözleriyle taradı. Jardir bir kez daha fısıldayarak karşı çıktı, ancak teğmeni onu yine duymazlıktan geldi.

"O," dedi yeşildiyarlıyı işaret ederek.

Tüm gözler yeşildiyarlıya döndü ve adam, herkesin ilgi odağı olduğunu fark ederek bir adım geriledi.

"Bir *chin* mi?" diye sordu Andrah. "Bir *chin*'in Krasialı *Sharum*lar arasında ne işi var? Diğer *khaffit*lerle pazar semtinde olması gerekirdi,"

Bir *dama*, Amadeveram'ın kulağına fısıldadı. "Duyduğuma göre dün gece Baş Savaşçı'ya gelip savaşmak için yalvarmış," dedi *Damaji*.

"Ve sen de ona izin mi verdin?" diye sordu Andrah inanamayarak.

Inevera gerginleşti ancak Jardir eliyle uzanarak onu sakinleştirdi. Karısının küçük odalarda gücü olabilirdi ama *dama'ting* bile olsa bir kadın, Jardir'i oraya toplanmış savaşçılar ve *dama*lar önünde savunacak olursa, işler daha da kötüye giderdi.

"Verdim," dedi Jardir.

"Yani üzerimize çöken bu felaket tamamıyla senin suçun!" diye haykırdı Andrah. "*Chin*'inin başı da, seninle beraber kapıdaki kazığı süsleyecek ve akbabalara ziyafet olacak!"

Andrah gitmek için döndü, ancak Jardir'in işi bitmemişti. Yeşildiyarlının idam edilmesine göz yumamazdı. Özellikle de onun için bu kadar fedakârlık yaptıktan sonra. Inevera, onun ve yeşildiyarlının kaderlerinin birbirine bağlı olduğunu söylemişti. Varsın öyle olsundu.

Kolundaki acı hâlâ zonkluyordu ve tüm gece boyunca süren dövüşün ardından yorgun düşmüştü, yara bere içindeydi. Başı acı ve yorgunlukla dönmesine rağmen tüm bunları kucakladı ve zihninde bir kenara attı. Everam'ın yanında dinlenmek için zamanı olacaktı ve oraya gitmesinin zamanı daha gelmemişti.

"Yani onu geri mi çevirmeliydim?" diye sordu, herkesin duyabilmesi için yüksek sesle. "Bize, *alagai*ları düşmanı bellemiş olarak geldiğinde, ona sırtımızı mı dönmeliydik? Bizler erkek miyiz, yoksa *khaffit* mi?"

Andrah durdu ve dönüp tekrar Jardir ile yüzleşti. Yüzü, bir fırtınayı andırıyordu.

"Yanında bir kaya iblisi getirmiş!" diye haykırdı Andrah.

"Düşmanı gerçekten Alagai Ka olsa bile umurumda olmaz!" diye bağırarak cevapladı Jardir. "Gece vakti bir adamı savaşmaktan alıkoyacak kadar *alagai*lardan korktuğumuz gün, Krasia'nın düşeceği gündür! Bu adam bir *chin* olsa bile!"

Yeşildiyarlıya, herkesin onu görebilmesi için gelmesini işaret etti ve adam basamakların yarısını çıktı. Mızrağını sıkıca, sanki tüm kalabalığın ona bir anda saldıracağını bekliyormuş gibi tutuyordu. Gözlerindeki sertlik, kolay kolay teslim olmayacağını açıkça belli ediyordu.

Tamamen korkusuz, diye düşündü Jardir. *Kaderimi bağlayabileceğim, bundan daha iyi bir adam olabilir mi?*

"Bu, bir kadın gibi toprak süren korkak bir kuzeyli değil," dedi Jardir. "Bu, bir *par'chin*. Bir *dal'Sharum* kadar sırtı dik, cesur bir yabancı! Bırakın Alagai Ka gelsin! Eğer bu yeşildiyarlının kanını istiyorsa, Everam'ın karşısında sırtı dik duran her adama düşen görev, ona bu adamın kanını tattırmamak olacaktır!"

Shanjat desteğini göstererek bağırdı ve bu ses, Jardir'in yüz savaşçısı tarafından çabucak tekrarlandı. Bir anda, orada bulunan her *dal'Sharum*, mızrağını kaldırarak ahenksiz haykırışlara sesini katmıştı.

"Nie'ye karşı sağlam durduk ve bu gece, onun büyük hizmetkârına geçit vermedik," dedi Jardir. "Şimdi bile, başarısızlık ve hüsranla cehennemde sürünüyor, Çöl Mızrağı'nın *dal'Sharum*larını düşündükçe korku içinde siniyor!"

Verecek doğru dürüst bir cevap arayan Andrah, çabuk ve anlaşılmaz bir şekilde konuştu ancak söyledikleri, gürültü tarafından bastırılıp gitti. Kalabalıktaki *dama*lar bile bu haykırışlara katılmışlardı.

Kaşlarını çatan Andrah, Jardir'e verilen bu müthiş destek karşısında hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Topukları üzerinde döndü ve tüm ağırlığıyla tahtırevanına oturdu. Adamın cüssesi altında inleyen *nie'Sharum*lar, omuzlarındaki taşıma saplarıyla birlikte kalktılar.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye uyardı Amadeveram, Andrah duyma mesafesinden çıktığında.

"*Sharak*, benim için bir oyun değildir, Damaji," dedi Jardir.

"İyi iş çıkardın," dedi Inevera, onu tedavi masasına yatırırken. "O şişman domuzu kuyruğu bacaklarının arasında gön-

derdin!" Gülen kadın, Jardir'in üzerindeki cüppeleri kesmeye başladı. Jardir'in omzu ve kolunun büyük bir kısmı morarmıştı.

"Beceri gösterdiğim nadir anlar oluyor arada sırada," dedi.

Kocasının kolunu tutup keskin bir hareketle omzuna oturtan Inevera hafifçe inledi. Jardir bu acıya hazırdı ve üzerinden ılık bir esinti gibi geçip gitmesini sağladı.

"Acı için herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu karısı.

Jardir alayla güldü.

"Ne kadar da güçlü," diye kedi gibi mırlayan Inevera, ellerini onun vücudu üzerinde gezdirerek başka yaralar aradı. Jardir'in vücudu morluklar ve kesiklerle doluydu ancak görünüşe bakılırsa, bekleyemeyecek herhangi bir şeyi yoktu. Zira Inevera'nın cüppesi üzerinden kayıp zemine düştü ve kadın, masaya çıkıp kocasının üzerine oturdu.

Inevera için, dünyada zaferden daha fazla şehvet uyandıran bir şey yoktu.

"Kahramanım," diye fısıldadı, kocasının sert göğsünü öperek. "Shar'Dama Ka'm."

Jardir, Mızrak Tahtı'nda oturuyor, raporlarını sunmakta olan *kai'Sharum*larına bakıyordu. Sol kolu askıdaydı. Hissettiği acı, odaklanmış zihninde sadece sönük bir uğultu olarak kalsa da, sol kolunu kullanamıyor oluşu onu öfkelendiriyordu. Eşleri onu gece vakti *alagai'sharak*'tan uzak tutmaya çalışacaktı, ama Jardir buna izin vermeyecekti.

Önünde Evakh, yani Sharach kabilesinin *kai'Sharum*'u duruyordu.

"Sharum Ka'ya esefle bildirmek isterim ki, geriye kalan dört *dal'Sharum*'u ile, Sharach'ın artık kendi birliğini oluşturmasına yetecek savaşçısı kalmamıştır," dedi Evakh, başını utançla eğerek. "Kendimizi toparlamamız için yıllar gerekecek." Adam, aslında herkesin düşünmekte olduğu şeyleri dile getirmemişti: Sharach büyük ihtimalle asla kendini toparlayamayacak ya tamamen ölüp gidecek ya da bir başka kabile tarafından yutulacaktı.

Jardir başını iki yana salladı. "Dün gece birçok birlik paramparça oldu. Mızraklarıyla Sharach kabilesindeki kardeşlerine destek olma onurunu göstermeleri için *dal'Sharum*lara çağrı yapacağım. Bu gece bile, emriniz altında fazladan savaşçılara sahip olacaksınız."

Kai'Sharum'un gözleri yuvalarından fırladı. "Fazla cömert davranıyorsunuz, Baş Savaşçı."

"Saçmalık," dedi Jardir. "Daha azını yapmama vicdanım el vermez. Buna ek olarak, toparlanmanıza yardımcı olmak üzere kendi kesemden Sharach'a eşler satın alacağım." Gülümsedi. "Eğer adamlarınız bu işte de *alagai'sharak*'ta gösterdikleri enerjiyi gösterirlerse, Sharach'ın süratle toparlanacağından şüphem yok."

"Sharach kabilesi, size sonsuza dek borçludur, Baş Savaşçı," diyen adam diz çöküp alnını zemine koydu.

Jardir tahtından inerek sağlam elini savaşçının omzuna koydu.

"Ben de Sharach kabilesinden sayılırım," dedi, "tıpkı Qasha'dan olma üç oğlum ve iki kızım gibi. Kabilemizin gece tarafından yutulup gitmesine izin vermeyeceğim." Savaşçı, onun sandaletli ayaklarını öptüğünde Jardir, adamın gözyaşlarını hissetti.

"Kaji ve Majah kabileleri, bir başka kabileye eşler satmayacaktır," diye salık verdi Ashan, Evakh gittiğinde, "ama Mehnding'de kız çocuğu bolluğu var ve Sharum Ka'ya sadıktırlar. Dün gece verdikleri kayıplar azdı."

Jardir başıyla onayladı. "İzin verdikleri kadar satın alacağımızı söyle. Para sorun değil. Diğer kabileler de bu olaydan sonra toparlanabilmek için taze kana ihtiyaç duyacaklardır."

Ashan saygıyla eğildi. "Baş üstüne. Ancak kabilelerin yeniden inşa edilmesi, *Damaji*lere ait bir görev değil midir?"

Jardir ona bilmiş bilmiş baktı. "Haydi ama dostum, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, o yaşlı adamlar bir başkasına yardım etmek için parmaklarını bile kımıldatmayacaklardır. Şimdi bile. *Sharum*lar kendi başlarının çaresine bakmalılar."

Ashan bir kez daha eğildi.

Raporlar gelmeye devam ediyordu ve çoğu tıpkı Sharach'ın raporu kadar kötüydü. Jardir tüm bu haberleri ve durum raporlarını yorgunlukla dinleyip herkese yardım eli uzattı. Güneş batıp gece çöktüğünde, bir araya gelecek olan ordunun durumunu merak ediyordu.

Sonunda, son komutanları da gittiğinde, derin derin iç çekti.

"Par'chin ve *khaffit*'i içeri alın," dedi.

Ashan muhafızlara işaret etti ve iki adam, savaşçılar eşliğinde içeri getirildiler. *Dal'Sharum*lar, Abban'ı kaba bir şekilde tahtın önüne attılar.

"Sharum Ka için çevirmenlik yapacaksın, *khaffit*," dedi Ashan.

"Baş üstüne *dama*'m," diyen Abban, başını zemine koydu.

Yeşildiyarlı, Abban'a bir şeyler söylediğinde tüccar, sıktığı dişleri arasından kısa ve sessiz bir cevap verdi.

"Ne dedi?" diye sordu Jardir.

Tereddüt eden Abban sertçe yutkundu.

Abban'ın hemen arkasındaki muhafız ona mızrağının kıçıyla vurdu. "Sharum Ka sana bir soru sordu, deve sidiğinin oğlu!"

Abban acı içinde haykırdığında, yeşildiyarlı bağırarak muhafızı geri itti ve ikilinin arasına girdi. O ve savaşçı bir anlığına birbirlerine öfkeyle baktılar. Ardından savaşçının gözleri kendinden pek de emin olmayan bir ifadeyle Jardir'e kaydı.

Jardir onları umursamadı. "İkinci kez sormayacağım," dedi Abban'a.

Abban kaşları üzerinde birikmiş teri sildi. "Dedi ki, 'Böyle kapaklanıp yerde sürünmen doğru değil,'" diye çevirdi. Hemen ardından da bir başka darbe beklermişçesine gözlerini kapatıp başını eğdi.

Jardir başıyla onayladı. "Ona, kendini ve aileni Labirent'te utandırdığını ve artık gerçek erkekler arasında yerin olmadığını söyle."

Başıyla onaylayan Abban söylenenleri çabucak çevirdi. Yeşildiyarlı cevabını verdiğinde ise, "Bunun önemi olmadığını, hiç kimsenin bir köpek gibi yerde sürünmemesi gerektiğini söylüyor," dedi.

Ashan başını iki yana salladı. "Şu vahşilerin âdetleri de bir garip."

"Öyle," dedi Jardir, "ancak burada *khaffit*lere nasıl davranılması gerektiğini tartışmaya gelmedik. Abban, ellerini zeminden çekebilirsin."

"Teşekkür ederim, Baş Savaşçı," dedi Abban ayağa kalkarak. Yeşildiyarlı bunu gördüğünde biraz rahatlamış göründü ve o ile muhafız, birbirlerinden uzaklaştılar.

"Gece vakti iyi savaştın, Par'chin," dedi Jardir. Abban çabucak çevirdi.

Saygıyla eğilen yeşildiyarlı, gırtlaksı lisanıyla cevabını verirken Jardir'in gözlerinin içine baktı. "Böylesine cesaret sahibi adamların yanında durmaktan onur duydum," diye çevirdi Abban.

"Kuzeyli adamlar da, bizim gibi savaşıyorlar mı?" diye sordu Jardir.

Yeşildiyarlı başını hayır anlamında salladı. "Benim halkım sadece zorunda kaldıkları zaman ve kendi hayatlarını ya da bir başkasının hayatını kurtarmak için savaşırlar," dedi Abban. Yeşildiyarlı kaşlarını çatarak bir cümle daha ekledi ve yere tükürdü. "Bazen, o durumda bile savaşmazlar," dedi Abban.

"Tıpkı Evejah'da anlatıldığı gibi, korkaklardan oluşan bir ırk," dedi Ashan. Abban ağzını açtı ancak tam o sırada *dama* ona bir kadeh fırlatarak tüccarın kaliteli ipekten yapılma kıyafetlerini sırılsıklam etti. "Bunu çevirme seni aptal!" Yeşildiyarlı bunun karşısında yumruğunu sıktı, ancak gözlerini Jardir'den ayırmadı.

"Seni farklı kılan ne?" diye sordu Jardir. Abban soruyu çevirdiğinde yeşildiyarlı omuz silkmekle yetindi ve cevaplamadı. "Kaya iblisinin kolunu sen mi kopardın?"

Yeşildiyarlı başıyla onayladı. "Çocukken," diye çevirdi Abban, "evimden kaçmıştım. Güneş battığında muhafazalardan oluşan bir çember yaptım ve nüvelikler tarafından etrafım çevrildi."

Jardir elini kaldırdı. "Nüvelikler mi?"

Abban saygıyla eğildi. "Bu, yeşil diyarlarda *alagai*lar için kul-

lanılan kelimedir, Baş Savaşçı'm," dedi. "Anlamı, 'merkezde yaşayanlar'dır. Nie'nin cehenneminin Ala'nın nüvesinde olduğuna inanırlar, tıpkı bizim gibi."

Başıyla onaylayan Jardir, adamın devam etmesi için eliyle işaret etti.

"Kaya iblisi o gece beni avlamak üzere geldi," diye çevirdi Abban, "ve ben de aptallık ederek hoplaya zıplaya onunla dalga geçtim. Ancak çok geçmeden kayıp, muhafazalardan birini bozdum. Nüvelik, sırtıma pençesini geçirdi ama çemberi tamamıyla geçmesine mahal vermeden muhafazayı düzeltmeyi başardım. Çember tekrar etkin olduğunda, yaratığın kolu kopmuş oldu."

Ashan alayla güldü. "İmkânsız. *Chin* yüzümüze baka baka yalan söylüyor, Sharum Ka. Kimse öylesine bir yaratığın darbesinden sonra hayatta kalamaz."

Yeşildiyarlı, Abban'a baktı, ancak *khaffit* söyleneni çevirmeyince tekrar Jardir'e döndü. Bir şeyler söyleyip parmağıyla Ashan'ı işaret etti.

"Kutsal Adam ne dedi?" diye çevirdi Abban.

Jardir bir Ashan'a, bir yeşildiyarlıya baktı. "Senin bir yalancı olduğunu söyledi."

Yeşildiyarlı, sanki bunu bekliyormuşçasına başıyla onayladı. Mızrağını yere koydu, gömleğini kaldırdı ve sırtını döndü.

"Nie'nin kara laneti," diye nefes veren Abban, adamın sırtını boydan boya kat eden kalın yara izlerinin görüntüsü karşısında bembeyaz kesildi. Yaralar, olayın üzerinden geçen yıllarla silikleşmişti, ancak herhangi bir kum iblisinin neden olamayacağı kadar büyük pençeler tarafından oluşturulduklarına şüphe yoktu.

Tekrar dönen yeşildiyarlı, Ashan'a sert bir ifadeyle baktı. "Hâlâ yalancı olduğumu mu düşünüyorsunuz?" diye çevirdi Abban.

"Özür dile," diye mırıldandı Jardir.

Ashan yerlere kadar eğildi. "Özürlerimi kabul et, Par'chin." Abban bu cümleyi çevirirken yeşildiyarlı başıyla onayladı.

"O günden beri iblis seni takip mi ediyor?" diye sordu Jardir.

Yeşildiyarlı başıyla onayladı. "Neredeyse yedi yıl oluyor, ama bir gün ona güneşi göstereceğim."

Jardir kafasını salladı. "Böyle kudretli bir düşmanın seni takip ettiğini neden bize söylemedin? Tüm şehrimi riske attın."

Yeşildiyarlı cevapladığında, Abban'ın gözleri büyüdü. Cevap olarak bir şeyler söyledi ancak yeşildiyarlı başını iki yana sallayarak tekrar konuştu.

"Buraya kendi sohbetlerini etmen için getirilmedin *khaffit*!" diye bağıran Jardir, oturduğu yerden kalktı. Kapıdaki *dal'Sharum*lar ise mızraklarını indirip ilerlediler.

"Özür dilerim, Baş Savaşçı!" diye haykırdı Abban, alnını tekrar zemine koyarak. "Sadece ne söylemek istediğine açıklık getirmek istedim!"

"Neyin açıklık getirilmeye ihtiyacı olduğuna ben karar veririm," dedi Jardir. "Bir daha haddin olmadan konuşursan, başparmaklarını koparttıracağım. Şimdi, konuşulmuş olan her şeyi tercüme et."

Abban hevesle başını salladı. "Yeşildiyarlı, 'Bu sadece bir kaya iblisiydi. Kuzeyde onlardan çok vardır ve aralarından birinin bana kişisel bir kin beslediğinden bahsetmekte bir önem görmedim,' dedi ve ben de şöyle cevap verdim: 'Kuşkusuz abartıyorsun, dostum! O kadar kudretli iki *alagai* olamaz.' O da ardından şöyle söyledi: 'Hayır, kuzeydeki dağlarda, bunlardan çok sayıda vardır.'"

Jardir başıyla onayladı. "Kaya iblislerinin zayıflıkları nelerdir?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi yeşildiyarlı, Abban aracılığıyla, "herhangi bir zayıflığa sahip değiller. Ki, bir zayıflık bulabilmek için oldukça uğraşmışlığım vardır."

"Bir zayıflık bulacağız, Par'chin," dedi Jardir. "Beraber."

ϑ

"Bu iletişim şekli kabul edilemez," dedi Jardir, yeşildiyarlı dışarı çıkarıldığında.

"Par'chin çabuk öğreniyor," dedi Abban, "ve dilimizi öğrenmeye hevesli. Çok yakında konuşmaya başlayacağından eminim."

"Yeterli değil," dedi Jardir. "Başka yeşildiyarlılar da olacaktır ve onlarla da konuşmak isteyeceğim. Âlim adamlarımızdan hiçbirisi," derken Ashan'a azarlarcasına baktı, "vahşilerin dilini öğrenmeyi kendine yakıştıramadığından, bizlere, en başta da bana, bu dili öğretme işi sana düşüyor."

Abban'ın beti benzi attı. "Ben mi?" diye ciyakladı. "Size öğretmek mi?"

Jardir, içinde yükselen iğrentiyi bastıramadı. "Sızlanmayı kes. Evet, sen! Bu dili konuşan senden başkası var mı?"

Abban omuz silkti. "Pazar yerinde bu değerli bir beceridir. Karılarım ve kızlarım da birkaç kelime bilirler, zira Ulakların konuşmalarını gizlice dinlemeleri önemlidir. Pazardaki diğer birçok kadın da bu dili bilir."

"Sharum Ka'nın bir kadın tarafından eğitilmesini mi bekliyorsun?" diyerek cevap bekledi Ashan. Jardir ise bu cümleye zihninin verdiği tepkinin, dilinin ucuna varmasını önledi. Zira eğer Inevera olmasaydı, o hâlâ okuması yazması olmayan bir *dal'Sharum* olacaktı.

"Bir başka tüccar da olabilir," dedi Abban. "Kuzey ile ticarette bulunan tek kişi ben değilim."

"Ama en çok ticaret yapan sensin," dedi Jardir. "Üstündeki şu ipekli kadın kıyafetlerinden ve senin gibi şişman bir *khaffit*'in çoğu savaşçıdan daha fazla karısı olmasından belli zaten. Dahası, Par'chin seni tanıyor ve sana güven duyuyor. Eğer yeşildiyar dilini konuşan gerçek bir erkek yok ise, bu işi yapan sen olacaksın."

"Ama..." dedi Abban, gözlerini yalvarır bir ifadeye büründürürken. Fakat Jardir elini kaldırınca, dilini tutmak zorunda kaldı.

"Bir keresinde bana hayatını borçlu olduğunu söylemiştin." dedi Jardir. "Bu borcu ödeme vaktin geldi."

Yerlere kadar eğilen tüccar, alnını zemine koydu.

Gecenin karanlığı çökmeden, şehir kapıları yamanmıştı. Dev kaya iblisi surlara saldırmaya devam etse de, sapan takımları, ona muhafazaları aşabilmesini sağlayacak herhangi bir mü-

himmat vermediler. Par'chin, o gece *alagai'sharak*'a bir kez daha katılmıştı. O gecenin ardından bir hafta boyunca da Krasia'nın savaşçılarına katılmayı sürdürdü. Gün içindeyse *dal'Sharum*lar ile sıkı idmanlar yapıyordu.

"Diğer yeşildiyarlı Ulakları bilmem ama," dedi Eğitim Çavuşu Kaval, yere tükürerek, "Par'chin iyi eğitilmiş. Mızrak kullanımı mükemmel ve sanki *sharusahk* için doğmuş. Onu *nie'Sharum*larla eğitmeye başlamıştım ancak sura çıkmaya hazır olanları bile şimdiden geride bıraktı."

Jardir başıyla onayladı. Daha azını beklemiyordu.

"Yarın kuzeye döneceğim, Baş Savaşçı," diye çevirdi Abban.

Onu yakınında tut. Inevera'nın bu sözleri Jardir'in kafasında çınladı.

"Bu kadar erken mi?" diye sordu. "Daha yeni geldin, Par'chin!"

"Ben de böyle hissediyorum," dedi Par'chin. "Ancak iletmeye yükümlü olduğum mesajlar ve mallar var."

"*Chin*lere ait olan yükümlülükler!" diye kestirip atan Jardir, bu sözler ağzından çıktığı anda yaptığı hatayı anladı. Bu kötü bir hakaretti. Yeşildiyarlının ona saldırıp saldırmayacağını merak etti.

Ama Par'chin sadece bir kaşını kaldırmakla yetindi. "Fark eder mi?" diye sordu Abban aracılığıyla.

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Jardir, herkesi şaşırtan bir hareketle eğilerek. "Özür dilerim. Sadece senin gidiyor olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Yakında döneceğim," diye söz verdi Par'chin. Deriye sarılmış bir tomar kâğıdı kaldırdı. "Abban çok yardımcı oldu. Ezberleyeceğim uzun bir kelime listesi var. Bir sonraki görüşmemizde, dilinize daha da hâkim olmayı umuyorum."

"Ondan şüphem yok" dedi Jardir. Par'chin'i kucaklayarak adamın sakalsız yanaklarını öptü. "Krasia'da her zaman hoş karşılanacaksın kardeşim, ancak düzgün bir erkeğin sahip olacağı türden bir sakal uzatırsan, kendine daha az dikkat çekersin."

Par'chin gülümsedi. "Uzatacağım," diye söz verdi.

Jardir onun sırtını sıvazladı. "Gel dostum. Gece çöküyor.

Sen kızgın kumları aşmadan önce bir kez daha *alagai* öldürelim."

Ϡ

Par'chin'in şehirden ayrılışını takip eden aylarda, Jardir, kuzeyden gelen Ulakları daha da yakından gözlemlemeye başladı. Abban'ın pazardaki tanıdıklarının sayısı bir hayli fazlaydı ve şehre bir kuzeyli geldiğinde haberi çabucak yayılıyordu.

Jardir, geçmişte duyulmamış bir onur bahşederek, onları sırasıyla sarayına davet etti. Adamlar ise kendilerine yüzyıllar boyu *khaffit*lerden bile alçak pislikler olarak davranılmasından sonra bu davetleri hevesle kabul ettiler.

"Kuzeydiyarı dilinde alıştırma yapma fırsatı bulmak beni her zaman memnun eder," diyordu Jardir, masasında oturan ve kendi karıları tarafından hizmet gören Ulaklara. Her biri ile uzun uzadıya konuşuyor, bir yandan kuzey dilinde kendini geliştiriyor, ancak diğer yandan onlarda daha fazlasını arıyordu.

Yemekler bittiğinde, hep aynı ricada bulunuyordu.

"Gece vakti mızraklarınızı gerçek birer erkek gibi taşıyorsunuz," diyorsunuz. "Gelin, bu gece Labirent'te bizimle birer kardeşimiz gibi omuz omuza durun."

Jardir, yüzüne bakmakta olan adamların gözlerinde, kendisinin onlara ettiği teklifin ne büyüklükte bir onur olduğu konusunda herhangi bir fikirleri olmadığını görebiliyordu.

Ve her biri, Jardir'in ricasını reddediyordu.

Bu arada, Par'chin verdiği sözü tutuyor, her yıl en az iki kez şehri ziyaret ediyordu. Bazen bu ziyaretleri sadece birkaç gün sürerken, bazı zamanlar ise hem Çöl Mızrağı'nda hem de şehri çevreleyen köylerde aylar geçiriyordu. Tekrar tekrar eğitim sahasına geliyor, *alagai'sharak*'a katılmak için yalvarıyordu.

Kuzey'deki tek gerçek erkek Par'chin mi? diye merak ediyordu Jardir.

Ϡ

Kanlar içinde kalan Çukur Muhafazacısı daha yere düşmemişti ki, Par'chin hemen oraya koşmuştu. Kendi bacaklarını

kum iblisinin bacaklarına birer kanca gibi takan adam, kusursuz bir *sharusahk* hareketiyle vücudunu çevirdi. Dizleri çözülen yaratık çukura düştü.

Sanki hareketin devamını önceden planlamış gibi, Par'chin, cebinden çıkardığı bir parça odun kömürü ile zarar görmüş muhafazayı onardı ve bir başka iblisin kaçmasını önledi. Bir anda Muhafazacı'nın yanına geldi, adamın cüppelerini keserek, kumaşın içine dikilmiş çelik plakaları bir kenara attı. Bu metaller, Muhafazacılar için özel olarak hazırlanmıştı ancak yine de kalkan ve mızrağın sağlayabileceği savunma yanında pek etkili sayılmazdı. Çukur Muhafazacıları, ellerini başka işler için kullanmak zorundaydılar.

Par'chin'in elleri ile kolları bulaşan kan nedeniyle kayganlaşıyordu, ama o buna pek aldırış etmiyor, muharebe çantasını şifalı otlar ve araçlar bulabilmek için karıştırıyordu. Jardir, şaşkınlıkla başını salladı. Yeşildiyarlı, Labirent zeminindeki bir yaralı savaşçıya ilk kez müdahale etmiyordu. Acaba kuzeyliler hem Muhafazacı hem de *dama'ting* mi oluyorlardı?

Muhafazacı zayıfça kıpırdanıyordu ancak Par'chin, dizleriyle adamı yere sabitleyip yarayı temizlemeye devam etti.

"Bana yardım edin!" diye seslendi Par'chin, Krasia dilinde. Ancak *dal'Sharum*lar kafaları karışmış bir şekilde izlemekle yetindiler. Jardir de aynı kafa karışıklığını yaşıyordu. Bunlar basit yaralar değillerdi. Eğer adam hayatta kalırsa, ömrünün geri kalanını bir sakat olarak geçireceğini yeşildiyarlı göremiyor muydu?

Jardir ikilinin yanına yürüdü. Par'chin o sırada bir ipliği, kancalı bir iğneden geçirmekle ve aynı anda adamın yaralarına yerleştirdiği bandajlara baskı uygulamakla meşguldü. Savaşçı ise debelenmeye devam ediyor, bu işi neredeyse imkânsız kılıyordu.

"Onu sabit tut!" diye haykırdı Par'chin, Jardir'in geldiğini gördüğünde. Jardir onu duymazlıktan gelerek savaşçının gözlerine baktı. *Dal'Sharum*, başını hafifçe sağa sola salladı.

Bunun üzerine Jardir, mızrağını adamın kalbine sapladı.

Çığlık atan Par'chin, iğnesini bırakıp kendini Jardir'in üzerine attı. Cüppesine yapışıp onu sertçe Labirent suruna çarptı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye cevap bekledi Par'chin.

Tuzak noktasının çevresindeki savaşçılar mızraklarını kaldırıp ikiliye doğru yaklaştılar. Hiçbir adamın Baş Savaşçı'ya dokunmaya izni yoktu.

Jardir, bir elini kaldırıp onları durdurdu ama gözlerini, ölüme ne kadar yaklaşmış olduğundan bihaber olan yeşildiyarlıda tuttu.

Par'chin'in gözlerinin içine baktığı anda ise, Jardir'in bu düşüncesi değişti. Belki de adam ölüme ne kadar yaklaştığının farkındaydı. Sadece umurunda değildi. Muhafazacı'yı öldürmek, yeşildiyarlıya büyük bir hakaret olmuştu.

"Adamların onurlu bir şekilde ölmelerine izin veriyorum, Jeph'in oğlu," dedi Jardir. "Senin yardımını istemiyordu. Buna ihtiyacı yoktu. Görevini yaptı ve şimdi Cennet'te."

"Cennet diye bir yer yok," diye hırladı Par'chin. "Tek yaptığın bir adamı öldürmek oldu."

Jardir kaslarını esnetti ve Par'chin'in tutuşundan kolayca kurtuldu. Adam, *sharusahk*'ı geçen iki yılda kolayca öğrenmişti ancak bırakın Sharik Hora'da eğitim görmüş birisiyle boy ölçüşebilmeyi, henüz çoğu *dal'Sharum*'a kafa tutabilecek düzeyde bile değildi. Par'chin'in çenesine yumruğunu indiren Jardir, kolayca eğilerek karşı saldırıdan kurtuldu. Adamın arkasına geçerek bir kolunu döndürdü ve onu yere mıhladı.

"Bu seferlik," diye fısıldadı Par'chin'in kulağına, "bunu duymamış gibi davranacağım. Bir daha Krasia'da kutsal saydığımız şeylere söversen, yaşam hakkını kaybedersin."

Ƒ

Onu yakınında tut, demişti Inevera. Ancak Jardir, bunu başaramamıştı.

Surun üzerinde yalnız başına durmakta olan Jardir, *alagai*ların gelen güneşle birlikte kaçışmalarını izliyordu. Adamlarının Alagai Ka demeye alıştıkları kaya iblisi, yenilenmiş şehir kapılarının önünde koşturuyordu ancak muhafazalar güçlüydü. Yakında o da Nie'nin cehennemine bir günlüğüne de olsa geri dönecekti.

Jardir, Par'chin'in gözlerindeki umutsuzluğu, Muhafazacı'yı hayatta tutma ihtiyacını hatırlayıp duruyordu. Adamın hayatını

sonlandırdığı için haklı olduğunu, onun sakat olarak geçireceği bir hayattansa, şan ile ölüme gitmesini sağladığını biliyordu. Ancak bildiği bir şey daha vardı: Bunu yaparak, Par'chin'le arasını açmıştı.

Halkı arasında, böylesine küçük düşürücü dersler, yaygın, alışılmış şeylerdi ve hiç kimse kendinden üst konumdakilere bir sakatın hayatı için saldırmaya çalışmazdı. Ancak Jardir'in tekrar tekrar öğrendiği üzere, yeşildiyarlılar Krasia insanları gibi değillerdi; hatta Par'chin gibi bile değillerdi. Ölümü, yaşamın bir parçası olarak kabul etmiyorlardı. Aksine, ölüme karşı, herhangi bir *dal'Sharum*un *alagai*lara karşı savaştığı gibi savaşıyorlardı.

Bunda da bir çeşit onur vardı. *Dama*lar, yeşildiyarlılara "vahşiler" demekte haklı değillerdi. Inevera'nın emri bir kenara, Jardir, Par'chin'i sevmişti. Adamla aralarında açılmış olan mesafe Jardir'in içini kemiriyordu ve bu durumu nasıl düzelteceğini merak ediyordu.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi bir ses onun arkasında. Jardir güldü. Yeşildiyarlının, Jardir onu düşündüğünde birdenbire ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı.

Surun üzerinde duran Par'chin aşağı bakıyordu. Yüksek sesle öksürüp yaklaşık altı metre aşağıda duran kaya iblisinin kafasına tükürdü. İblis ona doğru kükrediğinde, o ve Jardir, kum tepeciklerinin arasında gözden kaybolmakta olan yaratığı izleyerek birlikte kahkaha attılar.

"Bir gün cesedi ayaklarının önüne serilecek," dedi Jardir, "ve Everam'ın ışığı onu yakıp yok edecek."

"Bir gün," diye katıldı Par'chin.

Kendi düşüncelerinde kaybolmuş iki adam da belli bir süre sessizce durmakla yetindiler. Yeşildiyarlı, Jardir'in tavsiyesine uymuş, sakal bırakmıştı, ancak solgun yüzündeki sarı kıllar, onu eskisinden de yabancı biri gibi gösteriyordu.

"Özür dilemeye geldim," dedi Par'chin sonunda. "Geleneklerinizi yargılamak hakkım değil."

Jardir başıyla onayladı. "Bu benim için de geçerli. Sen sadakatle hareket ettin ve benim yaptığım bir hataydı. Dilimizi öğrendiğinden beri Muhafazacılar ile oldukça yakınlaştığını biliyorum. Senden çok şey öğrendiler."

"Ben de onlardan çok şey öğrendim," dedi Par'chin. "Niyetim hakaret değildi."

"Görünüşe bakılırsa halklarımızın göreneklerinin varlığı bile birbirlerine karşı birer hakaret, Par'chin," dedi Jardir. "Eğer birbirimizden bir şeyler öğrenmeye devam edeceksek, birbirimize gücenme içgüdümüze gem vurmalıyız."

"Teşekkür ederim," dedi Par'chin. "Bu benim için çok önemli."

Jardir elini geçiştirircesine salladı. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmayalım dostum."

Başıyla onaylayan yeşildiyarlı gitmek üzere döndü.

"Kuzeydeki tüm insanlar senin inandıklarına mı inanıyor?" diye sordu Jardir. "Cennet'in gerçek olmadığına mı inanıyorlar?"

Par'chin başını iki yana salladı. "Kuzeydeki rahipler Cennet'te yaşayan ve kendisine inanan ruhları yanına alan bir Yaratıcı'dan bahsederler, aynı sizin *dama*larınız gibi. Çoğu insan onlara inanır."

"Ama sen inanmıyorsun," dedi Jardir.

"Rahipler, aynı zamanda nüveliklerin bir veba olduğunu da söyler," dedi Par'chin. "İnsanoğlunun günahlarının ulaştığı büyüklük yüzünden, Yaratıcı'nın bizleri cezalandırmak için iblisler gönderdiğini..." Başını iki yana salladı. "Buna asla inanmayacağım. Ve eğer rahipler bu konuda yanılıyorlarsa, anlattıklarının geri kalanına neden inanayım ki?"

"Peki eğer Yaratıcı'nın şanı için değilse, neden savaşıyorsun?" diye sordu Jardir.

"Kutsal Adamların bana nüveliklerin yok edilmesi gereken şeytanlar olduğunu söylemelerine ihtiyacım yok," dedi Par'chin. "Annemi öldürdüler ve babamın cesaretini yok ettiler. Arkadaşlarımı, komşularımı ve ailemi katlettiler. Ve orada bir yerde," diyerek elini ufka doğru genişçe savurdu, "onları yok etmenin bir yolu var. Bu yolu bulana kadar aramaktan vazgeçmeyeceğim."

"Şu sizin rahiplerinize şüpheyle bakmakta haklısın," dedi Jardir. "*Alagai*lar veba değil, bir sınavdırlar."

"Bir sınav mı?"

"Evet. Everam'a olan sadakatimizin bir sınavı. Nie'nin karanlığıyla savaşmamızı sağlayacak cesaret ve irademizi sınayan bir imtihan. Ama sen de yanılıyorsun. Onların yok edilebilmelerinin yolu orada değil," dedi elini ufka doğru baştan savarcasına sallayarak, "o yol burada." Parmağıyla Par'chin'in kalbine dokundu. "Ve tüm insanlar yüreklerinde o yolu bulup sırt sırta verdiklerinde, Nie, bize karşı ayakta kalamayacak."

Par'chin uzun bir süre sessiz kaldı. "O günü görmek hayalim," dedi sonunda.

"Benim de, dostum," dedi Jardir. "Benim de."

İlk ziyaretinin üzerinden iki yıldan fazla süre geçmişti ki, Par'chin bir kez daha geri döndü. Jardir başını savaş planlarını içeren tebeşirli tahtalardan kaldırarak adamı eğitim sahasının karşısında gördüğünde, sanki öz kardeşi uzun bir yolculuktan geri dönmüş gibi hissetti.

"Par'chin!" diye seslenen Jardir, onu kucaklamak üzere kollarını iki yana açtı. "Çöl Mızrağı'na tekrar hoş geldin!" Artık yeşildiyarlının dilini daha akıcı konuşuyordu ancak yine de sözcüklerin dilini ekşittiğini hissediyordu. "Döndüğünü bilmiyordum. *Alagai*lar bu gece korkudan sinecek!"

Artık birbirleriyle iletişim kurmak için şişman *khaffit*'e ihtiyaç duymamalarına rağmen, o anda Abban'ın adamın peşi sıra geldiğini fark etti Jardir.

Abban'a iğrenerek baktı. Onu son gördüğünden beri, *khaffit*'in daha da şişmanlamış ve kendini bir Damaji'nin gözde karısı gibi ipeklere bürümeye devam ediyor olduğunu gördü. Söylenenlere göre pazardaki ticarette aslan payına o sahipti ve bunun en büyük sebeplerinden biri de kuzeyde sahip olduğu kapsamlı bağlantılardı. Fakat Jardir'in gözlerinde bir sülükten fazlası değildi. Kazanacağı kârı, Everam'ın, şerefin ve Krasia'nın önüne koyuyordu.

"Burada, erkekler arasında ne işin var senin *khaffit*?" diye sordu. "Seni çağırmadım."

"O benimle," dedi Par'chin.

"Seninle *idi*," dedi Jardir anlamlı bir tonla. Saygıyla eğilen Abban, oradan hızla uzaklaştı.

"O *khaffit* ile neden zamanını boşa harcadığını anlamıyorum, Par'chin," diyerek yere tükürdü Jardir.

"Benim geldiğim yerde, bir insanın değeri, sadece mızrak kaldırmakla ölçülmez," diye cevapladı Par'chin.

Jardir güldü. "Senin geldiğin yerde, Par'chin, mızrak hiç kaldırılmıyor ki!"

"Thesa dilinde kendini geliştirmişsin," diye fark etti Par'chin.

Jardir homurdandı. "Senin bu *chin* dilin hiç kolay değil. Ayrıca sen yokken bu dili geliştirmek için bir *khaffit*'e ihtiyaç duymam yüzünden işimin zorluğu iki katına çıkıyor." Abban'ın peşinden küçümser bir bakış attı. "Şuna baksana. Kadın gibi giyiniyor."

"Daha önce hiç böyle giyinen bir kadın görmemiştim," dedi Par'chin.

"Sana peçelerini kaldıracağın bir kadın bulmama izin vermiyorsun da ondan," dedi Jardir. Par'chin'i Krasia'ya bağlamak ve onu Inevera'nın emrettiği şekilde yakınında tutmak üzere ona bir gelin bulabilmek için çok uğraşmıştı.

Bir gün, onu öldürmek zorunda kalacaksın, demişti Inevera. Bu ses Jardir'in kafasında yankılandı ama buna inanma arzusu yoktu. Eğer Par'chin'e bir eş bulabilirse, yeşildiyarlı bir *chin* olmaktan çıkacak, bir *dal'Sharum* olarak yeniden doğacaktı. Belki de böyle bir "ölüm", kehaneti yerine getirmeye yetecekti.

"*Dama*ların, kadınlarınızdan biriyle evlenmek isteyen kabilesiz bir *chin*'e onay vereceğini sanmam," dedi Par'chin.

Jardir elini geçiştirircesine salladı. "Saçmalık," dedi. "Labirent'te birlikte kan döktük kardeşim. Seni kabileme alsam, Andrah'ın kendisi bile buna karşı çıkmaya cüret edemez!"

"Şimdilik evlenmeye hazır olduğumu pek sanmıyorum," dedi Par'chin.

Jardir kaşlarını çattı. Adamla araları ne kadar yakın olursa olsun, yeşildiyarlı onu hayrete düşürmeye devam ediyordu. Hal-

kı arasında, bir savaşçının şehveti savaş alanında olduğu kadar, savaş alanının dışında da aynı yoğunluktaydı. Par'chin'in diğer erkeklere ilgi duyduğu konusunda herhangi bir kanıt görmemişti, fakat adam, şafağı görebilenlerin hak ettikleri ödüllerden çok, savaşın kendisine ilgi duyuyor gibi görünüyordu.

"Yine de fazla beklemesen iyi olur, yoksa adamlar seni *push'ting* sanacak," dedi, "sahte kadın" anlamındaki sözcüğü kullanarak. Bir başka erkekle yatak paylaşmak Everam'ın gözünde bir günah değildi ancak *push'ting*ler, kadınları tamamıyla reddeder, kabilelerine gelecek nesiller katma görevini hiçe sayarlardı. Krasia kabileleri arasında bu pek de kabul edilebilir bir şey değildi.

"Ne zamandır şehirdesin, dostum?" diye sordu Jardir.

"Sadece birkaç saattir," dedi Par'chin. "Mektupları saraya ulaştırmamın üzerinden bir saat bile geçmedi."

"Ve şimdiden mızrağını sunmak için buradasın! Everam adına," diye haykırdı Jardir adamlarına. "Par'chin Krasia kanı taşıyor olmalı!" Adamları da onunla beraber kahkaha attı.

"Benimle gel," diyen Jardir, bir kolunu Par'chin'in sırtına atıp zihninde o geceki muharebenin planlarını gözden geçirerek cesur dostuna şerefli bir konum bulmaya çalıştı.

"Bajinler, dün gece bir Çukur Muhafazacısı'nı kaybetti," dedi. "O boşluğu doldurabilirsin."

"Ben Hücum Muhafızı olmayı tercih ederim," diye cevapladı Par'chin.

Jardir başını sağa sola salladı ancak gülümsüyordu. "Hep en tehlikeli görevi seçersin zaten," dedi. "Eğer öldürülürsen, mektuplarımızı kim taşıyacak?"

"Bu geceki o kadar da tehlikeli bir görev değil," diyen Par'chin, kumaşa sarılmış bir mızrak çıkarıp silahı gözler önüne serdi.

Ancak bu herhangi bir mızrak değildi. Sapı parlak, gümüşi bir metalden yapılmıştı ve güneş ışığında parlayan ucuna boylu boyunca muhafazalar işlenmişti. Eğitimli gözü silahın üzerinde gezen Jardir, kalbinin göğsünde gürültüyle attığını hissetti. Muhafazaların çoğu tanıdık değildi ama onlardaki gücü hissedebiliyordu.

Gururlu bir şekilde duran Par'chin, onun bir tepki göstermesini bekledi. Hayretini yutkunarak geçiştirip, arzuyla parlayan gözlerini kırpıştıran Jardir ise, dostunun bu durumu fark etmediğini ummakla yetindi.

"Krallara layık bir silah," diye onayladı, "ancak geceden galip çıkacak olan, mızrak değil, savaşçıdır Par'chin." Elini Par'chin'in omzuna koyup gözlerine baktı. "Silahına gereğinden fazla güvenme. Senden daha fazla savaş görmüş adamların, mızraklarını boyamalarına rağmen acı sonla buluştuklarını gördüm."

"Silahı ben yapmadım," dedi Par'chin. "Anoch Sun'un harabelerinde buldum."

Jardir'in gümbürdeyen kalbi durdu. Doğru olabilir miydi bu? Kendini gülmeye zorladı.

"Kurtarıcı'nın doğum yerinde mi?" diye sordu. "Kaji'nin Mızrağı bir efsanedir, Par'chin ve kayıp şehir, çöl tarafından geri alınmıştır."

Par'chin başını iki yana salladı. "Oradaydım," dedi. "Seni oraya götürebilirim."

Jardir tereddüt etti. Par'chin yalancı değildi ve ses tonunda bir espri edası da yoktu. Söylediklerinde dürüsttü. Bir anlığına zihninde bir imge belirdi. O ve Par'chin, beraberce kumların üzerinde keşfe çıkmışlar, kadim zamanların dövüş muhafazalarını ortaya çıkarıyorlardı. Büyük bir çabayla sorumluluklarının bilincini zihnine geri çağıran Jardir, bu imgeyi zihninden silip attı.

"Ben, Çöl Mızrağı'nın Sharum Ka'sıyım, Par'chin," diye karşılık verdi. "Bir devenin sırtına atlayıp, sadece kadim metinlerde var olan bir şehri aramak için çöle çıkamam."

"Bence bu gece fikrin değişecek," dedi Par'chin.

Jardir'in ağzında bir tebessüm belirdi. "Bana, aptalca bir şey denemeyeceğine söz ver," dedi. "Muhafazalı bir mızrağın olsa da olmasa da, sen Kurtarıcı değilsin. Seni gömmek zorunda kalmak, üzücü olur."

ℨ

"Bu gece, o gece," dedi Inevera. "Bunu uzun zaman önce öngörmüştüm. Onu öldür ve mızrağı al. Şafak söktüğünde

kendini Shar'Dama Ka ilan edeceksin ve bundan bir ay sonra da tüm Krasia'yı hâkimiyetin altına alacaksın."

"Hayır," dedi Jardir.

Bir an için Inevera onu duymadı. "... ve Sharach anında sana sadakat yemini edecek," diye devam etti, "ama Kaji ve Majah'ın alacakları konum daha zorlu olacak... Ha?" Yüzünü tekrar Jardir'e çevirdi. Kaşları eşarbının altında kaybolmuştu.

"Kehanet," diye söze başladı Inevera.

"Kehanet umurumda bile değil," dedi Jardir. "İblis kemikleri sana ne söylerlerse söylesinler, dostumu katletmeyeceğim. Onu soymayacağım. Ben Sharum Ka'yım, geceleri işe koyulan bir hırsız değil."

Karısının tokadının sesi, taş duvarlarda yankılandı. "Bir aptaldan başka bir şey değilsin!" diye kestirip attı Inevera. "Zamanın kırılma noktası geldi çattı. *Olabilecek* şeylerin, *olacak* şeylere dönüşme vakti geldi. Şafak söktüğünde ikinizden biri Kurtarıcı ilan edileceksiniz. Bu kişinin Çöl Mızrağı'nın Sharum Ka'sı mı, yoksa mezar soyguncusu kuzeyli bir *chin* mi olacağına sen karar vereceksin."

"Senin şu kehanetlerinden ve kırılma noktalarından bıktım usandım," dedi Jardir. "Sen ve tüm *dama'ting*lerden! Tüm söylediklerinizerkekleri kendi amaçlarınız için yönlendirmeye yarayan tahminlerden başka bir şey değil. Ama dostuma ne senin için, ne de şu muhafazalı *alagai* boklarında gördüğünü sandığın herhangi bir şey için ihanet etmeyeceğim!"

Çığlık atan Inevera ona bir kez daha vurmak için elini kaldırdı, ancak Jardir karısının bileğini yakalayıp yukarı kaldırdı. Inevera bir anlığına mücadele etti, ama karşısında taştan bir duvar vardı.

"Canını yakmaya zorlama beni," diye uyardı Jardir.

Gözlerini kısan Inevera birdenbire döndü ve serbest elinin işaret ve orta parmağını onun omzuna gömdü. Bileğini tutan Jardir'in kolu anında gücünü kaybedince, kocasının tutuşundan kurtuldu ve bir adım geri atarak cüppesini düzeltti.

"*Dama'ting*lerin savunmasız olduğunu düşünmeye devam ediyorsun koca," dedi, Jardir ona yan yan bakarken. "Özellikle de işin doğrusunu en iyi senin bilmen gerekirken."

Jardir koluna dehşetle baktı. Hareket ettirmeye çalıştığı uzvu öylece duruyor, emrine itaat etmiyordu.

Ona doğru hareketlenen Inevera, Jardir'in hissiz elini tuttu ve diğer eliyle omzuna baskı yaptı. Kolunu döndürüp sertçe ittiğinde, o hissizliğin yerini keskin iğnelerin acısı aldı.

"Sen bir hırsız değilsin," diye katıldı Inevera, sesi bir kez daha sakin bir tona bürünerek. "Sadece hakkın olanı geri alacaksın."

"Hakkım olan mı?" diye sordu Jardir. Parmaklarını tekrar oynatırken eline bakıyordu.

"Gerçek hırsız kim?" diye sordu Inevera. "Kaji'nin mezarını soyan *chin* mi, yoksa O'nun kanından gelen ve çalınan mızrağı geri alacak olan sen mi?"

"Onun gerçekten Kaji'nin Mızrağı olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Jardir.

Inevera kollarını kavuşturdu. "Biliyorsun. Silaha gözlerini çevirdiğin andan itibaren biliyordun. Tıpkı en başından beri bu günün geleceğini bildiğin gibi. Bu kaderi senden asla gizlemedim."

Jardir hiçbir şey söylemedi.

Inevera koluna kibarca dokundu. "Eğer istersen, onun çayına iksir koyabilirim. Öbür dünyaya geçişi hızlı olur."

"Hayır!" diye bağıran Jardir kolunu çekti. "Her zamanki gibi en onursuz yolu tercih ediyorsun! Par'chin, köpekler gibi öldürülecek bir *khaffit* değil! Bir savaşçının ölümünü hak ediyor."

"Öyleyse bunu ona ver," diye ısrar etti Inevera. "*Alagai'sharak* başlamadan ve mızrağın gücü öğrenilmeden önce yap bunu. Şimdi."

Jardir başını hayır anlamında salladı. "Eğer yapılması gerekiyorsa, Labirent'te yapacağım."

Ancak karısının yanından uzaklaşırken, bunun yapılması gerekip gerekmediğinden emin bile değildi. Bir dostun cesedinin üzerinde, Shar'Dama Ka olarak nasıl sırtı dik durabilirdi ki?

ॐ

"Par'chin! Par'chin!"

Haykırışlar Labirent'in her yanında yankılanıyordu. Yeşildiyarlı, *dal'Sharum*ları zaferden zafere koştururken Jardir sur tepesinden izlemekteydi. Hiçbir *alagai*, Kaji'nin Mızrağı'na dayanamıyordu.

Bu gece cesur yabancı, diye düşündü Jardir. *Yarın ise Shar'Dama Ka.*

Peki ya bu Everam'ın buyruğuysa? Dünya'yı Nie'nin boşluğundan yarattığında, yeşildiyarlıları da kendisi yaratmamış mıydı? Onlar için de bir planı olmamalı mıydı?

"Ama Par'chin Everam'a inanmıyor," dedi yüksek sesle.

"Yaratıcı'ya boyun eğmeyen bir adam, nasıl Kurtarıcı olabilir ki?" diye sordu Hasik.

Jardir derin bir nefes aldı. "Olamaz. Shanjat ve en sadık adamlarımızı topla. Dünyanın iyiliği adına, bu kişi, bir başkası olmalı."

Jardir, Par'chin'i, onun ismini haykıran bir grup *Sharum*'un başında, Labirent'te koştururken buldu. Üstü başı kara iblis kanına bulanmıştı, ancak gözleri ateşli bir keyifle parlıyordu. Mızrağını selam için yukarı kaldıran adamı gören Jardir'in kalbi sıkıştı. Zira *ajin'pal*'ine yapması gereken şey, ona Hasik tarafından yapılmış olan şeyden çok daha kötüydü.

"Sharum Ka!" diye haykırdı Par'chin. "Bu gece hiçbir iblis, Labirent'inden sağ çıkamayacak!"

Savaş aldatmacadır, diye kendine hatırlatan Jardir, kendini gülmeye ve mızrağını Par'chin'in selamına karşılık olarak kaldırmaya zorladı. Gidip adamı son kez kucakladı.

"Seni hafife almışım Par'chin," dedi. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Par'chin gülümsedi. "Bunu hep söylüyorsun." Adamın çevresindeki savaşçılar, zaferlerinin keyfini sürüyorlardı. Şimdiden, yapılması gereken şey için onlara güvenilemeyeceği belliydi.

"Dal'Sharumlar!" diye haykırdı Jardir savaşçılara, Labirent'in sokaklarında yatan katledilmiş *alagai*ları işaret ederek. "Bu iğrenç şeyleri toplayıp dış surların üzerine asın! Sapancı takımla-

rımızın hedef idmanına ihtiyacı var! Surların ötesindeki *alagai*lar, Çöl Mızrağı'na saldırmanın aptallığını görsünler!"

Adamlar, tezahüratlar eşliğinde komutanlarının emrini yerine getirmek üzere hareketlendiler. Onlar bunu yaparken, Jardir, Par'chin'e döndü. "Gözcüler, doğudaki tuzak noktalarının birinde hâlâ savaşıldığını söylüyor," dedi. "Dövüşecek gücün kaldı mı Par'chin?"

Par'chin, Jardir'e dişlerini gösterdi. "Önden buyur."

*Sharum*ları arkalarında bırakarak Labirent boyunca koştular. Sonunda geldikleri yer tanıklardan arındırılmıştı. Jardir, tıpkı bir Yemci gibi, Par'chin'i ölümüne yönlendirmişti. *"Uut!"* diye haykıran Jardir'in sesiyle, Hasik bir bacağını uzattı ve Par'chin'i düşürdü.

Yeşildiyarlı, zemine düştüğü anda yuvarlanarak tekrar ayağa kalktı ancak o zamana kadar Jardir'in en güvenilir adamları çıkış yollarını kesmişlerdi.

"Nedir bu yaptığınız?" diye cevap bekledi Par'chin.

Jardir'in kalbi, dostunun yüzündeki ihanete uğramış ifadeye bakarken sıkıştı. Bunu hak ediyordu, ama artık tuzak kapanmıştı ve bu yolun sonuna kadar gitmeye kararlıydı. "Kaji'nin Mızrağı, Shar'Dama Ka'nın ellerine aittir," dedi. "O, sen değilsin."

"Seninle dövüşmek istemiyorum." dedi Par'chin.

"Öyleyse dövüşme dostum," diye yalvardı Jardir. "Silahı bana ver, atını al ve şafak söktüğü zaman bir daha geri dönmemek üzere burayı terk et." Inevera, bu teklif için ona aptal diyecekti. Hatta Jardir'in kendi teğmenleri bile şaşkınlıkla fısıldaştılar ama onun umurunda değildi. Dostunun bunu kabul etmesi için dua etti, ancak bir yandan da, bunun olmayacağını yüreğinde biliyordu. Jeph'in oğlu bir korkak değildi. Adamın arkasında, iblis çukurunda, bir hırlayış yükseldi. Bir savaşçının ölümü bekliyordu onu.

*Dal'Sharum*lar onun üzerine üşüştüklerinde, yeşildiyarlı sertçe dövüşüyor, kırdığı kemiklere rağmen şimdi bile herhangi birini öldürmeyi reddediyordu. Jardir ise uzakta duruyor, utancından dolayı içinin kemirildiğini hissediyordu.

En sonunda zapt edilen Par'chin, Hasik ve Shanjat tarafın-

dan sıkıca tutulurken, Jardir mızrağı almak üzere eğildi. Silahın gücünü anında hissetmiş, sapını kavrayan parmaklarında sanki bu mızrak ona aitmişçesine bir his uyanmıştı. Bu gerçekten de Kaji'nin silahıydı. Yedinci oğlu, ilk Jardir olan adamın silahı.

"Gerçekten üzgünüm dostum," dedi Jardir. "Başka bir yolu olmasını dilerdim."

Par'chin onun suratına tükürdü. "Everam ihanetini izliyor!"

Jardir içinde bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Par'chin Cennet'e inanmıyordu, ama işine geldiği zaman Yaratıcı'nın ismini kullanmaktan kaçınmıyordu. Ne eşleri, ne çocukları, ne ailesi, ne kabilesi vardı ama sanki neyin ne olduğunu herkesten iyi biliyormuş gibi hareket ediyordu. Küstahlığının sınırı yoktu.

"Bana Everam'dan bahsetme, *chin*," dedi Jardir. "Onun Sharum Ka'sı benim, sen değilsin. Ben olmadan, Krasia düşer."

Güneşin doğmasına az bir zaman kala şehirden gizlice çıktılar. *Alagai*ların çoğu çoktan cehenneme geri dönmüştü, ancak bir kum iblisi onların yaklaştığını duymuş ve beklemiş olmalıydı. Zira yaratık, şafağın söküşüne dakikalar kala bir kum tepeciğinin gölgesinden onlara saldırdı.

Jardir hazırdı ve gelen saldırıya karşılık verdiğinde, mızrağın sapındaki savunma muhafazaları parladı. *Alagai* zemine geri düştüğünde aydınlanmakta olan gökyüzüne baktı, ancak yaratık maddesel formundan çıkamadan önce Jardir atının sırtından atladığı gibi onu deşti.

Muhafazalı mızrak ucu iblisin zırhını delip geçtiğinde parladı ve Jardir, silahın, ellerinde hayat bulduğunu hissetti. Inevera'nın şimşek taşının yaptığı etkiye benzer bir enerji tüm vücudunu dolaştı ancak bu sefer ıstırap yerine coşku hissi vardı. Kendisini anında daha güçlü, daha hızlı hissetti. Uzun zaman önce unutulmuş yaraların eski ağrıları, çoktan alıştığı sıradan acılar artık yoktu. Birdenbire yok olmuşlar, yoklukları ile kendilerini bir anlığına açığa çıkarmışlardı. Jardir kendini ölümsüz hissediyordu. Yenilmez. Kollarını hiç gayret sarf etmeden savurdu ve iblisin cesedini on metre kadar uzağa fırlatarak, yükselmekte olan güneşin merhametine bıraktı.

Bu güç hissi çabucak kayboldu ama iyileştirme gücünün etkisi hâlâ oradaydı. Jardir otuz yaşını aşmıştı ancak birdenbire vücudunun yirmi yaşındayken verdiği hissi hatırlamıştı. Bunu nasıl unutmuş olduğuna hayret etti.

Tüm bunlar, tek bir kum iblisi sayesinde, diye düşündü. *Kim bilir Par'chin, bunu Labirent'te düzinelerce* alagai *üzerinde kullandığında neler hissetmiştir?*

Ancak bu cevabı ondan asla alamayacaktı, zira bilinci yerinde olmayan Par'chin'i gün ışığının altında yüzüstü, bir kum tepeciğinin üzerinde bıraktılar. Şehirden kilometrelerce ötede ve en yakın köyden uzaklığı bir günlük yürüyüşle aşılamayacak bir yerde...

Jardir ona baktı. Yeşildiyarlının sözleri zihninde parlıyordu. *"Everam ihanetini izliyor!"* diye bağırmıştı adam.

"Neden sana yalvarmama rağmen terk edip gitmedin dostum?" diye sordu Jardir. Par'chin'in ona cevabını asla veremeyeceği bir başka soruydu bu da.

Hasik ve Shanjat atlarına tekrar binerken, Jardir dostuna üzgün bir şekilde baktı. Atının eyerinde asılı duran soğuk su matarasını aldı ve yeşildiyarlının yüzükoyun yattığı yerin yanına fırlattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ashan. "Ona yardım etmek yerine, şimdi öldürmeliyiz."

"Bilinci yerinde olmayan bir savaşçıyı öldürmeyeceğim," dedi Jardir. "Mataradaki su onun kumları aşıp güvenli bir yere gitmesine yeterli değil. Ama uyanacak, susuzluğunu giderecek ve *alagai*lar geldiğinde, ayakları üzerinde bir erkek gibi ölüp cennetin yolunu bulacak."

"Ya şehre dönerse?" diye sordu Shanjat.

"Mehnding kabilesinden adamları gün içinde surların üzerinde görevlendirin. Ve eğer bunu deneyecek olursa, uzaktan öldürün," dedi Jardir.

Arkasına baktı. *Ama bunu yapmayacaksın değil mi Par'chin?* diye düşündü. *Bir* Sharum*'un ruhuna sahipsin ve* alagai*larla çıplak ellerinle dövüşürken öleceksin."*

"O bir *chin*," dedi Ashan. "Bir kâfir. Everam'ın onu Cennet'te karşılayacağını sana düşündüren nedir?"

Jardir mızrağını kaldırdı ve yükselen güneşin ışığını yakaladı. "Çünkü ben Shar'Dama Ka'yım ve böyle buyuruyorum."

Diğerlerinin gözleri büyüdü, ancak kimse bu iddiayı tartışmadı.

Inevera'nın sadece birkaç saat önce söylediği sözler ona tekrar geri geldi.

Şafak söktüğünde kendini Shar'Dama Ka ilan edeceksin.

Par'chin'in siluetine dönüp bir kez daha baktı.

İyi öl, diye dua etti, *ve Cennet'te karşılaştığımızda, eğer ikimizin de sahip olduğu rüyayı gerçekleştirememişsem, son bir hesaplaşma fırsatına sahip olacaksın.*

Atını döndüren Jardir, şehre doğru ilerledi.

Kendi şehrine.

9. Bölüm

SHAR'DAMA KA

D.S. 329

"Olduğun yerde kal, hain," dedi Dama Everal, Andrah'ın taht odasının girişini kapatarak. Andrah'ın oğullarının en büyüğü olan bu adamın, Amadeveram'ın ölümü halinde *Damaji*, sonra da Andrah olması neredeyse kesindi. Elli yaşında olmasına rağmen hâlâ oldukça güçlüydü ve saçına ak düşmemişti. Muadili olmayan bir *sharusahk* ustası olduğu söylenirdi.

Jardir'in Andrah'ı şişlemeden önce öldürmesi gereken son oğul da oydu.

Jardir'in, iblis kanıyla sırılsıklam bir halde Labirent'te kendini Kurtarıcı olarak ilan etmesinin üzerinden daha bir ay geçmemişti. *Sharum*ların dörtte üçü oracıkta sadakatlerini sunmuşlardı. *Dama*ların yarısı kadarı da aynı şeyi yapmış, gün geçtikçe onlara katılanların sayısı artmıştı. Geri kalanlar *Damaji*lerine koşmuşlar, *Damaji*ler ise ilk başta kendi saraylarını savunmayı kararlaştırmışlar, ancak sonunda, Jardir'in gücü arttıkça, Aşağışehir'e kaçmışlar, oradan da Andrah'ın sarayının surları ardına sığınmışlardı.

Fethi haftalar yerine günler içinde bitirebilecek olan Jardir, bunun yerine her gece Sharak Borusu'nu çalarak savaşçılarını Labirent'e çağırmıştı. En vasat savaşçının bile artık savaş muhafazalarına sahip bir mızrağı vardı ve *alagai*lar güneşi sürüler halinde karşılıyorlardı.

Gece vakti kendilerini toparlama şansına sahip olan Andrah ve *Damaji*ler, bunun büyük bir avantaj olduğunu düşünmüşlerdi, ancak bu durumun geri kalan *Sharum*lara neden olduğu utancı önceden tahmin edememişlerdi. Andrah'larının yanında kalan bu savaşçılar, Jardir'in adamları sonsuz şana erişirken liderleri tarafından *alagai'sharak*'a gönderilmemiş olmayı sindirememiş, zaman geçtikçe gruplar halinde oradan ayrılarak Labirent'e geri dönmüş ve Labirent'e sorgusuz sualsiz kabul edilmişlerdi. Sonunda, Andrah'ın surlarını bile savunamayacak kadar az savaşçı kaldığında, Jardir'in adamları şafaktan hemen sonra sur kapılarını ele geçirmiş, çok geçmeden saray kapılarını kırıp aşmışlardı. Şimdi ise Jardir ile intikam arasında sadece bir adam vardı.

"Bağışlayınız, Dama," dedi Jardir, Everal'ın önünde eğilerek, "ama size diğerlerine olduğu gibi teslim olma önerisi sunamayacağım. Zira kendi babası için ölmeye niyeti dahi olmayan bir adama nasıl güvenilebilir ki? Onurunuzla ölmeniz en iyisi."

"Sahtekâr!" diyerek tükürdü Everal. "Sen Kurtarıcı değil, çalıntı bir mızrağa sahip katilin tekisin. Onsuz hiçbir şeysin!"

Jardir durdu ve tek elini kaldırarak arkasındaki askerleri de durdurdu.

"Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Jardir.

Everal onun ayaklarına tükürdü. "Eğer öyle değilse, silahını bırak ve benimle onun lekeli sihri olmadan yüzleş."

"Acha!" diye haykıran Jardir, mızrağı Everal'a fırlattı. *Dama* ani bir refleksle silahı yakaladı ve o anda elinde olan şeyi idrak ederken gözleri büyüdü.

O anda Everal'da bir şey değişti. Duruşunda küçük bir fark oluşmuştu. Diğerleri bunu görememiş olabilirdi, ama bu durum Jardir'e, *dama* ona bunu sanki sözlerle söylemiş kadar berrak görünmüştü. Biraz önce kendini hükmü verilmiş bir adam gibi gören Dama Everal ölmeden önce düşmanına biraz zarar verme düşüncesinden başka bir kararlılığa sahip değilken, şimdi gözlerinde bir umut parıltısı ve Jardir'i öldürerek Krasia'nın yüreğini deşmiş olan bu ayaklanmayı sonlandırabilme inancı vardı.

Jardir başını salladı. "Artık ruhun onurlu bir şekilde Everam ile buluşmaya hazır," diyerek *dama*'nın üzerine atıldı.

Everal bir *sharusahk* ustasıydı, ama Evejah, rahiplere mızrak kullanmayı yasaklardı ve Jardir'in Sharik Hora'da geçirdiği yıllar, ona bu kanunun asla bozulmadığını göstermişti. Dama Everal'ın mızrak kullanışının zayıf olacağını, onu kolayca yenilgiye uğratabileceğini düşünmüştü.

Her avantajı gözle, diye öğretmişti Khevat.

Ne var ki Everal Jardir'i şaşırtarak mızrağı, vücudunun etrafında bir sopa gibi çevirmişti. Silah, yaklaşan *dama*'nın ellerinde görülmez bir hızda hareket ediyordu ve birkaç kısa an boyunca Jardir'in tek yapabildiği, silahın yolundan çekilmek oldu. Everal'ın hareketleri hızlı ve keskindi. Birbiri ardına gelen saldırıları, Sharik Hora'da kırk yılını geçirmiş bir adamdan beklenecek türdendi. Everal sonunda mızrağın ucunu da işin içine soktuğunda, Jardir'in yanağına ve koluna iki çizik kondurmayı başardı.

Ancak çok geçmeden, Jardir, *dama*'nın saldırıları ardındaki ritmi yakaladı, çabucak sokuldu, kolunu bir kanca gibi silahın sapına takarak kendi ekseni etrafında döndü ve adamı odanın uzak köşesine fırlattı. Everal, bir sütuna çarpıp sertçe yere düştü.

Adamın yuvarlanarak ayağa kalkmasını bekleyen Jardir, bir saniye önce adamdan kaptığı mızrağı zemine bıraktı. *Dama*'nın gözleri tekrar büyüdü.

"Üstünlüğünü bırakarak aptallık ediyorsun," dedi Everal. Ancak rahibi tartmış olan Jardir gülümsemekle yetindi. Kollarını açarak ilerlemeye başladığında Everal da aynı şekilde saldırdı. Boğuşma arzuları eşitti.

*Sharum*ların eğitimsiz gözleri, bu mücadeleyi fiziksel gücün kararlaştıracağı basit bir güreşten ibaret görüyor olabilirlerdi. Ancak gerçek şuydu ki, boğuşma esnasında yapılan yüzlerce ince hareket *sharukin* idi. *Sharukin*, bir rakibin enerjisi ile gücünü, ona karşı kullanma sanatıydı.

Jardir yavaşça, adım adım, rakibini bir ölüm kıskacına almaya doğru ilerledi. Sonuç kaçınılmazdı. Everal'ın gözlerinde bunu onun da bildiğini görebiliyordu.

"İmkânsız," diyerek nefes verdi Everal, Jardir'in eli onun boğazı etrafında sıkılaşırken.

"Gerçek şu ki *dama*," dedi Jardir, "havayı döverek kazanılan güçle *alagai* öldürerek kazanılan güç arasında fark vardır." Tuttuğu boğazı sertçe çeken Jardir, Everal'ın boyun kemiklerinin salonda yankılanan bir sesle çatırdamasını sağladı.

ℑ

*Damaji*ler, Andrah'ın tahtının basamaklarının dibinde toplanmışlardı. Jardir'in adamları kapıları kırıp içeri girdiklerinde hep birlikte kafalarını çevirdiler. Andrah ise Kafatası Tahtı'nın üzerinde korkuyla sinmiş oturuyor, tahtın kollarını öylesine sıkıca tutuyordu ki, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Jardir, yaşlı adamların oluşturduğu topluluğa kurbanlarına bakan bir avcı gibi baktı. Evejah kanunu, onların her birine Jardir'e teke tek dövüşte meydan okuma hakkını tanırdı. Jardir, *Damaji*lerden korkmuyordu, ancak onları öldürme arzusu da yoktu.

"Eğer zorunda kalırsan onları öldür," demişti Inevera. "Ama eğer savaşma iradelerini kırarsan, fethin daha da perçinlenmiş olacak." Karısı, ona adamlara ne önermesi gerektiğini bile söylemişti.

"Damajiler," dedi Jardir. "Hepiniz Everam'ın sadık hizmetkârlarısınız ve sizinle çatışmak gibi bir arzum yok. Tek istediğim, kenara çekilmeniz."

"Peki sen Kafatası Tahtı'na oturduktan sonra bize ne olacak?" diye sordu Sharach kabilesinden Kevera. Krasia'nın en küçük kabilesinin *Damaji*'si olarak, ilk meydan okuma ondan gelmeliydi.

Jardir gülümsedi. "Hiçbir şey dostum. Siz *Damaji*ler saraylarınızı kaybedeceğinizden mi korkuyorsunuz? Hepsi sizde kalsın. Her zaman olduğu gibi kabilelerinizle ilgilenmeye devam edin. Sizden tek istediğim sembolik bir destek."

Kevera gözlerini kıstı. "Nasıl bir destek?"

"Qasha'dan olma ikinci oğlum bir *nie'dama*," dedi Jardir.

Kevera başıyla onayladı. "Gelecek vaat eden bir *nie'dama*."

Jardir gülümsedi. "Onu hiç yanından ayırmamanı, ayaklarının dibinde eğitim görmeye devam etmesini isterim sadece."

"Ve bir gün benim yerimi almasını," diye yorumladı Kevera.

Jardir omuz silkti. "Eğer *inevera* olan buysa..."

Jardir, bu teklifi sindirmekte olan diğer *Damaji*lere göz gezdirirken, Inevera'nın yaptığı planların eksiksizliğine bir kez daha hayret etti. *Dama'ting* eşlerinin her biri doğurgandı ve zarlar, kadınların hangi vakitlerde hamile kalmaları gerektiğini bildirmekte hiç başarısız olmamıştı. Her evliliğin dördüncü yılına kadar, her gelin, Jardir'e iki oğul ve bir kız vermiş, kadınların karınları ondan sonra da şişmeye devam etmişti. Jardir artık her kabileye mensup *nie'dama*lara sahipti ve şimdiki *Damaji*ler öldükçe kara sarıkları almaya hazırlardı. Karıları ise aynı şekilde, kendi kabilelerinin *Damaji'ting*leri öldüğünde o konumlara geleceklerdi. Inevera, Jardir'in gücünü zirveye taşıyacak planların alt yapılarını neredeyse on yıldan fazla bir süre önce hazırlamıştı. Bu tedirgin ediciydi.

*Damaji*ler teklifi tartmaya devam ediyordu. Onların unvanları babadan oğula geçmezdi ancak her biri de kendi kabilelerinin *dama*ları arasında oğullara ve torunlara sahiplerdi. Kara sarığın aynı kandan olanlar arasında değişilmesi alışılmadık bir şey değildi. Yine de, Jardir'in zirveye yerleşmesinin vereceği zarara karşın, kendi güçlerini korumaları kötü bir seçenek değildi. Üstelik oğullarının gelecekteki konumlarından vazgeçmek zorunda kalacaksalar bile, bu, evlatlarının mızraklar tarafından deşilmesine tercih edilebilir bir şeydi. Zira eski zamanlarda, Kaji de yenilgiye uğrattığı düşmanlarının oğullarını mızraktan geçirmişti ve Jardir'in bunu kolayca yapacağından şüpheleri yoktu. Jardir'in kendi oğullarını rehin vermesine aslında gerek olmamasına rağmen, bu, birlik ve beraberliğe dair içten bir jest olacaktı.

Küçük kabileler için, bu yeter de artardı bile.

"Shar'Dama Ka," diyen Sharachlı Kevera, eğilip bir kenara çekildi.

Diğerleri de onu takip ederek Jardir'in önünden sabanla sürülen toprak gibi çekildiler. Bajin, Anjha, Jama, Khanjin, Halvas

ve Shunjin kabilelerinin liderleri, ona meydan okumadan çekilmişlerdi. Jardir; Krevakh ve Nanji'nin *Damaji*lerine yaklaşırken gerginleşti. Gözcü kabileleri oldukça sadıktılar ve *sharusahk* konusunda kendi ekollerini icra ederlerdi. Bu ekoller, tüm Çöl Mızrağı'nda en ölümcül olanlarıydı. Jardir, Everam'ın iradesinin kendi içinde bir kalp gibi attığını hissediyordu ve hiçbir adamdan korkmuyordu, ancak kendini savunma konumunda tutmaya devam etti, zira onların becerilerine saygı duyuyordu.

Ama sonunda endişelenmesine mahal olmadığı ortaya çıktı. Gözcü kabilelerinin *Damaji*leri de aynı *Sharum*ları gibi gözlem yapmayı ve tavsiye vermeyi tercih ederlerdi. Yol göstermeyi değil. Onlar da bir kenara çekildiğinde, Jardir ve Kafatası Tahtı arasında geriye en güçlü üç *Damaji* kalmıştı. Mehndingli Enkaji, Majahlı Aleverak ve Kajili Amadeveram. Bu adamlar binlerce kişiyi yönetiyor, ölçüsüz bir lüks içinde yaşıyorlardı. Kabilelerinde düzinelerce *dama* vardı ve bunlara kendi oğulları ile torunları dahildi. Kolayca teslim olmayacaklardı.

Yapılı ve güçlü bir adam olan Mehndingli Enkaji, elli beş yaşında hâlâ sağlam ve zindeydi. Bunun yanında zeki bir adam olarak da bilinirdi zira kabilesinde bir dolu muharebe mühendisi bulundururdu. Kabilesi daha küçük olabilirdi ancak Enkaji, hem Majah hem de Kaji kabilelerinin *Damaji*lerinin sahip olduğu toplam zenginlikten fazlasına sahipti ve onun bu zenginliği en büyük oğluna bırakma amacında olduğu sır değildi.

Gözleri buluştuğunda, Jardir, bir anlığına adamın ona meydan okuyacağını düşündü. Tam da kendini dövüşe hazırlarken, *Damaji* acınacak bir şekilde güldü ve kollarını iki yana açıp abartılı bir reverans yaptıktan sonra taht basamaklarına giden yoldan çekildi.

Sıradaki adam Majahlı Aleverak'tı. Bu yaşlı *Damaji* neredeyse seksen yaşındaydı ancak yine de eğildi ve bir *sharusahk* konumu aldı. Jardir'in başıyla onaylamasının ardından, arkasındaki *Damaji*ler ve *Sharum*lar, dövüşecek olan ikiliye yer açmak için geriliediler.

Jardir yerlere kadar eğildi. "Beni onurlandırıyorsunuz Damaji," diyerek kendi konumunu aldı. Adamın hâlâ bir savaşçı

ruhuna sahip olması bir yana, hâlâ hayatta olması bile Jardir'i şaşırtan bir gerçekti. Onurlu bir ölümü hak ediyordu.

Amadeveram, "Başlayın!" diye bağırdığında Jardir ileri fırladı. Amacı adamı kıskaç altına alıp dövüşü hızlı ve kansız bir şekilde bitirmekti. Belki de *Damaji*'nin dudakları arasından bir teslim sözü alabilir, hayatını sonlandırmama şansını yakalayabilirdi.

Ancak Aleverak onu şaşırtmış, Jardir'in inanamayacağı kadar hızlı ve keskin bir dönüş yapmıştı. Jardir'in kolunu yakaladı ve devinimini ona karşı kullandı.

Eklemlerinin çığlık attığını hisseden Jardir'in kendini bırakıp *Damaji*'nin fırlatışına teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Sırtüstü yere düştüğünde, toplanmış kalabalık hayretle nefesini tuttu. Aleverak çabucak ilerledi ve kemikli topuğunu Jardir'in boğazına nişanladı ancak iki eliyle ayağı yakalayan Jardir, zıt yönlerde dönerken bir yandan da ayağa kalktı.

Bu harekete karşı koymayan Aleverak zıpladı ve Jardir'in kendi gücünü tekrar ona karşı kullanarak serbest ayağıyla onun ağzına tekmeyi indirdi. Jardir kendini bir kez daha mermer zemine çarparken buldu. Aleverak ise hâlâ ayaktaydı.

Artık herkes dövüşü büyük bir ilgiyle takip ediyordu. Bir dakika önce dövüş, yaşlı bir adama onurlu bir ölüm vermekten ve Jardir'in zirveye yükselişinde bir dipnot olarak tarihe karışmaktan ibaretti. Ancak birdenbire, Jardir'in yıllar boyu inşa ettiği her şey riske girmişti. Babasız kalacak oğulları, eğer düşmanları onlara bıçaklarını çekecek olursa, kendilerini doğru düzgün savunamayacak kadar gençlerdi. Andrah, tahtında ileri eğildi ve ilgiyle seyretmeye koyuldu.

Aleverak tekrar saldırdı ancak Jardir zamanında ayağa kalkarak onunla yüz yüze geldi. Bu kez ayaklarını sağlam bir şekilde yere basarak, yaşlı adama, kendisine sırtını dönme şansı tanımadı. Aleverak'ın darbeleri inanılmaz bir hıza sahipti ama Jardir buna rağmen ilk iki darbeyi önlemişti. Üçüncüsünün hedefini bulmasına izin verdi, zira bu, ona *Damaji*'nin kolunu kıskaca alma fırsatı verecekti.

Aleverak, Jardir'in kendisini fırlatmakta kullanacağı bir ener-

ji sağlamadı, fakat yaşlı adam keskin kemiklerinin üzerini kaplayan sert bir deriden ibaret olsa da, Jardir'in gücü, zirvesindeki bir savaşçıdan bekleneceği üzere, vücudundaki kalın kaslardan gelmekteydi. Kendi yaşından biraz daha fazla ağırlığı olan bir adamı fırlatmak için enerji çalmaya ihtiyacı yoktu.

Vücudunu gerginleştirip keskin bir dönüş yapan Jardir, Aleverak'ı kendinden uzağa fırlattı. Bu hareketle vücudunu büken *Damaji* ise fırlatılmaktayken bile dengesini kaybetmemişti ve Jardir onun ayakları üzerine düşüp tekrar saldıracağının farkındaydı.

Böylece Aleverak'ın kolunu bırakmayan Jardir, uzvun altından geçerek dönüşüne hız kattı ve yere yapıştırdığı yaşlı adamın sırtına bir ayağını koydu. Sertçe çektiğinde, Aleverak'ın omzundan gelen kopma sesi, yukarıdaki büyük kubbeli tavanda yankılandı. *Damaji*'nin beyaz cüppesi, deriyi yırtıp dışa çıkan kemiğin etrafında çabucak kızıla boyandı.

Çektiği acı *Damaji*'nin cesaretini kırıp onu erkeklikten çıkarmadan önce Jardir adamın işini çabucak bitirmek için hızla hareketlendi ancak Aleverak ne çığlık attı ne de teslim oldu. Jardir, ayağa kalkmak üzere olan kadim *Damaji*'nin gözlerine baktı ve tüm acıları bertaraf edebilecek bir odaklanma gördü. Sol kolunu öne, kanlı ve cansızca sarkan sağ kolunu arkasına getirecek bir şekilde yeni bir konum alan yaşlı adamın şerefi sınır tanımıyordu.

"Kafatası Tahtı'na çıkışımı önleyemezsiniz, *Damaji*," dedi Jardir, ikili yavaşça birbirleri etrafında çember çizerlerken. "Ve kabilenizin çoğu bana çoktan sadakat yemini etti. Yalvarırım sağduyulu olun. Shar'Dama Ka'ya danışman olmak, sizin ve oğullarının mezara girmesine hiç mi tercih edilemez?"

"Oğullarım kabilemizi asla dövüşmeden teslim etmeyecekler. Bunda benden aşağı kalmayacaklar," dedi Aleverak. Jardir bunun doğru olduğunu biliyordu ama yine de Aleverak'ı öldürmesi gerekmesinden nefret ediyordu. Zaten çok fazla şerefli adam ölmüştü ve Sharak Ka geliyordu. *Ala*'da daha fazla kurban verilecek adam yoktu. Kumlar üzerinde yüzükoyun yatan Par'chin'i hatırlayınca duyduğu utanç Jardir'in dudaklarına merhamet getirdi.

"Sizin ölümünüz durumunda oğullarınızın, benim oğullarıma meydan okumasına izin vereceğim," diye teklif etti Jardir sonunda. "Kimin kime meydan okuyacağına kendileri karar versinler."

Bu teklif karşısında, teslim olmuş *Damaji*ler arasında öfkeli bir mırıldanma yükseldi ancak Jardir onlara ateş püsküren bir bakış attı. "Sessizlik!" diye kükrediğinde herkes durgunlaştı. Ardından Aleverak'a geri döndü.

"Krasia tekrar şan sahibi olarak yükselirken yanımda olacak mısınız Damaji?" diye sordu. Adamın teni, kan kaybı sebebiyle her saniye rengini kaybetmekteydi. Eğer adam bu teklifi geri çevirirse, Jardir işi çabucak bitirecek, onun ayakları üzerinde ölmesini sağlayacaktı.

Ama Aleverak kanayan omzuna bakarken saygıyla eğildi. "Teklifini kabul ediyorum, ancak bu meydan okuma düşündüğünden çabuk gelebilir."

Bu doğruydu. Jardir'in Majah kabilesinden olma oğlu Maji daha on bir yaşındaydı ve eğer *Damaji* yarasından ölecek olursa, Aleverak'ın oğullarından herhangi birine kolayca yenilecekti. "Hasik, Damaji Aleverak'a *dama'ting* çadırına kadar eşlik et," diye emretti Jardir.

Hasik yaşlı adamın yanına hareketlendi ama Aleverak bir elini kaldırdı. "Bu işi sonuna kadar göreceğim. Bugün hayatta kalıp kalmayacağıma Everam karar verecek." Adamın sesindeki çelikten sertlik Hasik'i hareketsiz bıraktı ve başıyla onaylayan Jardir, kendisiyle korkak Andrah arasındaki son Damaji'ye, Amadeveram'a döndü.

Amadeveram, Aleverak'tan daha gençti ancak yine de yetmiş yaşını aşmıştı. Jardir buna rağmen adamı hafife almaması gerektiğini biliyordu. Zira ondan daha yaşlı olan rahibin gösterdiği performans ortadaydı.

"Beni öldürmek zorunda kalacaksın," dedi Amadeveram. "Tatlı sözlerle satın alınmayacağım."

"Üzgünüm, Damaji," dedi Jardir eğilerek, "fakat kabileleri birleştirmek için yapmam gerekeni yapacağım."

"Beni şimdi katletsen ne olur, oğlun büyüdüğünde katletsen ne olur?" dedi Amadeveram. "İşlediğin yine de cinayet."

"O zamana kadar zaten ölmüş olacaksın be yaşlı adam!" dedi sabrı taşan Jardir. "Ne fark eder ki?"

"Kaji kabilesinin hükümranlığı fark eder!" diye bağırdı Amadeveram. "Kafatası Tahtı'na yüz yıldır biz sahibiz ve ona bir yüz yıl daha sahip olacağız!"

"Hayır," dedi Jardir, "olmayacaksınız. Kabilelerin sonunu getiriyorum. Krasia tekrar bir olacak. Tıpkı bizzat Kaji'nin zamanında olduğu gibi."

"Göreceğiz," diyen Amadeveram, bir *sharusahk* duruşu aldı.

"Everam seni hoş karşılayacak," dedi Jardir eğilirken. "Bir *Sharum*'un yüreğine sahipsin."

Bir dakikadan az bir süre sonra, Jardir, tahtın üzerinde korkuyla oturmakta olan Andrah'a başını çevirdi. "Varlığın, o şişman kıçını üzerine oturttuğun cesur *Sharum*ların kafataslarına bir hakaret," dedi. "Aşağı in ve bu işi bitirelim."

Andrah kalkmak için herhangi bir çabada bulunmadı. Bunun yerine, büyük oturağa daha da gömülüyormuş gibi göründü. Kaşlarını çatan Jardir, Kaji'nin Mızrağı'nı aldı ve Kafatası Tahtı'nın önündeki yedi basamağı çıktı.

"Hayır!" diye haykıran Andrah'ın vücudu tostoparlak bir biçim aldı ve adam mızrağı kaldıran Jardir'den yüzünü gizledi.

Bu şişman adamı karısıyla evlilik yataklarının üzerinde gördüğünden beri, bir düzine yıldan fazla süredir Jardir, her gün Andrah'ı öldürme hayalini kurmuştu. Inevera'nın zarları ona bir gün intikamını alacağını söylemiş, o da bu kehanete umutsuzca bağlanmıştı. Sadece *alagai'sharak* onun zihnini bu düşünceden alabilmişti ve Andrah'ın hayatta olduğu her gündoğumu, onun şerefine sürülen bir leke olmuştu. O an geldiğinde, bu adama yapacağı konuşmanın provasını kim bilir kaç kez tatbik etmişti?

Ama şimdi, iğrenme duygusu, boğazını düğümlüyordu. Önündeki acınası et yumağı, Jardir'in hayatı boyunca, hatta daha fazla süredir tüm Krasia'yı yönetmişti ve buna rağmen ölümünü sırtı dik bir şekilde karşılamaya bile cesareti yoktu.

*Khaffit*lerden bile daha alçaktı. *Khaffit*lerin yediği pis domuzlardan bile fazla değeri yoktu. Ona yapılacak bir konuşmayı hak etmiyordu.

Onu öldürmek, Jardir'in sahip olacağını hayal ettiği tatmin duygusunu getirmemişti. Dünyayı böyle bir adamdan kurtarmak, her şeyden çok bir merhametti.

Jardir, Andrah'ın beyaz dış cüppesini çekip kendi siyah *Sharum* kıyafetinin üzerine geçirirken, cüppenin üzerindeki kan lekesi oldukça belirgindi. Taht odasındaki tüm gözlerin kendi üzerinde olduğunu hissediyordu ancak bu ağırlığın altında sırtını dikleştirip onlarla yüzleşmek üzere döndü.

Aleverak zemine düşmüştü ve Dama Shevali onun yarasına basınç uygulamaktaydı. Amadeveram ise basamakların yarısında ölü olarak yatmaktaydı. *Damaji*'nin yanında eğilen Jardir, onun başındaki kara sarığı aldı.

"Kaji kabilesinden Dama Ashan, öne çık," diye emretti. Basamakların dibine gelip diz çöken Ashan, iki elini ve alnını zemine koydu. Dostunun beyaz sarığını kaldırıp bir kenara koyan Jardir, onun yerine kara *Damaji* sarığını yerleştirdi.

"Kaji kabilesine Damaji Ashan önderlik edecek," diye ilan etti Jardir. "Ve kara sarığı, kız kardeşim Imisandre'den olan oğullarına miras bırakacak." Ashan'ı bir kardeş gibi kucakladı.

"Günışığı Savaşı bitti," dedi Ashan.

Jardir başını salladı. "Hayır dostum. Henüz başlamadı. Gücümüzü yeniden kazanacak, karılarımızın karınlarını şişirecek, Sharak Sun'a hazırlanacağız."

"Demek istediğiniz...?" diye sordu Ashan.

"Kuzeye," dedi Jardir. "Yeşil diyarları fethedip, insanlarını Sharak Ka için gücümüze katmaya gideceğiz." Geriye kalan *Damaji*lerden bir hayret sesi geldi ancak kimse onu sorgulamaya cüret etmedi.

Çok geçmeden, girişi tutmakta olan *Sharum*lar da nefeslerini tutup aceleyle yolu açtılar. Açılan boşluktan *Damaji'ting*ler ve Jardir'in karıları akarcasına geldiler. Evejah kanununa göre

herhangi bir adamın, bir *dama'ting*'e zarar vermesi yasaktı. Bu yüzden Jardir'in kadınlar üzerindeki gücü sınırlıydı, ancak *dama'ting* çadırında onlar da kendilerine özgü entrikalara sahiplerdi ve Inevera, erkeklerin siyasetini olduğu kadar, kadınların siyasetini de manipüle etmekte becerikli olduğunu kanıtlamış gibi görünüyordu. Jardir'in tüm eşleri kara türbanlara, *dama'ting*lere özgü beyaz cüppelere ve buna ek olarak beyaz birer peçeye sahipti. Bu özel kıyafetlerin sembolize ettiği şey ise, her kadının, kendi kabilesinin *Damaji'ting*'inin halefi olmasıydı. Jardir, Inevera'nın bu işi nasıl başardığı konusunda herhangi bir fikre sahip değildi.

Majah kabilesinden eşi olan Belina, diğerlerinin yanından ayrılarak aceleyle Aleverak'ın yanına geldi. Jardir, karılarının her birini, üstleri tamamen cüppelerle örtülü de olsa tanıyabiliyordu. Qasha vücudunun kıvrımlarını saklayamaz, Umshala ise boyu nedeniyle kendini ele verirdi. Belina'nın ise kendini en az yüzü kadar belli eden bir yürüyüşü vardı. Majah *Damaji'ting*'i onu peşi sıra takip ederken, sanki Belina'nın üstü konumunda değil de, daha çok bir öğrencisi görünümündeydi.

Bir an için Inevera'dan ne bir ses ne de görüntü vardı ancak sonra, *Sharum*ların nefeslerini bir kez daha tuttukları duyuldu ve Jardir, her birinin korkuyla gerginleştiğini fark etti. Kadının parlak renkli türbanı ile peçesi şeffaftı. Aynı şekilde şeffaf olan ince kumaşlı cüppesi, etrafında sanki kendisini takip etmekte olan bir duman gibi havada süzülüyor, güzelliğinin hiçbir parçasını hayal gücüne bırakmıyordu. Altın rengi bir fileye sahip kapkara saçları yağ esansıyla yıkanmıştı. Kolları ve bacakları, o hareket ederken çıngırdayan değerli mücevherler ve üzerine muhafaza işlenmiş altın takılarla donatılmıştı. Ne kastını, ne de rütbesini belli eden bir işaret vardı üzerinde. Onu zengin bir *Damaji*'nin gözde yastık dansözünden ayırabilecek tek işaret, belinde sıkıca durmakta olan *hora* kesesiydi.

Odanın içinde süzülerek ilerleyen Inevera tüm gözleri üzerine çekmişti. Ne olduklarını şaşırmış erkekler ile manzaraya soğuk bir değerlendirme edasıyla bakan kadınlar arasında bu konuda fark yoktu. Kadın ona doğru yaklaşırken Jardir'in yü-

zünü ateş basmıştı ve güçlü iradesine rağmen, yatak odasına bırakılması daha hayırlı olacak duygu kıpırtılarını bastırmakta zorlanıyordu. O soğukkanlılığını korumaya çalışırken, kadın doğrudan Jardir'in yanına geldi, peçesini kenara çekti ve onu şehvetle öptü. Yumuşak vücudunu Jardir'in üzerine sanki bir heykeltıraş için poz verircesine döken kadın, bir dişi köpeğin kendi köşesini sahiplendiği gibi, herkesin önünde kocasını sahipleniyordu.

"Nie'nin cehennemi aşkına ne iş çeviriyorsun sen?" diye sertçe fısıldadı Jardir.

"Onlara Shar'Dama Ka'nın sıradan insanların kanunlarını kendine sınır kabul etmediğini hatırlatıyorum," dedi Inevera. "Eğer arzu edersen, bana Kafatası Tahtı'nın üzerinde, herkesin gözü önünde sahip ol. Kimse karşı çıkmaya cüret edemez." Bir elini Jardir'in bacakları arasına götürdü ve onu hafifçe okşadı. Bir anlığına Jardir'in nutku tutulmuştu.

"*Ben* karşı çıkarım," diye tısladı, karısını itip yanından uzaklaştırarak. Omuz silken Inevera geniş bir gülümsemeyle onun yüzünü okşadı.

"Krasia'nın tümü bugünkü zaferinle bayram ediyor kocam," dedi, odadaki herkesin duyabilmesi için sesini yükselterek.

Jardir, kendisinin de aynı şekilde cevap vermesi gerektiğini, cesur bir konuşma yapması gerektiğini biliyordu, ancak böylesi politik pozlar onun hâlâ midesini bulandırıyordu. Dahası, zihnini kurcalayan başka şeyler vardı.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Jardir, Aleverak'ı başıyla işaret ederek. *Damaji*, oldukça fazla kan kaybetmişti ve kolu mahvolmuştu.

Belina başını iki yana salladı. "Şüpheli, kocacığım," dedi kadın, başını iyi bir eş gibi aşağı eğerek. Böylesi bir şeyi, *dama'ting* eşleri daha önce hiç yapmamışlardı.

"Kurtar onu," diye mırıldandı Jardir, Inevera'ya.

"Hangi amaçla?" dedi Inevera sessiz bir fısıltıyla. "Aleverak inatçı ve fazla güçlü. Onu ortadan kaldırmak daha iyi."

"Ona öldüğünde vârisinin Majah sarayı için Maji'ye meydan okuyabileceği sözünü verdim," dedi Jardir.

Inevera'nın gözleri yerinden uğradı. "Ne yaptın ne?!" Herkes başını kadına çevirdi ancak bu bir saniye kadar sürdü ve Inevera'nın vücudu gerginliğini biraz önceki rahatlığına bıraktı. Kendini çekti ve taht basamaklarından kayarcasına indi. Kalçalarının salınışı şeffaf cüppesi sayesinde açıkça görülebildiğinden odadaki her adamın bakışlarını çekmekteydi. Jardir'in şerefi ise, ona sadece kendisine ait olması gereken bir göz ziyafetinin keyfini çıkaran her adamın gözlerini deşmesi için çağrıda bulunuyordu.

Belina ve Majah *Damaji'ting*'i yerlere kadar eğilip Inevera'nın yolundan çekildiler. İkisi de onu "Damajah," diye selamladılar.

Aleverak, Inevera onun yarasını incelemeyi bitirene kadar kan kaybından bayılmıştı. Ayağa kalkıp *Sharum*lara bakan Inevera, "Her perdeyi çekin ve her kapıyı kapatın," diye emretti. Birkaç savaşçı bu emri yerine getirmek üzere aceleyle koştururken, kadın, diğer savaşçıları kendisi ve yaralı *Damaji*'yi sırtları onlara dönük bir şekilde çevrelemeleri için konumlandırdı. Buna ek olarak, çemberi oluşturan her savaşçı kalkanlarını kaldırıp onun ve Aleverak'ın olabildiğince karanlığa gömülmelerini sağladılar.

Jardir kararmış odada, Inevera'nın ritimli dualarının eşlik ettiği sönük *alagai hora* ışığının parlayışını görebiliyordu. Parlaklık, odadaki adamların huşu içinde izleyişleri sürerken, birkaç dakika boyunca bir damar gibi attı.

Inevera emri verdiğinde, *dal'Sharum* çemberi dağıldı. Savaşçılar perdeleri aceleyle açarak odayı tekrar ışıkla doldurdular ve orada, Inevera'nın yanında sakince yatan Damaji Aleverak'ın görüntüsü ortaya çıktı. Belden üzeri çıplak olan adamın teni griliğinden arınmıştı ve adam rahatça nefes alabiliyordu. Yara izlerinden, kemiğin görüntüsünden, kanından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Omzu boyunca pürüzsüz bir et vardı.

Ancak bu pürüzsüz et, kolunun olması gereken yeri de kapatmıştı. Uzuvdan eser yoktu.

"Everam, Damaji Aleverak'ın kolunu, onun teslimiyetinin bir işareti olarak ondan aldı," diye ilan etti Inevera yüksek sesle. "Aleverak, Kurtarıcı'dan şüphe duyma suçundan affedildi ve eğer bundan sonra Everam'ın gösterdiği doğru yolda yürüyecek olursa, Cennet'te, kaybettiği uzvuna tekrar kavuşacak."

Jardir'in yanına dönen kadın, kendini bir kez daha onun üzerine bıraktı. "Kocam, bugün sahip olduğu zaferden sonra kaynamış kanını dinginleştirmeli," dedi yüksek sesle, tüm odaya hitap ederek. "Onunla sadece bir eşin yapabileceği gibi, özel olarak ilgilenmem için bizi yalnız bırakın."

Bu söz karşısında adamlar arasında şoke olduklarını belli eden tonda mırıldanmalar yükseldi. Bir kadının, hatta bir *Damaji'ting*'in, *Damaji*lere böylesine emirler vermesi duyulmamış şeydi. Hep birlikte Jardir'e baktılar, ancak o da karısının söylediğine karşı çıkmayınca, bu emre uymaktan başka çareleri kalmadı.

ℨ

"Ahmak mısın sen?" diye çıkıştı Inevera, yalnız kaldıklarında. "Majah'ı kontrol etmeyi riske attın, oğlunun hayatını daha saymıyorum bile... Hem de ne için?"

Jardir, karısının Maji'yi nasıl da cümlenin ikinci kısmına attığını gözden kaçırmadı. "Senden bunun neden yapılması gerektiğini anlamanı beklemiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Inevera, zehirli bir sesle. "Senin *Jiwah Ka*'n o kadar ahmak demek? Neden buradaki yüksek hikmeti anlayamıyormuş?"

"Çünkü bu bir şeref meselesi!" diye çıkıştı Jardir. "Ve sen, böylesine *ahmakça* şeylerle bir saniyeni bile ziyan etmezsin."

Inevera ona bir anlığına öfkeyle baktı, ancak çok geçmeden yüzünü çevirdi ve *dama'ting* sakinliğine geri döndü. "Fark etmez. Aleverak'ın vârisleriyle zaman içerisinde ilgilenilebilir."

"Bu konuya karışmayacaksın," dedi Jardir. "Maji'nin kendisinin daha güçlü olduğunu ispat etmesi gerekecek, o kadar."

"Peki ya başarısız olursa?" diye sordu Inevera.

"Öyleyse Everam onun Majah kabilesini yönetmesini arzu etmiyor demektir," dedi Jardir.

Inevera cevap vermeye hazır görünüyordu, ama tek yaptığı başını sallamak oldu. "Bu yine de tümden bir kayıp değil. Aleverak'ı sakat bıraktığın, ancak sana hizmet etmesi için onun yaşamasına izin verdiğin haberi yayıldığında, bu senin şanına şan katacak sadece."

"Abban gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı Jardir.

"Ne?" diye sordu karısı. Ama Jardir, onun bu cümleyi gayet iyi duyduğundan emindi.

"Yeter," dedi. "Olan oldu ve yapacak bir şey yok. Şimdi git, adamlarımın zihnine ahlaksız düşünceler sokmadan önce yüzüne düzgün bir peçe, üzerine de düzgün bir cüppe geçir."

"Her zamanki kadar cesursun," dedi Inevera. Şeffaf peçesi arkasında belli olan gülümseyişi, onu rahatsız olmuştan çok eğlenmiş gösteriyordu. "Evejah kadınlara hiçbir erkek kendilerine ait olmayanı arzulamasın diye peçe takmalarını buyurur, ama sen Kurtarıcı'sın. Kim senin kadınlarını arzulayabilir ki? Sokaklarda çıplak dolaşsam bile korkacak bir şeyim olmaz."

"Korkacak bir şeyin olmaz belki, ama bir fahişe gibi cinsiyetini her erkeğin gözüne sokmaktan sağlanabilecek fayda nedir?"

Inevera'nın yüzü sakin kalmaya devam etse de, kaşları gerginleşti. "Yüzümü gösteriyorum ki kimse benim kim olduğumu unutmasın. Vücudumu açığa vuruyorum ki gücün artsın. Zira öylesine büyük erkeksi şehvetlere sahipsin ki, *Damaji'ting*lerin lideri bile sana anında hizmet etmeye hazır olmalı."

"Bir başka aldatmaca," dedi Jardir bıkmışçasına, tahta otururken.

"Alakası bile yok," diye mırladı Inevera, onun kucağına kayarak. "Shar'Dama Ka'nın tüm ihtiraslarına hizmet etmeye tamamıyla amadeyim."

"Bunu bir görevmiş gibi söylüyorsun," dedi Jardir. "Güç sahibi olmanın sıkıcı bir bedeliymiş gibi."

"O kadar da sıkıcı değil," dedi Inevera, bir parmağını onun göğsünde gezdirerek. Jardir'in şalvarının uçkurlarını çözüp onun üzerine binmek üzere hareketlendi.

Jardir, kadının güzelliğinin içinde kabarttığı şehveti inkâr edemezdi ancak bunun yanında üzerine oturduğu Kafatası Tahtı'nı da hissediyordu ve Inevera üzerine tıpkı Andrah'ın üzerine bindiği gibi bindiğinde Jardir başını kaldırdı. O adamı öldürmek, bu imgeyi zihninden silip atabilmesi konusunda hiçbir fayda sağlamamıştı. Sanki bir sonraki hayata intikal etmesine izin verilmeyen bir hayalet gibi zihnine dadanmıştı.

Inevera gerçekten de onun dokunuşundan tutku hissediyor muydu yoksa inlemeleri ve kıvrılmaları, tıpkı kenara attığı o peçe gibi sadece bir başka maskeden mi ibaretti? Jardir bunu gerçekten de bilmiyordu.

Ayağa kalkarken karısını üzerinden çekti. "Böyle oyunlar için havamda değilim."

Gözleri büyüse de Inevera öfkesini içinde tuttu. "Bu bana öyle demiyor ama," diye mırladı, kocasının sertleşen erkekliğini tutarak.

Jardir onu kendinden uzaklaştırdı. "Beni yöneten o değil," dedi, belindeki uçkuru tekrar bağlarken.

Inevera ona, saldırıya hazır bir yılanın atacağı türden bir bakış attı ve bir anlığına da olsa Jardir karısının kendisine saldıracağını düşündü ama Inevera bir kez daha *dama'ting* sükûnetine geri döndü. Ardından da sanki Jardir'in reddi hiçbir şey ifade etmiyormuşçasına, hipnotize edici bir şekilde sallanan kalçaları eşliğinde basamaklardan aşağı süzüldü.

Hasik, Kafatası Tahtı'nın önünde, alnını mermer zemine dokundurdu.

"*Khaffit*'i getirdim, Kurtarıcı," dedi iğrentiyle. Jardir başıyla onayladığında muhafızlar kapıyı açtı ve Abban topallayarak içeri girdi. Taht basamaklarının yanına ulaştığında, Hasik, Abban'ı diz çökmesi için ileri itti ancak Abban değneğini hızlı kullanarak bir şekilde ayakta kalmayı başardı.

"Shar'Dama Ka önünde diz çök!" diye kükredi Hasik. Ama Jardir elini kaldırarak onu olduğu yerde tuttu.

"Eğer öleceksem, en azından ayakta olmama izin verin," dedi Abban.

Jardir gülümsedi. "Seni öldürmek gibi bir arzumun olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Ben de kesilmesi gereken bir başka gevşek iplik değil miyim?" diye sordu Abban. "Tıpkı benden önce Par'chin'e yapıldığı gibi..." Hırlayan Hasik'in gözleri cinayet işlemeye hazır olduğunu belli ederken, elindeki mızrağı tutuşu sıkılaştı.

"Yalnız bırakın bizi," dedi Jardir, Hasik ile diğer muhafızlara elini sallayarak. Onlar bunu yerine getirirken, Jardir basamakları indi ve Abban'ın önüne geldi.

"Konuşulmaması daha iyi olacak şeylerden konuşuyorsun," dedi sessizce.

"O senin dostundu, Ahmann," dedi Abban, kendine söyleneni görmezden gelerek. "Ama sanırım bir zamanlar ben de öyleydim."

"Par'chin sana mızrağı göstermişti demek," diye fark etti Jardir birdenbire. "Sen, yapmacık, şişman bir *khaffit* olarak, Kaji'nin mızrağını benden önce gördün!"

"Öyle," diye onayladı Abban, "ve ne olduğunu anladım. Ama çalabilecek olmama rağmen onu çalmadım. Yapmacık, şişman bir *khaffit* olabilirim, ama bir hırsız değilim."

Jardir kahkaha attı. "Hırsız değilmiş! Abban, senin olduğun *tek* şey bu! Ölülerin eserlerini çalıp, pazarda her gün insanları kazıklayan sensin!"

Abban omuz silkti. "Kimsenin kendisine ait olduğunu iddia etmediği şeyleri toparlamada hiçbir suç görmüyorum ve pazarlık etmek de sadece muharebenin bir başka şekli. Kazanana da bir leke sürmez. Benim bahsettiğim şey, bir adama ait bir şeyi almak uğruna, dostunun o adamı öldürmesi."

Hırlayan Jardir'in bir kolu şimşek gibi fırlayıp Abban'ın boğazını yakaladı. Şişman tüccar nefessiz kalarak Jardir'in parmaklarını boynundan çekmeye çalıştı ancak çeliği bükmeye çalışsa daha iyiydi. Dizlerini çözüp tüm ağırlığını Jardir'in koluna verse de onun kendisini bırakmasını sağlayamadı. Yüzü morarmaya başlamıştı.

"Şerefimin bir *khaffit* tarafından sorgulanmasına izin vermeyeceğim," dedi Jardir. "Benim sadakatim dostlardan önce Krasia ve Everam'adır. O dostlar ne kadar cesur olurlarsa olsunlar.

"Peki *senin* sadakatin nereye ait, Abban?" diye sordu devam ederek. "Kendi şişman kıçın dışında sadık olduğun tek bir yer bile var mı?" Abban'ı bıraktı. Yere düşen *khaffit* nefes nefeseydi.

"Ne fark eder ki?" diye boğulurcasına konuştu Abban bir süre sonra. "Par'chin öldükten sonra, benim Krasia için bir önemim kalmadı."

"Par'chin, dünya üzerindeki tek yeşildiyarlı değil," dedi Jardir. "Ve hiçbir Krasialı, yeşil diyarları *khaffit* Abban gibi bilmiyor. Benim işime hâlâ yarayabilirsin."

Abban bir kaşını kaldırdı. "Neden?" diye sordu, sesindeki korku kaybolarak.

"Senin sorularına cevap vermem gerekmiyor, *khaffit*," dedi Jardir. "Her halükârda bana bilmeyi arzuladığım şeyleri söyleyeceksin."

"Tabii ki," dedi Abban başıyla onaylayarak, "ama işkencecilerini çağırıp çığlıklarım arasından bilgi ayıklamaya çalışmaktansa, sorularımı cevaplaman işleri daha kolay kılabilir."

Jardir bir an için düşündü ve kendine mani olamadan başını iki yana sallayıp kıkırdadı. "Havada kâr kokusu aldığında cesaretini bulduğunu unutmuştum," dedi. Elini uzatıp Abban'ı ayağa kaldırdı.

Abban gülümseyerek eğildi. "*Inevera*, dostum. Hepimiz, Everam bizi nasıl yaratmışsa öyleyiz." Bir anlığına aradaki yıllar bir kenara çekilmiş ve birbirlerini eski zamanlardaki gibi görmüşlerdi.

"Sharak Sun'u, Günışığı Savaşı'nı başlatacağım," dedi Jardir. "Atam Kaji gibi, yeşil diyarları fethedip hepsini Sharak Ka için birleştireceğim."

"İddialı bir hedef," dedi Abban, ancak sesinde şüpheci bir küçümseme vardı.

"Bunu yapabileceğimi düşünmüyorsun demek?" diye sordu Jardir. "Ben Kurtarıcı'yım!"

"Hayır Ahmann, değilsin," dedi Abban sessizce. "Eğer böyle biri vardı ise, ikimiz de o kişinin Par'chin olduğunu biliyoruz."

Jardir ona öfkeyle baktı ve Abban da aynı şekilde karşılık verdi. Sanki Jardir'e kendisine saldırması için meydan okuyordu.

"Öyleyse kendi isteğinle yardım etmeyeceksin bana," dedi Jardir.

Abban gülümsedi. "*Öyle* bir şey söylemedim, dostum. Savaşta büyük kâr vardır."

"Ama başarılı olacağımdan şüphelisin," dedi Jardir.

Abban omuz silkti. "Kuzey diyarı senin düşündüğünden çok

daha büyüktür Ahmann. Ve Krasia'dan çok daha fazla nüfusa sahiptir."

Jardir alayla güldü. "On, hatta *yüz* kuzeyli korkağın, tek bir *dal'Sharum*'a bile kafa tutabileceğini mi düşünüyorsun?"

Abban başını olumsuzca salladı. "Savaş gibi büyük şeylerde senden asla kuşku duymam. Ama ben *khaffit*'im ve küçük şeyleri sorgularım." Jardir'e anlamlı bir ifadeyle baktı. "Çölü geçmek için ihtiyacın olacak erzak ve su tedarikini sağlamak gibi şeyler. Çöl Mızrağı'nı ve ele geçirdiğin toprağı elinde tutmak için ihtiyacın olacak insan gücü gibi şeyler. Ordunun ihtiyacını karşılamak için gerekecek arabalar dolusu *khaffit* ve onların şehvetini tatmin edecek kadınlar. Ayrıca ardında bırakacağın kadınlar ve çocukları kim koruyacak? *Dama*lar mı? Sen gittiğinde bu şehri kim bilir neye çevirecekler."

Jardir şaşkına dönmüştü. Muharebeyle elde edeceği fetihleri hayal ederken, böylesine şeyler ona kafasını meşgul etmesine değmeyecek küçük şeyler olarak görünmüştü. Inevera onun yükselişini planlama işini ustaca halletmişti, ama Jardir onun da böyle şeyleri düşünmeye zaman ayırdığından şüpheliydi. Abban'a yeni bir saygı ışığında bakmaya başladı.

"Böyle küçük şeyleri önemseyip üzerine düşünecek bir kişi için para sandıklarımın kapakları ardına kadar açık olur," dedi.

Gülümseyen Abban, elindeki koltuk değneğinin izin vereceği ölçüde saygıyla eğildi. "Shar'Dama Ka'ya hizmet etmek benim için bir zevk olur."

Jardir başıyla onayladı. "Üç yaz içinde bu işi başlatmak istiyorum." Bir kolunu Abban'ın omzunun etrafına doladı ve bir dost gibi yanına çektikten sonra dudaklarını Abban'ın kulağına götürdü.

"Ve eğer beni pazardaki bir kurbanın gibi görüp kazıklamaya çalışırsan," diye ekledi sessizce, "derini yüzüp gübre torbası olarak kullanırım. Bu sözümü asla unutma."

Beti benzi atan Abban hızla başını salladı. "Asla unutmayacağım."

10. Bölüm

KHA'SHARUM

D.S. 331

Tıslayan Jardir, kesiğin verdiği acıyı kucakladı.

"Canını mı yakıyorum?" diye sordu Inevera.

"Labirent'te çok daha kötülerini gördüm," diye geçiştirdi Jardir. "Ama bir siniri kesecek olursan..."

Inevera alayla güldü. "Bir insan etinin şeklini senden çok daha iyi bilirim, koca. Bunun *alagai hora* oymaktan bir farkı yok."

Jardir, karısının avuç içinden kestiği ince et parçalarının olduğu gümüş tepsiye baktı. Inevera yaralara şifalı otlar uygularken, o da çektiği acının üzerinden geçip gitmesine izin verdi. "Bunu gerektiren şeyin ne olduğunu anlayamıyorum."

"Zindandaki kuzeyli Ulaklar'ın birinden aldığımız kutsal kitaba göre, yeşildiyarlılar Kurtarıcı'nın vücudunun nüvelikleri dayanamayacağı işaretlerle dolu olacağına inanıyorlar," dedi Inevera. Tuttuğu eli bırakınca, Jardir elini gözlerinin önüne kaldırıp, derisine oyulmuş olan muhafazanın mükemmelliğine hayret etti.

"İşe yarayacaklar mı?" diye sordu, elini denercesine kapayıp açarak.

Inevera başıyla onayladı. "İşim bittiğinde, dokunuşunun *alagai*lara vereceği zarar, Kaji'nin Mızrağı'nın verdiğinden bile fazla olacak."

Jardir vücudunda yükselen heyecanı bastıramadı. Bir iblisle güreşip, onu çıplak elleriyle öldürme düşüncesi sarhoş ediciydi.

Inevera eli sarmayı bitirmişti ki, Damaji Ashan taht odasına girdi. Peşinden kendi oğlu Asukaji ve Jardir'in ikinci oğlu Asome geliyordu. İkisi de *dama*ların beyaz cüppelerini giymek için fazla gençlerdi, ama Kurtarıcı'nın Kanı'ndan geliyorlardı ve kimse bunu sorgulamaya cüret edemezdi.

"Kurtarıcı," diye selamladı Ashan, saygıyla eğilerek. "*Khaffit*," dedi sanki sözcüğün tadı ekşiymiş gibi tükürerek, "çeteleleriyle geldi." Jardir başıyla onayladığında Abban odaya fildişinden yapılma deve şeklindeki değneğiyle topallayarak girdi. Bu sırada Inevera da kocasının ayaklarının dibinde uzandı. Damaji Aleverak, Abban'ı peşi sıra takip ediyordu. Adamın cüppesinin boş olan sağ kolu arka tarafına tutturulmuştu. Jardir'in oğlu Maji de, *nie'dama* bidosu içinde onun adımlarını takip ediyordu. Ashan, Asukaji ve Asome'ye, Kafatası Tahtı'nın sağ tarafında katıldılar.

Abban saygıyla eğilip kemerinden küçük bir şişe çıkardı ve Jardir'e fırlattı. "Mehndingli Dama Qavan, size bunu vermemi istedi," dedi.

Şişeyi yakalayan Jardir ona merakla baktı. "Bunu vermeni mi istedi?"

"En azından içerdiklerini," dedi Abban. "Yiyeceğine ya da içeceğine karıştırılmasını."

Inevera şişeyi Jardir'in elinden kaptı, kapağını çekti ve kokladı. Bir damlasını parmağına damlatıp tadına baktı.

"Yeraltı engereği zehri," dedi tükürerek. "On adamı öldürmeye yeter."

Jardir başını Abban'a çevirdi. "Sana ne kadar ödedi?"

Gülümseyen Abban, bir sikke kesesi kaldırdı. "Bir *Damaji*'nin ödeyeceği fidyeyi."

Jardir başıyla onayladı. Mehndingli Damaji Enkaji, normalde onun açık bir destekçisiydi ancak bu, Jardir'in yardakçılarından gelen ilk suikast girişimi değildi.

"Dama Qavan'ı tutuklatıp sorgulatayım," dedi Ashan.

"Bu zaman kaybı olur," dedi Abban. "Kendi *Damaji*'sini sizin işkencecilerinize satmaz. Kendi başına bırakılsa daha iyi."

"Kimse sana fikrini sormadı, *khaffit*!" diye hırladı Damaji Aleverak, Abban'ı yerinden zıplatarak. "Onu hayatta bırakıp da Shar'Dama Ka'ya karşı başka dolaplar çevirmesine izin veremeyiz."

"Belki de *khaffit*'in bir haklılık payı olabilir, kocacığım," diye araya girdi Inevera. Bunu yaparak, Kafatası Tahtı önünde ne zaman konuşma cüreti gösterse Aleverak'ın kendisine fırlattığı öfkeli bakışlardan birine daha maruz kalmıştı. "Abban, Qavan'a zehri bir kramp bile geçirmeden yediğini söyleyebilir ve bu hikâyeyi pazarda anlatıp tüm şehre yayabilir. Böyle bir yenilmezlik görüntüsü karşısında, en cesur katil bile kalkıştığı işi gözden geçirebilir."

"Damajah bilge," dedi Abban saygıyla eğilerek. O ve Inevera aynı dünyanın insanlarıydı. Yaptıkları şey her zaman diğerlerini kendi arzuları doğrultusunda yönlendirmekti. Jardir, *khaffit*'in gözlerinin bir anlığına da olsa karısının iffetsizce açığa vurduğu güzelliğine kaydığını gördü. İçinde yükselen öfkeyi yuttu. Inevera, diğer erkeklerin şiddetle arzuladığı bir şeyi uluorta sergilemenin ona kendisini güçlü hissettirmesi gerektiğini söylemişti, ancak aradan iki yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ bunun zıddı geçerliydi.

Ama sevsin ya da sevmesin, Abban'ın da Inevera'nın da sahip olduğu beceriler Jardir'in oldukça ihtiyacı olan türdendi ve *dama*lar ile *Sharum*lar ne yazık ki böylesi becerilerden yoksunlardı. Abban'ın hesap çeteleleri ve Inevera'nın zarları sadece acımasız gerçekleri verirken, Krasia'daki diğer tüm insanlar, söylediklerinde gerçeklik payı olmasa bile, Jardir'in duymak istediğini düşündüklerini söylemek için sıraya giriyorlardı.

Jardir bu ikiliye bağımlı bir hale gelmişti ve ikisi de bunu biliyor, sanki Jardir'e kendilerini cezalandırması için meydan okurcasına, istedikleri gibi giyiniyor, altın takılarından vazgeçmiyorlardı.

"Damaji Enkaji güçlüdür, Kurtarıcı," diye hatırlattı Abban ona, "ve kabilesinin mühendislik becerileri savaş hazırlıklarınız için vazgeçilmezdir. İç konseyinizde yer vermeyerek onu zaten küçük düşürüyorsunuz. Belki de bugün ona karşı açıkça eylemde bulunma zorunluluğundan kaçınmak daha iyi olacaktır."

"Savas henüz Mehnding'in *Damaji*si olacak yaşa gelmedi," diye ekledi Inevera, Jardir'in Mehndingli oğlundan bahsederek. "Hâlâ bidosunda olan bir oğlanı liderleri olarak kabul etmezler."

İkili haklıydı. Eğer Jardir, Savas beyaz cüppeyi hak etmeden Enkaji'yi öldürecek olursa, kara sarık Enkaji'nin oğullarından birine kalacaktı ve o kişi de Jardir'e karşı aynı kini beslemeye devam edecekti.

"Pekâlâ," dedi sonunda. Inevera ve Abban'ın oyunlarını oynamak onun midesini bulandırsa da başka seçeneği yoktu. "Qavan'ın başına öreceğiniz ağı örün. Şimdi sayılara geçelim."

"Bu sabah itibariyle, Çöl Mızrağı'nda 217 *dama*, 322 *dama'ting*, 5.012 *Sharum*, 17.256 kadın, *Hannu Pash*'ta olanlar da dahil olmak üzere 15.623 çocuk ve 21.733 *khaffit* yaşamaktadır," dedi Abban.

"Savaşçılarımızın sayısı, gelecek yaza orduyu sefere çıkarmaya yeterli değil," dedi Jardir. "Her sene *Hannu Pash*'tan çıkan savaşçıların sayısı birkaç yüzle sınırlı sadece."

"Belki de planlarınızı geciktirmelisiniz," diye öneride bulundu Abban. "Bir on yıl içinde gücünüzü ikiye katlayabilirsiniz."

Jardir, Inevera'nın bacağını sıktığını hissetti ve başını salladı. "Zaten yeterince geciktik."

Aban omuz silkti. "O halde gelecek sene elinizdeki savaşçılarla savaşa çıkmanız gerekecek. Altı binden az sayıda savaşçıyla."

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye ısrar etti Jardir.

Abban omuz silkti. "Ben ne yapabilirim ki? *Dal'Sharum*lar pazarda saklı buğday stokları değil ki, tüccarlar onları ortaya çıkarmak için fiyatların yükselmesini bekliyor olsun."

Jardir ona öyle bir keskin gözlerle baktı ki, Abban ürktü.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Pazar yeri," dedi Jardir. "Kaval ve Qeran bizi evlerimizden alıp götürdüğünden beri orada bulunmadım." Ayağa kalktı ve hâlâ giydiği *Sharum* siyahları üzerine beyaz dış cüppesini geçirdi. "Şimdiki halini göster bana."

"Ben mi?" diye sordu Abban. "Sokaklarda bir *khaffit*'in yanında mı yürümeyi arzu edersiniz?"

"Bu işe daha uygun biri var mı?" diye sordu Jardir. Odadaki diğer herkes Jardir'e dönüp dehşetle baktı.

"Kurtarıcı," diye karşı çıktı Ashan, "pazar, kadınlar ve *khaffit*lerin yeridir."

Aleverak başıyla onayladı. "O zemin, Shar'Dama Ka'nın ayaklarının basmamasını gerektirecek kadar değersizdir."

"Buna ben karar vereceğim," dedi Jardir. "Belki de bulunmayı bekleyen bir değer vardır orada."

Ashan kaşlarını çattı, ancak saygıyla eğildi. "Elbette, Kurtarıcı. Fedailerinizi hazırlayacağım. Yüz sadık *Sharum*..."

"Fedaiye gerek yok," diye araya girdi Jardir. "Kendimi kadınlar ve *khaffit*lerden koruyabilirim."

Ayağa kalkan Inevera, Jardir'in cüppelerini düzeltmeye yardım etti. "En azından önce zarları bir atayım," diye fısıldadı. "Gübre arabalarının sinekleri çektiği gibi sen de üzerine kiralık katilleri çekeceksin."

Jardir başını olumsuzca salladı. "Bu kez değil, *jiwah*. Everam'ın elini bugün o değnek olmadan hissediyorum."

Inevera ikna olmuşa benzemiyordu, ama kenara çekildi.

Saraydan ağır adımlarla çıkarken, Jardir'in omuzlarından bir yük kalktı. Duvarların dışına gün ışığı altında en son ne zaman çıktığını hatırlayamıyordu. Bir zamanlar güneşin verdiği hisse bayılırdı. Yürürken sırtını dikleştirdi. İçinde bir şeyler uğulduyordu. Yaptığı şeylerin doğru olduğunu hissediyordu, sanki onu bizzat Everam yönlendiriyormuş gibi.

Jardir ile Abban, Büyük Pazar'ın içinde yürürlerken zaman durmuş gibi görünüyordu. Hem tüccarlar hem de müşteriler, onlar geçerken oldukları yerde donup kalıyorlardı. Bazıları Kurtarıcı'ya huşu içinde bakakalırken, diğerleri onun yanındaki *khaffit*'e daha da büyük bir hayretle bakıyordu. İkili arkalarında gittikçe artan fısıldaşmalar bırakıyordu. Çoğu insan onların peşinden sürüklenmeye başlamıştı.

Pazar, şehrin iç surlarının rüzgâr altı kısmı boyunca, iki tarafta da kilometreler boyu uzanıyor, büyük kapıya ulaşıyordu.

Sonsuz gibi görünen çadırlar, arabalar ve minik büfeler yan yana dizilmişlerdi. Bunların yanı sıra sayısız yiyecek ve incik boncuk satıcısı, satın alınanları taşıyan hamallar ve indirim için pazarlık etmekte olan büyük müşteri kalabalıkları vardı.

"Hatırladığımdan daha büyük," dedi Jardir şaşkınlıkla. "Bir sürü dönemeç ve sapak var. Labirent bile daha az göz korkutucu kalıyor."

"Söylenenlere göre, hiçbir insan tek günde her satıcının önünden geçecek kadar yürüyemezmiş," dedi Abban, "ve *dama*lar Sharik Hora'nın minarelerinden akşam sokağa çıkma yasağının borularını çaldığında, birden fazla ahmak pazardan çıkma yolunu bulmaya çalışırken yakalanırmış."

"Ne kadar çok *khaffit* var," dedi Jardir hayretle. Tıraşlanmış yüzlere ve kahverengi yeleklere göz gezdirdi. "Her sabah çetelelerde onların sayılarını duysam da, sayının büyüklüğünü daha önce böylesine idrak etmemiştim. Krasia'daki herkesten fazla sayıdasınız."

"Labirent'e girememenin faydaları vardır," dedi Abban. "Uzun bir hayat bunlardan biridir."

Jardir başıyla onayladı. Daha önce düşünmediği bir başka şeydi bu. "Hiç yüreğin özlüyor mu? Korkaklığının ardında, hiç Labirent'in içini görmüş olmayı diliyor musun?"

Abban uzun bir süre sessizce topalladı. "Ne fark eder ki?" diye sordu sonunda. "Olacağı yoktu."

Biraz daha yürüdükten sonra Jardir birdenbire durdu ve bakakaldı. Sokağın karşısında devasa bir *khaffit* duruyordu. En az iki metre boyundaki adam, kahverengi yeleği ile kepi altında bir kas yığınıydı. İki uzun kolunun altında dev su varilleri tutuyordu ve bir çift sandalet taşıyormuş gibi rahattı.

"Sen!" diye seslendi Jardir, ancak dev buna cevap vermedi. Sokağın karşısına kadar hızlı adımlarla yürüyen Jardir adamı kolundan tuttu. *Khaffit* birdenbire döndüğünde irkildi ve tam su varillerini yere düşürecekti ki son anda kendini topladı. "Sana seslendim, *khaffit*," diye hırladı Jardir.

Abban, Jardir'in kolunu tuttu. "Seni duymadı, Kurtarıcı. Adam duyma yetisinden yoksun doğmuş." Dev gerçekten de

inliyor, heyecanla kulaklarını işaret ediyordu. Abban ellerini hızlıca sallayarak adamı sakinleştirdi.

"Sağır mı?" diye sordu Jardir. "Onu *Hannu Pash*'ta başarısız kılan şey bu muydu?"

Abban güldü. "Böyle kusurları olan çocuklar daha en baştan *Hannu Pash*'a alınmazlar, Kurtarıcı. Bu adam doğduğu anda *khaffit* olmuş."

Bir başka *khaffit*, otuz beş yaşlarında zinde bir adam, bir dükkândan çıkageldi ve ikiliyi gördüğünde şok içinde kalakaldı.

"Dur," diye emretti Jardir, adam kaçmaya çalışırken. *Khaffit* anında diz çöktü ve yüzünü toprağa bastırdı.

"Ah, büyük Shar'Dama Ka," dedi sızlanarak. "Sizin dikkatinize layık değilim."

"Korkun olmasın, kardeşim," dedi Jardir, dehşete düşmüş adamın omzuna kibarca elini koyarak. "Benim kabilem yok. Kastım yok. Ben tüm Krasia'yı; *dama*ları, *Sharum*ları ve keza *khaffit*leri temsil ediyorum."

Jardir'in bu sözleri üzerine adam biraz olsun rahatlamış göründü. "Söyle bana, neden kahverengi giyiyorsun?"

"Ben bir korkağım, Kurtarıcı," dedi adam, sesi utançla düğümlenerek. "İradem, Labirent'teki ilk gecemde kırıldı. İpimi kesip, *ajin'pal*'imden kaçtım." Adam gözyaşlarına boğulurken Jardir onun sakinleşmesini bekledi. Sonra adamın omzunu sıkıp başını kaldırmasını istedi.

"Pazarı gezerken, peşimden yürüyebilirsin," deyince, adam şok içinde nefesini tuttu. "Kulaksız olan da yürüsün," dedi Jardir, Abban'a. Abban da dev adama birkaç işaret daha yaparak bunu iletti. İki adam, Abban ve Jardir'in peşine itaatkâr bir şekilde düşerken, bu olaya tanık olan herkes, kadın olsun erkek olsun, onları takip etmeye başladı. Hatta satıcılar bile, mallarını artlarında bırakarak Kurtarıcı'nın arkasından gelme şansını kaçırmadı.

Döndüğü her köşede, Jardir, kahverengiler içinde kuvveti yerinde olan daha fazla adam gördü. Her birinin de siyahlara bürünememiş olmasının kendine has nedenleri vardı. Bu nedenleri anlatırken, kimse Jardir'e yalan söylemeye cüret etmedi.

Biri, "Çocukken hastalıklıydım," dedi.

Bir diğeri, "Renkleri göremiyorum," dedi.

Bir üçüncüsü ise, "Babam beni görmezden gelsinler diye *dama*lara rüşvet verdi," diye itiraf etti.

"Gözlerim gözlüksüz görmüyor," diyenlerin sayısı çoktu. Diğer birçoğu ise *sharaj*'dan sırf solak oldukları için atıldıklarını söylemişti.

Jardir her birinin omuzlarını sıktı ve kendisini takip etmeleri için izin verdi. Çok geçmeden, peşinden devasa bir kalabalıkla yürüyor, geçtikleri yerlerdeki herkesi adeta süpürüyorlardı. Sonunda Jardir dönüp binlerce kişiden oluşan kalabalık güruha baktı ve başını salladı. Bir satıcının arabasının üstüne sıçrayıp kalabalığa, kadınlara ve *khaffit*lere yukarıdan baktı.

"Ben Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir asu Kaji!" diye haykırdı, Kaji'nin Mızrağı'nı kaldırarak. "Ben Shar'Dama Ka'yım!" Kalabalık buna cevap olarak kükreyince, Jardir var olduğunu hayal bile etmediği bir güç ve kudretle irkildi.

"Everam bana *alagai*ları yok etme görevini verdi," diye bağırdı Jardir, "ancak bunu yapmak için *Sharum*lara ihtiyacım var!" Elini kalabalığın üzerine doğru savurdu. "Aranızda çocukken mızrağı eline alma şansından mahrum bırakılmış güçlü adamlar görüyorum. Kardeşleriniz ve kuzenleriniz Everam'ın şanıyla yürürken, sizin utanç ve açlık içinde yaşamanıza neden olunmuş ve bu utancı anne babalarınız ile çocuklarınız da yaşamış."

Jardir'in kendisini takip etmesini istediği adamlar bu sözleri başlarını sallayarak ve onaylayarak karşıladılar. "Artık *alagai*ları yok edecek sihre sahibiz," dedi Jardir. "Mızraklarımız onları yüzer yüzer deşiyor ancak sahip olduğumuz mızrakların sayısı, onları taşıyacak adamların sayısından fazla. Ve o yüzden, size bu ikinci fırsatı sunuyorum! *Alagai'sharak*'a katılma arzusu olan, silah tutabilecek her *khaffit*, yarın kendisini eğitim sahalarında sunabilir. Orada, her kabile sizi eğitmek üzere *khaffit'sharaj*lar kuracak. Eğitimini tamamlayanlara *kha'Sharum* denilecek ve hepsine kendisi ve ailesi için Cennet'in yolunu yeniden kazanabilmeleri için muhafazalı silahlar verilecek!"

Bu sözleri sindiren şok içerisindeki kalabalıklara sessizlik

hâkimdi. Hayatlarını *Sharum*ların ayaklarının altında geçirmiş, kastlarının ağırlığı altında terlemiş ve çökmüş adamların sırtları dikleşmeye başladı. Jardir onların zihinlerinin içini görebiliyor, onların daha iyi bir hayatı, sahip olacakları şanı hayal ettiklerini anlayabiliyordu.

"Sharak Ka geliyor!" diye bağırdı Jardir. "Büyük Savaş'ta, herkese yetecek kadar şeref var. Aranızda kimler benim yanımda savaşmaya yemin edecek?"

Jardir'in kendisini takip etmesini istediği ilk adam, Labirent'te *ajin'pal*'inden kaçmış olan, kalabalığın önüne geçip diz çöktü.

"Kurtarıcı," dedi, "yüreğim, Labirent'teki başarısızlığımdan beri acı içinde. Size ikinci bir fırsat için yalvarırım." Jardir, Kaji'nin Mızrağı ile uzandı ve adamın omzuna dokundu.

"Kalk, *kha'Sharum*," dedi.

Adam kendisine söyleneni yaptı, ancak tam kalkamadan sırtına bir mızrak saplandı. Jardir onu düşmeden yakaladı ve ağzından kan gelen adamın gözlerine baktı.

"Kurtuldun," dedi. "Cennet'in kapıları artık sana açıktır, kardeşim."

Adam, gözlerindeki ışık kaybolurken gülümsedi ve Jardir onu yere bırakıp sırtına saplanmış mızrağa baktı. Nanji Gözcüleri tarafından tercih edilen kısa mesafe mızraklarından biriydi.

Jardir başını kaldırdığında üç Nanji'nin ona yaklaşmakta olduğunu gördü. Bir ellerinde kısa mızraklar, diğerlerinde ise ağırlık bağlanmış ipler vardı. Gündüz olmasına karşın sarıkları, yüzlerini kapatacak şekilde takılmıştı.

"*Khaffit*lere mızrak vermeyi teklif ederek fazla ileri gittin, Sharum Ka," diye seslendi savaşçılardan biri.

"Hayatını sonlandırmak zorundayız," diye katıldı bir diğeri.

Onlar ilerlemeye başlarken, birkaç *khaffit* kalabalıktan kopup Jardir'in önünde korumacı bir edayla durdular.

Nanjiler güldü. "Sarayını yanında fedai olmadan terk etmen aptalcaydı," dedi içlerinden biri. "Bu *khaffit*ler seni koruyamazlar."

Savaşçıların kadın ve *khaffit*lerin bir tehdit oluşturmadığını

düşünmeleri şaşırtıcı değildi, ancak Jardir, birkaç saniye önce kalabalığın kudretini hissettikten sonra, bu konuda o kadar emin değildi. Yine de, kimseden onun için yok yere ölmesini istemeyecekti.

Böyle bir yenilmezlik görüntüsü karşısında, demişti Inevera, *en cesur katil bile kalkıştığı işi gözden geçirebilir.*

"Yoldan çekilin!" diye bağırdı Jardir, arabadan yere atlarken. İrkilen adamlar anında bir kenara çekildiler.

"Üç savaşçının beni öldürebileceğini mi sanıyorsunuz?" diye güldü Jardir. "Yüz gölgeler arasında yüz Nanji bile saklanmış olsa, şimdi olduğundan daha fazla fedaiye ihtiyacım olmaz." Kaji'nin Mızrağı'nın ucunu yere dayadı ve göğsünü öne çıkararak saldırıya davetiye çıkardı. "Ben Shar'Dama Ka'yım!" diye haykırdı, bu kelimelerin doğruluğunu hissederek. "Cesaretiniz varsa saldırın!"

Nanjiler yaklaştı ancak Jardir tedirgin olduklarını görebiliyordu. Varlığı bile onların cesaretini kırmaktaydı. Mızrakları ellerinde titriyordu. Birbirlerine tereddütlü gözlerle bakarak, kimin saldırıya önderlik edeceği konusunda bir karara varmaya çalışıyorlardı.

"Saldırın ya da diz çökün!" diye kükredi Jardir. Kaji'nin Mızrağı'nı kaldırınca, parlak metal, güneş ışığıyla parladı. Silah sanki kudretle alevlenmiş gibi görünüyordu.

Nanji savaşçılarından biri mızrağını bırakıp dizleri üzerine düştü. Onun yanındaki ise "Hain!" diye haykırdı ve mızrağıyla adamı tam deşecekken, daha hızlı davranan üçüncü savaşçı ok gibi fırlayarak, mızrağını saldırganın göğsüne sapladı.

Jardir'in arkasından bir gıcırtı geldi. Bir sandaletin, çadır bezi üzerinde çıkaracağı türden bir ses. Nanji taktiklerini iyi bilen Jardir döndü ve başını kaldırarak asıl suikastçıya baktı. Jardir'in arkasındaki çadırın üzerine tünemişti. Jardir diğerleriyle ilgilenirken bu Gözcü'nün saldırıp suikastı gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Göz göze geldiler ancak Jardir hiçbir şey söylemeden bekledi. Bir an sonra adam mızrağını yere attı, silahın peşinden takla atarak yere atladı ve Jardir'in ayakları dibinde diz çöktü.

Jardir, ölmüş olan adamın yanına gitti, mızrağı onun sırtından çekip çıkardı ve herkes görebilsin diye kaldırdı. "Bu *khaffit* kanı değildir!" diye haykırdı. "Bu bir savaşçının kanıdır. İlk *kha'Sharum*'un kanı. Onun kafatasını lakeyle cilalayacak, onu asla unutmamak için tahtıma ekleyeceğim." Diğer *khaffit*lere döndü. "Onun yerini alacak olan var mı?"

Ahenksiz bir inleyiş geldi ve iki metre boyundaki dev, kalabalığı yarıp öne çıkarak Jardir'in ayakları dibinde diz çöktü. Diğerleri de onu çabucak takip ettiler ve Jardir'in önünde diz çökebilmek için kalabalığın arasında heyecanlı bir itiş kakış yaşandı. Jardir her birine teker teker dokunurken, Abban fırsattan istifade ederek konuştu.

"Yaşından ya da kusurlarından dolayı mızrak taşıyamayacak olanlar, korkunuz olmasın!" diye haykırdı. "Kadınlar ve siz çocuklar, siz de korkmayın! Kurtarıcı'nın *Sharum*lardan fazlasına ihtiyacı var! Ağ yapacak dokumacılara, mızrak ucu yapacak demircilere ihtiyacı var. *Kha'Sharum* çadırı için beze, savaşçıları için erzaka ihtiyacı var. Eğer Krasia'nın şanına yardım etmek, ailelerinize şeref getirmek istiyorsanız, yarın benim çadırıma gelin!"

Kaşlarını çatan Jardir, Abban'ın savaş hazırlığına yardım edecek insan bulma amacı kadar, ucuz işgücünden elde edeceği kârı da düşünerek hareket ettiğini biliyordu, ancak onunla çelişmedi. Eğer bir yıl içinde harekete geçmek istiyorlarsa, bu işgücüne ihtiyaçları olacaktı.

Jardir, Kaji'nin Mızrağı'yla adamlara dokunup onları *kha'Sharum* ilan etmeye devam ederken, kalabalık onun ismini haykırarak tezahürat yapmaya başladı. Çok geçmeden bu tezahürat, pazarı bir fırtına gibi salladı ve şehir boyunca yankılandı.

"Jardir! Jardir! Jardir!"

"Ustaca bir başarı," dedi Abban onun kulağına, Jardir son *khaffit*'e de dokunduktan sonra. "On bin savaşçı ve onun iki katı kadar da köle satın aldın. Üstelik bunun fiyatı tadımlık bir haysiyet iadesinden fazlası olmadı."

"Tüccar yüreğinle tüm gördüğün bu mu?" diye sordu Jardir ona bakarak. "Bir iş alışverişi mi?"

Abban'ın utanmış bir görüntü sergileyecek kadar inceliği vardı, ne var ki Jardir bunun samimi olduğundan şüpheliydi.

Ertesi gün, kabileler o sırada kendi *khaffit'sharaj*larını kurmakla meşgullerken, iki bin kadar adam kendilerini eğitim sahasında sundular. Bir hafta sonra bu sayı üçe katlandı. İki hafta geçtiğinde dış köylerden de insanlar akmaya başladı; zira on nesildir *khaffit* olan erkekler kastlarını bozmak istiyor, savaş hazırlıklarına katkıda bulunsunlar diye ailelerini de yanlarında getiriyorlardı. Bir aydan kısa bir süre içinde Jardir, ordusunun büyüklüğünü üçe katlamıştı. Şehir, on yıllardır görmediği sayıda insanla dolup taşıyordu.

"Gelecek yaz," dedi Jardir tekrar, Abban her sabah yaptığı sayıları sunma işini bitirirken.

"Yeşildiyarlılar yine de bizden sayıca çok üstün olacaklar," dedi Abban.

Jardir başıyla onayladı. "Belki de. Ancak kuzeylilerin en güçlüleri bile o zamana kadar *kha'Sharum*larla bile boy ölçüşemeyecekler."

"Burada, Çöl Mızrağı'nı güvende tutmak için kaç kişi bırakacaksınız?" diye sordu Ashan.

"Hiç kimseyi," dedi Jardir, Inevera dahil odadaki herkesin şaşkın bakışlarını üzerine çekerek.

"Her savaşçıyı yanınıza mı alacaksınız?" diye sordu Aleverak. "Şehri kim savunacak?"

"Sadece her savaşçıyı değil, Damaji," dedi Jardir. "Herkesi. Güneşli Topraklar'ı ardımızda bırakmalıyız. Hepimiz. Yaşlılar bile. Hatta sakatlar ve hastalar bile. Her erkek, kadın ve çocuk. Şehirliler de, köylüler de. Çöl Mızrağı'nı boşaltacak, kapılarını arkamızdan kilitleyecek, aşılamaz surlarının, biz onu geri almaya karar verene dek *alagai*lara nispet yaparcasına ayakta durmasına izin vereceğiz."

Aleverak'ın gözlerinde bağnaz bir ışık yandı.

"Bu tehlikeli bir plan, Kurtarıcı," diye uyardı Ashan. "Ordumuz hızlı olması gereken yerde neredeyse emekleyerek ilerleyecek."

"Başta öyle olabilir," dedi Jardir. "Ancak fethedeceğimiz yeşil diyarları ardımızda asker bırakmadan tutmamız gerekecek. Yeşil diyarlarda, Evejah'ın yolunu takip eden bir *khaffit*, *chin*lerden üstün durumda olacak. Onların peşimizde bıraktığımız topraklara yerleşmelerini sağlayacağız. *Sharumlar* seferlerine devam ederlerken onlar o toprakları güvende tutacaklar."

Jardir, Inevera'nın *alagai hora* kesesiyle dalgınca oynadığını gördü. Kadın, toplantı bittiği anda zarları atmak için ayrılmak üzere izin isteyecekti ama Jardir'in, Everam'ın bu yolu onaylayacağından şüphesi yoktu. Bu işin doğruluğunu kendi içinde hissediyordu. Abban bile onayını başını sallayarak göstermekteydi.

"Diğer Damajilere ne zaman söyleyeceksiniz?" diye sordu Ashan.

"Buradan ayrılmaya hazır olmadan olmaz," dedi Jardir. "Enkaji ve diğerlerine karara karşı çıkmaları için zaman tanımayacağız. Kimse daha ne olduğunu anlamadan, herkesin büyük kapıyı ardında bırakmasını istiyorum."

"Peki ya oradan?" diye sordu Abban. "Rizon Kalesi mi?"

Jardir başını hayır anlamında salladı. "Önce Anoch Sun. Sonra yeşil diyarlar."

"Kayıp şehri buldunuz mu öyleyse?" dedi Abban.

Jardir haritalarla kaplı bir masayı işaret etti. "Asla kaybedilmemişti. Sharik Hora'da, ta en başından beri detaylı haritalar varmış. Dönüş'ten sonra oraya gitmeyi bırakmışız, hepsi bu."

"İnanılmaz," dedi Abban.

Jardir ona baktı. "Benim anlamadığım, Par'chin'in orayı nasıl bulduğu. Çölü aramak bir ömür sürer. Yardım almış olmalı. Bu yardımı bulmak için kime gitmiş olabilir acaba?"

Abban omuz silkti. "Pazarda Anoch Sun'un haritasını sattığını iddia eden yüzlerce tüccar var."

"Sahte haritalar," dedi Jardir.

"Görünüşe bakılırsa, hepsi öyle değilmiş," dedi Abban.

Jardir, doğru ile yalan arasında dans etmenin *khaffit*'e nefes alıp vermek kadar kolay geldiğini biliyordu. "*Inevera,*" dedi sonunda, Kaji'nin Mızrağı'nı kaldırarak. "Everam buyurduysa, olacağı vardır."

11. Bölüm

ANOCH SUN

D.S. 332

Şafak Vahası büyük bir güzelliğe ev sahipliği yapıyordu. Çöl Mızrağı'na su sağlayan aynı yeraltı nehri tarafından beslenen taze, temiz suyun oluşturduğu geniş bir birikintinin etrafındaki birkaç meyve ağacı topluluğu ile geniş çimenlik bölgeyi çevreleyip koruyan büyük kumtaşı sütunların üzerinde muhafazalar vardı. Sütunlardan birinin altında, toprağa kazınmış bir merdiven, meşalelerle aydınlatılmış bir yeraltı mağarasına açılıyordu ve orada, nehre ağ atıp kolayca balık yakalanabilirdi.

Küçük bir vahaydı. Tüccar kervanlarının durup dinlenebilecekleri bir nokta olarak düşünülmüştü ancak çoğu zaman yalnızca Ulaklar tarafından kullanılıyordu. Tabii, dünyanın yüzyıllardır gördüğü en büyük ordunun ihtiyaçlarını karşılayabilmesi olanaksızdı.

Jardir'in halkı vahaya böcekler gibi üşüşmüştü. Sütunların olduğu bölgeyi binlerce çadırla çevrelemişlerdi. Krasialıların çoğunluğu oraya ulaşmadan önce bile, meyveleri talan edilen ağaçlar yakacak odun olarak kesilmiş ve otlatılmak için oraya getirilen hayvanlar, çimenli bölgeyi dümdüz etmişlerdi. Ayaklarını yıkamak ve mataralarını doldurmak için su birikintisine gelen binlerce adam, arkalarında çamurlu bir gölcük bırakmışlardı

sadece. Yeraltındaki balık tutma mağarasını da es geçmemişlerdi, ancak normal bir tüccar kervanına fazla fazla yetecek kadar balık yakalamalarına rağmen, bu balıklar Krasialılar için ufacık bir lokmadan öteye gidememişti.

"Kurtarıcı," dedi Abban, kampı inceleyen Jardir'e yaklaşırken. "Görmen gereken bir şey var."

Başıyla onaylayan Jardir, Abban'ı bir kumtaşı sütununa kadar takip etti. Taşın üzerinde birçok oyma vardı. Bazılarının üzerinden yıllar geçmiş ve silinmişlerdi, diğerleri ise oldukça belirgindi. Bazıları kaba çiziklerden ibaretken, diğerleri sanatsal bir tasarıma sahipti. Hepsi de kuzeyli yazım biçimindeydi. Jardir bu çirkin biçimle az çok tanışıktı.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Ulak işaretleri, Kurtarıcı," dedi Abban. "Vahanın tümünde mevcutlar. Çöl Mızrağı yolunda buraya sığınmış olan herkesin isimleri var."

Jardir omuz silkti. "Ne olmuş?"

Abban taşın büyük bir bölümüne oyulmuş olan akıcı güzel yazıyı işaret etti. Jardir harfleri okuyamıyordu, ancak o bile onların güzelliğini takdir ediyordu.

"Burada," dedi Abban, "'Tibbet Dereli Arlen Bales' yazıyor."

"Par'chin," dedi Jardir. Abban başıyla onayladı.

"Başka ne diyor?" diye sordu Jardir.

"'Milnli Ulak Cob'un öğrencisi, düklerin Ulağı, Krasia'da Par'chin olarak bilinen, Çöl Mızraklı Sharum Ka Ahmann Jardir'in gerçek dostu olan' yazıyor."

Duraksayan Abban, sindirmesi için Jardir'e zaman tanıdı. Jardir ise yüzünü buruşturdu. "Devam et," diye hırladı.

"Hayatta kalan beş kaleye," diye okudu Abban, yukarı dönük birer mızrak ile işaretlenmiş şehir isimlerini göstererek, "ve Thesa'da bilinen neredeyse her köye gittim." Abban daha uzun olan başka bir listeyi işaret etti. Orada düzinelerce isim vardı.

"Aşağı dönük mızraklarla işaretlenmiş olan şu isimler, onun gittiği harabeler," diye ekledi Abban, bir başka uzun listeyi işaret ederek. "Par'chin, Çöl Mızrağı'ndan uzakta geçirdiği zaman boyunca kendini oldukça meşgul etmiş. Burada Krasia harabeleri de listelenmiş."

"Öyle mi?" diye sordu Jardir.

"Par'chin pazarda her zaman haritalar ve eski hikâyeler ararda," dedi Abban.

Jardir listeye tekrar baktı. "Baha kad'Everam da listede mi?" diye sordu. Abban hemen cevaplamadığında ise *khaffit*'e döndü. "Bana iki kere sordurtma. Eğer *chin* tutsaklarından birini getirtip, duvarı tercüme ettirip, yalan söylediğini öğrenirsem..."

"O da orada," dedi Abban.

Jardir başıyla onayladı. "Demek Abban sonunda Dravazi çömleklerinin geri kalanına da sahip olmuş," dedi. Abban cevaplamadı, ama Jardir'in buna ihtiyacı yoktu.

"Şu sonuncu isim ne?" diye sordu Jardir, listenin sonundaki büyük bir oymayı işaret ederek. İyi bir tahmini vardı.

"Par'chin'in Çöl Mızrağı'na gelmeden önce gittiği son yer," dedi Abban.

"Anoch Sun," dedi Jardir. Abban onayladı.

"Diğer tüccarlardan herhangi biri bu dili okuyabilir mi?"

Abban omuz silkti. "Birkaçı okuyabilir herhalde."

Jardir homurdandı. "Adamlara buraya gelip şu taşı tekrar kuma dönüştürmelerini söyle."

"Shar'Dama Ka'nın ölü bir *chin*'in ayak izlerini takip ettiğini kimse öğrenemesin diye mi?" diye sordu Abban.

Jardir, Abban'a vurarak *khaffit*'i yere devirdi. Şişman *khaffit* ağzındaki kanı sildi ancak bu sefer o alışıldık yapmacık gülümsemesi ve acınılası haykırışları yoktu. İkilinin gözleri tekrar buluştuğunda, Jardir'in içindeki öfke yerini anında utanca bıraktı. Yüzünü öte tarafa çevirerek, halkının kum içinde yardığı büyük alana baktı ve içlerinden birinin bilmeden dostunun gömülmüş kemiklerine basıp basmadığını merak etti.

ℑ

"Sıkkınsın," dedi Inevera, Jardir çadırına döndüğünde. Bu bir soru değildi.

"Gerçek Kurtarıcı'nın da her dakika tasalı olup olmadığını merak ediyorum," dedi Jardir. "Yoksa Everam'ın onun tüm eylemlerine rehberlik ettiğini hissedip önündeki yolu basitçe takip mi ediyordu acaba?"

"*Sen* gerçek Kurtarıcı'sın," dedi Inevera, "O yüzden Kaji ne hissetmişse, sen de onu hissediyorsundur."

"Gerçekten Kurtarıcı mıyım?" diye sordu Jardir.

"Kaji'nin Mızrağı'nın, tam da tüm Krasia'nın kontrolünü ele geçireceğin sırada sana gelmesinin bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Inevera.

"Tesadüf mü? Hayır. Ama beni yirmi yıldan fazla süredir 'konumlandırdığını' biliyorum. Benim yükselişimde rol oynayan, hak etmişliğimden çok iblis zarları."

"*Khaffit*lerin yüreklerini kazanıp halkımızı bir yapan iblis zarları mıydı?" diye sordu Inevera. "Kaji'nin Mızrağı'nı daha görmemişken bile, Labirent'te zafer üstüne zafer kazanmanı sağlayan iblis zarları mıydı? Şimdi sefere çıkmış olmanın sebebi zarlar mı?"

Jardir başını hayır anlamında salladı. "Hayır, tabii ki hayır."

"Par'chin'in kumtaşı oymalarını gördüğün için böyle oldun sen," dedi Inevera.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Jardir.

Inevera soruyu elini sallayarak geçiştirdi. "Par'chin bir mezar soyguncusuydu. Cesur bir mezar soyguncusu," dedi, Jardir'in karşı çıkmasına engel olmak için parmağını onun dudaklarının üzerine koyarak, "kurnaz ve cesurdu, ama yine de bir hırsızdı."

"Peki ben neyim? Buna karşılık onu soyan ben?" diye sordu Jardir.

"Neyi seçersen o olacaksın." dedi Inevera. "Tüm insanları kurtaran kişi olmayı seçebilirsin ya da geçmiş olaylar yüzünden suratını asıp, önündeki fırsatın kaçıp gitmesine izin verebilirsin."

Karısı ona sokuldu ve öptü. Öpücük içten ve ılıktı. Karşılığında bir şey istemeyen bir öpücüktü ve Jardir'e, şimdi bile karısını sevdiğini hatırlattı. "Sen kendine inanmasan bile ben inanıyorum. Zarlar Everam'ın iradesini anlatırlar ve ne onlar ne de ben senin bu yükü sırtlayacağına inanmasaydık yükselişine yardımcı olmazdık. Par'chin'i öldürmen kaçınılmaz bir gerekliliktı, tıpkı Amadeveram'ı öldürmen gibi. Eğer yapabilseydin onların hayatlarını bağışlardın."

Inevera kocasının kollarına teslim oldu ve Jardir ona sarılırken, gücünün bir kısmının geri döndüğünü hissetti. Kaçınılmaz bir gereklilik. Evejah'da bundan bahsedilir, Kaji'nin kuzeyli *chin*leri boyunduruğu altına almasının nedenleri anlatılırdı. Öldürülen her *alagai* tartıyı dengeleyecekti. Ve Jardir, hayatta yaptıklarının değerlendirilip hükme kavuşturulması için Yaratıcı'nın yanına gitmeden önce onların hepsini öldürmeye kararlıydı.

İzci beyaz atının üzerinde duran Jardir'e kendi devesiyle yaklaştı, saygılı bir mesafede durdu ve yumruk yaptığı elini göğsüne vurdu.

"Shar'Dama Ka," diye selamladı. "Kayıp şehri bulduk. Yarısı kuma gömülmüş ama sağlam görünüyor. Hizmete tekrar sokulabilecek birkaç kuyu da var ancak yiyecek ya da otlama alanına pek sahip değil."

Jardir başıyla onayladı. "Everam kutsal şehri bizim için saklamış. Bir öncü grup gönderip şehrin haritasını çıkartın ve kuyuları hazırlayın. Buğday ambarlarımızı muhafaza etmek için hayvanları kesip etleri saklayacağız."

"Tehlikeli," dedi Abban. "Tüm hayvanları kesmek, stokumuzu yenilememizi imkânsız kılacak."

"Yeşil diyarların bize yiyecek sağlayacağına güvenmeliyiz." dedi Jardir. "Şimdilik, kutsal şehri keşfetmek için kendimize sağlayabildiğimiz tüm zamana ihtiyacımız var."

Halkın çoğunluğu yavaş hareket ediyordu ve onlar izcileri yakalayana kadar günler geçmişti. İzciler ise o zamana dek büyük şehri detaylı bir şekilde haritalandırmışlardı. Çöl Mızrağı'ndan çok daha büyük olan şehirde daha keşfedilmemiş yerlerin olması muhtemeldi. İzcilerin haritaları ile Sharik Hora'dan alınan kadim parşömenler arasında uyuşmazlıklar vardı.

"Şehri kabile kabile bölecek ve her *Damaji*'yi kendi bölümündeki kazı çalışmalarını yönetmekle görevlendireceğiz. Onlara en âlim *dama*ları ve Muhafazacıları danışmanlık edecek. Açığa çıkarılan her eser listelenecek ve her gün bana sunulacak."

Ashan başıyla onayladı. "Öyle olacak, Kurtarıcı," diyerek diğer *Damaji*lere talimatlarını vermek üzere hareketlendi.

Bir sonraki hafta boyunca, kabileler kadim şehri talan ettiler. Surları delik deşik ederek mezarları yağmaladılar ve muhafazalı duvarlar ile sütunların büyük kısımlarını yerlerinden söktüler. Geldiklerinde Par'chin'in oradan geçmiş olduğu konusunda az işaret vardı, ancak Krasialılar şehri sağlam bırakma konusunda herhangi bir endişeye sahip değillerdi. Her yerde enkaz yığınları birikti ve altlarındaki tünellerin yapısı zarar gördükçe, büyük sokak kısımları ile binalar çöküverdi.

Her öğleden sonra, *Damaji*ler Jardir'in önüne gelip bulduklarını yüksek yığınlar halinde sundular. Yüzlerce yeni muhafaza bulunmuştu. Bunların çoğu iblislere zarar vermeye yarıyordu ya da başka çeşit sihirlere sahiplerdi. Muhafazalandırılmış silahlar, zırhlar, mozaikler ve kadim muharebelerin resimleri vardı. Resimlerden bazıları bizzat Kaji'yi bile betimliyordu.

Her gece savaştılar da. İblisler şehre dalgalar halinde geliyor ve güneş battığında Jardir'in adamları işlerini bir kenara bırakıp mızrakları ile kalkanlarını kuşanıyordu. En zayıf *kha'Sharum*'un elindeki silahın üzerinde bile güçlü muhafazalar vardı ve *alagai*lar biner biner öldüler. Çok geçmeden, kutsal kumları rahatsız edecek hiç iblis kalmamıştı. *Sharumlar* devriye gezmeye devam ettiler ancak görünen oydu ki, şehir tertemiz edilmişti. Bu, sanki Everam'dan, seçtikleri yolun doğruluğunu onaylayan bir işaret gibiydi.

"Kurtarıcı," dedi Ashan, çadıra Asome ve Asukaji ile girerek. "Onu bulduk."

Jardir'in bulunan şeyin ne olduğunu sormaya ihtiyacı yoktu. Yeşil diyarların haritalarını bir kenara koyup beyaz cüppesini üstüne geçirdi. Daha çadır girişine ulaşmamıştı ki Inevera diğer *dama'ting* eşlerin başında çıkageldi. Eşlerin oradaki varlığı bile Ashan'ın iddiasını onaylıyordu. Kadınlar, şehir boyunca yürümeye başlayan Jardir'in ardından sessizce takip ettiler.

"Bu şerefe hangi kabile sahip oldu?" diye sordu Jardir.

"Mehnding, baba," dedi Asome. Artık on altı yaşındaydı ve

yetişkin bir erkek sayılırdı. Bir *sharusahk* ustasından beklenecek zarafette hareket eden genç adamın yumuşak sesi, beyaz cüppe içinde adeta ipeğe sarılmış bir mızrak gibi görünmesine neden olan uzun ve yağsız cüssesine bakıldığında, ona tehlikeli bir hava veriyordu.

"Başka kim olacaktı," diye mırıldandı Jardir. Kaji'nin mezarını en sadakatsiz *Damaji*'nin bulmuş olması ne kadar da manidardı.

Oraya ulaştıklarında, Enkaji, Jardir'in Mehndingli oğlu Savas ile bekliyordu. Oğlan hâlâ *nie'dama* bidosu içindeydi.

"Shar'Dama Ka!" diye haykırdı *Damaji*, mezar odasının tozlu zemini üzerinde diz çökerek. "Size Kaji'nin mezarını sunmaktan onur duyuyorum."

Jardir başıyla onayladı. "Sağlam mı?"

Enkaji ayağa kalktı ve kolunu büyük lahte doğru savurdu. Taş kapağı kaldırılmıştı.

"Korkarım Par'chin iyi bir yağmacıymış." dedi Enkaji. "Mızrak yerinde değil tabii, ama siz onu zaten geri aldınız." Lahtin içindeki iskeletin üzerinde duran tozlu paçavralara işaret etti. "Bu kumaş artıklarının Kaji'nin kutsal pelerini olup olmadığı konusunda bir şey söyleyemiyorum maalesef."

"Peki ya taç?" diye sordu Jardir, sanki hiç önemli değilmiş gibi. Oysa herkes önemli olduğunu biliyordu.

Enkaji omuz silkti. "Alınmış. Par'chin..."

"Çöl Mızrağı'na geldiğinde ona sahip değildi," diyerek adamın sözünü kesti Jardir.

"Bir yere saklamış olmalı," dedi Enkaji.

"Yalan söylüyor," diye fısıldadı Abban, Jardir'in kulağına.

"Nereden biliyorsun?"

"Yalancı yalancıyı bilir," dedi Abban.

Jardir, Hasik'e döndü. "Mezarı mühürleyin," diye emretti. Hasik içerideki *Sharum*lara işaret verdi ve adamlar büyük taşı yerine geri ittiler.

"Nedir bu yaptığınız?" diye sordu Enkaji, dış holden gelen meşale ışığı kaybolurken. Sadece mezar odasındaki duvar meşaleleri titrek bir ışık yayıyordu.

"Söndürün onları," diye emretti Jardir. "Damajah kemik zarlarını atıp Kaji'nin tacını kimin çaldığını öğrenecek."

Enkaji'nin beti benzi attığında, Jardir, Abban'ın doğru söylediğini anlamış oldu. *Damaji*'ye doğru ilerledi ve adamın, sırtı oda duvarına çarpana dek gerilemesine neden oldu.

"Tacın elimde olmadığı her dakika için," diye söz verdi, "oğullarından ve torunlarından birini hadım edeceğim. En büyük olandan başlayarak."

Dakikalar sonra Jardir, Kaji'nin Tacı'nı ellerinde tutuyordu. Taç, Kaji'nin torunlarının torunlarından birinin mezar odasında bulunmuştu.

Altın ve mücevherlerden oluşan ince bir halka şeklindeydi. Takanın başında görünmez bir ağ oluşturan, varlığından şimdiye kadar haberdar bile olunmayan muhafazalar işlenmişti üzerine. Kırılgan görünüyordu ancak Jardir'in tüm gücü bile işlenmiş altını bükemezdi.

Inevera saygıyla eğilip tacı aldı ve kocasının sarığının üzerine yerleştirdi. Tüy kadar hafif olsa bile, kaşlarının üzerine yerleştirilen taç Jardir'e büyük bir ağırlığın altına girmiş hissi vermişti.

"Artık, yeşil diyarları istila edebiliriz," dedi.

Kısım II

DIŞ GÜÇLER

12. Bölüm

CADILAR

D.S. 333
Kış

Leesha'nın ailesinin evi sonunda göründü. Babasının imkânları göz önünde bulundurulduğunda mütevazı bir evdi ama aileye yetiyordu. Kâğıt atölyesinin arka duvarına yaslanacak şekilde inşa edilmiş evin ön kapısına uzanan patika muhafazalıydı.

Ancak Rojer'in buna pek dikkat ettiği söylenemezdi. O Leesha'nın hemen arkasından yürüyor, bu sayede ona fark ettirmeden Leesha'yı arkadan izleyebiliyordu. Genç kızın solgun teni, kapkara saçlarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Göz rengi ise açık bir gökyüzünün rengiyle aynıydı. Oğlanın gözleri onun vücut kıvrımlarına kaydı.

Leesha birdenbire arkasına döndüğünde Rojer irkildi ve bakışlarını çabucak kaldırdı.

"Bunu yaptığın için tekrar teşekkürler, Rojer," dedi Leesha.

Sanki Rojer, Leesha'nın herhangi bir isteğini reddedebilirmiş gibi... "Akşam yemeği boyunca masada oturmak o kadar da angarya bir iş değil. Annenin yaptığı yemekler bir nüveliğin bile dişlerini zorlayacak olsa da," dedi.

"Senin için kolay olabilir tabii," dedi Leesha. "Eğer tek başıma gidersem, ne zaman bir koca bulacağım konusunda ona bir

şey söyleyene kadar kafamı şişirir durur. Sen de orada olursan belki en azından biraz sakinleşir. Hatta belki de bizi bir çift olarak görüp tamamıyla sesini kesebilir bile."

Kalbi duran Rojer, ona baktı. Bir anda, yüzünün ve sesinin gerçekten ne hissettiğini bir gram belli etmemesini sağlayan Jonglör maskesine giriverdi. "Annenin bizi bir çift olarak görmesi seni rahatsız etmez mi yani?"

Leesha güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Buna bayılırdım. Kasabanın çoğu da bunu kabul ederdi. Sadece sen, Arlen ve ben bunun ne kadar saçma olduğunu bilirdik."

Rojer suratına tokat yemiş gibi hissetti, ancak kalbi yeniden atmaya başladı. Tabii maskesi hâlâ yerindeydi ve Leesha herhangi bir şeyden şüphelenmedi.

"Ona öyle hitap etmesen keşke," dedi Rojer, konuyu değiştirerek.

"Arlen diye mi?" diye sordu Leesha. Rojer buna karşılık irkildi. "Arlen! Arlen! Arlen!" diye devam etti Leesha gülerek. "Bu sadece onun ismi Rojer. Onun her ne kadar gizemli görünmek istediğini bilsem de, bir ismi yokmuş gibi davranmayacağım."

"Bence nasıl istiyorsa öyle görünmesinde bir sorun yok," dedi Rojer. "Arrick her zaman derdi ki, eğer izleyicinin görmesini istemediğin bir numarayı prova edersen, er geç bunu göreceklerdir. Bir kere ağzından kaçırdın mı, kasabadaki her ağızdan ismi duyulur."

"Duysalar ne olur ki?" diye sordu Leesha. "'Dövmeli Adam' kasabada kendini rahat hissetmiyor çünkü ahali ona farklı davranıyor. Bir ismi olduğunu itiraf etmesi, bu durumu düzeltmek için iyi bir adım olur."

"Ardında bıraktığı hayatın ne olduğunu bilmiyorsun," dedi Rojer. "Eğer ismi ortaya çıkarsa belki insanlardan bazılarının canı yanabilir. Ya da onunla eski hesapları olan birileri onu aramak için gelebilirler. Öyle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum Leesha. Dövmeli Adam benim hayatımı kurtardı ve eğer isminin ortaya çıkmasını istemiyorsa, bu ismi bildiğimi unutmaya razıyım. Bu, yüzyılın şarkısını söyleyemeyecek olmam anlamına gelse bile."

"Öğrendiğin şeyleri öyle birdenbire unutamazsın ki," dedi Leesha.

"Hepimizde senin kafandaki kadar boş alan yok," dedi Rojer, kendi şakağına tıklatarak. "Bazılarımızın kafası hemen dolar ve işimize yaramayacak şeyleri unutup gideriz."

"Bu saçmalık," dedi Leesha. Rojer ise omuz silkti.

"Neyse, tekrar teşekkürler," dedi Leesha. "Benim için kendini iblislerin önüne atmaya gönüllü olan erkekler bakımından sıkıntım yok, ama kendimi annemin önüne atıp beni koruyacak tek bir erkek bile bulamıyorum."

"Gared Cutter'ın ikisini de yapacağından eminim," dedi Rojer.

Leesha alayla güldü. "O da annemin bir yaratığı. Gared hayatımı mahvetti ve annem onu affedip yine de ondan çocuklar yapmamı istiyor. Sanki adam iblis öldürmeyi iyi öğrenince, elimden kaçırmamam gereken birisine dönüşmüş gibi. Benim annem insanları kendi amaçları için yönlendiren bir cadıdan başka bir şey değil ve etrafındaki herkesi zehirliyor."

"Peh!" dedi Rojer. "O kadar da kötü değil. Onu anlasan, bir keman gibi çalabilirsin."

"Onu hafife alıyorsun," dedi Leesha. "Erkekler güzelliğini gördüklerinde onun ardına bakmayı düşünmüyorlar bile. Sen onun aklını alanın kendin olduğunu sanırken, o her erkeğe yaptığı gibi seni de ayartıp bana karşı kullanır."

"Tıkaçotunu fazla kaçırmışsın herhalde," dedi Rojer. "Elona senin hayatını mahvetmek dışında başka bir şey düşünmeyen, nüveden fırlamış bir cin değil ki."

"Onu yeterince tanımıyorsun ondan," dedi Leesha.

Rojer başını iki yana salladı. "Arrick bana kadınlar hakkında her şeyi öğretti. Senin annen gibi bir zamanlar güzel olup, sonra yaşlarını başlarına almaya başlayanların hepsinin aynı olduğunu söylerdi. Elona gençken herkesin dikkatini çekmiş ve dünyayla bundan başka bir bağlantı kurma şekli bilmiyor. Sen ve baban onun hiç anlamadığı bir konu olan muhafazalar hakkında uzun uzadıya tartışmalar yapıyorsunuz ve bu da onun dikkat çekebilmek için bildiği her şeyi yapmaya çalışmasına neden oluyor.

Tüm dikkatleri üzerine topladığını ona hissettirirsen, inanamayacağın kadar uysal olur."

Leesha ona bir an baktı ve güldü. "Senin ustan da kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyormuş."

"Bilmediğini sanmam," diye cevapladı Rojer, "özellikle de onları yatağa atmakta ne kadar becerikli olduğu göz önüne alınacak olursa."

Leesha bir kaşını kaldırdı. "Peki onun çırağı bu muhteşem teknikleri kullanarak kaç kişiyi yatağa attı?"

"O hikâyeleri benden duyamazsın, ama bir Miln altınına bahse girerim ki bu teknikler annende işe yarayacaktır."

"Anlaştık," dedi Leesha.

"Ondan sonra tüccar, Arrick'e 'Sana karıma dans etmeyi öğret diye para ödedim!' demiş," dedi Rojer. "Ve Arrick de, tamamen sakin bir şekilde ona dönüp 'Öğrettim zaten. Yatakta uzanarak bunu öğrenmeyi tercih etmesi benim suçum değil ki,' diye karşılık vermiş."

Kahkaha atan Elona, masaya vurduğu kupadan etrafa şarap saçtı. Ona katılan Rojer ile birlikte kupalarını tokuşturdular ve kafalarına diktiler.

Masanın öteki tarafından onlara kaşlarını çatan Leesha ise babasıyla konuşmaktaydı. Hangisinden daha fazla korktuğunu bilemiyordu; Rojer ile girdiği iddiayı kazanmaktan mı yoksa kaybetmekten mi... Belki de Rojer'i yanında getirmek iyi bir fikir değildi. Müstehcen hikâyeler yeterince kötüydü, ancak daha da kötü olan, Rojer'in bakışlarının sürekli Elona'nın göğüs dekoltesine kayıp durmasıydı. Tabii tüm suç Rojer'de değildi, zira Leesha'nın annesi dekoltesini uluorta sergilemekten geri durmuyordu.

Tabaklar çoktan silinip süpürülmüştü. Erny, Leesha'nın ona getirdiği bir kitabı karıştırıyordu. Babasının gözleri, tel çerçeveli ince gözlüğünün ardında küçücük görünüyordu. Sonunda homurdanıp kitabı bir kenara koyan Erny, Leesha'nın önünde duran deri ciltli kitap yığınını işaret etti.

"Sadece birkaç tane daha yapmaya zamanım oldu," dedi. "Onları ben daha ciltlemeye vakit bulamadan dolduruyorsun."

"Çıraklarımın suçu," dedi Leesha, ateşin üzerindeki çaydanlığı alarak. "İçini doldurduğum her kitabın üç kopyasını yapıyorlar."

"Yine de fazla hızlı," dedi Erny. "Tüm hayatım boyunca sadece bir karakitabım olmuştu ve onun içini asla tamamen dolduramamıştım. Senin doldurduklarının sayısı kaç oldu? Bir düzine olmuştur herhalde."

"On yedi," dedi Leesha, "ama onların içinde muhafazalar olduğu kadar iblis bilimine dair bilgiler de var ve onların da çoğu Dövmeli Adam'dan geliyor. Sırf derisindeki muhafazaları kopyalamak bile birkaç kitabı doldurdu."

"Öyle mi?" diye sordu Elona başını kaldırıp. "Peki onun derisinin ne kadarını gördün?"

"Anne!" diye sitem etti Leesha.

"Yaratıcı biliyor ya, seni yargılamıyorum," dedi Elona. "Her ne kadar görünüşü dehşet verici de olsa, Kurtarıcı'nın çocuğunu karnında taşımaktan çok daha kötüsünü de yapabilirdin. Ayrıca planın buysa, elini çabuk tutsan iyi olur. Yakında bu ayrıcalığa sahip olmak için senden çok daha genç ve verimliler sıraya girecek."

"O Kurtarıcı değil anne," dedi Leesha.

"Diğer herkesin söylediği bu değil ama," dedi Elona. "Gared bile ona tapıyor."

"Ah, tabii Gared Cutter bir şey düşünüyorsa, *kesin* doğrudur," dedi Leesha gözlerini devirerek.

Rojer, Elona'nın kulağına bir şey fısıldadığında kadın yeniden kahkaha attı ve dikkatini tekrar Rojer'e çevirdi. Leesha rahat bir nefes aldı.

"Dövmeli Adam'dan söz açılmışken," dedi Erny, "o nereye gitti? Smitt'in bana söylediğine göre, dük bir başka Ulak gönderip onu çağırtmış ama Ulak gününde yine ortalıklarda yok."

Leesha omuz silkti. "Dük ile görüşmeyi pek umursadığını sanmıyorum. Kendini Rhinebeck'in tebaasından biri olarak görmüyor."

"İyisi mi sen ona bir kere daha düşünmesini söyle," dedi Erny. "Kasaba üretmesi gereken keresteyi üretmiyor ve Rhinebeck öfkelenmeye başladı. Dövmeli Adam'ın Ulakları görmezden gelmesi dükü şimdilik uzakta tutabilir, sonuçta yollar karla kaplı ve dükün yeterli sayıda adam göndermesi mümkün değil, ama bahar gelip de karları erittiğinde dük cevap isteyecek ve Kurtarıcı Çukuru'nun sadık kaldığına dair teminat bekleyecektir."

Rojer kafasını kaldırdı. "Eğer Dövmeli Adam, Rhinebeck'in karşısında olduğunu ilan ederse, Çukur bir saniye düşünmeden onun bayrağının altında birleşir."

"Evet," diye katıldı Erny. "Büyük ihtimalle diğer köyler ve Angiers Kalesi'ndeki birçok insan da onları izler. Dövmeli Adam tek bir sözüyle iç savaş başlatabilir. O yüzden Rhinebeck ihtiyatsızca bir işe kalkışmadan önce, onun kendi niyetlerini belli etmesi çok önemli."

Leesha başıyla onayladı. "Onunla konuşurum. Benim de Angiers'ta bitmemiş işlerim var."

"Senin bitmemiş tek işin, eteğinin altındaki iş," diye mırıldandı Elona. Şarap içmekte olan Rojer ise boğulur gibi oldu ve içki burnundan geldi. Sinsice gülümseyen Elona kendi kupasındakileri yudumladı.

"En azından benim eteğim bileklerimin etrafında kalabiliyor!" diye atıldı Leesha.

"Benimle o perdeden konuşma bakayım," dedi Elona. "Politika ya da iblis bilimi hakkında bir şey bilmeyebilirim, ama evde kalmış kocakarının tekine dönüşmekten bir kış uzaktasın ve ardında kaç ölü nüvelik bırakırsan bırak, dünyaya hayat *eklemediğinden* dolayı pişman bir şekilde mezarına gideceksin."

"Ben kasabanın Otacı'sıyım," dedi Leesha. "İnsanları kurtarmak da dünyaya hayat eklemek demektir."

"Vika da hayat kurtarıyor," dedi Elona, Leesha'nın Otacı dostlarından birini kastederek. "Bu onu Rahip Jona'yu çoluk çocuğa boğmaktan alıkoymadı. Ebe Darsy de aynı şeyi anında yapardı, tabii onun karşısında gözlerini kapatıp rahmine bir çocuk koyabilecek kadar sert kalabilecek bir adam bulabilseydi."

"Darsy bu kasaba için senin bir ömür boyu yapabileceğinden fazlasını yapmıştır, anne," dedi Leesha. O ve Darsy bir zamanlar Kocakarı Bruna'nın eski çıraklarıydılar ve o zamanlar birbirlerine düşman sayılırlardı, ancak bu geçmişte kalmıştı. Darsy artık Leesha'nın en çalışkan öğrencisiydi. Belki de en iyisiydi.

"Saçmalık," dedi Elona. "Ben görevimi yapıp kasabaya *seni* verdim. Sen buna nankörlük yapıyor olabilirsin, ama bence Çukur benim yaptıklarım sayesinde oldukça iyi durumda."

Leesha kaşlarını çattı.

"Seni ve Dövmeli Adam'ı beraber gören herhangi bir ahmak, aranızda bir şeyler olmuş olduğunu görebilir," diye bastırdı Elona, "ve belli ki ikiniz de tatmin olamamışsınız. Yatakta başarısız mı oldu yoksa?" diye sordu. "Darsy öyle durumlarda senin babana da şifalı otlardan..."

"Bu çok saçma!" dedi Rojer, Erny kıpkırmızı olurken. "Leesha asla..."

Elona alayla gülerek onun sözünü kesti. "Eh, o işi seninle yapmadığı kesin. Ona göz koyduğun gün gibi ortada ama ona yetmeyeceğini sen de biliyorsun, kemancı çocuk." Rojer'in suratı koyu bir kırmızıya dönüştü. Ağzı açıldıysa da herhangi bir ses çıkmadı.

"Onunla öyle konuşmaya hakkın yok anne," dedi Leesha. "Bilmediğin şey..."

"Bilmezmişim de bilmezmişim!" diye bağırdı Elona. "Tabii, senin yaşlı anan gözünün önünde olan şeyleri göremeyecek kadar kör!" Şarabını yudumladı ve yüzü Leesha'nın çok iyi tanıdığı o acımasız gölgeye büründü.

"Sanki Dövmeli Adam'ın seni haydutlar tarafından yolda ölüme terk edilmiş bir şekilde nasıl bulduğunu şu oğlanın şarkısından öğrenmedim," dedi Elona. "Sanki etrafta onları durduracak kimse olmadığında, erkeklerin bizim gibi kadınlara yaptıklarını bilmiyorum."

"Anne," diye uyardı Leesha, sesi gittikçe sertleşerek.

"Bekâretini öyle kaybetmeni istemezdim," dedi Elona, "ama bir şekilde o işin olmuş olma vakti gelmişti. Artık aklını başına toplamışsındır umarım."

Gözlerinden ateş püsküren Leesha elini masaya vurdu . "Pelerinini al, Rojer," dedi. "Hava kararıyor ve dışarıda iblisler arasında daha güvendeyiz." Sayfaları boş kitapları çantasına attı ve çantayı omzuna asarken zengin işlemelere sahip bir pelerini kapının yanındaki askıdan çekti. Pelerini, üzerine muhafaza işlenmiş gümüş bir iğneyle boğazında ilikledi.

Erny ona yaklaşarak ellerini özür dilercesine iki yana açtı. Leesha babasını kucaklarken Rojer de kendi pelerinini üzerine geçirdi. Elona ise önündeki şarapla beraber masadaydı.

"Sihirli pelerinin olsun ya da olmasın, hava kardıktan sonra dışarıda yürümesen keşke," dedi Erny. "Senin yerini doldu-ramayacağımızı biliyorsun."

"Rojer'in kemanı var," dedi Leesha. "Ayrıca bende de görünmezlik muhafazalarından başka numaralar var. Oldukça güvendeyiz, merak etme."

"Tüm nüveyi emrine amade edebiliyorsun, ama basit bir adamı edemiyorsun," diye alayla küçümsedi Elona, kupasına bakmayı sürdürerek.

Onu umursamayan Leesha kapüşonunu kaldırdı ve dışarıya adımını attı.

"Artık bana inanıyor musun?" diye sordu Rojer'e, kapı arkalarından kapanırken.

"Görünüşe bakılırsa sana bir altın borcum var," diye itiraf etti Rojer.

O ve Rojer köyün içine doğru ilerlerken, Leesha'nın botlarının altından karın eziliş sesleri geliyordu. Nefesleri kışın ayazında buharlar oluşturuyordu, ancak soğuk havadan korunmalarını sağlayan pelerinleri kürk ile kaplıydı.

Rojer, Elona'nın yorumundan sonra tek bir kelime bile etmemişti. Başı yere eğilmiş, yüzü ise uzun kızıl saçlarının perçemleri arasında saklı kalmıştı. Kemanını çantasına koymuş, rengârenk pelerininin altında omzuna asmıştı ancak Leesha, sürekli esneyen parmaklarından, onun enstrümanını eline alma özlemi çektiğini görebiliyordu. Rojer ne zaman üzgün olsa kemanını çalardı.

Leesha, Rojer'in kendisinin üzerine titrediğini biliyordu. Aslında hemen hemen herkes biliyordu bunu. Kasabadaki kadınların yarısı, Leesha'nın Rojer'i kapmamasının delilik olduğunu düşünüyordu. Hem neden olmasındı ki? Rojer'in güzel bir yüzü ve hızlı işleyen bir zekâsı vardı. Müziğinin güzelliği sözlere dökülemeyecek ölçüdeydi ve Leesha'nın en zor anlarında onu her zaman güldürmeyi başarırdı. Oğlan, onun için ölmeyi göze alabileceğini birden fazla defa göstermişti de.

Ancak ne kadar denese de, Leesha onu bir âşık olarak göremiyordu. Rojer daha on sekiz kış görmüştü ve ondan on yaş küçüktü. Ayrıca onun dostuydu. Çoğu yönden, Rojer onun tek dostu, güvendiği tek kişiydi. Asla sahip olmadığı küçük erkek kardeşiydi. Ona zarar vermek istemiyordu.

"Geçen gün çırağın Kendall bana geldi," dedi Leesha. "Güzel kız."

Rojer başıyla onayladı. "En iyi öğrencim de."

"Bana aşk iksiri hazırlamayı bilip bilmediğimi sordu," dedi Leesha.

"Hah!" dedi Rojer. Sonra durdu ve ona baktı. "Bir dakika... Biliyor musun?"

Leesha güldü. "Tabii ki hayır. Ama kızın bunu bilmesi gerekmiyor. Ona bunun yerine bir miktar tatlı çay çözeltisi verdim ve gelecekteki aşkıyla paylaşmasını söyledim. Sana çay içme teklifinde bulunursa dikkat et, yoksa bol öpücüklü bir gece geçirebilirsin."

Rojer başını iki yana salladı. "Asla çırağına sokulma."

"Usta Arrick'in muhteşem vecizelerinden biri daha mı?" diyerek muzipçe güldü Leesha.

Rojer başıyla onayladı. "Ve aktarmaktan mutluluk duyarım ki, verdiği tavsiyeleri pratiğe dökmekte de aynı başarıyı gösterirdi. Loncadaki diğer çırakların o kadar şanslı olmayanlarıyla tanışıktım."

"Bu aynı şey değil," dedi Leesha. "Kendall neredeyse seninle yaşıt ve aşk iksirini alan kendisi."

Rojer omuz silkip kapüşonunu kafasına kaldırdı. Rengârenk pelerininin uçlarını da birbirine çekerek, muhafaza ağını

güçlendirdi. Son ışık da kaybolmuştu ve karların içinden sisli biçimler yükselmekteydi. Nüveliklere dönüşen biçimler tıslayıp etrafı arıyor, onların kokularını duymalarına karşın, ikiliyi bulamıyorlardı.

Erny evini köyden uzakta inşa etmişti, zira kâğıt yapım kimyasallarının kokularının çekeceği şikâyetlerin önüne geçmek istemişti, ancak bu uzaklık, ana köyün büyük bir muhafaza şeklinde inşası sayesinde sahip olduğu yasaklamanın getirdiği korumadan da uzakta kalmalarına neden olmuştu.

Bir orman iblisi Rojer'in yolunun önüne çıkıp havayı kokladı. Rojer olduğu yerde çakılı kaldı ve yaratık etrafı ararken hareket etmeye cüret edemedi. Pelerininin altından keskin bir hareket geldiğinde, Leesha, Rojer'in bileğine bağladığı muhafazalı fırlatma bıçaklarından birinin, oğlanın sağlam eline kaydığını fark etti.

"Etrafından yürüsen yeter, Rojer," dedi Leesha, yoluna devam ederken. "Seni ne görebilir, ne de işitebilir." Rojer iblisin etrafından parmak uçlarında yürüdü ve bıçağını parmakları arasında heyecanla gezdirdi. Bıçaklarla gösteri yaparak büyüdüğü için, onu on metre uzaklıktaki bir nüveliğin gözüne bile rahatlıkla isabet ettirebilirdi.

"Nüvelik sürülerinin yanından öylece geçip gidebilmek çok garip," dedi.

"Şunu söylemekten ne zaman yorulacaksın?" diyerek iç çekti Leesha. "Pelerinler tamamen güvenli." Görünmezlik Pelerinleri, Leesha'nın kendi icadıydı. Dövmeli Adam'ın ona öğrettiği yanıltma muhafazalarından esinlenmişti. Muhafazalarda değişiklik yapıp onları kaliteli pelerinlere altın işlemeler ile iliştirmişti. İblisler, pelerini giyen kişiyi tamamen es geçiyorlardı. Yaratıkların hemen önünde bile olunsa, yavaş, istikrarlı bir hızda hareket edildiği ve pelerin kişinin omzunun etrafında asılı olduğu sürece sorun yoktu.

Leesha, Rojer'in pelerinini kendisininkini yaptıktan sonra hazırlamıştı ve muhafazaları, onun Jonglörlere has rengârenk pelerinine uysun diye parlak renklerde işlemişti. Rojer pelerinini gün ışığında bile çok az çıkarıyordu. Dövmeli Adam ise

kendisi için hazırlanmış olan pelerini asla giymiyor gibi görünüyordu.

"Muhafazalarına karşı bir itirazım yok, ama bundan yorulacağımı sanmam," dedi Rojer.

"Ben senin keman sihrine güveniyorum," dedi Leesha. "Sen neden benim sihrime güvenmiyorsun?"

"Sonuçta burada karanlıkta uluorta dolaşıyoruz, öyle değil mi?" diye sordu Rojer, pelerinini çekiştirerek. "Ürkütücü, hepsi bu. Bunu söylemekten nefret ediyorum, fakat annen sana cadı derken çok da yanılmış sayılmaz."

Leesha'nın bakışları ateş püskürdü.

"Bir Muhafaza Cadısı, en azından," diye açıklık getirdi Rojer.

"Otacılığa da cadılık derlerdi eskiden," dedi Leesha. "Ben sadece muhafaza yapıyorum. Tıpkı herkes gibi."

"Senin herkesle alakan bile yok Leesha," dedi Rojer. "Bir yıl önce pencerenin kenarını bile muhafazalayamazdın, ama şimdi Dövmeli Adam bile senden ders alıyor."

Leesha alayla güldü. "O kadar da değil."

"Gerçeği gör," dedi Rojer. "Onunla kendi muhafazalarıyla ilgili bile sürekli tartışıyorsun."

"Benden üç tanesini yan yana koysan Arlen'in muhafazacılığının yanına yaklaşamam," dedi Leesha. "Bunu... bunu açıklamak zor ama bir süre muhafazalara baktıktan sonra, desenler benimle konuşmaya başlıyorlar sanki. Yeni bir muhafazaya bakıp sadece güç çizgilerini inceleyerek çoğu kez onun amacını tahmin edebiliyorum. Bazen çizgilerle oynayarak bile, muhafazanın etkisini değiştirebiliyorum. Bunu diğerlerine de öğretmeye çalıştım, ama hiçbiri alışkanlıklarından sıyrılmayı başaramıyor."

"Kemancılık da benim için böyle bir şey," dedi Rojer. "Müzik benimle konuşuyor. Çıraklarıma şarkıları yeterince iyi çalmayı öğretebilirim, ama 'Kurtarıcı Çukuru Muharebesi'ni çalarak nüvelikleri yatıştıramazsın. Onların... ruh hallerine masaj yapman lazım."

"Keşke birisi annemin ruh haline de masaj yapabilse," diye mırıldandı Leesha.

"Eh, sonunda," dedi Rojer.

"Ha?" diye sordu Leesha.

"Yakında kasabada olacağız," dedi Rojer. "Annen hakkında ne kadar çabuk konuşursak, konuyu o kadar çabuk kapatıp oradaki işimize bakabiliriz."

Leesha durdu ve ona baktı. "Sensiz ne yapardım, Rojer? Sen benim dünyadaki en iyi dostumsun." *Dostum* kelimesine özenle vurgu yapmıştı.

Rojer tuhaf bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verip yürümeye devam etti. "Annenin senin sinirine nasıl dokunduğunu biliyorum."

Leesha koşturup ona yetişti. "Annemin herhangi bir konu hakkında haklı olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum."

"Ama çoğu zaman haklı," dedi Rojer. "Dünyayı soğuk bir berraklıkla görüyor."

"Daha çok kalpsiz bir berraklıkla," dedi Leesha.

Rojer omuz silkti. "Bir şapkada tavşan, diğerinde tavşancık."

Leesha sakin bir tavırla yakındaki ağaçların alçak bir dalından kar almak üzere uzandı, ancak bu hareketi fark eden Rojer, Leesha'nın ona fırlattığı kartopundan kolayca sıyrıldı. Yoluna devam eden kartopu bir orman iblisine çarptığında, yaratık saldırganını bulmak için çılgınca etrafına bakındı.

"Çocuk istiyorsun," dedi Rojer sakin bir sesle.

"Tabii ki istiyorum," dedi Leesha. "Her zaman istemişimdir. Sadece doğru zamanı hiç bulamadım o kadar."

"Doğru zamanı mı yoksa doğru babayı mı?" diye sordu Rojer.

Leesha derin bir nefes verdi. "İkisi de. Daha yirmi sekiz yaşındayım. Şifalı otların yardımıyla, bir yirmi sene daha karnımda çocuk taşıyabilecek durumda olacağım ama bu iş on ya da beş sene önce olabileceği kadar kolay olmayacak. Eğer Gared ile evlenmiş olsaydım, ilk çocuğumuz şimdi on dört yaşında olurdu ve ondan sonra da birkaç çocuk daha doğurmuş olurdum."

"Arrick her zaman, 'Hiç olmamış şeylere ağıt yakmakta kazanılacak bir şey yoktur,' derdi," dedi Rojer. "Tabii, o sözlere bağlı yaşamanın ne kadar zor olduğunun kanıtı da kendisiydi."

Leesha iç geçirdi ve karnına dokunarak rahmini hayal etti. Ardından ağıt yaktığı Gared değildi aslında. Annesi yol üzerindeki haydutlar hakkında haklıydı ve Rojer de bunu biliyordu. Ama Leesha'nın ne ona ne de bir başkasına söylemediği şey şuydu ki, olay olduğu sırada onun verimli dönemiydi ve işin sonunun bir çocuğa varacağından korkmuştu.

Leesha, ondan birkaç gün sonra Arlen'i baştan çıkardığında, onun rahmine kendi tohumunu da ekleyeceğini ummuştu. Eğer öyle olmuş olsa ve bir çocuk doğsaydı, Leesha bu çocuğu, şiddet değil sevgi sayesinde oluşmuş olma umuduyla büyütürdü. Ama Dövmeli Adam bunu reddetmiş, ona güç veren iblis sihrinin çocuklarını da bir şekilde etkileyeceği düşüncesiyle asla çocuk yapmamaya yemin etmişti.

Böylece Leesha asla kaynatmayacağına yemin ettiği çayı kaynatmış ve haydutların tohumunun yeşermeyeceğinden emin olmuştu. İş bittiğinde, boş çay kupasının üzerine acı acı ağlamıştı.

Bunu hatırlayınca gözlerinden boşalan yaşlar, kış gecesinin havasında, yanaklarından soğukça süzüldüler. Rojer uzandığında, Leesha onun gözyaşlarını sileceğini düşündü, ancak bunun yerine Rojer elini onun kapüşonunun içine, kulağına götürdü ve elini aniden çekerek, rengârenk bir mendil çıkardı.

Leesha kendine hâkim olamayarak güldü ve mendili alıp yanaklarını sildi.

Kasabaya ulaşmalarına yakın, neredeyse bir düzine nüvelik ikiliyi takip ediyor, pelerinlerin sihir menzilinin dışında, kar üzerindeki ayak izlerini kokluyorlardı. Yasaklama zincirinin hemen iç tarafındaki bir kadın yayını kaldırdı ve muhafazalı oklar, iblislerin üzerine şimşek gibi yağarak kaçmayı başaramayanları öldürdü.

Kurtarıcı Çukuru'ndaki tüm genç kadınlar artık yay kullanmayı öğreniyorlar, silahı tutabilecek duruma geldiklerinden itibaren işe koyuluyorlardı. Daha yaşlı olan çoğu kadın ise, büyük bir yayın gerektirdiği güce sahip olamadığından, içi doldurulmuş manivelalı yaylarla nişan almayı öğrenip, desteklerini böyle gösteriyorlardı. Kadınlar kasabanın uç kısımlarında sırayla devriye geziyor, fazla yaklaşan herhangi bir iblisi mıhlıyorlardı.

Işığa yaklaştıklarında Leesha, Wonda'nın onları beklemekte olduğunu gördü. Uzun boylu, güçlü ve gösterişsiz kız daha on beş yaşındaydı ve yüzünü unutmak kolaydı. Babası Flinn, Ormancı Çukuru Muharebesi'nde ölmüştü ve Wonda da kötü bir yara almıştı. Tamamıyla iyileşen kız, hastaevinde geçirdiği zaman boyunca Leesha'ya bağlanmıştı. Onu bir avcı köpeği gibi takip ediyor, yaklaşan herhangi bir nüveliği öldürmek için her zaman hazır durumda oluyordu. Dövmeli Adam'ın ona vermiş olduğu porsuk ağacından yapılma büyük bir yay taşıyan kız, elindeki silahı ölümcül bir etkinlikte kullanabiliyordu.

"Keşke size eşlik etmeme izin verseniz, Leesha Hanım," dedi Wonda. "Yasaklamanın dışında tek başınıza yürümek için fazla önemlisiniz."

"Babam da öyle diyor," dedi Leesha.

"Babanız haklı, hanımım," dedi Wonda.

Leesha gülümsedi. "Senin görünmezlik pelerinin bittiğinde olabilir."

"Gerçekten mi?" diye sordu Wonda, gözleri büyüyerek. Pelerinlerden birini yapmak bile uzun saatler alıyordu ve krallara layık bir hediyeydi.

"Eğer her adımımda gölgem gibi yanımda olmaya kararlıysan," dedi Leesha, "başka çare göremiyorum. Deseni geçen hafta çıraklarıma nakış için verdim."

"Ah, teşekkür ederim, hanımım!" diyen Wonda uzun kollarını Leesha'nın etrafına doladı ve çoğu erkekten daha uzun boylu ve daha güçlü birisi için tuhaf bir görüntüye sebep olarak kızlara özgü bir şekilde onu kucakladı.

Leesha "Hava," diyerek sonunda nefes verebildiğinde, kız çabucak onu bırakıp geri çekildi ve mahcup bir ifadeye büründü.

"Yasaklamanın dışına çıkmak için biraz fazla küçük değil mi?" diye sordu Rojer, sessizce kasabaya ilerlerlerken. Kurtarıcı Çukuru'nun taşla kaplı sokakları tuhaf ve çoğu kez zahmetli bir şekilde bir oraya bir buraya dönüyordu, ancak bu sayede Dövmeli Adam tarafından bizzat tasarlanmış devasa, karmaşık bir muhafaza oluşturuyordu. Büyük küçük hiçbir nüvelik ka-

sabanın içindeki topraktan ne yükselebiliyor, ne oraya adımını atabiliyor, ne de üzerinden uçabiliyordu. Sokaklar ılık bir sihirle hafifçe parlıyordu.

"Bunu zaten yapıyor," dedi Leesha. "Arlen onu geçen hafta tek başına iblis avlarken iki kez yakaladı. Kız kendini nüvelendirmeye kararlı. Onu gözümün önünde tutmak istiyorum."

Bir zamanlar köy güneş battıktan sonra karanlık ve sessiz olurdu ancak şimdi, parlayan sokak çakıllarının ışığı ve sokaklarda özgürce dolaşan düzinelerce insan vardı. Çukur, neredeyse bir yıl önceki muharebede birçok kişi kaybetmişti, ancak yakın köylerden Dövmeli Adam'ın gittikçe büyüyen efsanesine çekilen birçok kişi sayesinde nüfusu artmıştı. Yeni gelenler, Dövmeli Adam'ın bilinen tek sırdaşları olan Rojer ile Leesha geçerken onlara dikkatle bakıyor ve birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.

İkili, muharebe esnasında sayısız iblis ve kasabalının öldüğü yer olan eski kasaba meydanına, yeni adıyla Nüvelik Mezarlığı'na girdiler. İsmine rağmen, mezarlık hâlâ kasabanın etkinlik merkeziydi. Orada köylüler idman yapıyorlar, Cutterlar iblisleri avlamak üzere ağaçlıklara hareketlenmeden önce her gece orada toplanıp Rahip Jona'nın takdisini alıyorlardı. Şimdi de oradaydılar. Başları ve geniş omuzları yere dönük bir halde havaya muhafazalar çiziyorlar, Rahip Jona da onları çıplak gecede koruyacak olan duayı yapıyordu.

Diğer köylüler de yakındaydılar ve başları eğik bir şekilde kutsamaya katılıyorlardı. Dövmeli Adam'dan eser yoktu. O kutsamalar için zaman ayırmazdı ve büyük ihtimalle çoktan avdaydı. Bazen günler boyu etrafta görünmez ve ondan geriye kalan tek iz, sabah güneşi nüvelikleri dünyadan defetmek üzere yükseldiğinde açığa çıkan iblis cesetleriyle dolu manzara olurdu.

"İşte sözlün de orada," dedi Rojer, Gared Cutter'a doğru başıyla işaret ederek. Gared orada, Cutterların en önünde duruyordu ve çocukken zorbalık yaptığı Rahip Jona alnına kömür kalemiyle muhafaza çizebilsin diye olabildiğince eğilmişti.

Leesha'nın eski sözlüsü olan dev adam, diğer Cutterların

üzerinde bile bir kule gibi yükseliyordu ki Cutterların çok azı iki metrenin altında boya sahipti. Uzun ve sarı saçları olan Gared'ın yanık tenli kolları kalın kaslara sahipti. Omuzlarından bir çift muhafazalı balta sarkıyordu. Sert deri ile kaplanmış çelik zırhlı muhafazalı eldivenleri kemerine iliştirilmişti. Yakında iblis kanıyla cızırdayacaklardı.

Gared, Cutterların ne yaşça en büyüğü ne de en bilgesiydi, ancak Ormancı Çukuru Muharebesi'nden bir lider olarak çıkmıştı. En yaşlılar bile sorgusuz sualsiz onun peşinden gidiyordu. Gün içinde adamlara daha sıkı çalışmalarını tembihleyen bağırışlar ondan geliyor ve geceleri yapılan saldırılarda başı o çekiyordu. Dövmeli Adam dışında ardında en fazla ölü nüvelik bırakan kişi oydu.

"Sana ne yapmış olursa olsun," dedi Rojer, "itiraf etmelisin ki, o hakkında şarkılar söylenen ve heykelleri yapılan türden biri."

"Ah, onun yakışıklı olduğu konusunda şüphe yok," dedi Leesha, Gared'a bakarak. "Her zaman öyleydi. Diğerlerini kendine bir mıknatıs gibi çekerdi. Ben de onlardan biriydim bir zamanlar."

Dalgın bir şekilde başını salladı Leesha. "Babası da aynıydı. Annem evlilik yeminini onunla tekrar tekrar bozardı. Hayvani dürtüler açısından baktığımda bunu anlayabiliyorum bile. İki adam da dışarıdan bakıldığında mükemmel birer erkek."

Rojer'e döndü. "Beni asıl endişelendiren, içleri. Cutterlar Gared'ı sorgusuz sualsiz takip ediyorlar ama acaba Gared onları Çukur'un güvenliği için mi seferber ediyor yoksa kendi katliam arzusu için mi?"

"Bir zamanlar Dövmeli Adam hakkında da böyle düşünüyorduk," diye hatırlattı Rojer. "Bizi yanılttı. Gared da bizi yanıltabilir pekâlâ."

"Bunun üzerine bahse girmezdim," dedi Leesha, manzaraya sırtını dönüp uzaklaşarak.

Mezarlığın uzak kısmında Kutsal Ev duruyordu ve taş binanın yan tarafına inşa edilmiş olan hastaevi, daha ilk karlar düşmeden önce bitirilmişti.

"Hey, Leesha Hanım! Rojer!" diye seslendi onları gören Benn. Cam üfleyicisi, çıraklarıyla beraberdi. Çıraklar büyük cam tabakaları ve bitmiş ürünleri taşımaktaydılar. Yakınlarda ise bir grup kemancı duruyor, gürültüyle enstrümanlarını akort ediyordu. Benn çıraklarına birkaç hızlı talimat verip, ikiliyle selamlaşmak üzere yaklaştı.

"Dün gecenin sonuçları nasıldı?" diye sordu Leesha.

Benn elini cebine atıp küçük bir cam şişe çıkardı. Leesha objeyi alıp parmaklarını üzerindeki muhafazalarda düşünceli bir şekilde dolaştırdı. Sıradan bir cam gibi görünüyordu, ancak muhafazalar pürüzsüzdü. Sanki semboller işlendikten sonra cam bir kez daha ısıtılmış gibiydi.

"Kırmaya çalış," dedi Benn.

Leesha şişeyi tüm gücüyle sokak taşlarına fırlattı ancak cam yerden çınlayarak sekti. Şişeyi tekrar alıp yakından inceleyince, üzerinde en ufak bir çizik bile bulamadı.

"Etkileyici," dedi. "Muhafazacılığın gelişiyor."

Gülümseyen Benn başını saygıyla eğdi. "Eğer uğraşırsanız bir örsün üzerinde kırabilirsiniz ama kolay olmaz."

Leesha kaşlarını çatıp başını salladı. "Ona bile dayanmaları gerekir. Muhafazasını etkinleştirmediğiniz bir şişe alabilir miyim?"

Başıyla onaylayan Benn, bir başka şişe getirmesi için çırağına işaret etti. Bir önceki şişeyle neredeyse aynıydı. "Bu gece etkinleştireceklerimizden biri."

Leesha şişeyi yakından inceledi. Sembolün yerleştirildiği oymanın üzerinde tırnağını gezdirdi. "Muhafazanın gücünü etkileyen şey, oymanın derinliği olabilir," diye düşündü yüksek sesle. "Bunun üzerine bir düşüneceğim." Daha sonra inceleme yapmak için şişeleri önlüğünün cebine attı.

"Artık üretimimiz sorunsuz ilerliyor," dedi Rojer. "Benn ve çırakları her gün cam üfleyip muhafaza yapıyorlar ve ben de çıraklarımla nüvelikleri ortaya çıkarıp, şişelerin üzerindeki muhafazaları etkin hale getiriyoruz. Yakında her evde muhafazalı camdan pencereler olacak ve korkumuz olmadan sıvı iblisateşi üretip şişeleyebileceğiz."

Leesha başıyla onayladı. "Bu gece muhafaza etkinleştirmenizi izlemek istiyorum."

"Tabii," dedi Rojer.

Darsy ile Vika, hastaevi kapısının önünde bekliyorlardı. "Leesha Hanım," diye selamladı onu Vika. Bunu bir reverans ile söyleyen genç kadın, ne güzel ne de çirkindi. Yuvarlak bir yüzü, karnında çocuk taşımaya uygun kalçaları vardı.

"Her akşam reverans yapmak zorunda değilsin, Vika," dedi Leesha.

"Tabii ki zorundayım," dedi Vika. "Sen kasaba Otacısı'sın." Vika'nın kendisi de bir Otacı'ydı, ancak o ve Darsy, Leesha'dan yaşça büyük olmalarına rağmen Leesha'yı liderleri olarak kabul etmişlerdi.

"Bruna'nın buna tahammül gösterdiğini pek sanmıyorum," dedi Leesha. Leesha'nın hocası ve kasabanın son Otacısı olan Bruna korkunç bir asabiliğe sahipti ve gereksiz formalitelere bir saniye bile katlanmazdı.

"Yaşlı karga bunu yaptığımı göremeyecek kadar kördü," dedi Darsy, iki kadının yanına gelip Leesha'yı başıyla selamlayarak. Saygıyla eğilip bükülmek Darsy'nin yapacağı türden şeyler değildi, ancak selamlamasında Vika'nın reveranslarında olduğu kadar saygı vardı.

Cutter ailesinin bir kızı olan Darsy uzun boylu ve tıknazdı, ancak bu görüntüsünde pay sahibi olan, vücudundaki yağdan çok kaslarıydı. Güç gösterisi yapılan festivallerde birçok yetişkin erkeğin hakkından gelebilen kadının belinde ağır, muhafazalı bir bıçak bulunuyordu. O bıçakla, savaş alanındaki yaralıların peşinden gelen birçok iblisin uzuvları kesilmişti.

"Eğer Cutterlar yaralılarla gelirlerse, hastaevi hazır," dedi Darsy.

"Teşekkürler Darsy," dedi Leesha. Hastaevinin en koşuşturmalı anları hep gece yarısına denk gelirdi, zira Cutterların avdan geri döndükleri saatler o saatlerdi. Muhafazalı baltalara sahip olunsa bile, orman iblisleri her zaman tehlike yaratıyorlardı. Ağaçların arasında, derileri sanki Görünmezlik Pelerini'ne sahipmiş gibi kamufle oluyorlardı. Bazıları orman zemininde

avını ararken bu durumdan faydalanıyor, diğerleri ise ağaç dalları üzerinde maymunlar gibi hareket edip, hedeflerinin üzerine ansızın çullanabiliyorlardı.

Yine de, Cutterlar arasında kayıplar azdı. Muhafazalı bir silah, bir iblise temas edip canlılıkla parladığında, her seferinde geri tepkime oluyordu. Sihir, silahı tutan kişinin vücudunda bir şok dalgası gibi dolaşıyor, beraberinde coşku ve yenilmezlik hissi getiriyordu. Bu sihri tadanlar en azından şafak sökene kadar daha güçlü oluyorlar, daha çabuk iyileşiyorlardı. Sadece Arlen bu güce gün ışığında da sahipti.

"Çıraklar ne üzerinde çalışıyorlar?" diye sordu Leesha, Vika'ya.

"Büyük olanlar senin şu pelerininin desenleri üzerinde çalışıyorlar." dedi Vika. "Geri kalanları da aletleri temizliyor, okuma yazma alıştırması yapıyorlar."

"Yeni basılmış kitaplar ile bitirdiğim bir karakitabı getirdim yanımda," dedi Leesha, çantasını kadına uzatarak.

Vika başıyla onayladı. "Hemen çoğaltmaya başlatırım."

"Otacı çıraklarınıza muhafaza mı çizdiriyorsunuz?" diye sordu Rojer. "O iş Muhafazacı çırakları tarafından yapılsa daha iyi olmaz mı? İstersen onlarla konuşabilirim..."

Leesha başını olumsuzca salladı. "Kızlarımdan her biri artık muhafaza dersleri alıyor. Onların da senle benim günbatımında kaldığımız gibi çaresiz kalmalarını istemiyorum."

Leesha'yı hastaevindeki işleriyle baş başa bırakan Rojer, meydanın ucunda kurulmuş olan üstü yarı açık müzik sahnesine gitti. Orada, çırakları toplanmıştı. Bu karışık bir topluluktu. İçlerinden bazıları kasabanın yerlisiydi, ancak çoğu Dövmeli Adam'ın hikâyelerini işitip dış kasabalardan gelmişlerdi. Yarısı bir alet ya da silah kaldıramayacak kadar yaşlıydı, o yüzden kemanı denemeye kalkmışlar, ancak bu kez de parmaklarının yeteri kadar çevik olamadığını görmüşlerdi. Diğer birkaçı ise, daha yetenekleri olup olmadığının ortaya çıkmasına yıllar olan küçük çocuklardı.

Geri kalanlarından sadece birkaçı gelecek vaat ediyordu ki,

içlerinde bu umudu en çok gösteren, güzel Kendall'dı. Rizonlu kız, Çukur'a ilk kez geliyordu. Karmaşık aranjmanların hakkından gelebilecek kadar yaşı vardı, ama çabuk öğrenme kabiliyetine sahip olacak kadar da gençti. Müziğe yatkındı, narin bir fiziğe sahipti ve hızlıydı da. Kemanda gösterdiği hüneri akrobaside de gösterebiliyordu. Bir gün iyi bir Jonglör olacaktı.

Rojer, onu bekleyen çırakların önüne geldiğinde, hemen selam vermedi. Çırakları, o bu selamı verene kadar herhangi bir selam vermemeleri gerektiğini biliyorlardı. Kemanını çıkarıp telleri birer ikişer çaldıktan sonra enstrümanın akordundan memnun kalan Rojer, yayı sakat eline aldı. İşaret ve orta parmakları, o daha küçük bir çocukken bir ateş iblisi tarafından ısırılıp kopartılmıştı, ama geriye kalan iki parmağı güçlüydü. Böylece yayı, kolunun bir uzantısıymış gibi kullanabiliyordu.

Jonglör maskesinin ardına gizlemiş olduğu tüm duyguları müziğiyle seslendiren Rojer, meydanı duygusal bir melodiyle doldurdu. Teker teker eklediği katmanlar müziğine karmaşıklık yüklerken, kaslarını o geceki iş için hazırladı.

İşi bittiğinde çırakları onu alkışladı ve Rojer onları ısındırmak için basit melodilere geçmeden önce reverans yapmayı unutmadı. Diğerlerinden gelen uygunsuz notaların her birinde irkiliyordu. Onun tutturduğu melodiye ayak uydurabilen tek kişi, yüzü konsantrasyonunun şiddetiyle ciddi bir ifadeye bürünmüş olan Kendall'dı.

"Berbat!" diye parladı Rojer birdenbire. "Kendall'ın dışında dün geceden beri kemanını bir kere bile kaldırmış olan var mı aranızda? Alıştırma yapacaksınız! Her gün ve bütün gün!"

Bazı çıraklar buna homurdansa da, Rojer kemanıyla kulak tırmalayan birkaç nota çalarak onları ürküttü. "Homurdanmalarınızı da duymak istemiyorum!" diye bağırdı. "İblisleri yönetebilmek için uğraşıyoruz burada, düğün konseri vermek için değil. Eğer bu işi ciddiye almayacaksanız, kemanınızı çantasına koyma vakti gelmiştir!"

Herkes bakışlarını kendi ayağına çevirdiğinde, Rojer fazla sert davrandığının farkına vardı. Arrick'in göstereceği sertliğin yarısı bile değildi, ama haksızlık yaptığını hissetmişti. Cesaret

verici bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu, ancak aklına hiçbir şey gelmedi. Arrick, o konuda da pek iyi bir örnek teşkil etmemişti.

Derin bir nefes alıp çıraklarından uzaklaştı. Düşünmeden yayını tekrar tellere dayadı ve suçluluğu ile hüsranını müziğe döktü. Duygularının, çıkardığı seslerin eşliğinde sürüklenip gitmesine izin verdi ve tekrar geri dönüp çıraklarına baktığında, müziğinin onlarla konuşmasını sağladı. Kendi ağzından çıkartamadığı umut ve cesaret verici sözleri onlara böyle verebildi. O çalarken, topluluğun sırtı dikleşti, gözleri bir kez daha kararlılık ifadesine büründü.

"Bu çok güzeldi, Rojer," dedi bir ses, Rojer sonunda yayı tellerden çektiğinde. Kendall'ı yanında bulan Rojer, müziğin içinde kaybolup gitmişken, kızın ona yaklaştığını fark etmemişti bile.

"Susadın mı?" diye sordu Kendall, taştan bir sürahiyi kaldırarak. "Tatlı çay kaynattım. Hâlâ sıcak,"

Leesha en başından beri onun çayı benim için kaynattığını biliyor muydu acaba? diye merak etti Rojer.

Yeterince iyi değilsin, kemancı çocuk, demişti Elona, *ve bunu biliyorsun da.*

Görünüşe bakılırsa Leesha da bunu biliyordu. Rojer'i Kendall'a bir iple bağlasa yeriydi.

"Tatlı çayı pek sevmem," dedi Rojer. "Ellerimi titretir."

"Ah," dedi Kendall, neşesi sönerken. "Peki, sorun değil."

"Bu gece seni tek başına çıkarmak istiyorum," dedi Rojer. "Hazır olduğunu düşünüyorum."

Kendall tekrar parladı. "Gerçekten mi?" Ciyaklaması eşliğinde kollarını Rojer'in etrafına doladı ve kucaklamasını gereğinden biraz daha fazla bir süre devam ettirdi.

Tabii, Leesha'nın gelmeyi seçtiği an o an değil de başka hangi an olabilirdi ki? Rojer birden gerginleştiğinde Kendall kafası karışmış bir şekilde onu kendine geri çekti ancak o da Leesha'yı gördüğünde çabucak geri çekildi. Otacı'ya doğru hafif bir reverans yaparak, "Leesha Hanım," dedi.

"Kendall." Leesha onu gülümseyerek karşıladı. "Burnuma tatlı çay kokusu mu geliyor ne?"

Kendall'ın yüzü koyu kırmızı bir tona büründü. "Ben, şey..."

Rojer somurtuyordu. "Koş kemanını al, Kendall." Leesha'ya döndü. "Kendall bu gece tek başına çıkmayı deneyecek."

"Buna hazır mı?" diye sordu Leesha.

Rojer omuz silkti. "Eh, Wonda nüvelik avlamaya hazır mı sanki? Ben ilk iblisimi kontrol edebildiğimde Kendall'dan daha küçüktüm."

"Senin ihtiyacın daha acildi o zaman," dedi Leesha.

"Güvenliği elden bırakmıyorum," dedi Rojer. "Eğer ihtiyaç olursa ben devreye gireceğim. Ayrıca oklarını yaylarına takmış kadınlar da olacak yanımızda." Muhafazaların olduğu sınıra doğru başıyla işaret etti. Orada, Wonda'nın da içinde olduğu bir okçular grubu toplanmıştı.

Hazırlıklara okçuların yasaklama zincirinin arkasında geniş bir alan açmalarını sağlayarak başladılar. Sonra Rojer kemancılarına bir dizi gürültülü, kulak tırmalayıcı nota çaldırdı. Havayı nüveliklerin nefret ettikleri ahenksiz melodilerle doldurmaya başlamışlardı. Üstü yarı kapalı müzik sahnesi, sesi yasaklama zincirinin dışındaki ufak bir noktaya yoğunlaştırıyordu. Orası nüveliklerin toplandıkları alanlardan biriydi ve oraya bazen büyük sayılarda toplanarak gelirlerdi.

Böylece güvene alınmış olan cam üfleyicisi çırakları, yasaklama zincirinden fırladıkları gibi açık bölgeye muhafazalı camları yerleştirdiler. Büyük cam levhalar, farklı büyüklükteki şişeler ve hatta yapılıp muhafazalandırılması haftalar sürmüş olması mümkün bir cam balta bile vardı yanlarında.

Camcı çırakları güvenli bir şekilde geri döndüklerinde kemancılar melodilerini değiştirdiler. Rojer müziği yönlendiriyor, bunu yaparken diğerlerine talimatlar yağdırıyor, onları, iblisleri ağaçlardan açıklığa çekmek üzere kullandığı kendi müziğinin sihrinin gücüne güç katmak için kullanıyordu. Sonra tek başına yasaklama zincirinin dışına çıktı ve nüvelikleri kendi istediği şekilde konumlandırana dek onların her adımını müziğiyle kontrol etti.

"Kendall!" diye haykırdığında kız ileri çıkıp kemanını çal-

maya başladı. Rojer kendi müziğini hafifleştirip nüveliklerden uzaklaşırken, kız kendi müziğini güçlendirip onlara doğru yaklaşıyordu. Sonunda Rojer tamamıyla çalmayı bıraktığında, iblislerin kontrolü kıza geçmişti.

Rojer, Leesha'nın muhafazaların kıyısında beklediği yere gitti. "Gerçekten de çok iyi bir iş çıkarıyor," dedi gururla. "İblisler onu yavru köpekler gibi takip edecek ve dokundukları her camın muhafazalarını etkin hale getirecekler."

Gerçekten de, nüvelikler, etrafta dikkatle hareket eden Kendall'ın peşinden sürüklenmekteydiler. İblisler, yolları üzerindeki camlara dokundukça ışık parlamaları oluşuyordu. Kazınmış muhafazalar yaratıkların sihrinin ufak bir parçasını alıp, onu yeni amaçları doğrultusunda kendi bünyelerine katıyorlardı.

Nüvelikler, bu sihir geçişini hissettikleri zaman tıslıyorlar ve pençelerini savuruyorlardı. Kendall onları tekrar sakinleştirmek üzere müziğini değiştirmişti, ancak kaçırdığı notalar, korkusunu belli ediyordu. Bu açığı kapatmak için temposunu artırdığında ise işler daha da kötüye gitti. İblisler başlarını sallıyorlar, kendilerini karışmış kafalarının etkisinden sıyırmaya çalışıyorlardı.

Rojer kıza doğru muhafazalı pelerini içinde yavaşça hareketlendi. Ona, nüveliklerin eski hallerine dönmesinden önce ulaşabilmesi için oldukça zamanı vardı ancak birden, Kendall yanlış bir adım attı. Kızın ayağının altında bir cam kırılmış ve Kendall ayakkabısının yumuşak derisini delip geçen cam nedeniyle acıyla haykırmıştı. Elindeki yay, kemanın tellerinden kulak tırmalayıcı bir sesle ayrıldı.

Nüvelikler anında canlanmışlar, Kendall'ın sihrinin etkisi paramparça olmuştu. Burun delikleri büyüyen yaratıklar kızın kanının kokusunu alarak ona doğru atıldılar.

Rojer bir koşu kopardı ancak Leesha ile konuşmak için fazla uzaklaşmıştı. Bu sırada nüveliklerden biri, uzun tırnaklarını Kendall'ın vücuduna batırıp onu kendine çekerek sıra sıra dişlerini kızın omzuna geçirdi. Kızın elbisesi kana bulanırken diğer iblisler de o tarafa doğru atıldı. Avları için birbirlerine girmeye hazır bir halde hareketlenmişlerdi.

"Okçular!" diye haykırdı Rojer umutsuzca.

"Kendall'ı da vururuz!" diye haykırdı Wonda cevap olarak. Rojer o anda tüm kadınların oklarını yaylarına taktıklarını ancak kimsenin atış yapmaya cüret edemediğini gördü.

Kemanını işe koyarak, iblisleri korkutup kaçıracak notaları çalmaya başladı. Yaratıklar ciyaklayarak saldırılarından vazgeçip geri kaçarken, Kendall yere yığıldı ancak artık havada kan kokusu vardı ve yaratıklar kolayca geri kaçmayacaklardı. Tıslayıp havayı pençelerken Rojer'in yolunu tıkıyorlardı.

"Kendall!" diye çığlık attı Rojer. "Kendall!" Zayıfça kafasını kaldıran kız, zorla nefes alırken kanlı elini onun olduğu tarafa doğru kaldırdı.

Birdenbire Rojer'in yanından devasa bir siluet geçti. Bunu yaparken onu neredeyse deviriyordu. Başını kaldırıp baktığında Gared'ın orman iblislerinden birinin üzerine atlayıp, yaratığı bir diğerinin üzerine doğru devirdiğini gördü. İki nüvelik de cüsseli Cutter'ın ağırlığı altında yere düşmüştü. Eldivenlerindeki muhafazalar parlak bir ışıkla yanarken Gared, bir altındaki yaratığa ağır darbeler indirmeye başladı. Diğeri toparlanana dek ayağa kalkmış olsa da Gared, ondan hızlı davranan nüvelik tarafından kolundan sertçe ısırıldı.

Çığlık atarak iblisi kasığından yakalayan ormancı, kuvvetli kollarını gerginleştirip devasa orman iblisini kaldırdı ve onu bir çeşit şahmerdan gibi kullanarak kardeşlerine doğru hücuma geçti. O ve iblisler hep birlikte yuvarlanarak düşerken, diğer Cutterlar olay yerine yetişmişler, yerdeki yaratıklara muhafazalı baltalarıyla saldırmaya başlamışlardı.

Bu keşmekeş içinde kemanı hiçbir işe yaramaz hale gelen Rojer, Kendall'ın yanına seğirtti ve pelerinini kızın üzerine örtüp kana bulanmasına neden oldu. Kendall ona zayıfça sızlanırken Rojer kızı kaldırmaya çalışıyordu. Ancak tüm bu gürültü patırtı ormandan daha da çok iblis çekmişti ve okçuların halledebileceğinden daha da kalabalıklaşmaya başlamışlardı.

Her iki elinde de bir balta bulunan ve kolundan kan akmakta olan Gared, yolunun üzerindekileri kesip biçerek ikiliye ulaştı. Silahlarını bıraktı, Kendall'ı bir tüy gibi yerden kaldırdı ve okçularla Cutterlar'ın sağladığı güvenlikten yararlanarak kızı hastaevine götürmek üzere koşturdu.

"Kan verecek birine ihtiyacım var!" diye haykırdı Leesha, Gared hastaevi kapısını kırıp içeri girerken. Kendall'ı bir yatağa yatırdılar ve çırakları, Leesha'nın aletlerini getirmek üzere koşturdu.

"Ben veririm," dedi Rojer, kolunu sıyırıp.

Vika'ya, "Bak bakalım kanı uyuyor mu," diyen Leesha ellerini yıkamak için hareketlendi. Vika, Rojer'den çabucak bir kan örneği alırken, Darsy de Gared'ın koluna göz atmaya çalıştı.

"Daha kötü yaralananlara bakın," dedi Gared kolunu çekerek. Kapıyı işaret etti. Yaralı olan diğer Cutterlar içeri taşınıyorlardı.

Otacılar çalışırken, kanlı bir meşguliyet başladı. Leesha, Kendall üzerinde iki saat boyunca çalıştı. O, kanı durdurup dikiş atarken, Rojer de verdiği kandan dolayı başı döner bir halde onu izledi.

Sonunda Leesha durakladı ve kanlı elini terli kaşlarını silmek üzere alnına götürdü. "İyileşecek mi?" diye sordu Rojer.

Leesha iç geçirdi. "Yaşayacak. Gared, getir de şu koluna bir bakayım."

"Sadece bir çizik," dedi Gared.

Leesha kaşlarını çatmamaya, kendine Gared'ın biraz önce ne kadar cesurca davrandığını hatırlatmaya çalıştı. Ancak ne kadar denese de, Gared'ın yalanları yüzünden hayatının az daha mahvolacağını, evlilik planları bozulduktan sonra Gared'ın onunla konuşmaya çalışan her erkeği nasıl vahşice dövdüğünü unutamıyordu.

"Bir iblis tarafından ısırıldın Gar," dedi Leesha. "Yaran öylece beklerse, sen daha ne olduğunu anlamadan kolunu kesmek zorunda kalacağım. Gel buraya."

Homurdanan Gared talimata uydu. "O kadar da kötü değil," dedi Leesha yarayı domuzkökü tentürüyle yıkadıktan sonra. Vücudunun emdiği sihir hâlâ Gared'ın bünyesinde mevcut olduğundan, keskin iblis dişlerinin yol açtığı kesikler çoktan kapanmaya başlamıştı bile. Leesha kolu temiz bir bandajla sardıktan sonra Rojer'i bir kenara çekti.

"Sana Kendall'ın tek başına çıkmaya hazır olmadığını söylemiştim," diye fısıldadı öfkeyle.

"Düşünmüştüm ki..." diye başladı Rojer.

"Düşünmedin," dedi Leesha. "Hava atıyordun. Ve bu neredeyse kızın canına mal olacaktı! Bu bir oyun değil, Rojer!"

"Oyun olmadığını biliyorum!" diye parladı Rojer.

"Öyleyse biliyormuş gibi davran," dedi Leesha.

Rojer kaşlarını çattı. "Hepimiz senin kadar mükemmel değiliz, Leesha." Gözlerinde öfke vardı, ama Leesha onların sakladığı acıyı doğrudan görebiliyordu.

"Yazıhaneme gel," dedi, onu kolundan tutarak. Rojer kolunu çekti, ama yine de Leesha'yı odasına kadar takip etti. Orada, Leesha ona bir bardak sert içki doldurdu. İçkideki alkol, daha çok yaralardaki mikropları kırmaya yarayacak türdendi.

"Üzgünüm," dedi Leesha. "Fazla üstüne geldim."

Rojer'in enerjisi bir anda uçup gitmiş gibi göründü. Kendini bir sandalyeye atıp kadehini kafasına dikti. "Hayır, gelmedin," dedi. "Ben sahtekârın tekiyim."

"Saçmalama," diye cevapladı Leesha. "Hepimiz hata yaparız."

"Hata yapmadım," dedi Rojer. "Yalan söyledim. İnsanlara nüvelikleri müzikle kontrol etmeyi öğretebileceğimi söylediğimde yalan söyledim, halbuki aslında bunu kendimin de nasıl yapabildiğini anlamıyorum bile. Tıpkı geçen yıl seni Angiers'ten buraya getirebileceğimi söylediğim zaman olduğu gibi yalan söyledim. Arrick öldükten sonra ufak köylerde yolumu bulmamı ve Jonglörler Loncası'na girmemi sağlayan şey de yalan söylemekti. Görünüşe bakılırsa yalan söylemek, yaptığım tek şey."

"Ama neden?" diye sordu Leesha.

Rojer omuz silkti. "Kendime, belli bir şeymişim gibi davranmanın, o olmakla aynı olduğunu söyleyip duruyorum. Tıpkı eğer sen ve Dövmeli Adam gibi muhteşem olma rolüne bürünürsem, öyle olacakmışım gibi."

Leesha ona şaşkınlıkla baktı. "Benim muhteşem olan bir tarafım yok Rojer. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Rojer yüksek sesle güldü. "Öyle olduğunu göremiyorsun bile!" diye haykırdı. "Kulübenden sonsuz miktarda silah ve muhafaza çıkıyor, hastaları ve yaralıları elini şöyle bir sallayarak iyileştirebiliyorsun. Benim tek yapabildiğim kemanımı çalmak ve bunu yaparken bir hayat bile kurtaramıyorum. Sen ve Dövmeli Adam devleşirken, ben çıraklarıma bir şeyler öğretebilmek için aylar harcıyorum ve onların da yapabildiği tek şey milleti dans ettirmek."

"Çıraklarınla birlikte, zorluklarla uğraşan bir kasabaya getirdiğin neşeyi küçümseme," dedi Leesha.

Rojer omuz silkti. "Bir fiçı biranın yapamayacağı şey değil."

Leesha onun ellerini tuttu. "Saçmalık. Senin sihrin benim ya da Arlen'ınki kadar güçlü. Bunu öğretmekte zorluk çekmen de, ne kadar özel olduğunun bir kanıtı o kadar."

Neşesizce güldü. "Ayrıca ben insanların gözünde ne kadar büyürsem büyüyeyim, annem beni küçültmek için elinden geleni yapmaktan vazgeçmeyecek."

Aysız bir geceydi ve Leesha ile Rojer'in yürüdüğü yerde, yasaklama zincirini oluşturan büyük muhafazanın parıltısından uzakta, neredeyse zifiri karanlık vardı. Leesha uzun bir asayla yürüyordu. Asanın ucunda kimyasal dolu bir matara vardı ve şiddetle parlıyor, yollarını aydınlatıyordu. Hem mataraya, hem de asaya görünmezlik muhafazaları kazınmıştı. Nüvelikler ışığı görebiliyordu ama ne ışığın kaynağını, ne de muhafazalı pelerinlerini üzerine geçirmiş ikiliyi bulabiliyorlardı.

"Neden kasabada buluşmadığımızı anlamıyorum," diye mırıldandı Rojer. "O soğuğu hissetmiyor olabilir, ama *ben* hissediyorum."

"Bazı şeyler özel olarak konuşulmalıdır," dedi Leesha. "ve o etrafına kalabalık çekiyor, biliyorsun."

Dövmeli Adam, onları Leesha'nın kulübesine uzanan muhafazalı patikada bekliyordu. Devasa kara aygırı Alacakaranlık Dansçısı baştan aşağı kuşanmıştı ve demir boynuzları karanlıkta neredeyse görünmezdi. Dövmeli Adam'ın ise üstünde sadece bir peştamal vardı. Dövmeli teni soğuğa karşı korumasızdı.

"Geç kaldınız," dedi Dövmeli Adam.

"Hastaevinde sorunlarımız vardı," dedi Leesha. "Cam muhafazalarını etkinleştirirken bir kaza oldu. Neden pelerinin üzerinde değil?" Bu soruyu sıradan konuşmanın bir parçasıymış gibi sormuştu ancak üstünde saatler harcadığı pelerini adamın üzerinde görmemesi onu içten içe kırmıştı. Leesha, üzerine oluyor mu olmuyor mu diye pelerini Dövmeli Adam'ın omuzlarına attığı günden bu yana onu bir kez olsun pelerini giyerken görmemişti.

"Eyer çantamda," dedi Dövmeli Adam. "Nüveliklerden saklanmak gibi bir amacım yok. Gelmek istiyorlarsa gelsinler. Birkaç tane daha eksilirlerse dünyaya bir zararı olmaz."

Alacakaranlık Dansçısı'nı bahçedeki bir direğe bağladıktan sonra içeri geçtiler. Leesha önlüğünden bir kibrit alıp ateş yaktı, çaydanlığı doldurdu ve ateşin üzerine koydu.

"Keman büyücülerinin durumu nasıl?" diye sordu Dövmeli Adam, Rojer'e.

"Büyücüden çok kemancılar, korkarım," dedi Rojer. "Hazır değiller."

Dövmeli Adam kaşlarını çattı. "Cutter devriyeleri, yanlarında iblislerin duygularıyla oynayabilen kemancılarla daha güçlü olacaktır."

"Onlarla devriyeye ben çıkabilirim," dedi Rojer. "Beni güvende tutacak pelerinim var."

Dövmeli Adam başını olumsuzca salladı. "Öğrencilerine öğretmen gerek."

Rojer derin bir nefes vererek Leesha'ya doğru baktı. "Elimden geleni yaparım."

"Ya Çukur?" diye sordu Dövmeli Adam, Leesha masada onlara katıldığında.

"Hızla büyüyor," dedi Leesha. "Şimdiden, geçen seneki salgından önceki nüfusumuz ikiye katlandı ve gün geçtikçe daha fazlası geliyor. Yeni kasabayı büyüyeceğini öngörerek planlamıştık, ama bu gidişle yetmeyecek."

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Cutterların daha çok arazi için ağaçları kesmelerini ve büyük bir muhafaza alanı daha planlamalarını sağlayabiliriz."

"Keresteye ihtiyacımız var zaten," diye katıldı Leesha. "Dük Rhinebeck'e bir yıldır herhangi bir sevkiyat yapmadık."

"Tüm köyü yeniden inşa etmemiz gerekiyordu," dedi Dövmeli Adam.

Leesha omuz silkti. "Belki de bunu düke kendin açıklamak istersin. Bir başka Ulak yollayıp görüşmek istediğini bildirdi. Senden ve Çukur'la ilgili planlarından korkuyorlar."

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Herhangi bir planım yok. Tabii Çukur'u nüveliklerden güvende tutmak dışında. O iş hallolduğunda, yoluma devam edeceğim."

"Ama iblis soyuna karşı yapılacak Büyük Savaş ne olacak?" diye sordu Rojer. "İnsanlara önderlik etmen gerekiyor."

"Saçmalama çocuk, ben şu sizin lanet Kurtarıcınız falan değilim!" diye hırladı Dövmeli Adam. "Buradaki durum Rahiplerin Kutsal Kitap'ında yazan bir masal değil ve ben de Cennet'ten insanoğlunu birleştireyim diye gönderilmedim. Ben sadece Tibbet Dereli Arlen'ım. Hak ettiğinden fazla şansı olmuş aptal bir oğlan, o kadar."

"Ama başka kimse yok!" dedi Rojer. "Eğer savaşa sen önderlik etmeyeceksen, bunu kim yapacak?"

Dövmeli Adam omuz silkti. "Benim sorunum değil. Kimseyi zorla savaşa sokacak halim yok. Tek hedefim, savaşmak isteyenlerin savaşabilmesini sağlamak. O kayayı yoldan kaldırdıktan sonra, ben de yoldan çekilmeyi düşünüyorum."

"Ama neden?" diye sordu Rojer.

"Çünkü kendisinin insan olduğunu düşünmüyor," dedi Leesha, sesindeki azarlama tınısını gizlemeyerek. "Kendisinin nüvelik sihri tarafından o kadar lekelendiğini düşünüyor ki, bize karşı onlar kadar tehlike oluşturduğuna inanıyor. Buna dair tek bir kanıt olmamasına rağmen."

Dövmeli Adam öfkeli gözlerle baktı, ama Leesha da buna hemen aynı şekilde cevap verdi. "Kanıt var," dedi Dövmeli Adam en sonunda.

"Ne?" diye sordu Leesha, sesi biraz yumuşamasına rağmen hâlâ kuşkucuydu.

Dövmeli Adam sert bakışlarını Rojer'e çevirdiğinde Rojer

bu bakışın altında korkuyla sindi. "Burada söyleyeceklerim, burada kalacak," diye uyardı Dövmeli Adam. "Eğer bir şarkıda ya da öyküde en küçük bir emaresini duyarsam..."

Rojer ellerini kaldırdı. "Parlayan güneşin üstüne yemin ederim. Tek kelimesini duymayacaksın."

Dövmeli Adam ona şöyle bir baktıktan sonra başıyla onayladı. Konuşurken gözleri düştü. "Yasaklama zincirinin iç tarafındayken rahatsız oluyorum."

Rojer'in gözleri büyürken, Leesha keskin bir nefes aldı ve zihni tam gaz çalışırken o nefesi içinde tuttu. Sonunda kendini nefes vermeye zorladı. Dövmeli Adam için ya da en azından içinde bulunduğu durumunun kimi ufak ayrıntıları için bir tedavi bulacağına yemin etmişti ve bu yemini yerine getirmeye kararlıydı. Dövmeli Adam onun ve Çukur'daki herkesin hayatını kurtarmıştı. Leesha ona bu kadarını, hatta çok daha fazlasını borçluydu.

"Belirtiler neler?" diye sordu. "Muhafazaya adım attığında ne oluyor?"

"Direnç var," dedi Dövmeli Adam. "Sanki güçlü bir rüzgâra karşı yürüyorum. Ayaklarımın altındaki muhafazanın ısındığını ve kendimin üşüdüğünü hissediyorum. Kasabada yürümek, belime kadar gelen bir suda yürümek gibi. Öyle değilmiş gibi davranıyorum ve kimse fark etmiyor, ama ben farkındayım."

Leesha'ya döndüğünde gözlerinde hüzün vardı. "Yasaklama beni dışarı atmaya çalışıyor Leesha. Tıpkı herhangi bir iblise yapacağı gibi. Artık insanların arasına ait olmadığımı biliyor."

Leesha başını iki yana salladı. "Saçmalık. Muhafaza sadece senin emdiğin sihri geri emiyor."

"Sadece bu da değil," dedi Dövmeli Adam. "Görünmezlik Pelerinleri başımı döndürüyor ve elime aldığım muhafazalı silahlar ısınıyor, keskinleşiyor. Korkarım gün geçtikçe daha da iblisleşiyorum."

Leesha önlüğünde bulunan muhafazalı cam şişelerden birini çıkarıp ona uzattı. "Elinde parçala."

Omuz silken Dövmeli Adam şişeyi tüm gücüyle sıktı. On erkeğin toplamından daha güçlü olduğu için camı kolayca pa-

ramparça edebilirdi, ancak şişe onun tutuşuna dahi dayanıyordu.

"Muhafazalı cam," dedi Dövmeli Adam, şişeyi inceleyerek. "Ne olmuş? Bu numarayı sana ben öğrettim."

"Sen dokunana kadar etkin hale gelmemişti," dedi Leesha.

Dövmeli Adam'ın gözleri büyüdü. "Söylediklerimin bir kanıtı daha," dedi.

"Bunun kanıtladığı tek şey, daha çok deneye ihtiyacımız olduğu," dedi Leesha. "Dövmelerini kopyalayıp onları incelemeyi bitirdim. Bence bir sonraki adım, gönüllüler üzerinde deney yapmak olmalı."

"Ne?!" diye sordu Rojer ile Dövmeli Adam aynı anda.

"Karakök yapraklarının bıraktığı lekelerle iki hafta dayanacak dövmeler yapabilirim," dedi Leesha. "Kontrolüm altında deneyler uygulayıp sonuçları not edebilirim. Eminim ki..."

"Kesinlikle olmaz," dedi Arlen. "Yasaklıyorum."

"*Yasaklıyor* musun?" diye sordu Leesha. "Kurtarıcı mısın da, insanlara emirler yağdırıyorsun? Bana hiçbir şeyi yasaklayamazsın, Tibbet Dereli Arlen Bales."

Dövmeli Adam öfkeyle baktığında, Leesha onu fazla kışkırtıp kışkırtmadığını merak etti. Sırtı, tıslayan bir kedi gibi bükülen adamın görüntüsü, Leesha'ya onun kendisine doğru atılacağını düşündürttü ama Leesha yerinde kımıldamadan durdu. Sonunda, Arlen eski haline geri döndü.

"Lütfen," dedi yumuşak bir sesle. "Bu riske girme."

"İnsanlar seni taklit etmeye başlayacaklar," dedi Leesha. "Jona daha şimdiden insanların vücuduna kömür kalemleriyle muhafazalar çiziyor."

"Ona söylersem yapmayı bırakır," dedi Dövmeli Adam.

"Sadece senin Kurtarıcı olduğuna inandığı için böyle yapıyor," diye belirtti Rojer. Ama Dövmeli Adam'ın buna cevap olarak attığı bakış irkilmesine neden oldu.

"Bir şey fark etmeyecek," dedi Leesha. "Yarattığın efsanenin bir dövmeciyi Çukur'a çekmesi an meselesi. Ondan sonra bu işi durdurmak mümkün olmayacak. Şimdiden kontrolümüz altında deney yaparsak daha iyi olur."

"Lütfen," dedi Dövmeli Adam tekrar. "Başka kimseyi benim durumumla lanetleme."

Leesha ona dalga geçercesine baktı. "Sen lanetli falan değilsin."

"Öyle mi?" diye sordu Arlen. Rojer'e baktı. "Fırlatma bıçakların yanında mı?"

Rojer bileğini çevirdiğinde elinde bir bıçak belirdi. Çevik bir hareketle bıçağı döndürüp Dövmeli Adam'a uzattı ama o başını iki yana salladı. Sandalyesinden kalkarak masadan birkaç adım uzaklaştı. "Fırlat."

"Ne?" diye sordu Rojer.

"Bıçağı," dedi Dövmeli Adam. "Fırlat. Tam kalbime."

Rojer başını olumsuzca salladı. "Hayır."

"İnsanlara sürekli bıçak fırlatıyorsun," dedi Dövmeli Adam.

"O bir oyun," dedi Rojer. "Kalbine bıçak falan fırlatmayacağım, delirdin mi? İblis hızını kullanıp kaçsan da..."

Dövmeli Adam iç geçirip Leesha'ya döndü. "Sen, öyleyse. Atacak bir şey..."

Daha cümlesini bitirememişti ki, Leesha ateşin yanında bir kancaya asılı duran tavayı kaptığı gibi ona fırlattı.

Ama tava hedefini bulmadı. Dövmeli Adam bir sise dönüşmüştü; demir onun vücudunun olduğu yerden, sanki havadaki dumanı dalgalandıran bir esinti gibi geçip gitmişti. Uzak köşedeki duvara çarpıp çınlayan tava yere düştü. Leesha'nın nefesi tutulmuş, Rojer'in ağzı açık kalmıştı.

Sislerin tekrar katı hale gelmesi birkaç saniye sürdü ama sonunda Dövmeli Adam'ın vücudu eski haline geldi. Katılaşırken derin bir nefes aldı.

"Pratik yapıyordum," dedi. "Duman haline gelmek kolay. Parçacıklarını serbest bırakıp onları dağıtmak gibi. Tıpkı suyun buhar haline gelmesine benziyor. Gün ışığında yapamıyorum, ama geceleri istediğim an yapabiliyorum. Parçacıklarını tekrar bir araya getirmek daha zor oluyor. Bazen fazla incelip... öylece rüzgâr tarafından sürüklenip gideceğimden endişe ediyorum."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Rojer.

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "En kötüsü bu değil. Bunu

yaptığım zaman, Nüve'nin beni kendine çektiğini hissedebiliyorum. Şafağın sökmesine az kaldığında, bu çekim... ısrarcı olabiliyor."

"O gün yolda, şafak öncesi ışıkta olduğu gibi," dedi Leesha.

"Hangi gün?" diye sordu Rojer, ama Leesha onu duymadı bile. O berbat sabahı tekrar yaşıyordu.

Yolda saldırıya uğramalarından üç gün sonra Leesha'nın vücudu iyileşmişti, ancak acının hafiflediği yoktu. Tüm düşünebildiği rahmi ve orada neyin büyüdüğüydü. Bruna'nın ona öğrettiği bir çay tarifi vardı. Bir erkeğin tohumunu, kök salmadan önce kadının rahminden söküp atabilecek bir tarif.

"Neden böyle pis bir şeyi hazırlamak isteyeyim ki?" diye sormuştu Leesha. "Dünyada zaten yeterince az çocuk var."

Bruna ona hüzünle bakmıştı. "Umarım çocuğum, bunun nedenini asla öğrenmezsin."

Ama Leesha, haydutlar onunla işlerini bitirdiklerinde bu nedeni anlamıştı. Eğer otacı kesesi yanında olsaydı, vücudunu temizledikten sonra o çayı anında kaynatırdı ancak adamlar o keseyi alıp götürmüşlerdi. Leesha'nın böyle bir seçeneği yoktu. Çukur'a ulaşacakları zamana kadar, çok geç olacaktı.

Ama kesesi ona geri verildiğinde, bu seçeneği de geri kazanmıştı. Çay için geriye kalan tek eksik tıkaçotu köküydü ve yağmurdan saklanmak için bir mağaraya doğru koşarlarken o bitkiyi yolun kenarında görmüştü.

Uyuyamayan Leesha, şafak sökmeden önce Rojer ve Dövmeli Adam hâlâ uyurlarken mağaradan çıkmış ve bitkiyi aramaya koyulmuştu. Bitki köklerini bulduğunda bile çayı içmeye kendini zorlayabileceği konusunda şüpheliydi ama yine de biraz kaynatmaya niyeti vardı.

Dövmeli Adam yanına gelerek onu ürkütmüştü ama Leesha kendini gülmeye ve onunla konuşmaya zorlamış, bitkiler ve iblisler konusunda geveleyerek gerçek amacını açık etmemeye gayret etmişti. Tüm bunlar sırasında, düşünceleri karmaşa içindeydi.

Ama sonra, istemeden Dövmeli Adam'a hakaret etmiş ve onun gözlerindeki acı Leesha'yı kendine getirmişti. Birdenbire, Arlen'ın bir zamanlar olduğu kişiden bir parça görmüştü. Tıpkı Leesha'nın kendisi gibi incinmiş, fakat acısını bir kenara koyup unutmaktansa bir âşık gibi ona sarılmış iyi bir adam.

Leesha kendi acısına bu kadar benzeyen o acıyı hissetmiş ve etrafta dönen düşünceleri aniden doğru yerlerine oturmuş, o anda ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Dakikalar sonra, ikisinin de sahip olduğu umutsuzluktan doğan çılgınca bir sevişme içgüdüsü onları çamurun içinde birbirlerine kenetlemişti. Ama bu bir orman iblisinin saldırısıyla yarıda kesilmişti. O anda, Leesha'yı şefkatle okşayan adam gitmiş ve yerine Dövmeli Adam geri dönmüştü. Yaratığı Leesha'dan güreşerek uzaklaştırırken güneş doğmuş, bunun üzerine hem iblis hem de Dövmeli Adam şekillerini kaybetmeye başlamış, dumansı bir hal almışlardı. Leesha ikisinin de zemine doğru çekildiğini dehşet içinde seyretmişti.

Ama sonra sis tekrar zeminin üzerine sürüklenmiş, ikisi de katı hale geri dönmüş, ama iblis güneşin altında yanmaya başlamıştı. Leesha, Arlen'a dokunmak için uzandığında Dövmeli Adam sırtını dönmüş ve Leesha bunun için onu lanetlemişti. Kendini duygularına öylesine kaptırmıştı ki, Arlen'ın neler yaşamakta olduğunu biraz olsun düşünmemişti.

Başını sallayan Leesha, tekrar kendine geldi.

"Çok üzgünüm," dedi Dövmeli Adam'a.

Arlen geçiştirircesine elini salladı. "Benim seçimlerimi sen yapmadın."

Rojer bir Leesha'ya, bir Dövmeli Adam'a, sonra tekrar Leesha'ya baktı. "Ulu Yaratıcı, annen haklıymış," dedi. Leesha bu haberin Rojer'e darbe indireceğini biliyordu ama yapılacak bir şey yoktu. Aslında bu sırrın açığa çıkmasından memnun bile sayılırdı.

"Sebep sadece dövmeler olamaz," dedi Leesha, konuya geri dönerek. "Çok mantıksız." Dövmeli Adam'a tekrar baktı. "Ka-

rakitaplarını istiyorum. Hepsini. Senden öğrendiğim her şey senin anlayış süzgecinden geçiyor. Bunun nedenlerini tam olarak anlayabilmem için kaynaklara ihtiyacım var."

"Yanımda değiller," dedi Dövmeli Adam.

"Öyleyse biz onlara gideriz." dedi Leesha. "Neredeler?"

"En yakında olanları Angiers'te," dedi Dövmeli Adam, "ama Lakton'da ve Krasia Çölü'nde sakladığım başka kaynaklar da var."

"Angiers çok uygun," dedi Leesha. "Sahibe Jizell ile yarım kalmış işlerim var. Hem oradayken, dükü onun tacının peşinde olmadığına da ikna edebilirsin belki."

"O konuda yardımım olabilir," dedi Rojer. "Arrick onun teşrifatçısıyken Rhinebeck'in sarayında büyüdüm. Hem oradayken Jonglörler Loncası'nı da ziyaret edip belki çıraklarım için doğru düzgün öğretmenler kiralayabilirim bile."

"Pekâlâ," dedi Dövmeli Adam. "Karlar eridiği anda yola çıkarız."

Mimik iblisinin geniş kanatları milleri eritirken, nüvelik prensi yeryüzünün parlaklığına karşı nefret duymaktaydı. Gecenin en karanlık saatleri geçtiğinde, iki kez nüveye sığınmışlardı. Şimdi ise yeni aydan sonraki ilk geceydi ve o minik ışık kırıntısı bile iblisin gözlerine oldukça parlak gelmekteydi. Yaratık Nüve'ye geri döndükten sonra, o lanetli küre tam bir dönüş daha yapıp iyice sönükleşene kadar yukarıya çıkmayacaktı.

Kurtarıcı Çukuru'nun büyük muhafazası aşağıda göz mesafesine girdiğinde, çalıntı sihri bir fener gibi yanıyordu. Zihin iblisi bu görüntüye tepki olarak tıslarken, alnı titreşti ve bu imgeyi güneye, yüzlerce mil öteye bir anda yollayarak kardeşinin zihninde yankılanmasını sağladı.

Cevap anında geldiğinde, iblisin kafatası, kardeşinin öfkesiyle titredi.

Mimik iblisi sessizce yere konduğunda, sahibi de onun üzerinden indi. Kanatlarını anında küçülterek çevik bir ateş iblisine dönüşen mimik iblisi, köye doğru yola koyulmak üzere fırlayarak etrafın nüvelik prensi için güvenli olduğundan emin oldu.

Büyük muhafaza, bozmak için fazla büyük ve bir nüvelik prensinin gücüne boyun eğmeyecek kadar kuvvetliydi. İblis, birikmiş sihrin köyün etrafında taştan bile sert bir bariyer oluşturduğunu rahatlıkla görebiliyordu. Kafatasındaki yumuşak boğumları bir damar gibi atarken düşünceleriyle uzanmaya, yerleşkenin içindekilerin zihinlerine dokunmaya çalıştı. Ancak sihrin saf yoğunluğu, zihinsel bir iletişimi bile engelliyordu.

İblis kasabanın etrafında daireler çizerek, büyük muhafazanın dönüş ve büküm yerleri etrafındaki yeryüzü şekillerini inceledi. Çok az zayıflığa sahip güçlü bir savunmaydı bu. Ki zayıflıklar da kolayca faydalanılacak türden değildi. Etraftaki iblisler ağaçlardan çıkageliyor, nüvelik prensinin varlığına doğru çekiliyorlar, ama bir düşünce onları kovuyordu.

Nüvelik prensi, iki dişi insanın muhafazanın sınırında durduklarını ve ilkel silahlara sahip olduklarını gördü. Onların inleme ve bağırışlarını dikkatle dinleyerek, kendisine aradığı adresi verebilecek belirli bir ton yakalamaya çalıştı. Aradığını çok geçmeden buldu ve bu sırada iki dişi, birbirlerine sarılıp muhafazanın sınırında farklı yönlere doğru ilerlemeye başladılar.

Zihin iblisi ikilinin daha yaşlı olanından önce davranıp, kadın tekrar ortaya çıkana dek izbe bir yerde bekledi. Mimik iblisine sinyalini gönderdiğinde hizmetkâr iblis şişti ve sahip olduğu pullu derinin yerini pembe bir deri ile insanların üzerlerine geçirdikleri türden kıyafetler aldı.

Mimik iblisi, yaşlı dişi yaklaşırken yasaklama zincirinin hemen dışındaki gölgelerde yere kondu. Yaşlı dişinin ismini haykırırken, sesi, daha genç olan dişinin sesinin mükemmel bir kopyasıydı. "Mala!"

"Wonda?" diye seslendi kurban seçilmiş olan kadın. Etrafına heyecanla bakıp herhangi bir iblis göremediğinde arkadaşı sandığı kişiye doğru koştu. "Seni daha iki dakika önce bıraktım! Buraya nasıl geldin?"

Zihin iblisi bir ağacın ardından çıkageldiğinde dişi, nefesini tutup yayını kaldırdı. Nüvelik prensinin kafatasındaki boğumlar hafifçe titreştiğinde dişinin vücudu katılaştı, silahını iradesi dışında yere indirdi. Zihin iblisi yaklaşırken, dişi insan, uzun

mesafeli silahını ileri uzattı ve yaratığın onu rahatça inceleyebilmesini sağladı.

Silahın muhafazaları güçlü şekillendirmelere sahipti. Zihin iblisi, onların, kendi güçlü sihrini çekiştirip durduğunu hissedebiliyordu. Pençesini onlara doğru salladığında, kendi eti hâlâ uzakta olmasına rağmen şekillerin nasıl da hemen parlamaya başladıklarına hayret etti.

İblis prensi kurbanının zihnini arayarak, imgeler ve anıları, bir insanın eski bir sandığı karıştıracağı şekilde karıştırmaya başladı. Çok şey öğrenmişti. Uzun değerlendirmelerden yoksun bir şekilde harekete geçemeyeceği kadar çok şey...

Şafağa saatler vardı ama gökyüzü çoktan aydınlanmaya başlamıştı. Güneyde, çok uzakta olan kardeşinin rızasını hissetti. Bu sorun hakkında kafa yormak için zaman vardı.

Zihin iblisi dişiye şöyle bir baktı. Bu olayın anısını dişinin zihninden koparark, onu yasaklama zincirinin içine geri gönderebilir, ne olduğundan habersiz bir halde yaşamına devam ettirebilirdi. Ancak büyük ölçüde kullanılmamış, şişman bir insan zihni, yaratığın açlığını ortaya çıkarıvermişti.

Sahibinin arzusunu hisseden mimik iblisi, keskin bir hareketle dişi insanın başını kopardı. Ödülü yakaladı, sürünerek yaklaştı, kafatasını pençesiyle soyarak açıp yemeği sundu.

Kafatasının içindeki tatlı, gri maddeyi koparan nüvelik prensi tıkınmaya başladı. Et onun kişisel stokundaki boş zihinler kadar yumuşak olmasa da, yeryüzünde avlanmanın tatmin edici duygusu öğüne zevk katmıştı.

Prens ziyafet çekerken tetikte duran mimik iblisi, sahibinin dikkatini çekti. Bir izin titreşimiyle beraber, mimik iblisi gerindi, devasa çenesini açtı ve dişinin yanına giderek cesedin geri kalanını yuttu.

Hem sahip hem hizmetkâr tatmin olduğunda, gökyüzü aydınlanmaya devam ediyordu. İkili, sis haline gelerek Nüve'ye geri döndü.

13. Bölüm

RENNA

D.S. 333
Bahar

Renna'nın güçlü kolları, yayıkta tereyağını karıştırırken ince bir ter tabakasıyla kaplanmış, yanmaktaydı. Daha baharın ilk zamanları olmasına rağmen Renna, üzerinde sadece iç gömleğiyle çalışıyordu. Babası onu görse kalbine inerdi ancak adam arkada muhafaza direkleri kesmekle meşguldü ve Lucik ile oğlanlar da tarladaydılar.

Çiftlik, Lucik onlarla yaşamaya geldiğinden ve Beni ile evlenip çocuk yapmalarından beri, on dört yıl boyunca bir hayli büyümüştü. Ilain, Jeph Bales ile kaçtığı zaman zor bir yıl geçirdikleri de olmuştu. Harl öfke nöbetlerine tutulmuş ve hıncını çoğunlukla artık en büyük kız olan Beni'den çıkarmıştı ancak kalın kolları ve geniş omuzlarıyla Lucik geldiğinde bu son bulmuştu. Harl ikisine de o zamandan bu yana dokunmazken, tarlalar da bir zamanlar büyük bir bahçeden ibaret olmalarına rağmen yıllar geçtikçe büyümüştü.

O zamanları düşünmek, genç kadına bir kez daha Arlen Bales'i ve olabilecekleri hatırlattı. Sözlendikleri zaman yapılan anlaşmaya göre Jeph'in çiftliğine gidip yaşayacak olan o olacaktı, Ilain değil. Ama Arlen annesi öldükten sonra ormana kaçmış ve ondan bir daha haber alınamamıştı. Köylüler onun öldüğünü söylemişlerdi, özellikle de Jeph Güneşli Çayır'a kadar gidip onu

bulamadığını anlattıktan sonra. Hür Şehirler yürüyerek gidildiğinde haftalarca uzaklıktaydı ve kimse korumasız bir şekilde o kadar geceyi hayatta kalarak geçiremezdi.

Ama Renna asla umudunu kaybetmemişti. Gözleri her zaman doğu yoluna çevrilirdi ve Arlen'ın bir gün gelip onu oradan götürmesi için dua ederdi.

O anda kafasını kaldırdığında yolda bir atlı gördü. Kalbi bir anlığına duracak gibi olduysa da, atı binen kişi batıdan geliyordu. Çok geçmeden geleni tanıdı.

Cobie Fisher, Kozalak adlı kısrağının üzerindeydi. Yamalı zırhı ve çekiçle şekil verilmiş, tencereden yapılma başlığı dikkatle cilalanmıştı. Mızrağıyla kalkanı, kolayca erişebilmesi için eyerine bağlanmıştı ancak Renna, onların kullanıldığını hiç işitmemişti.

Cobie kendisini bir Ulak gibi görmekten hoşlanırdı, ama gerçek Ulaklar gibi geceleri dışarıda geçirmek zorunda kalmazdı. Rusco Hog için, Dere'nin bir ucundan diğer ucuna mal getirip götürüyordu. Bir-iki kez, geceyi Renna'nın ailesinin çiftliğinde geçirmek üzere ahırda kalmıştı.

"Hey, Renna!" diye seslendi Cobie, eliyle selam vererek. Genç kadın elinin tersiyle terini sildi ve o yaklaşırken sırtını dikleştirdi.

Birdenbire gözleri yerinden fırlayan Cobie'nin yüzü kızardı. Renna da aniden yarı giyinik olduğunu hatırladı. İç gömleği dizlerinin üzerinde bitiyordu ve ön kısmı kısa kalıyor, oldukça fazla yeri açıkta bırakıyordu. Cobie'nin utancına güldü.

"Güneşli Çayır'a mı yine?" diye sordu, vücudunu saklamak için herhangi bir çabaya girmeden.

Cobie başını iki yana salladı. "Lucik'e bir mesajım var."

"Güneşin batmasına az kalmışken hem de," dedi Renna. "Ne olabilir ki bu kadar acil olan?" Cobie'nin gözlerine baktığında endişelenmeye başladı. Lucik'e son kez haber geldiğinde, iki yıl önceydi. Kardeşi Kenner, fıçılardaki biraları deneyip sarhoş olmuş, muhafazaların dışına tökezlemişti. Güneş, iblisleri kovduğunda, adamdan geriye fazla bir şey kalmamıştı.

"Herkes iyi, değil mi?" diye sordu Renna, alacağı cevaptan korkarak.

Cobie başını iki yana salladı. Yaklaştı ve etrafta kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Bu sabah Lucik'in babası öldü," dedi.

Renna iki elini ağzına götürüp nefesini tuttu. Fernan Boggin, torunlarını görmeye oraya geldiğinde, ona hep iyi davranmıştı. Renna adamı özleyecekti. Ve zavallı Lucik...

"Renna!" diye bağırdı babası. "İçeri gir de üstüne bir şeyler geçir! Burası Angiers'taki bir günah evi değil!" Harl en sevdiği avcı bıçağıyla kapıyı işaret ediyordu. Bıçak Miln çeliğinden yapılmaydı ve kabzası kemiktendi. Harl onu asla elinden bırakmazdı.

Renna bu sesi tanıyordu ve aceleyle içeri giderek, Cobie'yi ağzı açık bir halde yalnız bıraktı. Kapıda durup Harl'ın, Kozalak'ı bir direğe bağlayan Cobie'yi selamlayışını izledi.

Babası buruşuk ve saçlarına ak düşmüş bir adamdı ancak yaşlandıkça daha da sertleşmiş gibi görünüyordu, zira tarlalarda çalışmaktan dolayı kasları katılaşmış ve cildi hayvan derisi gibi olmuştu. Harl, Ilain onları terk etmeden önce Renna'ya bir koca bulmak istemişti ancak o zamandan beri, genç kadının olduğu tarafa bakan herkesi korkutup kaçırmıştı.

Cobie, Harl'dan daha uzun boylu ve daha cüsseliydi tabii. Tibbet Deresi'ndeki en cüsseli adamlardan biriydi. Hog onu kendi ulağı olarak seçmişti çünkü Cobie'de çocukluktan kalma bir kabadayılık vardı ve kolayca korkmazdı. Özellikle de üzerinde zırhını taşıdığında. Renna onların ne konuştuklarını duyamıyordu ancak babasının homurdanmayı andıran ses tonu, tokalaştıklarında saygılıydı.

"Nedir bu gürültü?" diye sordu Beni, yahniye sebze doğradığı ateşin yanından.

"Cobie Fisher, Kasaba Meydanı'ndan gelmiş," dedi Renna.

"Neden gelmiş söyledi mi?" diye sordu Beni, yüzü endişeli bir ifadeye bürünürken. "Ulaklar selam vermeye gelmezler."

Renna sertçe yutkundu. "O söyleyemeden babam içeri çağırdı," diye yalan söyleyip aceleyle ortak odanın bir köşesindeki perdenin arkasına doğru hareket etti. Pislenmiş gömleğini çıkartıp üzerine bir elbise giydi. Perdenin arkasından çıkarken

hâlâ ipliklerini bağlıyordu ki, Cobie'nin yine ona bakmakta olduğunu gördü.

"Renna!" diye kükreyen Harl'ın tepkisi, Renna'yı tekrar aceleyle perdenin arkasına yolladı ve düzgünce giyinene dek orada kalmak zorunda bıraktı.

Harl, kızı yeniden dışarı çıktığında kaşlarını çattı. "Git Lucik'i tarladan getir ve oğlanları ahırda tut. Ulak kara haber getirmiş."

Renna başıyla onaylayıp kapıdan fırladı. Lucik'i tarlaların diğer ucundaki muhafaza direkleriyle uğraşırken buldu. Orada, zemin karaydı zira ateş iblisleri tarafından yakılmışlardı.

Cal ile Jace, Lucik'le birlikteydi ve babalarının çalıştığı yerde ot topluyorlardı. Yedi ve on yaşlarındaydılar.

"Yemek vakti mi?" diye sordu Cal umutla.

"Hayır bir tanem," dedi Renna, oğlanın pislenmiş sarı saçlarını karıştırarak. "Ama hayvanları ahıra götüreceğiz. Babanın ziyaretçisi var."

"Ha?" dedi Lucik.

"Cobie Fisher," dedi Renna. "Annenden haberler getirmiş."

Yüzüne bir korku dalgası yayılan Lucik anında hareketlendi. Renna oğlanları alıp, onlara domuzlarla inekleri ağıllarından alıp tekrar büyük ahıra götürmelerini söyledi. Kendisi de gidip Kozalak'ın ipini çözdü ve kısrağı evin arka tarafında, tavukların tutulduğu bir başka küçük ahıra doğru götürdü. Son atları iki yaz önce ölmüştü, o yüzden boş bir alan vardı. Eyeri çıkarıp dizginleri çözdü. Fırçaları almak için döndüğünde, Jace'i, Cobie'nin mızrağına uzanırken yakaladı.

"Çek ellerini bakayım," dedi, oğlanın elini tokatlayarak. "Git fırçaları getir, atı kaşağıla, sonra da domuzları yemle."

Oğlanlar işlerine koyulurken, kendisi tavukları yemlemeye başladı, ancak gözleri evin kapısına kayıyordu. Yirmi dört yaşındaydı, ama Harl ona hâlâ bir çocukmuş gibi davranıyor, küçük oğlanlara yaptığı gibi onu korumaya çalışıyordu.

Çok geçmeden kapı açıldı ve Beni kafasını içeri uzattı. "Akşam yemeği hazır. Herkes elini yüzünü yıkasın."

Oğlanlar sevinç dolu haykırışlarla içeri koştular ancak Renna

durdu ve kız kardeşinin gözlerine baktı. Çocukluklarından beri, ikili tek bir bakışla birbirlerine oldukça fazla şey söyleyebiliyorlardı ve bu kez de farklı olan bir şey yoktu. Renna kollarını Beni'nin etrafına doladı ve kız kardeşi ağlarken ona sarıldı.

Kısa bir hıçkırık silsilesinden sonra, Beni sırtını dikleştirdi, gözlerini önlüğüyle sildi ve içeri geçti. Renna da derin bir nefes alıp onu takip etti.

Yemek masasında sadece altı kişilik yer vardı, o yüzden oğlanlar ortak odadaki ateşin yanında yemek yemeye gönderilmişlerdi. Hiçbir şeyin farkında olmayan çocuklar mutlulukla koşuştururken, büyükler onların kahkahalarını ve köpeklerle güreşirken çıkardıkları sesleri, yemek odasıyla ortak oda arasındaki ince perdeden kolayca duyabiliyorlardı.

"Sabah ilk iş gideceğiz," dedi Lucik, Renna tabakları temizlediğinde. "Babam ve Kenner artık olmadığına göre, annemin etrafta bir erkeğe ihtiyacı olacak. Rusco Hog tekrar Marsh birası almaya başlamadan önce bunu yapmak lazım."

"Başka birisi bu işe bakamaz mı?" dedi Harl, yüzü ekşimişti. "Ufak Fernan, neredeyse erkek olacak kadar büyüdü." Ufak Fernan, Kenner'ın oğluydu ve büyükbabasının ismini almıştı.

"Fernie daha on iki yaşında, Harl," dedi Lucik. "Biracılık işi ona emanet edilemez."

"Ya kız kardeşin?" diye bastırdı Harl. "Bir iki yaz önce şu Fisherların oğluyla evlenmemiş miydi?"

"Jash," diye ekledi Cobie.

"O bir Fisher," dedi Lucik. "Balıkların pullarını ve kılçıklarını nasıl sökeceğini bilir, ama biracılık hakkında hiçbir halt bilmez." Cobie'ye hızlı bir bakış attı. "Sözüm meclisten dışarı."

"Tabii," dedi Cobie. "Jash zaten birayı üretmekten çok tüketmeye yetenekli."

"Konuşana bak," dedi Harl. "İşittiğime göre, Hog'un seni ulağı yapmasının tek sebebi, ona olan bira borçlarını ödeyememenmiş. Belki de bira işinin başında sen olmalısın. İçtiklerinin masrafını çıkarırsın."

"Benimle konuşurken laflarına dikkat et ihtiyar," dedi Cobie, kaşlarını çatıp hafifçe kalkarak. Harl da onunla beraber kalkıp uzun av bıçağını Cobie'ye doğrulttu.

"Eğer sağlığını düşünüyorsan kıçını o sandalyeye geri koyarsın, evlat," diye hırladı.

"Cehennem aşkına!" diye bağıran Lucik, ellerini masaya vurdu. İki adam da ona şok içinde bakarken, Lucik de onlara öfkeyle baktı. Cobie kadar iri cüsseliydi ve öfkeden yüzü kızarmıştı. İki adam da tekrar oturduğunda, Harl yonttuğu ufak tahta parçasını bu kez daha da sertçe yontmaya başladı.

"Yani öylece gidip bizi bırakacaksın," dedi. "Çiftlik ne olacak?"

"Bahar ekimleri bitti," dedi Lucik. "Sen ve Renna otları kısaltıp muhafaza direklerini hasada kadar halledebilirsiniz. O vakit gelince, oğlanları alıp gelirim. Fernie de gelir."

"Peki ya sonraki yıl?" diye sordu Harl.

Lucik omuz silkti. "Bilmiyorum. Ekim için gelebiliriz ve belki oğlanlardan birini yazın çalışsın diye salabilirim."

"Aile olduğumuzu sanıyordum, evlat," dedi Harl, yere tükürerek. "Ama görünüşe bakılırsa Bogginliğini hiç kaybetmemişsin." Yaşlı adam masayı itip kalktı. "Nasıl istiyorsan öyle yap. Kızımı ve torunlarımı benden alıp götür. Ama bunun için sırtını sıvazlamamı bekleme benden."

"Harl," diye söze başladı Lucik, ancak ihtiyar onu eliyle susturdu, odasına ağır adımlarla ilerledi ve kapıyı arkasından çarptı.

Beni bir elini Lucik'in yumruk olmuş eline koydu. "Öyle demek istemedi."

"Ah, Ben," dedi Lucik hüzünle, diğer elini karısının elinin üzerine koyarak. "Tabii ki öyle demek istedi."

"Hadi," dedi Renna, Cobie'nin kolunu tutup onu sandalyesinden çekerek. "Onları baş başa bırakıp sana battaniyeyle ahırda temiz bir yel bulalım." Cobie başıyla onaylayarak onu perdeden çıkarken takip etti.

"Baban hep böyle mi?" diye sordu evden çıktıklarında.

"Düşündüğümden daha iyi karşıladı," dedi Renna, bir süpürge alıp boş ahır bölmelerinden birini süpürerek. Dışarıda güneş batmıştı; nüvelikler muhafazaları sınarken attıkları çığlıkları ve patlamaları işitilebiliyordu. Hayvanlar bu gürültüye alışmışlardı, ancak yine de tedirgin bir şekilde hareket ediyorlar,

eğer muhafazalar başarısız olursa neler olacağını içgüdüsel olarak biliyorlardı.

"Lucik babasını daha yeni kaybetti," dedi Cobie. "Harl'ın biraz daha şefkatli davranmasını beklerdim."

Renna başını iki yana salladı. "Benim babam öyle değildir. Kendi ihtiyaçları dışında başka bir şeyi umursamaz." Dudağını ısırarak, Lucik gelmeden önceki zamanları hatırladı.

Cobie ahıra güvenle yerleştirildikten sonra, Renna eve geldi ve Lucik'i ortak odada, oğlanlara açıklama yaparken buldu. Sessizce geçip Beni'nin odasına gitti ve kız kardeşini eşya ve kıyafetlerini toparlarken yakaladı.

"Beni de götürün," dedi sakin bir sesle.

"Ne?" diye sordu kız kardeşi şaşkınlıkla.

"Onunla yalnız kalmak istemiyorum," dedi Renna. "Yapamam."

"Renna ne..." diye söze başlayan Beni, Renna onun omuzlarını kavrayınca sustu.

"Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yapma!" diye çıkıştı Renna. "Lucik gelmeden önce nasıl olduğunu biliyorsun."

Beni oflayarak kendini çekti ve gidip kapıyı kapattı. "Sen ne gördün ki?" dedi sert bir fısıltıyla. "Sen her zaman ailenin bebeğiydin. Hiç buna katlanman gerekmedi..." derken yüzü öfke ve utançla çarpıldı.

Renna imalı gözlerle göğüslerine doğru baktı. "Artık bir bebek değilim, Beni."

"Öyleyse memelerini bağla," dedi Beni. "İçliğinle dolaşmayı bırak. Ona seni fark etmesi için bir sebep verme."

"Bu onu durdurmaz, sen de biliyorsun," dedi Renna.

"Neredeyse on beş yıl oldu, Ren," dedi Beni. "Ne yapacağını bilmiyoruz."

Ama Renna biliyordu. Yüreğinde hiçbir şüphe yoktu. Babasının ona nasıl baktığını görmüştü. Gözlerinin vücudu üzerinde açgözlü eller gibi dolaştığının farkındaydı. Yoksa başka adamlar ona baktığında neden böylesine kıskanç davranıyor olsundu ki?

Renna gençken birden fazla kişi ona kur yapmaya gelmişti. Ama o kişiler artık akıllanmışlardı.

"Lütfen," diye yalvardı, Beni'nin ellerini gözleri yaşlı bir halde tutarak. "Beni de yanınıza alın."

"Peki Lucik'e ne söyleyeceğim?" diye çıkıştı Beni. "Çiftliği bırakıp gidiyoruz diye kendini yeterince kötü hissediyor zaten. Sen olmadan, babam tüm yükü asla taşıyamaz."

"Ona gerçeği söyleyebilirsin," dedi Renna.

Beni kız kardeşini tokatladı. Yere düşen Renna yanağını şok içinde tuttu. Kız kardeşi ona hayatı boyunca bir kez olsun vurmamıştı.

Ama Beni herhangi bir pişmanlık emaresi göstermiyordu. "Bunu kafandan çıkar," diye hırladı. "Ailemin o utancı taşımasına izin vermeyeceğim. Lucik bunu öğrenecek olursa beni anında terk eder ve çok geçmeden tüm kasaba bunu duyup herkese anlatır. Ayrıca Ilain ne olacak? Jeph ve çocukları da mı bu lekeyi taşısınlar? Sırf sen bebek gibi davranacaksın diye?"

"Bebek gibi davranmıyorum!" diye bağırdı Renna.

"Sesini alçalt!" diye fısıldadı Beni.

Renna derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Bebek gibi davranmıyorum," dedi tekrar. "O canavarla baş başa kalmak istememek bebek gibi davranmak değil."

"O bir iblis değil Renna, o bizim babamız," dedi Beni. "Bize korunacak bir yer verdi ve masamıza yemek koydu. Annemiz ölünce kalbi kırılmış olduğu halde. Ilain ve ben buna dayandık. Eğer gerekirse, buna sen de dayanabilirsin."

"Ilain buna Jeph'in ardına saklanarak dayandı," dedi Renna. "Tıpkı senin Lucik'in ardına saklanman gibi. Peki ben kimin ardına saklanacağım, Beni?"

"Bizimle gelemezsin Renna," dedi Beni bir kez daha.

O anda Lucik odaya girdi. "Her şey yolunda mı? Yüksek sesler duydum."

"Her şey yolunda," dedi Beni, Renna'ya kızgın bir bakış atarak. Renna ise hıçkırıklar eşliğinde Lucik'in yanından geçti ve ortak odanın kendisine ait olan ufak, perdeli köşesine koştu.

Renna o gece uyuyamadı. Bahçedeki nüveliklerin çığlıkları ile Beni'nin yan odadan gelen inlemelerini dinliyordu. Ablası ve Lucik neredeyse her gece işe koyuluyorlardı. Aynı ses, anneleri yaşarken Harl'ın odasından da gelirdi. Daha sonra Harl, en büyük kız kardeş Ilain'i annelerinin yerine koymuştu. Ilain gittiğinde o sesler, Harl'ın Beni'yi oraya çektiği zamanlarda tekrar gelmeye başlamıştı. O zamanlarda, Beni'nin bu kadar kabullenir bir hali yoktu.

Ter içinde doğrulan Renna'nın kalbi küt küt atıyordu. Perdeyi çekip baktığında oğlanların battaniyeleri içinde derin uykuda olduklarını gördü. Sadece içliği üzerinde olan genç kadın, ortak odada sessizce ilerledi, ahır kapısını yavaşça açtı ve sessizce içeri girdi.

İçeride, bir fener yakıp ahırda oynaşan zayıf bir ışık oluşturdu.

"Hey?" diye sordu Cobie, gözlerini kırpıştırıp elini ışığa siper ederek. "Kim o?"

"Renna," dedi genç kadın, yaklaşıp adamın yanındaki samanlığa oturarak. Fenerin ışığı dans ediyor, battaniyesi üzerinden kayan Cobie'nin geniş göğsü üzerinde titreşiyordu.

"Fazla ziyaretçi gelmez bize," dedi Renna. "Oturup biraz konuşuruz diye düşündüm."

"Kulağa hoş geliyor," diyen Cobie, uykuyu suratından ovuşturarak defetti.

"Sessiz olmamız lazım ama," dedi Renna. "Eğer babam bizi yakalarsa, nüvenin dibini boylarız."

Başıyla onaylayan Cobie, eve açılan kapının olduğu tarafa doğru tedirgin bir bakış attı.

"Ulak olmak nasıl bir şey?" diye sordu Renna.

"Şey, gerçek bir Ulak değilim tabii," diye itiraf etti Cobie. "Hür Şehirler'deki lonca bana ehliyet vermiş falan değil, hem öyle olsaydım bile dışarıda iblislerle uyuyacak kadar aptal olacağımı sanmam. Ama Bay Hog için çalışmak yine de balıkçılıktan iyidir. O işten hep nefret etmişimdir."

"Etraftan duyduğuma göre o işi pek yapmamışsın da," dedi Renna.

Cobie güldü. "Doğrudur. Gart ve Willum ile koşturup dalgamızı geçerdik ama sonra onlar sözlendiler ve buna zamanları kalmadı. Kayıkların üstünde gülemiyorsun da. Balıkları kaçırıyor."

"Nasıl oldu da sen hiç sözlenmedin?" diye sordu Renna.

Cobie omuz silkti. "Babam hep, kız babaları benim bir yuva kurup karıma ve çocuklarıma bakamayacağımı düşündüklerinden öyle olduğunu söylerdi. Sanırım haklı. Her zaman dükkânın orada dolaşmayı, çalışmaya tercih etmişimdir. Zorunda kaldığımda balıkçılık yaptım ama içtiğim biralara yetecek param hiç olmadı. Bay Hog'un beni borçlarımı ödeyeyim diye işe aldığını söylerken, baban haklıydı. Sözcü, Bay Hog'a beni onun ulağı yapmasını söylediğinde, Bay Hog da benim dükkânın arkasındaki ufak odada kalabileceğimi söyledi.

"İnsanlar artık bana saygılı davranıyor," dedi Cobie. "Çünkü kasabanın işleriyle ilgileniyorum. Bana yemek ve eğer karanlık basmadan Kasaba Meydanı'na gidemeyecek olursam yatacak yer veriyorlar."

"İddiasına girerim, tüm Dere'de dolaşıp herkesi sürekli görmek güzeldir. Ben hiç kimseyi göremiyorum."

Cobie başıyla onayladı. "Artık içtiklerimin masrafından fazlasını kazanıyorum ve yeterince param olduğunda kendime bir at alıp adımı Cobie Ulak olarak değiştireceğim. Belki Kasaba Meydanı'nda bir ev inşa edip, yaşlandığımda işi oğullarıma bırakabilirim."

"Yani artık yerleşip ailene bakabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Renna. Cobie yakışıklı değildi ama iyi, güçlü bir adamdı ve geleceği vardı. Genç kadın, artık Arlen'ın onun için geri dönmeyeceğini anlamaya başlamıştı ve hayat devam etmeliydi.

Cobie başıyla onaylayıp onun gözlerine baktı. "Olabilir," dedi. "Tabii bir kız bana şans verirse."

Renna sokuldu ve onu dudaklarından öptü. Cobie'nin gözleri bir an için büyüdü ama sonra o da Renna'yı öpmeye başladı ve güçlü kollarıyla genç kadını sardı.

"Kadınlara has olan numaraları biliyorum," diye fısıldadı

Renna, içliğini aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkarırken. "Beni'yi ve Lucik'i o işi yaparken çok kez gördüm. İyi bir karı olabilirim." İnleyen Cobie onun göğüslerine sokuldu ve elleriyle de bacaklarına dokundu.

Arkadan bir gürültü geldiğinde, ikisi de irkildiler.

"Ne oluyor burada?!" diye sordu Harl, Renna'yı saçından yakalayıp Cobie'nin yanından çekerek. Diğer elinde ustura keskinliğindeki uzun avcı bıçağı vardı. Renna'yı bir kenara fırlatıp bıçağın ucunu Cobie'nin boğazına doğrulttu.

"Biz sadece..." diye kekeledi Cobie. Olabildiğince geriye çekilmişti ama sırtı duvara yapışmıştı. Gidecek bir yer yoktu.

"Beni aptal mı sanıyorsun çocuk?" dedi Harl. "'Sadece' yapmaya çalıştığın şeyin ne olduğunu bilmiyor muyum ben? Sana muhafazalarımın ardında yatacak yer veriyorum diye, kızıma Angierslı bir fahişe muamelesi yapabileceğini mi sandın? Seni şuracıkta deşsem yeridir."

"Lütfen!" diye yalvardı Cobie. "Öyle değil! Renna'dan gerçekten hoşlanıyorum! Evlilik rızasını istiyorum!"

"Ondan fazlasını istediğin kesin," diye hırlayan Harl, bıçağın ucunu ilerleterek Cobie'nin boğazından bir damla kan akıttı. "Bu iş böyle mi yapılır? Gel kızı götür, ondan sonra evlilik rızası iste!"

Cobie kafasını çekebildiği kadar geriye çekmişti. Gözyaşları ile teri, yüzünde birbirine karışmıştı.

"Bu kadarı yeter!" diye haykıran Lucik, Harl'ın kolunu yakalayıp bıçağı çekti. Harl ayağa fırladı ve iki adam birbirlerine öfkeyle baktılar.

"Eğer senin kızın olsaydı bunu söylemezdin," dedi Harl.

"Olabilir," dedi Lucik, "ama oğullarımın gözü önünde bir adamı öldürmene de izin vermeyeceğim!"

Harl arkaya baktığında Cal ve Jace'in büyümüş gözlerle ev kapısının eşiğinde onları izliyor olduklarını gördü. Renna, Beni'nin kolları arasında ağlıyordu. Adamın öfkesi hafifçe yatıştı ve omuzları düştü.

"Peki," dedi. "Renna, bu gece benim odamda uyuyacaksın. Sana göz kulak olabileyim diye. Ve sen..." diyerek bıçağı tek-

rar Cobie'ye doğrulttu. Cobie korkudan kaskatı kesilmişti. "Bir daha kızıma baktığını görürsem, hayalarını kesip nüveliklere yem diye atarım."

Renna'yı kolundan yakalayan adam, eve fırtına gibi girerken kızını da yanında çekiştirerek götürdü.

Harl onu yatağa attığında Renna hâlâ titriyordu. İçliğini düzeltmişti ama bu hiç de yeterli görünmüyordu. Babasının gözlerini üzerinde hissediyordu.

"Ahırda bir ziyaretçimiz olduğunda yaptığın bu mu?" diye çıkıştı Harl ona. "İddiasına girerim kasabanın yarısı arkamdan gülüyordur!"

"Ben asla...!" dedi Renna.

"Buna da öylece inanacağım şimdi öyle mi?" diye dudak büktü Harl. "Bugün herifin önünde yarı çıplak kendini nasıl sergilediğini gördüm. Ulak efendi buralara uğradığında ahırda inleyen tek şey domuzlar değil herhalde."

Renna'nın verecek cevabı yoktu. Battaniyesini çıplak omuzları etrafına sararken burnunu çekti.

"Sızlanmayı bırak da biraz uyu," dedi Harl. "Kardeşlerinden biri daha bizi terk ediyor, artık ikimize de fazladan iş çıkacak."

Erken kalkan Renna, babasının bir kolunu kendi üzerinde buldu. İğrenme hissiyle titreyerek, horlayan adamdan kurtuldu ve odadan kaçarcasına çıktı.

Beni'nin önerisini hatırladı. Yatak çarşafından uzun bir parça yırtıp göğsünün etrafına birkaç kez sardı. Ama göğsü düzleşmiş olsa bile, kimse onu bir oğlanla karıştırmazdı.

Çabucak giyindi ve vücudunun kıvrımlarını saklamak amacıyla elbisesinin ipliklerini gevşek bıraktı. Kahverengi saçını dağınık bir şekilde düğümledi.

Yulaf lapasını ateşin üzerine koyup masaya tabakları yerleştirirken oğlanlar kalktılar. Güneş yükselene kadar evin tümü hareketlenmişti. Lucik oğlanları sabah işlerini yapmaları için son bir kez dışarı gönderdi.

Cobie kahvaltı hazır olmadan önce gitmişti ama Renna bunun kötü bir şey olduğunu düşünmedi. Harl adama gece vakti sığınma hakkını çok görmezdi ama bu, masasını onunla paylaşacağı anlamına gelmiyordu. Ama Renna hem babasının hem de kendisinin yaptıkları için özür dileme şansı olmasını isterdi, zira ikisi için de işleri mahvetmişti.

Sabah işleri bittiğinde, Harl at arabasını hazırladı ve onları cenaze yakımı için Kasaba Meydanı'ndan Boggin Tepesi'ne kadar götürdü. Geldiklerinde vakit öğleyi geçmişti ve tepede çoktan büyük bir topluluk oluşmuştu. Tibbet Deresi'nde yaşayan neredeyse herkes Boggin Birası'ndan içmişti ve yakılacak olan Fernan Boggin'e saygılarını sunmak için birçok insan oraya toplanmıştı.

Kutsal Ev tepenin üstündeydi ve Rahip Harral herkesi sıcak bir şekilde karşılamıştı. Cüsseli bir adamdı ve daha elli yaşına ulaşmamıştı. Kahverengi cüppesi içinde kollarının güçlü olduğu belliydi. "Baban iyi bir dost ve iyi bir adamdı," dedi Lucik'e, ona sıkıca sarılarak. "Hepimiz onu özleyeceğiz."

Harral büyük kapıları işaret etti. "İçeri girin. Annen ön sırada." Rahip, Renna'ya gülümsedi ve o geçerken nedense göz kırptı.

"Görünüşe bakılırsa nankör de saklandığı yerden çıkagelmiş," diye mırıldandı Harl, Renna'yla birlikte Lucik, Beni ve oğlanların arkasındaki sıraya otururlarken. Renna babasının bakışlarını takip ettiğinde, birkaç sıra arkada en büyük ablası Ilain'i gördü. Kadın, Jeph, Norine Cutter ve çocukları ile beraber ayakta duruyordu. Çocuklar ne kadar da büyümüşlerdi!

"Aklından bile geçirme," diye mırıldandı Harl. Renna'nın kolunu tutarak, Ilain ve ailesini selamlamak üzere hareketlenmesini önledi. Harl, Ilain'i kaçtığı için asla affetmemişti. Aradan on beş yıl geçmiş olmasına rağmen Ilain'den olan torunlarını asla tanımamıştı.

"Şu herife bak, hangi cüretle buraya geliyorsa artık..." diye mırıldandı Harl, Jeph'e öfkeyle bakarken. "Sırf kendisine sığınacak bir yer verdim diye kızlarımdan biriyle kaçıp gidebileceğini sanan bir başka nüveyi boylayasıca hırsız daha... Neyse ki onun işe yaramaz oğluyla evlenip kalmadın."

"Arlen işe yaramaz değildi," dedi Renna hüzünle, çocukken Arlen'ın onu nasıl öptüğünü hatırlayarak. Yıllar boyu Arlen'ı uzaktan seyredip hayranlık beslemişti ve onunla sözlenmesi, gerçeğe dönüşen bir rüya gibiydi. Arlen'ın nüvelenmiş olduğuna inanmayı hep reddetmişti ama eğer böyle bir şey olmadıysa, Arlen neden onun için geri dönmemişti ki?

"Ne dedin?" diye sordu Harl, dikkati dağınık bir halde.

"Hiç," dedi Renna.

Tören devam ederken, Harral, Fernan Boggin'e methiyeler düzdü ve vücudunu saran muşambanın üzerine muhafazalar çizdi. Bunun amacı, Fernan'ın Yaratıcı'ya giden ruhunu korumaktı.

İş bittiğinde, cenazeyi Harral'ın inşa etmiş olduğu odun yığınına taşıdılar ve ateş yanmaktayken onu son yolculuğuna uğurladılar. Renna diğer herkes gibi havaya muhafazalar çizdi ve alevler adamın vücudunu tüketirken, Fernan'ın ruhunun iblis işgalindeki bu acımasız dünyadan kaçabilmesi için dua etti.

Ateşin diğer tarafında, Ilain ona üzgünce bakıyordu. Ablası elini kaldırıp salladığında Renna gözyaşlarına boğuldu.

Ateş yanarken insanlar birer birer ayrılmaya başladılar. Bazıları, içeceklerin hazır edildiği Meada Boggin'in evine giderken, diğerleri evlerine doğru yola koyuldular. Bazıları uzaktan gelmişti ve nüvelikler cenaze günlerinde izin yapmazlardı.

"Hadi bakalım, bizim de gitme vaktimiz geldi," dedi Harl, Renna'nın kolunu tutarak.

"Harl Tanner!" diye seslendi Rahip Harral. "Bir dakikanı alacağım!"

Harl ve Renna döndüklerinde, rahibin Cobie Fisher ile yanlarına yaklaştığını gördüler. Cobie'nin gözleri ayaklarına bakıyordu.

"Ah, yine ne var?" diye mırıldandı Harl.

"Cobie bana dün gece olanları anlattı," dedi Rahip Harral.

"Ah, öyle mi yaptı?" dedi Harl. "Sana onu ve kızımı kendi muhafazalarımın altında günah işlerken nasıl yakaladığımı da anlattı mı?"

Harral başıyla onayladı. "Anlattı ve şimdi de sana söyleyeceği bir şey var. Değil mi Cobie?"

Başını sallayan Cobie, ayaklarından ayırmadığı gözleriyle ileri çıktı. "Yaptıklarım için özür dilerim. Kimseyi utandırmak amacım yoktu ve eğer izin verirseniz, Renna'yı onurlu bir eş olarak almak isterim."

"Nüve beni almadan olmaz!" diye bağırdı Harl. Beti benzi atan Cobie bir adım geriledi.

"Şimdi Harl, bir dakika..." dedi Rahip Harral.

"Yok öyle bir dakika, rahip!" dedi Harl. "Bu oğlan bana, kızıma ve muhafazalarımın kutsallığına saygısızlık yapmışken, onu oğlum olarak kabul etmemi mi istiyorsun? Öylece, hiçbir şey olmamış gibi mi? Renna'yı bir orman iblisine gelin veririm daha iyi."

"Renna'nın evlenip kendi yavrularını yetiştirme yaşı geldi de geçti," dedi Harral.

"Bu, sırf kızımı samanlığa yatırdı diye, onu sarhoş haytanın tekine vereceğim anlamına gelmez," dedi Harl. Renna'yı tuttuğu gibi at arabasına çekti. Onlar uzaklaşırken, genç kadın Cobie'ye özlem içinde baktı.

14. Bölüm

BAHÇE HELASINA BİR GEZİ

D.S. 333
Bahar

Renna, çiftlik görüş alanına girdiğinde, arkaya dönüp yola dalgın bir bakış attı. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Harl. "Aynı nankör ablan gibi olup o oğlanla kaçıp gideceğini sanıyorsun."

Renna hiçbir şey söylemedi ama yanakları yanıyordu ve bu, durumu yeterince ortaya koyuyordu.

"Bunu iki kez düşünsen iyi olur," dedi Harl. "Lainie gibi, karısı bir gece önce ölmüş bir adamla kaçıp giderek ailemize utanç getirmene izin vermeyeceğim. Bütün kasaba hâlâ bunu konuşuyor ve yaşlı Harl'a bakıp, nasıl böyle nüveye batasıca bir fahişe yetiştirmiş diyorlar.

"Aynı namı sen de üzerine almaya yakınsın," dedi Harl. "Ama bu sefer izin vermeyeceğim, küçük kız. O olayları bir daha yaşayacağıma muhafazaları silerim daha iyi. Eğer kaçmayı aklına bile getirirsen, bahçe helasına geziye çıkarsın. Seni Güneynöbeti'nden geri getirmem gerekse bile."

Renna bahçedeki minik, harap haldeki yapıya şöyle bir bakınca kanı dondu. Babası onu oraya daha önce hiç göndermemişti ama bunu Ilain'e birkaç kez ve Beni'ye de bir kez yapmışlığı vardı. Duyduğu çığlıklar genç kadının hafızasında hâlâ tazeydi.

Renna, Beni ile Lucik'in küçük odasına taşındı. Bir zamanlar kız kardeşiyle paylaştığı odaydı burası. Birkaç eşyasını içeri taşıdıktan sonra kapıyı titreyen eliyle kapattı.

Yatağına uzandığında, en sevdiği kedisi olan Bayan Tırmık'ı okşadı. Kedi hamileydi ve yakında yavrulayacaktı. Bunu yaparken Cobie'yi düşünen genç kadının aklına Kasaba Meydanı'nda sahip olabileceği ev ve kendi çocukları geldi. Bu düşünceler onun içini ısıtıyor ve rahatlatıyordu, ama uykuya dalmadan önce bir gözünü kapıdan uzun süre ayırmadı.

Sonraki birkaç gün, Renna babasından her fırsatta kaçındı. Bu zor değildi. Bahar ekimi bitmiş olabilirdi, ama öyle bile olsa, babasıyla beraber altı kişilik işleri paylaşmak zorundaydılar. Hayvanları yemleyip bölmelerini temizlemek bile tüm sabahın yarısını alıyordu ve ondan sonra inekleri sağması, koyunları kırpması, etleri kesmesi, günde üç öğün yemek hazırlaması, kıyafetleri onarması, tereyağı ve peynir yapması, deri tabaklaması ve sonu gelmez daha birçok iş yapması gerekiyordu. Yine de, çalışmaya ve bunun kendisine sağladığı korumaya neredeyse şükrederek dalıp gitmişti.

Her sabah göğüslerini bağlıyor, saçını dağınık bırakıyor, yüzünü yıkamıyordu. Ayrıca Harl'ın zihninden açık saçık düşünceleri alıkoyacak kadar iş vardı. Tarlanın etrafındaki muhafaza direklerini kontrol etmek bile saatler sürüyordu. Her birinin dikkatle incelenip temiz, keskin ve doğru açılarla konumlanmış olduklarından emin olunmalıydı. Basit bir kuş pisliği ya da bir tahtanın eğrilmesi, muhafazaları zayıf düşürebilir, herhangi bir iblisin bulduğu boşluktan kolayca içeri girmesine neden olabilirdi.

Bunun dışında, tarlalarda zararlı otların ayıklanması, gün içindeki öğünler için ya da turşuya ve reçele dönüştürülmeleri için olgunlaşmış ürünlerin toplanması gerekliydi. Bunlardan sonra ise, çiftlikte tamir edilmesi gereken ya da keskinleştirilmesi gereken bir şeyler her zaman bulunuyordu.

Sadece yemeklerde beraber zaman geçiriyorlardı ve fazla konuşmuyorlardı. Renna masaya yemek götürürken ya da masayı temizlerken fazla eğilmemeye özen gösteriyordu. Harl ise

ona farklı bir gözle baktığına dair bir emare göstermiyordu ama günler geçtikçe daha da asabileşiyordu.

"Ulu Yaratıcı, sırtım nasıl da ağrıyor," dedi bir akşam yemeğinde. Meada onlara cenazeden sonra bir fıçı bira göndermişti ve Harl o biradan kendine doldururken eğilmişti. Renna, babasının o gece bardağını kaç kez doldurduğunu saymayı bırakmıştı.

Tekrar sırtını dik hale getirmeye çalışırken acıyla nefes veren Harl tökezledi ve birasını döktü. Renna anında oraya gelerek babasının ayakta kalmasına yardım etti. Harl'ın ağırlığını yüklenip onu sandalyesine götürdü.

Renna ile Beni, Harl'ın sırt ağrıları yüzünden sık sık babalarına masaj yaparlardı ve genç kadın şimdi hiç düşünmeden adamın gergin kaslarını, güçlü parmaklarıyla ovuşturuyordu.

"Aferin kızıma," diye inledi babası, gözlerini kapatıp kendini Renna'nın ellerine bırakarak. "Sen her zaman içlerinde iyi olandın, Ren. Kardeşlerin gibi bana ihanet etmedin. O iki kaçkına rağmen sen nasıl düzgün çıktın bilmiyorum."

Renna bu sırada işini bitirdi, ama kaçmaya fırsat bulamadan Harl onu belinden yakalayıp yakınına çekti. Nemli gözlerle ona baktı.

"Sen beni asla terk etmezsin değil mi, kızım?" diye sordu.

"Hayır, baba," dedi Renna. "Tabii ki hayır." Babasının omzunu hafifçe sıktı, sonra çabucak kendini çekti. Bardağı yeniden doldurmak için fıçıya hareketlendi.

O gece Renna kapısına çarpan bir şeyin sesiyle uyandı. Yataktan fırladı, üstüne elbisesini geçirdi ama başka bir ses gelmedi. Kapıya usulca yaklaşıp tahtaya kulağını dayadığında ağır hırıltılar işitti.

Dikkatlice kapının sürgüsünü kaldırdı, kapıyı hafifçe açtı ve babasını yerde bayılmış halde buldu. Kustuğu bira, adamın geceliğinin önünü lekelemişti.

"Yaratıcı bana güç ver," diye yalvaran Renna bir paçavrayı suya batırdıktan sonra babasının kusmuğunu, sonra da yeri te-

mizledi. Babasını yarı sürükleyip yarı taşıyarak tekrar odasına götürdü.

Yatağına yatırılınca Harl ağlamaya başlamıştı, umutsuzca tutunduğu Renna'yı bırakmıyordu. "Seni de kaybedemem," diye hıçkırdı. Renna yatağın ucuna rahatsız bir halde oturdu ve ağlayan adamı kucakladı. Babası çok geçmeden uykuya daldığında odasına çabucak dönerek kapıyı tekrar sürgüledi.

Bir sonraki sabah, Renna ağıldan topladığı yumurtalarla birlikte eve döndüğünde, Harl'ı, odasına açılan kapının menteşelerini sökerken buldu.

"Kapı mı kırıldı?" diye sordu, kalbi sertçe atarken.

"Yok," diye homurdandı Harl. "Ahır duvarındaki deliği tıkamak için tahta lazım. Zaten fark etmez, buna ihtiyacın yok. Artık bu odada evlilik ilişkileri yaşanmıyor." Kapıyı kaldırdığı gibi ahıra götüren Harl, Renna'yı orada neye uğradığını şaşırmış bir halde bıraktı.

Genç kadın günün geri kalanında kendini korkmuş bir hayvan gibi hissetti. O gece hiç uyumadı. Tüm duyuları, kapının pervazında asılı duran kalın perdenin olduğu tarafa çevriliydi.

Ama o gece hiçbir şey perdeyi hareket ettirmedi. Bir sonraki gece de bir şey olmadı. Hatta bir sonraki hafta da...

Renna kendisini neyin uyandırdığından emin olamadı. Nüvelikler gecenin erken saatlerinde muhafazaları sınamışlardı, ancak sesler zaman geçtikçe azalmış, yaratıklar daha kolay avların peşine düşmek üzere dağılmışlardı.

Kapı eşiğindeki perdenin kenarlarından içeri süzülen hafif parlaklık, odadaki tek ışıktı. Ortak odada yanan ateş, yatak odasına sönük bir ışıltı veriyordu ama minik odanın geri kalanı karanlıktaydı.

Renna bir saniye bile geçmeden yalnız olmadığını anladı. Babası odadaydı.

Hareketsiz kalmaya özen göstererek, duyularıyla karanlığa

ulaşmaya, bunun sadece bir rüya olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı ama burnuna gelen bira ve ter kokusu ile babasının gergin nefes alıp verişi gerçeği ortaya koyuyordu. Harl ağırlığını bir ayağından ötekine verirken zemin tahtaları gıcırdıyordu. Renna, onun bir şey yapması için bekledi ama babası orada öylece duruyor, onu izliyordu.

Bunu daha önce de yapmış mıydı acaba? Odaya sessizce girip, onun uyumasını mı seyrediyordu? Bu düşünce Renna'nın midesini bulandırdı. Hareket etmeye korktuğundan, gözlerini perdeye çevirmekle yetindi. Kaçabilmesi pek olanaklı görünmüyordu. Kapı eşiğine ulaşması için dört adım atması gerekiyordu. Harl'ın onu yakalaması için bir adım yeterliydi.

Pencere daha yakındı, ancak Harl onu yakalamadan panjurları kaldırıp açabilecek olsa bile, gecenin ilerlemiş vakitleriydi. Dışarıdaki karanlıkta iblisler dolaşıyordu.

Renna umutsuzca bir kaçış yolu bulmayı düşünürken zaman yavaşlamıştı. Eğer bahçe yoluyla kaçmaya çalışırsa, bir nüvelik onu yakalamadan ahıra ulaşabilirdi. Büyük ahır muhafazalıydı ve evle bitişik değildi. Eğer oraya ulaşabilirse, Harl onu sabaha kadar takip edemezdi ve belki o zamana kadar içtiği bira dolayısıyla sızabilirdi de.

Gecenin karanlığına kaçmak, genç kadının tüm içgüdülerine aykırıydı. İntihardı bu. Ama başka nereye gidebilirdi ki? Gün doğana kadar Harl'la aynı evde kapana kısılı kalmıştı.

Tam o anda Harl hareket etti ve Renna nefesini tuttu. Adam yavaşça yatağa yaklaştığında o, bir tavşan gibi korkudan felç olmuştu. Işık yaklaşan Harl'ın görüntüsünü ortaya çıkardığında Renna, onun üzerinde sadece geceliğinin olduğunu ve uyarılmış erkekliğinin, kumaşın üzerinde şişkinlik oluşturduğunu gördü. Harl ona yaklaşarak elini genç kadının saçına uzattı. Parmaklarıyla taradığı saçları kokladı ve sonra eli daha da aşağı giderek Renna'nın yüzünü kibarca okşadı.

"Aynı annen gibisin," diye mırıldandı. Eli aşağı doğru hareketini sürdürdü, boğazını geçti ve Renna'nın göğsüne uzanan pürüzsüz tene dokundu.

Harl göğsünü sıktığında Renna çığlık attı. Bayan Tırmık da

birden uyanıp tıslayarak, pençelerini Harl'ın koluna geçirdi. Adam haykırdığında, bu korku Renna'ya güç verdi. Babasını var gücüyle iterek tökezletti ve zemine düşmesini sağladı. Saniyeler içinde odadan çıkmıştı.

"Gel buraya!" diye haykırdı Harl. Ama Renna onu umursamadan küçük ahıra açılan arka kapıya koştu. Onun peşinden tökezleyerek hareketlenen Harl, perdeye takılarak kumaşı boydan boya yırttı.

O toparlanamadan Renna ahır kapısından içeri girmişti ama kapıyı içeriden kilitleme şansı yoktu. Büyük, eski bir eyer buldu, kapıya doğru fırlattı ve bölmelerin arasından koştu.

"Nüve aşkına, Renna! Ne oldu sana?" diye haykıran Harl kapıdan içeri daldı. Eyere takılıp bir kez daha düştüğünde yüksek sesle küfür etti.

"Saklandığın yerden çıkmazsan, seni eşek sudan gelene kadar kırbaçlarım!" diye seslendi. Ahır duvarından deri at dizginlerini aldığını belli eden bir ses duyuldu.

Renna herhangi bir cevap vermedi. Bir bölmenin karanlığına saklanıp eski bir yağmur suyu varilinin arkasında çömelmişti. O arada Harl da bir fener yakmış, etrafa zayıf bir ışık saçılmıştı.

"Nereye gittin?" diye seslenen Harl ahırı aramaya koyuldu. "Eğer girdiğin delikten seni zorla çıkarırsam, daha beter olacak." Söylediklerinin daha iyi anlaşılması için elindeki dizginleri şaklattığında, Renna'nın kalbi yerinden fırladı. Dışarıda, iblisler gürültüye çekilmişlerdi. Muhafazalara yenilenmiş bir açlıkla saldırıyorlardı. Muhafaza ışıkları tahtaların arasındaki boşluklardan içeri doluyor, buna nüveliklerin çığlıkları ile sihrin çatırtısı eşlik ediyordu.

Harl yaklaşırken, genç kadın daha da içine kapandı. Her kası gittikçe geriliyordu; bir an patlayacağını düşündü. Harl'ın mırıldandığı küfürler, ahırı dolaştıkça daha da beter hale geliyordu ve elindeki dizginleri daha da sertçe şaklatıyordu.

Renna'nın saklanma yerine iyice yaklaştığında Renna birden sıçrayıp ahırda koşturmaya başladı. Arka duvara ulaştığında köşeye sıkıştığını anlayarak döndü ve Harl'la yüz yüze geldi.

"Aklını başına getirmek için dayak lazım sana," dedi Harl.

Bu kez onu geçmenin bir yolu yoktu, arkasına dönen Renna yukarıdaki samanlığa dayalı merdiveni çabucak tırmanmaya başladı. Tırmandıktan sonra da merdiveni yanına çekmeye çalıştı ama Harl bağırarak en alttaki basamağı yakaladı ve merdiveni kendine doğru çekti. Neredeyse Renna'yı da merdivenle beraber aşağı çekecekti ki Renna kendini kurtarmayı başardı ancak merdiveni tutamamıştı. Harl elindeki feneri bir kancaya taktı, dizginleri dişleri arasına yerleştirdi ve Renna'nın peşinden yukarı tırmandı.

Renna umutsuzca tekme savururken babasının suratına bir darbe indirmeyi başarınca, Harl merdivenden düştü ama zemin samanlarla kaplıydı ve düşüşün bir zararı olmadı. Merdiveni Renna'dan önce tekrar yakalayan adam bu kez hızlı hareket etti. Renna tekrar tekmelediğinde bu kez ayağı yakalayan Harl onu sertçe iterek Renna'yı geriye doğru savurdu.

Sonunda, Harl onunla birlikte saman yığınlarının olduğu üst kattaydı. Kaçacak bir yer yoktu. Renna henüz ayağa kalkabilmişti ki, Harl'ın yumruğu genç kadının suratında patladı.

"Bu derdi başına kendin sardın," diyen Harl bu kez Renna'nın midesini yumrukladı. Ciğerlerindeki hava sökülen Renna acıyla nefes almaya çalıştı. Kaslı eliyle kızının geceliğini tuttuğu gibi çeken Harl, kumaşın yarısını tek bir hareketle yırttı.

"Lütfen, Baba!" diye haykırdı Renna. "Yapma!"

"Yapma mı?" diye sertçe güldü Harl. "Ne zamandan beri samanlıktaki erkeklere 'yapma' diyorsun? Günah işlediğin yer burası değil mi? Ailene utanç getirdiğin yer burası değil mi? Samanların üstünde uyuyan her sarhoşa kendini satıyorsun da, baban için fazla mı iyisin?"

"Hayır!" diye haykırdı Renna.

"Değilsin tabii, nüveye batasıca," diyen Harl, Renna'nın boynunun arkasını yakaladı. Kendi geceliğini serbest eliyle kaldırırken, genç kadının suratını samanlığa gömdü.

Olan olduğunda, Renna samanların üzerinde uzanmış ağlıyordu. Harl'ın ağırlığı hâlâ üzerindeydi ama adamın gücü sön-

müş görünüyordu. Sertçe iten Renna, Harl'ı üzerinden yuvarlayarak attı.

Adamı asma katın ucundan itip boynunu kırmak istedi, ama durmadan hıçkırdığı için yerinden kalkamıyordu. Harl'ın vurmuş olduğu yanağı ve dudağı zonkluyor, midesi ateş gibi yanıyordu. Yine de bunlar, bacakları arasındaki hisle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Harl onun daha önce bir erkekle olmadığına dair kanıtı fark etmiş olsa bile, bunu hiç belli etmemişti.

"İşte böyle," dedi Harl, onun omzuna zayıfça vurarak. "Güzelce ağla. Ilain de bu işten hoşlanmaya başlamadan önce ağlayıp rahatlardı."

Renna kaşlarını çattı. Harl ne derse desin, Ilain bundan asla hoşlanmamıştı.

"Bunu bir daha yaparsan," dedi, "Kasaba Meydanı'ndaki herkese anlatırım."

Harl güldü. "Kimse sana inanmaz. Kadınlar kasaba fahişesinin kendi kocalarına pençelerini geçirmek için bunu anlattığını düşünürler. Bunu hoş karşılayacaklarını mı sanıyorsun?

"Hem," diye ekledi, nasırlı elini Renna'nın boğazına sararak, "birine anlatacak olursan, seni öldürürüm."

Renna güneşin batışını muhafazalı verandadan izlerken kollarını kendi vücuduna doladı. Kısa süre önce, her gece doğuya bakar, Arlen Bales'in Hür Şehirler'den dönüp, sözünü tutarak onu oradan alıp götüreceğinin hayalini kurardı.

Hâlâ her akşam yolu gözlüyordu ama artık batıya bakıyordu. Cobie Fisher'ın ona gelmesi için dua ediyordu. Cobie, hâlâ onu düşünüyor muydu acaba? Daha önce söylediklerini içten mi söylemişti? Eğer içten söylemişse, şimdiye kadar gelmiş olması gerekmez miydi?

Umudu her gece gittikçe sönerken, eninde sonunda bir kıvılcıma dönüşmüş ve sonra da kuma gömülü bir kömürden farksız olmuştu. Artık hiç işine yaramayacak bir ılıklıktan ibaretti.

Ama onu dışarıda tutan her şeye değerdi. Rahatlattığı kadar

acıtan bir anı bile olsa. Çok geçmeden içeri girip babasının tabağına yemek koymak zorunda kalacak, akşam işlerini yaparken adamın gözlerini üzerinde hissedecekti. Sonra yatak vakti gelecekti.

O vakit geldiğinde Harl'ın yatağına itaatkâr bir şekilde gidecek, adam işini görürken hareketsiz duracaktı. Ilain'in tüm o yıllar boyunca bu işkenceye nasıl dayandığını düşündü. O zamanlar Renna çok küçüktü ve anlamamıştı. En büyük ablasının buna aklını kaybetmeden nasıl dayandığı anlayabildiği bir şey değildi zaten. Ama Ilain ve Beni hep ondan daha güçlü olmuşlardı.

"Hava kararıyor," diye seslendi Harl. "Hadi kapat kapıyı. Nüvelikler alıp götürecek seni."

Bir anlığına bu imge kadının zihninde dans etti. Nüvelikler biraz sonra yükseleceklerdi. Muhafazalardan geçip bu işkenceye bir son vermek birkaç adım atmak kadar kolaydı.

Ama Renna bunu yapabilecek güce de sahip olmadığını fark etti. Döndü ve içeri girdi.

"Ah, bana suratını asma bakayım öyle, Wooly," dedi Renna kırktığı koyuna. "Bu sıcakta üstündeki mantodan kurtulduğun için bana teşekkür edeceksin."

Ne zaman hayvanlarla insanlarmış gibi konuşsa Beni ve oğlanlar dalga geçerlerdi ama onların gitmesiyle, Renna kendini bunu gittikçe daha fazla yaparken buluyordu. Kediler, köpekler ve ahırdaki hayvanlar dünyadaki tek arkadaşlarıydı ve Harl tarladayken, onlara içini döken Renna'ya anlayışlı kulaklarını kabartıyorlardı.

"Renna," diye bir fısıltı geldi arkadan. Birden olduğu yerde sıçrayan genç kadın, zavallı Wooly'yi kazara keserek onun da sıçramasına neden oldu. Ama dönüp de bir iki metre uzağında Cobie Fisher'ı gördüğünde Renna bunu fark etmedi bile.

Elindeki makası bırakıp etrafa heyecanla baktı ama Harl ortalıkta görünmüyordu. Tarlalarda zararlı otları temizlemekte olan adam büyük ihtimalle birkaç saat içinde dönmeyecekti ama

Renna riske girmedi. Cobie'nin kolunu kaptığı gibi onu büyük ahırın arkasına çekti.

"Ne yapıyorsun burada?" diye fısıldadı.

"Yolun yukarısındaki Mack Pasture'ın tarlasına birkaç fıçı pirinç götürüyorum," dedi Cobie. "Geceyi orada geçirip yarın sabah Meydan'a geri döneceğim."

"Görürse babam seni öldürür," dedi Renna.

Cobie başıyla onayladı. "Biliyorum. Umurumda değil." Mesajları taşıdığı kesesini karıştırdıktan sonra uzun bir kolye çıkardı. Balık kılçığıyla çengellenmiş sağlam deri bir kordondan ve onun üzerine işlenmiş, pürüzsüz nehir taşlarından oluşuyordu.

"Fazla bir şey değil, ama param buna yetti," dedi Cobie, kolyeyi uzatırken.

"Çok güzel," dedi hediyeyi alan Renna. Boynuna iki kere sarmasına rağmen, kolye göğsünün altına kadar sarkıyordu.

"Seni düşünüp duruyorum, Renna," dedi Cobie. "Rahip Harral ve babam seni unutmamı söylediler ama bunu yapamıyorum. Gözlerimi ne zaman kapasam seni görüyorum. Yarın benimle dönmeni istiyorum. Eğer gidip yalvarırsak Rahip bizi evlendirir, eminim bundan. Ablan, Jeph Bales'le kaçtığında onları evlendirmişti. Biz de bir kere Yaratıcı'nın önünde birleştik mi, babanın söyleyeceği hiçbir şey bizi ayıramaz."

"Gerçekten mi söylüyorsun?" diye sordu Renna. Gözleri nemlenmişti.

Cobie başıyla onaylayıp onu kendisine çekerek öpmeye başladı.

Ancak kontrol Cobie'de sadece kısa bir zamanlığına kalmıştı. Zira çok geçmeden Renna onu ahır duvarına itmiş, sonra da dizleri üzerine çökmüştü. Nefes nefese kalan genç adamın tırnakları, genç kadın işe koyulurken, ahırın tahta duvarında izler bırakıyordu. Sonunda dizleri çözüldüğünde o da yere kaydı ve Renna onu sırtüstü yatırıp üstüne otururken eteğini kaldırdı.

"Da-daha önce..." diye kekeleyen Cobie'nin dudaklarına bir parmağını götüren Renna, onu susturdu.

Duyduğu zevkle başını geriye atan Cobie'nin görüntüsü Renna'yı gülümsetti. Harl ile böyle değildi, sert ve duygusuzdu.

Asıl böyle olması gerekiyordu. Cobie'nin yüzünü öpücükler içinde bırakırken inip kalkıyor, genç adamın elleri onun vücudunda dolaşırken o da kendi zevkinin keyfini çıkarıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldayan Cobie, tohumunu onun içine bıraktı. Renna da ağlayarak Cobie'yi öptü. Bir süre birbirlerine sarılmış şekilde kaldıktan sonra ayağa kalkan ikili kıyafetlerini düzeltti. Renna ahırın köşesinden dikkatlice bakındı ama babası ortalıkta yoktu.

"Babam tarlaya erkenden gidiyor," dedi Renna. "Kahvaltıdan hemen sonra. Eğer o zaman gelirsen, öğlen yemeğine kadar dönmez."

"O senin gittiğinin farkına varmadan önce Kutsal Ev'de oluruz," dedi Cobie, ona sıkıca sarılarak. "Bu gece eşyalarını toplayıp hazırlan. Gelebildiğim kadar erken geleceğim."

"Toplayacak bir şeyim yok," dedi Renna. "Tek çeyizim kendimim ama iyi bir eş olacağıma söz veririm. Yemek pişirebilirim, muhafaza yapabilirim ve evini düzene sokabilirim..."

Gülen Cobie onu öptü. "Ben çeyiz değil, seni istiyorum."

Renna kolyesini önlük cebinde sakladı ve günün geri kalanıyla gece vakti hiçbir şeye sesini çıkarmayarak babasına şüphe uyandıracak bir bahane vermemeye çalıştı. Toplayacak hiçbir eşyası olmadığı doğruydu ama arkadaşlarının, yani hayvanların yanına giderek her birine veda etti. Bayan Tırmık'ın yavru kedilerini asla göremeyeceği için ağladı.

"Yavrular gelince Anne Tırmık olacaksın artık," dedi Renna. "O işe yaramaz tekir sana yardım etmese bile."

Odadaki hayvanlara şöyle bir göz gezdirip büyük olasılıkla baba olanı buldu. "Yavrularına iyi bak," diye azarladı. Babası duymasın diye sesini alçak tutuyordu. "Yoksa geri gelip seni su yalağına atarım."

Harl onun yanında horlarken, Renna tüm gece uyanık kaldı. Panjurlardan ilk ışıklar sızmadan önce yulafı ateşe koymuş, çoktan ahırdaki yumurtaları toplamaya çıkmıştı. İşlerinin geri kalanına devam ederken bunları son kez yaptığının farkındaydı ve çalışırken sürekli yola bakıyordu.

Fazla beklemesi gerekmedi. Uzaktan dörtnala koşan bir atın sesleri geliyordu ama fazla yaklaşmadan bu ses azaldı. Çok geçmeden yolun bükümünde Cobie gözüktü. Terli ve nefes nefeseydi.

"Tüm yolu dörtnala geldim," dedi Renna'yı öperek. "Seni görmeyi bekleyemedim."

Kozalak'ın dinlenmeye ihtiyacı olduğundan Cobie, atı ahırın arkasına bağladı. Renna kuyudan su çekip getirdiğinde kısrak açgözlü bir şekilde içmeye başladı. İkili kendilerini birbirlerinin kollarına bıraktıktan kısa bir süre sonra, Renna eteğini beline kadar çıkarmış, ahır duvarına doğru eğilmişti.

Ve Harl onları orada buldu.

"Biliyordum!" diye haykırdı yabasını Cobie'nin kafasına sertçe indirirken. Yabanın sapı genç adamın şakağına isabet etmiş, onu döne döne uzağa fırlatmıştı.

"Cobie!" diye bağıran Renna o tarafa doğru koştu, Cobie'yi kollarına aldı ve ayağa kalkmaya çalışan genç adama yardım etti.

"Seni o kedilerin başında ağlarken gördüğümde bir şeylerin döndüğünü anlamıştım," dedi Harl. "Babanın aptal olduğunu mu sanıyorsun?"

"Umurumda değil!" diye bağırdı Renna. "Cobie ve ben birbirimize âşığız. Onunla gidiyorum!"

Harl onun kolunu yakaladı. "Eğer derinin yüzülmesini istemiyorsan kıçına baka baka eve geri götüreceksin."

Cobie'nin güçlü eli Harl'ın bileğini yakaladı, döndürdü ve Renna'yı bırakmasını sağladı.

"Üzgünüm, efendim," dedi, "ama bunu yapmanıza izin vermem."

Harl yüzleşmek için döndü ve alayla güldü. "Eh, evlat, sonra kendim kaşınmadım deme," diyerek Cobie'nin kasıklarına sert bir tekme indirdi.

Pantolonu hâlâ bileklerinin etrafında olan Cobie'nin Harl'ın tekmesine karşı herhangi bir koruması yoktu ve koca bir yığın halinde büzüşerek bacaklarının arasını tuttu. Renna'yı yere fırlatan Harl yabasını kaldırdı, çaresizce yatan Cobie'nin üzerine merhametsizce darbeler yağdırmaya başladı.

"Tipik kabadayı işte," diye tükürdü Harl. "Ama iddiasına girerim hayatında hiç gerçek kavga görmemişsindir." Kasığını bırakan Cobie kaçmaya yeltendi ama pantolonu hâlâ bileklerine bağlıydı ve onu düşürüyordu. Vücuduna inen her darbeyle çığlık atıyordu.

Sonunda nefes nefese ve kan içinde yerde kaldı. Harl yabasını toprağa sapladığı gibi belindeki uzun bıçağı çıkardı.

"Seni bir daha kızımla yakalarsam ne yapacağımı söylemiştim," dedi ilerleyerek. "Hayalarına elveda de, evlat." Cobie'nin gözleri dehşetle açıldı.

"Hayır!" diye çığlık atan Renna, Harl'ın sırtına atladı ve kollarıyla bacaklarını arkadan ona doladı. "Kaç, Cobie! *Kaç!*"

Harl bağırırken, ikisi de mücadele ediyordu. Hayatı boyunca iş yapmak Renna'yı güçlü kılmıştı ama Harl döndüğü gibi arkasını duvara çarpıp genç kadını oraya yapıştırdı. Nefesi kesilen Renna bir nefes daha alamadan önce Harl'ın onu bir kez daha duvara vurmasına engel olamadı. Ve bir kez daha... Sonunda tutuşu gevşeyen Renna'nın kolunu yakalayan Harl, onu sırtüstü yere çaldı.

Darbe Renna'nın vücuduna acı dalgaları yaymıştı. Ama sersem haldeyken bile Cobie'nin pantolonunu çekip atına atladığını gördü. Harl yabasını tekrar alana kadar genç adam Kozalak'ı yolda dörtnala koşturmaya başlamıştı.

"Bu sana son uyarım çocuk! Kızımdan uzak dur yoksa aletini işeyecek kadar bile uzun bırakmam!"

"Sana gelince," dedi Harl, "burada fahişelere ne yaptığımızı daha önce söylemiştim!" Renna'yı saçından yakaladığı gibi eve sürükledi. Genç kadın acıyla haykırıyordu ama bir önceki darbenin acısının sersemliğini üzerinde atamadığı için, babasının yanında tökezlemekten fazlasını yapamıyordu.

Yolun yarısını geçmişlerdi ki, Renna aslında eve gitmediklerini anladı. Harl onu bahçe helasına götürüyordu.

"Hayır!" diye çığlık atan Renna, ayaklarını sağlam basıp kendini geri çekmeye çalışırken çekilen saçının acısını kabullendi. "Ulu Yaratıcı, lütfen! *Hayır!*"

"Yaratıcı'nın senin gibi uluorta günah işleyenlere yardım

edeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Harl. "O'nun lanet işini ben yapıyorum!" Renna'nın saçını sertçe çekerek yoluna devam etti.

Renna, "Baba! Lütfen!" diye haykırdı. "Söz veririm, uslu olacağım!"

"O sözü daha önce de vermiştin. Bak şimdi neredeyiz," diye cevapladı Harl. "Bu işi en başta yapmam gerekirdi. Beni daha fazla ciddiye alırdın."

Adam sertçe çekip iterek Renna'yı helaya fırlattığında, genç kadın kontrolsüz bir şekilde dönerek hela oturağına sırtını sertçe çarptı. Acıyı umursamayıp kaçmak üzere ileri atıldı ama bunu yaptığı anda Harl onun suratına yumruğu indirdi. Her şey karardı.

Renna birkaç saat sonra kendine geldi. İlk başta nerede olduğunu unutmuştu ama sırtındaki acı ve yanağındaki ağrı, anıları geri getirdi. Gözlerini dehşet içinde açtı.

Harl onun çığlık çığlığa kapıyı tekmelediğini duyduğunda gelip bıçağının kemik kabzasını tahtaya vurdu. "Kes sesini bakayım! Bu senin kendi iyiliğin için."

Renna onu umursamadı ve çığlık atıp kapıyı tekmelemeye devam etti.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Harl yüksek sesle. "O tahtalar zaten eski. Güneş battığında onların sağlam olmasını isteyeceksin. Tekmelemeye devam edersen muhafazaları yerinden oynatırsın."

Renna anında sessizleşti.

"Lütfen," diye hıçkırdı kapının ardından. "Gece vakti beni dışarıda bırakma! Uslu olacağım!"

"Olacaksın tabii, nüveye gidesice," dedi Harl. "Bu akşamdan sonra o oğlan geldiğinde onu kendin kovalayıp defedeceksin!"

Minik bahçe helasının içi sıcaktı. Hava dışkı kokusuyla kesifleşmişti. Bir havalandırma kapağı vardı ancak Renna muha-

faza ağında bir delik oluşturma korkusuyla onu açmaya cüret edemedi. Üstünkörü yapılmış oturağın altına kazılmış çukurda, sineklerin vızıldamaları duyuluyordu.

Renna tahtaların arasındaki boşluklardan batan güneşin ışıklarının giderek soluklaşmasını izledi. Harl'ın geri geleceğini, bunu sadece onu korkutmak için yaptığını söyleyeceğini umut ediyor, bunun için dua ediyordu. Ama son ışıklar da kaybolduğunda, umut da kayboldu. Dışarıda nüvelikler yükseliyordu. Önlük cebini karıştırdı ve Cobie'nin verdiği kolyeyi sıkıca tutup güç dilendi.

İblisler sessizce geldiler. Söylenenlere göre gün içindeki sıcaklık onlara Nüve'den yukarı bir yol açardı. Dumansı şekilleri pençelere, sert pullara ve jilet keskinliğinde dişlere dönüştüğünde, Renna kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordu.

Bahçe helasının kapısının dışından koklama sesleri gelince, Renna birden gerginleşerek korkuyla dudağını ısırdı. Kıpırdamayarak oluşturduğu sessizlik sayesinde, dışarıdaki bahçenin toprağını kazan pençelerin seslerini ve korkusunun keskin tadını koklayan nüveliğin burun çekişlerini duyabiliyordu.

İblis ansızın çığlık atarak muhafazalara sertçe vurdu. Sihir patlaması öyle parlaktı ki, tahtaların arasındaki boşluklardan geçip bahçe helasının içini gündüzmüş gibi aydınlattı. Renna ise öyle sertçe çığlık atmıştı ki, boğazının yırtılacağını sandı.

Muhafazalar dayanmıştı ancak iblis vazgeçmedi. Deri kanatların çırpılma sesleriyle beraber çatı tarafından bir başka sihir patlaması geldi. Bahçe helası darbeyle sallanırken Renna bir kez daha çığlık attı.

Rüzgâr iblisi muhafazaları tekrar tekrar denedi. Çok yakında ama bir o kadar da uzakta olan avı, onun öfkeyle çığlık atmasına neden oluyordu. Muhafazalar nüveliği her seferinde geri püskürtüyordu ama darbeler bahçe helasını sallıyor, eski tahtalar karşı çıkarcasına inliyordu. Daha kaç darbeye dayanabilirlerdi ki?

Sonunda nüvelik pes etti. Renna kanatların sesi ile haykırışların gürültüsünün uzaklaştığını duydu. Yaratık daha kolay avların peşine düşmüştü.

Ama işkence daha bitmemişti. Bahçedeki her nüvelik çok geçmeden kokusunu alıp oraya geliyordu. Ateş iblisleri tahtaları minik pençeleriyle zorlarken sihir patlamaları oluşuyor, yaratıkların püskürttüğü alevler, muhafazalar tarafından soğuk esintilere dönüştürülüyor ve Renna tüm bunlara dayanmak için kendini zorluyordu. Orman iblisleri ise daha kötüydü. Çok geçmeden diğerlerini oradan defetmişlerdi ve muhafazalara öylesine ağır darbeler indiriyorlardı ki, tüm yapı her seferinde ileri geri sallanıyordu. Renna muhafazaların her parlayışını fiziksel bir darbe gibi hissetmekteydi. Zemine kapanıp kıvrılan genç kadın, hıçkırıklarını zapt edemiyordu.

Zaman geçmek bilmiyordu. Kim bilir kaç saat sonra Renna, kendini muhafazaların bu darbelere dayanamaması için dua ederken buldu, zaten gece bitmeden önce kuşkusuz bozulacaklardı. Eğer ayağa kalkacak gücü toplayabilseydi, kapıyı kendisi açıp yaratıkları içeri davet ederdi.

Ardından, yine geçmek bilmeyen bir zamandan sonra, artık kendinde ağlayacak gücü bile bulamadığını fark etti. Sihir patlamaları, gecenin karanlığı içindeki çığlıklar, çukurdan gelen iğrenç koku... Tüm bunlar, ilkel bir korkuya gittikçe daha da teslim olan Renna'nın zihninde sönüp gidiyordu. Korku o kadar güçlüydü ki, bu tür detaylar var olacak yer bulamıyorlardı.

Kıvrılmış yatarken her kası aynı anda gerginleşti ve karanlığa boşça bakan büyümüş gözlerinden sessiz gözyaşları akmaya başladı. Kısa, keskin aralıklarla nefes alıp verirken, kalbi pırpır atıyordu. Tırnaklarını zemindeki tahtaya geçirmişti, ama akan kanın ve kıymıkların farkında bile değildi.

Seslerin ve parlamaların son bulduğunu da fark etmedi. İblisler sonunda Nüve'ye dönmüşlerdi.

Kapının dış taraftaki sürgüsü açıldığında, Renna, kör edici gün ışığı içeri dolana kadar tepki vermedi. Saatlerce karanlığa bakmıştı. Derin bir nefes alarak hemen doğruldu, kolunu güneşe siper etti ve bahçe helasının arka duvarına yaslanana dek zemini tekmeleyerek geriledi.

Harl kolunu onun etrafına dolayıp saçını okşadı. "Geçti kızım, geçti," diye fısıldadı. "Bu senin canını yaktığı kadar benim

de canımı yaktı." Renna'ya nazik ama sağlam bir şekilde sarıldı ve genç kadın hıçkırırken, onu bir o yana bir bu yana yavaşça salladı.

"İşte böyle," dedi. "İyice ağla. Hepsini akıt."

Ve Renna bunu yaptı. Sonunda sakinleşene kadar, kederle kıvranarak Harl'ı sertçe tuttu.

"Artık sözümü dinleyecek misin?" diye sordu Harl, Renna kendini biraz toparlayabildiğinde. "Bunu bir daha yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Renna hevesle başını salladı. "Söz veriyorum, baba." Sesi sürekli çığlık atmaktan kısılmıştı.

"Aferin kızıma," dedi Harl. Onu kollarında taşıyarak eve götürdü. Odasındaki yatağa yerleştirdi, sıcak et suyu çorbası pişirip tepside getirdi. Renna babasının yemek hazırladığını ilk kez görmüştü. Yiyecek sıcak, güzel ve doyurucuydu.

"Yarın geç saate kadar uyu," dedi o gece. "İyice dinlen. Öğleden sonraya kadar bir şeyciğin kalmaz."

Öyle de oldu. Renna bir sonraki gün, hatta ondan sonraki gün giderek kendini daha iyi hissetti. Harl geceleri onun yanına gelmedi ve gündüzleri Renna'nın kendi temposunu tutturarak çalışmasına izin verdi. Zaman geçti ve Cobie'nin geri gelmeyeceği belli oldu. O iş bitmişti. Genç kadın bundan sonra babasının uslu kızı olacak, böylece tekrar helaya kapatılmaktan korkması gerekmeyecekti.

15. Bölüm

MARICK'İN HİKÂYESİ

D.S. 333
Kış

Kalabalık Leesha'nın kulübesinde, akşamın erken saatlerinde toplanmıştı. Gökyüzü hâlâ mor ve turuncu renklere boyalıydı. İlk başta Darsy, Vika ve diğer çıraklar vardı, ama sonra omuzlarındaki muhafazalı baltalar ile Gared ve diğer Cutterlar gelmeye başlamışlardı. Erny, Çukur'daki diğer Muhafazacılar ve onların çırakları da oradaydılar. Kısa süre sonra Rojer ve cam üfleyici Benn de geldi. O kadar çok insan vardı ki, artık kulübenin önünde birikmeye başlayan meraklı kalabalık, Leesha'nın o gece evinde misafir edebileceğinden fazlaydı. İçlerinden bazıları dersten sonra geceleyebilmek için yanlarında çadır getirmişti.

Güneş battığında ziyaretçilerin çoğu gerginleşti ama Leesha ile muhafazalarının gücüne güveniyorlardı. Topluluğun ortasındaki taş masayı aydınlatmak için fenerler yakıldı.

Karanlık çöktüğünde birkaç dumansı şekil zeminden yükseldi ancak nüvelikler, maddesel formlarına kavuştukları gibi kaçıştılar. Leesha'nın muhafazalarını yarmaya çalışmanın onlara basit bir yasaklamadan fazlasını getireceğini öğrenmişlerdi.

Çok geçmeden dev atının yanında yürüyen Dövmeli Adam da geldi. Atının sırtına asılı birkaç iblis cesedi vardı.

Muhafazacılar çabucak muhafaza ağının bir kısmını etki-

sizleştirdi ve Dövmeli Adam nüvelik cesetlerini oradan geçirebildi. Sonra Cutterlar işe koyuldu ve onlar cesetleri taş masaya taşırlarken, Muhafazacılar ağı tekrar etkin hale getirdiler.

"İşin fazla uzun sürmemiş," dedi Leesha, Dövmeli Adam yaklaşırken.

Adam omuz silkti. "Her türden birer tane istedin. Fazla zorlu bir görev sayılmaz."

Sırıtan Leesha muhafazalı neşterlerini eline aldı. "Herkesin dikkatini istiyorum," diye seslendi yüksek sesle. Orman iblisine doğru gitti ve ilk kesim işlemine hazırlandı. "Ders başlıyor."

Sabah vakti, kulübede kalanlar için toplu bir kahvaltı hazırlandı. Cutterlar, Leesha'nın dersi bittikten kısa bir süre sonra, Dövmeli Adam'ın önderliğinde gitmişlerdi, zira öğrendiklerini pratiğe dökme ihtiyacı hissetmişlerdi. Diğerleri ise şafağa kadar Leesha'nın muhafazaları ardında kalmayı tercih etmişti.

Leesha çıraklarına büyük bir fıçıda yulaf lapası hazırlatıp büyük bir kazanda da çay demletmişti. Gecenin geç vaktine kadar uyumayan ziyaretçiler çadırlarından gözlerini ovuşturarak çıkarken, onlara tabakları ve kupaları verildi.

Rojer diğerlerinden uzakta, Leesha'nın kulübesinin verandasında kemanının akordunu yapıyordu.

"Tek başına oturmak sana yakışmıyor," dedi Leesha, ona tabağını uzatıp yanına otururken.

"Pek aç değilim," dedi Rojer, kaşığını yulaf lapasında dikkatsiz bir şekilde karıştırırken.

"Kendall iyileşecek," dedi Leesha. "Hızla toparlıyor. Ayrıca olanlar için kimseyi suçlamıyor."

"Belki de suçlamalı," dedi Rojer.

"Senin çok özel bir yeteneğin var," dedi Leesha. "Öğretmekte zorlanman senin suçun değil."

"Öyle mi dersin?" diye sordu Rojer. Leesha ona merakla baktı ama Rojer herhangi bir açıklamada bulunmadı ve onun yerine dönüp bahçeye baktı. "Bana söyleyebilirdin."

"Neyi söyleyebilirdim?" diye sordu Leesha, ne olduğunu çok iyi bilmesine rağmen.

"Sen ve 'Arlen'ı," dedi Rojer.

"Bu seni neden ilgilendirsin?" dedi Leesha.

"Ama Kendall'ın aşk iksirleri seni ilgilendiriyor," diye çıkıştı Rojer. "Belki de öğretmenliğim o kadar kötü değildir. Belki de kız aklını iblislere vereceğine tatlı çaya vermiştir sadece."

"Bu adil değil," dedi Leesha. "Sana iyilik yaptığımı sanıyordum."

Rojer ona hırladı. Bakışı, Leesha'nın daha önce onda, gösterilerinin dışında hiç görmediği bir bakıştı. "Hayır, bana ilgiyi duymayışın konusunda kendini daha iyi hissedebilmek için, beni başka bir kıza iteklediğini sanıyordun. Annene düşündüğünden fazla benziyorsun."

Leesha cevap vermek için ağzını açtı ama söyleyecek laf bulamadı. Rojer tabağını yere koydu ve yürüyerek uzaklaştı. Kemanını çenesinin altına yerleştirip, Leesha'nın onu geri çağırmak için söyleyebileceği herhangi bir şeyi bastırabilecek, öfkeli bir melodi tutturdu.

Leesha ile diğerleri kasabaya döndüklerinde Nüvelik Mezarlığı karmaşa içindeydi. Meydanı hiçbiri tanıdık olmayan yüzlerce yaralı doldurmuştu. Hepsi de pislik içinde, üstleri başları dağılmış haldeydi; açlıktan ölmelerine ramak kalmıştı. Yorgun oldukları her hallerinde belliydi, donmuş çakıl taşları üzerinde umutsuz bir ıstırap içinde dinleniyorlardı.

Rahip Jona bir o yana bir bu yana koşturuyor, çıraklarına emirler yağdırıyor, ihtiyacı olanlara yardım etmelerini sağlıyordu. Cutterlar meydana, insanlar oturabilsin diye kütükler getirmeye çalışıyordu ama herkese yetecek kadar bulmaları imkânsızdı.

"Yaratıcı'ya şükürler olsun!" diye seslendi Rahip, onları gördüğünde. Karısı Vika, ona sarılmak üzere koşturdu.

"Ne oluyor?" diye sordu Leesha.

"Rizon Kalesi'nden mülteciler," dedi Jona. "Bu sabah gelmeye başladılar. Her dakika daha fazlası geliyor."

"Kurtarıcı nerede?" diye haykırdı bir kadın, kalabalığın arasından. "Burada olduğunu söylemişlerdi!"

"Şehirdeki muhafazalar mı bozuldu?" diye sordu Leesha.

"İmkânsız," dedi Erny. "Rizon'da yüzün üzerinde köy var, hepsi ayrı ayrı muhafazalı. Neden bu kadar yolu göze alıp bu yöne kaçsınlar?"

"Kaçtığımız nüvelikler değildi," dedi tanıdık bir ses. Leesha dönüp bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Marick!" diye haykırdı. "Ne yapıyorsun burada?" Ulak her zamanki kadar yakışıklıydı, ama yüzündeki sararmış çürük izleri, uzun saçı ve sakalıyla yarı yarıya kapanmış olmasına rağmen belliydi. Yaklaşırken bir bacağını, ötekine nazaran daha fazla kullanıyordu.

"Kışı Rizon'da geçirme hatasını yaptım," dedi Marick. "Genellikle iyi bir fikirdir. Güneydeki soğuk, kuzeydeki kadar ısırmaz." Neşesizce güldü. "Ama bu sene değil."

"İblisler değilse, ne oldu?" diye sordu Leesha.

"Krasialılar," dedi Marick, yerdeki kara doğru tükürürken. "Görünüşe bakılırsa çöl sıçanları kum yemekten sıkılmış, medeni halkları kendilerine av diye seçmişler."

Leesha, Rojer'e döndü. "Arlen'ı bul." diye mırıldandı. "Gizlice gelip Smitt'in Meyhanesi'nin arka odasında bizimle buluşsun. Hadi." Rojer başıyla onaylayıp gözden kayboldu.

"Darsy, Vika," dedi Leesha. "Çıraklar yaralıları ayırsınlar ve durumlarının aciliyetine göre hastaevine yollasınlar."

İki Otacı başlarıyla onaylayıp aceleyle işe koyuldular.

"Jona," dedi Leesha. "Senin yardımcıların da hastaevinden sedyeleri kapıp çıraklara yardım etsinler." Jona başını eğip uzaklaştı.

Leesha'nın talimat verdiğini gören diğerleri de yaklaştılar. Kasaba Sözcüsü ve meyhaneci Smitt bile ondan talimat bekledi.

"Şimdilik yiyecekler oldukları yerde kalabilir," dedi Leesha ona. "Ama bu insanların suya ve barınabilecekleri sıcak bir yere acilen ihtiyaçları var. Düğün çadırlarını ve diğer çadırları kurdurup, bulabildiğin herkesi su taşımayla görevlendir. Eğer kuyularla dereden getirilen su yetmezse, kazanların içini karla doldurup altlarını yakın."

"Bana bırak," dedi Smitt.

"Ne zamandır Çukur'daki herkes senin iki dudağının arasına bakıyor?" diye sordu Marick sırıtarak.

Leesha ona baktı. "Şimdi yaralılarla ilgilenmem gerekiyor Marick, ama işim bittiğinde sana birçok sorum olacak."

"Emrinize amadeyim," dedi Marick reverans yaparak.

"Teşekkür ederim," dedi Leesha. "Hikâyene katkıda bulunacak, grubunuzun diğer liderlerini de toplayabilirsen çok iyi olur."

"Tabii," dedi Marick.

"Onları hana götürüp yerleştiririm," dedi Smitt'in karısı Stefny. "Eminim soğuk bira ve yanında atıştıracak bir iki lokmaya ihtiyacınız vardır," dedi Ulak'a.

"Tahmin bile edemezsiniz," dedi Marick.

Yerine oturtulması gereken kemikler ve temizlenmesi gereken enfeksiyonlar vardı. Ayaklarının altı su toplamış ve ana grubun arkasında kalmanın ölüm anlamına geldiğini bildikleri için buna aldırmadan haftalarca yürümeye devam eden insanlar çoğunluktaydı. İçlerinden bazılarında nüveliklerin neden olduğu yaralar da vardı, zira geceleri üstünkörü hazırlanmış muhafazaların içine doluşarak geçirmişlerdi. Bir kişinin bile Kurtarıcı Çukuru'na ulaşmış olması mucizeydi. Leesha, anlatılan hikâyelerden, çoğunun ulaşamadığını öğrenmişti zaten.

Mülteciler arasında çeşitli seviyelerde Otacılar da vardı ve onların durumunu çabucak tartan Leesha, hepsini işe koştu. Kadınlardan hiçbiri şikâyet etmedi. Otacıların görevi her zaman, diğerlerinin ihtiyaçları için kendi ihtiyaçlarını bir kenara koymak olmuştu.

"Ulak Marick olmasaydı asla başaramazdık," dedi bir kadın, Leesha onun donmuş ayak parmaklarını tedavi ederken. "Her gün grubun önünde ilerleyip grubumuz için muhafazalı kamp alanları hazırladı. Onsuz bir gece dayanamazdık. Yayıyla bir geyik avlayıp yolda bizim için bıraktığı bile oldu."

Rojer geri geldiğinde, en kötü yaralar tedavi edilmişti. Leesha, hastaevinin kontrolünü Darsy ile Vika'ya bırakıp, onunla birlikte odasına geçti.

Arkalarından kapıyı kapattıklarında, Leesha, Rojer'e sarıldı ve sonunda yorgunluğunun ortaya çıkmasına izin verdi. Akşama az bir süre kalmıştı ve saatler boyunca ara vermeden çalışmış, hastaları tedavi etmiş, çırakları ile kasaba büyüklerinin sorularına cevap vermişti. Birkaç kısa saat sonra karanlık çökecekti.

"Dinlenmen gerekli," dedi Rojer, ama Leesha başını iki yana salladı. Bir çanağa su doldurup yüzünü yıkadı.

"Buna zaman yok," dedi. "Herkes için kalacak yer bulduk mu?"

"Zar zor," dedi Rojer. "Kurtarıcı Çukuru'nun nüfusunun iki katı kadar mülteci var ve yarın daha fazlasının geleceğine şüphe yok. Halk evlerini açtı ama Rahip Jona hâlâ Kutsal Ev'deki sıraların üzerinde uyuyan insanların olduğunu söylüyor. Eğer böyle devam ederse, büyük muhafazanın her santimi, hafta bitene kadar üstünkörü çadırlarla kaplanmış olacak."

Leesha başıyla onayladı. "Bunun için sabah vakti endişeleniriz. Arlen, Smitt'in yerinde bizi bekliyor, değil mi?"

"*Dövmeli Adam*," dedi Rojer. "Ona o insanların önünde Arlen deme."

"Onun ismi bu, Rojer," dedi Leesha.

"Umurumda değil," diye çıkıştı Rojer, Leesha'yı sertliğiyle şaşırtarak. "O insanların inanacak bir şeye ihtiyaçları var ve şu anda bu kişi o. Kimse senden ona Kurtarıcı demeni beklemiyor."

Gözlerini kırpıştıran Leesha şaşırmıştı. "İnsanların her lafımda ayağa sıçramalarına alışmışım."

"Benim bunu asla yapmayacağıma güvenebilirsin," dedi Rojer.

Leesha gülümsedi. "Başka türlüsünü kabul etmem zaten. Gel. Gidip Dövmeli Adam'ı görelim."

Smitt'in Meyhanesi'nin salonu Rojer ile Leesha geldiğinde ağzına kadar doluydu. Yeni han, geçen yıl yandıktan sonra tekrar, iki katı büyüklüğünde inşa edilmişti ancak yine de fark eden bir şey yoktu.

Smitt, onlar içeriye girerken başıyla selam verdi ve arka odayı işaret etti. Kalabalığı yaran ikili, ağır kapının altından eğilerek geçti.

Dövmeli Adam odadaydı. Volta atıyordu.

"Gece çökmeden önce hayatta kalanları aramaya çıkmam gerekiyor, konsey toplantılarını beklemek değil," dedi.

"Olabildiğimiz kadar hızlı olacağız," dedi Leesha. "Ama bunu beraber yapmamız en iyisi."

Dövmeli Adam başıyla onayladı ancak Leesha onun sabırsızlığını görebiliyordu. Smitt çok geçmeden geldiğinde yanında Marick'i, Stefny'yi, Rahip Jona'yı, Erny'yi ve Elona'yı da getirmişti.

Dövmeli Adam, kapüşonunu kafasına geçirmiş ve dövmeli ellerini cüppesinin kollarının içinde saklıyor olmasına rağmen Marick ona bakakaldı.

"O sen misin?" diye sordu Marick.

Dövmeli Adam kapüşonunu geri atarak dövmeli derisini ortaya çıkardı. Marick nefesini tuttu.

"Söyledikleri gibi, Kurtarıcı mısın?" diye sordu.

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Sadece iblisleri nasıl öldüreceğini öğrenmiş birisiyim."

Jona alayla güldü.

"Boğazına bir şey mi takıldı Rahip?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Diğer Kurtarıcılar da kendilerine asla o ismi takmamıştır," dedi Jona. "Onlara bu unvan diğerleri tarafından verilmiştir." Dövmeli Adam ona kaşlarını çatınca, Jona başını saygıyla eğmekle yetindi.

"Sanırım fark etmez," dedi Marick, ancak sesi biraz hüsrana uğramış gibi çıkmıştı. "Başının çevresinde hale olmasını beklemiyordum."

"Ne oldu?" diye sordu Dövmeli Adam.

"On iki gün önce, Krasialılar, Rizon Kalesi'ni yağmaladılar," dedi Marick. "Gece vakti geldiler. Küçük köyleri es geçtiler, sur muhafızlarının işini bitirip merkez şehrin kapısını şafak vakti açtılar. Öldürmeler başladığında hâlâ yataklarımızdaydık."

"Gece vakti mi geldiler?" diye sordu Leesha. "Bu nasıl mümkün olur?"

"İblisleri öldürebilen muhafazalı silahları var," dedi Marick. "Aynı siz Çukur halkında olanlar gibi. Dünyada iblis öldürmekten daha önemli bir şey yokmuş, Rizon'u almak da onları ancak güneş batana kadar meşgul edecek bir şeymiş gibi konuşuyorlar."

"Devam et," diye bastırdı Dövmeli Adam.

"Gözlerini merkezdeki tahıl ambarlarına diktikleri belliydi, çünkü en başta onları aldılar. Savaşçıları, karşı çıkan herkesi öldürdü ve kanayacak kadar yaşı olan her kadını yere yatırdılar." Marick orada olan kadınlara baktı ve yüzü hafifçe kızardı.

"Yanlarına kalacaklarını düşündüklerinde erkeklerin yapabileceklerinin sınırı olmadığına şaşırmamak gerek," dedi Elona acı acı. "Hikâyenize devam edin, Ulak."

Marick başıyla onayladı. "O ilk sabah binlerce kişiyi öldürmüş olmalılar. Sonra da şehir surlarını ele geçirip geri kalanlarımızı içeride tuttular. Dövüldük, birbirimize bağlandık ve depolara büyükbaş hayvanlar gibi sürüklendik."

"Nasıl kaçtınız?" diye sordu Dövmeli Adam.

"İlk başta çöl sıçanlarının medeni bir dil konuştuğunu düşünmemiştim," dedi Marick. "Diğer Ulaklardan öğrendiğim birkaç çöl dili kelimesi vardı ama çoğu küfürdü. Sohbet başlatmak konusunda bir işe yaramazdı. İşimin bittiğini düşünüyordum ama bir gün sonra, sanki yerliymiş gibi Thesa dili konuşan şişman birisi geldi. Soyluları, toprak sahiplerini ve yetenekli işçileri toplamaya başladı. Onları Krasia düküne götürdü. İçlerinde ben de vardım."

"Liderlerini gördün mü?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Ah, o aşağılık herifi gördüm tabii," dedi Marick. "Beni dövülmüş ve elim kolum bağlı şekilde önüne çıkardılar. Benim Muhafazacı olduğumu duyduğunda sanki bir şey olmamış gibi serbest bıraktı. Hatta çektiklerim için bir kese altın bile verdi! Sanırım onlara bizim muhafazalarımızı öğretmemi istiyordu ama bir sonraki şafakta surların üzerinden atlayıp şehirden çoktan gitmiştim bile."

"Liderleri," diye bastırdı Dövmeli Adam, "ne giyiyordu?"

Marick gözlerini kırpıştırdı. "Önü açık beyaz bir cüppe ve sarık," dedi. "Cüppesinin altında siyah kıyafet vardı, tıpkı savaşçılarının giydiklerinden. Bir de taç takıyordu. Dükleri olduğunu öyle anladım."

"Bir taç mı?" diye sordu Dövmeli Adam. "Emin misin? Sarığına iliştirdiği bir mücevher falan değil miydi?"

Marick başıyla onayladı. "Eminim. Altındandı ve üstü mücevherler ve muhafazalarla kaplıydı. Lanet şey diğer tüm dükle-rin taçlarının toplam değerinden fazladır herhalde."

"Peki bu dük, dilimizi konuşuyor muydu?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Tanıdığım bazı Angierslılardan daha iyi hem de," dedi Marick.

"Adı neydi?" diye sordu Dövmeli Adam.

Marick omuz silkti. "Kimse söylemedi. Ona bir çöl dili kelimesiyle hitap ediyorlardı. Shamaka mı ne... 'Dük' anlamına geliyordu herhalde."

"Shar'Dama Ka mı?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Evet," diye başıyla onayladı Marick. "O."

Dövmeli Adam sessizce küfretti.

"Ne var?" diye sordu Leesha. Dövmeli Adam onu umursamayarak Ulak'a eğildi.

"Boyu bu kadar mıydı?" diye sordu, elini kendi başının biraz üzerinde tutarak. "Yağlı sivri sakallı, kanca şeklinde ince burunlu muydu?"

Marick başıyla onayladı.

"Muhafazalı bir mızrak taşıyor muydu?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Hepsinde muhafazalı mızraklar vardı," dedi Marick.

"Ama o mızrağı hatırlarsın," dedi Dövmeli Adam.

Marick tekrar başıyla onayladı. "Ucundan kıçına kadar metaldendi. Üzerine işlenmiş muhafazaları vardı."

Dövmeli Adam'ın boğazından gelen hırlama öylesine vahşiydi ki, genellikle korkusuz olan Marick bile bir adım geriledi.

"Ne var?" diye sordu Leesha bir kez daha.

"Ahmann Jardir," dedi Dövmeli Adam. "Onu tanıyorum."

Leesha, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ama Dövmeli Adam soruyu geçiştirdi.

"Artık bir şey değiştirmez," dedi. "Devam et," diyerek Marick'e döndü. "Sonra ne oldu?"

"Söylediğim gibi, beni bıraktıklarında, suru tırmanıp şehirden kaçtım," dedi Marick. "Geçtiğim küçük köyler ben gelene kadar yarı yarıya boşalmıştı. Saldırının haberi geldiğinde, kafası çalışanlar yanlarına alabildiklerini toplayıp yola çıkmışlar. Yolculuk edemeyecek kadar korkanlar geride kalmış. Sanırım gidenlerden fazlası köylerinde kaldı ama yine de yollarda on binlercesi vardı.

"Arkada kalan yaşlı bir adamdan bir at satın alıp arkama bakmadan yola çıktım. Çok geçmeden de yol üzerindeki insanlara yetiştim. Gruplar beraber kalabilmek için fazla büyüklerdi ve hiçbir şehir o kadar fazla kişiyi alamazdı. Çoğu Lakton ile etrafındaki köylere gitti. İpi ve kancası olan herkes orada karnını doyurur, ama Jonglörler senin hakkında çok şey söylediler," diyerek Dövmeli Adam'ı işaret etti, "böylece senin gerçekten Kurtarıcı olduğuna inananlar buraya doğru yola çıktı. Benim Angiers'a gidip düke haber vermem gerekiyordu, ama yolda o kadar insanı yetersiz muhafazalarıyla yalnız başlarına bırakamazdım, o yüzden hizmetlerimi sundum."

"İyi bir şey yapmışsın Marick," dedi Leesha, elini adamın koluna koyarak. "Bu insanlar sen olmadan buraya ulaşamazlardı. Biz getirdiğin haberleri konuşurken, meyhaneye gidip üstündeki yorgunluğu at."

"Yukarı katta size bir oda ayırdım," diye ekledi Smitt. "Stefny sizi oraya götürecek."

Ulak gider gitmez Dövmeli Adam kapüşonunu tekrar yukarı çekti. "Gün ışığı kaybolmak üzere. Eğer yolda daha fazlası varsa, onların da şafağı görmelerinden emin olmalıyım."

Leesha başıyla onayladı. "Gared ve at binebilen Cutterları da yanında götür."

"Pelerinini al," dedi Dövmeli Adam, Rojer'e. "Bizimle geliyorsun." Rojer başıyla onayladığında arka çıkışa doğru yöneldiler.

"Muhafazacılara ihtiyacınız olacak," dedi Erny, ince çerçeveli gözlüklerini burnu üzerinde geri itip ayağa kalkarak. "Ben gelirim."

Elona bir anda ayağa kalkarak adamın kolunu yakaladı. "Öyle bir şey yapmayacaksın Ernal."

Erny gözlerini kırpıştırdı. "Her zaman yeterince cesur olmadığımdan yakınırsın. Şimdi de insanlar yardımıma ihtiyaç duyarken saklanmamı mı istiyorsun?"

"Kendini öldürerek bana hiçbir şey kanıtlayamazsın," dedi Elona. "Yıllardır ata binmedin."

"O haklı baba," dedi Leesha.

"Sen karışma," dedi Erny. "Kasaba her lafında yerinden hopluyor olabilir, ama ben senin babanım."

"Buna zaman yok," dedi Dövmeli Adam. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Gelmiyor," dedi Elona katı bir tavırla.

"Geliyorum," dedi Erny. Kolunu karısından kurtardı ve diğer adamları takip etti.

"Aptal herif!" diye bağırdı Elona, kapı sertçe kapandığında. Herkes birbirine baktı.

"Burada ihtiyacınız olduğu kadar kalabilirsiniz," dedi Smitt. "Benim ön tarafa geçmem lazım." O, Stefny ve Jona çabucak odadan çıkarak, Leesha ile öfkeli annesini baş başa bıraktılar.

"Bir şey olmayacak anne," dedi Leesha. "Rojer ve Dövmeli Adam'ın yanında tamamen güvende."

"O çelimsiz bir adam!" dedi Elona. "Genç adamlarla at falan süremez! Ayrıca bir daha soğuk algınlığına yakalanırsa sonu olur! Geçen seneki salgından sonra asla eskisi gibi olmadı."

"Bak sen," dedi Leesha şaşırmış bir şekilde. "Gerçekten umurundaymış gibi konuşuyorsun."

"Bana o tonda konuşma bakayım," diye çıkıştı Elona. "Tabii ki umurumda. O benim kocam. Eğer otuz yıldır evli olmak nasıl bir şey bilseydin, böyle şeyler söylemezdin."

Leesha atılıp cevap vermek istedi. Annesinin yıllar boyu

babasına yaptığı korkunç şeyleri, özellikle de Gared'ın babası Steave ile onu tekrar tekrar aldattığını söylemek istedi, ancak annesinin sesindeki içtenlik onu durdurdu.

"Haklısın anne, özür dilerim," dedi.

Elona gözlerini kırpıştırdı. "Haklı mıyım? Bana biraz önce 'haklı' olduğumu mu söyledin?"

"Evet, öyle söyledim," diyen Leesha gülümsedi.

Elona kollarını açtı. "Sarıl bana çocuğum, ben şu duyguyu kaybetmeden." Gülen Leesha ona sıkıca sarıldı.

"Babam iyi olacak," dedi annesine, kendisine olduğu kadar.

Elona başıyla onayladı. "Haklısın tabii. Kâbustan fırlamış gibi görünebilir ama hiçbir iblis senin şu dövmeli arkadaşının karşısında duramıyor."

"İkimiz de aynı akşam içinde birbirimize haklısın dedik ve babam buna tanık olamadı," dedi Leesha.

"Asla inanmaz," diye katıldı Elona. Gözlerini bir mendille hafifçe sildiğinde Leesha bunu fark etmemiş gibi davrandı.

"Söyle bakalım, şu Marick senin eskiden üzerine titrediğin Marick mi?" diye sordu Elona. "Birlikte Angiers'a kaçıp gittiğin adam?"

"Ben onun üzerine hiç titremedim, anne," dedi Leesha.

Elona alayla güldü. "O tıkaçotu hikâyesini seni tanımayan birisine anlat. Tüm kasaba onu istediğini biliyordu. Tabii sen harekete geçemeyecek kadar iffetliydin. Hem de nedensiz yere. Adam kurt gibi yakışıklı ve üstüne üstlük bir Ulak. Bu her kadın için yeterli bir erkektir. Adamın Gared'ı neden kıskandırdığını sanıyorsun?"

"Her şey Gared'ı kıskandırıyordu anne," dedi Leesha.

Elona başıyla onayladı. "Tıpkı babası gibi. Tutkularıyla yaşayan basit adamlar." Dalgın bir şekilde gülümsedi. Leesha onun Steave'i, yani ilk aşkını düşündüğünü biliyordu. Steave, Ormancı Çukuru'nda salgın hastalık baş gösterdiğinde ve muhafazalar bozulduğunda geçen yıl ölmüştü.

"Benim, yolda tanıdığım Marick de o kadar farklı değildi," dedi Leesha.

"Ve Otacı numaralarını kullanıp onu kendinden uzakta tut-

tun," diye tahminde bulundu Elona. "Sonra da kimsenin haberi olmadan zevkine bakacağına bu mükemmel fırsatı teptin." Bu doğruydu. Leesha, Marick'in yiyeceğine gizlice ilaç katarak yolda kendisinden faydalanamayacak kadar iktidarsız kalmasını sağlamıştı.

"Sanki sen öyle yapardın?" dedi Leesha, sesindeki öfkeyi saklayamayarak.

"Evet," dedi Elona. "Hem niye yapmayayım ki? Etekler yukarı kalkıyorsa bir sebebi vardır. Ayrıca kadınların da aşağı taraflarında ihtiyaçları vardır, tıpkı erkekler gibi. Kendine yalan söyleyip sanki öyle değilmiş gibi davranmaktan vazgeç."

"Bunu biliyorum anne," dedi Leesha.

"Tabii biliyorsun," diye katıldı Elona. "Ama yine de iç eteğini kapalı tutup, kendini bundan mahrum bırakmanın seni kahraman yaptığını sanıyorsun. Kendi ihtiyaçlarını anlayamadan, Çukur'daki herkesi nasıl tedavi edebiliyorsun şaşıyorum doğrusu."

Leesha sustu. Annesinin, onun düşüncelerini okumak konusunda rahatsız edici bir tarzı vardı.

"Diğer taliplerin kasabada değilken, gidip Marick'le bir konuşmalısın," dedi Elona. "Başından, onu olgunlaştıracak yıllar ve trajediler geçti. Sonunda da bir kahraman olarak ortaya çıktı. Dışarıdaki halk onu göklere çıkarıyor. Belki de artık senin dişine uygun kıvama gelmiştir."

"Bilmiyorum..." dedi Leesha.

"Ah, hadi git!" dedi Elona. "Odasına bir tabak yemek götürüp konuş. Bu gece onun koynuna girmek zorunda değilsin." Gülümseyip göz kırptı. "Tabii bunu yapsan bence daha iyi olurdu, böylece yarın sabah çıkacak sorunları düşünüp kendine dert etmek yerine geceyi çok daha verimli bir şekilde geçirebilirdin, ama neyse."

Leesha kendine engel olamayarak güldü ve annesine tekrar sarıldı.

Birkaç kez grupça ya da tek başlarına katledilmiş insanların

görüntüleriyle karşılaştılar. Gece üzerlerine çöktüğünde, nüvelikler tarafından parçalanmışlardı.

Dövmeli Adam her seferinde lanet okudu ve Alacakaranlık Dansçısı'nı daha da sert mahmuzladı. İlk manzaradan sonra hiç durmamıştı. Onu izleyen diğerleri, hatta Gared ile Cutterlar bile tecrübesiz binicilerdi ve Dövmeli Adam'ın arkasında kalıyorlardı. Ne var ki o bunu umursamadı. Yolda, Ahmann Jardir tarafından evlerinden edilmiş mülteciler vardı. Bu adama bir zamanlar dostu diyerek aptallık ettiğini düşünen Dövmeli Adam, gece bastırmadan önce bulabildiği kadar mülteciyi koruma altına almaya kararlıydı.

Ama kaybedilen her hayat için Jardir'i sorumlu tutacaktı.

Bir saatten uzun süren bir yolculuktan sonra büyük bir mülteci grubuyla karşılaştı. Gökyüzü, batmakta olan güneşle birlikte çeşitli renklere boyanmıştı ama insanlar hâlâ muhafazaları üzerinde çalışmaktaydı. Tahta parçalarının üzerine sihirli semboller çizmişlerdi ama güven altına almaları gereken bölge düzgün bir şekil oluşturmuyordu ve ağları doğru hizada değildi.

Dövmeli Adam muhafaza ağının ucuna kadar dörtnala sürdüğü Alacakaranlık Dansçısı'nı durdurdu ve muhafaza kutusuyla birlikte aşağı indi. İnsanlar onu gördüklerinde haykırdılar ama o bu haykırışları duymazlıktan gelerek muhafazaları incelemeye koyuldu.

"Bu o," dedi bir Muhafazacı, diğerine. "Kurtarıcı." Dövmeli Adam umursamamaya, koyulduğu işe yoğunlaşmaya devam etti. Bazı muhafazalar tesr dönmüş ya da diğerleriyle doğru hizaya oturtulmamıştı ama çoğunu kömür kalemiyle düzelten Dövmeli Adam, bazı tahtaları ters çevirip, üzerlerine yeni muhafazalar çizdi.

Etrafında bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Birbirlerine tutunan ve onun dövmeli ellerine, kapüşonunun altına bakmaya çalışan insanlar, bir yandan da fısıldaşıyorlardı. Kimse ona yaklaşmaya cüret edemediğinden, Dövmeli Adam işi yarıda kesilmeden çalışmaya devam etti. Sonunda ona eşlik eden yol arkadaşları atlarıyla yanına vardıklarında, Erny beceriksizce atından inip yardım etmeye koyuldu. Rojer ile diğerleri ise onlarla kalabalık arasında korumacı bir şekilde pozisyon aldılar.

"Kurtarıcı!" diye çığlık attı bir kadın. Dövmeli Adam o tarafa şöyle bir attığında, kadının kendisine ulaşmaya çalıştığını, ancak Gared'ın ağaç kütüğü gibi kollarını aşamadığını gördü. İşine geri döndü.

"Lütfen!" diye haykırdı kadın. "Kız kardeşim hâlâ yolda!"

Dövmeli Adam bunu duyduğunda keskin bir hareketle başını çevirdi. "Muhafaza işini devral," dedi Erny'ye. "İhtiyacın olan tüm Muhafazacıları topla. Birkaç okçuyu yanında bırakıp karanlık çökene kadar işini bitirmeni sağlayacağım." Erny yutkundu ama başıyla onaylayıp, diğer mültecilerle birlikte geride duran Rizonlu Muhafazacılara seslendi.

"Bırak kadını," dedi Dövmeli Adam, Gared'a. Gared hemen bu talimata uydu ve kadın ilerleyip Dövmeli Adam'ın önünde dizleri üzerine düştü. Ayaklarına sarıldı.

"Lütfen, Kurtarıcı," dedi. "Kız kardeşimin hamileliği ata binemeyecek kadar ilerledi. O ve yaşlılar gruba ayak uyduramadıkları için, kocalarımız onlarla yavaşça ilerleyip bana çocuklarla yola devam etmemi söylediler."

"Ve hâlâ buraya ulaşamadılar," diye bitirdi Dövmeli Adam kadının sözünü.

"Neredeyse karanlık çökecek," dedi kadın, onun ayaklarına kapanmış halde ağlayarak. "Lütfen Kurtarıcı, kurtarın onları."

Dövmeli Adam eğildi, kadının çenesine elini koydu ve onu kibarca ayağa kaldırdı. "Ben Kurtarıcı değilim," dedi. "Ama yemin ederim, eğer yapabilirsem ailenizi kurtaracağım."

Gared'a döndü. "İki okçu seçip, muhafazaları bitirirken Erny ile kalın," dedi. "Geri kalanımız benimlesiniz." Gared başıyla onayladı ve bir-iki dakika sonra kamptan fırtına gibi çıktılar.

Onları bulduklarında karanlık çökmüştü. Çaresiz kadının söylediği gibi beş kişiydiler. Minik, üstünkörü yapılmış bir muhafaza çemberinin içinde ayakta duruyorlardı ve etraflarında düzinelerce nüvelik vardı. Ateş iblisleri alev püskürtüyor, rüzgâr iblisleri gökyüzünden aşağı pike yapıyordu. Bir kaya iblisi bile gelmişti. Diğer iblislerin üzerinde bir heyula gibi yükseliyordu.

İblisler ne zaman darbe indirse, muhafaza ağı parlayarak canlanıyordu. Rojer, ağın içindeki delikler görebiliyordu. Bu delikler, bir iblisin içinden geçebileceği büyüklükteydi.

İki genç adam o deliklerin önünde duruyor, gelen iblisleri sabanlarıyla geri püskürtmeye çalışıyorlardı. Yaşlı bir çift ise, geride kalmalarının nedeniyle uğraşıyordu.

Çemberin merkezindeki genç kadın, doğum yapıyordu.

Hırlayan Dövmeli Adam aygırını mahmuzlayıp, atlı grubun önünde ileri fırladı. Bir kenara attığı cüppesi arkasından yere süzüldü. Gared ile Cutterlar da haykırarak onun peşinden giderken, muhafazalı baltalarını ortaya çıkardılar.

Dövmeli Adam, Alacakaranlık Dansçısı'nı doğrudan kaya iblisinin üzerine sürdü ve atın kafasına takılı olan muhafazalı metal boynuzlar gürültüyle iblisin karın bölgesindeki siyah zırha darbe indirdi. İblis geriye savrulurken Dövmeli Adam atından atladı ve yaratığın boynuzlarından birini yakalayarak nüveliği yere çaldı. Muhafazalı yumruklarıyla boğazına tekrar tekrar darbe indirdi.

Bir anda tekrar ayağa kalkarak bir ateş iblisinin üzerine çullanıp alt çenesini dibinden söktü. Cutterlar da bu arada ona yetişmişti. Alevleri muhafazalı kalkanlarıyla karşılayıp, sanki kereste kesiyorlarmış gibi iblislere hücum ettiler.

Wonda ile okçular ise değişik bir iş üzerindeydiler. Birkaç metre geride atlarını durdurup, gözlerini gökyüzünü dolduran rüzgâr iblislerine çevirmişlerdi. Derimsi vücutlarına saplanan tüylü oklarla yaratıklar birer birer yere düşüyordu.

Rojer atından kayarak indi ve okçuları ardında bırakırken kemanını eline aldı. Küçük çembere doğru koşarken çalmaya başlamıştı bile. Leesha'nın görünmezlik pelerinleri gibi, müziği onu nüveliklere karşı görünmez kılmıştı ama yavaş hareket etmesi gerekmiyordu. Bir an sonra çemberin içindeydi ve şarkısını, iblisleri aileden uzağa kaçıracak kulak tırmalayıcı notalara dönüştürmüştü.

Genç kadın, etrafta süren muharebeye aldırmadan çığlık atmaya devam ediyordu. Gece havasında, iblislerin siyah kanları uçuşmaktaydı. Kızın ailesi onu rahatlatabilmek için ellerinden

geleni yapsa da, beceriksiz hareketlerinden belliydi ki, çocuk doğurtma konusunda herhangi bir fikirleri yoktu.

"Yardıma ihtiyacı var!" diye haykırdı Rojer. "Onu bir Otacı'ya yetiştirmeliyiz!"

Dövmeli Adam savaştığı iblislerden ayrıldı ve bir anda Rojer'in yanına geldi. Üzerinde sadece peştamalı, dövmeleri ve iblis kanı vardı. Rizonlular ondan korkuyla uzaklaştılar ama kız, bunları fark edemeyecek kadar acı içindeydi.

"Şifalı ot kesemi getir," dedi Dövmeli Adam, kızın yanına diz çöküp şaşırtıcı yumuşaklıktaki dokunuşuyla onu incelerken. "Suyu gelmiş ve kasılma sıklığı artmış. Onu Otacı'ya götürecek zamanımız yok."

Rojer, Alacakaranlık Dansçısı'na doğru koştu ama aygır, vahşi bir öfke içerisindeydi. Hayvan iki ateş iblisini kar ve çamurun içine gömerken Rojer, muhafazalı pelerinini vücuduna sarıp tekrar kemanını aldı. Rojer'in özel sihri nüvelikleri olduğu gibi, hayvanı da etkiliyordu. Ama Rojer değerli ot kesesini alırken at da sakince bekler hale geldi.

Dövmeli Adam keseyi alınca şifalı otları çabucak toz haline getirdi ve onları suyla karıştırdı. Kızın ailesi gerilemiş, manzarayı dehşet içinde seyrediyorlardı. Cutterlar etraftaki tüm iblislerin felaketini getirmekle meşgullerdi.

Dövmeli Adam iksirini inleyen kadının dudaklarına götürürken, Rojer tedirgin bir sesle, "Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

"Ulak eğitimim sırasında bir Otacı'ya altı ay boyunca çıraklık yaptım," dedi Dövmeli Adam. "Nasıl yapıldığını gördüm."

"Gördün mü?!" diye sordu Rojer.

"Bu işi sen mi yapmak isterdin?" dedi Dövmeli Adam ona bakarak. Beti benzi atan Rojer başını iki yana salladı. "Öyleyse lanet kemanını çal ve ben çalışırken iblisleri uzakta tut." Rojer yayını tekrar keman tellerine dayadı.

Saatler sonra, muharebenin gürültüsü çoktan sönüp bitmişken, gecenin dinginliğinde tiz sesli bir ağlayış duyuldu. Rojer çığlık atmakta olan bebeğe bakıp gülümsedi.

"Artık insanlar sana Kurtarıcı* dediklerinde bunu reddedemeyeceksin," dedi.

Dövmeli Adam ona dönüp kaşlarını çattığında Rojer kahkaha attı.

Leesha, üstü tüten tepsiyi Smitt'in hanının merdivenlerinden yukarı taşıdı. Kalbi tedirgince atıyordu. Daha önce iki kez kendini Marick'e vermeyi düşünmüştü. Adamın yakışıklı ve zeki olduğunu da inkâr edemezdi. Bu iki seferde de, Marick'in karakteri kritik anlarda açık vermiş, Leesha'nın zihninde onun, kendi ihtiyaçlarını Leesha'nın ihtiyaçlarının önüne koyduğu izlenimini yaratmıştı. Tabii Leesha'nın ihtiyaçlarını hiç düşünmüşse...

Ama Leesha'nın annesi yine haklıydı. Aslında sezgisini insanları yerden yere vurmak için kullansa bile çoğu zaman söylediklerinde haklılık payı olurdu. Leesha yalnızlıktan artık bıkmıştı ve artık anlamıştı ki, Arlen o yeri asla dolduramayacaktı. Rojer'i de o gözle görebilmeyi arzulamıştı ancak bu imkânsızdı. Rojer'i seviyordu ama onunla aynı yatağı paylaşma isteği yoktu. Marick, Rizon Kalesi'nin insanlarına, ihtiyaç anında güvenilebilecek birisi olduğunu kanıtlamıştı. Belki de geçmişteki hatalarının ötesine bakma vakti gelmişti.

Kıyafetindeki kırışıklıkları çekiştirip düzelttikten sonra kendini aptal gibi hisseden Leesha, adamın kapısını çaldı.

"Aa?" diye sordu Marick, kapıyı açarken. Üzerinde gömleği yoktu ve teni nemliydi. Odasındaki ılık su küvetinden yeni çıkmıştı. Leesha'yı gören gözleri büyüdü.

"Rahatsız etmek istememiştim," dedi Leesha. "Sadece uyumadan önce sıcak bir yemek istersin diye düşündüm."

"Ah, evet, teşekkür ederim," diyen Marick gömleğini yakalayıp üzerine geçirdi. O bunu yaparken Leesha gözlerini kaçırdı, ancak Marick'in kaslı vücudunun görüntüsü zihninde kaldı.

Tepsiyi alan Marick, yemeği yatağın yanındaki küçük masa

*"Kurtarıcı" sözcüğü, orijinal metinde kullanılan "Deliverer" sözcüğünün çevirisidir. "Deliver" fiili, İngilizcede "çocuk doğurtmak" anlamında da kullanılır –ç.n.

ve sandalyeye götürürken kokusunu içine çekti. Kapağı kaldırdığında ortaya kendi suyu hâlâ üzerinde olan sıcak eti çıkardı. Yanında baharatlı patates ve taze yeşillik de vardı.

"Kurtarıcı Çukuru'ndaki yiyecekler yakında azalacak," dedi Leesha. "Ama Smitt'in deposundakiler en azından bu gecelik yetecektir."

"Bir yatak bile yeterince mükemmel. Özellikle de iki haftadır karda uyuduktan sonra," dedi Marick. "Bu ise Yaratıcı'nın kendisinden gelen bir hediye sanki." Eti iştahla yemeye başladığında, Leesha onun kendisinin hazırladığı yemeği bu şekilde yemesinden garip bir tatmin duydu. Bu duyguyu uzaktan hatırlıyordu. Gared'la sözlü olduğu zamanlarda, ilk kez ona yemek yaptığı zaman böyle hissetmişti. Sanki aradan yüz yıl geçmiş gibi geliyordu. Bir başka hayattan, bir başka anı.

"Çok lezzetliydi," dedi Marick yemeği bitirip ağzını koluyla silerken.

"Senin yaptıkların için küçük bir teşekkürdü," dedi Leesha. "O insanları ihtiyaçları olduğu anda güvene ulaştırdığın için."

"Senin ihtiyaç anında sana karşı başarısız olmama rağmen mi?" diye sordu Marick. Leesha ona şaşkınca baktı.

"Geçen yıl," dedi Marick. "Salgın hastalık Çukur'a musallat olup da senin eve gitmen gerektiğinde. Yardımım için senden... adil olmayan şeyler istemiştim."

"Marick..." diye başladı Leesha yumuşak bir sesle.

"Hayır, konuşmama izin ver," dedi Marick. "İlk defa Angiers yoluna çıktığımızda sana öylesine hayran kalmıştım ki, bir yıl içinde ilk çocuğumuzu büyütmeye başlarız diye düşünmüştüm. Ama çadırdayken, yanında... erkek olamadığımda, ben..."

"Marick..." dedi Leesha bir kez daha.

"Bu beni çılgına çevirdi," dedi Marick. "Senden uzaklaşmam gerektiğini hissettim ama bunu yaptığımda seni kafamdan çıkaramadım. Başka... başka kadınlarla yattığımda bile." Bakışlarını kaçırıp uzaklara baktı.

"Ama seni tekrar gördüğümde," diye devam etti, "öyle... sertleştim ki geçmiş başarısızlığımı, başka bir şey bunu engellemeden onarmak istedim. Bu sana haksızlıktı, özür dilerim."

Leesha elini Marick'in koluna koydu. "Ben çocuk değilim,"

dedi. "Başına gelenlerden en az senin kadar ben de sorumluyum." Marick'in tahmin edebileceğin çok daha doğruydu bu ve o anda Leesha, yaptıkları konusunda dehşete düştü. O anda öyle doğru ve kahramanca gelmişti ki... Ama gerçek şuydu ki, adamın yemeğine ilaç katıp onu kendi amacı için kullanmış ve onu yıllar boyunca yaralı bir anıyla baş başa bırakmıştı. Belki de Rojer haklıydı. Kendisi, sandığından da fazla benziyordu annesine.

"Bunu söyleyerek kibarlık yapıyorsun," dedi Marick onun kolunu sıkarak. "Ama sen de, ben de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Evine dönebildiğin için memnunum," diye ekledi. "Ve bunu yaparken namusunu kaybetmek zorunda kalmadığın için."

Leesha ona doğru eğilmekteydi, ama bu sözleri duyunca bir anda irkilip geri çekildi. Çünkü aslında bu yolculuk onun namusuna mal olmuştu. Doğru dürüst bir koruma olmadan yola çıktığı için haydutlar tarafından iğfal edilmişti. Hepsi, Marick'in başkalarının ihtiyaçlarından önce kendisininkini düşünmesi ve sabırsızlığı yüzündendi.

Marick, onun ruh halindeki değişimi fark etmemiş gibi görünüyordu. Kıkırdayıp kafasını iki yana salladı. "Şimdi Çukur'u nasıl yönettiğine bir türlü inanamıyorum. Tüm erkeklerin bakışlarını üzerine çeken o yumuşak kıza ne oldu? Bir gecede Kocakarı Bruna'ya dönüşmüşsün. İddiasına girerim nüvelikler bile senden korkuyordur."

Kocakarı Bruna mı? İnsanlar onu öyle mi görüyordu? Kabadayılık yapıp kasabadaki herkesi korkutan yalnız karga diye mi? Namusu elinden alındığında, Leesha buna mı dönüşmüştü?

Annesi de bu değişimi hissetmişti. *Bir şekilde o işin olmuş olma vakti gelmişti,* demişti Elona, *artık aklını başına toplamışsındır umarım.*

Leesha zihnini temizlemek için kafasını salladı. Marick'le paylaştıkları anın kayıp gittiğini hissetmişti. "Şimdi planların ne?" diye sordu. "Yolda hayatta kalanları kurtarmamız için yardım edecek misin? Yoksa mülteci grubunu alıp doğrudan Angiers'a mi gideceksin?"

Marick ona şaşkınlıkla baktı. "İkisi de değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Leesha.

"Rizonlular güvende olduklarına göre işime geri dönmenin vakti geldi," dedi Marick. "Dükün Krasia saldırısından haberdar olması gerekiyor ve o insanların beni yeterince yavaşlatmalarına izin verdim."

"Yavaşlatmak mı?" diye sordu Leesha. "Hayatları sana bağlıydı!"

Marick başıyla onayladı. "İnsanları yolda korumasız bırakamazdım, ama artık korunacak yerleri var. Ben Rizonlu değilim. Onlara karşı daha fazla sorumluluğum yok."

"Ama Kurtarıcı Çukuru bu kadar fazla insanı barındıramaz!" diye haykırdı Leesha.

Marick omuz silkti. "Düke söylerim. Onun sorunu olsun."

"Onlar sorun değil Marick, onlar insan!" dedi Leesha.

"Ne yapmamı bekliyorsun ki?" diye sordu Marick. "Hayatımın geri kalanını onlara bakmakla mı geçireyim? Bu Ulakların işi değildir."

"Ah, birlikte çocuk büyütmediğimize memnun oldum o zaman," diye çıkıştı Leesha. "Yatağının keyfine bak, Ulak." Tepsiyi aldı ve odadan çıktı. Kapıyı arkasından şiddetle vurmayı ihmal etmemişti.

"Ne yapacağız?" diye sordu Smitt. Marick'in mültecileri Kurtarıcı Çukuru'nda bırakıp sabah erkenden tek başına yola çıkacağı haberi üzerine Leesha kasaba konseyini toplamıştı.

"Onları içeri alacağız, tabii ki," dedi Leesha. "Evlerimizi onlara açıp, kendi evlerini inşa etmelerine yardım edeceğiz. Bu insanları yiyeceksiz ya da barınaksız bırakamayız."

"Büyük muhafaza bu kadar yeni evi taşıyamaz," dedi Smitt.

"Öyleyse bir başkasını inşa ederiz," dedi Leesha. "Çalışacak neredeyse iki bin kişi var ve miller boyu uzanan bir orman da hemen yanı başımızda."

"Muhafazaları bozmak gibi olmasın ama," dedi Darsy, "kışın ortasında bu kadar kişiyi nasıl besleyeceğiz? Eğer daha fazlası gelirse, çok geçmeden kar yemeye başlayacağız."

Leesha da bir süredir aynı sorunu düşünüyordu. "Çukur'daki her genç kadın artık yay kullanabiliyor. Onları avcılık işine, oğlanları da kapancılık işine veririz."

"Bu da bir yere kadar," dedi Vika.

Leesha başıyla onayladı. "Mantarotu sert ve acı olabilir ama yeterince besleyicidir. Ayrıca neredeyse her yerde biter ve tüm yıl ortalıktadır. Daha küçük çocukları bunları toplama işine verelim, ben de onları topluca pişirip baharatlama işini bir düşüneyim. Eğer bu da yetmezse, yenilebilir ağaç kabukları ve hatta böcekler bile açlıktan ölmek üzere olanların mideleri doldurabilir."

"Otlar ve böcekler mi?" diye sordu Elona. "İnsanlara böcek yemelerini mi söyleyeceksin?"

"Onların açlıktan ölmemelerini sağlamaya çalışıyorum anne," dedi Leesha. "Eğer önlerine oturup örnek olsun diye böcek yemek zorunda kalırsam, bunu da yaparım."

"Senin için hava hoş," dedi Elona. "Ama benim de bunu yapacağımı sanma."

"Senin de oynayacak bir rolün olacak," dedi Leesha.

Elona ona baktı. "Yoldan gelen her başıboşu içeri davet edip de evimi bir hana çevirmeyeceğim."

Leesha bıkkınlıkla nefes verdi. "Karanlık bastırıyor anne. En iyisi eve dön. Sabah konuşuruz."

Diğerleri bunu toplantının bitişi olarak algıladı ve Elona'nın peşinden çıktılar. Leesha'yı Stefny ile birlikte baş başa bırakmışlardı.

"Yüzünü asma," dedi Stefny. "Eminim annen de kendi rolünü üstlenmeye hevesli olacak, evini en büyük aletlere sahip olan Rizonlu adamlara açacaktır."

Leesha ona öfkeyle baktı. "Benim annem bu köyde evlilik yeminini bozan tek kadın değil," diye hatırlattı. Stefny'nin şimdi neredeyse yirmi yaşında olan en küçük oğlu Keet'in babası Smitt değil, köyün bir önceki rahibi olan Michel'dı. Smitt ve kasabanın geri kalanı bunu hâlâ bilmiyordu ancak çocuğa ebelik etmiş olan Bruna gerçeği en başından beri biliyordu.

"Bruna'nın sırlarının onunla birlikte öldüğünü sanma hatasını yapma," diye uyardı Leesha. "İkiyüzlülüğünü kendine sakla."

Beti benzi atan Stefny süklüm püklüm başını salladı. Leesha,

kadının odadan kaçışını eğlenerek izledi ve birden, ağzından çıkanların Bruna'nın ağzından çıkanlara oldukça benzediğini fark etti.

Marick'in geride yüzüstü bıraktığı insanların tezahüratları arasında atına atlayıp gitmesinin üzerinden bir haftadan fazla geçmişti ki, Dövmeli Adam ve Rojer geri döndü. Erny ile Cutterlar ilk birkaç gün içinde kasabaya geri dönerek yanlarında mülteci grupları getirmişlerdi. Ancak Dövmeli Adam ve Rojer daha da ilerlemiş, Çukur'a gelen herkes onlarla nasıl karşılaştıkları konusunda hikâyeler anlatmışlardı.

Leesha, Arlen ve Rojer ile gurur duyuyordu ama onlar geri dönene kadar o kadar çok insan gelmişti ki, hepsini besleyemeyeceğini düşünerek umutsuzluğa düşmüştü. Onlara ot ve böcek verse bile.

"Cesaret edebildiğimiz kadar Rizon'a yaklaştık," dedi Rojer geri döndükleri gün, Leesha'nın kulübesinde sıcak çay içerken. "Sanırım normal yolu takip eden herkesi bulduk, ama yoldan değil de araziden gelmeyi tercih eden insanların da olması mümkün. Krasialılar şehre sağlamca yerleşmişler ve yola sürekli devriyeler gönderiyorlar."

"Bu geçici bir şey," dedi Dövmeli Adam. "Çok geçmeden tekrar harekete geçeceklerdir."

"Lanet çöllerine doğrudur umarım," dedi Rojer.

Dövmeli Adam başını olumsuzca salladı. "Hayır. Lakton'u işgal edecekler ve sonra kuzeye yönelecekler. Doğrudan, Çukur'a."

Yüzünün buz tuttuğunu hisseden Leesha, Rojer'in de hasta gibi göründüğünü fark etti.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu.

"Krasialıların inanışına göre, Kaji, yani ilk Kurtarıcı, Krasia'nın kabilelerini birleştirip, çölü aşıp, kuzeydeki diyarları fethetmek için yirmi yıl harcamış," dedi Dövmeli Adam. "Buna Sharak Sun, yani Günışığı Savaşı adını vermiş. İşgal ettiği yerlerden topladığı insanları da Sharak Ka'ya, yani iblis soyuna karşı verilecek olan büyük kutsal savaşa karşı kullanmak üzere or-

dusuna katmış. Eğer Ahmann Jardir kendisinin geri dönen Kurtarıcı olduğunu düşünüyorsa, aynı yolu izlemeye çalışacaktır."

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Leesha.

"Savunmalar inşa etmeliyiz," dedi Dövmeli Adam. "Her santim için onlarla savaşmalıyız."

Leesha başını iki yana salladı. "Hayır. Buna destek vermem. Öldürmekten bahsettiğin kişiler iblisler değil, Arlen. Onlar insan."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi Dövmeli Adam. "Benim Krasialı dostlarım var Leesha! Aynı şeyi sen söyleyebilir misin?" Leesha ona şok içinde baktı ama çabucak toparlanıp başını iki yana salladı.

"Şundan şüphen olmasın," dedi Dövmeli Adam, ses tonu daha alçaktı ama ateşinden bir şey kaybetmemişti. "Krasialılar kuzeyde yaşayan herkesin, kendi aralarındaki en alçak insandan bile daha aşağılık olduğuna inanıyorlar. Kendi amaçları doğrultusunda kullanabilecekleri liderlere merhamet gösterebilirler, ama sıradan insanlara böyle tahammül göstermeyeceklerdir. Jardir'e ve Evejah'a kendilerini tümüyle adamaya yemin etmeyen herkesi ya köleleştirecek ya da öldürecekler. Savaşmak *zorundayız*."

"Angiers'a geri çekilebiliriz," dedi Leesha. "Şehir surları içinde saklanabiliriz."

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Onlara herhangi bir alan bırakamayız. Bu insanları tanıyorum. Eğer korku gösterip geri çekilirsek bizi zayıf görecek ve saldırılarını daha da sertleştireceklerdir."

"Yine de bundan hoşlanmıyorum," dedi Leesha.

Dövmeli Adam omuz silkti. "Senin hoşlanıp hoşlanmaman önemli değil. İyi haber şu ki, savaşma yaşına gelmiş en fazla altı bin savaşçıları olduğunu sanıyorum. Kötü haber ise, o savaşçıların en kötüsü, üç Cutter ile başa baş dövüşebilir. Ayrıca hareket etmeye hazır olduklarında Rizon'dan da binlerce köle askeri ordularına katmış olacaklar."

"Buna karşı nasıl savaşacağız?" dedi Rojer.

"Birlikle," dedi Dövmeli Adam. "Haberleşme hatları hâlâ

açıkken, Lakton ile görüşmelere başlamalıyız. Ayrıca Angiers ve Miln düklerine istida vererek, farklılıklarını bir kenara bırakıp ortak bir savunma oluşturmalarını sağlamalıyız."

"Miln dükünü tanımıyorum," dedi Rojer. "Ama Rhinebeck'in sarayında büyüdüm, ustam Arrick onun teşrifatçısıyken. Rhinebeck, Dük Euchor ile olan farklılıklarını bir kenara bırakmak yerine, nüveliklerle olan farklılıklarını bir kenara atmayı tercih eder."

"Öyleyse onu bizzat ikna etmemiz gerekiyor," dedi Leesha. Dövmeli Adam'a baktı. "Hepimiz."

Dövmeli Adam iç geçirdi. "Lakton'a gitmesem iyi olacak zaten. Orada pek hoş karşılanmayacağım."

"Öyleyse hikâye doğru mu?" diye sordu Rojer. "İskelebaşları seni öldürmeye mi çalıştılar?"

"Yarım yamalak da olsa," dedi Dövmeli Adam.

Rojer o gece müzik sahnesinde oturuyor, hâlâ Nüvelik Mezarlığı'nın üzerinde kurulmuş çadırlarda yaşayan yüzlerce mülteciyi rahatlatmak için şarkılarını çalıyordu. Çoğu müzik sahnesinin yakınına sürüklenmiş ve büyük muhafazanın ılık parlayışının zevkini çıkarırken Rojer'in büyüsüne kapılmıştı. Rojer'in müziği, parçalanmış hayatlarının gerçeğini unutturarak, onları kısa bir süreliğine de olsa uzak yerlere götürmüştü.

Hiç yeterli bir hediye olmadığı belliydi, ama Rojer'in verebileceği tek şey buydu. Jonglör maskesini yüzünde tutuyor, bu sayede içten içe hissettiği kasveti görmelerini engelliyordu.

Müziğini bitirdiğinde Rahip Jona onu bekliyordu. Kutsal Adam gençti, daha otuz yaşında bile değildi ama Çukur'da yaşayanlar tarafından sevilirdi. Mültecilerin ihtiyaçlarına cevap verme konusunda ondan daha sıkı çalışan kimse yoktu. Yiyecek ve barınak dağıtımının yapılmasını organize etmek dışında, Rahip, mülteciler arasında yürüyüp onların isimlerini öğreniyor, onlara yalnız olmadıklarını hatırlatıyordu. Bir yandan ölüler için yapılan dualarda başı çekerken, diğer yandan da kimsesiz çocuklara bakacak insanları buluyor, trajedinin bir araya getirdiği âşıkları evlendiriyordu.

"Bunu yaptığın için sana teşekkür ederim," dedi Jona. "Senin kemanını çalışını izlerken insanların içlerinin rahatladığını hissedebiliyorum. Kendiminkinin de tabii."

"Eğer başka bir yerde bana ihtiyaç olmazsa, her akşam çalacağım," dedi Rojer.

"Yaratıcı seni korusun," dedi Jona. "Müziğin onlara büyük güç veriyor."

"Keşke bana da verebilseydi," dedi Rojer. "Bazen düşünüyorum da, benim için tam tersini yapıyor."

"Saçmalık," dedi Jona. "Ruhun gücü bitebilecek bir şey değildir. Bir kişi güç kazanırken bir diğerinin bunu kaybetmesi gerekmez. Yaratıcı hepimize güç ve zayıflık bahşetmiştir. Sana kendini zayıf hissettiren nedir evladım?"

"Evlat mı?" diye güldü Rojer. "Ben senin izleyicilerinin bir parçası değilim, Rahip. Benim kendi kemanım var," dedi enstrümanını kaldırarak, "senin de kendi kemanın." Elindeki yayıyla Jona'nın elindeki deri kaplı Kutsal Kitap'ı işaret etti.

Rojer sözlerinin Rahip'i üzdüğünü ve adamın daha iyisini hak ettiğini biliyordu ancak kendi ruh hali karanlıktı ve Jona onu küçümsemek için yanlış vakti seçmişti. Kutsal Adam'ın kendisine bağırmasını bekledi. Buna karşılık o da bağırmaya hazır ve hevesliydi.

Ama Jona hiç sinirlenmedi. Kitabını kesesine attı ve kollarını iki yana açıp boş ellerini gösterdi. "Dostun olarak öyleyse. Ve acını anlayan birisi olarak."

"Benim acımı *sen* nasıl anlayabilirsin ki?" diye çıkıştı Rojer.

Jona gülümsedi. "Onu ben de seviyorum, Rojer. Sanırım sevmeyen bir erkekle de tanışmadım. Her gün Kutsal Ev'e okumaya gelirdi ve saatlerce konuşurduk. Onu hak etmeyen erkeklerin üzerine titrediğini gördüm. Benim de bir erkek olduğumu asla fark etmedi bile."

Rojer yüzündeki Jonglör maskesini düşürmemeye çalıştı, ancak Jona'nın ses tonundaki dürüstlük tüm savunmasını delip geçmişti. "Buna nasıl dayandın? Birisini sevmeyi nasıl bırakabilirsin ki?"

"Yaratıcı aşkı koşullara bağlı kılmamıştır," dedi Jona. "Aşk,

bizi insan yapan şeydir. Nüveliklerden ayıran şey. Karşılıksız kalsa bile, değeri vardır."

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Rojer.

Jona başıyla onayladı. "Ama Vika'mı ve çocuklarımızı daha çok seviyorum. Sevgi, ruh kadar sonsuzdur." Rojer'in omzuna elini koydu. "Onunla sahip olamadıklarına ağıt yakarak yıllarını boşa harcama. Bunun yerine, yaptığın şeylerin değerini bil. Ve eğer senin geçtiğin sınavı anlayabilecek birisiyle konuşmaya ihtiyacın olursa, bana gel. Söz veririm, Kutsal Kitap'ı çantamda bırakacağım."

Rojer'in omzuna vurdu ve yürüyerek uzaklaştı. Rojer ise, üzerinden bir yük kalkmış gibi hissetti.

Rojer geldiğinde, Leesha'nın kulübesindeki lambalar yanıyordu ve ön kapı açıktı. Muhafazalı pelerinini göz ardı etmiş olan Rojer nüvelikleri kemanıyla geride tutmuştu. Bu da Leesha'nın onu gelmeden önce duyduğu anlamına geliyordu.

Onların paylaştıkları bir alışkanlıktı bu. Leesha hep ayakta ve çalışıyor olurdu, ama uzaktan kemanın sesini duyduğunda kapıyı açık bırakırdı. Rojer onu bir kitaba gömülmüş haldeyken, nakış işlerken, şifalı ot ezerken ya da bahçesiyle ilgilenirken bulurdu.

Leesha'nın muhafazalı patikasına ulaştığında kemanını çalmayı bırakan Rojer, soğuk gecenin, uzaktan gelen iblis çığlıkları dışında oldukça sessiz olduğunu fark etti. Ama nüveliklerin seslerinin kesildiği anlarda, bir ağlayış sesi işitti.

Leesha'yı çok eski bir sallanan sandalyede, üzerinde eski bir şala sarınmış halde buldu. Bunlar genç kadının hocası Bruna'ya aitti ve Leesha şüphe içinde olduğunda hep onlara sarınırdı.

Gözleri kızarmış ve şişmişti. Elindeki buruşuk mendil ise sırılsıklamdı. Rojer ona baktığında, Jona'nın sahip olunan şeylerin değerini bilmek hakkında söylediklerini anladı. Leesha en kötü anındayken bile ona kapısını açıyordu. Genç kadının hayatındaki başka bir erkek aynısını söyleyebilir miydi?

"Bana hâlâ kızgın değil misin?" diye sordu Leesha.

"Tabii ki hayır," dedi Rojer. "Biraz atıştık o kadar."

Leesha kendini zorlayarak gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Mendilin sırılsıklam olmuş." dedi Rojer. Bileğini çevirip kıyafetinin kolundaki renkli mendillerden birini çıkardı. Mendili Leesha'ya uzattı ancak Leesha uzandığında kumaşı havaya fırlatarak sanki hiç yoktan birkaç mendil daha var etti. Onları havaya atıp tutmaya başladığında, rengârenk kumaşlardan bir çember havada dönmeye başladı. Leesha kahkahalar eşliğinde alkışladı.

Rojer'in ustası Arrick odadaki her şeyi havaya atıp tutarak gösteri yapabilirdi, ancak sakat eli yüzünden Rojer'in hiç düşürmeden havada döndürebileceği tek şey, mendillerdi. "Bir renk seç."

Leesha, "Yeşil," dedi. Rojer de onun gözlerinin göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde, yeşil mendili havada kaptı ve Leesha'ya doğru fırlattı. Sanki mendil kendiliğinden çemberin içinden fırlayıp genç kadına doğru uçmaya başlamış gibi bir görüntü ortaya çıkmıştı. Rojer geri kalan mendilleri yakalayıp tekrar kıyafetinin koluna sokarken, Leesha yüzünü kuruladı.

"Neyin var?" diye sordu Rojer.

"İblislerin bizi geceleri avlaması yeterince kötüydü," dedi Leesha. "Ama şimdi insanlar gün ışığında birbirlerini öldürüyorlar. Arlen bizim iki tarafla da savaşmamızı istiyor. Bunu nasıl destekleyebilirim ki?"

"Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum," dedi Rojer. "Eğer haklıysa, Günışığı Savaşı, istesek de istemesek de bizi bulacaktır."

Leesha içini çekti ve bahçesinin etrafındaki ısı muhafazaları evi sıcak tutuyor olsa da, şalına daha da sıkı sarındı. "Mağaradaki o geceyi hatırlıyor musun?"

Rojer başıyla onayladı. Bir önceki yazdı. Dövmeli Adam'ın onları yolda kurtardığı günden birkaç gün sonraydı. Üçü yağmurdan korunmak üzere mağaraya girmişler ve oradayken, Leesha, Rojer ile Dövmeli Adam'ın onları soyup Leesha'ya tecavüz eden haydutları öldürdüklerini öğrenmişti. Bunun üzerine Leesha oldukça kızmış ve onlara katil demişti.

"Sen ve Arlen'a neden o kadar kızdığımı biliyor musun?" diye sordu Leesha. Rojer başını iki yana salladı. "Çünkü o adamları isteseydim öldürebilirdim." Kıyafetinin cebine uzanan Leesha, üzerine yeşil bir karışımın sürülmüş olduğu ince bir iğne çıkardı.

"Bu iğneleri delirmiş hayvanların acısına son vermek için taşıyorum," dedi Leesha. "Onları elbisemin cebinde taşıyorum çünkü ot kesesinde bırakmak ya da önlüğüme koymak çok tehlikeli. Hiçbir erkek bunlardan birine dayanamaz. Bir çizik bile, o adamı öldürmeye yeterlidir."

"Bundan böyle senin etrafındayken dilime hâkim olacağım," dedi Rojer, ama Leesha gülmedi.

"Haydutların liderine kör edici tozu fırlattığımda bunlardan biri diğer elimdeydi," dedi Leesha. "Eğer dilsiz olanı beni tuttuğunda onu bununla şişleseydim, liderleri kendine gelemeden ölmüş olurdu ve onu da şişleyebilirdim."

"Ve ben de üçüncüsünü halledebilirdim," dedi Rojer. Boş elini kaldırdığında bir bıçak ortaya çıktı. Çabuk bir hareketle bıçağı döndürüp havaya sapladı. "Öyleyse neden yapmadın?"

"Çünkü bir nüveliği öldürebilirsin," dedi Leesha, "ama bir insanı öldürmek başka bir şey. Kötü biri olsa bile... Aslında bunu yapmak istedim. Bazen geriye dönüp baktığımda bunu yapmış olmayı da diliyorum. Ama yapma zamanı geldiğinde, yapamadım."

Rojer elindeki bıçağa bir anlığına baktı, sonra iç geçirip onu ön kolundaki özel bölmeye geri koyarak düğmesini iliklediği.

"Sanırım ben de yapamazdım," diye itiraf etti üzgünce. "Beş yaşındayken bıçak oyunlarını öğrendim ama bu sadece oyun. Şimdiye kadar kimsenin derisine tek bir çizik bile atmadım."

"Bunu yapamayacağımı anladığımda ve beni yere yatırdıklarında mücadele etmeyi kestim," dedi Leesha. "İlk adam kendi pantolonunu indirirken, elime tükürüp kendimi ıslattım hatta. Ama beni toprağın içinde hıçkırırken bıraktıklarında bile onları öldürmüş olmayı dilemedim."

"Onun yerine, seni öldürmüş olmalarını diledin," dedi Rojer.

Leesha başıyla onayladı.

"Usta Jaycob öldürüldüğünde ben de bunu hissetmiştim," dedi Rojer. "İntikam istemedim, sadece acının sonlanmasını istedim."

"Hatırlıyorum," dedi Leesha. "Seni ölüme terk etmem için bana yalvarmıştın."

Rojer başıyla onayladı. "Dövmeli Adam ile haydut kampına o yüzden gittim."

"Benim için mi?" diye sordu Leesha.

Rojer başını iki yana salladı. "O adamların, delirmiş atlar gibi öldürülmeleri gerekliydi Leesha. Soydukları ilk kişiler biz değildik ve sonuncusu da biz olmayacaktık. Özellikle de benim taşınabilir çemberimi aldıklarından sonra. Ama onları öldürmedik. Dövmeli Adam oraya gitti, senin atını geri çaldı, ben de çemberi aldım ve kaçtık. Biz giderken hâlâ nefes alıyorlardı."

"İblislere yem olarak," dedi Leesha.

Rojer omuz silkti. "Dövmeli Adam bölgedeki iblislerin çoğunu öldürmüştü. Onların kampına girerken etrafta hiçbir nüvelik görmedik ve şafağın sökmesine birkaç saat vardı. Onlara bize verdikleri şanstan fazlasını verdik."

Leesha iç geçirdi ama bir şey söylemedi. Rojer ona baktı. "İnsanlar hayvanları öldürmesi için neden Otacıları çağırıyor ki? Bir balta ya da çekiç de iş görür."

Leesha omuz silkti. "Sadık bir hayvanı öldürmeye kıyamıyorlardır. Ya da benim hayvanı iyileştireceğim konusunda umutları olduğundan da olabilir. Ama bazen bunu başaramıyorum ve hayvan acı içinde oluyor. İğneler çabuk ve nazik."

"Belki Dövmeli Adam da öyledir," dedi Rojer.

"Krasialılar ile savaşmamız gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Leesha.

Rojer omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama kullanmasak bile, elimizde bir iğne bulundurmamız gerekiyor sanırım."

16. Bölüm

BİR KUPA VE BİR BARDAK

D.S. 333
Bahar

Leesha, Nüvelik Mezarlığı'nda birbirleriyle karşı karşıya olan ve birbirlerinin etrafında daire çizen Wonda ile Gared'ı izliyordu. Wonda, Çukur'daki tüm kadınlardan uzun boyluydu, ancak dev Gared onu yine de gölgede bırakıyordu. Kız on beş yaşındaydı, Gared ise otuza yakındı. Ne var ki, Gared'ın yüzünde gergin bir konsantrasyon ifadesi varken, Wonda'nın yüzü sakindi.

Birdenbire fırlayan Gared kızı yakalamak üzere uzandı, ancak Wonda onun bileğini tek eliyle yakaladı, etrafında döndü ve diğer eliyle Gared'ın dirseğine bastırırken bir adım kenara çekildi. Adamın saldırısının gücünü kullanarak, onu sırtüstü yere fırlatmıştı.

"Nüve alasıca!" diye kükredi Gared.

"Aferin," diye kutladı Dövmeli Adam, Wonda'yı. Bu arada Gared'a elini uzatıp onu kaldırdı. Çukur'dakilere *sharusahk* dersleri vermeye başladığından beri, Wonda açık farkla onun en iyi öğrencisi olmuştu.

"*Sharusahk*, gücü yönlendirmeyi öğretir," diye hatırlattı Dövmeli Adam, Gared'a. "Bir nüveliğe karşı kullandığın vahşi saldırıları kullanmaya devam edemezsin."

"Ya da bir ağaca karşı," diye ekleyen Wonda, bazı kız öğrencilerden kıkırdamalar gelmesine neden oldu. Cutterlar ise öfkeyle baktılar. Çoğu, kendilerini kız öğrenciler tarafından yenilgiye uğratılmış bulmuşlardı. Hiçbir adam, buna alışkın değildi.

"Bir kez daha deneyin," dedi Dövmeli Adam. "Uzuvlarını vücuduna yakın tut ve dengeni merkezde bulundur. Ona bir açıklık verme."

"Ve sen," diye ekledi, Wonda'ya dönerek. "Kendine fazla güvenme. En zayıf *dal'Sharum* bile senin birkaç aylık eğitimine karşılık, bir ömür boyu eğitim görmüştür. Gerçek sınavın onlar olacak." Başıyla onaylayan Wonda'nın sırıtışı kayboldu. Gared'la birbirlerine eğilerek selam verdikten sonra tekrar çember çizmeye başladılar.

Dövmeli Adam, Leesha ve Rojer'e katılmak üzere geri dönerken, "Hızlı öğreniyorlar," dedi Leesha. Kendisi diğer Çukurlular gibi idman yapmıyordu ama onlar *sharukin* eğitimindeyken her gün izliyor, hızlı zihni her hareketi ezberliyordu.

Wonda bir kez daha Gared'ı sırtüstü düşürünce, Leesha başını dalgınca salladı. "Gerçekten de güzel bir sanat. Tek hedefinin sakatlayıp öldürmek olması yazık."

"Bunu icat eden insanların da bir farkı yok," dedi Dövmeli Adam. "Zeki, güzel ve hayal edilemeyecek kadar ölümcüller."

"Peki geliyor olduklarından emin misin?" diye sordu Leesha.

"Bundan en ufak bir şüphem yok," dedi Dövmeli Adam. "Her ne kadar zıddını dilesem de."

Leesha, "Dük Rhinebeck sence ne yapacak?" diye sordu.

Dövmeli Adam omuz silkti. "Onunla Ulaklık günlerimde birkaç kez karşılaşmışlığım var, ama yüreğinden geçenleri bilemiyorum."

"Bilinecek pek fazla şey yok," dedi Rojer. "Rhinebeck saatlerini üç şeyi yaparak harcar. Para saymak, şarap içmek ve kendisine bir vâris vermesi umuduyla, gittikçe gençleşen gelinlerini yatağa atmak."

"Tohumsuz mu?" diye sordu Leesha şaşkınlıkla.

"Ben olsam bunu duyulabilecek bir yerde söylemezdim," diye uyardı Rojer. "Daha azı için Otacıları asmışlığı vardır. Karılarını suçluyor."

"Her zaman öyle yaparlar," dedi Leesha. "Sanki tohumsuz olmak onları daha az erkek yapıyormuş gibi."

"Öyle yapmıyor mu?" diye sordu Rojer.

"Saçmalama," dedi Leesha, ancak Dövmeli Adam bile ona şüpheyle bakıyordu.

"Ne olursa olsun," dedi Leesha, "doğurganlık Bruna'nın uzmanlık alanlarından biriydi ve bana bunu iyi öğretti. Onu tedavi edebilirsem, gözüne girebiliriz."

"Gözüne girmek mi?" diye sordu Rojer. "Bunu başarırsan seni düşesi yapar ve vârisini de senin karnına koyar."

"Fark etmez," dedi Dövmeli Adam. "Senin şifalı otların onun tohumlarını canlandırabilse bile, bunun kanıtını görmek aylar sürebilir. Bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Kapısında bir ordu dolusu çöl savaşçısı olması gerçeğinden de mi fazlasına?" diye sordu Rojer.

"Eğer Jardir'i durdurabilmek için herhangi bir umudu olacaksa, iş o raddeye gelmeden tüm gücünü seferber etmeli," dedi Dövmeli Adam. "Ve dükler, büyük bir ikna kuvveti olmadan böyle riskler almaya yatkın adamlar değillerdir."

"Ayrıca Rhinebeck'in erkek kardeşleriyle de uğraşman gerekecek," dedi Rojer. "Eğer Rhinebeck vârissiz ölürse Prens Mickael tahta geçecek ve Prens Pether de, Yaratıcının Rahiplerinin Kılavuzu unvanına sahip. En genç olanları Thamos ise, Rhinebeck'in muhafızlarının ve Tahta Askerler'in komutanı."

"İçlerinde aklı başına getirilebilecek olan var mı?" diye sordu Leesha.

"Pek olası değil," dedi Rojer. "Asıl ilk bakan Lord Janson'ı ikna etmemiz gerekiyor bence. Prenslerin hiçbiri Janson olmadan ayakkabılarını bile bağlayamazlar. Angiers'ta, Janson'ın düzenli defterlerinde kaydı tutulmayan hiçbir şey yoktur ve dük ailesi, neredeyse her işi onun üzerine yıkmışlardır."

"Öyleyse Janson bizi desteklemezse, dük de desteklemeyecektir," dedi Dövmeli Adam.

Rojer başıyla onayladı. "Janson korkağın teki," diye uyardı. "Onu savaşa ikna etmek..." Omuz silkti. "Kolay olmayacak. Başka yöntemlere başvurmanız gerekebilir." Dövmeli Adam ve Leesha merakla birbirlerine baktı.

"Lanet olsa Kurtarıcı sensin," dedi Rojer. "Miln'in güneyindeki insanların yarısı şimdiden senin Kurtarıcı olduğunu düşünüyor. Rahiplerle yapacağın birkaç toplantı ve Jonglörler Loncası'nda uydurulacak birkaç uygun hikâyeyle diğer yarısı da buna inanacaktır."

"Hayır," dedi Dövmeli Adam. "Bunun için bile, olmadığım bir şeymiş gibi davranmayacağım."

"Olmadığını söylemek kime düşer ki?" diye sordu Leesha.

Dövmeli Adam ona şaşkın bir ifadeyle döndü. "Sen de bunu yapma lütfen. Hikâye heveslisi Jonglörler ve inançlarıyla körleşmiş Rahipler yeterince kötü ama sen bir Otacı'sın. Hastalarını tedavi eden şey bilgi, dua değil."

"Ayrıca bir muhafaza cadısıyım," dedi Leesha. "Beni öyle yapan sensin. Bilim kitaplarına, Rahiplerin Kutsal Kitap'ından fazla danıştığım doğrudur ama bilim, toprağa atılan birkaç çiziğin nüvelikleri nasıl engellediğini ya da onlara nasıl zarar verdiğini açıklamakta aciz. Bu evrende bilimin açıklayabileceğinden fazlası var. Bir Kurtarıcı'ya da yer olabilir pekâlâ."

"Ben cennetten gönderilmedim," dedi Dövmeli Adam. "Yaptığım şeylere bakılırsa... hiçbir cennet beni içine almaz."

"Çoğu, eski Kurtarıcıların tıpkı senin gibi sadece normal insanlar olduğuna inanır," dedi Leesha. "Doğru zamanda, insanların ihtiyacı olduğunda ortaya çıkan generaller olduklarına. Sırf sözcüklerin anlamı farklı yerlere çekilebilir diye insanlığa sırtını mı döneceksin?"

"Bununla alakası yok," dedi Dövmeli Adam. "İnsanlar sorunlarını çözmem için bana bel bağlamaya başlarlarsa, kendi başlarının çaresine bakmayı asla öğrenemezler."

Rojer'e döndü. "Her şey tamam mı?"

Rojer başıyla onayladı. "Atlar yüklenip eyerlendi. Hazır olduğunda gidebiliriz."

Baharın karları eritmesinin üzerinden bir aydan fazla geçmişti. Angiers'a uzanan Ulak yoluna eşlik eden ağaçlarda yeşil, taze yapraklar göze çarpıyordu. Rojer, atın üzerinde yol alırlar-

ken Leesha'ya arkadan sıkıca tutunuyordu. Pek iyi bir binici olduğu söylenemezdi ve genellikle atlara güvenmezdi. Özellikle de bir arabaya bağlı olmayanlara. Neyse ki, atın üzerine fazla yük binmemesini sağlayacak kadar ufak tefekti. Leesha ise zihnini yoğunlaştırdığı her şeyde olduğu gibi, at biniciliğinde de kısa sürede ustalaşmış, atı kendine güvenli bir şekilde yönlendiriyordu.

Angiers'a dönüyor olmalarından dolayı Rojer'in midesi allak bullaktı. Leesha ile birlikte şehri terk etmelerinin üzerinden bir yıl geçmişti. Bunu, Leesha'yı evine götürebilmek için olduğu kadar kendi hayatını kurtarmak için de yapmıştı. Geri dönmeye pek hevesli değildi. Yanında güçlü arkadaşları olsa da, Jonglörler Loncası'nın, onun hayatta olduğunu bilmesi iyi bir şey değildi.

"Şişman mı?" diye sordu Leesha.

"Ha?" dedi Rojer.

"Dük Rhinebeck diyorum," dedi Leesha. "Şişman mı? İçki içer mi?"

"İkisine de evet," dedi Rojer. "Sanki koca bir fıçı birayı yutmuş gibi görünür ve bu gerçekten pek uzak da değildir."

Leesha ona tüm sabah boyunca dük ile ilgili sorular sormuştu. Henüz adamla tanışmamış olsa da, hiç durmadan çalışan zihni, daha şimdiden bir teşhis ve muhtemel bir tedavi üzerine düşünüyordu. Rojer onun işinin önemli olduğunu biliyordu, ama sarayda yaşadığı zamanların üzerinden on yıla yakın bir süre geçmişti. Leesha'nın sorduğu sorularının çoğu, hafızasını zorluyordu ve Rojer aradan on yıl geçtikten sonra cevaplarının hâlâ doğru olup olmadığı konusunda pek bir fikre sahip değildi.

"Yatakta bazen sorunlarla karşılaşıyor mu?" diye sordu Leesha.

"Nüve aşkına, bunu ben nereden bileyim?" diye çıkıştı Rojer. "Oğlancılık yapan tiplerden değildi."

Leesha ona kaşlarını çattığında Rojer anında utandı.

"Canını sıkan ne Rojer?" diye sordu Leesha. "Tüm sabah boyunca kafan başka yerdeydi."

"Hiçbir şey," dedi Rojer.

"Bana yalan söyleme," dedi Leesha. "Bunda hiç iyi değilsin."

"Bu yol üzerinde olmamız, geçen yılı aklıma getirdi sanırım," dedi Rojer.

"Her yerde kötü anılar var," diye katıldı Leesha. Gözleri yolun iki tarafında gezdi. "Haydutların ağaçlardan atlayıp geleceğini bekleyip duruyorum."

"Yanımızda bu grup varken biraz zor," dedi Rojer. Başıyla Wonda'yı işaret etti. Kız, hafif bir ata biniyordu. Büyük yayı gerilmiş ve kullanıma hazır olarak atının eyerine iliştirilmişti. Sırtı dik ve her şeye hazır bir halde duran kızın gözleri etrafı keskince kolaçan ediyordu.

Onların arkasında Gared ağır bir ata binmekteydi. Tabii adamın devasalığı, altındaki büyük hayvanın normal boyutlarda görünmesine sebep oluyordu. Devasa baltalarının kabzaları iki omzunda asılıydı. İkisi de iyi iblis avcılarıydı ve onların yanında, ölümlü düşmanlardan korkacak fazla şey yoktu.

Ancak gün ışığında bile hepsinden fazla güven veren kişi, Dövmeli Adam'dı. Dev, kara aygırını, ilerlemekte olan ufak grubun en önünde sürüyor, boş konuşmalara katılmıyordu. Ama varlığı bile, o yakındayken kimseye bir zarar gelmeyeceğini sürekli hatırlatıyordu.

"Canını sıkan yol mu, yoksa yolun sonundaki mi?" diye sordu Leesha.

Rojer ona baktı ve kafasındaki düşünceleri bir anda nasıl okuyabildiğini merak etti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sormasına rağmen, bunu gayet iyi biliyordu.

"Geçen yıl, neredeyse öldürülecek kadar dövülmüş olarak hastaevime gelmenin nedenini hiç anlatmadın," dedi Leesha. "Ve neden muhafızlara ya da Jonglörler Loncası'na gitmediğini de söylemedin. Usta Jaycob gömüldükten sonra bile yapmadın bunu."

Rojer, Arrick'in eski ustası Jaycob'ı düşündü. Arrick öldükten sonra adam, Rojer'e bir büyükbaba gibi davranmıştı. Gidecek hiçbir yeri olmadığında onu yanına almış ve kendi itibarını bir kenara bırakıp Rojer'in kariyerini başlatmıştı. Yaşlı adam, bu iyiliği için ağır bir bedel ödemiş, Rojer'in suçu yüzünden dövülerek öldürülmüştü.

Rojer konuşmaya çalıştı, ama sesi tutuldu ve gözleri nemlendi.

"Şşş, şşş," diye fısıldayan Leesha, onun ellerini tutup kendi vücuduna daha sıkı doladı. "Hazır olduğunda konuşuruz." Rojer genç kadına yaslandı ve saçının tatlı kokusunu içine çekti. Sakinleştiğini hissediyordu.

Şehre iki günlük mesafedeydiler. Dövmeli Adam'ın Rojer ile Leesha'yı yolda ilk bulduğu yerden fazla uzakta değillerdi. Bir anda Dövmeli Adam atını çevirdi ve ağaçların içine doğru ilerledi.

Leesha da atını mahmuzlayarak hızlandı, ağaçların arasından ilerledi ve Dövmeli Adam'ın yanına geldi. İzlenebilecek doğal bir patika yoktu. İki kişi için bile fazla dardı ve sürekli yana çekilip eğilerek dallardan kendilerini sakınmaya çalışıyorlardı. Gared ise atından tamamen inip yaya olarak takip etmek zorunda kalmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Leesha.

"Senin şu karakitaplarını almaya," diye cevapladı Dövmeli Adam.

"Angiers'ta olduklarını söylediğini sanmıştım," dedi kadın.

"Düklükten bahsediyordum, şehirden değil," dedi Dövmeli Adam gülümseyerek.

Patika sonunda genişledi, ancak eğitimsiz bir göz için hâlâ fazla doğaldı. Ne var ki Leesha bir Otacı'ydı ve bitkileri her şeyden iyi bilirdi.

"Burayı sen tasarlamışsın," dedi. "Ağaçları kesip patikayı genişletmiş, sonra işini saklamışsın ki bir yol gibi gözükmesin."

"Mahremiyetime değer veririm," dedi Dövmeli Adam.

"Yıllar sürmüş olmalı!" dedi Leesha.

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Fiziksel gücümün yararları var. Gared kadar hızlı bir şekilde ağaçları devirip, birkaç atın yapabileceğinden daha kolayca sürükleyebilirim."

Gizli yolu ormanın derinliklerine doğru takip ettiler ve sonunda sola doğru meylettiğini fark ettiler. Açık patikayı gör-

mezden gelen Dövmeli Adam ise sağa döndü ve tekrar ağaçların arasına daldı. Diğerleri onu takip ettiler. Sonunda sıklaşan dalların arasından geçtiklerinde hep birlikte nefeslerini tuttular.

Orada, bir oyukta saklı olan taş duvarı gördüler. Duvar sarmaşık ve yosunla öylesine kaplanmıştı ki, çok yakınına geldikleri ana kadar görünmez kalmıştı.

"Buranın, yola bu kadar yakın olduğuna inanamıyorum," dedi Rojer.

"Ormanın içinde bunun gibi yüzlerce harabe vardır," dedi Dövmeli Adam. "Ağaçlar, Dönüş'ten sonra araziyi çabucak işgal etmişler. Birkaçı, ortak Ulak durağıdır ama diğerleri, bunun gibi olanları, yüzyıllardır fark edilmeden bir başlarına bırakılmışlar."

Duvarı kadim ve çürük bir kapıya kadar takip ettiler. Dövmeli Adam cüppesinden bir anahtar çıkararak kilide soktu; anahtar adeta yağlanmış gibi pürüzsüz şekilde döndü. Kapılar sessizce açıldı.

İçeride, ön tarafı çökmüş bir ahır vardı ancak yapının arka yarısı temiz ve sağlamdı. O tarafta üstü kapalı bir at arabası ve dört atın sığabileceği bir alan mevcuttu.

"Ahırın yarısının bu kadar yıldır böyle sağlam kalması bir mucize," dedi Leesha gülerek. Duvarlardaki taze muhafazaları açığa çıkarmak için bazı sarmaşıkları kaldırdı. Atlarını bağlarlarken, Dövmeli Adam hiçbir şey söylemedi.

Yerleşkenin geri kalanı gibi, ana ev de harabe halindeydi. Çatı içeri göçmüştü ve güvenli görünmüyordu. Dövmeli Adam onları bir çeşit hizmetkâr evine doğru götürdü. Köylerde büyüyen herhangi birinin standartlarına göre yine de oldukça büyüktü. Tıpkı ahır gibi yarısı çökmüştü ama Dövmeli Adam'ın onları geçirdiği kapı ağır, kalın ve kilitliydi.

Kapı atölyeye dönüştürülmüş olan büyük bir odaya açıldı. İçerideki tüm yüzeyler muhafaza ekipmanlarıyla kaplıydı. Mühürlü mürekkep ve boya kavanozları, yarı yarıya bitirilmiş çeşitli projeler ve malzeme yığınları da vardı.

Şöminenin yanında ufak bir dolap duruyordu. Leesha onu açtığında, bir kupa, bir tabak, bir kâse ve bir kaşık buldu. Ocağın üzerinde asılı duran tencerenin yanındaki ufak bir kesme tahtasına bir bıçak saplanmıştı.

"Ne kadar soğuk," diye fısıldadı Leesha, "ve yalnız."

"Bir yatağı bile yok," diye mırıldandı Rojer. "Herhalde zeminde uyuyordu."

"Bruna'nın kulübesinde kendimin yalnız olduğunu düşünürdüm," dedi Leesha, "ama bu..."

"İşte burada," dedi Dövmeli Adam, büyük bir kitaplığın bulunduğu köşeye hareket ederek. Leesha'nın dikkati anında oraya çevrildi ve o da oraya ilerledi.

"Onlar karakitap mı?" diye sordu genç kadın, sesiyle ne kadar hevesli olduğunu belli etmemeye çalışarak.

Dövmeli Adam rafa baktı ve başını sağa sola salladı. "Onlar bir şey değil," dedi. "Sıradan muhafazalar, kitaplar, hikâyeler ve basit haritalar. Kendine Muhafazacı ya da Ulak demeyi hak edenlerin kütüphanelerinde bulamayacağın bir şey yok."

"Öyleyse nerede..." diye başladı Leesha ama Dövmeli Adam, zeminin alelade bir kısmına yürüdü ve topuğunu belirli bir noktaya indirdi. Tahta, bir destek noktasına dayanıyordu; bir ucu zeminin içindeki oyuğa denk gelirken diğer ucu yukarı kalkarak ufak, metal bir çemberi açığa çıkardı. Dövmeli Adam çemberi tuttuğu gibi çekerek zeminde bir kapıyı açtı. Kenarları düzgün değildi ve talaşla doluydu. Diğer zemin tahtalarından onu ayıran bir şey olmuyordu böylece.

Dövmeli Adam bir fener yakıp aşağıdaki büyük bir bodrum katına hareketlendi. Duvarları taştan olan oda serin ve kuruydu. Çökmüş olan ana evin olduğu tarafa doğru bir hol uzanıyordu, ancak dev bir kaya parçası yolu tıkamaktaydı.

Her yerde muhafazalı silahlar yığılmış ya da asılıydı. Baltalar, farklı uzunluklarda mızraklar, sırıklı silahlar, bıçaklar... Hepsi savaş muhafazalarına sahipti. Düzinelerce tatar yayı oku, binlerce sıradan ok, koca demetler halinde duruyordu.

Çeşit çeşit zafer hatıraları da vardı. İblis kafatasları, boynuzları, pençeleri, içe göçmüş kalkanlar ve kırık mızraklar... Gared ile Wonda, havaya muhafazalar çizdiler.

"İşte," dedi Dövmeli Adam, Wonda'ya. Ona narince işlenmiş muhafazaları bulunan bir demet ok uzattı. "Bunlar, nüvelik etine, senin sadağındakilerden daha derin saplanacaktır."

Wonda'nın elleri hediyeyi kabul ederken titriyordu. Dili tutulmuş kız başını saygıyla eğdi ve Dövmeli Adam'dan da aynı tepkiyi aldı.

"Gared?" dedi Dövmeli Adam, etrafa bakarak. Gared ileri çıktığında, ağır bir pala seçti. Silahın üzerine yüzlerce minik muhafaza işlenmişti. "Bununla iblis uzuvlarını başıboş sarmaşıkları kestiğin gibi kesebilirsin," diyerek onu Gared'a uzattı. Gared dizleri üzerine çöktü.

"Kalk ayağa," dedi Dövmeli Adam rahatsız bir sesle. "Ben şu lanet olasıca Kurtarıcı değilim!"

"Sana bir isim taktığım yok," dedi Gared, gözlerini aşağıda tutarak. "Tek bildiğim, tüm hayatımı bencil bir aptal olarak geçirdiğim ve sen Çukur'a geldiğinden beri ışığı gördüğüm. Gururumun ve şehvetimin beni..." derken bir anlığına Leesha'ya gözleri kaydı. "Gururumun ve şehvetimin nasıl körleştirdiğini gördüm. Yaratıcı güçlü kollarımı bana istediğim şeylere sahip olabilmem için değil, iblis öldürmem için bahşetmiş."

Dövmeli Adam elini uzattı ve Gared bu eli tuttuğunda, Dövmeli Adam, onu sertçe ayağa çekti. Gared'ın ağırlığı yüz kırk kilodan fazlaydı ama o an için sanki bir çocuktan farksızdı.

"Belki ışığı görmüşsündür, Gared," dedi Dövmeli Adam, "ama bu, onu sana benim gösterdiğim anlamına gelmez. Bir gün önce babanı kaybetmiştin. Bu her adamı olgunlaştırır. Baba bana hayatta önemli olan neymiş, göster."

Palayı tekrar uzattığında Gared silahı aldı. Devasa bir bıçağa benzeyen silah, Gared'ın ellerinde bir hançer gibi görünüyordu. Adam, zarifçe işlenmiş muhafazalara hayretle baktı.

Dövmeli Adam bu kez Leesha'ya döndü. "Onlar," diyerek odanın diğer ucundaki bir sıra rafa işaret etti, "karakitaplar." Leesha anında raflara doğru hareketlendi ama Dövmeli Adam onun kolunu yakaladı. "Eğer oraya gitmene izin verirsem, sonraki on saat seni kaybedeceğiz."

Leesha kaşlarını çattı. Kolunu kurtarıp kendini deri ciltli ağır kitaplara kaptırmaktan başka bir şey istemiyordu ama bu arzuyu bastırdı. Burası onun evi değildi. Başıyla onayladı.

"Şehri terk ederken kitapları yanımıza alacağız," dedi Dövmeli Adam. "Başka kopyaları da var. Bunlar senin olacak."

Rojer, Dövmeli Adam'a baktı. "Benden başka herkes hediye mi alacak yani?"

Dövmeli Adam gülümsedi. "Sana da bir şey bulacağız." Tıkalı koridora doğru yürüdü. Kemerden düşüp çökmüş olan kilit taşı neredeyse elli kilo ağırlığında gibi görünüyordu ama Dövmeli Adam onu kolayca kaldırarak, grubu karanlığın içinde saklı duran ağır, kilitli bir kapıya götürdü.

Cüppesinden bir anahtar daha çıkarıp kilidi döndürerek kapıyı açtı ve içeri girdi. Kapının yanında duran dev bir fener direğindeki mumu yaktı. Anında alevlenen mum odaya dikkatlice yerleştirilmiş olan büyük aynalara ışığını yansıttı. Dev oda, birdenbire parlak bir ışıkla dolarken, ziyaretçiler hep birlikte nefeslerini tuttular.

Taş zemini çağlar öncesinden kalma motiflerle dokunmuş kalın halılar kaplıyordu. Duvarlarda düzinelerce resim vardı. Bunlar, unutulmuş insanlar ve unutulmuş olayları betimliyordu. Altın kaplamalı çerçeveler, metal çerçeveli aynalar ve cilalı mobilyalar vardı. Odadaki yağmur varillerinin içine doldurulmuş hazineler; kadim altın sikkeler, mücevherler ve değerli taşlarla doluydu. Amaçları belli olmayan makineler, büyük mermer heykellerin yanında kısmen sökülmüş olarak duruyor, onlara büstler, müzik enstrümanları ve sayısız başka hazineler eşlik ediyordu. Kitap rafları her yerdeydi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Leesha.

"Nüvelikler, zenginlikleri pek umursamazlar," dedi Dövmeli Adam. "Ulaklar kolay ulaşılabilir harabeleri çabucak talan etmişler, ancak onların asla gitmediği sayısız yer var. İblislere kaybedilmiş koca şehirler ya da arazi tarafından yutulmuş yapılar... Kurtulmuş bazı şeyleri koruma altına almaya çalıştım."

"Tüm düklerin toplamından daha zenginsin," dedi Rojer hayret içerisinde.

Dövmeli Adam omuz silkti. "Pek işime yaramıyorlar. İstediğini al."

Rojer zafer nidası atarak odada koşturmaya başladı. Parmaklarını sikke ve mücevher yığınlarından geçirirken, bir yandan da heykelcikleri ve kadim silahları topladı. Pirinçten yapılmış

bir kornoda küçük bir tını çaldıktan sonra haykırarak kırık bir heykelin arkasına koştu. Tekrar ortaya çıktığında, ellerinde bir keman vardı. Enstrümanın telleri çürümüştü ancak ahşap kısmı hâlâ sağlam ve cilalıydı. Yüksek sesle gülerken, ellerindeki ödülü keyifle yukarı kaldırdı.

Gared odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Diğer odayı daha çok sevmiştim," dedi Wonda'ya. Kız da buna katıldığını başını sallayarak belirtti.

Angiers Kalesi'nin kapıları kapalıydı.

"Gündüz de mi?" diye sordu Rojer şaşkınlıkla. "Genellikle kütük taşıyan arabalar için ardına kadar açıktırlar." Dövmeli Adam'ın sığınağından aldıkları at arabasının arabacı koltuğunda oturuyordu. Arabayı Leesha'nın atı çekmekteydi. Leesha ise onun yanında oturuyor, arabanın altındaki gizli bölmeyi saklamak için kullandıkları birkaç kitap çuvalının önünde duruyordu. Saklı bölmede muhafazalı silahlar ve azımsanmayacak miktarda altın vardı.

"Belki de Rhinebeck, Krasia tehdidini sandığımızdan daha ciddiye alıyordur," dedi Leesha. Gerçekten de, şehre yaklaşırken sur üstünde devriye gezen muhafızlar görmüşlerdi. Adamlar, oku sürgüye verilmiş tatar yayları taşıyorlardı. Surun alt kısımlarındaki tahta işçileri de ok sapları üretmekle meşguldü. Kapı bir zamanlar sadece bir çift muhafıza sahipken şimdi birkaç tanesi vardı ve mızrakları hazır şekilde, tetikteydiler.

"Marick'in hikâyesi işleri karıştırmış olmalı," diye katıldı Dövmeli Adam. "Ama iddiasına girerim o muhafızlar, Krasia saldırısından çok, şehre dökülecek binlerce mülteciyi önlemek için oradadırlar."

"Dük koruma isteyen insanları geri çeviremez herhalde," dedi Leesha.

"Neden olmasın?" dedi Dövmeli Adam. "Dük Euchor, Milnli Dilencileri her gece muhafazasız sokaklarda yatırıyor."

"Hey, ne için geldiğinizi belirtin!" diye seslendi bir muhafız, onlar yaklaşırken. Dövmeli Adam kapüşonunu daha da kapatarak grubun arkasına doğru hareketlendi.

"Kurtarıcı Çukuru tarafından geliyoruz," dedi Rojer. "Ben Rojer Yarımel, Jonglörler Loncası'na kayıtlıyım ve bunlar da arkadaşlarım."

"Yarımel mi?" diye sordu bir muhafız. "Kemancı olan mı?"

"Aynen öyle," dedi Rojer, Dövmeli Adam'ın ona vermiş olduğu yeni kemanını kaldırarak.

"Seni bir keresinde çalarken izlemiştim," diye homurdandı muhafız. "Diğerleri kim?"

"Bu Leesha, şimdi Kurtarıcı Çukuru'nun, eskidense Angierslı Sahibe Jizell'in hastaevinin Otacısı," dedi Rojer, genç kadını işaret ederek. "Diğerleri de bizi yolda korumak amacıyla gelen Cutterlar. Gared, Wonda ve... şey, Flinn."

Wonda nefesini tuttu. Flinn Cutter onun babasının ismiydi. Bir yıldan kısa süre önce Ormancı Çukuru Muharebesi'nde öldürülmüştü. Rojer bir anda böyle bir isim uydurduğu için pişman oldu.

"Neden üstü başı öyle kapalı?" diye sordu muhafız, çenesiyle Dövmeli Adam'ı işaret ederek.

Rojer yaklaştı ve sesini alçalttı. "İblisler onu kötü yaraladılar korkarım. İnsanların yaralarına bakmasını pek sevmiyor."

"Söyledikleri doğru mu?" diye sordu muhafız. "Çukur'da nüvelik mi öldürülüyor? Söylenenlere göre Kurtarıcı oraya gelmiş ve yanında eski zamanların savaş muhafazalarını getirmiş."

Rojer başıyla onayladı. "Gared'ın bizzat düzinelerce öldürmüşlüğü vardır."

"İblis öldürecek muhafazalı bir mızrak için nelerimi vermezdim..." dedi bir muhafız.

"Ticarete geldik," dedi Rojer. "Dileğiniz yakında gerçekleşecek."

"Arabadaki yükler nedir?" diye sordu muhafız. "Silahlar mı?" O konuşurken birkaç muhafız arka tarafa hareketlenerek içindekilere bakmaya yeltendi.

"Silah yok," dedi Rojer. Boğazı, gizli bölmede olanların keşfedileceği korkusuyla düğümlenmişti.

"Sadece muhafaza kitapları gibi görünüyor," dedi muhafızlardan biri, çuvallardan birini açarak.

"Onlar benim," dedi Leesha. "Ben Muhafazacı'yım."

"Otacı olduğunu sanıyordum," dedi muhafız.

"İkisi de," dedi Leesha.

Muhafız bir ona bir Wonda'ya baktı, sonra başını iki yana salladı. "Kadın savaşçılar, kadın Muhafazacılar," derken alayla güldü. "Küçük köylerde onlara her şeyi yaptırıyorlar demek." Leesha buna hafifçe sinirlendi ama Rojer elini onun koluna koyduğunda sakinleşti.

Muhafızlardan biri Dövmeli Adam'ın Alacakaranlık Dansçısı'nın üzerinde oturduğu yere doğru yürüdü. Atın muhteşem bir şekilde muhafazalanmış zırhının çoğu kapalıydı ancak hayvanın devasalığı gözden kaçmıyordu. Tıpkı pelerinli binicisi gibi. Muhafız yaklaştı ve Dövmeli Adam'ın kapüşonunun altını görmeye çalıştı. Dövmeli Adam ise onun isteğine uydu. Başını hafifçe kaldırarak ışığın az da olsa yüzünü saklayan gölgeyi aydınlatmasına izin verdi.

Nefesini tutan muhafız geriledi ve üst rütbeli muhafıza koşturdu. Hâlâ Rojer ile konuşmakta olan teğmenin kulağına fısıldayan adam, onun da gözlerinin büyümesine neden oldu.

"Yolu açın!" diye bağırdı teğmen diğer muhafızlara. "Bırakın geçsinler!" Eliyle gruba ilerlemesini işaret ettiğinde kapı açıldı.

"Durumu iyi idare edip etmediğimizden emin değilim," dedi Rojer.

"Olan oldu," dedi Dövmeli Adam. "Haberler yayılmadan çabuk hareket edelim."

Kalabalık şehir sokaklarına doğru ilerlediler. Sokakların zemini tahtalarla kaplıydı, bu sayede nüveliklerin şehrin muhafaza ağının iç tarafından yukarı yükselecek bir yol bulmalarını engelliyorlardı. Kafiledekiler atlarından inip onları elleriyle yönlendirmek zorunda kalmıştı, bu onları yavaşlatmıştı fakat Dövmeli Adam'ın atlarla arabanın arasında gözden kaybolmasını da sağlamıştı.

Yine de, geçişleri fark edilmişti. "Takip ediliyoruz," dedi Dövmeli Adam, arabanın yanına gelebilecek kadar alan bulduğunda. "Muhafızlardan biri, kapıyı geçtiğimizden beri ardımızda."

Rojer arkasına bakıp bir an şehir muhafızının üniformasını görür gibi olmuştu ki, adam bir tezgâhın ardında çömeldi.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Rojer.

"Yapabileceğimiz pek fazla şey yok," dedi Dövmeli Adam. "Sadece bilin diye söylüyorum."

Rojer, Angiers'ın labirenti andıran sokaklarını iyi bilirdi ve onları en kalabalık yerlerden geçirmeye çalışarak takipten kurtulmayı umuyordu. Sürekli omzunun ardına bakıyor, geçen kadınlara ya da tezgâhlara göz atıyormuş gibi yapıyordu, ancak muhafız hep oradaydı.

"Sürekli çember çizip duramayız Rojer," dedi Leesha sonunda. "Karanlık basmadan Jizell'e gidelim artık."

Rojer başıyla onaylayıp arabayı doğrudan Sahibe Jizell'in hastaevine çevirdi ve yapı çabucak görüş açısına girdi. İki katlı bina Angiers'taki diğer yapılar gibi neredeyse tamamen tahtadan inşa edilmişti. Yan tarafında küçük bir ziyaretçi ahırı vardı.

"Sahibe Leesha?" dedi ahırla ilgilenmekte olan kız. Onların gelişini şaşkınlıkla izlemişti.

"Evet, benim Roni," diyerek gülümsedi Leesha. "Ne kadar büyümüşsün! Ben yokken öğrenimine devam ettin mi bakalım?"

"Ah, evet hanımım!" dedi Roni ama gözleri çoktan Rojer'e kaymıştı. Çok geçmeden Gared'a bakmakta olan kızın bakışları orada kalakaldı. Roni gelecek vaat eden bir çıraktı ama dikkati çabuk dağılırdı. Özellikle de erkeklerin karşısında. On beş yaşında olan kız, eğer köylerde büyümüş olsaydı çoktan evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış olurdu ama Hür Şehirler'de kadınlar daha geç evlenirlerdi ve Leesha buna şükrediyordu.

"Koş, Sahibe Jizell'e geldiğimizi haber ver," dedi Leesha. "Yazacak vaktim olmadı, hepimizi misafir etmeye yeri olmayabilir."

Başıyla onaylayan Roni koşarak uzaklaştı. Grup atlarını fırçalamayı bitirmişti ki, bir kadın "Leesha!" diye bağırıverdi. Leesha döndüğünde, kendini Jizell'in fevkalade büyük olan göğüsleri arasına gömülmüş buldu. Kadın onu sıkıca sarmalamıştı.

Altmış yaşına merdiven dayamış olan Sahibe Jizell, ağır bir cüssesi olmasına rağmen hâlâ güçlü ve hareketliydi. Leesha gibi o da Bruna'nın eski bir çırağıydı ve Angiers'ta sahip olduğu hastaevini yirmi yıldan fazladır yönetmekteydi.

"Geri dönmen çok güzel," dedi Jizell, Leesha'nın zayıf vücudundaki havayı sıkıp tükettikten sonra onu bırakırken.

"Evet, öyle," dedi Leesha, Jizell'in gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek.

"Ve genç Usta Rojer!" diye gürledi Jizell, Rojer'i de benzer bir sarılışa maruz bırakarak. "Görünüşe bakılırsa sana üç borcum var! Leesha'yı evine götürdüğün için bir kez ve onu geri getirdiğin için iki kez!"

"Bir şey değil," dedi Rojer. "Benim sizin ikinize olan borcumun yanında lafı bile olmaz."

"O borcu ödemeye bu gece hastalara keman çalarak başlayabilirsin," dedi Jizell.

"Eğer yer yoksa seni zora sokmak istemeyiz," dedi Leesha. "Handa kalabiliriz."

"Olmaz öyle şey," dedi Jizell. "Hepiniz bizimle kalacaksınız, o kadar. Daha sohbet edip arayı kapatacağız, ayrıca kızlar da seni görmek isteyeceklerdir."

"Teşekkür ederim," dedi Leesha.

"Eh, yol arkadaşların kimler?" diye sordu Jizell, diğerlerine dönerek. "Bir dakika, tahmin edeyim," dedi kadın, Leesha ağzını açarken. "Mektuplarındaki betimlemeleri hatırlayabilecek miyim bakalım..." Gared'a şöyle bir baktı ve başını geri atarak adamın gözleriyle buluştu. "Sen Gared Cutter olmalısın," diye tahmin etti.

Gared saygıyla eğildi. "Evet, hanımım," dedi.

"Bir ayı gibi yapılı ama kibar," dedi Jizell, Gared'ın şişkin kaslarından birini tokatlayarak. "Seninle iyi geçineceğiz."

Wonda'ya dönen kadın, genç kızın yüzünde onu öfkeli gösteren kızıl yaraları gördüğünde ürkmedi. "Wonda sensin sanırsam?" diye sordu.

"Evet hanımım," dedi Wonda saygıyla eğilerek.

"Görünüşe bakılırsa Çukur, kibar devlerle dolu," dedi Jizell.

Angiers ölçütleri göz önüne alındığında kendisi kısa sayılmazdı ama yine de Wonda onun üzerinde bir heyula gibi yükseliyordu. "Hoş geldin."

"Teşekkür ederim hanımım," dedi Wonda.

Jizell son olarak Dövmeli Adam'a döndü. Arlen hâlâ kapüşonlu cüppesi içinde gizlenmekteydi. "Eh, sanırım senin tanıştırılmaya ihtiyacın yok," dedi kadın. "Görelim bakalım."

Kapüşonuna uzanırken Dövmeli Adam'ın bol cüppe kolları dirseğine düştü. Dövmelerinin görüntüsü karşısında Jizell'in gözleri hafifçe açıldı ama uzanıp Dövmeli Adam'ın ellerini tutan kadın, onun gözlerinin içine bakarken, tuttuğu elleri de hafifçe sıktı.

"Leesha'nın hayatını kurtardığın için sana teşekkür ederim," dedi. Dövmeli Adam tepki veremeden, Jizell onu sıkıca kucakladı. Dövmeli Adam Leesha'ya şaşkınlıkla bakarken, kucaklamaya sakarca karşılık vermeye çalıştı.

"Şimdi, eğer geri kalanlarınız atlarınızla ilgilenebilirseniz, birkaç dakika Leesha'yla baş başa konuşmak isterim," dedi kadın. Diğerleri başlarıyla onayladığında, Jizell, Leesha'yı hastaevine götürdü.

Jizell'in hastaevi birkaç yıl boyunca Leesha'ya yuva olmuştu ve hâlâ sıcak bir tanıdıklığa sahipti ama nedense, bir yıl öncesine göre daha küçük görünüyordu.

"Odan hâlâ hatırladığın gibi," dedi Jizell, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi. "Kadie ve bazı büyük kızlar hâlâ homurdanıyorlar ama bana kalırsa orası sen aksini söyleyene kadar senin odan olarak kalacak. Orada yatabilirsin, biz de diğerlerini hasta odalarındaki yedek yataklara yerleştirebiliriz." Yaşlı kadın gülümsedi. "Tabii erkeklerden birini odanda misafir etmek istemiyorsan," diyerek Leesha'ya göz kırptı.

Leesha güldü. Jizell hiç değişmemişti, hâlâ ona birini bulmaya çalışıyordu. "Sorun değil."

"Yazık," dedi Jizell. "Bana Gared yakışıklı demiştin ama ona haksızlık etmişsin, ayrıca şehirdeki Jonglörler ve Rahiplerin yarısı senin şu Dövmeli Adam'ının Kurtarıcı olduğundan bahsediyorlar. Rojer'i saymıyorum bile. Her kız için çok iyi bir kısmet. Üstelik hepimiz senin üzerine nasıl titrediğini biliyoruz."

"Rojer ve ben sadece arkadaşız, Jizell," dedi Leesha. "Aynı şey diğerleri için de geçerli."

Jizell omuz silkip konuyu değiştirdi. "Yuvana geri dönmüş olman güzel, hepsi bu."

Leesha onun koluna elini koydu. "Sadece kısa bir süre için. Yuvam artık Kurtarıcı Çukuru. Köy neredeyse küçük bir şehir olacak kadar büyüdü ve her Otacı'ya ihtiyaçları var. Fazla uzakta kalamam. Bundan sonra olmaz."

Jizell iç geçirdi. "Vika'yı Çukur'a kaybetmem yeterince kötüydü, şimdi de seni kaybettim demek. Eğer orası çıraklarımı çalıp durmaya devam edecekse, hastaevimi kapatıp dükkânı oraya taşısam daha iyi olacak herhalde."

"Her Otacı'ya ihtiyacımız var dediğim gibi," dedi Leesha, "ama şu anda kasabada besleyebileceğimizin üç katı mülteci var. Orası sen ve kızlar için uygun bir yer değil."

"Ya da bize en çok ihtiyaç duyulan yer," dedi Jizell.

Leesha başını iki yana salladı. "Sanırım çok geçmeden Angiers'ta da yeterince mülteciniz olacak."

17. Bölüm

DANSA AYAK UYDURMAK

D.S. 333
Bahar

"Dük'ün namına kapıyı açın!" diye bağırdı bir ses, şafaktan kısa bir süre sonra. Bu emre, hastaevi kapısına sertçe vurulan bir yumruk eşlik etmişti.

Kahvaltı masasındaki herkes donakaldı ve kapıya döndü. Çıraklar çoktan kahvaltılarını etmişler, hastalarına kahvaltı hazırlamakla meşgullerdi. Dolayısıyla Jizell ve diğerleri mutfakta yalnızdı.

Rojer'e sessizlik içerisinde uzun dakikalar geçirmişler gibi geldi, ancak işin doğrusu, Sahibe Jizell'in başını kaldırıp onlara doğru dönmesi saniyeler sürmemişti.

"Pekâlâ," dedi kadın, ağzını silip ayağa kalkarken. "En iyisi, ben şu kapıya bir bakayım. Geri kalanlarınız otursun ve tabaklarındakilere devam etsinler. Dük her ne istiyorsa, bunu boş mideyle karşılamamanız iyi olur." Kıyafetini düzelten kadın kapıya ağır adımlarla yürüdü.

Rojer oturduğu yerden zıplayıp sırtını kapı eşiğinin yanına dayayarak neler olup bittiğine kulak misafiri olmaya koyulduğunda, kadın henüz gitmişti.

"Nerede o?!" dedi bir adam kapı açıldığında kalın sesiyle. Rojer eğilip kapı eşiğinden şöyle bir bakarken gözü ve bir tutam

kızıl saçı dışında başka bir görüntü vermedi. Uzun boylu, yapılı bir adam, lake cilalı zırhıyla Sahibe Jizell'in önünde dikilmişti. Adamın sırtında altın kaplamalı bir mızrak vardı, göğsündeki zırha da bir tahta asker sembolü işlenmişti. Rojer bu güçlü çeneyi ve onun sahibini hemen tanıyıverdi.

Çabucak diğerlerine döndü. "Dük Rhinebeck'in kardeşi, Prens Thamos!" diye fısıldayıp gözünü tekrar olay yerine çevirdi.

"Birçok hastamız var, ekselansları," dedi Jizell. Sesinde tehdit edilmiş birisinden çok, eğlenmiş birisinin tınısı vardı. "Daha açık olmanız gerekecek."

"Benimle oyun oynama be kadın!" diye çıkıştı prens, parmağıyla Jizell'in yüzünü işaret ederek. "Kim olduğunu gayet iyi..."

"Ekselansları, lütfen!" dedi tiz bir erkek sesi. "Buna gerek yok!"

Bir anda ortaya çıkan adam, kollarını prensle kadının arasına koyup iki yana açarak, onları birbirlerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Birçok yönden prensin tam zıddı olan bu adam, ufak tefek ve çirkin biriydi. Başının tepe kısmı büyük ölçüde kelleşmişti, sıska bir yüzü vardı. Düz, cansız, kara saçları uzundu ve yüksek yakasının üzerine dökülüyordu. İnce sakalı, çenesinde bir koni şeklini almıştı. Uzun burnunun yarısına kadar düşmüş ince çerçeveli gözlükleri, gözlerini iki minik noktadan ibaretmiş gibi gösteriyordu.

"Lord Janson, dükün ilk bakanı," dedi Rojer diğerlerine.

Thamos bakana döndü ve adam, prensin ona vuracağından korkmuş gibi irkildi. Tekrar Jizell'e bakan prens yine küçük adama döndüğünde duruşundaki gerginlik biraz gevşedi ve çok geçmeden başıyla onayladı. "Pekâlâ Janson, sahne senin."

"Aciliyetten ötürü özürlerimi kabul edin Sahibe Jizell," dedi ilk bakan, saygıyla eğilerek, "ancak, şey... misafiriniz yoluna devam etmeden önce buraya ulaşmak istedik." Tek koluyla deri bir kâğıt kılıfını göğsüne bastırdı ve boş eliyle burnundaki gözlüğü düzeltti.

"Misafir mi?" diye sordu Jizell. Prens Thamos buna karşılık hırladı.

"Flinn Cutter," dedi Janson. Jizell ona boş gözlerle baktı.

"Şey... ah, Dövmeli Adam," dedi Janson. Jizell'in bakışları bu kez savunmaya geçti.

"Herhangi bir sorun yok, sizi temin ederim," diye ekledi Janson çabucak. "Dük hazretleri, onu kabul etmeye karar vermeden önce benim birkaç soru sormamı istiyorlar sadece."

Ufak bir gürültü geldiğinde Rojer döndü ve Dövmeli Adam'ın masadan kalktığını gördü. Dövmeli Adam başıyla Rojer'e işaret etti.

"Sorun yok, hanımım," dedi Rojer, kapıdan adımını atarak.

Janson ona doğru döndüğünde burnu bir çeşit tik hareketiyle seyirdi. "Rojer Han," dedi.

"Adımla soyadımı hatırlamanız beni onurlandırdı, sayın bakan," dedi Rojer, diğerleri onun arkasında mutfaktan çıkarken saygıyla eğilerek.

"Tabii ki hatırlıyorum seni Rojer," dedi Janson. "Arrick'in yanında getirdiği, Nehirköprü'deki yıkımdan canlı kurtulan tek oğlanı nasıl unutabilirim?" Diğerleri Rojer'e şaşkınlıkla baktılar.

"Yine de," diye devam etti Janson, burnundaki tikle beraber, "geçen yıl Loncabaşı Cholls'tan senin kayıp olduğuna ve öldüğüne inanıldığına dair bir rapor okuduğuma yemin edebilirim."

Gözlüğünün altından Rojer'e baktı. "Jonglörler Loncası'na hatırı sayılı ölçüde ödenmemiş borç bıraktığını da hatırlıyor gibiyim."

"Rojer!" diye haykırdı Leesha.

Rojer ise Jonglör maskesini yerine takmıştı bile. Bahsi geçen para, Janson'ın yeğeni Jasin Altınses'in burnunu kırmanın cezasıydı. Tabii Jasin ödemesini çoktan kanla almıştı.

"Tüm bu yolu Jonglör'ü konuşmak için mi geldiniz?" diye sordu Dövmeli Adam, Rojer'in önüne çıkarak. Kapüşonu yüzüne gölgeler düşürüyor, onu tanıyanları bile korkutacak ölçüde karanlık bir hava veriyordu. Prens Thamos elini sırtındaki kısa mızrağa attı.

Janson sinirleri bozuk bir halde tiklerine yenik düşüyor, minik gözleri iki adam arasında gidip geliyordu ama çabuk toparlandı. "Tabii ki hayır," diye onaylayan adam dikkatini Rojer'den

çevirdi. Bunu sanki bir hesap defterini incelemekten daha önemli bir şey yapmıyormuş gibi sergilemişti. Ayakları durmadan kıpırdanıyordu. Sanki herhangi biri ani bir hareket yaparsa, koşup prensin ardına saklanacakmış gibi bir hali vardı.

"Öyleyse o... sensin?" diye sordu.

Dövmeli Adam kapüşonunu arkaya attı ve dövmeli yüzünü prensle bakana gösterdi. İkisinin de gözleri bu manzara karşısında büyüdü, ancak gayet sıradan bir şeye şahitlik etmişler gibi, renk vermediler.

Janson saygıyla eğildi. "Sizinle tanışmak bir onur, Bay Flinn. Size Prens Thamos'u takdim etmeme izin verin. Tahta Askerler'in komutanı, Dük Rhinebeck'in en genç kardeşi ve fildişi tahtın üçüncü sıradaki veliahtı. Ekselansları, bana eşlik etmek üzere buradalar." Prens kibarca başını salladı, ama gözlerindeki meydan okuma ifadesi yerli yerindeydi.

"Ekselansları," dedi Dövmeli Adam. Angiers gelenekleriyle uyumlu bir şekilde saygıyla eğildi. Leesha dizlerini bükerek reverans yaparken, Rojer sağ bacağını geri çekip en iyi eğilişini sergiledi. Rojer, Dövmeli Adam'ın, Ulaklık günlerinde iki adamla da tanıştığını biliyordu ancak hafızası efsanevi olan Janson'ın bile onu tanımadığı belliydi.

Janson soluna döndü ve kapıda bekleşmekte olan bir oğlan ortaya çıktı. "Oğlum ve asistanım, Pawl," dedi adam. Oğlan on yaşından fazla değildi, babası gibi ufak tefekti; saçları ve yüzü de ona çekmişti.

Dövmeli Adam oğlana başıyla selam verdi. "Siz ve oğlunuzla tanışmak bir onur, Lord Janson."

"Lütfen, lütfen, sadece Janson deyin," dedi ilk bakan. "Herhangi biri gibi sıradan bir ailede doğdum. Görünürlüğü yüksek bir kâtipten fazlası değilim. Bu işte biraz tuhaf kaçıyormuş gibi görünüyorsam affedin. Genellikle bu gibi işlerle dükün teşrifatçısı olan yeğenim ilgilenir ancak şansa bakın ki, şu anda köyleri dolaşmakta."

"Jasin Altınses, dükün yeni teşrifatçısı mı?!" diye şaşırarak sordu Rojer.

Tüm gözler ona dönmüştü, ancak Rojer bunu fark etmedi

bile. Jasin Altınses ve çırakları, Rojer ile onun loncadaki destekçisi Jaycob'ı bir yıl önce dövmüşler, gecenin karanlığı çökerken onları ölüme terk etmişlerdi. Rojer'in hayatta kalması, Leesha ile birkaç cesur şehir muhafızı sayesinde gerçekleşmişti. Usta Jaycob ise hayatta kalamamıştı. Ne var ki, Rojer asla suç duyurusunda bulunmamıştı zira Jasin'in, amcasının bağlantılarını kullanarak cezadan kaçıp, tekrar onun peşine düşeceğinden korkmuştu.

Janson ise bu olayların hiçbirinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Rojer'e merakla bakıyor, gözleri sanki unutulmuş bir defteri arar gibi sürekli yana kayıyordu.

"Ah, evet," dedi çok geçmeden. "Usta Arrick ile Jasin bir zamanlar rakiptiler öyle değil mi? Eminim Arrick bunu duymaktan pek mutlu olmayacaktır."

"Duyamaz zaten," dedi Rojer. "Üç yıl önce Ormançıkmazı yolunda nüvelendi."

"Ha?" dedi Janson gözleri büyürken. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Tüm kusurlarına rağmen, Arrick çok iyi bir teşrifatçıydı ve düke iyi hizmet etmişti. Sadece Nehirköprü'deki kahramanlığından bahsetmiyorum tabii. Genelevdeki olay gerçekten kötüydü."

"Genelevdeki olay mı?" diye sordu Leesha hafif eğlenmiş bir havayla. Rojer'e döndü.

Janson kıpkırmızı oldu ve Leesha'ya dönerek başını eğdi.

"Ah! Ah! Affedin beni hanımefendi, bunlar bir hanımın önünde bahsedilmemesi gereken şeyler. Saygısızlık amacında değildim."

"Sorun değil, sayın bakan," dedi Leesha. "Ben bir Otacı'yım ve böyle konulara aşinayım. Leesha Kâğıt," diyerek adı ile soyadını belirtip elini uzattı, "Kurtarıcı Çukuru Otacısı."

Prens'in burun delikleri genişlerken, kâtibin burnu tekrar oynadı zira Ormancı Çukuru halkının seçtiği yeni isim pek kabul edilebilir bir şey değildi, ancak Janson başını sallayıp, "Kariyerinizi, Sahibe Bruna'ya çırak olduğunuz zamanlardan beridir ilgiyle takip ediyorum," dedi.

"Öyle mi?" dedi Leesha şaşkınlıkla.

Janson ona meraklı bir bakış attı. "Bu sizi şaşırtmamalı. Dükün nüfus sayımlarını her yıl gözden geçiririm ve düklükteki önemli vatandaşları özellikle not ederim, tıpkı Bruna gibi. Birinci Rhinebeck tarafından yüzyıl önce alınan ilk sayımdan beri her yıl kayıtlarda ismi geçmiştir. Tüm çıraklarını takip etmiş ve onun yerini kimin alacağını hep merak etmişimdir. Geçen yıl bu dünyadan göçüp gitmesi büyük bir kayıp oldu."

Leesha hüzünle başını salladı.

Bakan Janson, merhume için saygılı bir şekilde sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. "Hazır söz açılmışken Sahibe Leesha," dedi, gözlüğünün altından Rojer'e attığı azarlayıcı bakışı Leesha'ya da yönelterek, "yıllık sayım raporunuz birkaç ay gecikti."

Leesha kızarırken Rojer onun arkasından kıs kıs güldü.

"Ben, şey, bizler biraz..."

"Salgınla uğraşmaktaydınız," diyen Janson başını salladı. "Ve..." dedikten sonra Dövmeli Adam'a bir bakış attı. "Bazı başka meşguliyetleriniz de oldu. Tabii, anlıyorum. Ama eminim babanızın da size söyleyebileceği gibi, devlet işlerinin çarkını kâğıt döndürür."

"Tabii, sayın bakan," diye onayladı Leesha.

"Lütfen Janson," diye araya girdi Prens Thamos, bakanını bir kenara iterek. Keskin gözleri Leesha'nın vücudunu yırtıcı bir ifadeyle süzerken Rojer sırtını dikleştirdi. "Çukur son zamanlarda yeterince sorun yaşadı. Bırak da şu sonu gelmez kâğıt işlerinden başlarını kaldırıp rahat bir nefes alsınlar!"

Janson kaşlarını çattı ama saygıyla eğildi. "Tabii, ekselansları."

"Ben Prens Thamos, emrinize amadeyim," diyen prens, yerlere kadar eğilip Leesha'nın elini öptü. Leesha'nın yanakları kızarırken, Rojer kaşlarını çattı.

Janson boğazını temizleyerek Dövmeli Adam'a döndü. "Yeterince oyalandık sanırım. Dükün işine dönelim mi?"

Dövmeli Adam başıyla onaylayınca Janson, Jizell'e döndü. "Hanımım, eğer sessizce konuşabileceğimiz bir yer varsa?"

Jizell başını sallayarak onları çalışma odasına götürdü. "Taze çay demleyip getireyim," diyerek mutfağa döndü.

Prens Thamos yürürlerken Leesha'ya kolunu uzattı ve Leesha da yüzündeki eğlenmiş ifadeyle adamın koluna girdi. Gared onların yanında korumacı bir edayla yürüyordu ama Leesha ya da prens onu fark etmiş olsalar bile, renk vermediler.

Pawl babasının kâğıt kılıfını alıp Sahibe Jizell'in masasına seğirtti. Birçok not kâğıdı ile boş sayfayı masanın üzerine yaydı. Tüy kalem ve mürekkep şişesini, kurutma kâğıdıyla beraber yerleştirip babası için bir sandalye çekti. Adam sandalyeye oturup kalemi mürekkebe batırdı.

Birdenbire kafasını kaldırdı. "Herhalde konuşacaklarımızı Dük için kayda geçirmeme itiraz eden yoktur değil mi?" diye sordu Janson. "Tabii, doğruluğu ya da gizliliği konusunda hemfikir olmadığınız cümleleri çıkartacağım."

"Sorun değil," dedi Dövmeli Adam. Janson başıyla onaylayıp kâğıdına döndü.

"Pekâlâ," dedi. "Sahibe Jizell'e de söylediğim gibi, dük... şey, Kurtarıcı Çukuru'nun temsilcileriyle görüşmeyi dört gözle bekliyor ancak bu temsil heyetinin güvenilirliği konusunda şüpheleri de yok değil. Neden Bay Smitt'in, yani Kasaba Sözcüsü'nün bizzat burada olmadığını sorabilir miyim? Bunun gibi durumlarda, Sözcü'nün ilk ve tek sorumluluğu kasabasını temsil etmesi değil midir?" Adam konuşurken eli takip edilemez bir hızla kendi kelimelerini kâğıda geçiriyordu. Kalemi birkaç saniyede bir mürekkep şişesine gidiyor, ama tek bir damla bile dökülmüyordu.

Leesha alayla güldü. "Ancak köylerde hiç zaman geçirmemiş biri bunu söyleyebilir, sayın bakan. İnsanlar kriz durumunda Sözcülerine bel bağlarlar. Rizon'dan gelen mültecilerin sayısı şu anda bile artmaktayken ve çoktan gelmiş olanların en basit ihtiyaçları karşılanamazken, bu yolculuğa katılamazdı. Kendisi yerine beni gönderdi."

"Seni mi?" diye sordu Thamos inanamayarak. "Bir kadını mı?"

Leesha kaşlarını çattı ama herhangi bir cevap veremeden Janson boğazını yüksek sesle temizledi. "İnanıyorum ki, ekselansları doğru halefiyet sırasına göre, Bay Smitt'ten sonra Rahip Jona'nın gelmesi gerektiğini söylemeye çalıştılar."

"Kutsal Ev korunma ihtiyacı olan mülteciler tarafından tıklım tıklım doldurulmuş durumda," dedi Leesha. "Jona da, Smitt kadar meşgul."

"Ama Çukur bu ihtiyaç anında Otacı'sından feragat edebiliyor, öyle mi?" diye sordu Thamos.

"Bu, dük için bir sorun teşkil ediyor," dedi Janson. Eli kendi kelimelerini kayda geçirirken kafasını kaldırıp Leesha'ya baktı. "Sizce kendi hükümranlığındaki bir bölgeden, doğru dürüst bir Sözcü bile göndermeye tenezzül etmeyen bir heyeti kabul etmesi sarayda nasıl görülür? Bu bir hakaret olarak algılanabilir."

"Sizi temiz ederim, hakaret niyetimiz yok," dedi Leesha.

"Nasıl olmaz?" diye çıkıştı Thamos. "Bir kriz içinde olsanız bile, Sözcü'nüz gelebilirdi. *Ormancı* Çukuru buradan altı gece uzaklıkta." Dövmeli Adam'a baktı. "Ancak belli ki, *Kurtarıcı* Çukuru daha uzağa taşınmış."

"Ne yapmamı istersiniz, ekselansları?" diye sordu Leesha. "Eşiğimize dayanmış bir ordu varken Smitt'i gidip getirmek için bir yirmi gün daha mı harcayalım?"

Prens Thamos alayla güldü.

"Lütfen abartmayalım, Bayan Kâğıt," dedi Janson, yazmaya devam ederken. "Kraliyet ailesi Rizon'a yapılan akınlardan haberdar, ancak Angiers topraklarına yönelik tehditler oldukça düşük düzeyde."

"Şimdilik," dedi Dövmeli Adam. "Ama bunlar basit akınlardan ibaret değil. Rizon Kalesi, köyleri ve Thesa'nın tüm buğday bölgesi şu anda Krasia kontrolü altında. En azından bir yıl boyunca orada kalacaklar, Rizonlulardan asker toplayacak ve eğitecekler. Oradan Lakton ile köylerini yutmak üzere harekete geçecekler. Kuzeye dönüp şehrinize yönelmeleri yıllar alabilir ancak sizi temin ederim bunu yapacaklar ve eğer onlara karşı ayakta kalma umudunuz olacaksa, müttefiklere ihtiyacınız olacak."

"Angiers Kalesi birkaç çöl sıçanından korkmaz. Sizin şu tıkaçotu hikâyeleriniz doğru olsa bile!" diye çıkıştı Thamos.

"Ekselansları lütfen!" diye ciyakladı Janson. Prens tekrar sessizleştiğinde Janson, Dövmeli Adam'a döndü. "Krasialıların

planları hakkında nasıl bu kadar bilgi sahibi olabildiğinizi sorabilir miyim Bay Flinn?"

"Arşivlerinizde Krasia kutsal kitabının bir kopyası var mıdır, sayın bakan?" diye sordu Dövmeli Adam.

Janson'ın gözleri bir anlığına yan tarafa döndü. Sanki görünmez bir listeyi inceliyormuş gibiydi. "Evejah'dan bahsediyorsunuz. Evet."

"Size onu okumanızı tavsiye ederim," dedi Dövmeli Adam. "Krasialılar, liderlerinin Kurtarıcı Kaji'nin tekrar vücut bulmuş hali olduğuna inanıyorlar. Günışığı Savaşı'nı icra ediyorlar."

"Günışığı Savaşı mı?" diye sordu Janson.

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Evejah, Kaji'nin mızrağını nüveliklere çevirmeden önce bilinen dünyayı nasıl fethettiğini detaylarıyla anlatır. Jardir de bunu yapmaya çalışacak. İlerleyişine küçük güçlendirme süreçleriyle ara verebilir. Bu zamanlar içinde fethedilen halklar Evejah kanunlarına itaat ettirilecek." Janson ile prense sert bir bakış attı. "Ama buna kanıp da bir an olsun ilerleyişlerini durdurduklarını düşünmeyin."

Prens meydan okurcasına baktı, ama Janson'ın yüzündeki renk yavaşça çekiliyordu. Bu serin ilkbahar sabahında, alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu. "Bir Cutter'a göre Krasia halkı hakkında çok şey biliyorsunuz Bay Flinn," dedi.

"Krasia Kalesi'nde biraz zaman geçirdim," dedi Dövmeli Adam basitçe. Janson, yazısında buna da yer verdi.

"Neden dükle konuşmamız gerektiğini anlıyor olmalısınız sayın bakan," dedi Leesha. "Krasialılar istedikleri kadar oyalanabilirler. Buğday ambarları sayesinde, Rizon'da bir orduyu uzun süre besleyebilecek kaynağa sahipler. Ayrıca kuzeye ulaşan tüm yiyecek akışını kesmiş durumdalar."

Janson konuştuğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Sizin bizzat Kurtarıcı olduğunuzu söyleyenler var," dedi Dövmeli Adam'a.

Thamos alayla güldü. "Ben de arkadaş canlısı bir nüveliğim," diye mırıldandı.

Dövmeli Adam ona bakmak yerine gözünü bakanda tuttu. "Ben böyle bir iddiada bulunmuyorum Lord Janson."

Janson başıyla onaylayıp yazdı. "Dük bunu duyduğunda rahatlayacak. Ama savaş muhafazaları konusuna gelecek olursak..."

"Onlar..." diye başladı Leesha.

"Onlar, onları isteyen herkesle bedelsiz olarak paylaşılacak," diye araya girdi Dövmeli Adam. Herkes ona şok içinde baktı.

"Nüvelikler tüm insanlığın düşmanıdır, sayın bakan," dedi Dövmeli Adam. "Bu konuda Krasialılar ve ben aynı fikirdeyiz. Yaratıklarla savaşmak isteyen hiçbir insanı bu muhafazalardan mahrum bırakmayacağım."

"Tabii işe yarıyorlarsa," diye mırıldandı Thamos.

Dövmeli Adam dönüp gözlerini Thamos'a çevirdi ve bir prens olsa dahi Thamos, onun bakışlarına uzun süre dayanamadı. Gözlerini çevirince, Dövmeli Adam başını salladı.

"Wonda," dedi genç kadına dönmeden. İsmini duyan kız hemen irkildi. "Sadağından bir ok ver bana." Wonda bir ok alıp, Dövmeli Adam'ın kendi omzunun üzerine kaldırdığı eline yerleştirdi. Dövmeli Adam, oku iki eli üzerinde yatay olarak tuttu ve prense sundu. Ama saygıyla eğilmedi. Bir eşiti olarak dik olarak durmaya devam etti.

"Sınayın, ekselansları," dedi. "Bu gece sura çıkın ve bir keskin nişancınız bunu bulabileceği en büyük iblise fırlatsın. İşe yarıyorlar mı, yaramıyorlar mı, kendiniz karar verin."

Thamos hafifçe geriledi ama sonra çabucak toparlanıp korkmuş gözükmediğini ispat edercesine dik durdu. Başıyla onaylayıp oku aldı. "Bunu yapacağım."

İlk bakan oturduğu sandalyeyi geri itti ve Pawl bir ok gibi fırlayarak ıslak kâğıtları kurutmak üzere onları aldı. Ardından kâğıtları deri kılıfın içine yerleştirdi. Yazı araçlarını toplayıp masayı sildi. O bunları yaparken Janson ayaklanıp Prens Thamos'ın yanına gitti.

"Sanırım şimdilik hepsi bu," dedi Janson. "Dük yarın sizi kabul edecek. Şafaktan bir saat sonra. Sabah sizin için buraya bir araba göndereceğim. Eğer sokakta görülürseniz..." Gözleri Dövmeli Adam'a kaydı. "Herhangi bir nahoş durumla karşılaşmanızı istemeyiz."

Dövmeli Adam saygıyla eğildi. "Bu iyi olur sayın bakan, teşekkür ederim," dedi. Leesha ile Rojer de reverans yaptılar.

"Sayın bakan," dedi Leesha, adama yaklaşıp sesini alçaltarak. "Dük'ün henüz bir vârisi olmadığını duydum."

Prens Thamos belirgin bir şekilde kabardı, ancak Janson elini kaldırıp onu durdurdu. "Fildişi kulenin vârissiz olduğu sır değildir Bayan Kâğıt," dedi Leesha'ya sakin bir sesle.

"Bunun tedavisi Sahibe Bruna'nın uzmanlık alanlarından biriydi," dedi Leesha, "ayrıca benim de uzmanlık alanlarımdan biridir. Eğer istenirse, bilgimi ve becerimi teklif etmekten onur duyarım."

"Ağabeyim sizin yardımınız olmadan bir vârise sahip olabilecek güçtedir," diye hırladı Thamos.

"Tabii ki ekselansları," dedi Leesha reverans yaparak. "Ama belki de düşesin bir muayeneye ihtiyacı olabilir, tabii eğer sıkıntı ondan kaynaklanıyorsa."

Janson kaşlarını çattı. "Cömert teklifiniz için teşekkür ederim ama düşesin kendi Otacıları vardır ve size bu konuyu dükün önünde açmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Bunu kendisine doğru kanallardan ileteceğim."

Bu muğlak bir cevaptı, ancak Leesha başını sallayıp daha fazla konuşmayarak reverans yaptı. Janson başıyla onayladıktan sonra Thamos'la birlikte kapıya yöneldiler. Gitmeden önce, Bakan Janson, Rojer'e döndü.

"Jonglörler Loncası'nı ziyaret edip durumunuzu açıklığa kavuşturacağınıza ve şehri terk etmeden önce var olan borçlarınızı kapatacağınıza güvenim tam."

"Evet efendim," dedi Rojer tatsız bir sesle.

"Eminim şimdiye kadarki maceralarınızdan bazıları loncaya büyük bir değer katacak ve borcunuzu tamamen sildirmenize yardım edecektir, ancak umarım bazı..." Bakan, Dövmeli Adam'a şöyle bir baktı. "... bazı *kişisel* yorumlarınızı aktarırken ihtiyatlı ve ketum davranacaksınızdır. Heyecan uyandırıcı süslemeleri kullanmak her ne kadar cazip gelse de..."

"Tabii ki, sayın bakan," dedi Rojer saygıyla eğilerek.

Janson başıyla onayladı. "İyi günler öyleyse," dedi ve prensle birlikte hastaevini terk ettiler.

Leesha, Rojer'e döndü. "Genelevdeki olay mı?"

"Bir koru dolusu orman iblisi toplanıp gelse bile bana bunu anlattıramaz," dedi Rojer. "O yüzden sormayı bıraksan iyi edersin."

Leesha ertesi sabah, Jizell'in mutfak penceresinden at arabasının gelişini izledi. Arabanın geniş kapılarına Rhinebeck'in mührü damgalanmıştı. Mühür, tahta bir tacın, üzeri sarmaşıklarla kaplı bir tahtın üzerinde süzülmesini betimliyordu. Arabaya iri bir süvari atının üzerinde baştan aşağı zırha bürünmüş Prens Thamos ve onun elit muhafızları eşlik ediyordu.

"Bir ordu getirmişler," dedi Rojer, Leesha'nın yanına gelip dışarı bakarak. "Korunuyor muyuz, yoksa hapse mi atılıyoruz anlamadım."

"Gündüz vakti neden geceden farklı olsun ki?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Belki de bu, dükün kabul edeceği kişiler için normaldir," dedi Leesha.

Rojer başını iki yana salladı. "Arrick teşrifatçıyken o arabada birçok kez bulundum. Şehirde giderken sırtımızda bu kadar Tahta Asker olmazdı."

"Dün gece oku denemiş olmalılar," dedi Leesha. "Bu da onlara teklif ettiğimiz şeyin gerçek olduğunu kanıtlamış olmalı."

Dövmeli Adam omuz silkti. "Ne olacaksa olacak. Ya bize eşlik etmek için gelmişlerdir ya da Rhinebeck'in bir düzine sakat askeri olmuş olacak." Leesha'nın ağzı açık kaldı, ancak Dövmeli Adam ondan gelecek bir tepkiden önce dışarı hareketlendi. Diğerleri de onu takip ettiler.

Arabanın uşağı, yan tarafa bir merdiven dayayıp kapıyı açık tuttu. Thamos onları atının üzerinde izledi ve yolcular arabaya binerken başıyla Dövmeli Adam'a selam verdi. Çok geçmeden tahta sokakların üzerinde, Rhinebeck'in sarayına doğru yola çıkmışlardı.

Saray, şehirde tamamen taştan inşa edilmiş tek binaydı ve zenginliğin oldukça etkileyici bir işaretiydi. Miln Dükü Euchor

gibi, Rhinebeck'in sarayı da şehir içinde şehir gibiydi. On metrelik dış surların çevrelediği avlu oldukça genişti. Sur duvarlarının üzerindeki muhafazalar ise oldukça büyüktü ve girintileri parlak lakeyle cilalanmıştı. Oldukça kalıcı bir görünüşleri olmasına rağmen, büyük ihtimalle tek tük rüzgâr iblisleri dışında herhangi bir yaratık tarafından sınanmamışlardı. Eğer Angiers Kalesi'nin surlarında gedik açılsa ve iblisler büyük sayılarla şehre girseler, tüm şehir alev alev yansa dahi, Rhinebeck kapılarını kapatıp şafağı güven içinde bekleyebilirdi.

Surlardan içeri girdikten sonra, dükün şahsi bahçeleri ve hayvan sürülerinin yanından geçtiler. Bunun yanında düzinelerce yapı, onun kişisel hizmetkârlarına ve zanaatkârlarına ev sahipliği yapıyordu. Sarayın surları birkaç kat yüksekliğindeydi ve gözcü kuleleri çok daha yükseğe ulaşıyor, ana yapının muhafaza ağını aşıyordu.

Saray muhafazaları işlevlerinden öte birer sanat eserleriydi ve Leesha sembollerin gücünü hissedebiliyordu. Gözleri, onların yarattığı görünmez güç hatlarını takdirle izliyordu.

"Lütfen beni takip edin," dedi Prens Thamos, Dövmeli Adam'a. Araba saray girişinde durmuştu. Leesha prensin arkasından saraya ilerlerken kaşlarını çattı, zira zihninde konuşma sırasında kendisinin umursanmayacağı konusunda şüpheler oluşmuştu. Dövmeli Adam birçok kez, Çukur hakkında –tıpkı Marick'in Rizonlu mülteciler konusunda yaptığı gibi– herhangi bir sorumluluk kabul etmeyeceğini söylemişti. Peki Leesha, onun, kendi ihtiyaçlarından önce kasabanın ihtiyaçlarını gözeteceği konusunda Dövmeli Adam'a güvenebilir miydi?

Giriş salonunun tonozlu tavanı yukarıda göze çarpıyordu, ancak etrafta dükle görüşmek için gelmiş olan başka herhangi bir insan yoktu. Prens onları ana taht odasından uzaklaştırarak, halılar, duvar dokumaları ve yağlı boya resimlerle dolu salonlardan geçirdi. Sonunda kadife koltukların ve mermerden bir şöminede yanan ılık bir ateşin olduğu bir bekleme odasına geldiler. "Lütfen dük sizi kabul edene kadar burada bekleyin," dedi Thamos, Dövmeli Adam'a. "Hizmetkârlar size ikramda bulunacaklar."

"Teşekkür ederim," dedi Dövmeli Adam. Bir uşak, elinde içecek ve küçük sandviçlerin bulunduğu bir tepsiyle geldi. İki Tahta Asker dışarıda dimdik bekliyorlar, mızraklarını hazır tutuyorlardı.

Zaman geçtikçe sıkılan Rojer, boş çay fincanlarını ellerinde döndürmeye başladı. "Sizce Rhinebeck bizi daha ne kadar bekletecek?" diye sordu. Sakat elinin fincanları tutup atabilmesi için hareket ederken, ayağı da belli bir ritimle zemine vuruyordu.

"İplerin onun elinde olduğu düşüncesini bizim kafamıza sokana kadar," dedi Dövmeli Adam. "Dükler herkesi bekletir. Ziyaretçiler ne kadar önemliyse, halı ipliklerini saymak için o kadar uzun süre bekletilirler. Yorucu bir oyun, ama eğer Rhinebeck kendini güvende hissedecekse, oynamasına izin vermekte bir zarar yok."

"İğne işimi getirseymişim keşke," dedi Leesha.

"Benim bitirilmemiş çok örgüm var canım," dedi arkasından bir ses. "Desenlere başlamakta hep iyi olmuşumdur, ama nedense asla sonunu getiremiyorum." Leesha döndüğünde Bakan Janson'ın kapının eşiğinde durduğunu ve yetmişli yaşlarının sonlarında olduğu belli olan saygıdeğer bir hanımın kolunu tuttuğunu gördü.

Rojer yerinden sıçrayıp da atıp tuttuğu fincanlardan biri yere düştüğünde Leesha irkildi. Neyse ki, fincan kalın halıdan sekti ve kırılmadı.

Kadın, Rojer'e Elona'nın gurur duyacağı türden bir bakış attı. "Arrick sana terbiye dersleri vermeye zaman bulamamış anladığım kadarıyla." Rojer'in suratı saçının renginden bile daha çok kızardı.

Kadın bir Angierslı için bile ufak tefekti. Yeşil kadife elbisesinin etek ucundaki beyaz Krasia dantellerinden, kafasının tepesinde acı verircesine toplanmış gri saçlarının üzerindeki tahta tacına kadar boyu taş çatlasa bir metre elli santimdi. Tacın uçları altın şeritliydi ve üstlerine değerli taşlar iliştirilmişti. Bir kamış gibi ince yapılı olan kadın, hafifçe öne eğilerek dururken ilk bakanın koluna dayanıyordu. Janson'ın kolunu kavramış el-

ler buruşuk, yarı saydam bir deriyle kaplıydı. Kadının boynunu süsleyen kadife gerdanlıktaki zümrüdün boyutu, bir bebeğin yumruğu kadardı.

"Lütfen size Anne Düşes Leydi Araine'i takdim etmeme izin verin. Kendisi Orman Kalesi'nin koruyucusu Ekselansları Üçüncü Rhinebeck'in annesi olup..."

"Tamam, yeter," diye araya girdi Araine. "Dünyadaki herkes oğlumun sıfatlarını biliyor ve sen onları bu hafta bininci kez şakırken benim gençleştiğim yok, Janson."

"Bağışlayın leydim," diyen Janson saygıyla eğildi.

Leesha bu takdime karşılık dizlerini kırıp reverans yaparken erkekler başlarını eğdiler. Erkek pantolonu içinde olan Wonda'nın ise iki yana açacak bir eteği yoktu, o yüzden ne tam olarak kadın reveransını ne de tam olarak erkek selamını yapabildi ve garip bir poza büründü.

"Eğer bir erkek gibi giyineceksen kızım, selamını bir erkek gibi ver," dedi Araine, yukarıdan bakarak. Wonda kızararak yerlere kadar eğildi.

Anne düşes, memnuniyetini homurdanarak dile getirdikten sonra Leesha'ya döndü. "Sizi şu sonu gelmez erkek işlerinden kurtarmaya geldim tatlım." Kadın, Wonda'ya bir bakış attı. "Genç hanımı da."

"Bağışlayın ekselansları," dedi Leesha tekrar reverans yaparak. "Ancak Kurtarıcı Çukuru için Sözcü göreviyle burada bulunmaktayım ve kabule dahil olmam gerekiyor."

"Saçmalık," diyen Araine dilini şaklattı. "Kadın bir Sözcü mü? Böyle ciddiyetsizlikleri Miln'de sürdürebilirler, ama Angiers'ta her şeyin doğrusu yapılır. Kadınların yaradılışında devlet işlerine bulaşmak yoktur." Anne düşes Janson'ın kolunu bırakıp Leesha'nınkine yapıştı ve ondan destek alıyormuş gibi yaparken, genç kadını kapıya doğru çekiştirdi.

"Erkekleri defterleri ve bildirgeleriyle baş başa bırakalım," dedi Araine. "Biz daha kadınsı meseleler hakkında konuşacağız."

Leesha yaşlı kadının gücüne hafiften şaşırmıştı. Leydi Araine göründüğü kadar kırılgan değildi. Yine de, bir grup şımarık kadının yanında oturup onların hava durumu ve moda hakkın-

daki sıkıcı konuşmalarını dinlemek, hele hele erkekler Kurtarıcı Çukuru'nun kaderini çizme işiyle meşgulken, kabul edilebilir bir şey değildi.

Leesha yaşlı kadının kendisini çekmesine karşı koymaya çalışırken, Janson yaklaşıp eğildi. "Anne düşesi reddetmek pek akıllıca değildir," diye fısıldadı. "En iyisi şimdilik onun huyuna gidin. Dük diğerlerini uzun bir süre kabul etmeyecek ve size ihtiyaç olunduğunda bizzat gelip haber vereceğim."

Leesha adamın ifadesiz yüzüne baktı ve kaşlarını çattı. Kraliyet ailesini kızdırmak istemediği için, kendisinin oradan götürülmesine gönülsüzce de olsa izin verdi.

"Hanımlar kanadı bu tarafta tatlım," dedi Araine, Leesha'yı şatafatlı bir şekilde döşenmiş uzun bir salondan geçirerek. Dövmeli Adam'ın hazine odası dışında, Leesha daha önce dükün sarayındaki gibi bir parıltı görmemişti. Yetişme çağlarındayken babası Ormancı Çukuru'nun en zengin adamıydı, ancak dükün zenginliği, Erny'nin zenginliğini solda sıfır bırakırdı. Atılan her adımı okşayan mükemmel halılar canlı motiflerle dokunmuşlardı. Duvar dokumaları ile mermer kaideler üzerindeki heykeller, her yerde onlara eşlik ediyordu. Tavan altın rengi boyanmıştı ve avizelerin ışığında parıldıyordu.

Düklük topraklarının her yerinde Rizonlu mülteciler açlıkla mücadele etmekteydi, ama böyle bir refah tarafından çevrelenmiş haldeyken düklük ailesi bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlayabilir miydi? Bu, Leesha'ya annesini hatırlattı. İlk önce kendi rahatını güvence altına alan kadın, ancak başkası izlemekteyse, diğerlerinin rahatını düşünürdü.

Araine'in titrek adımları gitgide sağlamlaşmıştı. Kırılgan görünümlü yaşlı kadın, Leesha'yı devasa sarayın içinde, bir erkeğin bir kadını dansta yönlendirdiği gibi yönlendiriyordu. Wonda, son bir kapıdan girene kadar onları geriden takip etmişti ama o anda Araine dönüp arkasına baktı.

"Kapıyı kapatır mısın tatlım? Aferin sana," dedi. Wonda söyleneni yaptı ve sağlam meşe kapıyı hafifçe kapattı.

"Pekâlâ, sana şöyle bir bakalım önce," dedi Araine, Leesha'nın kolunu bırakarak. Yaşlı kadın aslında bir yandan da onu itmiş ve olduğu yerde dönmesine sebep olmuştu.

Araine, Leesha'ya tepeden tırnağa bakarken dudağı hafifçe kıvrıldı. "Demek Bruna'nın o kadar gurur duyduğu genç yetenek *sensin*." Pek etkilenmiş bir tonda söylememişti bunu. "Kaç yaz gördün kızım? Yirmi beş mi?"

"Yirmi sekiz," dedi Leesha.

Araine alayla güldü. "Bruna bir Otacı'nın elli yaşından önce beş para etmeyeceğini söylerdi."

"Sahibe Bruna'yı tanıyor musunuz efendim?" diye sordu Leesha, şaşırmıştı.

Araine kıkır kıkır güldü. "Tanımak mı? Yaşlı cadı bacaklarımın arasından iki prens çıkardı, o yüzden evet, onu tanıdığımı söyleyebilirim. Pether elli sene önce doğduğunda, Bruna şu anda benim olduğum kadar yaşlıydı. On sene sonra Thamos doğdu, tıpkı ağabeyleri gibi dev bir bebekti ama o zaman diğerlerinde olduğum kadar genç değildim ve abartılmış bir ebeden fazlasına ihtiyacım vardı. Bruna o vakit seksenlerindeydi ve ben teşrifatçımı gönderip de ona yalvarttığımda bile Çukur'u terk etmeyi istemedi. Homurdanıp durdu ama en sonunda gelmeyi kabul etti ve aylar boyu sarayda kaldı. Hatta buradayken bir çift çırak da aldı, Jizell ile Jessa."

"Jessa mı?" diye sordu Leesha. "Bruna asla Jessa diye birinden söz etmedi."

"Hah!" diye kahkaha attı Araine. "Bu şaşırtıcı değil." Leesha kadının açıklama getireceğini bekledi, ancak öyle bir şey olmadı.

"Eğer isteseydi, Bruna'yı Kraliyet Otacısı yapardım," diye devam etti Araine, "ama sefil karı, Thamos'un göbek bağı kesilir kesilmez Çukur'a döndü. Unvanların ona hiçbir şey ifade etmediğini söyledi. Umurunda olan tek şey, Çukur'daki çocuklarıydı."

Anne düşes Leesha'ya baktı. "Sen de böyle mi hissediyorsun kızım? Çukur'u her şeyin üzerine mi koyuyorsun? Sarmaşık tahtaya olan görevinin bile üzerine mi?"

Leesha kadının gözlerine baktı ve başıyla onayladı. "Evet, öyle."

Araine ona bir süre baktı, sanki Leesha'ya göz kırpması için meydan okuyordu, ancak sonunda memnuniyetle homurdandı. "Eğer farklı bir şey söyleseydin, bundan sonra söyleyeceğin hiçbir şeye güvenmezdim. Şimdi, Janson'ın söylediğine göre, Bruna'nın doğurganlık alanındaki uzmanlığından nasibini aldığını iddia ediyormuşsun."

Leesha tekrar başını salladı. "Bruna bu konuda yoğun dersler verdi, ayrıca yıllar boyunca kendim de tecrübe kazandım."

Araine tekrar Leesha'ya baktı. "Tecrüben uzun yıllara dayanmıyordur sanırım, ama seni şimdilik bunun için bağışlayalım. Onu muayene etmenden bir zarar gelmez. Diğer herkes muayene etti zaten."

"O derken?" diye sordu Leesha.

"Düşes," dedi Araine. "Son gelinim. Kızı mı çorak, yoksa benim oğlum mu tohumsuz, bilmek istiyorum."

"Düşesi muayene ederek ikincisi anlamam zor," dedi Leesha.

Araine alayla güldü. "Eğer bunu yapabileceğini iddia etseydin, arsız kızın kapı dışarı olurdu. Ama her şeyin bir sırası var. Sen önce kıza bir bak."

"Tabii," dedi Leesha. "Kendisini muayene etmeden önce, bana hanımefendiyle ilgili söyleyebileceğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Bir at gibi sağlam. Geniş, doğurgan kalçaları da var," dedi Araine. "Kafası pek çalışmaz ama kaliteli bir Angiers leydisinden de öyle olması beklenir. Kızın ağabeyleri yeterince kurnazdır, o yüzden öyle büyümüş diyelim. Rhinebeck'in son boşandığı kızdan sonra, onu iyi aileden gelme genç adaylar arasından kendim seçtim. Leydi Melny, on iki çocuğun en küçüğü ve o çocukların üçte ikisi erkek. Üç kız kardeşi var ve onların hepsinin kendi çocukları var. Her kız için ikişer oğlan. Eğer sarmaşık tahta bir vâris verebilecek olan biri varsa o da odur. Tabii oğlumun düşündüğü tek şey kızın memelerinin boyutuydu, ama Melny'ninkilerde, Rhiney gibi koca bir bebeyi bile emzirecek kadar et var."

"Ne kadardır evliler?" diye sordu Leesha, bu yorumu duymazdan gelerek.

"Bir yılı geçiyor," dedi Araine. "Kraliyet Otacısı doğurganlık çayı kaynatıyor, ben de ayın uygun vakitlerinde Janson'a genelevleri kapattırıyorum ama yine de her ay yastıklarında kan lekesi çıkıyor."

Araine, Leesha'yı, dük ailesine mensup kadınların kullandığı, özel salonlardan ve merdivenlerden geçirdi. Leesha birçok hizmetkâr görmesine rağmen aralarında erkek yoktu. Sonunda kadife yastıklar ve Krasia ipekleriyle dolu bir yatak odasına geldiler. Düşes, odadaki büyük, vitray camlara sahip pencerelerin birinin önünde duruyor, şehre bakıyordu. Yeşil ve sarı ipekten geniş bir elbise içindeydi. Elbisenin ön tarafı kısa kesilmişti ve bel bölgesinde dantellerle süslüydü. Düşesin saçları altın ve mücevherlerle süslü bir tacın arkasında bağlanmış, yüzü de incelikle makyajlanmıştı. Dükün onu odasına çağırma ihtimaline karşı her an hazır olmalıydı. On altı yazdan fazla görmüş olamazdı.

"Melny, bu Ormancı Çukuru'ndan Sahibe Leesha," diye tanıştırdı Araine.

"Kurtarıcı Çukuru," diye düzeltti Leesha. Araine ona şaşkın bir hoşgörüyle baktı.

"Sahibe Leesha, doğurganlık konusunda bir uzman," diye devam etti Araine, "ve bugün seni inceleyecek. Elbiseni çıkar."

Kız başıyla onayladı ve korsesinin ipliklerine uzanırken bir an olsun tereddüt etmedi. Dükün kadınları içinde kimin sözünün geçtiği açıktı. Kızın hizmetkârları çabucak hareket ederek bağları çözme konusunda yardımcı oldular. Çok geçmeden düşesin elbisesi yatağın yanında katlı bir şekilde duruyordu.

"İstediğin gibi muayeneni yap," diye sessizce mırıldandı Araine, hizmetkârlar çalışırken. "Kız, iki kuruşluk hanlardaki fahişelerin dürtülüp kurcalandığından iki kat fazla kurcalandı."

Leesha başını iki yana salladı, zira zavallı kız için üzülmüştü. Yine de eğilip düşesin tuvalet masasına koyduğu şifalı ot kesesini açtı ve bir dizi şişeyle birlikte temizleme bezleri çıkardı. Bu fırsatı yakalayacağını umarak, iş görecek kimyasallarla beraber hazır gelmişti.

O muayenesiyle ilgilenirken genç düşes uysal ve sessiz kaldı,

ancak Leesha kızın kalbini dinlediğinde, küt küt atmakta olduğunu fark etti. Kız büyük ihtimalle dehşete düşmüş haldeydi, eğer önceki düşesler gibi o da bir vâris dünyaya getiremezse, başına gelecekleri korktuğu belliydi. Leesha merakla düşündü: Acaba bu evlilikte ona herhangi bir seçme şansı verilmiş miydi, yoksa Thesa'da sıklıkla görüldüğü üzere, evlilik, kızlarının arzularını bir an olsun düşünmeyen anne babası tarafından mı ayarlanmıştı?

Düşesin idrarından ve rahminden örnekler alan Leesha, onları kimyasallarla karıştırıp birbirleriyle etkileşime girmelerini bekledi. Kızın rahmini, hatta daha da ileri giderek rahim boynunu yokladı. Sonunda düşese gülümsedi. "Her şey normal görünüyor efendim. Teşekkürler. Artık giyinebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi düşes. "Umarım bende ne gibi bir sorun olduğunu bulabilirsiniz."

"Sende herhangi bir 'sorun' olduğunu sanmıyorum tatlım," dedi Leesha, "ama eğer düzeltilmesi gereken bir şey varsa, canını sıkma, onu düzelteceğiz." Düşes zayıfça gülümseyip başını salladı. Büyük ihtimalle bunu bir düzine diğer Otacı'dan da duymuş olmalıydı. Leesha'nın onlardan bir farkı olduğunu düşünmesi için bir nedeni yoktu.

Tekrar pencere önüne giden düşesin muayene sonuçlarına bakmak üzere, Leesha tuvalet masasına yürüdü. Anne düşes de onun olduğu yere hareketlendi.

"Kızda herhangi bir sorun yok," dedi Leesha. "Bir ordu doğuracak kadar sağlıklı."

Araine, içi kurutulmuş şifalı otlarla dolu küçük bir örgü uzattı. "Kraliyet Otacısı'nın doğurganlık çayı için kullandığı otlar."

Leesha paketi kokladı. "Sıradan. Zarar vereceği yok tabii, ama daha güçlüsünü hazırlayabilirim. Tabii bu bir işe yaramayacak."

"Sorunun oğlumda olduğunu düşünüyorsun," dedi Araine.

Leesha omuz silkti. "Bir sonraki mantıklı adım, onu muayene etmem olur efendim."

Araine alayla güldü. "İnatçı keçi soğuk algınlığına yakalanıp ciğeri sökülürcesine öksürdüğünde bile herhangi bir Otacı'nın

ona yaklaşmasına izin vermiyor. Seni erkekliğine yaklaştırması biraz zor." Kadın, Leesha'yı baştan aşağı süzdü ve sinsice gülümsedi. "Tabii onu muayene ederken örneklerini bilindik yolla almak istemiyorsan..."

Leesha kaşlarını çattığında Araine güldü.

"Ben de öyle düşünmüştüm!" dedi. "Kıza yaptırırız! Hem, genç bir düşes başka ne işe yarar ki?"

Anne düşes, Leesha ve Wonda ile ayrıldığında Bakan Janson geride kaldı. İnce, meşe bir kutu çıkarıp Rojer'e verdi. Kutu pürüzsüz ve cilalıydı.

"Bunu, görevi sonlandıktan sonra Arrick'in odasında bulduk," dedi Janson. "Jonglörler Loncası'na haber yollayıp kutunun bizde olduğu konusunda bilgi verdim ancak ustan gelip almaya tenezzül etmedi. İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı. Arrick giderken yatağındaki kuş tüyleri dışında her şeyi almıştı, ki buna kendisinin olmayan birkaç şey de dahildi, ancak bunu masasında bıraktı."

Rojer kutuyu alıp açtı. İçinde, yeşil kadifeden bir kumaşın üzerinde, ağır örgülü bir zincire takılı altın bir madalyon vardı. Madalyonun üzerindeki rölyefe işlenmiş sembol, Dük Rhinebeck'in armasının üzerine işlenmiş olan bir kalkanın arkasındaki çapraz mızraklardan oluşuyordu. Rhinebeck'in arması ise sarmaşıkla kaplı bir tahtın üzerinde süzülen yapraklı bir taçtı.

Rojer, Arrick'in hanedan teşrifatçılığı derslerinden, madalyonu anında tanıdı: Angiers Cesaret Madalyası. Dükün bahşedebileceği en büyük onur. Rojer madalyona büyülenmiş gibi baktı. Arrick böylesine bir ödülü kazanmak için ne yapmıştı ve daha da önemlisi neden onu ardında bırakmıştı? Sembolik değerinin de ötesinde, madalyonun kendisi bile bir servet değerindeydi. Angiers gibi cevher fakiri bir yerde, madalyonun zinciri bile bir dağ yığını kadar tahta kuruş ederdi.

"Majesteleri, bu madalyayı Nehirköprü düşerken gösterdiği cesaret için Arrick'e vermeyi uygun görmüştü," dedi Janson, sanki Rojer'in düşüncelerini okuyormuş gibi. "Sadece kendini

kurtarıp köyün düşüşünü düke haber vermesi yeterdi, ancak nüveliklerle yüzleşmesi ve seni, kendi başına hayatta kalamayacak üç yaşındaki bir oğlanı kurtarması..." Adam başını iki yana salladı.

Rojer, bakan ona tokat atmış gibi hissediyordu. "Neden ardında bırakmış olabileceğini bilemiyorum," dedi sessizce, boğazındaki yumruyu yutarak. "Güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim." Kutuyu kapattı ve omzunda taşıdığı rengârenk çantaya soktu.

"Pekâlâ," dedi Janson, Rojer'in söyleyecek başka bir şeyi olmadığını anladığında. Dövmeli Adam'a döndü. "Eğer hazırsanız, Bay Flinn, majesteleri grubunuzu kabul etmeye hazır."

"Ama Leesha..." diye başladı Rojer.

Bakan dudaklarını büzdü. "Majesteleri taht odasına kadın alma konusunda katıdır," dedi. "Sizi temin ederim, Sahibe Leesha, anne düşesin ve nedimelerinin yanında emin ellerdedir. Majesteleri ile görüşmeniz sonlandığında, konuşulanları ona aktarabilirsiniz."

Dövmeli Adam kaşlarını çatıp bakanın gözlerinin içine baktı. Ufak tefek adam, o sert gözler karşısında taş kesse de geri adım atmadı. Gözleri kapı yanındaki muhafızlara kaydı.

"Pekâlâ," dedi Dövmeli Adam sonunda. "Lütfen önden buyurun."

Janson rahatlamış bir şekilde verdiği nefesi gizleyip başını eğdi. "Bu taraftan lütfen."

Dük Rhinebeck bir Angierslı için uzun boyluydu, ancak yine de Kurtarıcı Çukuru insanlarının çoğundan kısaydı. Ellili yaşlarının ortasına gelmiş olan adamın kalın bir vücudu vardı. Gençliğinden kalma kasları artık sarkmıştı. Et suyu lekeleriyle dolu yeleği zümrüt yeşili, pantolonu ise kahverengiydi. İkisi de nadir bulunan Krasia ipeğindendi. Tek tük beyazları olan yağlı, kahverengi saçlarının üzerinde cilalı tahta tacı duruyordu. Parmakları ile boynu ise Miln altınından işlenmiş yüzükler ve kolyelerle doluydu.

Dükün sağında, daha aşağıdaki bir platformda kardeşi, Taht Vârisi Mickael oturuyordu. Neredeyse dük kadar yaşlı ve ondan biraz daha dinç görünen Prens Mickael de, düke eşit kalitede giyinmişti ve başının üzerinde altın bir halkacık barındırıyordu. Dükün solunda ortanca kardeşi Kılavuz Pether oturmaktaydı. Kılavuz, kahverengi cüppesinin ve tıraşlanmış başının işaret ettiği sadeliğe tezat oluşturacak bir şekilde, Rhinebeck'ten bile şişmandı. Çoğu Rahip'in giydiği sert kumaştan yapılma kıyafetlerin aksine, Kılavuz'un cüppesi tamamen kaliteli yünden dokunmuş, sarı ipekten bir kuşakla bağlanmıştı.

Prens Thamos ayakta, herkesin en aşağısında, muhafazalı ve cilalı göğüs zırhıyla durmaktaydı. Rojer ve diğerleri odaya girmeden önce silahlarından arındırılmış olmalarına karşın, kapıdaki Tahta Askerler gibi Thamos da mızrağını hazırda tutuyordu. Yine de, Gared ile Dövmeli Adam'ın yanında olduğunu bilen Rojer, Kurtarıcı Çukuru'nda güneşin altındaymış kadar güvende hissediyordu kendini.

"Majesteleri, Üçüncü Dük Rhinebeck," dedi Janson. "Orman Hisar'ın Koruyucusu, Tahta Taç'ın sahibi ve tüm Angiers'ın Lord'u." Rojer bir dizinin üzerine çökerken Gared da aynı şeyi yaptı. Ne var ki, Dövmeli Adam başını eğmekle yetindi.

"Düküne diz çök," diye hırladı Thamos, Dövmeli Adam'a mızrağının ucunu doğrultarak.

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Saygısızlık amacında değilim, ancak ben Angierslı değilim."

"Bu nasıl bir saçmalık böyle?" diye çıkıştı Prens Mickael. "Sen Angiers'ta doğup büyümüş, Ormancı Çukuru'nun Flinn Cutter'ısın. Çukur'un artık kendini düklüğün bir parçası olarak görmediğini mi ima ediyorsun?" Thamos mızrağını daha da sıkıca tuttu ve gruba doğrulttu. Sertçe yutkunan Rojer, Dövmeli Adam'ın ne yaptığını bildiğini umuyordu.

Dövmeli Adam bu tehdidi fark etmişe benzemiyordu. Başını tekrar salladı. "Öyle bir şey ima ettiğim yok, ekselansları. Flinn Cutter, şehir kapısında o an uygun görüldüğü için verilen bir isimdi. Yanıltma için özür dilerim." Tekrar başını eğdi.

Platformun arkasındaki küçük bir masanın ardına geri çekilmiş olan Janson müthiş bir hızda yazmaya başladı.

"Aksanınız Milnli gibi," dedi Kılavuz Pether. "Sadakatiniz Euchor'a mıdır öyleyse?"

"Miln Kalesi'nde zaman geçirdiğim doğrudur, ancak Milnli de değilim." dedi Dövmeli Adam.

"Öyleyse ismini ve şehrini belirt," dedi Thamos.

"İsmim bana kalır," dedi Dövmeli Adam, "ve hiçbir şehri evim saymam."

"Bu ne cüret?!" diye tükürükler saçan Thamos, mızrağıyla ilerledi. Dövmeli Adam ona, kendisine karşı genç bir oğlanın yumruklarını hazır ettiğini gören yetişkin bir adamın atacağı türden bir bakış attı. Rojer nefesini tuttu.

"Yeter!" diye bağırdı Rhinebeck. "Thamos, yerinde kal!" Prens Thamos kaşlarını çattı ancak söyleneni yaptı ve platformun dibine dönerek Dövmeli Adam'a ters bakışlar atmayı sürdürdü.

"Şimdilik gizemin sende kalsın," dedi Rhinebeck, elini kaldırıp başka sorulara mahal vermeyerek. Prens Mickael ağabeyine öfkeyle baktı ancak dilini tuttu.

"Seni hatırlıyorum," dedi Rhinebeck, Rojer'e. Odadaki tansiyonu düşürme çabası içinde olduğu belliydi. "Rojer Han. Arrick Tatlınağme'nin, genelevimin bir yetimhane olduğunu düşünen adamın veledi." Dük kıkırdadı. "Ustana Tatlınağme demelerinin nedeni, sesinin, kadınların bacak aralarını tatlandırmasıydı. Çırak, ustasına yetişmiş midir?"

"Tek yaptığım nüvelikleri müziğimle efsunlamak, majesteleri," diye cevapladı Rojer reveransıyla. Yüzüne bir gülümseme yerleştirip öfkesini Jonglör maskesinin ardına gizledi.

Rhinebeck kahkahayla dizine vurdu. "Nüvelikler sanki odun beyinli bir fahişe gibi yola gelse keşke! Ama Arrick'in espri yeteneğine sahipmişsin, o kadarı belli!"

Lord Janson boğazını temizledi. "Ha?" diye sordu Rhinebeck, bakanına bakarak.

"Çukur'dan geçen Ulakların söylediklerine göre, genç Rojer gerçekten de iblisleri müziğiyle büyüleyebiliyormuş, majesteleri," dedi Janson.

Dükün gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?" Janson başıyla onayladı.

Rhinebeck şaşkınlığını öksürerek gizledikten sonra gruba geri döndü ve Gared'a baktı. "Sen Cutterların komutanı Gared mısın?" diye sordu.

"Ee şey, sadece Gared'ım, majesteleri," diye kekeledi Gared. "Cutterlara önderlik ediyorum, evet, ama komutan falan değilim. Balta kullanmayı bilirim o kadar."

"Kendini küçültme evlat," dedi Rhinebeck. "Kimse kendini methetmeyeni methetmez. Eğer senin hakkında duyduklarımın yarısı doğruysa, seni bizzat kendim ödüllendirebilirim."

Gared ağzını açtı ancak doğru cevabın ne olacağına bilemediğinden eğildi. O kadar eğilmişti ki, Rojer çenesinin zemine vuracağını sandı.

Çayını yudumlayan Leesha'nın gözleri anne düşese kayıp duruyor, yaşlı kadın da onu sessiz bir samimiyetle izliyordu. Araine'in hizmetkârları, ikilinin arasındaki masaya parlak gümüşten bardaklar ve çaydanlıkların yanında, ince sandviçler ile bir yığın hamur işi yiyecek hazırlayıp getirmişlerdi. Tepsinin yanındaki gümüş bir zil ise, onlara ihtiyaç duyulduğunda çalınmak üzere duruyordu.

Wonda gergin bir şekilde oturuyordu. Sanki anne düşesin karşısında, nüveliklere görünmemek için giydiği Görünmezlik Pelerini'ni giymiş gibi hissetmeye çalışıyordu. Sandviç dolu tabaklara özlemle bakmasına rağmen, aralarından birini almaya korkuyordu. Kendine kesinlikle dikkat çekmemeye çalışıyordu.

Anne düşes ona döndü. "Kızım, eğer bir erkek gibi giyinip elinde mızrakla dolaşacaksan, kendisini istemeye gelen damat adaylarını ilk kez görmüş saray kızları gibi davranmayı bırak. Ye. O sandviçler süs diye oraya konmadı."

"Özür dilerim efendim," diyen Wonda garip bir şekilde eğildi. Parmak sandviçlerden eline alabildiği kadarını alıp ağzına tıkarken hem tabağı hem de peçeteleri görmezden geldi. Araine gözlerini devirdi, ancak rahatsız olmuştan çok eğlenmişe benziyordu.

Anne düşes Leesha'ya döndü. "Sana gelince, suratında bir-

çok soru görüyorum, o yüzden soracağını sormalısın. Biz beklerken daha da gençleştiğim yok."

"Sadece... şaşkınım, efendim," dedi Leesha. "Beklediğim gibi değilsiniz."

Araine güldü. "Erkeklerin önünde oynadığım kırılgan karga rolümden dolayı mı? Ulu Yaratıcı aşkına kızım... Bruna senin kafanın çalıştığını söylemişti, ama eğer o rolü anlayamadıysan şüphe duymaya başlayacağım."

"Sizi temin ederim, ikinci defa kanmayacağım," dedi Leesha, "ama itiraf etmeliyim ki, öyle bir rolün neden gerektiğini anlayamıyorum. Bruna hiçbir zaman..."

"Bunak rolü yapmaz mıydı?" diye sordu Araine gülümseyerek. Tepsiden ince bir sandviç seçip çayına hafifçe batırdı ve iki hızlı ısırıkta yiyeceği bitirdi. Wonda onu taklit etmeye çalıştı ancak çayında fazla tuttuğundan dolayı sandviç fincanın içinde ikiye bölündü. Araine alayla gülerken, kız çayı ve içindeki sandviçi çabucak yutmak üzere kafaya dikti.

"Siz nasıl diyorsanız, efendim," dedi Leesha.

Anne düşes burnunun üzerinden Leesha'ya azarlar bir bakış attı. Lord Janson'ın bakışını hatırlayan Leesha, ilk bakanın bu bakışı Araine'den öğrenip öğrenmediğini merak etti. "Bu gerekli," dedi Araine, "çünkü erkekler kafası çalışan bir kadının etrafında sert tahta gibi dururlar, ancak kafası basmayanların etrafında hamur gibi yumuşarlar. Birkaç on yıl daha yaşarsan, ne demek istediğimi anlarsın."

"Bunu majestelerinin makamına kabul edildiğimde hatırlayacağım," dedi Leesha.

Araine alayla güldü. "Dansa ayak uydur kızım. *Kabul burada oluyor.* Taht odasında olan bitenler sadece gösteriden ibaret. Ne düşünürlerse düşünsünler, şu sizin Smitt Çukur'u ne kadar yönetiyorlarsa, oğullarım da şehri ancak o kadar yönetiyorlar."

Leesha yemekte olduğu hamur işi boğazına takılırken boğulur gibi oldu ve neredeyse çayını döktü. Araine'e şok içerisinde bakakaldı.

"Bay Smitt olmadan gelmeniz iyi bir plan değil, onu söyleyeyim ama," diyen Araine dilini şaklattı. "Bruna politikadan nefret

ederdi, ama sana en azından birkaç temel ilkeyi öğretmeliydi. Onları gayet iyi bilirdi. Benim oğlanlar babalarına çekmişlerdir ve sarayda kadınlarla işleri olmaz. Doğal olarak dansı senin şu Bay Flinn'in –tabii ismi oysa– yönettiğini düşünüyorlar ve o goril Gared'la Arrick'in veledine bile sana göstereceklerinden daha fazla saygı göstereceklerdir."

"Dövmeli Adam, Çukur'u temsil etmiyor," dedi Leesha. "Diğerleri de öyle."

"Beni geri zekâlı mı sanıyorsun?" diye sordu Araine. "Onlara şöyle bir baktığımda bunu anlamıştım. Tabii fark eden bir şey yok. Tüm kararlar çoktan verildi."

"Efendim?" diye sordu Leesha, kafası karışmıştı.

"Dün gece raporunu okuduktan sonra Janson'a talimatlarını verdim ve şu anda onları uyguluyor," dedi Araine. "O tavus kuşları taht odasında birbirlerine horozlanıp kasılırken gerçek bir kavgaya tutuşmadıkları sürece, 'kabul'ün sonucu şu olacak:

"Çukur'a dönecek ve en iyi Muhafazacılarımın gelip sizin savaş muhafazalarınızı incelemelerini bekleyeceksiniz. Kış olmadan, her tahta beyinli avcının sadağında muhafazalı oklar bulunana ve tahta sokaklardaki dükkânların her birinde ucuz, muhafazalı mızraklar olana dek, Angiers'taki beş para etmez Muhafazacıların hepsinin silahlara muhafazalar işlemesini sağlayacağım.

"Muhafazacılara Thamos ve Tahta Askerler eşlik edecekler," diye devam etti Araine, "hem onların güvenlikleri için hem de sizin Cutterlarınızın onlara iblis avlama konusunda eğitim vermeleri için."

Leesha başıyla onayladı. "Elbette efendim." Araine bunu duyunca sabırla gülümsedi ve Leesha anladı ki, anne düşese göre bunlar müzakere edilecek konular değil, kraliyet emirleriydi.

"Yaratıcı'nın Rahipleri, senin şu dövmeli arkadaşın yüzünden karmaşa içindeler," diye devam etti Araine. "Yarısı onun Kurtarıcı olduğunu düşünüyor, diğer yarısı ise onun tüm iblislerin anasından bile daha kötü bir bela olduğunu söylüyor. İki taraf da, sizin şu genç Rahip Jona'nıza güveniyor gibi gözükmüyor, tabii Rahip Jona ilk gruba dahil gibi görünüyor. Onu

sorgulamak arzusundalar. Rahipler Konseyi'ndeki yardımcılarımla irtibat kurdum, onun yerini alacak kişi konusunda aynı fikirdeyiz. Rahip Hayes, Çukur'daki inançlılara yardımcı olurken, Jona buraya çağrılıp konseye beyanda bulunacak. Hayes iyi bir adamdır ve bağnazlıkla ya da aptallıklarla işi olmaz. Çukur halkının Dövmeli Adam hakkındaki inançlarını tartacak ve bu arada konsey de Jona'nınkileri göz önüne alacak."

Leesha boğazını temizledi. "Özür dilerim efendim, ancak Çukur düzinelerce Rahip'e sahip bir şehir değil. İnsanlar Jona'ya güveniyor çünkü Jona bu güveni yıllar boyu yaptıklarıyla kazandı. Halk kahverengi cüppeli herhangi bir adamın peşinden gitmeyecektir, ayrıca Jona'nın yaka paça sorguya götürülmesini de hoş karşılamayacaktır."

"Eğer Jona'nın mensup olduğu gruba sadakati varsa, kendi rızasıyla gelecek ve herhangi bir şüpheye mahal bırakmayacaktır," dedi Araine. "Eğer sadakati yoksa, o durumda sadakatinin nereye bağlı olduğunu ben de en az konsey kadar bilmek isterim."

"Peki ya konseyin sorgusu iyi bir sonuç vermezse?" diye sordu Leesha.

"Rahiplerin en son bir kâfiri yakmalarının üzerinden uzun zaman geçti," dedi Araine, "ama beklentim o ki, bunun nasıl yapılacağını hâlâ iyi biliyorlardır."

"Öyleyse Rahip Jona bir yere gitmeyecek," dedi Leesha, fincanını masaya koyup anne düşesin gözlerine bakarak. "Tabii, Tahta Askerlerinizi gün içinde ağaç kesip geceleri orman iblislerini biçen adamlara karşı sınamak istemiyorsanız."

Kaşları yukarı kalkan Araine'in burun deliklerinden adeta ateş çıktı. Ama az önceye kadar yüzünü kaplayan dingin ifade anında geri döndü. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, Leesha bu sinir görüntüsünü kafasından uydurup uydurmadığını anlayamadı. Araine, Wonda'ya döndü.

"Bu doğru mu kızım?" diye sordu. "Eğer Tahta Askerler sizin Rahip'iniz için gelirlerse, düküne karşı silahlanır mısın?"

"Ben Leesha kime karşı savaşmam gerektiğini söylerse, ona karşı savaşırım," dedi Wonda. Minik anne düşesle tanıştığından beri ilk kez sırtı dik oturdu.

On beş yaşında bile olsa, Wonda Cutter, Kurtarıcı Çukuru'ndaki çoğu adamdan uzundu. O adamlar ise düklükteki en uzun boylu erkekler olarak bilinirdi. Kız, ufak tefek yaşlı kadının üzerinde bir kule gibi yükseliyordu ancak Araine korkmuştan çok eğlenmiş görünüyordu. Anne düşes Wonda'yı az önceki durumuna dönmesi için zorlar gibi başını salladı ve Leesha'ya dönerek tırnağıyla narin çay fincanını tıklattı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Rahip Jona'nın güvenliğini ve Çukur'a sağ salim döneceğini bizzat garanti ediyorum. Ama cüppelerinden arındırılmış olarak geri dönebilir."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Leesha, bu şartları kabul ettiğini belli edercesine başını sallarken.

Araine gülümseyip çay fincanını kaldırdı. "Nihayet Bruna'nın vârisi olabileceğine dair bir şey gösterdin." Leesha gülümsedi ve birlikte çaylarını yudumladılar.

"Dövmeli Adam," dedi Araine, birkaç saniye sonra, "Miln'e tek başına gidip, Krasialılar hakkındaki hikâyesini Euchor'a taşıyacak ve yardım isteğimizi iletecek."

"Neden teşrifatçınız değil de, Dövmeli Adam?" diye sordu Leesha.

Araine alayla güldü. "Janson'ın züppe yeğeni mi? Euchor o oğlanı canlı canlı yer. Eğer daha önce duymadıysan söyleyeyim, Euchor ve benim oğlum birbirlerinden tiksinirler."

Leesha kadına baktı, ama düşes o bakışı eliyle geçiştirdi. "O muhafazalarda işin olmasın kızım. Sarmaşık taht ve metal taht, şu andaki sahipleri koca kıçlarını onların üzerine oturtmadan çok önce birbirlerinin gırtlaklarına sarılmıştı ve onlar gittikten sonra da öyle olacaklar. Rakiplerine diklenmek, erkeklerin doğal halidir."

"Neden gitmesi gerekenin Dövmeli Adam olduğunu ve bir Kraliyet Ulağı'nın gitmediğini açıklamıyor bu," dedi Leesha. "Sizi temin ederim, eğer gitmeyi kabul etse de, onu idare etmekte zorlanabilirsiniz. Kendi amaçları için gidecektir, sizinkiler için değil."

"Tabii ki öyle yapacak," dedi Araine. "O yüzden o adamı şehrimden olabildiğince uzakta istiyorum. Amacı bu mudur, değil midir bilmiyorum ancak varlığı bile halkı delice bir bağnazlığa

itebilir ve bu bir devletin işlemesini engelleyebilecek bir şeydir. Gidip Miln'i karıştırsın. Euchor sırf ondan kurtulmak için bizim istediklerimizi kabul edebilir."

"Peki, 'bizim' istediklerimiz nedir?" diye sordu Leesha.

Araine ona şöyle bir baktı. Leesha bu küstah sözleri karşısında yaşlı kadın eğlenmiş miydi yoksa rahatsız mı olmuştu, anlayamadı. "Krasialılara karşı bir ittifak tabii ki," dedi anne düşes sonunda. "Birkaç araba dolusu kereste ve cevher üzerine münakaşa edebilirsin, ama ağılın kapısına kurtlar dayanmışken çoban köpeklerinin birbirini ısırması olmaz."

Leesha kadına baktı ve karşı çıkmak istedi, ancak kendini onunla aynı fikirde buldu. Bir parçası Arlen etraftayken kendini o kadar güvende hissediyordu ki, onun Çukur'dan asla ayrılmamasını istiyordu. Ama bir başka parçası, büyüyen bir parçası, onun varlığının kendisini boğduğunu hissediyordu. Tıpkı Arlen'ın korktuğu gibi, Çukur halkı ve mülteciler, kendilerini kurtarmak yerine, onları kurtarması için Dövmeli Adam'a bel bağlıyordu. Leesha da aynısını yapmamış mıydı? Belki de Arlen'ın biraz olsun uzaklaşması herkes için en iyisi olacaktı.

Leesha'nın cevap verme sırası, hiçbir kelime konuşulmadan geçip giderken Araine başını salladı ve çayına döndü. "Arrick'in oğlanıyla ne yapacağıma daha karar vermedim. Şu sözde keman sihrini daha yakından incelemek lazım, ama şimdilik bu konu hakkında bir düşüncem yok."

"Bu sihir değil," dedi Leesha. "En azından bizim bildiğimiz türden değil. Tek yaptığı... nüvelikleri efsunlamak. Tıpkı Jonglörlerin kalabalığın ruh halini etkilemesi gibi. İşe yarar bir yetenek ama sadece o çalmaya devam ettikçe iş görüyor, bu numarayı diğerlerine öğretmekte başarılı olamadı."

"Ondan iyi bir teşrifatçı olur öyleyse," diye sesli düşündü Araine. "En azından Janson'ın züppe yeğeninden daha iyi olacağı kesin, tabii bu herkes için geçerli."

"Rojer'in benimle kalmasını tercih ederim efendim," dedi Leesha.

"Aa! Demek öyle?" diye sordu Araine eğlenmiş bir edayla. Kadın masanın üzerinden uzanıp Leesha'nın yanağını sıktı. "Seni sevdim. Aklına geleni söylemekten çekinmiyorsun."

Arkasına yaslanıp Leesha'ya bir an baktıktan sonra omuz silkti. "Kendimi cömert hissediyorum," dedi, çay fincanlarını tekrar doldururken. "Seninle kalsın. Şimdi, şu 'Kurtarıcı' meselesine gelirsek."

"Dövmeli Adam kendisinin Kurtarıcı olduğunu iddia etmiyor efendim," dedi Leesha. Alaycı bir ses çıkardı. "Bunu ima edenlerin bile kafasını koparacak neredeyse."

"O her ne iddia ederse etsin, insanlar istediklerine inanacaklar," dedi Araine. "Bu, kraliyet izni olmadan köyünüzün isim değiştirmesinden belli."

Leesha omuz silkti. "O kasaba konseyinin kararıydı, benim değil."

"Ama buna karşı çıkmadın," diye karşılık verdi Araine.

Leesha tekrar omuz silkti.

"Buna *sen* inanıyor musun?" diye sordu Araine, onun gözlerine bakarak. "Kurtarıcı'nın yeniden vücut bulmuş hali mi?"

Leesha anne düşese uzun bir süre baktı. "Hayır," dedi sonunda. Wonda yüksek sesle nefesini tutunca Leesha kaşlarını çattı.

"Görünüşe bakılırsa koruman sana katılmıyor," dedi Araine.

"İnsanlara neye inanmaları gerektiğini söylemek bana düşmez," dedi Leesha.

Araine başıyla onayladı. "Aynen öyle. Tıpkı sizin kasaba konseyinize de düşmediği gibi. Janson bu isim değişikliği konusunda çoktan bir kraliyet kınaması kaleme aldı. Eğer konseyiniz akıllıysa, tabelalarınızı çabucak değiştirirler."

"Onları bilgilendireceğim, efendim," dedi Leesha. Araine bu muğlak cevaba tepki olarak gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi.

"Peki ya mülteciler?" diye sordu Leesha.

"Ne olmuş onlara?" diye sordu Araine.

"Onları alacak mısınız?" diye sordu Leesha.

Anne düşes alayla güldü. "Onları nereye koyacağız peki? Neyle besleyeceğiz? Kafanı kullan kızım. *Angiers* onları kabul ediyor, ama *kalenin* içine alabileceği insanların bir sınırı var. Bırak sizin köyünüz gibi köyleri doldursunlar. Çukur'a göndereceğim Muhafazacılar ve askerler, bu ihtiyaç anında kom-

şularımıza verdiğimiz tam desteği gösterecek, ayrıca Çukur'un kereste sevkiyatları konusundaki başarısızlığını da affedeceğiz."

Leesha dudaklarını büzdü. "Bundan fazlasına ihtiyacımız var, efendim. Üç kişi tek bir battaniyeyi paylaşıyor ve çocuklar paçavralarla dolaşıyorlar. Eğer gönderecek yiyeceğiniz yoksa, kıyafet gönderin. Ya da Çoban Vadisi'nden yün gönderin ki kendi kıyafetimizi dikelim. Şu anda onların koyun kırkma mevsimi, öyle değil mi?"

Araine bir anlığına düşündü. "Birkaç araba dolusu ham yün ve onun yanında yüz baş koyun gönderteceğim."

"İki yüz," dedi Leesha. "En azından yarısı üreme çağında olanlarından. Ayrıca yüz kadar da sağmalık inek."

Araine kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. "Öyle olsun."

"Ve Çiftçi Çotuğu ile Ormançıkmazı'ndan tohum," diye ekledi Leesha. "Ekim mevsimindeyiz ve araziyi temizleyip ekin yetiştirecek insan gücümüz var. Tabii ekecek yeterince tohuma sahip olursak."

"Bu herkesin yararına olur," diye katıldı Araine. "Ayırabildiğimiz kadarını alacaksınız."

"Peki erkeklerin bu şartları kabul edeceğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Leesha.

Araine kıs kıs güldü. "Oğullarım ayakkabılarını bile Janson olmadan bağlayamazlar ve Janson sadece bana tabidir. Onun söylediklerini yapmakla kalmayacak, mezarlarına tüm bunların kendi fikirleri olduğunu düşünerek gidecekler."

Leesha yine de şüpheyle doluydu, ama anne düşes ona omuz silkmekle yetindi. "Erkekler odadan çıkıp neyi 'pazarlık ettiklerini' sana anlattıklarında kendi kulağınla duyacaksın zaten. O zamana kadar çayımızı bitirelim biz."

"Neden sarmaşık tahtın önüne geldin?" diye sordu Rhinebeck.

"Krasialıların ilerleyişi hepimizi tehdit ediyor," dedi Dövmeli Adam. "Mülteciler kırsal bölgeyi doldurmaktalar ve küçük köylerin kolayca içlerine dahil edebileceğinden daha kalabalıklar. Krasialılar Lakton'a doğru harekete geçtiklerinde..."

"Bu çok gülünç," dedi Prens Mickael onun sözünü keserek. "En azından düke hitap ederken yüzünü göster."

"Özürlerimi kabul edin ekselansları," dedi Dövmeli Adam hafifçe eğilerek. Kapüşonunu geri çekti. Pencereden süzülen gün ışığında, muhafazaları, sanki derisinin üstünde yaşayan canlılarmış gibi hareket ediyormuşa benziyordu. Thamos ve Janson, bu manzarayı daha önce gördüklerinden soğukkanlılıklarını yitirmediler ancak diğer prensler şoklarını gizlemekte o kadar başarılı değillerdi.

"Ulu Yaratıcı," diye fısıldadı Pether, önündeki havaya bir muhafaza çizerek.

"Bir ismin olmadığına göre, bizim sana Lord Muhafaza dememizi istiyorsundur şimdi değil mi?" diye sordu Mickael, yüzündeki şaşkınlığı bir alay gülümsemesine dönüştürerek.

Dövmeli Adam başını iki yana sallayıp hafifçe gülümsedi. "Benim sıradan köylülerden bir farkım yok efendim. Hiçbir diyarda lord değilim."

Mickael alayla güldü. "Doğum durumunu bir kenara koyarsak, kendine Kurtarıcı diyen birinin kendisini bir lord ya da soylu kandan gelen biri olarak görmemesine inanmakta zorlanıyorum. Yoksa kendini böylesi şeylerin üstünde mi görüyorsun?"

"Ben Kurtarıcı değilim efendim," dedi Dövmeli Adam. "Bunu hiçbir zaman iddia etmedim."

"Ormancı Çukuru'ndaki Rahip'iniz böyle düşünmüyor. Kendi raporları var," dedi Kılavuz Pether, bir tutam kâğıdı havada sallayarak.

"O benim Rahip'im değil," dedi Dövmeli Adam kaşlarını çatarak. "Arzu ettiğine inanabilir."

"Aslında bunu yapamaz," diye araya girdi Janson, "tabii eğer Angiers'ta Yaratıcı'nın Rahipleri'ni temsil ediyorsa. Sadakatini Rahipler Konseyi'ne ve Ekselansları Kılavuz'a borçludur. Yok eğer kâfirlik vaaz ediyorsa..."

"İyi noktaya değindin Janson," dedi Pether. "O duruma bir bakmalıyız."

"Belki de Rahipler Konseyi'nin Rahip Jona'yı çağırıp sorgulamasını sağlayabiliriz, efendim," diye önerdi Janson.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Mickael. Kardeşine döndü. "Bunu en kısa zamanda yapmalısın kardeşim." Pether başıyla onayladı.

"Eski akıl hocanız Rahip Hayes, onun yerini alıp mültecilerden sorumlu olabilir efendim," dedi Janson. "Fakirlerle çalışmışlığı vardır ve sarmaşık tahta sadıktır. Belki de konseyi onu göndermek konusunda ikna edebilirsiniz?"

"İkna etmek mi?!" diye çıkıştı Pether. "Janson, onların Kılavuz'u benim! Onlara Rahip Hayes'i gönderme kararımı yerine getirmelerini *söyleyeceksin*!"

Janson saygıyla eğildi. "Söylediğiniz gibi olacak efendim."

"Sana gelince," dedi Pether, tekrar Dövmeli Adam'a dönerek. "Eğer senin sözün orada geçmiyorsa, neden Çukur halkı köylerinin ismini Kurtarıcı Çukuru olarak değiştirdi?

"Ben bu değişimi asla istemedim," dedi Dövmeli Adam. "Benim arzuma karşın bunu yaptılar."

Mickael alayla güldü. "O bira hikâyesini meyhane sarhoşlarına sakla. Tabii ki değiştirilmesini istiyordun."

"Ne amaçla bunu isteyeyim efendim?" diye sordu Dövmeli Adam. "Bu, ortadan kalkmasını istediğim bir düşünceyi ileri götürmekten başka işe yaramıyor."

"Eğer durum buysa, majesteleri kasaba konseyine ismi tekrar eski haline getirmeleri için bir kraliyet fermanı gönderdiği takdirde, bu konuda herhangi bir tartışmaya girmeyeceksinizdir," dedi Janson.

Dövmeli Adam omuz silkti.

Rhinebeck başıyla onayladı. "Yapın."

"Arzu ettiğiniz gibi, majesteleri," dedi Janson.

"Tüm bunların zerre kadar önemi yok," diye çıkıştı Prens Thamos, mızrağının kıçını yere vurarak. Dövmeli Adam'a baktı. "Muhafazalarını sınadık. O okla bizzat bir orman iblisi öldürdüm. Daha fazlasını istiyorum. Ve geliştirdiğiniz diğer savaş muhafazlarının yanında da, adamlarım için eğitim. Karşılığında ne istiyorsun?"

"Onun ne istediği önemli değil," dedi Rhinebeck. "Çukur halkı benim tebaamdır ve zaten sarmaşık tahta borçlu oldukları bir şey için ödeme yapmayacağım."

"Prens Thamos ve Lord Janson'a da söylediğim gibi, majesteleri," dedi Dövmeli Adam, "gerçek düşman nüveliklerdir. Kimseden muhafazalı silahları esirgemeyeceğim."

Rhinebeck homurdanırken, Thamos'un gözleri hevesli bir ışığa büründü.

"Eğer majestelerinin arzusu buysa, Muhafazacılar Loncası ile görüşüp Çukur'a özenle seçilmiş Muhafazacılar göndertebilirim," dedi Janson. "Belki de onları koruyacak bir miktar Tahta Asker ile birlikte..."

"Onlara bizzat önderlik edeceğim," dedi Prens Thamos, düke dönerek.

Rhinebeck başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi.

"Rizon'dan gelen mülteciler ne olacak?" diye sordu Dövmeli Adam. "Onları şehre alacak mısınız?"

"Şehrimde binlerce mülteciye yer yok," dedi Rhinebeck. "Bırakın küçük köylerde barınsınlar. Onlara şeyi verebiliriz... Neydi o Janson?" diye sordu Rhinebeck.

"Sığınma hakkı," dedi Janson. "Ve Angiers'a sadakat yemini eden herkese düklüğün koruması altına girme hakkı." Rhinebeck başıyla onayladı.

Dövmeli Adam saygıyla eğildi. "Bu çok cömert bir jest, ekselansları, ancak bu insanlar açlıktan ölmek üzereler ve paraları yok. Hayatta kalmak için en temel şeylerden yoksunlar. Eminim merhametiniz, bundan daha fazlasını sunmanıza yetecektir."

"Pekâlâ," dedi Rhinebeck. "Kalpsiz değilim. Janson, ne ayırabiliriz?"

"Şey, ekselansları," dedi Janson bir defter açıp içindekileri gözden geçirirken. "Çukur'un gecikmiş kereste sevkiyatlarını affedebiliriz tabii..."

"Tabii ki," diye tekrarladı Rhinebeck.

"Ve Çukur'a giden Kraliyet Muhafazacıları, mültecilere gece vakti korunma sağlama konusunda uzmanlıklarını sunabilirler," diye devam etti Janson, "tabii buna Tahta Askerler'i de ekleyebiliriz."

"Tabii, tabii," dedi Rhinebeck.

Janson dudaklarını büzdü. "Lütfen bu konuda biraz daha

araştırma yapmama izin verin ekselansları. Böylece size ayırabileceğimiz kaynakların detaylı listesini sunabilirim."

"Hallet," dedi Rhinebeck.

Janson tekrar saygıyla eğildi. "Emredersiniz."

"Peki Krasialıların ilerleyişi?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Krasialıların ilerlemeye *devam* edeceklerine dair hiçbir kanıt görmedim. Tabii senin iddiaların dışında," dedi Rhinebeck.

"Edecekler," diye temin etti Dövmeli Adam. "Evejah'ın istediği budur."

"Şu çöl sıçanları ve vahşi dinleri hakkında çok şey biliyorsun gibi görünüyor," dedi Pether. "Lord Janson onların arasında belli bir süre yaşadığını bile söyledi bana."

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Bu doğru efendim."

"Öyleyse sadakatinin nereye bağlı olduğundan nasıl emin olabiliriz?" dedi Pether. "Kim bilir, belki sen bile nüveye batasıca bir Evejah takipçisi olabilirsin. Eğer bize kim olduğunu ve nereden geldiğini söylemeyeceksen, senin de tüm bu muhafazaların arkasına saklanmış bir Krasialı olup olmadığını nasıl bilebiliriz ki?"

Gared hırladı, ancak Dövmeli Adam bir parmağını kaldırdığında dev Cutter susuverdi. "Sizi temin ederim, durum bu değil," dedi Dövmeli Adam. "Benim sadakatim Thesa'ya aittir."

Rhinebeck gülümsedi. "Kanıtla."

Dövmeli Adam başını bir yana meraklı bir şekilde eğdi. "Bunu size nasıl kanıtlayabilirim, majesteleri?"

"Teşrifatçım küçük köylere gitti," dedi Rhinebeck, "hem senin kadar hızlı seyahat edemez zaten. Miln Kalesi'ne benim için git ve Dük Euchor ile konuş. Pakt'ı hayata geçirmesini sağla."

"Pakt derken, majesteleri?" diye sordu Dövmeli Adam. Rhinebeck, Janson'a bakınca adam boğazını temizledi.

"Hür Şehirler Paktı," dedi bakan. "Başlangıç yılında, yani ilk muhafaza surları sonunda inşa edilip, harap olmuş kırlarda az da olsa asayiş sağlandığında, Thesa'nın hayatta kalan dükleri Hür Şehirler Paktı adı altında ortak bir saldırmazlık anlaşması imzaladılar. Anlaşmada, Thesa kralının ölümünü ve onun hanedanının bitişini, bunun yanında birbirlerinin kendi toprak-

ları üzerinde sahip oldukları egemenlik haklarını kabul ettikleri yazılıydı. Pakt, herhangi bir toprağın güç kullanarak alınmasını yasaklıyor ve tüm şehirlerde birliğin sağlanacağını, bunun da anlaşmaya uymayanları alaşağı etmek suretiyle gerçekleşeceğinin sözünü veriyor."

"Krasialılar da bu Pakt'ı imzaladılar mı?" diye sordu Dövmeli Adam.

Janson başını olumsuzca salladı. "Krasia Thesa'nın bir parçası değildi, o yüzden onlar Pakt'a asla taraf olmadılar. Ancak," derken tek elini kaldırıp kimsenin bir şey söylemesine izin vermedi ve gözlüğünü burnu üzerinde ittirip eski bir parşömen çıkardı. "Pakt kelimesi kelimesine şöyle der:

"Herhangi bir düklüğün egemenliği ya da toprak bütünlüğü insan *eliyle tehdit edildiği takdirde, tüm imzacı tarafların ve onların gelecek nesillerinin, tehdit edilen tarafın namına, birlik içinde müdahalede bulunma yükümlülüğü bulunmaktadır."* Janson parşömeni bir kenara koydu. "Pakt'ta yazılanlara göre, insanlar arası savaş kanun dışı sayılıyor, çünkü Dönüş'ten sonraki talan ve yağma, bizleri sayıca oldukça az bırakmıştı. O yüzden, Krasia'nın lideri bunu imzalamamış olsa bile, anlaşma hâlâ geçerli."

"Dük Euchor'un da bunu böyle göreceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Dövmeli Adam, Janson'a.

"Bakanımla mı konuşmaya geldin, yoksa benimle mi?" diye çıkıştı Rhinebeck yüksek sesle. Rojer dükün yüzünün kızardığını fark etti. Tıpkı yedi yaşındaki Rojer'i, en gözde fahişelerden birinin yatağında yakaladığı zaman olduğu gibiydi.

Dövmeli Adam saygıyla eğildi. "Özürlerimi kabul edin majesteleri," dedi. "Saygısızlık amacında değildim."

Rhinebeck bu cevap karşısında biraz olsun yumuşamışa benziyordu ancak verdiği cevapta yine de sert bir ton vardı. "Euchor, muhafazalarda boşluk arayan bir nüvelik gibi Pakt'tan kurtulmanın bir yolunu aramaya çalışacaktır, ama onun desteği olmadan, Angiers, Krasia ordusuna saldırmayı göze alamaz."

"Pakt'ı kendiniz de çiğnemeyi göze mi alıyorsunuz?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Pakt'ta *birlik içinde müdahalede bulunmaktan* söz ediliyor," diye hırladı Rhinebeck. "Çöl sıçanlarıyla tek başıma çarpışayım

da, Euchor gelip iki tarafın zayıflamış ordularını yok edip kendini kral mı ilan etsin?"

Dövmeli Adam uzun bir süre sessiz kaldı. "Neden ben majesteleri?"

Rhinebeck alayla güldü. "Alçakgönüllü olma. Thesa'daki her jonglör senin şarkılarını söylüyor. Eğer gidişin Miln'de Angiers'ta yarattığı karmaşanın yarısını yaratırsa, Euchor'un Pakt'a sadık kalmaktan başka şansı olmaz. Özellikle de teklifi savaş muhafazalarınla tatlandırırsan."

"Onları politik kazanç için esirgemeyeceğim," dedi Dövmeli Adam.

"Tabii ki esirgemezsin," dedi Rhinebeck sırıtarak, "ama Euchor'un bunu bilmesi gerekmiyor değil mi?"

Rojer, Dövmeli Adam'a hafifçe yaklaştı. Yetenekli bir kuklacı olan Rojer, dudaklarını oynatmadan bağırabilir ya da fısıldayabilirdi. Hatta insanları seslerin bir başka yerden geldiğine bile inandırabilirdi.

"Sadece senden kurtulmaya çalışıyor," diye uyardı. Diğerleri bunu ne duydular ne de fark ettiler.

Ne var ki Dövmeli Adam onu duyduysa bile belli etmedi. "Pekâlâ, bunu yapacağım. Ancak mührünüze ihtiyacım olacak majesteleri. Dük Euchor'un, teklifin hakiki olduğunu bilebilmesi için."

"İhtiyacın olan her şeye sahip olacaksın," diye söz verdi Rhinebeck.

"Efendim," dedi nedime, "Lord Janson, Ormancı Çukuru'ndan gelen temsilcilerle yapılan görüşmenin sonlandırıldığı konusunda sizi bilgilendirmemi istedi."

"Teşekkür ederim, Ema," dedi Araine, ne olup bittiğini sormaya tenezzül etmeyerek. "Lütfen Lord Janson'a, çaylarımızı bitirdikten sonra onlara giriş salonunda katılacağımızı söyle." Ema reverans yaptı ve gözden kayboldu. Wonda fincanındaki çayın geri kalanını kafasına dikerek ayaklandı.

"Aceleye mahal yok, genç hanım," dedi Araine ona. "Erkek-

lerin arada sırada kadınları beklemesi iyidir. Onlara sabrı öğretir."

"Baş üstüne hanımım," dedi Wonda saygıyla eğilerek.

Anne düşes ayağa kalktı. "Buraya gel de sana şöyle bir bakayım kızım," dedi. Wonda yaklaştığında Araine onun etrafında yürüdü ve eskimiş, yamalı kıyafetleri ile sade yüzündeki keskin yaralara baktı. Uzanıp kızın omuzlarını sıkan yaşlı kadın, onu sanki büyükbaş hayvan inceliyormuş gibi incelemekteydi.

"Neden bir erkeğin hayatını seçtiğini görebiliyorum," dedi anne düşes. "Bir erkek gibi yapılısın da ondan. Damat adaylarına karşı yüzünün kızaracağı, güzel elbiselerle dolu bir hayatı kaçırdığın için üzülüyor musun?" Leesha da ayaklandı ancak anne düşes ona dönmeden bir parmağını kaldırınca, Otacı dilini tuttu.

Wonda'nın rahatsızlandığı belliydi. "Bunu pek düşünmedim şimdiye kadar."

Araine başıyla onayladı. "Onlar savaşa giderken, erkeklerin arasında olmak nasıl bir duygu kızım?"

Wonda omuz silkti. "İblis öldürmek iyi hissettiriyor. Babamı ve birçok arkadaşımı öldürdüler. Bazı Cutterlar, biz kadınlara ilk başta farklı davrandılar ve iblisler geldiğinde bizi arkalarına sakladılar. Ama biz de onlar kadar öldürdük ve aralarından birkaçı kendileri yerine kadınları korumak için uğraşırken üzerlerine yaratıklar çullandığında çabucak akıllandılar."

"Buradaki erkekler çok daha başarısız olurdu," dedi, Araine. "Kocam öldüğünde, en büyük oğlum ve kardeşlerinin kafaları pek çalışmıyor olsa da, iktidarı bırakmak zorunda kalmıştım. Yaratıcı, sarmaşık tahta bir kadının oturmasını yasaklar. Yaşlı Bruna'nın erkekleri uluorta azarlamasını hep kıskanmışımdır ama öyle şeyler burada yapılmaz."

Yaşlı kadın, Wonda'yı tekrar süzdü. "En azından şimdilik," dedi. "Gece vakti benim için sırtını dik tut kızım. Angiers'taki her kadın için sırtını dik tut ve erkek olsun kadın olsun, asla kimsenin belini bükmesine izin verme."

"Vermeyeceğim, efendim," dedi Wonda, sonunda doğru dürüst bir reverans yaparak. "Güneş üzerine yemin ederim."

Araine homurdandı ve bir an için kendi çenesine hafifçe vurduktan sonra parmaklarını şıklattı. Masadaki küçük gümüş zili eline alıp çaldı. Nedimelerinden biri anında ortaya çıktı. "Terzilerimden biri hemen buraya gelsin," dedi Araine. Nedime reverans yapıp koşturarak uzaklaştı ve çok geçmeden bir başka kadın, yanında deri ciltli bir defter ve tüy kalem bulunduran genç bir yardımcı kız ile geliverdi.

"Kız," dedi Araine, Wonda'yı işaret ederek. "Ölçülerini alın. Her şeyin." Kraliyet terzisi başını salladıktan sonra bir dizi düğümlü tel çıkardı ve işe koyularak yardımcısı olan genç kıza ölçüleri söyledi. Kız da ölçüleri defterine kaydetti. Bu sırada Wonda tuhaf bir şekilde durmaktaydı; uzuvları terzi kadın tarafından sanki birer oyuncakmış gibi hareket ettirilip duruyordu. Kadının elleri bazen mahrem yerlerine dokunduğunda, Wonda'nın suratı müthiş bir şekilde kızarıyordu. Yüzündeki beyaz yaralar, kızaran yanakları nedeniyle daha da belirginleşmişti.

Terzi, işi bittiğinde Araine ve Leesha'nın yanına gitti. "Bu biraz zor olacak efendim," diye itiraf etti. "Kız, kadınların kıvrımlı olmaları gereken yerlerde tamamen düz ve dar olması gereken yerlerde de geniş. Belki de elbisenin üzerine birkaç fırfır yerleştirip göz yanıltmacası yapabiliriz, yaralarını saklamak için de bir yelpaze kullansa..."

"Sana salak gibi mi görünüyorum?" diye çıkıştı Araine. "O kıza elbise diktireceğime Thamos'a diktiririm!"

Benzi atan kadın hemen saygıyla eğildi. "Özürlerimi kabul edin efendim," dedi. "Aklınızda ne vardı?"

"Daha bilmiyorum," dedi Araine. "Eminim zamanla bulurum bir şey. Gidebilirsin." Kadın başıyla onaylayıp kuyruğundaki yardımcısıyla birlikte odadan süzülerek çıktı.

Leesha ve Wonda gitmek üzere hazırlanırken Araine, Leesha'ya döndü. "Bruna ve ben iyi dosttuk tatlım. Bu ikimize de fayda sağlamıştı. Umarım senle de dost olabiliriz."

Leesha başıyla onayladı. "Ben de umarım."

18. Bölüm

LONCABAŞI CHOLLS

D.S. 333
Bahar

Janson onları tekrar salona götürüp Leesha ile Wonda'yı beklemeleri için yalnız bıraktıktan sonra, Rojer sessizce, "Neden gitmeyi kabul ettin?" diye sordu. "Rhinebeck kendi insanları senin peşine takılacak diye korktuğu için seni göndermeye çalışıyor."

"İnsanların peşime takılmasını ben de istemiyorum," dedi Dövmeli Adam. "İnsanların beni bir çeşit kahraman olarak görmeye başlamalarını istemiyorum. Hem, Miln'i ziyaret etmek konusunda kendi nedenlerim var ve Rhinebeck'in mührüyle gidebilmek, kaçıramayacağım kadar iyi bir fırsat."

"Onlara savaş muhafazalarını vereceksin," dedi Rojer.

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Başka şeylerin yanında, evet."

"Pekâlâ," dedi Rojer. "Ne zaman gidiyoruz?"

Dövmeli Adam ona döndü. "Burada 'biz' yok, Rojer. Miln'e yalnız gideceğim. Gece vakti hızla yol alarak seyahat edeceğim ve beni yavaşlatmanı istemiyorum. Ayrıca, senin eğiteceğin çırakların var."

"Neye yarar ki?" diye sordu Rojer. "Nüveliklere her ne yapıyorsam, bu öğretebileceğim bir şey değil."

"İblis tezeği," diye çıkıştı Dövmeli Adam. "Bırak şu yenilgi-

yi kabul eden konuşmaları. Çıraklarını daha sadece birkaç aydır eğitiyorsun. O keman büyücülerine ihtiyacımız var, Rojer. Onları bir şekilde hazır etmenin yolunu bulmalısın." Rojer'in omuzlarını tutup gözlerine bakınca, Rojer, Dövmeli Adam'ın içinde yanan sonsuz kararlılığı ve daha çok da, Dövmeli Adam'ın ona olan güvenini gördü. "Bu işi yapabilirsin," dedi Dövmeli Adam onun omuzlarını sıkarak. Sonra başka yöne doğru döndü, ancak o bakışı Rojer'le birlikte kaldı. Sanki Arlen'ın kararlılığı ona bulaşmıştı. Eğer çırakları eğitemezse, bunu yapabilecek olan kişiyi tanıyordu. Yapması gereken tek şey, korkusunu yenip ona gitmekti.

Gared, Dövmeli Adam'ın yanına gelip diz çöktü. "Seninle gelmeme izin ver," diye yalvardı. "Gece vakti dörtnala gitmekten korkmuyorum, seni yavaşlatmam."

"Kalk," diye çıkıştı Dövmeli Adam, Gared'ın büktüğü dize tekme atarak. Dev Cutter çabucak ayağa kalktı ancak gözlerini aşağıda tuttu. Dövmeli Adam onun bir omzuna elini uzattı.

"Beni yavaşlatmayacağını biliyorum Gared," dedi. "Ama sen de gelmiyorsun. Miln'e tek başıma gidiyorum."

"Ama seni koruyacak birine ihtiyacın var," dedi Gared. "Dünyanın sana ihtiyacı var."

"Dünya benden fazla senin gibi adamlara ihtiyaç duyuyor," dedi Dövmeli Adam, Gared'a, "ve benim korumaya ihtiyacım yok. Sana vereceğim başka bir görev var."

"Ne olursa," diye karşılık verdi Gared.

"Benim korumaya ihtiyacım yok, ama Rojer'in var," dedi Dövmeli Adam. Rojer ona keskin bir bakış attı ama Arlen onu umursamadı. "Wonda nasıl Leesha'yı koruyorsa, senin de Rojer'e göz kulak olmanı istiyorum. Onun keman sihri benzersiz ve yeri doldurulamaz. Eğer o gücü kullanabilirsek, savaşın gidişatı değişebilir."

Gared yerlere kadar eğildi ve sonra pencerelerden birinden süzülen güneş ışığının altına doğru yürüdü. "Güneşe yeminim olsun." Rojer'e baktı. "Onu gözümün önünden ayırmayacağım."

Rojer dev adama baktı. Rahatlaması mı yoksa dehşete mi düşmesi gerektiğini bilemiyordu. "En azından tuvalete huzur içinde gitmeme izin verirsin herhalde."

Gared kahkaha atıp onun sırtına vurdu. Rojer'in vücudundaki tüm hava bir anda boşaldı. Neredeyse yere yapışacaktı.

"Kuzey kapısı bu gece kapanmadan Miln Kalesi'ne doğru yola çıkıyorum," dedi Dövmeli Adam, Leesha'ya. Jizell'in hastaevine doğru yola çıkmışlar, at arabasında Dövmeli Adam'ın dükle olan görüşmesinin üzerinden geçmişler ve her şeyin anne düşesin söylediği gibi gittiği ortaya çıkmıştı. "Hatta, Alacakaranlık Dansçısı'nı hazırladığım anda yola çıkmayı planlıyorum."

Leesha, eğer erkekler Araine'in söylediklerini haklı çıkarırlarsa, Wonda'nın renk vermemesi yönünde kıza talimat vermişti. Kız oldukça iyi bir iş çıkarmıştı ancak Leesha'nın kendisi, ağzının kenarlarında beliren gülümsemesini bastırmakta bir hayli zorluk çekiyordu. "Öyle mi?"

"Rhinebeck benim onun adına Dük Euchor'a gidip, Krasialıları Thesa topraklarından atmak konusunda yardım talep etmemi istedi ," dedi Dövmeli Adam.

Leesha ciddi bir ifadeyle başını salladı ancak içten içe anne düşesin gücüne hayran kaldı. Erkekleri, iradesinin birer aracı olarak kullanmak ve bunu onların haberi olmadan yapmak için neler vermezdi!

Dövmeli Adam ona beklentiyle baktı. "Ne?" diye sordu Leesha.

"Gidiyor oluşuma herhangi bir karşı çıkış yok mu?" Dövmeli Adam neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Ya da bana eşlik etmek konusunda ısrarcı talepler?"

Leesha alayla güldü. "Benim Çukur'da işlerim var," dedi, onun gözlerine bakmadan. "Ayrıca tüm şehir ve köylere savaş muhafazalarını götürme isteğin bir sır değil. Herkes için en iyisi bu olacak."

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Hastaevine ulaştıklarında, çıraklar yatak örtülerini çamaşır iplerinden topluyorlardı.

"Gared, lütfen kızların çamaşır sepetlerini taşımalarına yar-

dım et," dedi Leesha, boş at arabası oradan ayrılırken. Gared başını sallayıp gitti.

"Wonda," dedi Leesha. "Dövmeli Adam'ın kuzeye gidişi için oklara ihtiyacı olacak. Lütfen birkaç demet muhafazalı ok getir."

"Tabii hanımım," dedi Wonda başını saygıyla eğip içeri girerek.

"Sarayda beş dakika geçirdik diye herkes birbirine reverans yapıyor," diye mırıldandı Rojer.

"Rojer, Sahibe Jizell'a söyler misin, kızlar Dövmeli Adam'a biraz yolluk hazırlasınlar. Hazırladıklarını da eyer çantasına koysunlar."

Rojer onlara bakıp kaşlarını çattı. "En iyisi kalıp size eşlik edeyim."

Leesha ona öyle bir bakış attı ki Rojer korkuyla irkildi. Dalga geçtiğini belli eden bir reveranstan sonra o da onların yanından ayrıldı. Leesha ile Dövmeli Adam atların olduğu yere hareketlendiler. Dövmeli Adam muhafazalı eyerini ve atın zırhını aldı.

"Dikkatli *olacaksın* değil mi?" diye sordu Leesha.

"Eğer olmasaydım, bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım," dedi Dövmeli Adam.

"Haklılık payın var," dedi Leesha. "Ama sadece nüvelikler-den bahsetmiyorum. Dük Euchor hakkında söylenenler, Rhinebeck'ten bile beter."

"Yani danışmanları tarafından yönlendirilemediğinden mi bahsediyorsun?" diye sordu Dövmeli Adam. "Biliyorum, Euchor'la tanışmıştım."

Leesha başını iki yana salladı. "Senin hiç gitmediğin bir yer var mı?"

Dövmeli Adam omuz silkti. "Doğudaki sıra dağlar. Batıdaki ormanların ötesi. Krasia çölünün diğer tarafındaki deniz kıyısı." Durup Leesha'ya baktı. "Ama görebilirsem oraları da göreceğim bir gün."

"Yaratıcı biliyor ya, oraları ben de görmek isterdim," dedi Leesha.

"Artık seni ya da bir başkasını herhangi bir yere gitmekten alıkoyan hiçbir şey yok," dedi Arlen, dövmeli elini kaldırarak.

Seninle demek istemiştim, demek istedi Leesha, ancak onun ye-

rine yutkundu. Dövmeli Adam'ın sözleri her şeyi açıklıyordu. Dövmeli Adam'ın Leesha'ya bakışı, Leesha'nın Rojer'e bakışından farksızdı.

Dövmeli Adam bir elini uzattı. "Sen de dikkatli ol, Leesha."

Leesha o eli tokatlayıp uzaklaştırdı ve Dövmeli Adam'a sarıldı. "Güle güle."

Bir saat sonra, Dövmeli Adam şehrin kuzeyinde dörtnala ilerlemekteydi. Leesha ise, gözleri nemli olsa da, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

Leesha hastaevinde eski alışkanlıklarına döndü. Çıraklara dersler veriyor ve Jizell yazışmalarını yaparken, onun yerini dolduruyordu. Bir parçası, yukarı kattaki odasında duran muhafaza kitaplarına gömülmek istiyordu, ancak Arlen'ın ilimlerine kapılıp kendini kaybetmemek için direndi, zira bunu bir kez yaptı mı, zihni sadece onlarla meşgul olacaktı. Öğrenmek, Leesha için, Gared'ın nüvelikleri öldürdüğü muhafazalı baltadan aldığı sihrin etkisi kadar bağımlılık yapıcıydı. Ama en azından birkaç saat için, kendini şifalı ot ezip, soğuk algınlığına yakalanmış ya da kırık kemiklere sahip hastaları tedavi etmenin basit zevkine adamaya karar verdi.

İşleri bitip de çıraklar yataklarına gönderildiğinde, Leesha biraz çay kaynattı ve kupasını Jizell'in oturma odasına götürdü. Oda gecenin bu saatinde boş olurdu, ayrıca orada küçük bir yazı masası ile sıcak bir şömine vardı. Leesha'nın kendisinin de birtakım yazışmalar yapması gerekiyordu. Düklükte, Bruna'nın geçen sene öldüğünden habersiz olan birçok Otacı mevcuttu. Tıpkı şifalı ot ezmek gibi, eski dostlarla iletişim kurmak da, Leesha'nın Rojer'le birlikte Dövmeli Adam'la tanıştığı günden beri zaman bulamadığı bir şeydi.

Ama oturma odasına yaklaştıkça, kırılan cam sesleri duymaya başladı. Odaya girdiğinde Rojer'i Jizell'in masasının ardında gördü. Önünde bir sürahi dolusu brendi vardı. Ateş öfkeyle tıslayıp parlıyor ve şöminenin üzerindeki taşta ıslak cam parçaları duruyordu.

"Tüm binayı yakıp kül etmeye mi çalışıyorsun?" diye bağır-

dı Leesha. Önlüğünden bir bez çıkardı ve alev almadan önce alkolü sildi.

Rojer onu umursamayarak bir başka bardağı doldurdu.

"Sahibe Jizell bardaklarını kırmandan hiç memnun olmayacak Rojer," dedi Leesha.

Rojer her yere götürdüğü yamalı çantasına uzandı. Eski, lekeli ve yıpranmıştı ancak Rojer ona hâlâ "harikalar çantası" diyordu. Gerçekten de, çantasına uzanıp içinden bir şey çıkardığı zaman, en şüpheci izleyici grubunun bile gözleri büyürdü.

Dövmeli Adam'ın kadim altın sikkelerinden bir avuç dolusu çıkarıp masaya koydu. Sikkeler gürültüyle sektiler ve yarısı yere düştü. "Şimdi yüz bardak daha alabilir."

"Rojer, neyin var?" diye sordu Leesha. "Eğer bu seni yanımızdan göndermemle ilgiliyse..."

Rojer elini geçiştirircesine sallayıp bardağından bir yudum aldı. Leesha onun çoktan sarhoş olduğunu görebiliyordu. "Sen ve Arlen'ın ahırda nasıl vedalaştığınız umurumda değil."

Leesha öfkeyle baktı. "Onunla yatağa girmedim, eğer bunu ima ediyorsan."

Rojer omuz silkti. "Eğer yaptıysan da seni ilgilendirir."

"Öyleyse ne var?" diye sordu Leesha yumuşak bir sesle, Rojer'in yanına gelirken. Rojer ona baktıktan sonra tekrar harikalar çantasına uzanıp ince, tahtadan bir kutu çıkardı. Kutuyu açarak ağır, altın bir madalyon gösterdi.

"Bunu Bakan Janson verdi," dedi. "Cesaret Madalyası. Beni Nehirköprü'de kurtardığı için Arrick'e verilmiş. Dük tarafından. Bunu bilmiyordum."

"Onu özlüyorsun," dedi Leesha. "Bu doğal. Senin hayatını kurtardı."

"Nüve aşkına, hayatımı falan kurtarmadı!" diye haykırdı Rojer. Zinciri savurup madalyonu fırlattı. Duvara tok bir sesle çarpan madalyon zemine düştü.

Leesha ellerini Rojer'in omuzlarına koydu ama Rojer'in dudakları büzüldü ve bir anlığına Leesha, onun kendisine vuracağını sandı. "Rojer, ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Rojer kendini geri çekip başka yöne doğru döndü. Bir anlığına Leesha onun sessiz kalacağını düşündü, ama sonra Rojer konuşmaya başladı.

"Bunun sadece bir kâbus olduğunu sanırdım." Sesi gergindi. Sanki ses telleri her an kopabilecek gibiydi. "Annem ve ben dans ederken, Arrick keman çalıyordu. Babam ve bir Ulak, Geral, bize alkışla eşlik ediyordu. Ölü sezondu, o yüzden handa başka kimse yoktu."

Derin bir nefes alıp sertçe yutkundu. "Bir gürültü geldi. Bir şey kapıya çarpmış gibi. Babamın o sabah Usta Piter'la, yani Muhafazacı'yla tartıştığını hatırlıyorum. Ama Piter ve Geral endişelenecek bir şey olmadığını söylemişlerdi." Neşesizce kıkırdayan Rojer burnunu çekti. "Sanırım endişelenmemiz gerekirdi, çünkü sese doğru döndüğümüzde, bir kaya iblisini kapıyı kırarken gördük."

"Ah, Rojer!" dedi Leesha ağzını kapatarak. Ama Rojer dönmedi.

"Kaya iblisi içeri girmek için kapının menteşelerini kırarken, ayaklarının dibinden bir grup ateş iblisi içeri girdi. Annem beni kollarına aldı ve herkes bir anda bağırmaya başladı. Ne söylendiğini hatırlamıyorum. Şey dışında..." Rojer hıçkırınca, Leesha onun yanına gitmemek için kendini zor tuttu.

Rojer çabucak kendini toparladı. "Geral muhafazalı kalkanını Arrick'e fırlattı ve ona anneme beni emniyete almasını söyledi. Sonra Geral mızrağını aldı ve babam da şömineden demir bir maşa kaptı. Nüvelikleri geride tutmak için onlara doğru döndüler."

Rojer uzun bir süre sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sesi soğuk ve monotondu. Herhangi bir duygudan yoksundu. "Annem Arrick'e koştu ama Arrick onu bir kenara itti ve harikalar çantasını aldığı gibi odadan kaçtı."

Leesha nefesini tuttu. Rojer başını salladı. "Gerçek bu. Arrick'in bana yardım etmesinin tek sebebi, annemin beni onun kaçmaya çalıştığı yer kapısına sokmasıydı. Hemen sonra da iblisler annemi öldürdüler. O zaman bile, Arrick beni almamaya çalıştı."

Rojer, Arrick'in harikalar çantasına uzanıp parmaklarını yıpranmış kadifenin üzerinde gezdirdi. "O zamanlar böyle yırtık pırtık ve solgun değildi. Arrick dükün adamıydı ve bu çanta da pırıl pırıldı, yepyeniydi. Kraliyet teşrifatçısına yakışır bir şekilde...

"Arrick'in *cesaretinin* gerçek hikâyesi bu," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Bir oyuncak çantasını kurtarmak!" Sağlam eliyle çantayı kapıp öylesine sertçe sıktı ki, eklemleri bembeyaz oldu. "Yanımda her yere götürdüğüm bir çanta. Sanki benim için de en az o kadar önemliymiş gibi!" Çantayı Leesha'nın suratına doğru sallayan Rojer'in gözleri bir saniye sonra şömineye ve kükreyen ateşe döndü. Masanın etrafından dolaşarak şömineye doğru yürüdü.

"Rojer, hayır!" diye bağıran Leesha, onu önleyip çantayı almak üzere hareketlendi. Rojer, Leesha çekip alamasın diye çantayı sertçe sıkıyordu, ama genç kadını itip geçmeye çalışmadı. Bakışları birbirlerine kenetlendi. Rojer'inkiler köşeye sıkışmış bir hayvana ait gibiydi. Leesha kollarını ona doladığında, Rojer de yüzünü onun göğsüne koydu ve bir süre ağladı.

Sonunda titremeleri hafiflediğinde Leesha onu bıraktı ama Rojer sıkıca yapışmaya devam etti. Gözleri kapalıydı ama ağzı, Leesha'nın ağzına hareketleniyordu. Leesha kendini çabucak geri çekti ve sarhoşça tökezleyen Rojer'i yakaladı.

"Üzgünüm," dedi Rojer.

Leesha "Sorun değil," diye karşılık vererek onu tekrar masaya götürdü. Sandalyeye ağır bir şekilde oturup nefesini tutan Rojer'in, bulanan midesini tutmaya çalışır bir hali vardı. Yüzü bembeyaz olmuş ve terliydi.

"Çayımdan iç," dedi Leesha. Çantayı ondan aldı. Rojer bu kez karşı koymadı. Çantayı karanlık bir köşeye, ateşten uzağa koyan Leesha, Arrick'in altın madalyonunu zeminde durduğu yerden aldı.

"Neden almamış ki?" diye sordu Rojer, madalyona bakarak. "Dük bizi attığında, odaya çivilenmemiş her şeyi alıp götürdü. O madalyonu, aşırdığı diğer şeylerle satabilirdi. Bizi aylarca doyurup barınmamızı sağlayabilirdi. Lanet olsun, onu satarak Arrick'in şehirdeki içki hesaplarının tümünü kapatabilirdik."

"Belki de hak etmediğini biliyordu," dedi Leesha. "Belki de yaptıklarından utanç duyuyordu."

Rojer başını salladı. "Bence de. Ve nedense, bu, durumu daha da kötüleştiriyor. Ondan nefret etmek istiyorum..."

"Ama o senin için bir baba gibiydi ve bunu yapamıyorsun,"

diye bitirdi Leesha cümleyi. Başını iki yana salladı. "O duyguyu iyi bilirim."

Leesha madalyonu elinde çevirdi ve pürüzsüz arka tarafına dokundu. "Rojer, anne babanın isimleri neydi?"

"Kally ve Jessum," dedi Rojer. "Neden?"

Leesha madalyonu masaya koydu ve önlüğünün birçok cebinden birine uzanıp muhafaza işleme araçlarını birlikte tutan deri bağı çıkardı. "Eğer bu madalya senin Nehirköprü'deki katliamdan kurtuluşunu onurlandırıyorsa, hak eden herkesi onurlandırmalı."

Düzgün, akıcı bir yazıyla, KALLY, JESSUM ve GERAL isimlerini yumuşak metale işledi. İşi bittiğinde, isimler yanan ateşin ışığında parlıyordu. Rojer o isimlere büyümüş gözlerle bakarken Leesha ağır zinciri alıp onun başından geçirdi. "Buna baktığında Arrick'in başarısızlığını düşünme. Fedakârlığı bilinmeyenleri hatırla."

Rojer madalyona dokundu ve gözyaşları altının üzerine düştü. "Yanımdan hiç ayırmayacağım."

Leesha onun omzuna elini koydu. "Eğer iş madalyonu bir başkasının hayatını kurtarmak için feda etmeye gelirse, bunu da yaparsın... Sen Arrick değilsin Rojer. Daha sağlam malzemeden yapılmışsın."

Rojer başıyla onayladı. "Bunu kanıtlamamın zamanı geldi." Ayağa kalktı, ancak öyle dengesizce yalpaladı ki elini masaya dayayıp dengesini bulması gerekti.

"Tabii, sabah olunca," diye düzeltti.

Jonglörler Loncaevi'ne girerlerken Rojer, Gared'a, "Kendine hâkim ol ve konuşmaları bana bırak," dedi. "Parlak gülümsemelere ve kıyafetlere aldanma. İçerideki adamların yarısı, senin haberin olmadan cebindekileri alıp götürme kabiliyetine sahiptir."

Gared içgüdüsel bir şekilde elini cebine attı.

"Onu da yapma," diye ekledi Rojer. "Paranın nerede olduğunun reklamını yapıyorsun sadece."

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Gared.

"Sadece ellerin vücudunun iki yanında dursun ve kimsenin sana kazara çarpmasına izin verme," dedi Rojer. Gared başıyla onayladı ve koridorlarda yolunu bulmaya çalışan Rojer'i takip etti. Muhafazalı baltaları sırtında çapraz bir şekilde duran dev adam, loncaevinden birkaç bakışı üzerine çekti, ancak çok fazla ilgi görmedi. Jonglörler Loncası'nın tabiatı gereği bu tür ilginç görüntüler normaldi ve ona bakanlar da büyük ihtimalle koca adamın hangi rolde oynadığını, hangi prodüksiyonlarda yer aldığını merak ettiklerinden bakıyorlardı.

Sonunda loncabaşının odasına geldiler. "Rojer Yarımel, Loncabaşı Cholls'u görmek için buradayım," dedi Rojer girişteki memura.

Adam keskin bir hareketle yukarı baktı. Cholls'un sekreteri Daved'di bu. Rojer onunla daha önce tanışmıştı.

"Bu kadar zamandan sonra buraya gelerek ne yaptığını sanıyorsun? Delirdin mi?" diye sordu Daved sert bir fısıltıyla. Birileri izliyor mu diye etrafına baktı. "Loncabaşı senin hayalarını kopartır!"

"Eğer kendi hayalarına sahip olmaya devam etmek istiyorsa bunu yapmaya çalışmaz," diye hırladı Gared. Daved ona baktığında, sadece bir çift kalın kol gördü. Adamın yüzünü görebilmek için kafasını iyice arkaya atmak zorunda kaldı.

"Tabii efendim," dedi memur sertçe yutkunarak. Minik hol masasından kalktı. "Loncabaşına beklediğinizi haber vereyim." Loncabaşının odasına açılan ağır, meşe kapılara doğru yürüdü, kapıyı çaldı ve boğuk gelen cevaptan sonra içeri girip kayboldu.

"Burada mı?! Şu anda mı?!" diye haykırdı içerideki bir adam. Çok geçmeden kapılar hızla açılarak Loncabaşı Cholls manzaraya dahil oldu. Diğer Jonglörlerin giydiği rengârenk kıyafetlerin aksine, Loncabaşı kaliteli ketenden bir gömlek ve yünden bir yelek giyiyordu. Sakalı kısa kesilmiş, saçı yağ ile taranıp arkaya yatırılmıştı. Jonglör'den çok bir kraliyet ailesi mensubu gibi görünüyordu. Şimdi düşününce, Rojer, loncabaşının daha önce herhangi bir gösterisini izlemediğini fark etti. Cholls acaba hiç Jonglörlük yapmış mıydı?

Loncabaşının suratı öfkeyle kasılmış durumdaydı ve bu Ro-

jer'i düşüncelerinden çekip aldı. "Buraya geldiğine göre büyük bir cesaretin olmalı Yarımel! Senin için lanet bir cenaze töreni düzenledik ve hâlâ bana borcun var..." Adam dönüp Daved'e baktı.

"Aşağı yukarı beş bin tahta kuruş," dedi Daved.

"Önce o işi halledebiliriz," dedi Rojer. Dövmeli Adam'ın eski sikkeleriyle dolu bir kese çıkarıp loncabaşına fırlattı. Sikkeler, borcunun en az iki katı değerindeydi.

Cholls'un gözleri, açtığı keseden gelen altın parıltısıyla büyüdü. Rastgele bir sikke çıkarıp ısırdı ve çattığı kaşları, dişlerinin yumuşak metalde çıkardığı izle beraber eski hallerine döndü. Gözlerini Rojer'e çevirdi.

"Sanırım bahanelerini duymak için biraz zaman ayırabilirim," dedi, kenara çekilip Rojer ile Gared'ı odasına davet ederek. "Daved, misafirlerimiz için biraz çay getir."

Daved çayı getirince Rojer ona da altın bir sikke verdi. Bu, memurun bir yılda eline geçen paradan çok daha fazlaydı büyük ihtimalle. "Beni tekrar hayatta gösterecek evrak işleri için."

Daved başıyla onaylarken genişçe gülümsedi. "Gün batmadan ölüler diyarından yaşayanlar diyarına geri döneceksin." Odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

"Pekâlâ Rojer," dedi Cholls. "Gece adına, geçen yıl ne oldu ve hangi cehennemdeydin? Bir ara Jaycob ile birlikte borcunu ödemek için etrafta tahta kuruşları süpürüyordunuz, ama birdenbire kâtibin teki, Usta Jaycob'ın cesedinin yakılması için cenaze masraflarını ödememi isteyen bir not getirdi. Sen de ortalıktan yok olmuştun!"

"Usta Jaycob ve ben saldırıya uğradık," dedi Rojer. "Hastaevinde aylar geçirdim ve iyileştiğimde şehri kısa bir süre terk etmenin en iyisi olacağını düşündüm." Gülümsedi. "Ama o zamandan beri, kimsenin tanık olmadığı kadar büyük bir tıkaçotu hikâyesine tanıklık ediyorum ve işin en iyi kısmı ise, hepsi doğru!"

"Bu yeterli değil, Yarımel," dedi Cholls. "Kim saldırdı size?"

Rojer loncabaşına anlamlı bir bakış attı. "Sizce kim olabilir?"

Gözleri büyüyen Cholls şaşkınlığını saklamak için öksürdü. "Ee... şey, önemli olan, senin sağlığının yerinde olması."

"Birileri seni hastaevlik mi etti?" diye sordu Gared yumruğunu sıkarak. "Bana onların nerede olduğunu söyle de gidip..."

"O iş için burada değiliz," dedi Rojer. Elini Gared'ın koluna koydu ama bunu yaparken Cholls'tan gözlerini ayırmadı. Loncabaşı derin bir oh çekip rahatlamış göründü.

"Çayın canı cehenneme," diye mırıldandı Cholls. "Gerçek bir içki lazım bana." Masasının iç tarafına doğru uzanırken titreyen elleri, üç kupa ve cilalı bir kil sürahi çıkardı. Kupalara cömertçe doldurduğu içkileri servis etti.

"Savaşlarımızı akıllıca seçmeye," dedi loncabaşı, kupasını kaldırarak. İçerlerken Rojer'le bakışmaya devam etti.

Gared ikisine de şüpheyle bakıyor, Rojer ise yapılı Cutter'ın herkesin düşündüğü kadar aptal olup olmadığını merak ediyordu. Ancak çok geçmeden Gared omuz silkti ve kupayı kafasına dikerek içkiyi bir yudumda bitirdi.

Gözleri anında yerinden fırlayan adamın yüzü kıpkırmızı oldu. İki büklüm olup şiddetle öksürdü.

"Ulu Yaratıcı aşkına evlat, o öyle içilmez!" diye azarladı Cholls. "Bu Angiers brendisidir ve büyük ihtimalle senden yaşlıdır. Küçük yudumlarla içilir."

"Üzgünüm efendim," dedi Gared boğuk bir sesle.

"Çukur'daki seyreltilmiş biralara alışıklar," dedi Rojer. "Gared gibi devler köpüklü kupalarını düzineler halinde içer. Biranın sahip olduğu azıcık alkol, mayalanma küvetinden dosdoğru bardağa gider."

"İnceliklerin tadını çıkarmayı bilmiyorlar demek," diye katıldı Cholls, başıyla onaylayarak. "Ya sen, Yarımel?"

Rojer gülümsedi. "Ben Arrick'in çırağıydım, değil mi?" Kupasından bir yudum daha aldı, sıvıyı ağzında dolaştırdı ve alkolün yakıcı etkisini burun deliklerinden verirken, lezzetin tadını çıkardı. "Malum yerlerimde tüy bitmemişken brendi içiyordum ben."

Cholls güldü ve masasına bir kez daha uzanarak deriden bir ot kesesi çıkardı. "Çukur'da tüttürürler ama değil mi?" diye sordu hâlâ hafifçe öksürmekte olan Gared'a. Gared başını salladı.

Loncabaşı birden irkilip anında Rojer'e döndü. "Çukur demiştin, değil mi?"

"Evet," dedi Rojer. Cholls'un kesesinden bir tutam tütün alarak sakat elinde beliren pipoya doldurdu. "Öyle dedim."

Cholls'un ağzı açık kaldı. "Dövmeli Adam'ın keman büyücüsü *sen* misin?!"

Rojer başıyla onaylarak loncabaşının masasındaki lambadan ince bir mum aldı ve piposunu yaktı.

Cholls arkasına yaslanıp Rojer'i süzdü. Çok geçmeden başıyla onayladı. "Sanırım o kadar şaşılacak bir şey değil. Her zaman kemanını büyü yapar gibi çaldığını düşünmüşümdür."

Rojer ince mumu adama uzattı ve Cholls da kendi piposunu yakmasının ardından onu Gared'a uzattı.

Bir süre sessizlik içinde tütünlerini içtiler, ancak sonunda Cholls doğrulup piposunu boşalttı ve masasındaki ufak, tahta bir ayaklığın üzerine koydu. "Pekâlâ Rojer, bütün gün karşımda kibirle oturabilirsin ama benim idare etmem gereken koca bir lonca var. Bana Dövmeli Adam'ın gelişi sırasında Ormancı Çukuru'nda olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dövmeli Adam'ın *gelişi* sırasında Çukur'da değildim," dedi Rojer. "Gelirken onun yanında ben de vardım. Leesha Kâğıt ile birlikte."

"Şu muhafaza cadısı dedikleri kadınla mı yani?" diye sordu Cholls.

Rojer başıyla onayladı.

Cholls'un gözleri kısıldı. "Eğer bana bir bira zırvası anlatıyorsan Rojer, güneşe yeminim olsun ki..."

"Bunun bira zırvasıyla alakası yok," dedi Rojer. "Her kelimesi doğru."

"İkimiz de hayatta olan her Jonglör'ün uğruna adam öldüreceği bir hikâyeden bahsettiğimizi biliyoruz," dedi Cholls, "öyleyse boş lafları geçelim. Ne kadar istiyorsun?"

"Artık beni para ilgilendirmiyor, loncabaşı," dedi Rojer.

"Sakın bana dini bir uyanış yaşadığını söyleme," dedi Cholls. "Arrick mezarında ters döner. Dövmeli Adam bir Jonglör gösterisinde çok seyirci çekebilir, ama onun gerçek Kurtarıcı olduğunu düşünmüyorsun herhalde değil mi?"

Gürültülü bir çıtırtı sesi geldiğinde ikili Gared'ın sandalye kollarının, koca adamın tutuşu altında kırıldığını gördüler. "O

Kurtarıcı," diye hırladı Gared. "Aksini söyleyen herkesi doğduğuna pişman ederim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın!" diye çıkıştı Rojer. "Kendisi öyle olmadığını söylüyor ve eğer benim gidip ona kendini nasıl rezil ettiğini söylememi istemiyorsan, sükûnetini bozmayacaksın."

Gared bir an için ona öfkeyle baktığında Rojer kanının donduğunu hissetti ama bu bakışa aynı şekilde cevap vererek bir santim geri adım atmadı. Çok geçmeden Gared sakinleşti ve loncabaşına süklüm püklüm baktı.

"Sandalye için üzgünüm," dedi, sandalye kolunu yerine oturtmaya çalışarak.

"Ah, hiç sorun değil," dedi Cholls. Ama Rojer, sandalyenin, çoğu Jonglör'ün tek seferde kesesinde gördüğü paradan fazlaya mal olduğunu biliyordu.

"Onun Kurtarıcı olup olmadığını söylemek bana düşmez," dedi Rojer. "Geçen yıla kadar, ben de Dövmeli Adam'ın zırvalık olduğunu düşünüyordum. Hatta kendim de gösterilerimde bu konuyla ilgili zırvalıklar uydurdum." Loncabaşına eğildi. "Ama o gerçek. İblisleri çıplak elleriyle öldürüyor ve benim açıklayamadığım güçleri var."

"Jonglör numaraları," dedi Cholls şüpheyle.

Rojer başını iki yana salladı. "Sihir numaralarıyla kendi payıma düşen hödükleri kandırmışlığım vardır loncabaşı. Ben el marifetiyle ya da patlayan tozlarla kandırılacak bir budala değilim. Onu Yaratıcı göndermiş demiyorum, ama *gerçek* sihirlere sahip. Güneşin ışık saçtığından emin olduğum kadar eminim."

Cholls tekrar arkasına yaslanıp iki elinin parmaklarını birbirlerine bastırdı. "Diyelim doğruyu söylüyorsun. Ama eğer hikâyeyi bana satmayacaksan, buraya neden geldiğini hâlâ anlamadım."

"Ah, satacağım," dedi Rojer. "Bir şarkı yazdım, 'Ormancı Çukuru Muharebesi', şehirdeki her bira evinde ve her meydanda insanlar bu şarkıyı dinlemek isteyecek. Ayrıca geçen yıldan kalma hikâyelerim de Jonglörlerine büyük paralar kazandıracak."

"Öyleyse, para istemiyorsan ne istiyorsun?" diye sordu Cholls.

"Keman sihrini kullanabilmeleri için başkalarını eğitmem gerekiyor," dedi Rojer. "Ama ben öğretmen değilim. Aylardır çıraklarım var, ama dansçıları oynatacak kadar keman çalabilseler bile, en fazla nüveliklerin ruh hallerini 'kan kusan'dan 'vahşi'ye çevirebiliyorlar."

"Müziğin iki kıstası vardır Rojer," dedi Cholls. "Beceri ve yetenek. Birini öğrenebilirsin, ama diğerini öğrenemezsin. Meslek hayatım boyunca, seninki gibi bir yetenek görmedim. Hiçbir keman öğretmeninin öğretemeyeceği doğal bir yeteneğin var."

"Yardım etmeyeceksiniz yani?" diye sordu Rojer.

"Öyle demedim," dedi Cholls. "Sadece seni önceden uyarmak istiyorum. Her şeye rağmen yapabileceğimiz bir şeyler olabilir. Arrick sana ses işaretlerini öğretmiş miydi?"

Rojer loncabaşına merakla baktı ve kafasını iki yana salladı.

"Bir grup müzisyene, ellerinle talimat vermene yarar," dedi Cholls.

"Orkestra şefi gibi," dedi Rojer.

Cholls başını olumsuzca salladı. "Bir orkestra şefinin çalgıcıları, şarkıyı zaten bilirler. Bir ses işaretçisi, şarkıyı o anda besteler ve eğer çalgıcıları işaretleri biliyorlarsa, onlar da anında takip edebilirler."

Rojer sandalyesi üzerinde doğruldu. "Gerçekten mi?"

Cholls gülümsedi. "Gerçekten. Bu sanatı öğretebilecek birkaç ustamız var. Onların hepsini Kurtarıcı Çukuru'na göndereceğim, senin sözünü dinlemeleri için de talimat vereceğim."

Rojer gözlerini kırpıştırdı.

"Bunu kendi çıkarımı hiç düşünmeden yapmıyorum tabii," dedi Cholls. "Şimdi vereceğin hikâyeler bizi kısa bir süre idare eder ama o adam Kurtarıcı olsun ya da olmasın, tüm yaşananlar bizim çağımızın dönüm noktası olabilir ve hikâye hâlâ gelişme safhasında. Çukur belli ki tüm bunların merkezinde, eh ben de ne zamandır oraya Jonglörler göndermek istiyordum. Ama önce salgın hastalık, sonra mülteciler derken kimse oraya gidecek cesareti gösteremedi. Eğer güvenlik ve kalacak yer sağlayacağın konusunda beni temin edersen, ben de onları ikna edebilirim."

"Garantisini veriyorum," dedi Rojer gülümseyerek.

Kısım III

HÜKÜMLER

19. Bölüm

BIÇAK

D.S. 333
Yaz

Renna'nın bahçe helasında geçirdiği geceden birkaç hafta sonra, çiftliğe bir ziyaretçi geldi. Kızın kalbi, yolda birisini gördüğü için küt küt atmıştı ama gelen Cobie Fisher değil, Cobie'nin babası Garric'ti.

Garric Fisher yapılı bir adamdı, belli ki oğlu ona çekmişti. Ellili yaşlarında olan adamın kıvırcık siyah saçları ile sakalının arasında birkaç beyaz tel görebilmek mümkündü. At arabasını bir kenara çekerken Renna'ya ciddi bir ifadeyle selam verdi.

"Baban etrafta mı?" diye sordu.

Renna başıyla onayladı.

Garric at arabasının yanından tükürdü. "Koş çağır o zaman, hadi."

Renna tekrar başını sallayıp tarlalara koştu. Kalbi küt küt atıyordu. Ne istemeye gelmişti adam? Cobie için konuşmaya mı gelmişti yoksa? Peki Cobie onu hâlâ düşünüyor muydu? Kafasında o kadar çok düşünce vardı ki, bir sıra mısır koçanının arasından çıkan babasına neredeyse çarpacaktı.

"Lanet gece adına, kız! Ne oldu?" diye sordu Harl, onu omuzlarından yakalayıp sarsarak.

"Garric Fisher geldi," dedi Renna. "Bahçede seni bekliyor."

Harl kaşlarını çattı. "Demek öyle?" Ellerini bir beze silen adam, sanki bıçağının varlığıyla kendinden emin olmak istercesine bıçağının kemik sapına dokundu. Ardından tarladan çıktı.

"Tanner!" diye seslendi Garric. Onlar bahçeye geldiğinde hâlâ arabasında oturuyordu. Arabadan aşağı atlayıp elini uzattı. "Sağlığının yerinde olduğunu görmek güzel."

Harl başını sallayıp el sıkıştı. "Senin de Fisher. Hangi rüzgâr attı böyle?"

"Biraz balık getirdim," dedi Garric, arabadaki varillere işaret ederek. "Güzel alabalık ve yayınlar var. Canlılar daha. Varillere biraz ekmek atarsan uzun süre yaşarlar. Buralara ne zamandır taze balık gelmemiştir herhalde."

"Çok sağ ol," dedi Harl, Garric'in yükleri indirmesine yardım ederken.

"Lafı olmaz," dedi Garric. İş bittiğinde terli kaşlarını sildi. "Güneş yakıyor bugün. Uzun yol geldim ya, bayağı susadım. Tekrar yola çıkmadan verandanın gölgesinde biraz oturalım mı?"

Harl başıyla onayladığında iki adam gidip verandadaki sallanan sandalyelere yerleştiler. Renna soğuk su dolu bir sürahi ve iki kupa getirdi.

Garric cebine uzanıp kilden bir pipo çıkardı. "İçsem sorun olur mu?"

Harl başını iki yana salladı. "Kız, git pipomla yaprak kesemi getir," dedi ve kesesini Garric ile paylaştı. Renna ateşin yanından ince bir mum getirip onların pipolarını yakmasına yardımcı oldu.

"Mmm," dedi Garric, yavaş ve düşünceli bir şekilde dumanı dışarı üflerken. "Bu yaprak iyiymiş."

"Kendim ekiyorum," dedi Harl. "Hog dumanyapraklarının çoğunu Güneynöbeti'nden alıyor, ama onlar en iyilerini kendilerine saklayıp adama bayatlarını satıyorlar." Renna'ya döndü. "Kız, Bay Fisher'ın yanında götürmesi için bir kese hazırlayıver."

Renna başıyla onaylayıp içeri girdi ama kapıda durup dinledi. Formalite faslı geçtikten sonra, Fisher'ın gelişinin gerçek

nedeni konuşulacaktı ve Renna tek bir kelimeyi kaçırmak istemiyordu.

"Gelmem bu kadar uzun sürdü, kusura bakma," diye başladı Garric. "Saygısızlık etmek niyetinde değildim."

"Sorun yok," dedi Harl, piposundan nefes çekerek.

"Tüm kasaba, çocukların arasında geçenleri konuşup duruyor," dedi Garric. "Hog'un kızından falan duymuşlar herhalde. Kocakarıların dedikodudan başka yapacak şeyleri yok bilirsin."

Harl tükürdü.

"Oğlumun davranışı için özür dilemek istiyorum," dedi Garric. "Cobie bana artık büyük adam olduğunu ve kendi işlerini halledebileceğini söyleyip durur ama bana kalırsa ancak yetişkin bir adam yetişkin gibi davranır. Yaptıkları doğru değildi."

"Ondan bile beter, ama neyse," diye homurdanan Harl tekrar tükürdü.

"Şunu bil ki, sen onu kuyruğu bacakları arasında eve gönderdikten sonra olanları öğrenip araya girdim. Sana söz, bir daha olmayacak."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Harl. "Senin yerinde olsam, o oğlanı dayakla yola getirirdim."

Garric kaşlarını çattı. "Ben de senin yerinde olsam, kızıma eteğini bileklerinde tutmasını, yoldan geçen her adamın kafasına günah işletecek düşünceler sokmamasını söylerdim."

"Ah, onunla gerektiği şekilde konuştum, merak etme," diye temin etti Harl. "Artık günah münah işleyeceği yok. Ödünü kopardım."

"Benim kızlardan biri olsa, konuşmakla yetinmezdim," dedi Garric. "Eşek sudan gelinceye kadar pataklardım."

"Senin kendi yolun var, Fisher," dedi Harl, "benim de kendi yolum."

Garric başıyla onayladı. "Doğrudur." Piposundan bir nefes çekti. "Eğer Boggin Tepesi'ne gidebilselermiş, şu yufka yürek Rahip onları evlendirecekmiş," diye uyardı.

Nefesini tutan Renna kalbi durmuş gibi hissetti. Ağzını korkuyla kapatıp, onu duymadıklarından emin olana kadar nefes vermedi.

"Harral hep fazla yumuşak olmuştur," dedi Harl. "Bir Rahip günahkârları mükâfatlandırmak yerine cezalandırmalı."

Garric onaylayan bir tonda homurdandı. "Kızın midesi falan bulanmıyor değil mi?" Bu lafı gelişigüzel bir tavırla söylemeye çalışmıştı, ama Renna adamın oldukça gergin olduğunu görebiliyordu.

Harl kafasını iki yana salladı. "Hâlâ her ay kanıyor."

Garric rahatlayarak nefes verdi. Üstünden büyük bir yük kalktığı belliydi. Renna birdenbire adamın gelmek için neden bu kadar uzun süre beklediğini anladı. Eli karnına doğru gitti ve rahminin büyümüş olmasını diledi. Ne var ki, Cobie'nin tohumunu sadece bir kez almıştı ve Harl da o konuda hep dikkatliydi.

"Saygısızlık olarak alma," dedi Garric, "ama benim tembel oğlan ömründe ilk defa doğru dürüst bir yola girdi, o yüzden Nomi ile birlikte ona düzgün bir gelin bulmaya çalışıyoruz. Skandal değil."

"Eğer bir daha kızıma el sürerse oğlun doğru dürüst bir yola girdiğini ancak rüyasında görür," dedi Harl.

Garric kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. "Benim kızlardan biri olsa, farklı düşünemezdim herhalde." Piposunu tıklattı. "Birbirimizi anlıyoruz öyleyse."

"Anlıyoruz," dedi Harl. "Kız! Şu yaprak kesesi nerede kaldı?"

Renna birden zıpladı. Keseyi tamamen unutmuştu. Dumanyaprağı variline koşup koyun derisinden bir keseyi doldurdu. "Geliyorum!"

Geri döndüğünde Harl öfkeyle kaşlarını çattı ve yavaş davrandığı için kıçına bir tokat attı. Keseyi verdiği Garric, arabasına tırmanıp yavaş yavaş uzaklaştı.

"Sence doğru mu, Bayan Tırmık?" diye sordu Renna, yavrularını emziren anne kediye. Kediler birbirlerini itip kakarak, kırık bir el arabasının ardına yuva seçtiği yerde uzanmış olan annelerinin memelerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Doğumdan sonra, babaları olacak kedi tıpkı beklenildiği gibi ortalıktan kaybolmuştu.

"Sence eğer ona gitsek Rahip bizi evlendirir mi gerçekten de?" diye sordu Renna. "Cobie öyle olacağını söylemişti. Garric de. Ah, bir düşünsene..." Renna yavrulardan birini aldı ve başını öptü. Yavru ona hafifçe miyavladı.

"Renna Ulak," dedi Renna, adını ve evlenseydi alacağı soyadını dudaklarında deneyip gülümseyerek. Kulağa hoş geliyordu. Doğru geliyordu.

"Kasaba Meydanı'na ulaşabilirim," dedi. "Uzun yol ama dört saatte koşarak giderim. Eğer öğleden sonra varmış olursam, babam asla zamanında çıkıp gelemez. Her tarafı ağrıyor zaten." At arabasına baktı.

"Özellikle de eğer arabasını süremezse," diye ekledi sinsi bir sesle.

"Ama ya ben gittiğimde Cobie orada olmazsa?" diye sordu. "Ya artık beni istemiyorsa?" Renna bu berbat düşüncenin üzerinde dururken, kaçkın erkek kedi geri döndü. Dişleri arasında şişman bir fare vardı. Yakaladığı avını Bayan Tırmık'ın yanına getirip koyuverdiğinde, Renna bunun Yaratıcı'dan gelen bir işaret olduğunu düşündü.

Renna günlerce bekledi. Garric'le olan konuşmalarına kulak misafiri olduğunu babasının anlamadığından emin olmak istiyordu. Planı defalarca kafasında uygulamıştı ve bunun kaçmak için son şansı olacağını biliyordu. Eğer Harl onu yakalayıp tekrar helaya atarsa, tekrar kaçma şansını bulmak şöyle dursun, hayatta kalacağından bile şüpheliydi.

Babası her gün öğle yemeği için geri dönüyor, yemeğini yavaş yavaş yedikten sonra tarlalara geri dönüyordu. Eğer Renna o sırada kaçacak olursa, Kasaba Meydanı'na günbatımına iki saat kala ulaşırdı. Harl bunu zamanında fark edip nüvelikler yükselmeden önce onun peşine düşemez, sabahı beklemek ya da en azından yolda, bir eve sığınmak zorunda kalırdı.

Eğer Cobie Meydan'da olursa, gün batana kadar Boggin Tepesi'ne çıkıp Rahip'i görmeleri için zamanları olacaktı. Eğer Cobie Meydan'da olmazsa da, Renna tekrar yola çıkıp Jeph'in çiftliğine koşacaktı. Oraya daha önce hiç gitmemişti ama Lu-

cik, orasının Meydan'dan kuzey yoluna çıkıldığında iki saatlik yürüme mesafesinde olduğunu söylemişti. Kısa zaman içinde koşarak oraya ulaşabileceğini düşünen Renna, eğer Harl onu aramaya gelirse, Ilain'in onu saklayacağına güveniyordu. Ablasının onu koruyacağından emindi.

O gün en sonunda geldiğinde, tuhaf kaçacak herhangi bir şey yapmamak için oldukça dikkatli davrandı. Geçen hafta boyunca her gün yaptığı işleri sırasıyla tekrar yaptı.

Harl öğle yemeği için tarlalardan geri döndüğünde, Renna yahniyi çoktan hazırlamıştı. Babasına "İkinci bir tabak daha hazırlayayım mı?" diyerek, acelesi olmadığını göstermeye çalıştı. "Tenceredeki bitsin de, içini temizleyip akşam yemeğine hazır olsun."

"Senin yahninden beş tabak olsa yerim Ren," dedi Harl sırıtarak. "Beni'nin yerine seni tencerenin başına koysaydım keşke o kadar sene." Adam, tabağı doldurmak için eğilen Renna'nın arkasını çimdikledi. Renna kaynar yahniyi babasının kucağına boşaltmamak için kendini zor tutarak zoraki bir şekilde kıkırdadı ve yahniyi gülümseyerek servis etti.

"Yüzünün gülmesi güzel," dedi Harl. "Ablanla ufaklıklar gittiğinden beri somurtup duruyordun."

"Sanırım alıştım artık," diyebildi Renna. Sandalyesine geri dönüp kendine de ikinci bir tabak koydu. Ne var ki, yemek yemek, yapmak istediği son şeydi.

Harl masadan ayrıldıktan sonra yüze kadar sayan Renna, çabucak kalktı ve asla yapmayacağı bir yahni için yığdığı sebzelerin olduğu doğrama tahtasına yürüdü. Bıçağı alıp ahıra gitti.

Sahip oldukları yük hayvanları iki eşekten ibaretti. Renna onlara hüzünle baktı. Harl iki sıpayı Mack Pasture'un çiftliğinden eve getirdiğinden beri onlara o bakıyordu.

Bu işi gerçekten yapabilir miydi? Harl'ın çiftliği, genç kadının bildiği tek dünyaydı. Birkaç kez de olsa Kasaba Meydanı'na ya da Boggin Tepesi'ne gitmişliği vardı ama orada tüm o kalabalık yüzünden boğulur gibi olmuş, öyle bir karmaşada insanların akıllarını nasıl kaybetmediğini anlayamamıştı. Onu kabul ederler miydi acaba? Gerçekten de fahişe damgası mı yemişti?

Erkekler onun beyinsiz ve istekli olduğunu düşünüp, ona zorla sahip olmaya çalışırlar mıydı?

Kalbi öyle gürültülü atıyordu ki sağır ediciydi, ama derin bir nefes alan Renna, elindeki bıçağın titremesi durana kadar kendini sakinleştirdi. Sonra bıçağı kararlı bir ifadeyle kaldırdı.

At arabasına bağlı olan eyer kolanlarının tümünü, dizginleri ve yularları kesti. Arabanın tekerleklerinden birinin çivisine çekiçle vurup tekme atarak çıkardı, ardından taştan bir baltayla tekerleği ikiye böldü.

Çekici yere bırakan Renna, önlük cebine uzanıp Cobie'nin ona vermiş olduğu uzun zincirli taş kolyeyi çıkardı. Babasının görebileceği zamanlarda onu takma gafletine düşmemişti, ancak gizli anlarda keyfini sürmüştü. Şimdi boynuna taktığında, omuzlarının etrafına güzel bir his yayıyordu. Gerçek bir nişan hediyesiydi.

Sonra, saklamış olduğu su matarasını çıkaran Renna, ahır kapısından dışarı süzüldü, eteklerini kaldırdı ve var gücüyle yola doğru koşturdu.

Koşu, Renna'nın sandığından da zor ve uzun gelmişti. Genç kadın güçlüydü, ama uzun mesafeleri koşmaya alışkın değildi. Ciğerleri çok geçmeden yanmaya başladı ve bacakları itirazla haykırdı. Zorunda kaldığında durdu, matarasından su içti ve zar zor nefesini kontrol altına aldı ama tekrar devam etmeden önce birkaç dakikadan fazla zaman kaybetmedi.

Nehrin üzerindeki köprüye ulaştığında görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. Boggin birasıyla sarhoş olmuş gibi hissediyordu. Nehir kenarında çöktü, akan nehrin soğuk suyundan kana kana içti.

Bir saattir belki de ilk defa zihni kendine gelen genç kadın gökyüzüne baktı. Güneş oldukça aşağıdaydı ama eğer devam edecek olursa, zaman yetecekti. Bacakları, ayakları ve göğsü, o ayağa kalkarken çığlık atıyordu, ama Renna acıyı umursamayarak koşmaya devam etti.

Meydan'a gelip ilerlemeye başladığında etrafta birkaç in-

san gördü. Bunlar çoğunlukla gece için muhafazalarını kontrol eden insanlardı. Renna'yı merakla izlediler, hatta içlerinden biri seslendi ama o onları umursamadı. Tibbet Deresi'nde herkesin bildiği tek yer olan, Hog'un dükkânına yöneldi.

"Dükhân gabalı," diye geveledi Stam Tailor ona doğru. Adam, Hog'un veranda basamaklarından inmekteydi ve Renna da basamakları çıkmak üzereydi. Stam tökezlediğinde, Renna'nın onu yakalamak için durması gerekti.

"Ne demek dükkân kapalı?" diye sordu, sesinden umutsuzluğu uzaklaştırarak. "Hog'un dükkânı günbatımına kadar açık olur." Eğer Cobie dükkânda değilse, Renna'nın onu nerede bulacağı konusunda bir fikri yoktu. Ilain'e doğru yola çıkması gerekecekti.

"E ben de ööle dedim ijjte zaten!" diye bağırdı Stam, vahşice kafasını sallayarak. "Eet, belki birayı azjık fazla kajırmıj olabiririm, birazzz da yere cıkarrmıjj olbiririm. Nolmujj yani? Sangi şavallı Stam'i dışarı atıp dükhânı kapatmah ijjin gejerli bir nedenmiş gibi."

Renna adamın kokusunu bir an için duyduğunda irkildi. Gömleğindeki kusmuk hâlâ ıslaktı. Stam'in ayyaşın teki olduğu konusundaki söylentiler dedikodu gibi gelmişti ama demek ki hepsi gerçekti.

Adamı tırabzana yaklaştıran Renna basamakları koşturarak çıkıp kapıya vurdu. "Bay Rusco!" diye haykırdı. "Ben Renna Tanner! Cobie Fisher'ı görmem gerekiyor!" Eli acıyana kadar kapıyı yumrukladı, ama herhangi bir cevap alamadı.

"Şşoktan gitti o," dedi Stam, sanki tırabzana hayatı bağlıymış gibi tutunarak. Hastalıklı bir rengi vardı ve sallanıyordu. "Burrda ne zamandır oturup, ayaglanmaya calıjıyorum."

Renna ona dehşetle baktı ve Stam bu bakışı yanlış anladı. "Ah, ihtiyar Shtam Tailor için cannı sıgma gız," dedi, Renna'ya doğru elini sallayarak. "Şşok keredir bundan dahha bile köttü olmujluum vardır. Bijji olmazz merak etme!"

Renna başıyla onaylayıp, adamın tökezleyerek uzaklaşmasını bekledi ve ardından dükkânın arka tarafına koştu. Hog'un, Cobie dahil kimseye güvenmediğini biliyordu. Kendisi orada

değilken, dükkânına kimseyi sokmazdı. Eğer Cobie arka tarafta yaşıyorsa, başka bir giriş olmalıydı.

Genç kadın haklıydı. Ahırın yan tarafında ufak bir oda buldu. Büyük ihtimalle depo olarak kullanılıyordu ama bir sandık ve bir yer yatağı alacak kadar büyüktü. Renna nefesini tutup kapıya vurdu. Çok geçmeden Cobie kapıyı açtı ve Renna keyifle kahkaha attı.

"Renna, ne işin var burada?!" Cobie'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kafasını kapıdan çıkarıp etrafa baktı, sonra genç kadının kolunu tutup onu içeri çekti. Renna ona sarılmak üzere yaklaştı, ama Cobie genç kadını uzakta tuttu.

"Herhangi biri senin geldiğini gördü mü?" diye sordu.

"Sadece Stam Tailor," dedi Renna gülümseyerek. "Ama öyle sarhoş ki büyük ihtimalle hatırlamaz bile." Tekrar Cobie'ye yaklaşan Renna, tekrar uzakta tutuldu.

"Gelmemeliydin, Ren," dedi Cobie.

Bu, Renna'nın göğsüne bir çekiç darbesi indirilmiş gibi hissetmesine neden oldu.

"Ne?" diye sordu.

"Birisi seni bulmadan önce buradan çıkıp gitmen lazım," dedi Cobie. "Eğer beni senin baban öldürmezse, kendi babam öldürür."

"Otuz yaşındasın ve at kadar cüsselisin!" diye haykırdı Renna. "Babalarımızdan ben bile o kadar korkmuyorum!"

"Baban seni öldürmez, Ren," dedi Cobie. "Ama beni öldürür."

"Hayır, sadece keşke ölmüş olsam dedirtir!" dedi Renna.

"O bizi beraber bulmadan önce gitmen için bir neden daha," dedi Cobie. "Rahip bizi evlendirse bile, bu işin ucunu bırakmazlar. Babamı tanımıyorsun. Eber Marsh'ın kızını benimle evlendirmeyi kafasına koymuş. Bunu sırtıma yaba dayayarak yapması gerekse bile yapacak. Nişan için Eber'e yığınla balık vermiş."

"O zaman kaçalım," dedi Renna onun kolunu tutarak. "Güneşli Çayır'a kaçalım. Hatta Hür Şehirlere. Orada gerçek Ulaklar Loncası'na üye olabilirsin."

"Yolda, gece vakti dışarıda mı uyuyacağız?" diye sordu Cobie, korku dolu bir sesle. "Delirdin mi sen?"

"Ama beni sevdiğini söylemiştin," dedi Renna, nehir taşlarından yapılma kolyesini tutarak. "Bizi hiçbir şeyin ayıramayacağını söylemiştin."

"O, babanın hayalarımı koparmaya kalkmasından ve kendi babamın daha da beterini yapmasından önceydi," dedi Cobie, odada etrafına heyecanla bakınarak. "Bu gece burada kalamazsın," diye mırıldandı. "Harl karanlıktan önce seni aramaya gelebilir. Boggin Tepesi'ne git ve ablanla kal. Ben de babamın yanına giderim, böylece benim bir şey yapmadığımı bilir. Hadi." Cobie, Renna'nın sırtına elini koyup onu kapıya doğru itekledi. Genç kadın ise karşı koymadı. Şok içindeydi.

Cobie kapıyı açtı ama karşısında dikili duran Harl'ı buldu. Adamın elinde bıçağı vardı. Arkasında ise, eşeklerden biri, yere yığılmış halde soluklanmaya çalışıyordu. Harl, eşeğe eyersiz binerek gelmişti.

"Yakaladım sizi!" diye haykıran Harl, Cobie'nin suratına sert bir yumruk indirdi. Cobie'nin darbenin şiddetiyle yere yıkıyla. Renna'yı diğer eliyle yakalayan Harl'ın sert, kemiksi parmakları, genç kadının koluna acı veriyordu.

"Koş git, ablandan sığınma izni iste," dedi Harl, yüzünde bir öfke maskesiyle. "Ben de fazla gecikmem. Senin de icabına bakacağım merak etme." Renna'yı kapıdan dışarı iterken gözleri Cobie'ye döndü.

"Göründüğü gibi değil!" diye haykırdı Cobie. Bir dizi üzerinde doğrulmaya çalışırken, elini Harl'ı önlemek için uzatmıştı. "Onun gelmesini istemedim!"

"İstememişmiş, nüveye gidesice," diye atıldı Harl, bıçağını kaldırırken. "Sana bir söz verdim evlat ve o sözü tutmaya niyetliyim."

Korkudan donakalmış olan Renna'ya kafasını çevirdi. "Hadi gitsene sen!" diye bağırdı. "Zaten bahçe helasında bir haftan var. İki haftaya çıkarttırma!"

Renna dehşetle irkilirken Harl ona arkasını döndü. Genç kadının zihninde, bahçe helasında geçirdiği gece saatleri tekrar

belirdi. Bir saniye içinde sonu gelmez saatler boyu süren işkenceyi tekrar yaşadı. Sonrasını, babasının yatağının kokusunu ve inlemelerini düşündü.

Renna çiftliğe geri dönme ihtimalini hazmettiği anda, içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

"Hayır!" diye çığlık atarak babasının üzerine doğru atıldı. Tırnakları, adamın yüzünü çizdi. Harl şok içinde geri düşerek başını zemine vurdu. Renna, onun ellerindeki bıçağı almaya çalıştı, ancak babası daha güçlüydü ve bırakmadı.

Cobie yanlarındaydı ama ikiliye doğru herhangi bir hareket te bulunmadı. "Cobie!" diye bağırdı Renna. "Yardım etsene!"

Harl, Renna'nın suratına yumruğunu indirip onu sırtüstü yere düşürdü ve atılarak onu yere mıhladı ancak genç kadın, babasının kolunu ısırdığında Harl acıyla uludu. Yumruğu tekrar Renna'nın suratını ve ardından üç kez de midesini bulduktan sonra, genç kadın ısırmayı bıraktı.

"Küçük fahişe seni!" diye haykıran adam, kolundan gelen kana baktı. Hırlayarak bıçağı bıraktı ve Renna'nın boğazını yakaladı.

Renna var gücüyle tepindi ancak Harl onu kilit altına almış, bırakmıyordu. Kolundan akan kan, nefes almaya çalışan ancak alamayan genç kadının yüzüne damlıyordu. Renna, babasının gözlerinde deliliği gördü ve onun, kendisini öldürme amacında olduğunu anladı.

Gözleri tekrar Cobie'yi buldu, ancak Cobie hareket etmeden öylece duruyordu. Gözleri buluştuğunda, Renna ona sessizce yalvardı.

İrkilen Cobie tekrar kendine gelmiş gibi göründü ve onlara doğru hareketlendi. "Yeter!" diye bağırdı. "Onu öldüreceksin!"

"Senden yeteri kadar laf işittim çocuk," dedi Harl. Renna'nın boğazındaki ellerinden birini çekti ve Cobie yaklaştığında bıçağını yerden aldı. Cobie ona doğru uzandığında, Harl hızla arkasına döndü ve bıçağı Cobie'nin bacakları arasına itti.

Yüzü kıpkırmızı olan Cobie dehşetle aşağı baktığında, bıçaktan akan kanı gördü. Çığlık atmak için nefes çekti, ancak Harl ona bu şansı dahi tanımayarak bıçağı geri çekip bu kez silahını onun tam kalbine sapladı.

Cobie, göğsüne saplı olan bıçağı yakaladı ancak canını vermeden önce geri geri düşerken ağzından sessiz bir itirazdan fazlası gelemedi.

Harl, Renna'nın üzerinden kalktı ve gidip bıçağı Cobie'nin göğsünden çıkardı. "Seni kaç kere uyardım çocuk," dedi, bıçağını Cobie'nin gömleğine silerken. "Dinlemeliydin."

Kınına geri sokulan bıçak orada bir an için durdu, ama Renna bir saniye tereddüt etmeden bıçağı kınından tekrar çıkararak, babasının sırtına sapladı. Hem de defalarca. Sıçrayan kan yüzünü ve elbisesini sırılsıklam ederken, o çığlık atıyor, ağlıyordu.

20. Bölüm

RADDOCK LAWRY

D.S. 333
Yaz

Jeph Bales verandadaki muhafazaları kontrol etmeyi çok geç olmadan bitirdi. Ailesi çoktan içeri girmişti. Çocuklar akşam yemeği için ellerini yıkıyorlardı, Ilain ile Norine ise mutfaktaydı. Jeph, güneşin son ışıkları da kaybolup ısı zeminden çekilirken ufka baktı.

Zeminden çekilen ısı, aynı zamanda iblislere açılan bir yoldu. O berbat kokulu gri dumanlar yükselmeye başladığında Jeph nüveliklerin katılaşmasına daha zaman olmasına rağmen içeri doğru hareketlendi. İblisler söz konusu olduğunda, asla risk almazdı.

Ancak kapıyı kapatmak üzere uzandığında bir feryat duyarak kafasını kaldırdı. Yolda, çiftliğe doğru son hızla koşan birisi, boğazı yırtılırcasına çığlık atıyordu.

Her zaman kapının yanında duran baltasını alan Jeph, verandaki muhafazalarının izin verdiği kadar dışarı ilerledi ve gözleri korkuyla bahçede maddeleşmekte olan nüveliklere kaydı. En büyük oğlunu ve onun bu yabancıya yardım etmek için dışarı koşmakta nasıl hiçbir tereddüt duymayacağını düşündü ama Arlen on dört yıl önce ölmüştü ve Jeph asla onun kadar cesur olamamıştı.

"Sakın yavaşlama!" diye seslendi. "Az kaldı!" Daha duman halinde olan nüvelikler onun sesine doğru kafalarını çevirdiklerinde Jeph baltasını daha da sıkı tuttu. Muhafazasının güvenliğini terk etmeyecekti, ama eğer çok yakına gelen bir iblis olursa, yolu açmak için silahını savurmaktan da kaçınmayacaktı.

"Ne oluyor?" diye seslendi Ilain içeriden.

"Herkes içeride kalsın!" diye bağırdı Jeph. "Ne duyarsanız duyun, içeride kalın!"

Kapıyı ardından çekip kapatan adam, tekrar dışarıya döndü. Çığlık çığlığa olan yabancı yaklaşmıştı. Elbisesi kanlar içinde olan bir kadındı bu ve hayatı buna bağlıymışçasına koşturuyordu. Aslında öyleydi de. Kadının elinde bir şey vardı, ancak Jeph ne olduğunu göremiyordu.

Kadın geçerken, yakındaki nüvelikler pençelerini savuruyordu ancak yaratıklar daha maddeleşmemişlerdi ve verebildikleri zarar azdı. Kadın bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ama zaten en başından beri çığlık çığlığaydı.

"Koşmaya devam et!" diye seslendi Jeph bir kez daha. Korku dolu sözlerinin, biraz olsun cesaret verebildiğini umut ediyordu.

Ve çok geçmeden kadın bahçedeydi. Neredeyse verandaya ulaşmıştı. Tamamen maddeleşmiş bir ateş iblisi o anda çığlık atarak kadının yoluna atıldığında, Jeph bu kişiyi tanıdı.

"Renna," diye nefes verdi. Ama tekrar baktığında gördüğü kişi Renna Tanner değil, karısı Silvy'ydi. On dört yıl önce tam da orada bir ateş iblisi tarafından öldürülen karısı...

O anda içinde bir sertlik hisseden Jeph daha kendisi bile farkına varamadan verandadan dışarı atlamıştı. Çelik baltasını tüm gücüyle savuruyordu. Bir ateş iblisinin zırhı, insan yapımı herhangi bir silahı önleyebilirdi ama yaratık küçüktü ve darbe, onu bahçedeki toz toprağın içinde yuvarlanarak uzaklaştırmaya yetti.

Diğer nüvelikler de çığlık atarak onların üzerine atıldılar ama eve uzanan yol açıktı. Jeph, Renna'nın kolunu yakaladığı gibi onu çekti ve güvenliğe koştular. Jeph veranda basamaklarında tökezlediğinde birbirlerinin üzerine düştüler, ancak bir orman

iblisi onlara saldırdığında dış muhafaza ağına takıldı ve yaratık geri fırlatılmadan önce havada örümcek ağına benzer gümüşi bir sihir parlayıverdi.

Jeph, Renna'yı kollarına alıp ona seslenmeye çalıştı ama genç kadın çığlık atmaya devam ediyor, güvende olduğunun farkına varamıyordu. Kan içindeydi. Elbisesi sırılsıklam olmuştu, kolları ve yüzü kanla kaplıydı ama Jeph onun üzerinde herhangi bir yaralanma izi göremiyordu. Renna'nın sağ elinde sıkıca tuttuğu şey büyük, kemik kabzalı bir bıçaktı. O da kan içindeydi.

"Renna iyi misin?" diye sordu Jeph. "Kimin kanı bu?" Kapı açıldı ve Ilain dışarı adım attı. Kız kardeşinin görüntüsüyle karşılaştığında nefesini tuttu.

"Kimin kanı bu?" diye sordu Jeph yine, ancak Renna onu duyduysa bile bir şey söylemedi. Çığlık atmaya, hıçkırmaya devam eden genç kadının yüzündeki kan ve tozun üzerinde yol yol gözyaşı izleri vardı.

"O babamın bıçağı," dedi Ilain, Renna'nın tüm gücüyle sıktığı kanlı bıçağı işaret ederek. "Onu nerede görsem tanırım. Asla gözünün önünden ayırmaz."

"Ulu Yaratıcı," dedi Jeph, beti benzi atarak.

"Ren, ne oldu?" diye sordu Ilain, sokulup kız kardeşinin omuzlarını tutarak. "Yaralı mısın? Babam nerede? İyi mi?"

Ama Ilain de kız kardeşinden ancak Jeph'in alabildiği kadar cevap aldı ve çok geçmeden sustu. Renna'nın haykırışlarını ve muhafazaların hemen dışındaki nüveliklerin ona adeta cevap veren çığlıklarını dinledi.

"En iyisi onu içeri sokalım," dedi Jeph. "Ufaklıkları odalarına götür. Ben de onu bizim odaya götüreceğim." Ilain başıyla onayladı ve Jeph, Renna'nın titreyen vücudunu güçlü kollarıyla kaldırırken içeri önce o girdi.

Jeph, Renna'yı kendi yatağına yerleştirdikten sonra içeri giren Ilain'e döndü. Ilain yanında ılık su dolu bir kova ve temiz bez getirmişti. Renna artık çığlık atmayı bırakmıştı ama Ilain kanlı bıçağı onun elinden alırken herhangi bir tepki vermedi. Ilain, bıçağı yatağın yanındaki masaya bıraktıktan sonra kız kardeşini soydu ve kanı temizlemeye koyuldu.

"Sence ne olmuştur?" diye sordu Jeph, genç kadının üzeri örtüldükten sonra. Renna hâlâ boşluğa sessizce bakmaktaydı.

Ilain başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Babamın çiftliğinden burası oldukça uzak. Yolu bırakıp kestirmeden gelsen bile. Saatlerdir koşuyor olmalı."

"Kasabadan geliyormuş gibi görünüyordu," dedi Jeph.

Ilain omuz silkti.

"Ne olmuşsa, bunu nüveliklerin yapmadığı belli," dedi Jeph. "Gün ortasında olmaz."

"Jeph," dedi Ilain. "Yarın çiftliğe gitmen lazım. Belki kurtlar ya da haydutlar saldırmış olabilir, bilmiyorum. Sen geri dönene kadar Renna'yı saklarım."

"Haydutlar ve kurtlar mı? Tibbet Deresi'nde mi?" diye sordu Jeph şüpheyle.

"Sadece git bir bak," dedi Ilain.

"Ya Harl'ı bıçak yarasıyla ölü halde bulursam?" diye sordu Jeph, ikisinin de bunu düşündüğünü bilerek.

Ilain derin bir nefes verdi. "Öyleyse kanı temizleyip bir cenaze ateşi yakarsın. Kimsenin bilmesine gerek yok. Samanlık merdiveninden kayıp boynunu kırmış deriz."

"Öyle hiçbir şey olmamış gibi yalan söyleyemeyiz ki," dedi Jeph. "Eğer Renna birini öldürdüyse..."

Ilain öfkeyle kocasına döndü. "Bu kadar yıl ne yaptığımızı sanıyorsun?" diye çıkıştı. Jeph ellerini kaldırıp onu sakinleştirmek istedi ama kadın bastırdı.

"Sana iyi bir eş oldum mu?" diye cevap bekledi Ilain. "Evinin düzenini sağladım mı? Sana oğullar verdim mi? Beni seviyor musun?"

"Tabii ki seviyorum," dedi Jeph.

"Öyleyse bunu benim için yapacaksın, Jeph Bales," dedi Ilain. "Hepimiz için. Beni ve onun oğulları için de. O çiftlikte olanların kasabadakilerin kulaklarına gitmesine gerek yok. Zaten uydurdukları şeyler yeterince kötü."

Jeph uzun süre sessiz kalırken ikili bakışları ve iradeleriyle birbirlerine üstün gelmeye çalıştılar. Sonunda, adam başıyla onayladı. "Pekâlâ. Kahvaltıdan sonra giderim."

Jeph şafak sökerken ayaktaydı. Kemiklerindeki yorgun ağrıya rağmen sabah işlerini çabucak bitirmeye çalışıyordu. Tüm gece boyunca Renna'dan bir cevap almaya çalışmışlar, ama genç kadın tavana bakmakla yetinmiş, ne uyumuş ne de yemek yemişti. Kahvaltıdan sonra, Jeph en iyi atına eyeri taktı.

"Ben de yoldan gitmesem iyi olacak," dedi Ilain'e. "Güneydoğudaki tarlaları kullanıp kestirmeden giderim." Ilain başını salladı ve kollarını kocasına sararak ona sıkıca sarıldı. Jeph de buna aynı şekilde karşılık verdi. Midesi ise, neyle karşılaşabileceği konusunda sahip olduğu korkular yüzünden kasılıyordu. Sonunda karısını bıraktı. "Dönerken yeterince zaman kalmasını istiyorsam gitsem iyi olacak."

Atına henüz atlamıştı ki, toynak sesleri geldi kulağına. Kafasını kaldırdığında bir arabanın yaklaşmakta olduğunu gördü. Arabada Otacı Coline Trigg ellerini endişeyle ovuşturuyor, Kasaba Sözcüsü Çorak Selia ise ciddi bir ifadeyle önüne bakıyordu. Selia artık yetmişine yaklaşmıştı. Uzun boylu ve ince yapılı kadın, hâlâ kaynatılmış deri kadar sert, Cutter baltası kadar da keskin zekâya sahipti.

Arabanın bir yanında Rusco Hog kendi atıyla ilerlerken, diğer yanında Garric Fisher ile Raddock Lawry vardı. Garric'in dedesinin erkek kardeşi olan Raddock, Balıkçı Çukuru'nun Sözcü'süydü. Onları hemen arkalarından Rahip Harral ve Balıkçı Çukuru'nun erkek nüfusunun yarısı gibi görünen bir topluluk takip ediyordu. Adamların ellerinde ince balıkçı mızrakları vardı.

Garric, çiftlik görüş alanına girdiğinde atını mahmuzladı ve Ilain'in durmakta olduğu verandaya kadar dörtnala ilerledi. Atını o kadar yakında durdurmuştu ki, hayvan durmadan önce şaha kalkmak zorunda kaldı.

"Nerede o?" diye cevap bekledi Garric.

"Kim nerede?" diye sordu Ilain, adamın vahşi ifadesine korkusuzca bakarak.

"Benimle oyun oynama be kadın!" dedi Garric. "Senin fa-

hişelik yapan, cinayet işleyen cadı kız kardeşin için geldim ve bunu sen de biliyorsun!" Atından indi ve Ilain'e doğru hızlı adımlarla yürüdü. Bu sırada yumruğunu sallıyordu.

"Orada dur bakalım, Garric Fisher," dedi Norine Cutter, elinde Jeph'in baltasıyla. Karısı ölen Jeph'in evinde ta o zamandan beri yaşayan kadın, herkes kadar o ailenin bir parçasıydı. "Burası senin arazin değil. Mesafeni koru ve ne istiyorsun anlat. Yoksa karışmam."

"Benim istediğim şey, kendi babasını ve oğlumu öldüren Renna Tanner'ın bunun için nüveye gitmesini sağlamak!" diye bağırdı Garric. "Onu boşu boşuna saklamaya çalışmayın!"

Rahip Harral onlara yetişti ve kendini Garric ile kadınların arasına yerleştirdi. Genç ve güçlü bir adamdı. "Daha herhangi bir şeyin kanıtı yok Garric! Ona sadece birkaç soru sormamız lazım, hepsi bu," dedi adam Ilain'e. "Ve sana tabii, eğer Jeph evden çıktıktan sonra Renna sana bir şey söylediyse."

"Bundan fazlasını yapmamız gerekir, Rahip," dedi Raddock, atından inerek. Raddock Fisher ismiyle doğmuş olabilirdi, ancak Dere'de herkes ona Raddock Lawry derdi zira Çukur için Sözcülük yapmak ve kasaba konseyine mensup olmakla beraber, köy ve çevresindeki anlaşmazlıkları yasaya göre çözmek görevini de üstlenmişti. Kulaklarından çenesine kadar boz sakalı olan adamın kafasının üstü keldi. Selia'dan daha yaşlıydı ama ondan daha çabuk öfkelenir, diğerlerine de bu öfkeyi salgın hastalık gibi yaymayı bilirdi. "Kızın işlediği suçların hesabını vermesi gerek."

Atından inen bir sonraki kişi Hog oldu. Tibbet Deresi'nin yarısının doğrudan sahibi olan, diğer yarısını da verdiği borçlarla rehin tutan adam her zamanki gibi gösterişliydi. "Garric senin babanın ve Cobie Fisher'ın öldüğünü söylerken yalan söylemiyor," dedi Ilain'e. "Kızlarımla ben dün akşam dükkândan duyduğumuz bağırışlara bakmaya gittiğimizde onları Cobie'ye kiraladığım odada ölü bulduk. Sadece bıçaklanmamışlardı, büsbütün doğranmışlardı. İkisi de. Stam Tailor, olay olmadan hemen önce senin kız kardeşini gördüğünü söylüyor."

Ilain nefesini tuttu. Elleriyle ağzını kapattı.

"Dehşet verici," diye katıldı Harral. "O yüzden Renna'yı hemen görsek en iyisi olacak."

"Kapıdan çekil bakayım!" diye emretti Raddock, ileri çıkarak.

"Tibbet Deresi Sözcüsü benim Raddock Lawry, sen değil!" diye çıkıştı Selia, herkesi susturarak. Jeph uzanarak kadının arabadan inmesine yardım etti. Kadın, ayakları zemine dokunduğu anda eteklerini toplayıp hızlı adımlarla ilerledi. Daha genç adamlar, ki ondan birkaç kat daha ağır ve cüsselilerdi, kadının varlığının altında ezilerek irkildiler.

Tibbet Deresi'nde, Selia'nın yaşına kolayca ulaşılmazdı. Dere'deki hayat zordu ve sadece en zeki, en açıkgöz, en becerikli insanlar saçlarının beyazladığını görebilirlerdi. Gençken, Selia kuvvetli bir kadındı. Şimdi ise, saf gücün tarifiydi.

Sadece Raddock yerinden kımıldamadı. Yıllar boyunca Selia'nın ayağını çok kereler kaydırmışlığı vardı ve eğer yaş Tibbet Deresi'nde güç anlamına geliyorsa, çok daha fazla olmasa da ondan güçlüydü.

"Coline, Harral, Rusco, Raddock ve benim içeri girip onu görmemiz gerek," dedi Selia, Jeph'e. Bu bir rica değildi. Bu beş kişinin yarısı kasaba konseyindendi ve Jeph'in tek yapabildiği, başıyla onaylayıp yana çekilerek onların girişine izin vermek oldu.

"Ben de giriyorum!" diye hırladı Garric. Fisherlardan oluşan kalabalık, öfkeyle adamın etrafında toplanıp başlarıyla onayladılar.

"Hayır girmiyorsun," dedi Selia, onların hepsini çelikten bir bakışla yerlerine mıhlayarak. "Kan beynine çıkmış durumda ve bu yüzden seni kimse suçlayamaz, ama buraya ne olup bittiğini öğrenmeye geldik, kızı yargılamadan kazığa bağlamak değil."

Raddock elini Garric'in omzuna koydu. "Bir yere gittiği yok, Gar, sana bunun sözünü veriyorum," dedi. Garric dişlerini sıktı ama başıyla onayladı. Diğerleri içeri girdiler.

Renna bir gece önce konulduğu yerde aynı şekilde duruyor, tavanı seyrediyordu. Arada bir gözlerini kırptığı oluyordu. Coline doğrudan ona gitti.

"Ah," dedi Selia, kanlı bıçağı masanın üzerinde görerek. Jeph sessizce küfretti. Neden onu orada bırakmıştı ki? Bıçağı gördüğü anda kuyuya fırlatması gerekirdi.

"Ulu Yaratıcı," diye nefes verdi Harral. Havaya bir muhafaza çizdi.

"Ve işte," diye homurdandı Raddock, kapının yanındaki küçük küveti tekmeleyerek. Renna'nın elbisesi suyun içindeydi ve kan pembeleşmişti. "Hâlâ buraya birkaç soru sormak için geldiğimizi mi düşünüyorsun, Rahip?"

Coline, Renna'nın yüzündeki morluklara endişeli bir ifadeyle göz gezdirdikten sonra sakin bir elle inceledi. Ardından diğerlerine dönerek boğazını gürültüyle temizledi. Adamlar bir anlığına şaşkınca baktılar ancak sonra irkilerek sırtlarını döndüler. Kadın yatağın etrafındaki perdeyi çekti.

"Kırılan bir yeri yok," dedi Coline, incelemesi bittikten sonra Selia'nın yanına gelerek. "Ama dayak yemiş, orası belli. Ayrıca boğazının etrafında morluklar var. Boğulmaya çalışılmış gibi."

Selia gidip Renna'nın yatağının dibine oturdu. Kibarca uzanıp Renna'nın terleyen yüzündeki saçı düzeltti. "Renna, tatlım, beni duyabiliyor musun?" Genç kadın hiçbir tepki vermedi.

"Tüm gece böyle miydi?" diye sordu Selia, kaşlarını çatarak.

"Evet," dedi Jeph.

Selia iç geçirdi ve ellerini dizine koyup ayağa kalktı. Bıçağı aldıktan sonra dönerek herkesi odadan çıkardı. Kapıyı kapattı.

"Bunu daha önce de görmüştüm. Çoğunlukla da iblis saldırılarından sonra," dedi kadın. Coline başıyla onayladı. "Hayatta kalanlar tahammül sınırlarının ötesinde korku yaşayınca havaya bakakalırlar."

"İyileşecek mi?" diye sordu Ilain.

"Bazen birkaç gün içinde kendilerine gelirler," dedi Selia. "Bazen de..." Omuz silkti. "Sana yalan söyleyemeyeceğim, Ilain Bales. Benim hatırlayabildiğim kadarıyla bu vakte kadar Tibbet Deresi'nde bundan daha kötü bir şey olmadı. Aralıklarla otuz yıldır Sözcülük yapıyorum ve birçok kişinin zamanı gelmeden

öldüğünü görmüşümdür, ama öfkeyle öldürülen herhangi birisi şimdiye kadar görülmemiştir. O tür olaylar Hür Şehirler'de olur, ama burada değil."

"Renna bunu yapmış olamaz!" diye atıldı Ilain. Selia omuzlarını tutup onu rahatlattı.

"O yüzden onunla konuşmak istiyordum tatlım. Hikâyeyi onun ağzından dinlemek için." Kadın, Raddock'a bir bakış attı. "Fisherların gözlerini kan bürümüş ve o kanı almadan ya da iyi bir açıklama duymadan tatmin olmayacaklar."

"Nedenimiz var herhalde," diye hırladı Raddock. "Ölen bizim akrabamız."

"Eğer fark edemediysen söyleyeyim, benim babam da öldü," dedi Ilain ona öfkeyle bakarak.

"Adalet istemek için bir neden daha," dedi Raddock.

Selia ıslık çaldığında herkes susuverdi. Kadın kanlı bıçağı Rahip Harral'a uzattı.

"Rahip, bunu biz kasabaya gidene kadar sarıp cüppenin içinde saklayabilirsen, minnettar kalırım." Harral başıyla onaylayıp bıçağa uzandı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı Raddock, bıçağı Rahip'ten önce alarak. "Tüm kasabanın bunu görmesi lazım!" dedi.

Selia adamın bileğini yakalayınca onun iki katı ağırlığındaki Raddock güldü, ama bir saniye sonra kadının topuğu adamın ayağının üst kısmına indi. Raddock acı içinde uludu ve ayağını tutmak için bıçağı bıraktı. Selia bıçağı yere düşmeden önce yakaladı.

"Kafanı kullan, Lawry!" diye çıkıştı kadın. "Bu bıçak kanıttır ve herkesin onu görmeye hakkı vardır ama dışarıda elinde mızrak olan iki düzine adam ve burada korkudan donmuş savunmasız bir kız var. Rahip bunu çalacak değil."

Ilain bir bez getirdi ve Selia bıçağı sardıktan sonra Rahip'e verdi. O da bıçağı cüppesinin içine soktu. Yaşlı kadın eteğini toplayıp hızlı adımlarla dışarı yürüdü. Avluda toplanmış olan adamlarla yüzleşirken sırtı ve başı dikti.

"Konuşacak halde değil," dedi Selia.

"Konuşmak derdinde değiliz!" diye bağırdı Garric. Fisherlar başlarıyla onayladılar.

"Ne yapmak istediğiniz umurumda değil," dedi Selia. "Kasaba konseyi bu konu için toplanana kadar kimse bir şey yapmıyor."

"Konsey mi?" diye sordu Garric. "Bu lanet bir nüvelik saldırısı değil! O kız benim oğlumu öldürdü!"

"Bunu bilemezsin, Garric," dedi Harral. "O ve Harl birbirini öldürmüş olabilir."

"Eğer bıçağı o tutmamış olsa bile, bu işi o yaptı," dedi Garric. "Oğlumu günah işleyip, babasını utandıracak işlere soktu o cadı!"

"Kanun kanundur, Garric," dedi Selia. "Konsey toplandığında, sen kendi suçlamalarını yaparsın, o da kendi söyleyeceğini söyler. O vakte kadar onu suçlu ilan etmeyeceğiz. İki ölüm olması yeterince kötü. Sen ve kuru kalabalığın sırf adaleti bekleyemiyorsunuz diye üçüncü bir ölüme izin vermeyeceğim."

Garric destek için Raddock'a baktı ama Balıkçı Çukuru Sözcüsü sessizdi. Yavaşça Harral'a yaklaştı ve birdenbire Rahip'i duvara mıhlayıp cüppesine uzandı.

"Bu kadın size her şeyi söylemiyor!" diye bağırdı Raddock. "Kızın elbisesi kıpkırmızıydı, kana batmıştı!" Harl'ın bıçağını herkes görebilsin diye havaya kaldırdı. "Ve kanlı bir bıçağı vardı!"

Fisherlar mızraklarını daha da sıkı tutup öfkeyle bağırıştılar. Eve zorla girmeye hazırlardı. "Kanununun nüveye kadar yolu var," dedi Garric, Selia'ya, "eğer oğlumun kanını yerden alamayacaksam..."

"O zavallı kızı benim cesedi çiğnemeden öldüremezsin," dedi Selia, konseyin geri kalanı ve Jeph'in ailesi ile birlikte kapının önünde kalarak. "İstediğiniz bu mu?" diye seslendi. "Kendiniz de mi katil olmak istiyorsunuz? Tüm Fisherlar olarak mı?"

"Peh, hepimizi asamazsın," diye alay etti Raddock. "Kızı alıyoruz, o kadar. Yana çekil, yoksa seni de ezip geçeriz."

Ellerini havaya kaldıran Rusco kenara adım attı. Selia ona öfkeyle baktı. "Hain!"

Ancak Rusco sadece gülümsedi. "Ben hain değil hanımım. Sadece ziyaretçi bir iş adamıyım ve bu tür anlaşmazlıklarda taraf tutmak benim haddim değil."

"Sen de herkes kadar bu kasabanın bir parçasısın!" diye bağırdı Selia. "Kasaba Meydanı'nda yirmi yıldır yaşıyorsun ve neredeyse tüm bu zaman boyunca konseydeydin! Eğer buradan başka, evim diyebileceğin başka bir yerin varsa, belki de oraya geri dönme zamanın gelmiştir!"

Rusco yine gülümsemekle yetindi. "Üzgünüm hanımım ama herkese karşı adil olmam gerekli. Koskoca bir köye karşı durmak akıllıca bir ticaret hamlesi değil."

"Her yıl en az bir kere kasabanın yarısı bana gelip seni dolandırıcı diye kovmak istiyor. Tıpkı Miln'de, Angiers'ta ve Yaratıcı bilir daha nerelerde olduğu gibi," dedi Selia, "ve her yıl, ben onları bu işten vazgeçiriyorum. Onlara dükkânının ne kadar yararlı olduğunu anlatıyorum, sen gelmeden önce işlerin ne kadar kötü olduğunu söylüyorum. Ama bu kez kenara çekilirsen, bundan sonra hiçbir düzgün insanın dükkânına adım atmamasını sağlarım, bilmiş ol."

"Bunu yapamazsın!" diye haykırdı Hog.

"Ah, hem de o kadar rahat yaparım ki," dedi Selia. "İstersen bir dene." Kaşlarını çatan Raddock, Hog'un geri dönüp kapıda Selia'nın yanına geçtiğini görünce zehirli bir ifadeye büründü.

Hog, Raddock'un gözlerine baktı. "Duymak istemiyorum, Raddock. Bir iki gün bekleyebiliriz. Konsey toplantısından önce Renna Tanner'a el sürecek olan olursa, dükkâna ayağını basamaz."

Gözleri ateşle parlayan Selia, Raddock'a döndü. "Bales buğdayı, Marsh pirinci, Boggin birası, Cutter kerestesi olmadan Balıkçı Çukuru ne kadar dayanabilir, Lawry? İddiasına girerim, sizin nüveye batasıca balığınız olmadan bizim dayanabileceğimiz süre kadar dayanamaz!"

"Peki, konseyi topla," dedi Raddock. "Ama kızı, davası görülene kadar Balıkçı Çukuru'nda kilit altında tutacağız."

Selia havlar gibi güldü. "Sence onu size emanet eder miyim?"

"O zaman nerede?" diye sordu adam. "Onun burada akrabalarıyla kalmasına izin verene kadar nüveye giderim daha iyi. Burada kalırsa istediği an kaçıp gidebilir."

Selia iç geçirip eve bir bakış attı. "Onu benim dokuma odama kapatırız. Sağlam kapısı vardır ve eğer arzu edersen pencerelere tahta çaktırıp kapının önüne de bir muhafiz koyabilirsin."

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin?" diye sordu Rusco ona, bir kaşını kaldırarak.

"Ah, evet," dedi Selia, elini geçiştirircesine sallayarak. "O sadece küçük bir kız."

"İki yetişkin adamı öldürmüş küçük bir kız," diye hatırlattı Rusco.

"Saçmalama," dedi Selia. "İki kişiyi bırak, onlardan birini bile öldürmüş olabileceğinden şüpheliyim."

"Tamam, her neyse," diye hırladı Raddock. "Ama bu bende kalacak." Adam bıçağı kaldırdı "Ve o kanlı elbise de... Konsey toplanana kadar." Selia kaşlarını çattı ve ikili iradeleriyle birbirlerine üstün gelmeye çalışırken gözleri buluştu. Kadın, Raddock Lawry'nin bu kanıtlarla kasabayı çılgına çevirebileceğini biliyordu, ancak bu konuda pek fazla seçeneği de yoktu.

"Habercileri bugün gönderirim," dedi Selia, başıyla onaylayarak. "Üç gün içinde buluşuruz."

Jeph, Renna'yı kendi at arabasına taşıdı ve onu Kasaba Meydanı'na, Selia'nın evine götürüp, dokuma odasına kilitlediler. Garric pencereleri kapatmak üzere tahtaları bizzat çaktı ve homurdanıp gitmeyi kabullenmeden önce tahtaları iyice sınadı.

21. Bölüm

KASABA KONSEYİ

D.S. 333
Yaz

Bir sonraki gün şafak söktüğünde, yatağından ayaklarını savurarak çıkaran Selia'nın kemikleri ağrıyordu. Ağrılar, eklem yerlerine birkaç yıl önce gelmiş, gitmemişti. Hava yağmurlu ya da soğuk olduğunda durumu daha da kötüleşirdi, ama son zamanlarda, en ılık, en kuru günlerde bile ağrının emarelerini hisseder olmuştu. Öleceği zamana kadar ağrıların gitgide kötüleşeceğini düşünüyordu.

Ama Selia asla şikâyet etmezdi. Coline Trigg'e bile görünmemişti. Ağrısı, kendi yüküydü. Tibbet Deresi'nin Sözcü'süydü ve bu, ahalinin ondan güçlü olmasını ve doğru olan şeyler için ayağa kalkmasını beklemesi anlamına geliyordu. Uzuvları ne kadar çığlık atarsa atsın, kimse Selia'nın her zamankinden farklı olduğunu düşünmüyordu bile. Selia, onların her ihtiyaç anında omuzlarını dayayabilecekleri bir kayaydı.

Yaşlı kadın, ayağa kalkıp elini yüzünü yıkarken ve boynunu kapatan ağır elbiselerinden birini üzerine geçirirken, o fazladan yükü tekrar hissetti. Renna'yı ya da genç kadının kız kardeşlerini iyi tanımazdı, ama onların annelerini tanırdı ve nüvelikler onu bu dünyadan almadan önce Harl'ın o kadına nasıl davrandığını hatırlıyordu. Bazıları, kadının iblislere kendi isteğiyle, kocasın-

dan kaçmak için kendini bıraktığını söylemişti. Eğer Harl kızlarına da öyle davrandıysa, Selia, Renna'nın kendini savunmak için neden cinayete ihtiyaç duyabileceğini hayal edebiliyordu.

İşi bittiğinde, yaşlı kadın Renna'ya gidip ona kendi elbiselerinden birini giydirdi ve biraz yulaf yiyebilsin diye masaya oturttu. Bu iş bittiğinde de kızın ağzını sildi ve onun dokuma odasından çıkarıp kapının sürgüsünü kapattı.

Kendi yemeğini yedikten sonra dışarı çıktı. Rik Fisher onun kapı önünde beklemekte, elinde ince bir balıkçı mızrağı tutmaktaydı. On yedi yaşında ve daha evlenmemiş olan delikanlıyı Selia, Ferd Miller'ın kızı Jan ile birlikte yürürlerken görmüştü. Eğer Ferd bu birlikteliği onaylarsa, çok geçmeden sözleneceklerdi.

"Benim için bir iş yapmanı isteyeceğim senden," dedi Selia.

"Üzgünüm hanımım," dedi Rik. "Raddock Lawry tam burada kalmamı ve kim ne derse desin kızın dışarı çıkmamasını sağlamamı istedi."

"Ah, demek öyle istedi?" dedi Selia. "Peki kardeşin Borry'yi de arka tarafta, Garric'in tahta çaktığı o güzelim pencerelerimin yanında bulacağımı tahmin etsem haklı çıkar mıyım?"

"Evet hanımım," dedi Rik.

Evin arka tarafına giden Selia, elinde bir süpürge ve tırmıkla çıkageldi. "Evin etrafında avare avare dolaşmanızı istemiyorum, Rik Fisher. Burada kalmak istiyorsanız, evimin önünü tertemiz edeceksin. Kardeşin de arka taraftaki yapraklarla ölü çimleri temizleyecek."

"Ben, şey..." diye söze başladı Rik.

"Sırf tembellikten yapmadığın bir işi yaşlı bir kadına mı yaptıracaksın?" diye sordu Selia. "Belki de Ferd Miller'ı gördüğümde ona bundan bahsetsem iyi olacak."

Daha cümlesini bitirmeden Rik, süpürge ile tırmığı çoktan kapmıştı bile. "Aferin evladım," dedi Selia. "İşin bittiğinde, muhafazalarımı da denetleyiver. Eğer birisi gelecek olursa onları verandada beklet. Çok gecikmem."

"Baş üstüne hanımım," dedi Rik.

Bir çanağa doldurduğu yağlı kurabiyeleri alıp Meydan'da

oyun oynayan çocukların yanına giden Selia, kendisine ulaklık yapanlara kurabiye vereceğini söyledi. Eve geri döndüğünde, Rik evin önünü süpürmüş, verandada işe koyulmuştu. Selia'nın çağırttığı ilk kişi olan Stam Tailor, veranda basamakları üzerinde çökkün bir vaziyette oturuyor, başını tutuyordu.

"Dün gece içtiğin biraya pişman mı oldun?" diye sordu Selia, cevabı zaten bilerek. Stam, her gün birasına uzanırken, bir önceki günün biralarına pişman olurdu.

Stam'in cevabı inlemekten ibaretti.

"İçeri gel bakayım. Bir bardak çay iç de başının ağrısı geçsin," dedi Selia. "Geçen gece gördüklerin hakkında konuşmak istiyorum."

Yaşlı kadın Stam'i uzun uzadıya sorguya çekti. Ardından Renna'yı dükkâna giderken görenleri karşısına aldı. Bunların sayısı şüphe uyandıracak kadar fazlaydı. Sanki kızın sokaktan elinde bıçağıyla, gözlerini kan bürümüş şekilde koşturduğunu görmek için tüm kasaba toplanmıştı o gece. Raddock ve Garric, ellerindeki kanlı bıçak ve elbiseyle Dere'yi bir baştan diğer başa dolaşmışlar ve görünüşe bakılırsa herkes bu olayın bir parçası olmak istiyordu.

"Cobie'nin iradesi kuvvetli olmayabilir," diye anlattı Rahip Harral kadına, Fernan Boggin'in cenazesinden sonraki sahneyi hatırlayarak, "ama Renna'yla evlenme arzusu konusunda dürüsttü, suratından belliydi. Kız da öyle. Bu düşünceyi duyar duymaz gözlerini kan bürüyen kişi, Harl'dı."

"Benim Lucik'im dün gece iki Fisher'la kavga etti," diye anlattı Meada Boggin, daha sonra. "Renna'nın, babasını öldürmeyi en başından beri planladığını ve Cobie'yi kandırıp bu işi ona yaptırmak istediğini söylemişler. Lucik içlerinden birinin burnunu yumruklamış, onlar da onun kolunu kırmışlar."

"Lucik yumruk mu atmış?" diye sordu Selia.

"Benim oğlum Renna Tanner'la on dört yıl aynı evde yaşadı," dedi Meada. "Ve eğer o, kızın katil olmadığını söylüyorsa, bu bana yeter."

"Artık Fernan gittiğine göre, Boggin Tepesi'nin Sözcülüğünü sen mi yapacaksın?" diye sordu Selia.

Meada başıyla onayladı. "Tepe dün oylamada beni seçti."

Bir sonraki ziyaretçi Coline Trigg'di. "Sürekli kendime sorup duruyorum," dedi Otacı, "neden zavallı Cobie bacaklarının arasından bıçaklandı diye. Kız yapmış olmalı. Hiçbir erkek başka bir erkeğe bunu yapmaz. Sanırım kız o kadar da istekli değildi. Bana kalırsa Cobie kıza zorla sahip olmaya çalıştı ve kız da kalkıp onu öldürdü. Babasını da, adam onu durdurmaya çalışırken öldürmüş olmalı."

Öğleden sonra Jeph; Ilain ve Beni ile birlikte geldi. Adam, kadınlara yakın duruyordu. Bir ara kendini birbirlerine öfkeyle bakan Rik Fisher ve Beni'nin arasına kalkan olarak sokması gerekti.

"Lucik nasıl?" diye sordu Selia Beni'ye, onlar içeri girerken.

Beni iç geçirdi. "Coline, kırık tahtasını bir iki ay içinde çıkarabileceğini söyledi ama bu bizi zor duruma soktu. Hog'un bira siparişlerine yetişemeyeceğiz. Eğer bu husumet daha uzun sürerse diye, oğlanlarım için de endişeleniyorum."

Selia başını salladı. "Oğullarını yakında tutman en iyisi. Raddock, Fisherları çılgına çevirdi ve onlar da kendilerine kan borcu ödenmesi gerektiğini düşünüyorlar. O kanı nereden nasıl alacakları konusunda pek seçici davranmayabilirler. Bu arada, işi olmayan birileri varsa bira imalathanesine göndermeye çalışırım."

"Teşekkür ederim, Sözcü," dedi Beni.

Selia üçüne de sert bir bakış attı. "İçinde bulunduğumuz anlar bizi zorladığında hepimiz kendimize düşeni yapmak zorundayız." Döndü ve onları dokuma odasına götürdü. Renna bir sandalyede oturuyor, duvara bakıyordu.

"Yemek yedi mi?" diye sordu Ilain endişeli bir sesle.

Selia başıyla onayladı. "Ağzına koyduğun her şeyi yutuyor ve tuvalete götürdüğün zaman işini görüyor. Dün gece çıkrığımın pedallarını bile çevirdi. Kaybettiği şey iradesi."

"Bana da öyle gelmişti," diye katıldı Ilain. Beni, Renna'ya baktı ve ağlamaya başladı.

"Bizi bir dakikalığına yalnız bırakabilir misin, Sözcü?" diye sordu Jeph.

"Tabii," dedi Selia, odadan çıkıp kapıyı ardından kapatarak.

Geride kalan Jeph, kız kardeşlerinin yanına giden Ilain ve Beni'ye rahatça konuşabilecekleri bir alan bıraktı. Onlar sessizce konuşmaya çalışıyorlardı ama Jeph, on metre ötedeki köstebeklerin toprağı kazarken çıkardığı sesleri bile duyabilirdi. Dolayısıyla konuşulanların her kelimesini yakalamakta zorlanmadı.

"O yapmıştır," dedi Beni. "Cobie Fisher'a asla zarar vermemiştir, ama yalnız kaldıklarında babamın yapacaklarından ölümüne korkmuştu. Onu yanımıza almamız için bana yalvarmıştı..." Tekrar hıçkırdı ve Ilain de ona katıldı. Hıçkırıklar geçene kadar birbirlerine sarıldılar.

"Ah, Ren," dedi Ilain, "neden kalkıp onu öldürdün ki? Ben hep sessizce dayanmıştım."

"Sen hiçbir şeye sessizce dayanmadın," diye çıkıştı Beni. "Tıpkı benim gibi dayandın. Gördüğümüz ilk erkeğin ardına saklanarak. Ve ikimizin de yanına kaldı, çünkü babama bir başka lokma bırakıyorduk."

Ilain ona döndü. Gözlerinde dehşet vardı. "Size de aynısını yapacağını bilemedim," dedi uzanarak. "Sizin daha çok küçük olduğunuzu düşündüm."

Beni onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bal gibi de biliyordun," diyerek tükürdü. "Sen giderken benim memelerim ebelerinki kadardı, sözlenecek kadar büyümüştüm. Biliyordun ve yine de gittin. Çünkü kan bağın olanlardan çok kendini düşündün."

"Sanki sen aynısını yapmadın?" diye suçladı Ilain. "Tencere dibin kara, seninki benden kara!"

İki kız kardeş birbirlerine girdi, ama Jeph mesafeyi bir anda alıp onları elbiselerinin boyunlarından tutarak ayırdı. "Yeter!" dedi, ikili gözlerini yere çevirene kadar öfkeyle bakarak. Onları bıraktığında, kız kardeşlerin kavga hevesi sönmüştü.

"Belki de tüm bu olan biteni konseye anlatma zamanı gel-

miştir," dedi Jeph, iki kadından da keskin bakışlar çekerek. "Onlara Harl'ın nasıl bir adam olduğunu anlatırız..." Çenesiyle Renna'yı işaret etti. "Ve belki de yaptıkları için onu suçlamazlar."

Ilain, Renna'nın yanındaki sandalyeye çökerek bu fikri düşünmeye başladı. Ama Beni, Jeph'e öfkeyle bakmaya devam etti. "Benden Raddock Lawry ve Lucik'in annesi gibi insanların önüne çıkıp babamın kızlarına karılarıymış gibi davrandığını söylememi mi bekliyorsun?" diye çıkıştı. "O hikâyeyi hancıya ve o yaşlı dedikoducu Coline Trigg'e anlatmamı mı bekliyorsun? Lanet olsun, ondan sonra kasabada başı dik yürümeyi bırak, kendi kocamın gözüne nasıl bakarım? Olan bitenlerden daha beter bir şey varsa, o da herkesin her şeyi bilmesi!"

"Kız kardeşinin kazığa bağlanmasından da mı kötü?" diye sordu Jeph.

"Kötü olmasa bile," dedi Beni, "bunu anlattığımızda konseydeki tek bir kişinin bile fikrini değiştireceğimiz garanti değil. Tek kardeşin kazığa bağlanacağı yerde, üç kardeşi birden kazığa bağlayabilirler."

Jeph, Ilain'e baktı. Karısı, Beni'nin onun zihnine yerleştirdiği imgeyi düşünürken oldukça sessiz bir şekilde oturuyordu. "Bence herkesin bilmesi daha da beter olabilir," dedi yumuşak bir tonla. Sesi son kelimeyle birlikte ağlamaklı olmuştu. Jeph onun yanına hızla gitti ve tek dizinin üzerine çökerek ağlayan karısının elini tuttu.

"Bu konu hakkında da çeneni kapalı tutsan iyi olur, Jeph Bales," dedi Beni.

Jeph ağlayan karısına bakıp başıyla onayladı. "O kararı siz ikiniz yerine vermek benim haddim değil. Benden ses çıkmayacak."

Ilain, Renna'ya kafasını çevirirken inledi ve yüzü anında daha da kötü bir hal aldı. "Özür dilerim!" diye hıçkırarak, odadan aceleyle çıktı.

"İyi misin tatlım?" diye sordu Selia. Ilain dokuma odasından tökezleyerek çıkmıştı.

"Onu öyle görmek çok kötü," diye geveledi Ilain.

Selia başıyla onayladı ama tatmin olmamıştı. "Otur." Kadın ortak odadaki sandalyeye işaret etti. "Çay koyayım."

"Teşekkür ederim, Sözcü," dedi Ilain, "ama işlerimiz var..."

"Otur," dedi Selia bir kez daha. Bu kez tekliften çok bir emirdi ve Ilain, Selia'nın ses tonundaki bu değişim karşısında hemen söyleneni yaptı. "Hepiniz," diye ekledi Selia, Beni ve Jeph de geldiğinde.

"Kasaba konseyi yarın toplanacak," dedi çayları doldurduktan sonra. "Büyük ihtimalle erken vakitte. Eğer Renna o zamana kadar konuşur hale gelmezse, ki bunu beklemiyorum, Raddock onun savunması olmadan bir karara varılmasını isteyecek ve onun aleyhine bu kadar kanıt varken, lehine de hiçbir kanıt yokken, istediğini elde edecektir. Kız daha iyi duruma gelene kadar işleri geciktirmeye çalışırım, ama bu da konseye kalan bir karar."

"Sence ne karar verirler?" diye sordu Jeph.

Selia nefes verdi. "Kesin bir şey söyleyemem. Bu daha önce hiç yaşanmadı. Ama Fisherlar silahlanmış durumda ve bu da Marshlarla Watchlara ufaklıklarını Kasaba Meydanı'ndan ve meydanın ayartılarından uzak tutmaları için başka bir sebep daha veriyor. Rahip ve Meada kızın üstüne varmayacaktır, ama geri kalan konsey üyelerinin ne yapacağını söylemek zor. Doğrusunu söylemek gerekirse, kızın en yakındaki ağaca asılmasını ve ipi de Garric'in tutmasını bekliyorum."

Ilain hafifçe ağladı.

"Bu ufak tefek bir suç değil ki," dedi Selia. "İki adam ölü ve birinin akrabaları oldukça öfkeli. Suratım mosmor olana kadar tartışmayı sürdürürüm ama kanun kanundur. Konsey oylamayı yaptığı zaman, karara uymaktan başka çarem yok."

Kadın, Beni ve Ilain'e baktı. "O yüzden, bana, ben o kız için savaş verirken bana yardımcı olabilecek herhangi bir şey, *herhangi* bir şey söylemek istiyorsanız, bunu şimdi duymam lazım."

Kardeşlerin ikisi de Jeph'e baktılar, ama hiçbiri tek kelime konuşmadı.

Selia pufladı. "Jeph, Mack Pasture konseyde çiftlikler adına

konuşacak. Git onu bir ziyaret et. Bak bakalım oyunun rengi ne. Hikâyeyi doğru anladığından da emin ol. Raddock'un uydurduğu tıkaçotu hikâyelerinden birisi olmasın."

"Mack'in çiftliği uzak yol," dedi Jeph. "Oraya ulaşmam en azından günün geri kalanını alır."

"O zaman akşam oraya sığın ve zamanını akıllıca kullan," dedi Selia, emir tonu, sesine geri dönerken. Kadın kapıya doğru kafasını salladı. "Şimdi, tatlım. Ben Ilain ile Beni'nin evlerine güvenle dönmelerini sağlarım."

Jeph rahatsızca Ilain'e baktı ve sonra başıyla onayladı. "Baş üstüne hanımım," diyerek kapıdan çıktı.

Selia kardeşlere geri döndü ama onların gözleri aşağı çevriliydi. "Babanızı hep merak etmişimdir," dedi kadın, masadaki kurabiyelerden birini seçerek. "Nüvelikler karılarını aldığında erkekleri izlemeyi öğrenmişimdir. Bazen tahtaları eksilir. Mantıksız davranmaya başlarlar. Ahaliden Harl'ı göz önünde tutmalarını istemiştim ama babanız kendi halinde olmayı severdi ve o ilk yıllar bir sorunu yok gibi görünüyordu." Kadın kurabiyesini çayına batırdı. Gözleri hâlâ kendi ellerindeydi.

"Ama sonra, Ilain, sen Jeph ile kaçtığında, ki daha adamın kaybettiği karısının cenazesi bile yakılmamıştı, tekrar merak ettim. Neden kaçıyordun acaba? Ayrıca benim tanıdığım Harl, birkaç adam toplayıp gelir, seni yaka paça eve geri götürürdü. Hatta bunu kendim bile yapmayı düşünmedim değil." Yaşlı kadın nemli kurabiyeyi hızlı, ufak ısırıklarla yedi ve ağzını bir peçeteyle kibarca sildi. Ilain ise ona ağzı açık bir halde bakakalmıştı.

"Ama böyle bir şey yapmadı baban," dedi Selia, peçeteyi kenara koyup Ilain'in gözlerinin içine bakarak. "Niye?" Ilain, Selia'nın bakışlarındaki saf güçten dolayı irkildi, ancak sonra gözlerini yere çevirip kafasını iki yana salladı.

"Bilmiyorum," dedi.

Selia kaşlarını çatıp bir başka kurabiye seçti. "Bir de Renna'yı istemeye gelen o kadar damat adayı vardı." Kadın tekrar gözlerini yere çevirdi. "Oldukça güzel bir kız, at kadar güçlü ve iki ablası da güçlü oğullar doğurmuşlar. Arlen Bales kaçtıktan sonra

Harl, Renna'ya iyi bir eş bulabilirdi. Çiftlikte yardım edecek bir çift el daha olurdu. Hatta kendisi bile dul kalmış biriyle evlenebilirdi. Ama yine bunu yapmadı. Damat adaylarını sürekli kovup durdu. Hatta bazen yaba zoruyla. Bu arada kız kardeşinizin en doğurgan olduğu yıllar geçip gitti. O vakitten sonra, Cobie Fisher, kızın umut edebileceği en iyi eş haline geldi ve çiftliğin güçlü birisine ihtiyacı olmasına rağmen, Harl yine reddetti."

Selia ikisine birden baktı. "Bir adam neden öyle davranır merak ediyorum. Tahminlerim var tabii, ama ben ne bilirim? Babanızı yılda bir iki kere görüyordum en fazla. Siz ikiniz onunla her gün aynı çatı altında yaşıyordunuz. Herhalde benden daha iyi bilirsiniz. Ekleyecek bir şeyiniz var mı?"

Ilain ve Beni ilk önce kadına, sonra birbirlerine, sonra da kendi ellerine baktılar. "Hayır," diye geveledi hep bir ağızdan.

"Babanızın ardından gözyaşı akıttığınızı kimse görmemiş," diye bastırdı Selia. "Bir insanın babasının sırtından bıçaklanması doğal bir şey değildir." Ilain ve Beni gözlerini kaldırmaya bile yeltenmediler.

Selia ikisine de bir anlığına baktı, sonra derince iç geçirdi.

"Defolup gidin öyleyse!" diye bağırdı sonunda. "Kıçınıza bastonu indirmeden önce çıkın evimden, sizi bencil veletler! Dua edin de, günün birinde hakkınızı koruyacak birine muhtaç kalmayın!"

İki kız kardeş evden dışarı doğru seğirtirken Selia başını ellerinin arasına aldı. Yaşını daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemişti.

Selia bir sonraki sabah daha yeni giyinmişti ki, Raddock Lawry'yi evinin önünde, Cobie'nin anne babası Garric ve Nomi'yle birlikte buldu. Onlara, Balıkçı Çukuru'ndan gelen yüz kadar kişi eşlik ediyordu. Bu da aşağı yukarı köydeki herkes demekti.

"Edeceğin laflar bu kadar çelimsiz midir ki Raddock Lawry, eş dost, konu komşu demeden herkesi arkana almana ihtiyaç duydun?" diye sordu kadın, verandasından dışarı yürürken.

Kalabalık arasında şaşkınlık fısıltıları dolaştı ve hepsi birden

Raddock'a döndüler. Raddock cevap vermek üzere ağzını açtığında, Selia tekrar konuştu.

"Kasaba konseyini bir çetenin önünde toplamayacağım!" diye bağırdığında, yetişkin adamlar bile irkildi. "Kendinize bir Sözcü seçmenizin bir sebebi var! Suçlamalarınızı yapmaya hakkınız var, evet, ama şimdi hemen dağılacaksınız yoksa siz dağılana kadar toplantıyı ertelerim. Tüm kışı kapımın önünde geçirmeye kararlı olsanız da!"

Kalabalık içinde kafa karışıklığını belli eden ani bir gürültü koptu ve Raddock'ın cevabı güme gitti. Belli bir süre sonra kalabalıktan kopmalar oldu. Bazıları Balıkçı Çukuru'na geri döndüler ama çoğu Meydan'a giden yolda yürümeye devam ederek verilecek kararı beklemek üzere dükkâna ilerlediler. Selia bundan hoşlanmadı ama kendi arazisi üzerinde olmayanlara söyleyebileceği pek fazla şey yoktu.

Raddock ona kaşlarını çattığında Selia'nın tek yaptığı resmi bir havayla gülümsemek oldu. Nomi'yi verandada çay servisi yapmak üzere görevlendirdi.

Gelen bir sonraki kişi Coline Trigg'di. Yolun aşağısındaki evinden gürültüyü duymuştu. Kadının çırakları, ki aynı zamanda kızlarıydılar, çay servisi işini üstlenirken, üç konsey üyesi diğerlerini beklemeye koyuldular.

Konseyde on kişi vardı. Tibbet Deresi'ndeki her küçük köy kendi içlerinde oylama yaparak birini seçer, onu konseye gönderirlerdi. Rahip ve Otacı konseyin daimi üyesiydi. Buna ek olarak Kasaba Sözcüsü seçmek üzere oy kullanırdı. En çok bu koltuğun sahibi olan kişi Selia'ydı ve o makama oturmadığı zamanlarda Kasaba Meydanı adına konuşurdu.

Konsey üyelikleri genellikle her küçük köyün en yaşlı ve en bilge kişisine verilirdi ve yıldan yıla, isimlerde çok az değişiklik olurdu. Tabii birisi ölmediği sürece. Fernan Boggin, Boggin Tepesi'nin üyeliğini neredeyse on yıl boyunca üstlenmişti ve makamının, dul bıraktığı karısına kalması doğaldı.

Meada Boggin de geldiğinde, Boggin Tepesi'nden en az elli kişiyi beraberinde getirmişti ama onlar da çok geçmeden Meydan'a dağılıverdiler. Kadın, basamaklardan, kolu kırık tahtasına

bağlı olan Lucik ile çıktı. Beni de onları takip ediyordu. Omuzlarında, babasının ölümünü simgeleyen kara bir şal vardı. Onlarla birlikte Rahip Harral ve onun iki çırağı da geldi.

"Sakat oğlunu etrafta gösterişle dolaştırman sana sempati kazandırmaz," dedi Raddock, çayını alıp oturan Meada'ya.

"Gösterişle dolaştırmakmış," dedi Meada eğlenmiş bir tonda. "Kasabayı baştan sona dolaşıp kanlı bir elbiseyi bayrak gibi sallayan adam diyor bunu."

Raddock kaşlarını çattı ama tepkisi yarıda kaldı, zira Brine Cutter, diğer ismiyle Brine Genişomuz, basamaklardan ağır adımlarla çıkagelmişti. "Selam dostlarım!" diye gürledi Brine, kafasını veranda çatısına vurmamak için eğilirken. Neredeyse on beş yıldır tek yaşayan adam, asla yeniden evlenmemişti. Ona ne kadar baskı yapılsa da, kaybettiği karısı ve çocuklarının üzerine bunun doğru olmayacağını söylerdi. Ahali onun sadakatinin köklerinin, kestiği ağaçların kökleri kadar derin olduğundan bahsederdi.

Bir saat sonra, Coran Marsh da avluda göründü. Bastonuna ağır bir şekilde yaslanmaktaydı. Seksen yaşını geçmiş olan adam, Dere'deki en yaşlı insanlardan biriydi ve oğlu Keven'le torunu Fil basamaklarda ona yardımcı olurken her türlü saygıyı görüyordu. Üçü de yalınayaktı, zira Marshlar böyle büyürlerdi. Dişsiz ve titremekte olan Coran, yine de keskin, kara gözlere sahipti. Diğer sözcülere başıyla selam verdi.

Bir sonraki ziyaretçi Mack Pasture'dı. Birkaç diğer çiftçinin oluşturduğu grubun başında geliyordu. Jeph Bales de onların arasındaydı. Verandaya geldiklerinde, Jeph, Selia'ya hafifçe yaklaştı.

"Mack'in Renna'ya karşı önyargısı yok," diye fısıldadı. "Ve bana Fisherlar bağıra çağıra ne derlerse desinler, kararının adil olacağına dair söz verdi." Selia başıyla onayladıktan sonra, Jeph, Ilain, Beni ve Lucik'in yanına gitti. Onlar, Garric ve Nomi Fisher'ın durduğu yerin karşısında toplanmışlardı.

Sabah saatleri ilerledikçe, havada bir uğultu yükselmeye başladı. Oraya gelenlerin sadece Balıkçı Çukuru ahalisinden ibaret olmadığı belliydi. Sokaklarda yüzlerce kişi yürüyor, Mey-

dan'daki diğer dükkânlara giderken Selia'nın verandasına öylesine bakıyorlarmış gibi bakışlar atıp yollarına devam ediyorlardı.

Son gelenler, Watchlardı. Güneynöbeti en uzaktaki köydü ve kendi başına bir kasaba sayılırdı. Kendi Otacıları, Kutsal Evleri ve üç yüze yakın nüfusları vardı.

Düzgün bir sırayla gelen Watcherları sade giyimleri öne çıkarıyordu. Watch erkeklerinin tümü kalın sakallara sahipti ve beyaz bir gömlek ile askılı siyah pantolonlar giyiyorlardı. Yazın sert sıcağında bile üzerlerinden çıkarmadıkları ağır siyah ceketleri, şapkaları ve çizmeleri vardı. Kadınlar ise ayak bileklerinden çenelerine kadar uzanan siyah elbiseler içindeydi. Beyaz önlükleri ve boneleri ile çalışmadıklarında taktıkları beyaz eldivenlerini, güneş şemsiyeleri tamamlıyordu. Hepsinin başları eğikti ve hepsi de havaya tekrar tekrar muhafazalar çizerek, kendilerini günahtan korumaya çalışıyorlardı.

Başlarındaki Jeorje Watch'tu. Hem Sözcü hem de Rahip olan Jeorje, Tibbet Deresi'nin en yaşlı adamıydı. O yüzüncü yaşını kutlarken daha doğmamış çocuklar, şu anda etrafta koşturuyordu. Yine de, grup önünde yürüyen adamın sırtı dik, yürüyüşü sağlam, gözleri sertti. Kendisinden yirmi beş yaş daha genç olan Coran Marsh'a keskin bir tezat oluşturuyordu.

Yaşının ve Dere'nin en büyük köyünün ona verdiği oyların gücüne sahip olan Jeorje'nin Kasaba Sözcüsü olması gerekirdi ancak Güneynöbeti dışında tek bir oy bile alamamış ve asla alamayacaktı. Rahip Harral'dan bile. Jeorje Watch herkes için fazla katıydı.

Selia, onu karşılamaya giderken olabildiğince sırtı dik yürüdü ve boyunu uzun göstermeye çalıştı. Ki zaten yeterince uzun boyluydu.

"Sözcü," dedi Jeorje, bu sıfatı bir kadına, özellikle de evlenmemiş bir kadına bırakmak zorunda olmanın tatsızlığını dilinden uzak tutmaya çalışarak.

"Rahip," dedi Selia, sinmeyi reddeden bir sesle. İkisi de birbirlerinin karşısında saygıyla eğildiler.

Jeorje'nin karılarından bazıları tıpkı onun gibi yaşlı ve başı dikti, diğerleri ise daha gençlerdi. Genç olanlarından birinin

karnı oldukça şişti. Her biri adamın etrafından tek kelime etmeden süzülerek eve girdiler. Selia'nın bildiği üzere, mutfağa yönelmişlerdi. Watchlar her zaman mutfağı sahiplenirler, kendilerine has beslenme ihtiyaçlarının görülmesini sağlarlardı. İçinde şeker ya da baharat olmayan sade yiyeceklerden oluşan bir yemek alışkanlıkları vardı.

Selia, Jeph'e işaret etti. "Git Rusco'yu dükkândan çıkar," demesiyle Jeph hemen yola koyuldu.

Selia, her zaman Kasaba Meydanı Sözcüsü seçilirdi ancak bunun yanı sıra Tibbet Deresi Sözcülüğüne de seçildiği zamanlarda Meydan için Rusco Hog'u görevlendirir, kasaba kanununda yazıldığı üzere orasının da özgür bir temsilcisi olmasını sağlardı. Bu işten çok az insan memnun kalırdı ancak Selia biliyordu ki, genel ihtiyaç dükkânı Meydan'ın kalbiydi ve eğer bir kişi refaha ulaşırsa, çoğu zaman bir diğeri de ulaşırdı.

"E hadi içeri girin, yemek yiyelim," dedi Selia, misafirleri az da olsa rahatladıktan sonra. "Önceden kalma konsey işlerini kahve içerken hallederiz. Son olaya da ondan sonra geçebiliriz."

"Eğer çok sorun olmazsa, Sözcü," dedi Raddock Lawry, "ben akşam yemeği ve geri kalan görüşmeleri bir sonraki konsey toplantısında halledip, ölü akrabamın işine bir an önce geçmek isterim."

"Sorun olur, Raddock Fisher," dedi Jeorje Watch, kara bastonunu yere vurarak. "Sırf birisi öldü diye âdetlerimizi ve edebimizi bir kenara koyamayız. Ölümün bizleri sık sık ziyaret ettiği Veba zamanlarında yaşıyoruz. Günah işleyenler de Yaratıcı tarafından O uygun gördüğünde cezalandırılırlar. Dere'nin işleri bittiğinde, Tanner kızının hükmü verilecektir."

Adam hiçbir zaman sorgulanmayan birinin sahip olduğu alışkanlıkla otoriter bir tonda konuşuyordu, ancak Sözcü Selia'ydı. Jeorje bu hatayı sık sık yapardı, fakat Selia adamın hatasını affetti çünkü bu kez Jeorje'nin sözleri, onun amacına hizmet ediyordu. Ne kadar zaman geçerse, Renna'nın hükmünün, tabii eğer ölümse, hemen o gece uygulanması o kadar zorlaşırdı.

"Hepimiz biraz sıcak yemeği hak ettik," dedi Rahip Harral, genelde Jeorje ile karşı karşıya gelseler de. "Kutsal Kitap'ın da söylediği gibi, *'Midesi boş adamdan adalet beklenmez.'*"

Raddock destek bulmak için diğer Sözcülere bakındı ancak Hog dışında, ki son gelip ilk giden hep o olurdu, herkes konsey toplantısının âdetlere uygun şekilde gerçekleşmesi taraftarıydı. Adam kaşlarını çattı, ancak daha fazla karşı çıkmadı. Garric ağzını açmaya başladığındaysa, Raddock kafasını sallayarak onu susturdu.

Akşam yemeklerini yediler ve her bir köyün meselelerini, yemekten sonra gelen kahve ve kekler eşliğinde tartıştılar.

"Sanırım kızı görmemizin zamanıdır," dedi Jeorje, kendi köyünün meseleleri hallolduğunda. Genelde en son görüşülen köy onunki olurdu. Aslında bu önceden kalma meselelerin bittiğini ilan etmek Sözcü'ye düşerdi, ama adam yine Selia'dan rol çalarak bastonunu Sözcü'nün tokmağı gibi yere vurmuştu. Selia tanıkları verandaya gönderip dokuz konsey üyesini Renna'ya götürdü.

"Kız numara yapmıyor demek?" diye sordu Jeorje.

"Eğer arzu edersen kendi Otacı'na muayene ettirebilirsin," dedi Selia. Jeorje başını sallayıp Güneynöbeti'nin Otacısı olan karısı Trena'yı çağırdı. Kadın doksan yaşına yakındı. Mutfaktan çıkıp kızın yanına geldi.

"Erkekler dışarı," diye emretti Jeorje. Hep birlikte masadaki sandalyelerine döndüler. Selia masanın başında oturuyordu, Jeorje ise her zamanki gibi onun tam karşısında.

Trena bir süre sonra odadan çıktı ve Jeorje'ye baktı. Kocasının başını sallayarak konuşma izni vermesiyle de, "Ne yapmış olursa olsun, kız gerçek bir şok geçirmiş," dedi. Jeorje bir kez daha başını sallayarak karısını yine dışarı gönderdi.

"İşte kızın halini gördünüz," dedi Selia, Jeorje işleri yine kendi eline almadan, tokmağı alarak. "Teklifim odur ki, kız kendine gelip savunmasını kendisi yapana kadar herhangi bir karara varılmasın."

"Yok artık!" diye bağırdı Raddock. Hemen ayağa kalkmaya yeltendi ancak Jeorje bastonunu masaya vurarak onu durdurdu.

"Tüm bu yolu uyuyan bir kıza bakıp geri dönmek için tep-

medim, Selia," dedi. "En iyisi tanıkları ve suçlama yapanları doğru sırayla dinleyelim." Selia kaşlarını çattı ancak kimse karşı çıkmaya cüret edemedi. Sözcü olsun olmasın, eğer Selia, Jeorje'ye karşı çıkacak olursa, bunu tek başına yapacaktı. Böylece Garric'i suçlamada bulunması, tanıkları da teker teker konseyin sorularına cevap vermesi için çağırdı.

"O akşam ne olup bittiğini biliyormuş gibi davranmıyorum," dedi Selia kapanış cümlesi olarak. "Kız dışında doğrudan tanığımız yok ve onun için bir hüküm vermeden önce kendi savunmasını sözlü olarak yapabilmesi lazım."

"Tanık yok mu?!" diye haykırdı Raddock. "Daha Stam Tailor'ı yeni dinledik. Cinayetten hemen önce kızın oraya gittiğini gördüğünü söyledi!"

"Stam Tailor o gece körkütük sarhoştu, Raddock," dedi Selia, başıyla onaylayan Rusco'ya bakarak.

"Dükkânda yerlere kusmuştu ve ben de onu dışarı atıp dükkânı erkenden kapattım," dedi Rusco.

"Bana kalırsa, içkiyi onun eline verendir suçlu," dedi Jeorje. Rusco'nun kaşları çatıldı ama o anda dilini ısıracak kadar akıllıydı.

"Kızı ya görmüştür ya da görmemiştir, Selia," dedi Coran Marsh. Diğerleri başlarıyla onayladılar.

"Kızı oralarda görmüş, evet," dedi Selia. "Ama nereye gittiğini ya da ne yaptığını değil."

"Kızın işin içinde olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Jeorje, inanamayarak.

"Tabii ki işin içinde," diye çıkıştı Selia. "Bir aptal bile bunu görebilir. Ama aramızda kimse bunun nasıl olduğunu güneşe yemin ederek söyleyemez. Belki de adamlar kavga edip birbirlerini öldürdüler. Belki de kız kendini savunmak için öldürdü. Coline ve Trena'nın ikisi de kızın kötü şekilde dövüldüğünü tespit ettiler."

"Bunların bir önemi yok, Selia," dedi Raddock. "İki adam birbirini aynı bıçakla öldüremez. Kızın hangi adamı öldürdüğü bir şey değiştirmez, tabii her ikisini birden öldürmüş de olabilir"

Jeorje başıyla onayladı. "Ayrıca adamların hiddetlenme se-

bebinin büyük ihtimalle kızın ayartmaları olduğunu unutmayalım. Belli ki kızın hafifmeşrepliği onları bu yola sevk etmiş, dolayısıyla bunun hesabı vermesi gerekir."

"İki adam kızın kime ait olduğu konusunda kavgaya tutuştu diye kızı mı suçlayacağız?" diye araya girdi Meada. "Saçmalık!"

"Saçmalık değil, Meada Boggin. Suçlanan senin kanından olduğu için kafan karışıyor hepsi bu," dedi Raddock.

"Tencere dibin kara, seninki benden kara," dedi Meada. "Aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim."

Selia tokmağını vurdu. "Eğer bir soruna taraf olan herkesin söz hakkı elinden alınsaydı, Raddock Fisher, konuşacak kimse kalmazdı. Herkesin söz hakkı vardır. Kanunumuz böyledir."

"Kanun," dedi Raddock kendi kendine konuşurmuş gibi. "Son zamanlarda ben de kanunu okuyorum," diyerek deri ciltli bir kitap çıkardı. "Özellikle de katiller için yazılan kanunları." İşaretli bir sayfayı çevirip okumaya başladı:

"Eğer menfur cinayet eylemi Tibbet Deresi sınırları içinde işlenecek olursa, Kasaba Meydanı'nda bir kazık dikilecek, sorumlular herkesin görmesi için bir gün boyunca o kazığa bağlanacak ve gece vaktinde de muhafaza ya da sığınma olanağına sahip olmadan orada kalacaktır ki, tüm ahali bu kuralı çiğneyenlerin Yaratıcı'nın gazabına uğradığına tanık olsun."

"Ciddi olamazsın!" diye haykırdı Selia.

"Bu barbarca!" diye katıldı Meada.

"Bu kanun," diye alay etti Raddock.

"Bak ama şimdi, Raddock," dedi Rahip Harral. "O kanun üç yüz yaşının üzerinde olmalı."

"Kutsal Kitap ondan da eski, Rahip," dedi Jeorje. "Onu da mı geçersiz sayacaksın? Adalet nazik olacak diye bir şey yok."

"Buraya kanunu yeniden yazmaya gelmedik," dedi Raddock. "Kanun kanundur. Böyle dememiş miydin sen Selia?"

Selia'nın burun deliklerinden ateş püskürüyordu, ancak kadın başıyla onayladı.

"Buraya kızın sorumlu olup olmadığını tartışmaya geldik," dedi Raddock, Harl'ın kanlı bıçağını masaya koyarak. "Ve ben derim ki, onun sorumlu olduğu gün gibi ortada."

"O bıçağı daha sonra almış olabileceğini sen de biliyorsun

Raddock," dedi Rahip Harral. "Cobie, Renna'yla evlenmek istiyordu ve Harl onun bunu bir daha denemesi halinde hayalarını keseceği tehdidini en az iki kez savurmuştu."

Raddock havlar gibi güldü. "Ahalinin bazısını iki adamın birbirini aynı bıçakla öldürdüğü konusunda ikna edebilirsin, ama onlar sadece öldürülmediler. Onlar doğrandılar. Benim oğlumun yeğeni, erkekliği gitmiş ve kalbine bıçak yemiş haldeyken Harl'ı kuşbaşı doğramış olamaz."

"Adam haklı," dedi Hog.

Raddock homurdandı. "O zaman oylayalım da şu iş bitsin."

"Katılıyorum," dedi Hog. "Kasaba Meydanı böyle kalabalık görmedi, o yüzden benim dükkâna geri dönmem gerekiyor."

"Bir kızın hayatı söz konusu ve senin tek ilgilendiğin, ağzı açık ayran budalası gibi bu olayı seyretmeye gelmiş ahaliden ne kadar para tırtıklayabileceğin," dedi Selia.

"Bana vaaz verme Selia," dedi Hog. "Arka odamdan kan temizlemek zorunda kalan bendim."

"Oylamaya geçelim diyenler?" dedi Jeorje.

"Sözcü benim, Jeorje Watch!" diye çıkıştı Selia, tokmağını ona çevirerek. Ama çoktan oylama isteyenlerin elleri havadaydı ve kadının sözü boğazına dizildi. Jeorje bu paylamayı hafifçe başını sallayarak kabul etti.

"Pekâlâ, tamam," dedi Selia. "Ben diyorum ki, kız, aksini kanıtlamadığımız sürece masumdur ve hiçbir şeyin kanıtına sahip değiliz." Sağına dönüp Rahip Harral'ın oylamaya devam etmesini işaret etti.

"Yanılıyorsun, Selia," dedi Harral. "Bir şeyin kanıtına sahibiz: gençlerin aşkı. Cobie'yle konuşup Renna'nın gözlerinin içine bakmışlığım var. İkisi de yetişkinlerdi ve hakları olduğu üzere evlenmeye karar vermişlerdi. Harl'ın bunu reddetmeye hakkı yoktu ve güneşin kutsal ışığı altında durup yemin edebilirim ki, işin kanla bitip kanla sonuçlanmasının nedeni Harl'dır. Masum."

Bir sonraki oy Brine Cutter'ındı ve dev adamın sesi ona özgü olmayan bir biçimde yumuşaktı. "Bana öyle geliyor ki, kız her ne yapmışsa, kendini savunmak için yapmış. Dehşetli şeylere şahit olunca zihninin kaçıp saklanması nedir bilirim. Nü-

velikler ailemi aldığında ben de tıpkı onun gibiydim. Selia beni o işten sağ salim kurtardı ve kız da bunu hak ediyor. Masum."

"Masum falan yok ortada," dedi Coran Marsh. "Tüm kasaba Renna Tanner'ın günahkâr olduğunu biliyor. Cobie Fisher'a kendini bir fahişe gibi sunduğunu da. Böylesi şeyler her adamı şehvetle çılgına çevirir! Eğer kız bir nüvelik gibi davranmaya devam edecekse, gönlümüz rahat bir şekilde onu onların arasına bırakmalıyız derim ben. Bataklık iblisleri ondan çok daha iyi insanları nüvelendirmiştir ve her seferinde hayat devam etmiştir. Suçlu."

Jeorje Watch, sıradaki kişiydi. "Harl, kızları yüzünden hep dizini dövmüştür. Bu cinayetin on beş sene önce kızın ablası tarafından işlenmemesi Yaratıcı'nın bir lütfu. Kız suçludur."

Raddock Lawry başıyla onayladı. "Hepimiz onun suçlu olduğunu biliyoruz." Rusco'ya döndü.

"Bir kızı nüveliklere bırakmak için kazığa bağlamak, ne yapmış olursa olsun, vahşiliktir," dedi Hog. "Ama eğer buralarda işler böyle yürüyorsa..." Adam omuz silkti. "İnsanların elini kolunu sallaya sallaya adam öldürmelerine izin veremeyiz. Onu dışarı koyup şu işi bitirelim derim ben. Suçlu."

"Bak bakalım bir sonraki yıl seni Meydan'ın sözcüsü yapıyor muyum..." diye mırıldandı Selia.

"Üzgünüm hanımım, ama ben şu anda Meydan'ın *sözcülüğünü* yapıyorum," dedi Hog. "Ahalinin, kasabaya inip dükkâna geldiklerinde içlerinin rahat olması lazım. Kimse etrafta bir katil dolaşırken kendini güvende hissetmeyecektir."

"Harl kendisi dışında kimseyi umursamayan yaşlı karganın tekiydi," dedi Meada Boggin. "Bir keresinde Renna'yı birine istemeye gitmiştim ama Harl beni dinlememişti bile. Benim kafamda şüphe yok ki, genç Cobie'yi o öldürmüş ve Renna da, babası onu öldürmesin diye yapması gerekeni yapmıştır. Masum."

"O zaman neden Cobie kasık arasından bıçaklanmış?" diye sordu Coline. "Bence oğlan kıza tecavüz etti ve kız da ondan intikam almak için kasabaya indi. Çocuğu bacak arasından bıçakladı. Kız işi bitirene kadar da dövüştüler. Harl herhalde onun peşinden geldi ve kız da babasını arkadan bıçakladı. Kızın ellerinde kan var, Selia. Herhangi birimize gelebilir, yardım isteye-

bilirdi, ama bunun yerine sorunlarını bıçakla çözmeyi yeğlemiş. Suçlu diyorum ben."

Tüm gözler Mack Pasture'a döndü. Dört masum oyu ve beş suçlu oyu çıkmıştı. Oyları berabere kılma ya da kızı suçlu ilan etme gücü ondaydı. Uzun bir süre sessizce duran adamın kaşları çatıldı.

"Herkes 'masum' ya da 'suçlu' deyip duruyor," dedi sonunda Mack. "Ama kanun böyle demiyor. Onda, 'sorumlu' yazıyor. Harl Tanner'ı tanırdım. Onu uzun yıllar tanıdım ve o nüvelik çocuğunu günahım kadar sevmezdim." Adam yere tükürdü. "Ama bu onun sırtından bıçaklanmayı hak ettiği anlamına gelmez. Öyle geliyor ki, kız babasının sözünden çıkmış ve şimdi iki adam ölü yatıyor. Bıçak sallamış olsa da olmasa da, güneşin doğduğundan emin olduğum kadar eminim ki kız, olanlardan 'sorumlu'."

Şok içindeki Selia'nın eli kıpırdamadı ve tokmak masada öylece kaldı. Halbuki oylama bitmişti. Jeorje bastonunu zemine vurdu. "Suçlu. Altıya dört oyla."

"Bu durumda, kız bu gece nüvelenecek," diye hırladı Raddock.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Selia, sonunda sesini geri kazanarak. "Kanun, onun bir tam gün boyunca pişmanlığını yaşamasını istiyor ve neredeyse akşam olacak."

Jeorje bastonunu vurdu. "Selia haklı. Renna Tanner yarın şafak vakti Kasaba Meydanı'nda kazığa bağlanacak ve Yaratıcı'nın adaleti yerini bulana kadar herkes buna şahitlik edecek."

"İnsanların bunu izlemesini mi bekliyorsunuz?!" Hog'un nutku tutulmuştu.

"Ahali başka türlü ders çıkaramaz," dedi Jeorje.

"Orada öylece durup nüveliklerin birini parçalayışını seyretmeyeceğim!" diye bağırdı Coline. Diğerleri, hatta Coran Marsh bile, karşı çıkışlarını seslendirdi.

"Ah, elbette bunu izleyeceksiniz," diye çıkıştı Selia. Odadakilere göz gezdirdi. Bakışları semsertti. "Eğer bu kızı... bu kızı *katledeceksek*, *hepimiz* seyredecek ve *hepimiz* ne yaptığımızı hayatımız boyunca hatırlayacağız. Erkeğiyle, kadınıyla, çocuğuyla," diye hırladı. "Kanun, kanundur."

22. Bölüm

SEÇİLMEYEN YOLLAR

D.S. 333
Bahar

Angiers Kalesi'nden yola çıkıldığında, Dük Rhinebeck ile Dük Euchor'un topraklarını birbirinden ayıran Bölen Nehir'in üzerindeki köprüye ulaşmak at sırtında bir gün sürüyordu. Dövmeli Adam gün batmadan köprüye yetişmek için fazla geç yola çıkmıştı.

Ama böylesi daha iyi olmuştu. Leesha ile olan vedalaşması onu karanlık bir ruh haline sokmuştu; dolayısıyla birkaç nüveliğe güneşi gösterme fırsatı hiç de fena sayılmazdı. Jardir ona acıyı kucaklama tekniğini öğretmişti ve bu yeterince işe yarıyordu, ancak yine de bir iblisin hayatını çıplak ellerle boğazından sökmek kadar tatlı bir merhem yoktu.

Çukur, Leesha'nın ellerinde güvendeydi. Tabii en azından Krasialılar tekrar ilerlemeye başlamadan önce. Genç kadın zekiydi ve doğal bir liderdi. Herkes tarafından saygı görüyor, kasabasını mantık ve saf bir kalple yönetiyordu. Henüz Dövmeli Adam'dan daha iyi bir Muhafazacı değilse bile, çok geçmeden olacaktı.

Ayrıca güzel bir kadın, diye düşündü. *Buna karşı çıkılmaz.* Dövmeli Adam çok yer görmüştü, ancak kadının eşiti bir güzelliğe rastlamamıştı. Belki onu bir zamanlar sevebilme fırsatı vardı.

Jardir onu kumların üzerinde ölüme terk etmeden önce mesela... Ya da hayatta kalmak için tenini dövmelerle doldurmak zorunda kalmadan önce...

Artık insandan daha aşağılık bir yaratıktı ve yaşamında aşka yer yoktu.

Gecenin karanlığı çökmüştü, ama onun muhafazalı gözleri karanlıkta her şeyi apaçık görüyordu. Alacakaranlık Dansçısı'nın başındaki zırha dokunarak, oradaki muhafazaların da hafifçe parlamasını ve dev atın da karanlıkta kolayca görebilme yetisini kazanmasını sağladı. Nüvelikler yükselirken atını mahmuzladı, ancak yolun her iki kenarında da kalın ağaçlar vardı ve orman iblisleri onun hızına yetişiyor, daldan dala atlayarak ona eşlik ediyordu. Ağaç kabuğuna benzer zırhları onları neredeyse görünmez kılıyordu ama Dövmeli Adam onların sihrinin, siluetlerinin etrafında hafifçe parlayışını görebiliyor, onları başka bir şeyle karıştırmıyordu. Yukarıda, rüzgâr iblisleri çığlıklar eşliğinde onu takibe koyulmuştu ve hızına yetişmek için sürekli pike yapıyorlardı.

Dövmeli Adam dizginleri bıraktı ve dev aygırı dizleriyle yönlendirirken büyük yayını aldı. Yukarıdan gelen bir çığlığın uyarısıyla döndü ve muhafazalı okunu dalışa geçmiş bir rüzgâr iblisinin kafasına göndererek bir sihir patlamasına yol açtı.

Işığın parlayışı sanki tüm orman iblislerini hep birlikte saldırmaya sevk etmişti. Etrafındaki ağaçların tümünden akın akın geldiler. Nefretle inlerken dişleri ve pençeleri saldırıya hazırdı.

Dövmeli Adam tekrar tekrar oklarını gönderdi ve muhafazalı ok başları iki taraftaki nüveliklerin zırhlarında kara delikler açtı. Alacakaranlık Dansçısı ise bu arada ön taraflarındaki yaratıkları dağıtmakla meşguldü. Muhafazalı nalları, ezdiği nüveliklerin arasından geçerken şenlik maytapları gibi kıvılcım saçıyordu.

İblisler kovalamacalarını sürdürdüler. Dörtnala gitmekte olan atın yanında koşturuyorlardı. Dövmeli Adam yayını koşum takımına geri koyarak bir mızrak aldı. Her yönden gelen nüveliklere saplarken, silahı izlenemeyecek kadar hızlı bir şekilde çeviriyordu. Yaratıklardan biri yaklaşmayı başardı, ancak Dövmeli Adam onun suratına tekmeyi geçirdiğinde, topuğundaki muhafazanın darbesi, iblisi bir ışık parlamasıyla geri fırlattı.

Alacakaranlık Dansçısı ise koşmaya devam ediyordu.

Gece boyunca süren katliamlarından sonra üzerlerindeki muhafazalar enerji dolduğundan, tüm gece bir dakika olsun durup dinlenmemiş olmalarına rağmen, Nehirköprüler şafakta görüş alanına girdiğinde, Dövmeli Adam da atı da diri ve tetikteydi.

Nehirköprü'nün yerle bir olmasının üzerinden on beş yıl geçmişti. O zamanlar Miln'e ait bir köydü, ama Rhinebeck köprü geçiş ücretlerinden kendi payına düşeni almak istemiş, köyü Bölen Nehir'in güney tarafında tekrar inşa etmeye çalışmıştı.

Dövmeli Adam, Ragen'ın, Dük Euchor'a Rhinebeck'in planlarını anlattığı anı hatırladı. Dük öfke krizine girmiş, Rhinebeck'in köprüden ücret almasına izin vermektense, Angiers Kalesi'ni yakıp kül etmeye hazır görünmüştü.

Ve böylece iki tüccar kasabası inşa edilmişti. Nehrin iki yakasında inşa edilen iki kasaba da isim olarak kendilerine Nehirköprü'yü seçmiş, o zamandan bu yana birbirlerine çok az dostluk beslemişlerdi. Kraliyet muhafızları için garnizon yapılarının bulunduğu köprüde, atlı gezginler, iki tarafa da ücret ödemek zorunda kalıyordu. Ödemeyi reddedenler ise hem kendilerini hem mallarını karşı tarafa suyun üzerinden geçirmek üzere bir sandal kiralayabiliyordu. Bu genellikle vergiden daha pahalıydı tabii. Üçüncü bir yol ise yüzerek geçmekti.

Nehirköprüler, tüm Thesa'da surlara sahip olan yegâne köylerdi. Miln tarafında surlar üst üste yığılmış, harçlı taşlardan oluşurken, Angiers tarafında katranlanmış kütükler birbirlerine sıkıca bağlanmışlardı. İki sur da nehrin ucuna kadar uzanıyor ve sur üstlerinde devriye gezen muhafızlar, çoğu zaman suyun karşısındaki meslektaşlarına küfrederek zamanlarını geçiriyorlardı.

Angiers tarafındaki muhafızlar sabahı karşılamak üzere kapıyı henüz açmıştı ki Dövmeli Adam atıyla oradan geçti. Elleri eldivenliydi ve yüzünü saklamak için kapüşonunu iyice aşağı çekmişti. Muhafızlara tuhaf gelmiş olabilirdi, ancak o herhangi bir açıklama yapma zahmetine girmedi ve hızını yavaşlatmadan

Rhinebeck'in mührünü kaldırdı. Kraliyet Ulakları nehrin iki yakasından da ücretsiz geçerlerdi. Muhafızlar adamın kibarlıktan yoksun davranışına tepki olarak homurdandılar ancak yoluna çıkmadılar.

Sabah havasında sis vardı ve Köprü ahalisinin büyük bölümü yulaf lapalarını pişirmeye yeni başlamışlardı. Dövmeli Adam kasabaların içinden fark edilmeden geçti. Böylesi daha iyiydi. Dövmeli teni genellikle yerleşim yerlerindeki insanların yarısının, onu bir nüvelikmiş gibi dışlamasına, diğer yarısının da diz çöküp ona Kurtarıcı demesine neden oluyordu. Adam hangisinin daha kötü olduğunu gerçekten de bilemiyordu.

Nehirköprü'den Miln'e giden yol, kuzeye doğru düz bir şekilde uzanıyordu. Bir Ulak'ın bu yolu at üzerinde alması ortalama iki haftasını alırdı. Dövmeli Adam'ın hocası Ragen'ın on bir günlük ortalama seyahat süresi ise biraz daha iyiydi. Alacakaranlık Dansçısı üzerinde yolculuk eden ve karanlıktan korkmasına herhangi bir neden olmayan Dövmeli Adam ise yolculuğu altı günde ve ardında iblis küllerinden bir iz bırakarak bitirdi. Miln'e bir günlük mesafede, güneyde kalan Harden Koruluğu'ndan gecenin karanlığında dörtnala geçti ve Miln Kalesi'ne gözleriyle görebilecek kadar yakınlaştığında, şafağa daha saatler vardı.

Az çok Tibbet Deresi kadar kendi yurdu olarak görebileceği bu dağ şehrini tekrar karşısında bulduğunda, Dövmeli Adam yüzlerce kez dönmemeye yemin ettiği bu kentin ona o anda yaşattığı duyguların altında ezildi. Kafası dövüşemeyecek kadar dağınık olduğu için taşınabilir çemberini kurdu ve şafağı beklemek üzere kamp kurduktan sonra, Dük Euchor hakkında hatırlayabildiklerini gözden geçirmeye başladı.

Dövmeli Adam, Euchor ile sadece bir kez, küçük bir çocukken tanışmıştı. Ama Euchor'un Kütüphanesi'nde çalışmışlığı olduğundan dükün yüreğini tanıyordu. Başka bir adam nasıl ki yiyecek ya da para biriktirirse, Euchor da bilgi biriktirirdi. Dövmeli Adam eğer Euchor'a savaş muhafazalarını verecek olursa, dük onları halkıyla açıktan açığa paylaşmaz, onları bir sır gibi saklayarak kendi gücünü artırmaya çalışırdı.

Dövmeli Adam buna izin veremezdi. Muhafazaları şehirde-

ki her Muhafazacıya çabucak dağıtmak zorundaydı. Miln'de bir Muhafazacılar ağı vardı. Kendisinin inşa etmeye yardım ettiği bir ağ. Eğer muhafazaları Cob'a, eski ustasına götürebilirse, Euchor onları kendisi için saklayamadan önce her tarafa yayılabilirlerdi.

Cob'u düşünmek, Dövmeli Adam'ın uzun zamandır önüne set çektiği anıların sel halinde akmasına neden oldu. Ne ustasıyla ne de Miln'deki herhangi başka birisiyle sekiz yıldır konuşmamıştı. Mektup yazmıştı ancak yazdığı mektupları gönderecek gücü bulamamıştı. Ragen ve Elissa iyiler miydi? Kızları Marya artık sekiz yaşında olmalıydı. Peki Cob ne yapmaktaydı? Dostu Jaik? Peki ya Mery?

Mery. Dövmeli Adam'ı o ilk yıllarda şehre geri dönmekten alıkoyan kişi oydu. Jaik ile tekrar yüzleşebilirdi. Ya da Ragen ve Cob'la... Elissa bir veda bile etmeden gitmesi nedeniyle onu haşlardı, ama Dövmeli Adam biliyordu ki, Elissa azarlamayı bitirdiğinde onu çabucak affetmekten kaçınmazdı. Dövmeli Adam'ın görmek istemediği kişi Mery'ydi. Mery... Kendisine izin verip de sevdiği tek kız...

Hâlâ beni düşünüyor mudur, diye merak etti. *Geri döneceğimi düşünerek beni beklemiş midir acaba?* Bu soruları yıllar boyu binlerce kez kendine sormuştu ama kız onu bir kez reddettikten sonra, cevaplarını aramaya cüret edememişti.

Ve şimdi... derisini kaplayan dövmelere bakmak üzere başını aşağı çevirdi. Artık onlardan hiçbiriyle yüzleşemezdi. Dönüştüğü ucubeyi görmelerine dayanamazdı. Cob'a güvenebilirdi, zira başka seçeneği yoktu, ama geri kalanlar onun sonsuza kadar gittiğini, hatta öldüğünü düşünseler, herkes için en iyisi olacaktı. Kesesindeki mektupları düşündü. Onlarda yeterince şey yazıyordu. Mektupların sahiplerine ulaştığından emin olacak ve bu sayede hepsine, mektupları gönderen kişinin iyi bir ölümle öldüğünü haber vermiş olacaktı.

Üzerine büyük bir yorgunluk çökünce yere uzandı. Kendini uykuya teslim ederken, Mery'nin yüzünü zihninde gördü. Ayrıldıkları geceyi gördü.

Ama rüyasında bu geçmiş değişmişti. Bu kez Dövmeli Adam, Mery'yi bırakmıyordu. Ulak olma düşüncesini bir kenara bı-

rakmış, Cob'un muhafazacılık işlerini devralmak üzere kalmış ve kendini kapana kısılmış gibi hissetmek yerine, çıplak gecede yürüdüğü zamanlardan bile daha özgür hisseder olmuştu.

Mery'nin düğün elbisesinin içinde ne kadar güzel göründüğünü gördü. Karnı şişen kızın zarif kahkahalarını duydu. Mutlu, sağlıklı çocuklar tarafından çevrelenmişti. Evleri güvenli hale getirilen, gülümseyen müşterilerini ve Elissa'nın gözlerindeki gururu gördü. Bir annenin gururunu.

Uzuvları toprağın üzerinde kasılıyor, beyhude bir şekilde zihnini bu imgelerden kurtarmaya çalışıyordu ancak rüya onu yakalamış, bırakmıyordu. Kaçış yoktu.

Ayrıldıkları geceyi tekrar gördü ama bu kez gerçekten yaşananları seyretti. Tartışmalarından sonra tek kelime etmeden gidişini izledi. Ama o giderken, zihni kendisi yerine Mery'yi takip etti. Miln'in surları üzerinde uzun yıllar boyunca yürüyen kız, onun geri dönüş yolunu gözlüyordu. Yüzündeki tüm neşe ve renk çekilmişti. Ve ilk başta, yüzündeki hüzün kızı daha güzel yapmıştı. Ancak mevsimler geçtikçe o üzgün, güzel yüz sıskalaştı, boş bir ifadeye büründü. Ağzının etrafında keder çizgileri belirirken, yaşamdan yoksun gözlerinin altı kapkara olmuştu. Kızın hayatının en güzel yılları surun üzerinde beklemekle, dua etmekle ve ağlamakla geçmişti.

Dövmeli Adam ayrıldıkları geceyi üçüncü kez gördü. Bu son imgeyle birlikte, rüya, tam bir kâbusa dönüştü. Zira kâbusta, Dövmeli Adam'ın gidişinden sonra ne bir keder ne de büyük bir acı mevcuttu. Mery şehir kapısına tükürüp dönüp gitmiş, anında bir başkasını bulmuş, Arlen'ın varlığını bile unutmuştu. Ragen ile Elissa, yeni doğmuş kızlarının derdinden, Arlen'ın şehirden gitmiş olduğunu bile fark etmemişlerdi. Cob'un yeni çırağı daha değer bilen birisi çıkmış, bir oğul gibi olup işleri devralmaktan başka bir şey düşünmemişti. Dövmeli Adam irkilerek uyandı. Ama imge orada duruyordu. Düştüğü dehşetten utandı çünkü bunun bencilce olduğunun farkındaydı.

Şu sonuncusu herkes için en iyisi olan, diye düşündü.

Bir düzine yıldan sonra, Tek Kol'un Miln'in muhafaza ağını delip geçtiği yer, surun geri kalanından hâlâ değişik bir renktey-

di. Dövmeli Adam sabah olunca kampını toplamış, Alacakaranlık Dansçısı'nın muhafazalı zırhını attan çıkarmıştı.

Gördüğü üç rüya, hâlâ düşüncelerini meşgul ediyordu. Şehrin içinde hangisini bulacaktı? Öğrenmeye çalışmalı mıydı? Belki ruhu huzura erebilirdi...

Yapma, dedi kafasındaki ses. *Cob'u görmeye geldin, git onu gör. Buraya diğerleri için gelmedin. Bu acıyı onlara yaşatmanın bir manası yok. Kendine yaşatmanın da bir manası yok.* Bu ses hep onunla birlikteydi ve sürekli dikkatli davranmasını söylerdi. Dövmeli Adam bunu babasının sesiymiş gibi düşünürdü, ama Jeph Bales'i de on beş yıla yakındır görmüşlüğü yoktu.

Sesi duymazlıktan gelmeye alışkındı.

Sadece bir bakayım, diye düşündü. *Beni görmeyecek bile. Zaten görse bile tanımaz. Sadece bir kez bakayım. Gecenin karanlığına yanımda geri götürmek için.*

Atını dayanabildiği kadar yavaşça sürse de, surlara ulaştığında kapının daha yeni açılmakta olduğunu gördü. İlk önce şehir muhafızları dışarı çıktı ve bir grup Muhafazacı ile onların çıraklarına eşlik ettiler. Muhafazacılarla çırakları ise zeminde işaretli yerlere ilerleyip, muhafazalı cam parçalarını toplamaya başladılar. Çabucak kontrol ederek, nüveliklerin dokunuşuyla muhafazaların etkin hale gelip gelmediğine baktılar. Miln'e cam muhafazalarının bilgisini getiren bizzat Dövmeli Adam'dı ama o bile bu camların üretimlerindeki verimliliğe şok içinde tanık oldu. Çukur'daki üretimle eşit seviyedeydi. Ama Milnli Muhafazacılar daha çok lüks eşyalarla uğraşıyor gibi görünüyorlardı: bastonlar, heykeller, pencereler ve mücevherler... Yem olan iblislerin kanları camlardan temizlendiğinde, hepsi cilalı elmas kadar temiz ve müthiş derecede dayanıklı olacaklardı.

Muhafızlar, gelen adama bakmak üzere başlarını kaldırdılar. Sabahın serin havası nedeniyle, Dövmeli Adam'ın kapüşonu herhangi bir şüpheye yol açmadı ama Alacakaranlık Dansçısı'nın koşum takımlarındaki silahları gördükleri anda mızraklarını kaldırdılar. Bu, Dövmeli Adam onlara Rhinebeck'in mührünü gösterene kadar sürdü.

"Erken vakitte dışarıdasın, Ulak," dedi bir muhafız, rahatlarlarken.

"Harden Koruluğu'nda durmamak için dörtnala gelmeye çalıştım," dedi Dövmeli Adam, bu yalanı kolayca uydurarak. "Şehre ulaşırım sandım ama son çanı uzaktan duydum ve gün batmadan kapıya gelemeyeceğimi anladım. Bir mil kadar geride çemberimi kurup geceyi orada geçirdim."

"Şansın yokmuş desene," dedi muhafız. "Sıcak surların sağladığı korumadan bir mil uzakta kalmak için soğuk bir gece."

Yıllardır ne sıcağı ne de soğuğu hissetmemiş olan Dövmeli Adam başıyla onaylayıp titremek için kendini zorladı. Sanki geceden kalmış soğuğu bertaraf etmek ister gibi kapüşonunu daha da aşağı çekti. "Şöyle ılık bir odayla sıcak kahveye hayır demezdim. Tersine bile razıyım."

Muhafız başıyla onayladı ve sanki ona geç işareti yapacakmış gibi görünürken birden başını kaldırdı. Dövmeli Adam gerildi. Muhafızın, ondan kapüşonunu indirmesini isteyip istemeyeceğini merak etti.

"Güneyde işler söyledikleri kadar kötü mü?" diye sordu muhafız onun yerine. "Rizon kaybedilmiş, Dilenci mülteciler her tarafa dağılmış ve şimdi de şu yeni Kurtarıcı kılını bile kıpırdatmıyormuş galiba."

Söylentiler oldukça yol kat etmişe benziyordu. "Başkasıyla paylaşmadan önce düke iletmem gereken haberler bunlar," dedi Dövmeli Adam. "Ama evet, güneyde işler kötü."

Muhafız homurdanarak elini salladı ve Dövmeli Adam'ın yoluna devam etmesini işaret etti.

❧

Dövmeli Adam bir han bulup Alacakaranlık Dansçısı'nı ahıra götürdü. Orada duran bir oğlan gübre temizlemekteydi. On iki yaşından büyük göstermeyen çocuk oldukça pasaklıydı.

Hizmetkâr sınıfı, diye düşündü Dövmeli Adam. Bu kadar erken vakitte çalışmaya başlamasının açıklaması bu olmalıydı. Oğlan büyük ihtimalle ahırda yatıp kalkıyor, bunun için de kendini şanslı sayıyordu. Dövmeli Adam cebine uzandı ve ağır, altın bir sikke çıkarıp oğlanın avucuna koydu.

Sikkeye bakan çocuğun gözleri yerinden uğradı. Hayatında

görmediği kadar değerli olan para, onun yeni giyecek, yiyecek ve bir ay boyunca sığınma satın almasını sağlayabilirdi.

"Atıma iyi bakarsan, geri döndüğümde bir tane daha alırsın," dedi Dövmeli Adam. Bu biraz savurganca bir hareketti ve dikkat çekebilirdi, ama para artık onun için bir şey ifade etmiyordu. Ayrıca Milnli Hizmetkârların ne kadar çabuk Dilenci'ye dönüşebileceğinin farkındaydı. Oğlanı arkasında bırakarak hana doğru hareketlendi.

"Birkaç geceliğine oda kiralamak istiyorum," dedi hancıya. Elindeki heybeler ve eşyalar ona bir tüy kadar hafif gelmesine rağmen, sanki bir an önce kurtulmak istediği yüklermiş gibi rol yapıyordu.

"Geceliği beş gümüş ay," dedi hancı. Genç bir adamdı. Hatta bir işin başına geçmek için biraz fazla genç sayılırdı. Saygıyla eğilirken apaçık bir şekilde Dövmeli Adam'ın kapüşonunun altına bakmaya çalıştı.

"Yüzümü ateş iblisi yaktı," dedi Dövmeli Adam, sesindeki gerginlikle adamı gerileterek. "Hoş bir görüntü değil."

"Tabii ki, sayın Ulak," dedi hancı, tekrar saygıyla eğilirken. "Özür dilerim. Bakmaya çalışmaya hakkım yoktu."

"Sorun değil," diye homurdanan Dövmeli Adam elindekileri merdivenlerden yukarı taşıdı ve hepsini odasına kilitleyip tekrar şehre doğru yola çıktı.

Miln sokakları parlak ve tanıdıktı. Yakılan gübrelerin ve kömürün kokusu neredeyse huzur vericiydi. Tıpkı hatırladığı gibiydi, ama bunun yanı sıra garip bir yabancılık duygusu da hissediyordu.

Farklı olan *kendisiydi.*

Cob'un dükkânına giden yol şimdi bile ezberindeydi ancak Dövmeli Adam, bulduğu şey karşısında şoke oldu. Yapının iki tarafı da genişletilmişti. O ve Cob'un yaşadığı, dükkânın arkasındaki küçük ev yıkılmış, yerine onun birkaç katı büyüklüğünde bir depo inşa edilmişti. Arlen şehirden ayrılırken Cob'un parası vardı, ama böylesi bir zenginliği yoktu. Kendini sertleştiren Dövmeli Adam, ana girişe doğru yürüdü.

Kapı açıldığında ziller çaldı ve bu ses, sanki ruhunun kayıp bir parçasıymış gibi onu ürpertti. Dükkân artık çok daha büyüktü ancak hâlâ tanıdık görüntü ve kokulara sahipti. Sayısız saatler boyunca kamburunu çıkararak üzerine eğildiği çalışma masası oradaydı. Şehir boyunca arkasından çektiği küçük el arabası da öyle. Bir pencereye yürüdü ve saygılı bir edayla eldivenli parmaklarını zamanında taş çerçeveye işlemiş olduğu muhafazaların üzerinde dolaştırdı. Sanki son sekiz yıl hiç yaşanmamışçasına, bir muhafaza aleti kapıp işine geri dönme hissiyle doldu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu bir ses. Dövmeli Adam'ın kanı buz kesti. Kendini eski zamanlara kaptırmış, herhangi birinin yaklaştığını duyamamıştı. Ama sesin kime ait olduğunu bilmek için dönmesine gerek yoktu. Dehşete düşmüştü. Kadın orada ne yapıyordu? Ne anlama geliyordu bu? Yavaşça kadına doğru dönerken, yüzünün, kapüşonunun oluşturduğu gölge altında kalmasına özen gösterdi.

Yıllar, Ana Elissa'ya nazik davranmıştı. Kırk altı yaşını geçmiş olan kadının uzun saçları hâlâ koyu siyah ve parlaktı. Yanakları pürüzsüzdü. Gözleri ve ağzı çevresindeki çizgiler daha yeni yeni oluşmaya başlamıştı. Onlara gülme çizgisi denildiğini hatırladı Dövmeli Adam. Az da olsa rahatladı.

Umarım son sekiz yılı gülümseyerek geçirmiştir, diye düşündü.

Elissa konuşmak üzere ağzını açtı, ama bu sırada uzun kahverengi saçlı, aynı renkte gözlere sahip küçük bir kız koşturarak geldi ve kadının dikkatini kendisine çekti. Kız bordo renk kadifeden bir elbise giyiyordu ve saçında da aynı renkte bir kurdele vardı. Kurdele eğreti duruyordu ve kalın saç perçemleri kızın yüzüne düşüyordu. Yanakları ve elleri tebeşirden bembeyaz olmuş, elbisesine de bulaşmıştı. Dövmeli Adam anında onun Ragen ile Elissa'nın kızı Marya olduğunu anladı. Doğduktan hemen sonra onu ellerine aldığını hatırlıyordu. Masum görünümlü ve güzel bir kızdı. İçi acıdı. Onu büyürken seyredebileceği keyifli yılları kaçırmıştı.

"Anne, bak ne çizdim!" diye haykırdı kız. Küçük bir yazı tahtasını uzatan kız, onun üzerine bir muhafaza çemberi çizmişti. Dövmeli Adam bir saniye içinde muhafazaları gözüyle taradı ve güçlü olduklarını fark etti. Dahası, o muhafazaların çoğu, ken-

disinin Tibbet Deresi'nden yanında getirdiği muhafazalardandı. Küçük bir yönden de olsa, kızın hayatına dokunabilmiş olmakta teselli buldu.

"Bunlar çok güzel olmuş tatlım," diye kutladı Elissa, eğilip kızının saçındaki kurdeleyi düzelterek. İşi bittiğinde Marya'nın alnını öptü. "Yakında baban seni Muhafazacılık işlerinde yanına alacak." Kız mest olmuş bir şekilde hafifçe çığlık attı.

"Bakmam gereken bir müşterimiz var tatlım," dedi Elissa, tekrar Dövmeli Adam'a dönerken. Kolu kızının etrafındaydı. "Ben Ana Elissa." Bu sıfattaki gurur, geçen tüm yıllardan sonra bile sesinden duyulabiliyordu. "Ve bu da kızım..."

"Sen bir Rahip misin?" diye sordu kız, annesinin sözünü keserek.

"Hayır," dedi Dövmeli Adam, tenini muhafazaladığından beri kullanmakta olduğu boğuk, çatallı ses tonunu kullanarak. İhtiyacı olan son şey, Elissa'nın onun sesini tanımasıydı.

"O zaman neden bir Rahip gibi giyindin?" diye cevap bekledi kız.

"İblisler yaraladı beni," dedi Dövmeli Adam. "Ve sizi korkutmak istemedim."

"Ben korkmam ki," dedi kız, onun kapüşonunun altına bakmaya çalışarak. Dövmeli Adam bir adam geriledi ve kapüşonunu daha da aşağı çekti.

Elissa, "Nezaketsiz davranıyorsun ama!" diyerek kızı haşladı. "Git erkek kardeşinle oyna bakalım."

Kız asi bir ifadeye büründü ama Elissa ona sertçe baktığında oda boyunca bir ok gibi fırladı. Belki beş yaşında olan bir oğlanın, çalışma masasında yanlarına muhafaza çizilmiş küplerle oynadığı yere gitti. Dövmeli Adam oğlanın genç yüzünde Ragen'ı görebiliyordu. Akıl hocası için memnuniyet hissetti. Bu hisle karışık olan berbat bir pişmanlık da duydu. Ne oğlanı ne de ileride dönüşeceği erkeği tanıyamayacaktı.

Elissa oldukça utanmış göründü. "Bunun için özür dilerim. Kocamda da dünyaya göstermek istemediği yaralar vardır. Bir Ulak'sınız öyleyse?"

Dövmeli Adam başıyla onayladı.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kadın.

"Yeni bir kalkanla ilgilenir misiniz? Veya belki de tamir isteyen bir taşınabilir çemberiniz vardır?"

"Cob isminde bir Muhafazacı arıyordum," dedi Dövmeli Adam. "Bu dükkânın sahibi olduğu söylendi bana."

Elissa üzgün göründü ve başını iki yana salladı. "Cob neredeyse dört yıl önce vefat etti," dedi. Bu sözler Dövmeli Adam'ın üzerine bir iblis darbesi kadar ağır inmişti. "Kanser yüzünden. Dükkânı da ben ve kocama bıraktı. Onu burada aramanızı kim söyledi size?"

Dövmeli Adam tereddüt etti. Zihni son hızda çalışıyordu ama hiçbir isim aklına gelmedi. Biliyordu ki, ne kadar uzun süre suskun kalırsa, keşfedilme riski o kadar artacaktı. "Tibbet Dereli Arlen," lafı çıktı ağzından. Bunu söylerken bile kendine küfretti.

Elissa'nın gözleri parladı. "Bana Arlen'dan bahsedin," dedi neredeyse yalvararak. Bir elini onun koluna koydu. "Bir zamanlar çok yakındık birbirimize. En son ne zaman gördünüz onu? İyi mi? Ona bir mesaj götürebilir misiniz? Kocam ve ben ücreti ne olursa olsun öderiz."

Kadının gözlerindeki ani umutsuzluğu gören Dövmeli Adam, gittiğinde onu ne kadar yaraladığını fark etti. Ve şimdi, aptal bir şekilde, ona bir gün Arlen'ı yeniden görebileceği umudu vermişti. Ama kadının tanıdığı oğlan hem vücut hem de ruh olarak ölüydü. Kapüşonunu çıkarıp Elissa'ya doğruyu söyleseydi bile, Arlen dediği oğlan kadına geri dönmüş olmazdı. Kadına ihtiyacı olan şeyi vermesi daha iyi olacaktı.

"Arlen o gece sizden bahsetmişti," dedi, kararını vererek. "Söylediği kadar güzelsiniz."

Elissa bu kompliman karşısında gülümsedi ve gözleri doldu ama sonra birden durup söyleneni anladı. "Hangi gece?"

"Yaralandığım gece," dedi Dövmeli Adam. "Krasia Çölü'nü geçerken. Arlen, ben yaşayayım diye öldü." Bu bir anlamda doğru da sayılırdı.

Elissa nefesini tuttu. Elleriyle burnunu ve ağzını kapattı. Gözleri bir saniye önce neşeyle nemlenmişken, şimdi acıyla burkulan ifadesiyle birlikte tamamen dolmuştu.

"Son düşünceleri sizinleydi," dedi Dövmeli Adam. "Miln'de-

ki dostlarıyla. Ailesiyle. Benim buraya gelip size bunları anlatmamı istemişti."

Elissa onu zar zor duyabildi. "Ah, Arlen!" diye ağlayan kadın tökezledi. Dövmeli Adam bir ok gibi ileri fırlayarak onu tuttu ve çalışma masalarından birine götürdü. Hıçkıran kadını yavaşça oturttu.

"Anne!" diye haykıran Marya koşarak geldi. "Anne, neyin var? Niye ağlıyorsun?" Kız, Dövmeli Adam'a baktı. Gözlerinde suçlama ifadesi vardı.

Dövmeli Adam kızın önünde diz çöktü. Bunu çocuğa daha az tehdit eder bir görüntüye bürünmek için mi, yoksa kız arzu ediyorsa ona vurabilsin diye mi yaptığını bilmiyordu. "Korkarım ona kötü haberler getirdim, Marya," dedi kibarca. "Bazen Ulakların görevi insanlara duymaktan hoşlanmayacakları haberler getirmektir."

Sanki tam sırası gelmiş gibi Elissa birden başını kaldırdı ve hıçkırığı yarıda kesildi. Derin bir nefes alıp kendini toparladı ve gözlerindeki yaşları koluyla silip kızına sarıldı. "O haklı, tatlım. Bir şeyim yok. Erkek kardeşini alıp arka odaya gider misiniz rica etsem?"

Marya, Dövmeli Adam'a son bir karanlık bakış fırlattıktan sonra başıyla onayladı. Kardeşini alıp odadan çıktı. Dövmeli Adam onların gidişini izlerken kendini berbat hissetti. Buraya asla gelmemeliydi. Bir arabulucu ya da gidecek bir başka Muhafazacı bulmalıydı. Ama diğer yandan da, Cob kadar güvendiği birisi yoktu.

"Özür dilerim," dedi. "Size asla acı vermek amacında değildim."

"Biliyorum," dedi Elissa. "Anlattığınıza sevindim. Bazı yönlerden işleri daha kolay kılıyor, anlatabiliyor muyum?"

"Evet, daha kolay," diye katıldı Dövmeli Adam. Elini kesesine uzatıp bir avuç mektupla savaş muhafazalarının içinde olduğu karakitabı çıkardı. Tüm bunlar mumlu bez ile sarılıydı ve sağlamca bağlanmıştı. "Bunlar sizin için. Arlen bunların size ulaşmasını istedi."

Elissa başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Miln'de uzun süre kalmayı düşünüyor musunuz? Kocam şu an dışarıda ama

eminim size soracağı sorular vardır. Arlen onun için bir oğul gibiydi."

"Sadece bir günlüğüne şehirdeyim, leydim," dedi Dövmeli Adam. Ragen ile yapılacak herhangi bir sohbette bulunmak istemiyordu. Eski Ulak, Dövmeli Adam'ın sahip olmadığı detayları sorgulayacaktı. "Dük için haberlerim ve gitmem gereken birkaç yer daha var. Ardından şehirden çıkacağım."

Konuşmayı bitirmesi gerektiğinin farkındaydı ama olan olmuştu ve sonraki sözleri o engel olamadan ağzından çıkıverdi. "Aklıma geldi de, acaba Mery hâlâ Rahip Ronell'ın evinde mi yaşıyor?"

Elissa başını iki yana salladı. "Oradan çıkalı uzun yıllar oldu. O..."

"Ziyanı yok," dedi Dövmeli Adam kadının sözünü keserek. Daha fazlasını duymak istemiyordu. Mery bir başkasını bulmuştu. Büyük bir sürpriz sayılmazdı. Bu haber karşısında acı hissetme hakkı da yoktu.

"Peki ya şu oğlan, Jaik?" diye sordu. "Onun için de bir mektubum var."

"Artık bir oğlan değil," dedi Elissa. Dövmeli Adam'a delip geçen gözlerle bakıyordu. "Yetişkin bir adam oldu. Değirmen Yolu'nda oturuyor. İşçi kulübelerinin üçüncü sırasında."

Dövmeli Adam başını salladı. "Öyleyse izninizle ayrılayım."

"Orada bulacağınız şeylerden memnun kalmayabilirsiniz," diye uyardı Elissa.

Dövmeli Adam başını kaldırıp baktı. Anlamı çıkarmaya çalıştı ancak kadının ıslak, şişmiş gözleri ser vermiyordu. Yorgun ve saf bir hali vardı. Dövmeli Adam gitmek üzere döndü.

"Kızımın ismini nereden bildiniz?" diye sordu Elissa.

Bu soruya şaşıran Dövmeli Adam tereddüt etti. "Geldiğinde onu tanıştırdınız." Bunu söylediği anda sessizce küfretti zira tabii ki, Elissa'nın, kızı tanıştıramadan sözü yarıda kalmıştı. Ama yine de, Dövmeli Adam bu bilginin Arlen'dan geldiğini iddia edebilirdi.

"Sanırım öyle yaptım," diye katıldı Elissa, onu tekrar şaşırtarak. Bunu şans sayan Dövmeli Adam kapıya yöneldi. Parmakları mandala giderken kadın tekrar konuştu.

"Seni özledim," dedi sessizce.

Dövmeli Adam duraksadı. Dönüp koşmak, kadını kolları arasına alıp af dilememek için kendini zor tuttu.

Tek kelime etmeden muhafaza dükkânını terk etti.

Dövmeli Adam sokakta hızlı adımlarla ilerlerken kendine lanet okudu. Elissa onu tanımıştı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ancak yine de durum ortadaydı ve dükkândan öylece çıkarak, Elissa'yı verdiği ölüm haberinden bile daha kötü bir şekilde yaraladığının farkındaydı. Elissa ona annelik yapmıştı ve oradan ayrılışı, kadının sevgisini kökten reddediyormuş gibi görünmüş olmalıydı. Ama ne yapabilirdi ki? Elissa'ya kendisine yaptıklarını gösterse daha mı iyiydi? Oğlu olarak sahiplendiği kişinin dönüştüğü canavarı gösterse daha mı iyiydi?

Hayır. Elissa'nın onun kendisine sırtını döndüğünü düşünmesi daha iyiydi. Herhangi bir yalan gerçekten çok daha iyiydi.

Bilmeye hakkı olsa bile mi? dedi kafasındaki geveze ses.

Bu soru ona acı verdi, bu yüzden sesi zihninden çıkararak Miln'e gelişinin gerçek sebebine yoğunlaştı. Rhinebeck'in mesajına. Dük Euchor'un kalesine geldiğinde, kapıdaki muhafızlar onu hoş karşılamadılar.

"Majestelerinin kasabadaki baldırı çıplak Rahipleri görmeye vakti yok," diye hırladı aralarından birisi.

"Beni görecek," dedi Dövmeli Adam, Rhinebeck'in mührüne sahip olan kesesini kaldırarak. Muhafızların gözleri büyüdü ama sonra şüpheyle tekrar ona döndüler.

"Daha önce tanıştığım Kraliyet Ulaklarından değilsin," dedi ilk muhafız. "Ve onların hepsini tanıyorum."

"Ne tür bir Ulak, Rahip cüppeleriyle ortalıkta dolaşır ki hem?" diye sordu diğeri.

Hâlâ Elissa'yla yaşadıkları zihnini bulandırmakta olan Dövmeli Adam'ın ufak tefek görevlilerin saçma sapan koltuk kabartmalarıyla uğraşacak sabrı yoktu. "Eğer kapıyı açıp benim geldiğimi ilan etmezsen, kafatasını ikiye yaracak türden bir Ulak," dedi, kapüşonunu arkaya iterek.

Muhafızlar onun dövmeli yüzünü gördüklerinde geriye

doğru birer adım attılar. Dövmeli Adam kapıya tekrar işaret ettiğinde, kapıyı açmak üzere hareketlenirken birbirlerine takılarak tökezlediler. İçlerinden biri aceleyle saraya önden girdi.

Dövmeli Adam tekrar kapüşonunu çektiğinde gülümseyişini sakladı. Bir ucube olmanın yararları da vardı en azından.

Saraya sabit bir hızla yürürken, avludaki tüm gözleri üzerine çekti ve insanların fısıldaşmaları keskin kulaklarına ulaştı. Çok geçmeden dükün saray nazırı Ana Jone onu karşılamak üzere ortaya çıkarken, kadına yanındaki kapı muhafızı eşlik ediyordu. Dövmeli Adam on yılı aşkın bir süre önce gördüğünde sıska bir kadındı ancak geçen yıllar içinde neredeyse kuruyup çekmişti. Teni soluk ve şeffaf bir hal almış, mavi damarları oldukça belirgin olmuştu. Ama sırtı hâlâ dikti ve hızlı yürüyüşü değişmemişti. Ragen, saray nazırı kadını ayrı bir tür nüvelik olarak betimlerdi ve onun kadınla olan karşılaşmalarından hiçbiri bu iddiaya karşı şüphe duymasına neden olmamıştı. Kadını birkaç adım gerisinden sessizce bir çift muhafız takip ediyordu.

"İşte adam bu, Ana," dedi bir muhafız.

Jone başıyla onaylayıp elini şöyle bir sallayarak muhafızı azat etti. Muhafız kapıya geri döndü, ancak Dövmeli Adam avluda birçok kişinin peşinden sürüklendiğini gördü. Hepsi dedikodu peşindeydi.

"Dövmeli Adam dedikleri sensin, öyle değil mi?" diye sordu Jone.

Dövmeli Adam başını salladı. "Dük Rhinebeck'in sarayından acil haberler vermek ve kendim bir teklif sunmak üzere geldim."

Jone buna karşılık bir kaşını kaldırdı. "Çoğu senin Kurtarıcı olduğuna inanıyor. Nasıl oldu da Dük Rhinebeck'in hizmetinde oluverdin?"

"Kimsenin hizmetinde değilim," dedi Dövmeli Adam. "Rhinebeck'in mesajını taşıyorum çünkü ikimizin de çıkarları kesişiyor. Rizon'a yapılan Krasia saldırısı hepimizi etkilemekte."

Jone başıyla onayladı. "Majesteleri buna katılıyor ve o yüzden seni kabul edecekler."

Dövmeli Adam başını sallayıp saraya doğru yürümeye başladı ama Jone bir parmağını kaldırdı. "Yarın," diye ekledi.

Dövmeli Adam kaşlarını çattı. Düklerin, Ulakları kısa süreliğine bekleterek güç gösterisi yapması âdettendi ancak ciddi haberler taşıyan bir Kraliyet Ulağı'nın güneş daha tepeye bile çıkmamışken tam gün bekletilmesi... duyulmamış şeydi.

"Sanıyorum haberlerimin önemini yanlış anladınız," dedi Dövmeli Adam dikkatle.

"Belki de sen kendi önemini yanlış anlamışsındır," diye yanıtladı Jone. "Bölen'in güneyinde oldukça büyük bir üne sahipsin ama şu anda Dük Euchor'un, Dağların Işığı ve Kuzey Diyarının Koruyucusu'nun topraklarındasın. Seni vakti elverdiğinde görecek ve o vakit de yarın."

Tavus kuşu gibi kabaran Euchor, Dövmeli Adam'ı geri çevirerek gücünü göstermek istiyordu.

Dövmeli Adam ısrar edebilirdi tabii. Bunu hakaret olarak aldığını iddia edip, onları Angiers'a geri dönmekle tehdit edebilirdi. Hatta muhafızları güç kullanarak aşabilirdi de.

Ama Euchor'un iyi niyetini sağlamaya ihtiyacı vardı. Ragen, onun Elissa'ya verdiği savaş muhafazalarıyla dolu kitabı bulacak ve onlarla ne yapılması gerektiğini bilecekti. Ama her şey için çok geç olmadan önce Angiers'a gereken insan gücünü ve malzemeleri sağlayabilecek olan tek kişi Euchor'du. Bu, bir günlük bekleyişe değerdi.

"Pekâlâ. Yarın, şafakta, kapıda bekliyor olacağım." Gitmek üzere döndü.

"Miln'de sokağa çıkma yasağı vardır," dedi Jone. "Kimsenin şafak sökmeden önce sokaklarda dolaşmaya izni yoktur."

Dövmeli Adam, kadınla yüzleşmek üzere döndü ve başını kaldırıp, kapüşonunun altındaki manzaradan bir kesit sundu. Gülümserken, dövmeli dudaklarıyla tezat oluşturan dişleri parladı.

"Öyleyse beni kapı muhafızlarına tutuklattır," diye öneride bulundu.

Tavus kuşu gibi kabarıp güç gösterisinde bulunma işini o da yapabilirdi.

Jone'un ağzı sert bir çizgi halini aldı. Eğer Arlen'ın dövmeli teni kadını rahatsız etmişse bile, kadın bunu belli etmedi. "Şafakta," dedi ve hızla dönerek saraya doğru yürümeye başladı.

Dövmeli Adam dükün iç kalesini terk ederken birkaç muhafız onu takip etti. Bunu gizlice yapmaya çalışıyorlar ve mesafelerini koruyorlardı ancak hiç şüphe yoktu ki, onu kaldığı yere kadar takip edecek, konuştuğu insanları bir kenara yazacaklardı.

Ne var ki Dövmeli Adam Miln'de yıllarca yaşamıştı ve şehri iyi tanırdı. Bir köşeyi dönüp çıkmaz bir sokağa yöneldi ve gözden kaybolduktan sonra üç metre yukarıya sıçrayarak bir yapının ikinci kat penceresinin kenarını yakalayıverdi. Oradan da karşı çatıya atladı. Çatının ucundan aşağı bakarak muhafızları seyretti. Adamlar sabırla Dövmeli Adam'ın çıkmaz sokağa girdiğini fark ederek ortaya çıkmasını bekliyordu. Ama çok geçmeden beklemekten sıkılıp çıkmaz sokağa girecekler, ama Dövmeli Adam o zamana kadar çoktan gitmiş olacaktı.

Değirmen Yolu'ndaki üçüncü eve yaklaşan Dövmeli Adam, Elissa'nın Jaik hakkında söylediği gizem dolu cümleyi düşündü. Acaba Jaik iyi miydi? Başına bir şey mi gelmişti yoksa?

Yetişme çağlarında Jaik ve Mery onun tek arkadaşlarıydı. Jaik Jonglör olmayı hayal ederdi ve Arlen Ulaklık lisansını aldıktan sonra beraber seyahat edeceklerine dair bir anlaşma yapmışlardı. Ulaklar ve Jonglörler genellikle böyle seyahat ederlerdi.

Ne var ki Arlen kendi amaçlarına doğru azimle ilerlerken, Jaik, bir Jonglör'ün ustalaşması gereken sanatlarda ilerleme kaydetmek için gereken uzun, zorlu saatlere katlanmaya hevesli olmamıştı. Arlen'ın gitme zamanı geldiğinde, Jaik hokkabazlık bile yapamıyordu.

Yine de, hayatını iyi bir yöne çevirmiş görünüyordu. Ragen ile Elissa'nın sahip olduğu gibi büyük bir malikâne olmasa da, Jaik'in evi sağlam ve iyi bakılmış bir yerdi. Miln standartlarına göre oldukça büyüktü de. Jaik büyük ihtimalle günün bu saatinde değirmende olmalıydı ki bu iyi bir şeydi. Mektup paketini evinde olan ailesi alacaktı ve onlar da Arlen Bales'i tanımıyor olacaklardı.

Ne var ki, hiçbir şey Dövmeli Adam'ı kapıya çıkan Mery'nin görüntüsüne hazırlayamazdı.

Genç Kadın karşısına çıkan cüppeli ve her tarafı örtülmüş adam karşısında nefesini tutarak geriledi. En az onun kadar korkmuş ve şaşırmış olan Dövmeli Adam da aynı şeyi yaptı.

"Evet?" diye sordu Mery toparlanarak. "Size yardım edebilir miyim?" Bir elini kapıda tutuyordu, gerektiğinde kapıyı çarpmak üzere hazırdı.

Dövmeli Adam'ın hatırladığından daha da yaşlı bir görüntüsü vardı ama bu, ondan herhangi bir şey alıp götürmemişti. Tersine, Dövmeli Adam'ın hatırladığı Mery, şu anda karşısında olan çiçekle karşılaştırıldığında bir bahar tomurcuğuydu. Gençliğinde sahip olduğu ince uzuvları artık hoş kıvrımlara dönüşmüştü ve parlak, kahverengi saçları, yuvarlak yüzünün önüne dalgalar halinde düşüyordu. Arlen'ın binlerce kez öpmüş olduğu o yumuşak dudaklar hiç değişmemişti. Dövmeli Adam onun görüntüsü karşısında ellerinin titrediğini hissedebiliyordu, ancak Mery'nin güzelliğine her ne kadar hazırlıksız da olsa, genç kadının kapıyı açmasıyla ortaya çıkan gerçek, bundan çok daha şoke ediciydi.

Mery, Jaik ile evlenmişti. Arlen'a top oynamayı öğreten, paylaşmak üzere fırıncının arka penceresinden beraberce tatlılar çaldıkları Jaik ile... Arlen bir Ulak olacağını söyledikten sonra, onu huşu içinde takip eden Jaik ile... Gözleri sadece Arlen'da olan Mery için hep görünmez olmuş Jaik ile...

"Affedersiniz," dedi Dövmeli Adam, sesini değiştirmeyi unutacak kadar hazırlıksız yakalanarak. "Galiba yanlış kapıya..." Cümlesini bitirmeden dönüp hızla yürüyerek, Değirmen Yolu'nda ilerlemeye başladı.

Arkasından gelen nefes tutuş sesini duyduğunda daha da hızlandı.

"Arlen?" diye seslendi Mery. Dövmeli Adam artık koşmaya başlamıştı.

Ama koşmaya başladıysa da, genç kadının onu takip ettiğini işitebiliyordu. "Arlen, dur! Lütfen!" diye haykırdı Mery, ama Dövmeli Adam bunu duymazlıktan geldi. Tek amacı kaçmaktı ve güçlü bacaklarıyla genç kadını rahatlıkla geride bırakıyordu.

Yolda tekerleği kırık şekilde devrilmiş bir araba vardı ve iki adam karmaşanın ortasında tartışmaktaydı. Dövmeli Adam olay

yerinin etrafından dolaşırken çok değerli saniyeler kaybedince, Mery aradaki mesafeyi kapatmaya başladı. Dövmeli Adam bir çift kulübenin arasından ok gibi fırlayıp kestirmeden gitmek istedi ama hatırladığı çıkış kapısı artık orada yoktu ve sokak, zıplayarak aşılmayacak yükseklikte taştan bir duvar ile son buluyordu.

Gözlerini kapatarak, Leesha'nın kulübesinde yaptığı gibi iradesiyle sise dönüşmeye çalıştı. Ne var ki güneşin ışıkları onun üzerindeydi ve sihir çalışmıyordu. Gerisin geri koşturdu ama artık çok geçti. Sokağın çıkışında yüz yüze geldiği Mery'yle çarpıştılar ve birlikte zemine yuvarlandılar. Dövmeli Adam soğukkanlılığını kaybetmeyerek, taş zemine düşerken kapüşonunu yerinde tutmayı başardı. Gerginleşip tekrar ayağa fırlamaya hazır hale geldi ama Mery ondan önce davranıp kendini Dövmeli Adam'ın üzerine attı ve onu kollarıyla sımsıkı sardı.

"Arlen," diye ağlamaya başladı, "seni bir kez bıraktım. Ama bunu bir daha yapmayacağıma dair Yaratıcı'ya yemin ettim." Mery onu daha da sıkı sarmalarken cüppesine gözyaşlarını akıttı. Sokağın ağzında yerde oturur halde, Dövmeli Adam da onu kollarına aldı ve ileri geri sallanmaya başladılar. Büyük küçük birçok iblisle yüzleşmiş olsa da, bu sarılış, Dövmeli Adam'ı açıklayamayacağı bir şekilde dehşete düşürmüştü.

Belli bir süreden sonra Mery kendini toparladı ve gözlerini kollarıyla sildi. "Berbat görünüyor olmalıyım," dedi en sonunda.

"Çok güzelsin," dedi Dövmeli Adam. Bu sözleri iltifattan çok, basit bir gerçeği söyler gibi tonlamıştı.

Genç kadın utanarak güldü, gözlerini aşağı çevirip tekrar burnunu çekti. "Beklemeye çalıştım," diye mırıldandı.

"Sorun değil," dedi Dövmeli Adam.

Ama Mery başını iki yana salladı. "Eğer geri geleceğini bilseydim sonsuza kadar beklerdim." Başını kaldırıp Dövmeli Adam'a baktı. Gözleri kapüşonunun gölgeleri içine çevrildi. "Asla..."

"Jaik ile evlenmez miydin?" diye tamamlayarak sordu Dövmeli Adam. Belki de planladığından daha kaba bir sesle.

Genç kadın tekrar bakışlarını kaçırdı. Tuhaf bir halde ayağa

kalkarlarken bile gözleri başka yerdeydi. "Sen gitmiştin," dedi, "ve o buradaydı. Tüm bu yıllar boyunca bana iyi davrandı, Arlen, ama..." Mery duraksayıp başını kaldırdı. "Eğer istersen..."

Arlen'ın yüreği burkuldu. Ondan neyi isterse? Kendisiyle birlikte şehri terk etmesini mi? Yoksa Miln'de kalıp, Jaik'ten ayrılarak kendisiyle beraber olmasını mı? Zihninde bir anda o rüya imgeleri belirdi.

"Mery, yapma," diye yalvardı. "Söyleme." Artık onun için geri dönüş yoktu.

Genç kadın, sanki tokat yemiş gibi başka bir yöne döndü. "Benim için gelmedin, değil mi?" diye sordu, gözyaşlarını dökmemeye çalışır gibi derin nefesler alarak. "Bu, eski dostun Jaik'i görmek için verdiğin bir moladan ibaret öyle değil mi? Tekrar yola çıkmadan önce sırtını sıvazlayıp bir iki hikâye anlatacaktın, öyle değil mi?"

"Durum bu değil, Mery," dedi Dövmeli Adam, Mery'nin arkasına geçip ellerini omuzlarına koyarak. Garip bir duyguydu bu: hem tanıdık hem de yabancı. Birisine en son ne zaman böyle dokunduğunu hatırlayamıyordu. "Benim yokluğumda birisini bulmuş olmanı umut ediyordum. Bulduğunu duyduğumda daha fazla karıştırmak istemedim." Duraksadı. "Sadece bu kişinin Jaik olmasını beklemiyordum."

Mery dönüp ona tekrar sarıldı. Gözlerine bakmadı. "Bana iyi davrandı. Babam bu değirmenin sahibi olan baronla konuştu ve onu yönetici yaptılar. Ben de Analar Okulu'na gidip yazı işlerine girdim ki evi satın alabilelim."

"Jaik iyi biri," diye katıldı Dövmeli Adam.

Genç kadın bakışlarını kaldırdı. "Arlen, neden hâlâ yüzünü saklıyorsun?"

Bu kez başka tarafa dönen, Dövmeli Adam oldu. Bir anlığına, dönüştüğü kişiyi unutmaya cüret etmişti. "Yüzümü gece aldı. Görmek isteyeceğin bir şey değil."

"Saçmalık," dedi Mery, kapüşona uzanarak. "Bu kadar zaman boyunca hâlâ hayattasın. Sence yaralanıp yaralanmadığın beni ilgilendirir mi?"

Dövmeli Adam keskince gerileyip Mery'nin elini engelledi. "Bu kadar basit değil."

"Arlen," dedi genç kadın, ellerini çok uzun süreler önce hep yaptığı gibi beline koyarak. "Bana tek kelime etmeden Miln'den çıkıp gitmenin üzerinden sekiz yıl geçti. En azından yüzünü gösterecek cesarete sahip olabilirsin."

"Hatırladığım kadarıyla, giden sendin," dedi adam.

"Sence bunu bilmiyor muyum?" diye bağırdı Mery ona. "Yolda ölüp kalmadığını ya da bir başka kadının kollarında olup olmadığını bilmeden tüm bu yılları kendimi suçlayarak geçirdim ve hepsinin nedeni sırf bir geceliğine bencil ve öfkeli olmamdı! Burada benimle yaşamanın bir hapis hayatı olduğunu ve bu hayattan kaçmak için hayatını riske atmak istediğini bana anlattığında kötü tepki verdiğim için daha ne kadar cezalandırılmam gerekiyor?"

Dövmeli Adam ona baktı ve haklı olduğunu fark etti. Mery'ye ya da başkasına asla yalan söylememişti ancak yine de kandırdığı ortadaydı. Mery'yi, Ulaklık hayallerinin bitmiş olduğuna inandırmıştı.

Yavaşça ellerini kaldırıp kapüşonunu geri çekti.

Gözleri büyüyen Mery, dövmeler ortaya çıkarken, nefesini tuttu ve elini ağzına götürdü. Arlen'ın sadece yüzünde bile düzinelerce dövme vardı. Çenesi, dudakları, burnu, gözlerinin etrafı, hatta kulakları bile dövmelerle kaplıydı.

Mery içgüdüsel bir şekilde irkildi. "Yüzün... O güzel yüzün... Arlen, ne yaptın sen?"

Dövmeli Adam bu tepkiyi sayısız kez hayal etmiş, daha önce de tüm Thesa'da birçok insanda görmüştü ama her şeye rağmen, bunun, canını bu kadar yakmasına hazır değildi. Mery'nin gözlerindeki bakış, onunla ilgili her şey hakkında hüküm veriyor, ona kendini yıllardır hissetmediği ölçüde küçük ve çaresiz hissettiriyordu.

Bu his onu öfkelendirdi ve yıllardır ilk kez güç kazanıp kendini belli etmeye başlayan Milnli Arlen'ı karanlığa geri kaçırdı. Kontrolü Dövmeli Adam ele aldı ve bu kez, gözleri sertleşti.

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım," dedi, sesi tekrar kalınlaşıp çatallaşarak.

"Hayır yapmadın," dedi Mery başını iki yana sallayarak. "Burada, Miln'de hayatta kalabilirdin. Güven içinde. Hatta ha-

yatını Hür Şehirler'in herhangi birinde yaşayabilirdin. Kendini bu hale getirmenin nedeni hayatta kalmak değil. Bunu yaptın, çünkü kendinden öylesine nefret ediyorsun ki, dışarıda, çıplak gecede olmaktan daha iyi bir kaderi hak etmediğini düşünüyorsun. Bunu yaptın, çünkü kalbini açıp, nüveliklerin senden alabileceği herhangi bir şeyi sevme fikri seni dehşete düşürüyor."

"Nüveliklerin yapabileceği hiçbir şeyden korktuğum falan yok," dedi Dövmeli Adam. "Gece vakti özgürce yürüyorum ve büyük küçük hiçbir iblisten korkmuyorum. Onlar *benden* kaçıyor, Mery! *Benden!*" dedi göğsüne vurarak.

"Tabii korkarlar," diye fısıldadı Mery, pürüzsüz yanaklarından gözyaşları süzülürken. "Kendin de bir canavara dönüşmüşsün."

"Canavar mı?!" diye bağırdı Dövmeli Adam, Mery'nin korkuyla irkilmesine neden olarak. "Hiç kimsenin yüzyıllardır yapamadığını yaptım! Hep hayal ettiğim şeyi! İlk İblis Savaşı'ndan beri kayıp olan güçleri insanlığa geri getirdim!"

Mery yere tükürdü. Etkilenmemişti. Onun bu görüntüsü rahatsızlık vericiydi. Dövmeli Adam bunu bir gece önce, üçüncü rüyasında görmüştü.

"Ne pahasına?" diye soran genç kadın cevap bekledi. "Jaik bana iki oğul verdi, Arlen. Onların da bir başka iblis savaşında ölmesini mi isteyeceksin? Onlar senin oğulların olabilirlerdi. Dünyaya verdiğin armağanın olabilirlerdi, ama bunun yerine senin dünyaya verdiğin tek şey, onun kendini yok etmesine yarayacak bir yol."

Dövmeli Adam öfkeli bir cevapla karşılık vermek üzere ağzını açtı, ama sözler ağzından çıkmadı. Başka biri ona bunları söyleseydi yapacağını bilirdi, ama Mery onun savunmasını kolaylıkla aşıyordu. Dünyaya *ne* vermişti? Binlerce genç adam onun silahlarıyla savaşa yürüyüp, gecenin karanlığında katledilecek miydi gerçekten de?

"Hep hayal ettiğin şeyi yaptığın doğru, Arlen," dedi Mery. "Kimsenin sana bir daha yaklaşamamasından emin oldun." Başını iki yana sallarken, yüz ifadesi burkuldu. Yumuşak dudaklarından bir hıçkırık sesi çıktığında eliyle ağzını kapattı ve dönüp koşmaya başladı.

Dövmeli Adam orada uzun süre durup, insanlar yanından geçerken sokak taşlarına baktı. İnsanlar onun dövmeli yüzünü gördüler ve heyecanla konuşmaya başladılar ama o bunu fark etmedi bile. Mery onu ikinci kez, gözyaşları içinde terk etmişti. Dövmeli Adam ise yerin yarılıp onu yutmasını diliyordu.

Mery'nin söylediklerini anlamlandırmaya ve kabullenmeye çalışırken sokaklarda amaçsızca dolaştı. Ama başarılı olamadı. Mery haklı mıydı? Annesinin nüvelendiği geceden sonra, Arlen gerçekten de herhangi birine kalbini açmış mıydı? Cevabı biliyordu ve bu, Mery'nin suçlamalarına ağırlık kazandırıyordu. Yürürken insanlar mesafelerini korudular. Dövmeli teni, nüveliklere olduğu kadar, diğer insanlara da duvar oluşturuyordu. Sadece Leesha bu duvarı delmeye çalışmıştı ve Dövmeli Adam onu bile kendinden uzaklaştırmıştı.

Belli bir süre sonra kafasını kaldırdığında, içgüdüsel bir şekilde Cob'un dükkânına döndüğünü fark etti. Bu tanıdık yer onu çağırmıştı, buna karşı koyacak gücü yoktu. Bomboş hissediyordu kendini. Sonu olmayan bir boşluk. Elissa ona bağırıp çağırsın, yumruklasın, ne fark ederdi... Yaşananlardan daha kötüsünü yapamazdı zaten.

İçeri girdiğinde Elissa dükkânı süpürmekle meşguldü. Yalnızdı. Kapı açıldığında çalan zillere başını kaldırdı ve ikilinin gözleri buluştu. Uzun bir süre ikisi de tek kelime etmediler.

"Neden bana onların evli olduğunu söylemedin?" diye sordu Dövmeli Adam en sonunda. Fevri ve yavan bir cümle kurmuştu, ama söyleyecek başka bir şey de gelmiyordu aklına.

"Sen de bana her şeyi anlatmayı uygun görmedin," diye cevapladı kadın. Sesinde ne kızgınlık ne de suçlama vardı. Sanki kahvaltıda ne yediğinden bahsedermişçesine heyecandan uzak konuşuyordu.

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Beni böyle görmeni istemedim."

"Nasıl görmemi?" diye sordu Elissa kibarca. Süpürgesini bir kenara bırakıp ona doğru yürüdü. Bir elini onun koluna koydu. "Yaralı mı? Daha önce yara görmüşlüğüm var."

Dövmeli Adam ondan yüzünü çevirdi ve Elissa elinin düşmesine izin verdi. "Benim yaralarım, kasten açılan türden."

"Hepimizde vardır onlardan," dedi Elissa.

"Mery bana bir kez baktı ve sanki bir nüvelikmişim gibi kaçıp gitti," dedi Dövmeli Adam.

"Çok üzgünüm," dedi Elissa. Arkasından yaklaşıp kollarını doladı.

Dövmeli Adam kendini çekmek istedi ancak o parçası, kadının sarılışında eriyip gitmişti. Dönerek o da sarıldı ve gözlerini kapatıp Elissa'nın tanıdık kokusunu içine çekti. Kendini acıya açıp, üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Kısa süre sonra Elissa geri çekildi. "Ona ne gösterdiğini görmek istiyorum."

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Ben..."

"Şşş," dedi Elissa yumuşak bir tonla. Dövmeli Adam'ın kapüşonunun içine uzanıp bir parmağını dudağına koydu. Elissa'nın elleri yukarı çıkarken Dövmeli Adam gerginleşti. Sonunda ardına saklandığı kumaş parçası yavaşça indi. Arlen'in içini korku kaplamıştı, kanı donmuştu sanki, ama kendini teslim ederek, bir heykel gibi durmayı sürdürdü.

Tıpkı Mery gibi, Elissa'nın gözleri de büyüdü ve kadın nefesini tuttu ama irkilmedi. Sadece onun yüzüne bakarak, görüntüyü sindirdi.

"Eskiden muhafazaların değerini bilmezdim," dedi belli bir süre sonra. "Eskiden, onlar da bir çekiç ya da herhangi bir araç gibi gelirdi." Kadın uzanıp, onun yüzüne dokundu. Yumuşak parmakları, Dövmeli Adam'ın kaşlarındaki, çenesindeki, kafasındaki muhafazalar üzerinde gezdi. "Sadece şimdi, bu dükkânda çalıştıktan sonra, onların ne kadar güzel olabileceklerini gördüm. Sevdiklerimizi koruyan her şey güzeldir."

Dövmeli Adam boğulur gibi oldu. Sakarca yalpalayarak hıçkırmaya başladı. Ama Elissa oradaydı ve onu sağlam bir sarılışla yakaladı.

"Eve gel, Arlen," dedi. "Bir geceliğine bile olsa."

23. Bölüm

EUCHOR'UN SARAYI

D.S. 333
Bahar

Dövmeli Adam muhafaza dükkânından ayrıldı ve tekrar çatılara çıkıp takip edilmediğinden emin olmadan önce, belli bir mesafe boyunca ilerledi. Takip edilmediğinden emin olduğunda, Ragen ve Elissa'nın malikânesine yöneldi.

Malikâne hatırladığından daha küçüktü. Oysa Miln Kalesi'ne on bir yaşındayken ilk kez geldiğinde, Ragen ve Elissa'nın evi kendi başına bir köy gibi gelmişti. Büyük suru, etrafındaki bahçeleri, Hizmetkâr kulübeleri ve evin kendisi, bu hissi yaşatmıştı. Şimdi ise, gençken at binmeyi, dövüşmeyi öğrendiği o sonu gelmez gibi görünen avlu bile, ona klostrofobik geliyordu. Gece vakti özgürce yürümeye o kadar alışmıştı ki, herhangi bir duvar onu boğuyordu.

Kapıdaki Hizmetkârlar, tek kelime etmeden onu içeri aldılar. Elissa malikâneye bir haberci yollamıştı. Bir diğerini ise Alacakaranlık Dansçısı ile eşyaları handan almaya göndermişti. Dövmeli Adam avludan geçip malikâneye girdi ve eski odasına uzanan mermer basamakları çıktı.

Tıpkı bıraktığı gibiydi. Arlen, Miln'de geçirdiği zaman içinde birçok şeyin sahibi olmuştu. Kitaplar, kıyafetler, aletler, muhafazalar... Ulaklık yaparken yanında götüremeyeceği kadar çoktular, zira bir Ulak atının taşıyabileceği kadarıyla sınırlı olur-

du. O yüzden eşyalarının çoğunu geride bırakmış, asla arkasına bakmamıştı ama şu anda oda sanki zamanın dokunuşuna hiç maruz kalmamış gibiydi. Yatakta temiz örtüler vardı ve üzerine tek bir toz zerresi bile yoktu. Buna rağmen hiçbir şey yerinden oynatılmamıştı. Masasındaki dağınıklık bile aynıydı. Uzun bir süre orada oturan Dövmeli Adam, tanıdık bir yerin verdiği o güvenlik hissinin ve tekrar on yedi yaşında hissedebilmenin tadını çıkardı.

Kapıdan gelen keskin bir tıklatma sesiyle, içine girdiği trans halinden çıktı. Kapıyı açtığında karşısında Ana Margrit'i buldu. Kadın ona öfkeyle bakarken, şişkin kollarını önünde çapraz bir şekilde tutuyordu. Margrit, Arlen Miln'e geldiği ilk andan itibaren ona bakmıştı. Yaralarını temizleyip, şehrin âdetlerini anlamasını sağlamıştı. Dövmeli Adam, onca zamandan sonra bile, kadından bu kadar korkmasını hayretler içinde fark etti.

"Görelim bakalım," dedi Margrit.

Dövmeli Adam'ın bu sorunun anlamını sormaya ihtiyacı yoktu. Kendini sertleştirip kapüşonunu indirdi.

Margrit ona belli bir süre baktı ve Dövmeli Adam'ın beklediği dehşet ya da şaşkınlık ifadesine bürünmedi. Homurdanıp başını sallamakla yetinmedi.

Ve Dövmeli Adam'ın suratına tokadı yapıştırdı.

"Bu, hanımımın kalbini kırdığın içindi!" diye haykırdı. Darbesi oldukça güçlüydü ve ikinci darbe gelirken bile, Arlen kendini toparlayamamıştı.

"Ve bu da benim kalbimi kırdığın için!" diye hıçkırdı kadın, onu yakalayıp kendine çekerek. Ağlarken, onu öyle sıkı sarmaladı ki, Dövmeli Adam'ın ciğerlerindeki havayı kesti. "Yaratıcı'ya şükürler olsun iyisin," dedi hıçkırıklarıyla boğulurken.

Çok geçmeden Ragen da döndü ve Dövmeli Adam'ın sırtını sıvazladı. Gözlerinin içine bakmaktan hiç kaçınmadığı gibi dövmeleriyle ilgili de herhangi bir yorumda bulunmadı. "İyi ki geri döndün," dedi.

İşin doğrusu, asıl şok olan Dövmeli Adam'dı. Ragen, göğsüne ağır, altın bir iğneyle tutturulmuş olan, Muhafazacılar Loncası'nın anahtar muhafazası sembolünü takmaktaydı.

"Muhafazacılar Loncası'nın başı mı oldun?" diye sordu.

Ragen başıyla onayladı. "Cob ve ben sen gittikten sonra ortak olduk ve senin başlattığın muhafaza ticareti bizi Miln'deki en güçlü şirketlerden biri yaptı. Kanser onu zayıflatmadan önce loncabaşılığı üç yıl boyunca Cob üstlendi. Onun vârisi olarak da, bir sonraki loncabaşı ben oldum."

"Miln'de kimsenin pişman olmadığı bir karar," diye ekledi Elissa, sesindeki gurur ve sevgiyle kocasına bakarken.

Ragen omuz silkti. "Elimden geleni yapıyorum işte. Tabii..." diyerek Dövmeli Adam'a baktı. "Bu kişi sen olmalıydın. Hâlâ da olabilirsin. Cob'un vasiyeti, eğer geri dönecek olursan, işletmedeki hissesinin sana bırakılmasıydı."

"Dükkânın mı?" diye sordu Dövmeli Adam. Eski ustasının, bu kadar zaman sonra onu son dileklerine dahil etmesi karşısında şoke olmuştu.

"Dükkân, muhafaza takas işleri, depolar, camcı atölyeleri," dedi Ragen, "çırak kontratlarına varıncaya kadar her şey."

"Seni Miln'deki en zengin ve en güçlü adamlardan biri yapmaya yeter," dedi Elissa.

Dövmeli Adam'ın zihninde bir imge belirdi. Dük Euchor'un iç kalesinin koridorlarında yürüyor, ekselanslarına politika konusunda bakanlık yapıyor, düzinelerce, hatta yüzlerce Muhafazacı'yı emrinin altında tutuyordu. Güç kazanıyor... ittifaklar yapıyordu...

Raporlar okuyordu.

Sorumluluk dağıtıyordu.

Her ihtiyacını karşılayan Hizmetkârlar tarafından çevreleniyordu.

Şehir surları içinde tıkanıyordu...

Başını iki yana salladı. "Bunu istemiyorum. Hiçbirini. Arlen Bales öldü."

"Arlen!" diye haykırdı Elissa. "Orada capcanlı dururken, bunu nasıl söylersin?"

"Hayatıma bıraktığım yerden öylece devam edemem, Elissa," dedi, kapüşonunu ve eldivenlerini tekrar takarak. "Ben yolumu seçtim. Bir daha sur içinde asla yaşayamam. Şimdi bile, hava kesif geliyor, nefes almakta zorlanıyorum..."

Ragen bir elini onun omzuna koydu. "Ben de Ulaklık yaptım," diye hatırlattı. "Açık havanın tadını ve şehir surları ardında buna nasıl susandığını bilirim. Ama bu zaman içinde geçiyor."

Dövmeli Adam ona baktı ve gözleri karanlığa büründü. "Neden bunu isteyeyim?" diye çıkıştı. "Neden sen isteyesin? Neden anahtarlara sahipken kendini bir hapishaneye kilitleyesin?"

"Marya için," dedi Ragen. "Ve Arlen için."

"Arlen mı?" diye sordu Dövmeli Adam, kafası karışmıştı.

"Sen değil herhalde," diye hırladı Ragen, öfkesi yükselirken. "Beş yaşındaki oğlum, Arlen. Babası temiz havaya ne kadar ihtiyaç duyarsa duysun, babasının yanında olmasına çok daha fazla ihtiyacı var!"

Bu, Margrit'in tokadı kadar ağır bir darbeydi ve Dövmeli Adam bunu hak ettiğinin farkındaydı. Bir anlığına, Ragen ile sanki Ragen onun öz babasıymış gibi konuşmuştu. Sanki Tibbet Dereli Jeph Bales'miş gibi. Kendi karısı nüvelenirken bir kenarda öylece duran adammış gibi.

Ama Ragen korkağın teki değildi. Bunu binlerce kez kanıtlamıştı. Dövmeli Adam onun bizzat iblislerle yüzleştiğini ve bunu elindeki mızrak ve kalkandan başka bir şeye sahip olmadan yaptığını görmüştü. Ragen korktuğu için geceye sırtını dönmüş değildi. Bunu korkuyu fethetmek için yapmıştı.

"Üzgünüm," dedi Dövmeli Adam. "Haklısın. Bunları söylemek bana düşmezdi."

Ragen iç geçirdi. "Sorun değil evlat."

Dövmeli Adam, Ragen ile Elissa'nın misafir odasındaki duvarlara sıra sıra asılmış portrelere doğru yürüdü. Her yıl bir portre yaptırırlardı. İlk portrede sadece Ragen ve Elissa vardı ve çok genç görünüyorlardı. Bir sonraki portre birkaç yıl sonra yaptırılmıştı ve Dövmeli Adam yüzünün üzerinde muhafazalar olmayan kendi tasvirine baktı. Uzun zamandır görmediği bir şeydi bu. On iki yaşındaki Arlen Bales adındaki oğlan, Ragen ile Elissa'nın durduğu yerin önündeki bir sandalyede oturuyordu.

Portrelerde gittikçe büyüyen oğlan, en sonunda, Ragen ile Elissa'nın arasında ayakta dururken, henüz bebek olan Marya'yı elinde tutuyordu.

Bir sonraki yılın portresinde o yoktu ama çok geçmeden yeni bir Arlen ortaya çıkıyordu. Resme nazikçe dokundu. "Onun doğumunu görmek için yanınızda olmayı dilerdim. Şimdi de onun yanında olabilmeyi dilerdim."

"Olabilirsin," dedi Elissa ciddi bir sesle. "Biz bir aileyiz, Arlen. Hayatını bir Dilenci gibi geçirmek zorunda değilsin. Burada her zaman bir yuvan olacak."

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Bunu artık görebiliyorum. Daha önce asla göremediğim bir şekilde görüyorum. Ve bunun için özür dilerim. Benim size verdiklerimden, verebildiklerimden daha iyisini hak ediyorsunuz. Dükle görüştükten sonra Miln'den gideceğim."

"Ne?!" diye haykırdı Elissa. "Daha yeni geldin!"

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Yolumu seçtim ve sonuna kadar yürümem gerekli."

"Nereye gideceksin öyleyse?" diye sordu Elissa.

"İlk olarak Tibbet Deresi'ne," dedi. "Onlara savaş muhafazalarını vereceğim. Ondan sonra, eğer siz muhafazaları Miln ve köylerine dağıtabilirseniz, ben de aynı şeyi Angiers ve Laktonlular için yapacağım."

"Teker teker her köyün ayaklanıp dövüşmesini mi bekliyorsun?" diye sordu Elissa.

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Kimseden dövüşmesini istediğim yok. Ama eğer babamda muhafazalı oklar ve bir yay olsaydı, annem hâlâ hayatta olabilirdi. Annemin sahip olmadığı fırsatı herkese borçluyum. Muhafazalar her yere ulaşıp artık bir daha kaybedilemeyecek kadar yayıldığında, insanlar onlarla ne yapacaklarına kendileri karar verebilirler."

"Peki ya ondan sonra?" diye bastırdı Elissa. Kadının sesi, hâlâ onun temelli geri dönmesine dair umudunu belli ediyordu.

"Ondan sonra savaşacağım," dedi Dövmeli Adam. "Benim yanımda durmaya niyeti olanlara kapım açık olacak. Ve iblisleri öldüreceğiz. Ya bizler ölene kadar ya da Marya ile Arlen güneşin batışını korkusuzca izleyebilene kadar."

Vakit geç olmuştu ve Hizmetkârlar çoktan odalarına çekilmişlerdi. Ragen, Elissa ve Dövmeli Adam çalışma odasında oturuyorlardı. Brendi içiyorlardı. Hava, erkeklerin içmekte olduğu tatlı pipo tütünüyle kesifleşmişti.

"Yarın, dükün 'Dövmeli Adam' ile yapacağı görüşmeye çağrıldım," dedi Ragen. "Tabii şunu söylemeliyim ki, yüz yıl geçse bile, bahsettikleri kişinin sen olacağı aklıma gelmezdi."

Sinsice gülümsedi. "Muhafazacıları Hizmetkâr kılığına sokup, sen ekselanslarıyla konuşurken dövmelerini kopyalatmam talep edildi."

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Kapüşonumu kapalı tutarım."

"Neden?" diye sordu Ragen. "Eğer herkesin onlara sahip olması amacındaysan, neden onları saklayasın ki?"

"Çünkü Euchor onlara sahip olmak için her şeyi göze alacak," dedi Dövmeli Adam. "Ve ben de bunu kullanarak kendime avantaj sağlayabilirim. Onun dikkatini başka yere çekmek istiyorum. Muhafazaları benden satın aldığına inandırmam gerekli. Ama bu arada sizler onları düklükteki her Muhafazacıya sessizce dağıtıyor olacaksınız. Onları Euchor'un asla el koyup kendine saklayamayacağı kadar uzağa yaymalısınız."

Ragen homurdandı. "Akıllıca," dedi, "tabii Euchor onu kandırdığını öğrendiğinde mosmor olacak."

Dövmeli Adam omuz silkti. "O zamana kadar çoktan gitmiş olacağım. Eski dünyanın tüm bilgilerini kendi kütüphanesinde saklayıp kimseyle paylaşmadığına saysın."

Ragen başıyla onayladı. "En iyisi kabulde seni tanımıyormuş gibi davranayım öyleyse. Eğer kimliğin açığa çıkarsa, diğerleri kadar şoke olmuş davranırım."

"Bence bu akıllıca olur," diye katıldı Dövmeli Adam. "Sence orada başka kim olacak?"

"Olabildiği kadar az kişi," dedi Ragen. "Euchor aslında senin şafak vakti gelecek olmandan memnun. Böylece Rahipler ve Kraliyet ailesindekiler görüşmenin haberini alamadan işini bitirmiş olacak. Dük ve Jone'un dışında Ulaklar Loncası'ndan Loncabaşı Malcum, Euchor'un kızları ve Hizmetkâr kılığına girmiş Muhafazacılarım orada olacak. Bir de ben tabii."

"Euchor'un kızlarını anlat bana," dedi Dövmeli Adam.

"Hypatia, Aelia ve Lorain," dedi Ragen. "Babaları kadar kalın kafalı olmalarının yanı sıra bir o kadar da çirkinler. Hepsi de Ana. Oğullara sahipler. Eğer Euchor kendine bir oğul doğurtamazsa, Analar Konseyi bir sonraki dükü o veletlerin içinden seçecek."

"Yani eğer Euchor ölürse, bir çocuk dük olacak öyle mi?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Teknik olarak," dedi Ragen, "tabii oğlanın annesi, sıfatı dışında her yönden bir düşes olup, oğlu büyüyene kadar, hatta daha uzun bir süre yönetimi ele alacak. Hiçbirini küçümseme."

"Küçümsemem," dedi Dövmeli Adam.

"Dükün yeni bir teşrifatçısı da var," dedi Ragen.

Dövmeli Adam omuz silkti. "Ne fark eder ki? Bir öncekini de tanımazdım zaten."

"Fark eder," dedi Ragen, "çünkü yeni teşrifatçı Keerin."

Dövmeli Adam keskin bir şekilde kafasını kaldırdı. Genç Arlen'ı yolda, bilincini kaybetmiş bir şekilde ve Tek Kol'u kolsuz bıraktıktan sonra kaptığı iblis ateşi hastalığından ölmek üzereyken bulduklarında, Ragen'a Jonglör olarak Keerin eşlik ediyordu. Jonglör Keerin korkağın tekiydi ve iblisler muhafazaları sınarken yer yatağının içinde cenin gibi kıvrılıp, sızlanıp durmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ne var ki yıllar sonra, Dövmeli Adam, onu bir gösteri sırasında Tek Kol'u sakatlayanın kendisi olduğunu iddia ederken yakalamıştı. Bu iblis, şehrin içine girip Arlen'dan intikam alabilmek üzere her gece surlara yüklenirdi ve hatta bir keresinde bunu başarmıştı. Arlen herkesin içinde Keerin'e yalancı dedikten sonra, o ve Jaik, Keerin'in çırakları tarafından kötü bir şekilde dövülmüşlerdi.

"Seyahat etmeyi reddeden biri nasıl düke teşrifatçılık yapabilir ki?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Euchor iktidarını korumak için bilgi toplayıp istiflediği gibi insan da istifliyor," dedi Ragen. "Keerin'in Tek Kol hakkında söylediği o aptal şarkıdan sonra, Kraliyet mensupları bile onu arar oldular ve bu da Euchor'un dikkatini çekti. Çok geçmeden Keerin'e düklükte bir iş verildi, artık sadece dükün zevki için gösteri yapıyor."

"Öyleyse gerçekten teşrifatçılık ya da habercilik yaptığı yok," dedi Dövmeli Adam.

"Ah, yapıyor tabii," dedi Ragen. "Köylerin çoğu, korunma alanlarından çıkmadan ulaşılabilecek kadar yakın. Hatta Euchor o küçük sürüngen rahatını bozmasın diye köylere giden yolların üzerine güvenli duraklar bile inşa ettirdi."

Dükün kalesinin kapıları şafak vakti açıldı ve Dövmeli Adam'ı karşılamak üzere ağır adımlarla dışarı çıkan kişi, Keerin'den başkası değildi.

Keerin, Dövmeli Adam'ın hatırladığı gibiydi. Bir Milnli için uzun boylu olan adamın havuç rengi saçları ve parlak, yeşil gözleri vardı. Az da olsa şişmanlamıştı. Hiç şüphe yoktu ki yeni koruyucusu ona yaramıştı. İnce bıyığı hâlâ çenesindeki kıvırcık kıllarla birleşmeyi reddediyordu. Kaybolmakta olan gençliğini korumak içinse yüzündeki çizgileri pudrayla saklamaya çalıştığı belliydi.

Ne var ki, son gördüğünde Keerin yamalı bir Jonglör kıyafeti giyerken, şu an kraliyet teşrifatçılarına yaraşır bir görünüme sahipti. Cüppesi Euchor'un gri, beyaz ve yeşil renkleriyle bezeliydi, çok daha ağırbaşlı bir görünümü vardı. Gerçi takla atması istenirse diye hâlâ bol pantolon giyiyordu. Siyah pelerininin iç kısmı ipekle dokunmuştu.

"Sizinle tanışmak bir onur, efendim!" dedi Keerin, resmi bir edayla eğilerek. "Ekselansları sizi kabul etmeden önce birkaç önemli konsey mensubunun gelişine hazırlanmaktalar. Eğer kabul ederseniz, size bekleme salonuna kadar eşlik edeyim."

Dövmeli Adam onu saray boyunca takip etti. Orada en son yürüdüğünde, etrafta koşuşturan Hizmetkârlar ve Anaları gördüğünü hatırlayabiliyordu. Ama sabahın bu erken vaktinde, koridorlar birkaç Hizmetkâr dışında boştu. Onlar da neredeyse görünmez olmak konusunda eğitilmiş kişilerdi.

Cızırdamakta olan lambalar, hafifçe parlayıp sönerek yolu aydınlatmaktaydılar. Bu lambalar ne yağa ne de Otacı kimyasallarına ihtiyaç duyuyordu. Buna lektrik deniyordu ve Euchor'un

sadece kendine sakladığı bir başka kadim ilimdi. Sihre benziyordu ancak Dövmeli Adam, Dük'ün Kütüphanesi'nde geçirdiği zaman içinde onların sadece manyetik güçlerin kullanılmasıyla elde edildiğini öğrenmişti. Bir değirmeni çeviren rüzgâr ya da akan sudan farkı yoktu.

Keerin onu kadife kaplı eşyalarla dolu, ılık bir şöminenin yandığı bir odaya götürdü. Duvarlar kitaplıklarla kaplıydı ve maundan bir yazı masası da mevcuttu. Eğer yalnız olsaydı, beklemek için güzel bir oda sayılabilirdi.

Ne var ki Keerin onun yanından ayrılmak üzere herhangi bir harekette bulunmadı. Gümüş tabak ve bardakların bulunduğu tarafa giden Jonglör, baharatlı şaraptan iki kadeh doldurup birini Dövmeli Adam'a getirdi. "Ben de belli bir üne sahip iblis savaşçılarından biriyimdir. Belki de bunun hakkında yazdığım şarkıyı duymuşluğunuz vardır. İsmi, 'Tek Kol'."

Genç Arlen olsa bu söze karşılık öfkeden kudururdu. Keerin'in, oğlanın başardıklarını kendisi yapmış gibi anlatmasına dayanamazdı. Ne var ki, Dövmeli Adam böylesi şeyleri çoktan aşmıştı. "Duymuşluğum var," dedi, uzun boylu Jonglör'ün omzuna vurarak. "Böylesine cesaretli kişilerle tanışmak bir onur. Bu gece benimle gelirseniz, güneşi gösterebileceğimiz bir grup kaya iblisi bulabiliriz, ne dersiniz?!"

Keerin bu teklif karşısında bembeyaz kesti. Teni hastalıklı bir görünüm aldı. Dövmeli Adam ise kapüşonu altında gülümsedi. Belki de böylesi şeyleri çoktan aşmamıştı.

"Ben... şey... teklifiniz için teşekkür ederim," diye kekeledi Keerin. "Tabii, bundan onur duyarım ancak düke karşı görevlerim buna izin vermez."

"Anlıyorum," dedi Dövmeli Adam. "O şarkıdaki genç oğlanın hayatını kurtarırken başka görevleriniz olmaması iyi olmuş. İsmi neydi bu arada?"

"Arlen Banes," dedi Keerin, yalandan bir gülümsemeyle tekrar kendini toparlayarak. Biraz daha yaklaşıp elini Dövmeli Adam'ın omzuna koydu ve sesini alçaltarak konuştu.

"Hazır iki iblis savaşçısı bir araya gelmişken," dedi, "kahramanlıklarınızı şarkılarımda ölümsüzleştirmekten onur duyaca-

ğımı belirtmeliyim. Eğer ekselansları ile olan işiniz bittiğinde kısa bir mülakatta bulunabilirsek..."

Dövmeli Adam dönüp adamla yüzleşti. Başını hafifçe kaldırıp lektrik lambasının ışığının, kapüşonun altına süzülmesine izin verdi. Keerin buna karşılık nefesini tutup elini çekerek keskin bir dönüşle geriledi.

"Ben iblisleri şan için öldürmem, Jonglör," diye hırladı Dövmeli Adam, zavallı teşrifatçıya doğru ilerleyerek. Keerin, bir kitaplığa çarpana kadar gerilemek zorunda kaldı. "İblisleri öldürüyorum," derken iyice sokulan Dövmeli Adam sözlerini, "çünkü ölmeyi hak ediyorlar," diye tamamladı.

Eli titreyen Keerin'in şarabı döküldü. Dövmeli Adam bir adım gerileyerek gülümsedi. "Belki de bunun hakkında bir şarkı yazabilirsin," diye önerdi.

Keerin yine de odadan çıkmadı ama bir daha da konuşmadı. Dövmeli Adam buna minnettardı.

Euchor'un büyük salonu, Dövmeli Adam'ın hatırladığından daha küçüktü ancak yine de etkileyiciydi. İnanılmaz yükseklikte olan tavanı destekleyen sütunlar devasaydı. Tavan mavi bir gökyüzünü andıracak şekilde boyanmıştı ve tam orta kısmında sarı-beyaz bir güneş duruyordu. Zemin mozaiklerle kaplıydı ve duvarlarda dokumalar duruyordu. Dük orada birçok balo ve etkinlik düzenlediğinden, büyük bir kalabalığı içine alabilecek büyüklükte bir salondu. Dük her şeyi, salonun sonunda duran yüksek tahtından seyrederdi.

Dövmeli Adam yaklaşırken, Dük Euchor tahtta bekliyordu. Onun arkasında üç çirkin durmaktaydı. Bu kadınların yüzleri dükün yüzüne benziyordu ve mücevherlerle kaplı pahalı elbiseleri, adamın kızları olduklarını belli etmekteydi. Ana Jone ise tahta çıkan basamakların dibinde, elinde yazma tahtası ve kalemiyle duruyordu. Onun karşı tarafında Loncabaşları Ragen ile Malcum vardı. İkisi de emekliye ayrılmış Ulaklardı ve birbirlerinin yanında rahat tavırları vardı. Bir ara Malcum'a bir şeyler fısıldayan Ragen, adamın kıs kıs gülmesine ve bu da Jone'dan öfkeli bir bakış gelmesine neden oldu.

Jone'un yanında Kraliyet Kütüphanecisi ve Mery'nin babası olan Rahip Ronnell duruyordu.

Dövmeli Adam kendine lanet okudu. Ronnell'ı orada bulacağını akıl etmesi gerekirdi. Eğer Mery babasına onun gerçek kimliğini anlatmış ise...

Ne var ki, Ronnell ona ilgiyle bakmasına rağmen, gözlerinde tanıdığına dair bir belirti yoktu. Dövmeli Adam'ın sırrı güvendeydi. En azından şimdilik.

Arkalarından kapıyı kapatan iki muhafız, içeride kalarak mızraklarını çapraz şekilde konumlandırdılar. Ellerinde yazı tahtaları olan "Hizmetkârlar" ise sütunların uzak köşesine ilerleyerek, Dövmeli Adam'ı çaktırmadan izlemeye koyuldular.

Yakından bakıldığında, Euchor, Dövmeli Adam'ın hatırladığından çok daha şişman ve yaşlı bir adam dönüşmüştü. Şişkin parmaklarında hâlâ mücevher takılar vardı ve altın zincirleri bir servet değerindeydi ama altın tacının altında eskisinden daha az saç vardı. Bir zamanlar etkileyici bir görüntüsü olan adam, şimdi tahtından yardım almadan kalkamayacak gibi görünüyordu.

"Dağların Işığı, Miln'in Efendisi, Dük Euchor," diye haykırdı Keerin, "sizlere Orman Hisar'ın Koruyucusu ve Angiers'ın Efendisi Dük Rhinebeck adına teşrif eden Dövmeli Adam'ı takdim ederim."

Bir dükle görüşürken her zaman olduğu gibi, Dövmeli Adam'ın zihninde Ragen'ın sesi yankılandı bir kez daha. *Tüccarlar ve Asiller eğer onlara izin verirsen seni ezip geçerler. Onlarla karşılıklı konuşurken, bir kral gibi davranmalı ve kimin kendi hayatını riske attığını onlara unutturmamalısın.*

Bunu aklından çıkartmadan, omuzlarını dikleştirip ileri doğru ağır adımlarla yürüdü. "Selamlar majesteleri," diye seslendi, kendisine hitap edilmesini beklemeden. Zarif bir reverans yaparken, cüppesi bir kırbaç gibi dalgalandı. Korkusuzluğu karşısında bazıları mırıldandılar ancak Euchor bunu fark etmemiş gibi davrandı.

"Miln'e hoş geldin," dedi dük. "Senin hakkında çok şey duyduk. İtiraf etmeliyim ki, senin bir efsaneden ibaret olduğunu düşünenlerden biriydim. Lütfen, çok merak ediyorum da..." derken kapüşonunu çıkarmasını işaret etti.

Dövmeli Adam başıyla onaylayıp kapüşonu indirdi. Odadaki herkes nefesini tutmuştu. Ragen bile nutku tutulmuş gibi davrandı.

Dövmeli Adam bekleyerek herkesin iyice bakmasına izin verdi. "Etkileyici," dedi Euchor. "Anlatılan hikâyeler aslının yanından bile geçmiyor." O konuşurken Ragen'ın Muhafazacıları işe koyuldu. Kalemlerini mürekkebe batırıp gördükleri her sembolü kopyalamaya çalışırken, sanki hiçbir şey yapmıyorlarmış gibi bir tavır takınmışlardı.

Bu kez, Dövmeli Adam'ın zihninde Cob'un sesi yankılandı. *Miln Kalesi, Tibbet Deresi değildir evlat. Burada, her şeyin değeri parayla ölçülür.* Dövmeli Adam, Muhafazacıların fazla bir şey kopyalayabileceklerini düşünmüyordu. Sembollerin çoğu fazla küçük ve birbirlerine yakınlardı. Ne var ki yine de kapüşonunu sıradan bir tavırla tekrar kapattı ve bu sırada gözlerini dükten ayırmadı. Mesaj açıktı. Sırları bedavaya gelmeyecekti.

Euchor Muhafazacılara bakıp, hareketlerinin kurnazlıktan yoksun olmasına kaşlarını çattı.

"Angiers Dükü Rhinebeck'ten bir mesaj getiriyorum," dedi Dövmeli Adam mühürlü emanetini çıkararak.

Dük onu duymazlıktan geldi. "Kimsin sen?" diye sordu dobra bir tavırla. "Nerelisin?"

"Ben Dövmeli Adam'ım. Ve Thesalıyım."

"O isim Miln'de ağza alınmaz," diye uyardı dük.

"Yine de, gerçek bu," diye cevapladı Dövmeli Adam.

Gözleri bu arsızlık karşısında büyüyen Euchor, arkasına yaslanıp düşünmeye başladı. Dük, Dövmeli Adam'ın seyahatlerinde tanıdığı diğer düklere benzemiyordu. Lakton ve Rizon'da, dükler, şehir konseyinin iradesine sözcülük yapan birer figür olmaktan öteye gitmezdi. Angiers'ta Rhinebeck şehrin yönetimini elinde tutuyordu, ancak görünüşe bakılırsa, erkek kardeşleri ve Janson, en az onun kadar söz sahibiydi. Ne var ki Miln'de, tüm kararlar Euchor'undu. Danışmanlarının, o sıfatın dışına çıkmasına izin vermediği belliydi. Bu kadar uzun süredir iktidarı elinde bulundurması, açıkgözlülüğünün kanıtıydı.

"Gerçekten de nüvelikleri çıplak ellerinle öldürebiliyor musun?" diye sordu dük.

Dövmeli Adam tekrar gülümsedi. "Jonglör'ünüze de söylediğim gibi ekselansları, karanlık bastıktan sonra benimle surlarınızın dışına çıkın ve size bunu bizzat göstereyim."

Euchor güldü ancak bu zorlama bir kahkahaydı. Zira yüzündeki renk çekilmişti. "Belki bir başka zaman."

Dövmeli Adam başıyla onayladı.

Euchor ona uzun bir süre bakıp sanki bir karara varmaya çalışıyormuş gibi göründü. "Peki," dedi sonunda. "O musun, değil misin?"

"Ekselansları?" dedi Dövmeli Adam.

"Kurtarıcı," diye açıklık getirdi dük.

"Kesinlikle değil," diye dudak büktü Rahip Ronnell. Ama dük keskin bir yüz ifadesi takındığında hemen sustu.

"O musun?" diye sordu yeniden dük.

"Hayır," diye cevapladı Dövmeli Adam. "Kurtarıcı bir efsaneden fazlası değildir." Ronnell buna karşı sesini yükseltecek gibi göründü, ancak düke bir bakış attı ve suskunluğunu korudu. "Sadece bir zamanlar kaybedilmiş muhafazaları bulmuş birisiyim hepsi bu."

"Savaş muhafazaları," dedi Malcum, gözlerinde ışıklar yanarken. Ragen dışında, odada nüveliklerle yüzleşmiş olan tek kişi oydu. Ulaklar Loncası, adamlarını muhafazalı mızraklar ve oklarla donatmak için her şeyi ödemeyi göze alırdı.

"Peki, bu muhafazalara nasıl rastladın?" diye bastırdı Euchor.

"Şehirler arasındaki harabelerde bulunabilecek çok şey vardır," diye cevapladı Dövmeli Adam.

"Nerede?" diye sordu Malcum. Dövmeli Adam gülümsemekle yetinerek bekledi.

"Yeter," dedi Euchor. "Muhafazalar için ne kadar istiyorsun?"

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Onları parayla satmayacağım."

Euchor kaşlarını çattı. "Muhafızlarım senin fikrini aksi yönde değiştirebilirler," diye uyardı kapıdaki iki adama başıyla işaret ederek.

Dövmeli Adam gülümsedi. "O durumda kendinizi iki muhafızdan yoksun bulursunuz."

"Belki," diye yüksek sesle düşündü dük, "ama bende yeterince adam var. Belki de seni yere mıhlatıp, Muhafazacılarıma cildindekileri kopyalatabilirim."

"Üzerimdeki işaretlerin hiçbiri, sizin bir mızrağı ya da herhangi başka bir silahı muhafazalandırmanıza yaramayacaktır," diye yalan söyledi Dövmeli Adam. "Ama buradaki muhafazalar o işi görür," diyerek parmaklarıyla kapüşonlu başına vurdu. "Ve Miln'de, onları benden zorla almanıza yetecek kadar muhafız yok."

"Ben olsam bundan bu kadar emin olmazdım," diye uyardı Euchor. "Ama zihninde bir bedel olduğunu görebiliyorum, o yüzden söyle de şu işi bitirelim."

"Her işin bir sırası var," dedi Dövmeli Adam, Rhinebeck'in çantasını Jone'a vererek. "Dük Rhinebeck, Rizon'u ele geçirmiş olan Krasialı istilasına karşı ittifak talep ediyor."

"Rhinebeck tabii ki müttefik olmak isteyecek," diye alayla güldü Euchor. "Tahta duvarların ardında, çöl sıçanlarının almak isteyeceği yeşil diyarlarda oturuyor. Ama ben neden kendi askerimi yollayayım ki?"

"Pakt'ı yürürlüğe sokuyor," dedi Dövmeli Adam.

Euchor, Jone'un mektubu ona getirmesini bekledi ve kâğıdı kaptığı gibi çabucak okudu. Kaşlarını çatıp mektubu elinde un ufak etti.

"Rhinebeck Pakt'ı çoktan bozdu," diye hırladı. "Nehirköprü'yü nehrin kendine ait olan kısmında yeniden inşa etti. Son on beş yılın köprü ücretlerini geri ödesin, belki ondan sonra onun şehrini düşünmeye başlayabilirim."

"Ekselansları," dedi Dövmeli Adam, tahtın üzerine çullanıp bu adamı boğazlama içgüdüsüne gem vurarak. "Nehirköprü meselesi bir başka gün çözülebilir. Bu, ikinizin de halkına karşı büyük bir tehdit ve önemsiz anlaşmazlıklarınızın ötesinde."

"Önemsiz mi?!" diye çıkıştı dük. Ragen başını iki yana sallarken, Dövmeli Adam seçtiği kelimeden çoktan pişman olmuştu. Düklerle olan işlerini halletmekte, akıl hocası kadar iyi değildi.

"Krasialılar sizi vergiye bağlamak için gelmiyorlar, majesteleri," diye bastırdı. "Hiç şüpheniz olmasın ki, geldiklerinde

öldürecek, tecavüz edecek ve bunu, tüm kuzey diyarını ordularına katana kadar sürdüreceklerdir."

"Çöl sıçanlarından korkmam ben," dedi Euchor. "Bırak gelsinler. Gelsinler de dağlarıma çarpıp paramparça olsunlar! Bu donmuş toprakları kuşattıklarında, onların kum muhafazaları, kar iblislerine ne kadar dayanıyormuş görelim."

"Peki köyleriniz ne olacak?" dedi Dövmeli Adam. "Onları da mı feda edeceksiniz?"

"Düklüğümü yardım olmadan savunabilirim," dedi Euchor. "Kütüphanemde savaş bilimlerini anlatan, vahşileri çok az kayıpla paramparça etmeme yarayacak silahlar ve aletler için planlar var."

"Bir dakikanızı alabilir miyim, majesteleri?" dedi Rahip Ronnell, tüm gözleri üzerine çekerek. Saygıyla boynunu eğen adam, Euchor başıyla onayladığında ok gibi fırlayıp tahta çıktı ve eğilip fısıldamaya başladı.

Dövmeli Adam'ın keskin kulakları, fısıldanan her kelimeyi yakaladı.

"Majesteleri, böyle sırları dünyaya geri getirmenin bilgece olduğundan emin misiniz?" diye sordu Rahip. "Veba'yı insanların birbirlerine açtıkları savaşlar başımıza sarmıştır."

"Krasialıların vebasını tercih mi edersin?" diye tısladı Euchor. "Eğer Evejah'a mensup olanlar buraya gelirse, Yaratıcı'nın Rahipleri'ne ne olacağını biliyor musun?"

Ronnell duraksadı. "İyi bir noktaya değindiniz, majesteleri." Adam eğilerek uzaklaştı.

"Diyelim ki Bölen Nehir'i elinizde tuttunuz," dedi Dövmeli Adam. "Peki Miln, güneyden gelecek buğday, balık ve kereste olmadan ne kadar dayanabilir? Kraliyet Bahçeleri sizin kalenize yetebilir ama şehrin geri kalanı açlıktan kıvranmaya başladığında, sizi kendi surlarınızdan kovacaklardır."

Euchor hırladı ama hemen cevap vermedi. "Hayır," dedi sonunda. "Milnli askerleri, sırf Rhinebeck'in gönlü olsun diye güneye, herhangi bir karşılık olmadan göndermeyeceğim."

Dövmeli Adam, dükün dar görüşlülüğü karşısında içinden ateş püskürüyordu ama bu beklenmeyen bir şey değildi. Sıra pazarlığa gelmişti.

"Dük Rhinebeck, bazı imtiyazlar için bana yetki verdi," dedi Dövmeli Adam. "Halkını Nehirköprü'nün kendi yarısından çıkarmayacak, ancak on yıllık bir süre için köprü ücretinin yarısını yardımınız karşılığında vermeye hazır."

"On yıl için sadece yarısı mı?" diye dudak büktü Euchor. "Bu, askerlerin günlük yiyecek masrafına zar zor yeter."

"Pazarlık payı mevcuttur, majesteleri," dedi Dövmeli Adam.

Euchor başını iki yana salladı. "Yeterli değil. Hiç yeterli değil. Eğer Rhinebeck benim yardımımı istiyorsa, hem bunu hem de daha fazlasını istiyorum."

Dövmeli Adam başını hafifçe yana yatırdı. "Peki o nedir, majesteleri?"

"Rhinebeck hâlâ erkek bir vârise sahip olmayı başaramadı, değil mi?" dedi Euchor. Ana Jone nefesini tutarken, odadaki diğer erkekler rahatsızca kıpırdandılar.

"Tıpkı zatıaliniz gibi," dedi Dövmeli Adam. Euchor bu keskin lafı eliyle geçiştirdi.

"Benim torunlarım var," dedi. "Soyumun geleceği tehlikede değil."

"Özür dilerim, ancak bunun müttefiklik konusuyla bağlantısı nedir?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Eğer Rhinebeck müttefiklik istiyorsa, kızlarımdan biriyle evlenecek," dedi Euchor, tahtının ardındaki çirkin kadınlara kafasını çevirerek. "Köprü ücretleri de, onun evlilik armağanı olacak."

"Kızlarınızın hepsi Ana değiller mi?" diye sordu Dövmeli Adam kafası karışarak.

"Aynen öyle," dedi Euchor. "Oğullar dünyaya getirmiş, doğurganlıkları kanıtlı ve hâlâ gençlik çiçekleri solmamış kadınlar."

Dövmeli Adam kadınlara tekrar baktı. Herhangi bir çiçeği andırdıkları yoktu, ama bu konuda yorum yapmadı. "Demek istediğim, majesteleri, her biri evli değil mi?"

Euchor omuz silkti. "Ufak tefek soylularla evliler. Elimi salladığım anda evlilik yeminlerini bozarım ve içlerinden her biri de, Rhinebeck'in yanındaki tahta geçip ona oğul vermekten

gurur duyacaklardır. İçlerinden dilediğini seçmesine bile izin vereceğim."

Rhinebeck bunu yapacağına ölmeyi tercih eder, diye düşündü Dövmeli Adam. *İttifak olmayacak.*

"Bana bu tür konularda pazarlık yapma yetkisi verilmedi," dedi.

"Tabii ki verilmemiştir," dedi Euchor. "Teklifimi bugün yazılı haline getireceğim ve teşrifatçımı Rhinebeck'in sarayına gönderip, mektubu bizzat takdim etmesini sağlayacağım."

"Majesteleri," diye ciyakladı Keerin, bir kez daha hastalıklı bir ten rengine bürünerek. "Eminim bana burada ihtiyacınız..."

"Ya Angiers'a gidersin ya da seni kulemin tepesinden attırırım," diye hırladı Euchor.

Keerin saygıyla eğildi ve Jonglör maskesini takınmaya çalıştı ancak duyduğu endişe yine de belliydi. "Eğer buradaki görevlerimden azlediliyorsam, gitmek benim için büyük bir onur olur şüphesiz."

Euchor homurdandıktan sonra gözlerini Dövmeli Adam'a tekrar çevirdi. "Bana hâlâ savaş muhafazaların için bir fiyat vermedin."

Dövmeli Adam gülümseyerek çantasına uzandı ve elle dikilmiş sayfalardan oluşan, deri ciltli bir karakitap çıkardı. "Bunlar için mi?"

"Yanında olmadıklarını söylediğini sanmıştım," dedi Euchor.

Dövmeli Adam omuz silkti. "Yalan söyledim."

"Onlar için ne istiyorsun?" diye sordu dük bir kez daha.

"Nehirköprü'ye, teşrifatçınızın yanında gönderilecek Muhafazacılar ve malzemeler," dedi Dövmeli Adam. "Bunun yanında da, Bölen Nehir'den geçmek isteyen hiçbir mülteciden ücret alınmayacağına, kış boyunca onlara yiyecek, barınma ve korunma sağlanacağına dair garantinizi verdiğiniz resmi bir hüküm."

"Tüm bunlar, sadece bir muhafaza kitabı karşılığında öyle mi?" diye çıkıştı Euchor. "Saçmalık!"

Dövmeli Adam omuz silkti. "Eğer Rhinebeck'e sattıklarımı almak istiyorsanız, onunla zaman kaybetmeden anlaşmaya var-

sanız iyi olur. Krasialılar onun şehrini yakıp yerle bir etmeden önce."

"Muhafazacılar Loncası masraflar için şüphesiz yardımcı olacaktır majesteleri," dedi Ragen, kendi sırası gelmiş gibi.

"Ulaklar Loncası da," diye ekledi Malcum çabucak.

Euchor gözlerini kısarak bu iki adama doğru bakınca, Dövmeli Adam kazandığını anladı. Euchor biliyordu ki, eğer bunu reddedecek olursa, loncabaşları muhafazaları kendileri için satın alacaklar ve o da, İlk İblis Savaşı'ndan bu yana sihirde kaydedilen en büyük ilerlemeyi kontrolü altına almaktan mahrum kalacaktı.

"Loncalarımdan böyle bir şeyi asla talep etmem," dedi dük. "Masrafları düklük karşılayacak." Dövmeli Adam'a doğru başını salladı. "Zaten Miln'in yapacağı en doğal şey, katliamdan kaçarak bu kadar kuzeye gelmiş insanları kabul etmektir. Tabii, sadakat yemini etmeleri durumunda."

Dövmeli Adam kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. Euchor'dan gelen bir işaretle Rahip Ronnell alelacele öne çıktı ve kitabı Dövmeli Adam'dan aldı. Malcum ise kitaba aç bir ifadeyle bakmaktaydı.

"Angiers'a geri dönerken karavanımın sağlayacağı korumayı kabul eder misin?" diye sordu dük, Dövmeli Adam'ın şehirden en kısa zamanda gitmesi konusundaki hevesini saklamaya çalışarak.

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim, majesteleri, ancak ben sadece kendi korumama sığınırım." Saygıyla eğildi ve azledilmeyi beklemeden dönerek salondan ağır adımlarla çıktı.

Euchor'un onu takip etmeleri için gönderdiği adamlara izini kaybettirmesi kolay oldu. Şehrin sabah hareketliliği başlamıştı ve Dövmeli Adam Dük'ün Kütüphanesi'ne doğru ilerlerken sokaklar kalabalıktı. Thesa'daki en büyük yapının mermer basamaklarını çıkarken, Dövmeli Adam sıradan bir Rahip gibi görünüyordu.

Her zamanki gibi, Dük'ün Kütüphanesi, Dövmeli Adam'ın içini hem sevinç hem de hüzünle doldurdu. Euchor ve ataları, Dönüş sırasında kütüphaneleri yakan ateş iblislerinin gazabından kurtulmuş, eski dünyaya ait neredeyse tüm kitapların kopyalarını bu yapının içinde toplamışlardı. Bilim, tıp, sihir, tarih, her şey... Miln dükleri tüm bu bilgiyi toplayıp kilit altında tutmuş, onların sağlayabileceği yararlardan insanlığı mahrum bırakmışlardı.

Kalfa Muhafazacı olduğu günlerde Dövmeli Adam, Kütüphane'deki kitaplıkları ve eşyaların her birini muhafazalamış, arşivlere girebilecek kişilerin listesine kalıcı olarak adını yazdırma hakkını elde etmişti. Tabii kimseye gerçek kimliğini açık etme gibi bir niyeti yoktu ama amacı bu kez kitaplıklarda değildi. Binadan içeri girdiğinde gözlerden uzak kalarak bir yan geçişe yöneldi.

Rahip Ronnell savaş muhafazalarıyla dolu karakitabı ellerinde sıkıca tutarak odasına geri döndüğünde, Dövmeli Adam onu adamın kendi odasında beklemekteydi. Rahip Ronnell ilk başta onu fark etmeyerek, kapıyı arkasından çabucak kilitlemek üzere hareketlendi. Derin bir nefes verdikten sonra da kitabı havaya kaldırıp kapağına baktı.

"Euchor'un, kitabı onu daha çabucak çözebilecek olan Muhafazacılar Loncası'nın başına değil de, sana vermesi garip," dedi Dövmeli Adam.

Ronnell bu sese tepki olarak ciyakladı ve geriye tökezledi. Önünde duran kişiyi tanıdığındaysa gözleri daha da büyüdü. Eli, havaya çabucak bir muhafaza çizdi.

Dövmeli Adam'ın herhangi bir saldırı peşinde olmadığı belli olduğunda, sırtını dikleştirip kendini toparladı. "Bu kitabın sırlarını çözmek konusunda yeterince vasıflıyım. Muhafazacılık da bir rahip yardımcısının uzmanlaştığı konulardan biridir. Dünya bu kitabın içindekilere hazır olmayabilir. Majesteleri, ilk olarak kitabı inceleyip değerlendirmemi emrettiler."

"Senin işin bu mu Rahip? İnsanlığın neye hazır olup olmadığına karar vermek mi? Sen ya da Euchor insanların nüvelikle-re karşı koyabilme isteği üzerinde söz sahibi olma hakkına sahip misiniz?"

Ronnell alaycı bir ses çıkardı. "Sanki muhafazaları satmamış da, bedavaya vermiş biri gibi konuşuyorsunuz efendim."

Dövmeli Adam, Ronnell'ın masasına yürüdü. Masanın yüzeyi oldukça temiz ve düzenliydi. Bir lamba, cilalı maundan yazı seti ve Rahip'in kişisel Kutsal Kitap'ının bir kopyasını taşımakta olan pirinçten yapılma bir rahle vardı. Kutsal Kitap'ı sıradan bir şeymiş gibi kaldırdığında, keskin kulakları, Rahip'ten çıkan itiraz dolu nefes tutma sesini yakaladı. Ne var ki adam herhangi bir şey söylemedi.

Deri kaplı kitap yıpranmış, mürekkebi silikleşmişti. Süs amacıyla oraya konmadığı, çoğu kez başvurulan bir araç olduğu, içerdiği gizemlerin üzerinde sık sık düşünüldüğü belliydi. Ronnell, Arlen'a, Kütüphane'de geçirdiği zaman içerisinde bizzat o kopyayı okuma emri vermişti, ancak genç delikanlı, Ronell'ın kitaba olan inancını paylaşmıyordu, zira kitabın içerdiği yazılar onun kabul edemeyeceği iki ana temele dayanıyordu. Bunlar, her şeye gücü yeten, sonsuz kudrette bir Yaratıcı olduğu ve nüvelliklerin onun planının bir parçası olup, insanlığın başına, günahlarının cezası olarak musallat edildiğiydi.

Dövmeli Adam'ın zihninde kitap, dünyadaki her şeyden fazla olarak, insanlığın şu andaki berbat durumunun sorumlusuydu. Güçlü olmaları gerektiği halde zayıf ve her zaman korku içinde olan, asla umut taşımayan insanlığın sorumlusu. Ne var ki tüm bunlara rağmen, Kutsal Kitap'ın verdiği duyguların çoğunluğu insanların kardeşliği ve birbirlerine destek olmaları gerektiğiyle de ilgiliydi ve bu, Dövmeli Adam'ın derinden inandığı iki fikirdi.

Kitabı şöyle bir karıştırdı ve belli bir pasaj bularak okumaya başladı:

"Yaradılışta hiçbir adam yoktur ki erkek kardeşin olmasın
Hiçbir kadın yoktur ki kız kardeşin, hiçbir çocuk yoktur ki senin olmasın
Hem dürüst hem günahkârdır, zira Veba'yı çeken
Ve tümü bağlanmalıdır birbirine, geceye dayanmak uğruna."

Dövmeli Adam kitabı öyle sertçe kapattı ki, kütüphaneci ol-

duğu yerde zıpladı. "Muhafazalar için ne fiyat istedim, Rahip? Euchor'un kapısına gelen çaresizlere yardım etmesi mi fiyat? Bundan benim kârım ne?"

"Rhinebeck ile işbirliği yapıyor olabilirsin," diye akıl yürüttü Ronnell. "Bölen'in güneyinde sorun olmaya başlamış Dilencilerden onu kurtarmak için para alıyor olabilirsin."

"Ağzından çıkanı duyuyor musun, Rahip!" dedi Dövmeli Adam. "Kendi Kutsal Kitap'ının emrettiklerini yapmamak için bahaneler üretiyorsun!"

"Neden geldin?" diye sordu Ronnell. "Eğer arzu etseydin, muhafazaları Miln'deki herkese verebilirdin."

"Çoktan verdim," dedi Dövmeli Adam. "Ne sen ne de Euchor onları zapt edebilirsiniz artık."

Ronnell'ın gözleri büyüdü. "Neden bunları bana söylüyorsun? Keerin yarına kadar yola çıkmıyor. Hâlâ dükün mültecilere güvenlik sağlaması sözünden dönmesini sağlayabilirim."

"Ama yapmayacaksın," dedi Dövmeli Adam, Kutsal Kitap'ı rahlesine geri koyarken.

Ronnell kaşlarını çattı. "Benden istediğin nedir?"

"Euchor'un bahsettiği savaş aletleri hakkında daha fazla şey öğrenmek," dedi Dövmeli Adam.

Ronnell derin bir nefes çekti. "Peki ya bunu reddedersem?"

Dövmeli Adam omuz silkti. "O durumda kitaplıklara gidip onları kendim bulurum."

"Arşivler, dükün mührüne sahip olmayanlara açık değildir," dedi Ronnell.

Dövmeli Adam kapüşonunu indirdi. "Bana bile mi?"

Ronnell, onun dövmeli tenine hayretle baktı. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştuğunda, Kutsal Kitap'dan bir başka pasaj okudu. *"Çünkü çıplak eti işaretli olacak..."*

"Ve iblisler bu manzaraya dayanamayıp dehşetle ondan kaçışacak." diye bitirdi Dövmeli Adam. "O pasajı, kitaplıklarını muhafazaladığım yıl bana zorla ezberletmiştin."

Ronnell ona uzun bir süre bakakaldı ve muhafazalar ile yılları onun yüzünden ayırmaya çalıştı. Birdenbire gözlerinde tanıdığını belli eden bir ışık belirdi. "Arlen?" diyerek nefesini tuttu.

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Bana o kitaplıklara haya-

tım boyunca erişebileceğim sözünü vermiştin," diye hatırlattı kütüphaneciye.

"Tabii tabii," diye başladı Ronnell, ama birden aklı başka bir yere gitti. Sanki zihnini temizlemek ister gibi başını iki yana salladı. "Bunu nasıl göremedim?" diye mırıldandı kendine.

"Neyi göremedin?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Seni," diyen Ronnell dizleri üzerine çöktü. "Kurtarıcı sensin, Veba'yı sonlandırmak için gönderildin!"

Dövmeli Adam kaşlarını çattı. "Öyle bir şey söylemedim. Beni çocukluğumdan beri tanıyorsun! Başına buyruk ve fevriydim. Kutsal Ev'e adımımı dahi atmadım. Kızınla flört ettim ve sözümüzü bozarak onu terk ettim." Rahip'e daha da yaklaştı. "Ve insanlığın 'Veba'yı hak ettiğine inanacağıma iblis tezeği yiyeceğimi biliyorsun."

"Tabii ki öyle," diye katıldı Ronnell. "Kurtarıcı, tam tersine inanmalıdır."

"Ben şu lanet Kurtarıcı falan değilim!" diye çıkıştı Dövmeli Adam, ancak bu kez kütüphaneci irkilmedi. Gözleri hayretle doluydu.

"Öylesin," dedi Ronnell. "Senin mucizelerini açıklamanın tek yolu bu."

"Mucizeler mi?" diye sordu Dövmeli Adam inanamayarak. "Tıkaçotunu fazla mı kaçırdın, Rahip? Ne mucizesi?"

"Keerin seni yolda buldukları gün hakkında istediği kadar şarkı söylesin, ben hikâyenin aslını ilk önce Usta Cob'dan dinledim," dedi Ronnell. "O kaya iblisinin kolunu sen kopardın ve yaratık surları aştığında, onu Muhafazacıların tuzağına çeken sendin."

Dövmeli Adam omuz silkti. "Ne olmuş? En temel muhafazacı becerisine sahip olan kişi de bunu yapabilirdi."

"Böyle bir şeyi daha önce yapan kimseyi hatırlamıyorum," dedi Ronnell. "Ve sen iblisi sakat bıraktığında sadece on bir yaşındaydın. Çıplak gecede tek başınaydın."

"Ragen beni bulmasaydı yaralarımdan ölürdüm," dedi Dövmeli Adam.

"Ulak gelmeden önce birkaç gece hayatta kaldın," dedi Ron-

nell. "Yaratıcı, senin sınavın bittikten sonra onu göndermiş olmalı."

"Ne sınavı?" diye sordu Dövmeli Adam, ama Ronnell onu duymazlıktan geldi.

"Yolda bulunan bir Dilenci oğlandın," diye devam etti kütüphaneci, "ama Miln'e yeni muhafazacılık yöntemleri getirdin ve zanaatı daha çıraklığın bitmeden tekrar canlandırdın!" Adam, sanki adını andığı her eylemi yeni bir ışıkta görüyor, sanki büyük bir bulmacanın parçalarını yerine oturtuyor gibiydi.

"Kutsal Kütüphane'yi muhafazaladın," dedi huşu içinde, etrafı göstererek. "Sıradan bir çırak, küçük bir oğlandın ve ben sana dünyadaki en önemli binanın muhafazalandırılma işini verdim."

"Sadece eşyaları," dedi Dövmeli Adam.

Ronnell sanki bir başka parçayı yerine oturtur gibi başını salladı. "Yaratıcı seni burada, Kütüphane'de istedi. Onun sırları, senin için buraya toplanmıştı!"

"Bu saçmalık," dedi Dövmeli Adam.

Ronnell ayağa kalktı. "Lütfen kapüşonunu kapat," dedi, kapıya giderek.

Dövmeli Adam bir anlığına ona baktı, sonra söyleneni yaptı. Ronnell onu kendi odasından çıkarıp ana arşive götürdü. Kitaplıklardan oluşan labirenti, sanki tenceresi kaynayan birinin kendi evinde hareket edeceği gibi hızla geçti.

Dövmeli Adam da onu aynı hızda takip ediyordu. Her masayı, her rafı ve her sandalyeyi muhafazaladıktan sonra, yapının planı, zihnine damgalanmıştı. Çok geçmeden yolun iple kesildiği kemerli bir kapıya geldiler. Girişte yapılı bir rahip yardımcısı duruyor, girişi kolluyordu; tam üzerindeki anahtar taşına DÖ harfleri kazınmıştı.

İçeride, arşivin en değerli kitapları bulunmaktaydı: Dönüş'ten önce yazılmış kitapların kopyaları. Bunların hepsi camlar içinde tutuluyor, onlara çok nadir dokunuluyordu, zira kopyaların çıkarılmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. DÖ kısmında bunun yanı sıra sayısız sıralar boyunca dizilmiş talimatnameler, felsefe yazıları ve her zaman mutaassıp bir Rahip

olmuş olan kütüphanecinin, Milnli âlimler için bile uygunsuz gördüğü hikâyeler vardı.

Dövmeli Adam, gençken buradaki yazıları hızla gözden geçirmekten büyük keyif alırdı. Sansürlenmiş kitapların yanında devriye gezen rahip yardımcıları etrafta değilken bunu sık sık yapmışlığı vardı. Gece vakti okumak üzere çaldığı romanlar ya da üzerinde değişiklik yapılmamış tarih kitaplarının sayısını o bile unutmuştu. Herhangi biri çalınan kitabın yokluğunu fark etmeden onu yerine geri götürmeyi asla ihmal etmezdi.

Rahip yardımcısı, Rahip'in gelişiyle boynunu eğdi ve Ronnell sansürlü kitaplıklardan birine doğru yoluna devam etti. Gerçekten de içeride binlerce kitap vardı, ancak Dük'ün Kütüphanecisi her cildi ezbere bilirdi, o yüzden seçtiği kitabın durduğu rafa dikkat bile etmedi. Dönüp kitabı Dövmeli Adam'a uzattı. Elle yapılmış kapakta şöyle yazıyordu: *Uza Acunun Tohumları*

"Bilim Çağı'nda korkunç silahlar vardı," dedi Ronnell. "Yüzlerce, hatta binlerce kişiyi öldürebilecek silahlar. Yaratıcı'nın bize duyduğu hiddete şaşmamak gerek."

Dövmeli Adam bu yorumu duymazlıktan geldi. "Euchor onları tekrar inşa etmeye çalışır mı peki?"

"En korkunçları, bizim tekrar inşa etme kabiliyetimizin dışında. Devasa arıtımhaneler ve lektrik gücü gerektiriyorlar," dedi Ronnell. "Ama yine de basit kimyasallar ve çelik ocakları sayesinde hâlâ birçoğu inşa edilebilir. O kitap," derken Dövmeli Adam'ın elindeki cilde işaret etti, "silahların detaylı planlarını ve nasıl inşa edileceklerini anlatıyor. Al onu."

Dövmeli Adam bir kaşını kaldırdı. "Kitabın yerinde olmadığını öğrenirse, Euchor ne yapacak peki?"

"Hiddetlenecek ve benim onu özgün metinlerden tekrar bir araya getirmemi talep edecek," dedi Ronnel, sıra sıra dizilmiş camdan kitaplıkları işaret ederek. Dövmeli Adam'ın üzerine bizzat muhafaza işlediği camlardı bunlar.

Rahip Ronnell, onun bakışlarını takip etti. "Muhafazacılar Loncası cam muhafazalarına yükleme yapmaya başladıklarında, onları gece vakti dışarı çıkarttım. Senin muhafazaların, o kitaplıkları zarar görmez kılmış. Bir başka mucize."

"Kimseye kimliğimi açıklamamalısın," dedi Dövmeli Adam. "Tanıdığım herkesi tehlikeye atarsın."

Ronnnell başıyla onayladı. "Şimdilik benim bilmem yeterli."

Eğer Dövmeli Adam Ronnell'a kim olduğunu söylemeseydi, Mery büyük ihtimalle söyleyecekti, ancak Dövmeli Adam, bu katı Rahip'in onun, yani Arlen Bales'in Kurtarıcı olduğuna inanmasını hiç beklememişti. Kitabı çantasına koyarken kaşlarını çattı.

Zihin iblisi, Dövmeli Adam'ı Miln Kalesi'ne kadar takip ettiğinde yeni ayın son gecesiydi. Nüvelik prensi döngünün sadece en karanlık üç gecesinde yükselebilirdi, ne var ki takip ettiği kişiyi çabucak bulmuş, havada tutunan kokusunun izini sürmüştü. Bu, ilgi çekici bir kokuydu. Pek insansı bir koku değildi ve çalıntı Nüve sihriyle ılıktı.

Kanatlı mimik iblisinin üzerinde duran zihin iblisi aşağıya, insanoğlunun bu üreme bölgesinin üzerindeki ağa baktı. Surları güçlü bir şekilde muhafazalandırılmıştı ancak çatıda kesişen sihir hatlarında büyük boşluklar vardı. Kanatlı bir iblis, etkin hale geçmedikçe ağı göremezdi ve kaza ile bulamazsa başka bir şekilde asla bulamazdı, ama nüvelik prensi için örgü apaçık ortadaydı. Mimik iblisini ana şehrin üzerinden içeri doğru yönlendirmekte zorlanmadı.

Pencerelerin kepenkleri kapanmış, sokaklar ise karanlık ve boştu. Zihin iblisi, evlerdeki muhafazalardan birinin, onun sihrini emme girişimini hissetti, ancak mimik iblisi o kadar çabuk süzülüyordu ki, bunun dişe dokunur bir etkisi olmadı. Sakarca oluşturulmuş muhafaza ağları şehrin tümünde mevcuttu, ne var ki nüvelik prensi onlardan, bir insanın küçük bir çamur birikintisinin etrafından hareket edeceği kadar kolayca kaçınıyordu.

Şehrin içinde görünmez bir yol izleyerek ilerlediler. Büyük bir iç kalede duraksadılar. Ama kapının yanında etrafı şöyle bir kokladıktan sonra, son duraklarının burası olmadığı belli oldu. Çok geçmeden devasa bir binaya geldiler. Muhafazaları o kadar güçlüydü ki, nüvelik prensi, uzaktan hissettiği çekimi duydu-

ğunda tıslamaktan kendini alıkoyamadı. Genellikle, her üreme alanının merkezinde böyle bir yer bulunurdu ve öyle yerlerden kaçınmak en iyisiydi. Özellikle de, hedeflerindeki adam orada olmadığı için. Daha taze bir koku, binadan uzaklaşma eğilimindeydi.

İz, onları bir başka muhafaza duvarına götürdü. Buradaki, kusursuzca işlenmişti. Muhafazalar onların türlerine göre özellikle yerleştirilmemiş olmasına rağmen, nüvelik prensi, ağın yine de etkin hale geçeceğini ve onlara büyük bir acı vereceğinin farkındaydı. İblis, muhafazalardan bazılarını geçersiz hale getirerek, bariyerden güvenle geçmelerini sağladı.

Sessizce yukarı doğru havalandıktan sonra, zihin iblisi, aradığı kişinin görüntüsünü pencereden yakaladı. Onun yanındaki kişiler renksiz ve önemsiz yaratıklardı, ama iblisin aradığı adamın teni muhafazalıydı ve çalıntı sihriyle, canlı bir parlayışa sahipti.

Hatta aşırı bir canlılıkla parlıyordu. Nüvelik prensi binlerce yaşında bir yaratıktı. Dikkat, düşünce ve kararlı eylemler onun doğasında vardı. Bu üreme alanının o kadar içerisine girmişken, saldırmaları için başka iblisleri çağıramazdı ve mimik iblisini de riske etmek istemiyordu. Adamı gördükten sonra, onun kesinlikle öldürülmesi gerektiğinde karar kılmıştı, ancak gelecek döngülerde, adam daha az korunuyorken saldırmak daha akıl kârıydı. Bunun yanında, adamın gücü hakkında cevapsız kalmış sorular da vardı.

Yaratık pencereye doğru yaklaşarak, insan türünün kaba homurtularını ve jestlerini sindirmeye çalıştı.

"'O durumda kendinizi iki muhafızdan yoksun bulursunuz!'" dedi Ragen, kahkaha atarak. "Euchor'un oracıkta infilak edeceğini sandım! Sana bir kral gibi davranmanı söylemiştim, intihar etmeye meyilli bir Krasialı gibi değil!"

"Kızlarından birinin Rhinebeck'le evlenmesini talep edeceğini beklemiyordum," dedi Dövmeli Adam.

"Euchor çok iyi biliyor ki, doğrudan bir vârisi olmayacak,"

dedi Ragen. "O yüzden en azından kızlarından birini şehir dışına yollayıp, taht kavgalarıyla Miln'in altının üstüne getirmelerini engellemeye çalışması akıllıca. Rhinebeck hangisini seçerse seçsin, seçilen kız buradan kaçabildiği için memnun olacaktır, ayrıca Angiers tahtına kendi damgasını vurma şansı da onu mutlu edecektir."

"Rhinebeck bunu asla kabul etmez," dedi Dövmeli Adam.

Ragen başını iki yana salladı. "Krasialıların ne kadar büyük bir tehdit olduğuna bağlı," dedi. "Eğer söylediğinin yarısı kadar varsa, Rhinebeck'in başka seçeneği olmaz. Euchor'un silah kitabını onunla paylaşacak mısın?"

Dövmeli Adam başını hayır anlamında salladı. "Düklük siyasetine karışmak ya da Thesalı insanların, Krasialılar kapımızdayken birbirini öldürmesine yardım etmek gibi bir niyetim yok. Bu silahları, eğer mümkün olursa, nüveliklere karşı kullanmak istiyorum."

"Ronnell'ın senin Kurtarıcı olduğunu düşünmesi şaşırtıcı değil," dedi Ragen.

Dövmeli Adam ona keskin bir bakış attı.

"Öyle bakma bana," dedi Ragen. "Buna senden fazla inandığım yok. En azından senin ilahi bir varlık olduğuna inanmıyorum. Ama belki de zamanı geldiğinde, yeterli iradesi ve gücü olan bir adamın ortaya çıkıp geri kalanımıza yol göstermesi doğaldır."

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Kimseye yol göstermek istediğim yok. Tek istediğim savaş muhafazalarının bir daha kaybolmayacak şekilde yayılmasını sağlamak. İnsanlar kendi kendilerine yol göstersinler yeter."

Pencereye hareketlenip gökyüzüne şöyle bir baktı adam. "İlk ışıktan önce gideceğim ki, kimse benim yokluğumu..."

Neredeyse kaçıracaktı. Gözleri yerde değil gökyüzündeydi. İyice göremeden kaybolan bir şeydi. Ne var ki, muhafazalı gözlerinin algıladığı parlaklık ortadaydı.

Avluda bir iblis vardı.

Dönüp kapıya koştu ve giderken cüppesini çıkarıp mermer zemine fırlattı. Elissa onun görüntüsü karşısında nefesini tuttu.

"Arlen, ne var?!" diye haykırdı kadın.

Dövmeli Adam onu duymazlıktan gelerek kapıdaki ağır sürgüyü kaldırdı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuşçasına kapıyı bir anda açıverdi. Avluya atılarak etrafına heyecanla göz gezdirdi.

Hiçbir şey yoktu.

Ragen bir an sonra kapıdaydı. Elinde mızrağı, kolunda muhafazalı kalkanı vardı. "Ne gördün?" diye cevap bekledi.

Dövmeli Adam yavaşça etrafta dolaşarak avluda sihir işareti aradı. Diğer duyularını da sonuna kadar kullanarak, biraz önce gördüğü şeyden arta kalan bir ipucu bulmaya çalıştı.

"Avluda bir iblis var," dedi. "Güçlü bir yaratık. Muhafazaların ardında kalın."

"Senin için de iyi bir tavsiye," diye seslendi Elissa. "Kalbim durmadan önce içeri gel."

Dövmeli Adam onu duymazlıktan gelerek avluda hareket etmeyi sürdürdü. Ragen'ın surları içinde Hizmetkâr evleri, bir bahçe ve ahırlar da vardı. Saklanacak yerler. Karanlığın içinde yürürken her şeyi mükemmel bir berraklıkla görüyordu.

Havada bir varlık mevcuttu. Sanki orada asılı kalmış kötü bir koku gibiydi, ama elle tutulur bir şey değildi. Saptamak imkânsızdı. Kasları gerilirken kendini her türlü ihtimale hazırladı.

Ama hiçbir şey yoktu. Araziyi başından sonuna kadar arasa da hiçbir şey bulamamıştı. Bunu kafasından mı uydurmuştu?

"Herhangi bir şey var mı?" diye sordu Ragen, Dövmeli Adam döndüğünde. Loncabaşı hâlâ kapı eşiğinde, muhafazalarının ardındaydı ama o da hazır haldeydi.

"Hiçbir şey," dedi Dövmeli Adam omuz silkerek. "Belki de hayal gördüm."

Ragen homurdandı. "Kimse fazla dikkatli olduğu için nüvelenmez."

Dövmeli Adam, Ragen'ın mızrağını aldı. Ulak mızrağı, hem onun hem de Ragen'ın en güvenilir yol arkadaşlarıydı. Neredeyse on yıldır Ulaklık yapmasa da Ragen'ın silahı iyi yağlanmış ve keskindi.

"Gitmeden önce şunu muhafazalayayım," dedi Dövmeli Adam. Dışarı bir bakış attı. "Siz de sabah ilk iş muhafaza ağınızı bir kontrol edin." Ragen başıyla onayladı.

"Bu kadar erken gitmek zorunda mısın?" diye sordu Elissa.

"Şehirde kendime çok fazla göz çekiyorum ve o gözlerin bu eve dönmesini istemiyorum," dedi Dövmeli Adam. "Gün doğmadan gitmem en iyisi. Şafak kapısı açıldığı anda şehirden çıkarım."

Elissa memnun olmamıştı ama onu sıkıca sarıp öptü. "Bir on yıl daha geçmeden seni görmeyi bekliyoruz, aklında olsun," diye uyardı.

"Göreceksiniz," dedi Dövmeli Adam. "Söz."

Dövmeli Adam, şafaktan hemen önce Ragen ve Elissa'nın yanından ayrılırken, kendini yıllardır hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Ragen ve Elissa uyumayı reddederek onunla beraber tüm gece ayakta kalmışlar, o şehirden ayrıldığından beri Miln'de olup bitenleri anlatıp, onun hayatının detaylarını öğrenmeye çalışmışlardı. Dövmeli Adam, onlara ilk maceralarının hikâyelerini anlatmış, ancak çölde geçirdiği ve Arlen Bales'in ölüp Dövmeli Adam'ın doğduğu zamandan bahsetmemişti. Ya da ondan sonraki yıllardan.

Yine de, gecenin geri kalanını dolduracak kadar hikâyesi vardı. Şafak çanından hemen önce yola çıkabilmiş, şüphe çekmemek için malikâneden hızla uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Zira insanlar kısa süre sonra muhafazalı kapılarını açıp muhafazalı pencerelerinin panjurlarını indirmeye başlayacaklardı.

Dövmeli Adam gülümsedi. Büyük ihtimalle, Elissa onun çanı kaçırıp orada bir gün daha geçirmek zorunda kalmasını planlamıştı, ancak kadın onu hiçbir zaman kafes altına almayı başaramazdı.

Gün kapısındaki muhafızlar, o geldiğinde sabah egzersizlerine daha yeni başlamışlardı ancak kapı açıktı. "Görünüşe bakılırsa herkes bu sabah erken kalkmış," dedi içlerinden biri, o geçerken.

Dövmeli Adam bunun ne anlama geldiğini merak etti ancak Jaik'le tanıştığı tepeyi atıyla geçtiğinde, eski dostunu orada, büyük bir kayanın üzerinde otururken buldu.

"Görünüşe bakılırsa tam zamanında gelmişim," dedi Jaik. "Sokağa çıkma yasağını delmem gerekti."

Dövmeli Adam atının sırtından atlayıp onun yanına gitti. Jaik kalkmak için ya da el uzatmak için herhangi bir çaba göstermeyince, Dövmeli Adam onun yanına oturmakla yetindi. "Bu tepede tanıştığım Jaik, sokağa çıkma yasağını asla delmezdi."

Jaik omuz silkti. "Başka seçeneğim yoktu. Şafak vakti gizlice çıkıp gideceğini biliyordum."

"Ragen'ın adamı, sana yolladığım mektupları getirmedi mi?" diye sordu Dövmeli Adam.

Jaik mektuplardan oluşan yığını çıkardı ve yere fırlattı. "Okuyamadığımı biliyorsun."

Dövmeli Adam iç geçirdi. İşin doğrusu, bunu unutmuştu. "Seni bizzat görmeye geldim," dedi. "Orada Mery'yi bulmayı beklemiyordum ve o da kalmam konusunda hevesli değildi."

"Biliyorum," dedi Jaik. "Değirmene ağlayarak geldi. Her şeyi anlattı."

Dövmeli Adam başını eğdi. "Üzgünüm."

"Öyle olmalısın," dedi Jaik. Uzun süre sessizce oturduktan sonra, önlerinde uzanan araziye baktı.

"Mery'nin benimle sadece yetindiğini en başından beri biliyordum," dedi sonunda. "Beni dayanıp ağlayacak bir omuzdan fazlası olarak görene kadar senin gitmenin üzerinden bir yıl geçmişti. Karım olmayı kabul edene kadar iki yıl daha. Evlilik yeminlerimizi etmemize kadar da bir yıl daha. O gün bile nefesini tutuyordu. Senin içeri dalıp töreni bozmanı bekliyor gibiydi. Lanet gece, bunu ben bile bekliyordum."

Jaik omuz silkti. "Onu suçlayamam. Kendinden bir sınıf aşağısıyla evleniyordu. Ne eğitimliyim ne de yakışıklıyım. Çocukken senin peşinde dolaşmamın bir sebebi vardı. Sen her zaman, her konuda benden daha iyiydin. Bense senin Jonglör'ün olmaya bile uygun değildim."

"Jaik, benim senden üstün bir tarafım yok," dedi Dövmeli Adam.

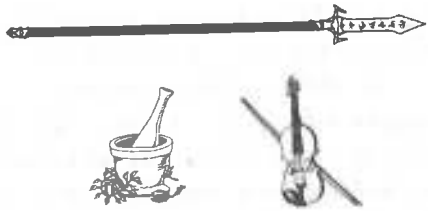
"Evet, artık bunu görebiliyorum," diye tükürdü Jaik. "Ben senin olabileceğinden çok daha iyi bir koca oldum. Neden biliyor musun? Çünkü senin aksine, ben onun yanındaydım."

Dövmeli Adam kaşlarını çattı ve zihnindeki tüm samimi pişmanlık uçup gidiverdi. Jaik'ten gelecek öfke ve acıyı kabul ederdi, ama ses tonundaki aşağılama yakıcıydı.

"İşte hatırladığım Jaik," dedi. "Ortaya çıkıp yapabildiğinin en azını yapan çocuk. Duyduğuma göre Mery'nin babası değirmende arabuluculuk yapmasa, anne babanın dizlerinin dibinden ayrılamayacakmışsın bile."

Jaik geri adım atmadı. "Ben Mery'nin yanındaydım, hem buramla..." diye atılırken şakağına vurdu. "Hem de buramla!" dedi kalbine işaret ederek. "Senin kafan ve kalbin hep oradaydı." Elini ufka doğru savurdu. "Hadi, oraya geri dön. Kimsenin senin kurtarıcılığına falan ihtiyacı yok burada."

Dövmeli Adam başıyla onayladı ve atının sırtına geri döndü. "Kendine iyi bak, Jaik," dedi ve uzaklaştı.

24. Bölüm

SABAH VAKTİ DÜŞMAN, GECE VAKTİ KARDEŞ

D.S. 333
Bahar

"Hey! Tümseklere dikkat et, akort yapıyorum!" diye haykırdı Rojer, at arabası yolda ilerlerken. Dövmeli Adam'ın ona vermiş olduğu kadim kemanı temizleyip cilalamıştı ve Jonglörler Loncası'ndan yeni, pahalı teller satın almıştı. Eski kemanı Usta Jaycob'a aitti ve ondaki ucuz işçilik, çalgısını sürekli akort etmesini gerektirirdi. Ondan önce de Arrick'in biraz daha kaliteli olan kemanını kullanmıştı. Gerçi o da yıllar boyu kullanılmaktan dolayı yıpranmıştı. Jasin Altınses ve çırakları onu paramparça etmeden önce bile iyi durumda değildi.

Ne var ki, unutulmuş bir harabeden kurtarılmış olan bu keman tamamıyla başka bir şeydi. Enstrümanın sapı ve gövdesi, Rojer'in alıştığından farklıydı, ancak işçiliği özeldi ve yapıldığı ağaç, yüzyılları günler gibi geçirmişti. Bir düke layıktı.

"Üzgünüm, Rojer," dedi Leesha. "Ama yol senin akort yapıyor olup olmamanı pek takmıyor. Neden böyle davranıyor, anlamadım."

Rojer genç kadına dilini çıkarırken, bir yandan da son akort vidasını sakat elinin başparmağı ile işaret parmağının arasında çeviriyor, sağ elinin başparmağıyla da teli çalıyordu.

"İşte!" diye bağırdı sonunda. "Arabayı durdur!"

"Rojer, karanlık çökmeden gitmemiz gereken daha çok yol var," dedi Leesha. Rojer, Çukur'dan ötede geçirilen her anın Leesha'yı rahatsız ettiğinin farkındaydı. Leesha köy sakinleri için, bir annenin çocukları hakkında endişeleneceği gibi endişeleniyordu.

"Sadece bir dakikalığına," diye yalvardı Rojer. Leesha dilini şaklatsa da, buna uydu. Gared ile Wonda da atları üzerinde durup, arabaya merakla baktılar.

Rojer sürücü oturağında ayağa kalkıp kemanı ile yayını çıkarıverdi. Enstrümanı çenesinin altına alıp yayıyla telleri okşadı ve onlara hafif bir tını verdi.

"Şunu bir dinle," dedi hayretle. "Bal gibi pürüzsüz. Karşılaştırıldığında, Jaycob'ın kemanı oyuncak kalıyor."

"Sen öyle diyorsan öyledir, Rojer," dedi Leesha.

Rojer bir anlığına kaşlarını çattı, sonra yayını sallayarak Leesha'yı geçiştirdi. Geriye kalan iki parmağını dengelemek üzere genişçe açmıştı ve yay, onun sakat eline mükemmel bir şekilde oturmuştu. Rojer kemanından müziğin akmasını, rüzgârıyla onu da alıp götürmesini sağladı.

Arrick'in madalyonunun, çıplak bağrına değerek kendisine rahatlık verdiğini hissediyordu. Artık acı verici anıları canlandıran bir obje değil, güven verici bir ağırlıktı. Onun için ölenleri onurlandırmanın bir yoluydu. Madalyonun gömleğinin içinde olması, Rojer'in sırtını dikleştiriyordu.

Aslında yanında taşıdığı ilk tılsım bu değildi. Yıllar boyunca, ufak bir tahta parçasına bağlanmış olan ustasının altın renkli bir tutam saçını, yamalı pantolonunun bel kısmındaki gizli bir cepte taşımıştı. Ondan önce ise, annesinin kızıl saçı vardı.

Ama madalyon, Rojer'e hem Arrick'in hem de anne babasının onu koruduğu hissini veriyor ve o da onlarla kemanı aracılığıyla konuşuyordu. Sevgisini, yalnızlığını ve pişmanlığını çalıyordu. Onlara, hayatta yaşayamadığı her şeyi anlatıyordu.

Sonunda bitirdiğinde, Leesha ve diğerleri ona sessizce gözlerini dikmişlerdi. Bakışları, efsunlanmış nüvelikleri andırıyordu. Anca birkaç kısa andan sonra başlarını iki yana sallayıp kendilerine gelebildiler.

"Hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştım," dedi Wonda. Gared homurdanırken, Leesha bir peçete çıkarıp gözlerine dokundurdu.

Kurtarıcı Çukuru'na yaptıkları yolculuğun geri kalanı müzikle doluydu. Rojer, elleri başka bir işle meşgul değilken her dakika müziğini çaldı. Arkalarında bıraktıkları sorunlara geri döndüklerinin farkındaydı, ama dük ve Jonglörler Loncası'ndan gelecek olan yardımlar ve boynunun etrafındaki madalyonla birlikte, sorunlarının tümünün çözülebileceği konusunda yeni bir umut da taşıyordu.

Çukur'dan hâlâ bir gün uzaklıktayken yolun mültecilerle tıkandığını gördüler. İnsanların çoğunda çadırlar ve muhafaza çemberleri vardı ve onları yolun tam üzerine kurmuşlardı. Leesha onların Laktonlu olduğunu hemen anladı, zira hepsi kısa boylu, yuvarlak yüzlü insanlardı. Kuru zeminde yürüyüşleri ise, daha çok bir teknenin güvertesindeymiş gibiydi.

"Ne oldu?" diye cevap bekledi Leesha, rastladığı ilk kişiye. Genç bir anne, ağlayan bebeğini sakinleştirmek için volta atmaktaydı. Kadın, ona boş, anlamaz gözlerle bakarken, Leesha arabadan indi. Kadın, Leesha'nın cepli önlüğünü fark ettiğinde ona doğru hareketlendi.

"Lütfen," dedi, çığlık çığlığa ağlayan çocuğunu kaldırarak. "Sanırım oğlum hasta."

Leesha bebeği kollarına aldı ve parmaklarını narince dolaştırarak nabzını ve ateşinin olup olmadığını kontrol etti. Hemen sonra bebeği tek bir kolunda tutarak, ağzına parmak eklemini yerleştirdi. Çocuk hemen sessizleşip kuvvetli bir şekilde emmeye başladı.

"Bir sorunu yok," dedi Leesha. "Tabii, annesinin gerginliğini hissetmesinden başka." Görünür biçimde rahatlayan kadın derin bir oh çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Leesha yeniden.

"Krasialılar," dedi kadın.

"Ulu Yaratıcı, Lakton'a da mı yürüdüler yoksa?" diye sordu Leesha.

Kadın başını iki yana salladı. "Rizon'un köylerine yayıldılar. Kadınları zorla örtü altına alıyorlar, erkekleri de iblislerle dövüşmeleri için ite kaka sürüklüyorlar. Rizonlu kızları, sanki kesmek için tavuk seçen çiftçiler gibi kendilerine karı olarak alıyorlar. Oğlanlar eğitim kamplarına götürülüp, kendi ailelerinden nefret etmeleri öğretiliyor."

Leesha kaşlarını çattı.

"Köyler artık güvenli değil," dedi kadın. "Lakton'un içine yerleşebilenler oraya gittiler ve birkaçı, evleri uğruna savaşmayı göze aldı ama geri kalanımız Çukur'a gidip Kurtarıcı'yı aramak üzere yola çıktık. Orada değildi, ama ahali Angiers'a gittiğini söyledi, o yüzden biz de oraya gidiyoruz. İşleri yoluna koyacak o. Bak gör."

"Hepimiz öyle umuyoruz," diye iç geçirdi Leesha, ama şüpheleri yok değildi. Bebeği tekrar annesine verdikten sonra arabasına geri döndü.

"En kısa zamanda Çukur'a gitmemiz lazım," dedi diğerlerine. Gared'a baktı.

"Yolu açın!" diye gürledi dev Cutter. Onun kükreyişiyle, insanlar birbirlerini ezerek yolu açmaya çalıştı. Çadırlar, battaniyeler ve muhafazalar çabucak toparlandı. Leesha bunu yapmaktan hoşlanmıyordu ama araba yolun dışından ilerleyemezdi ve Leesha'nın çocuklarının, Otacı'larına ihtiyaçları vardı.

Mültecilerden sıyrılabildiklerinde atlarını mahmuzlayabildiler ancak Çukur'a gece vaktine kadar yetişmeleri zordu. Leesha'nın ufak bir bakışı, Rojer'in kemanını çıkarmasına yetti. Karanlık içinde yollarına devam ederlerken, tek ışık kaynakları Leesha'nın ışık asası ve tek güvenlikleri Rojer'in müziğiydi.

Leesha ışığın ucunda iblisleri görebiliyordu. Yaratıklar, Rojer'in çalışıyla beraber yavaşça salınıyorlar, kendilerinden geçiyorlardı.

"Saldırmalarını tercih ederdim," dedi Wonda. Büyük yayını germiş, muhafazalı bir okunu hazır etmişti.

"Doğal değil," diye katıldı Gared.

Çukur'un dışındaki Leesha'nın kulübesine gece yarısı ulaştılar ve orada da Leesha'nın en değerli eşyalarının eve yerleştiril-

mesi dışında zaman kaybetmediler. Karanlık içinde, köyün ana kısmına doğru yollarına devam ettiler.

Köyden ayrılmalarından önce orası gözlerine kalabalık geldiyse, şimdi işler çok daha kötüleşmişti. Laktonlu mülteciler daha hazır bir şekilde yola çıkmışlar, çadırları, muhafaza çemberler ve üzeri örtülü, malzeme dolu arabalarıyla gelmişlerdi, ne var ki yasaklama zincirinin üzerini aşıp dışarı kadar yayılmışlardı. Büyük muhafaza, zayıflamıştı.

Leesha, Gared ile Wonda'ya döndü. "Diğer Cutterları bulup, yasaklama zincirini şöyle bir tarayın. Büyük muhafazanın üç metre içerisindeki her çadır ve araba çekilmek zorunda, yoksa sokaklarda nüvelikleri görebiliriz." İkili başlarını sallayıp uzaklaştılar.

Leesha, Rojer'e döndü. "Smitt ile Jona'yı bul. Bu gece bir konsey toplantısı istiyorum. Kimin uyuyor olduğu umurumda bile değil."

Rojer başıyla onayladı. "Senin nerede olacağını sormam gerekmiyor sanırım." Arabadan atladığı gibi muhafazalı pelerininin kapüşonunu çekti. Leesha ise, arabayı hastaevine yöneltti.

Abban taht odasına topallayarak girerken Jardir başını kaldırdı. "Bugün neredeyse neşeli görünüyorsun, *khaffit*."

Abban saygıyla eğildi. "Bahar havası bana güç veriyor, Shar'Dama Ka."

Jardir'in yanında duran Ahsan alaycı bir ses çıkardı. Jayan ile Asome mesafelerini koruyorlardı. Abban'ı babalarının yanındayken kışkırtmanın kendileri için iyi bir şey olmadığını öğrenmişlerdi.

"Kurtarıcı Çukuru denen yer hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Jardir, onları umursamayarak.

"Dövmeli Adam'ı mı arıyorsunuz?" diye sordu Abban.

Ashan, Abban'a doğru atılıp onu boğazından yakaladı. "O ismi nerede duydun *khaffit*? Söyle!" diye cevap bekledi. "Eğer bilgi toplamak için *nie'dama*lara yine rüşvet veriyorsan..."

"Ashan, yeter!" diye bağırdı Jardir. Abban nefes almaya çalı-

şırken güçsüzce mücadele ediyordu. *Damaji* yeterince hızlı bir şekilde talimatını yerine getirmeyince, Jardir bir kez daha rica etmedi ve Ashan'ın gövdesine yan tarafından sert bir tekme savurdu. Ashan uzağa savrularak cilalı taş zemine sertçe düştü.

"Şu domuz kemiricisi *khaffit* için, bana, sadık *Damaji*'nize mi vuruyorsunuz?" diye sordu Ashan. Belli ki buna inanamıyordu.

"Sana emrime itaat etmediğin için vurdum," diye düzeltti Jardir. Bakışlarını odadaki diğerlerine çevirdi. Aleverak, Maji, Jayan, Asome, Ashan, Hasik ve hatta kapı muhafızlarına baktı. Bakışlarının dönmediği tek kişi, tahtın yanında, parlak ipek yastıklardan oluşan bir yatakta, yarı saydam cüppeleri ile uzanmış olan Inevera'ydı. "Bu oyundan sıkılmaya başladım, o yüzden şimdi, herkes duysun diye söylüyorum. Benim huzurumda, ben izin vermeden birine vuran ilk kişiyi bizzat öldüreceğim."

Abban'ı sinsi bir gülümseme alırken, Jardir birdenbire ona dönerek öfkeli bakışlarını adamın üzerine dikti. "Ve sen, *khaffit*," diye hırladı. "Bir daha soruma soruyla karşılık verecek olursan, sağ gözünü yerinden söküp sana yediririm."

Abban'ın beti benzi atarken, Jardir tahtına doğru öfkeli adımlara yürüyüp sertçe oturdu. "Dövmeli Adam dedikleri kişiyi nereden öğrendin? *Dama*lar o ismi *chin* Kutsal Adamlarının dudaklarından almak için yoğun sorgulamalarla uğraşmak zorunda kalmıştı."

Abban başını iki yana salladı. "*Chin*lerin hakkında konuştuğu tek şey bu, Kurtarıcı. Sorgulamaların, birkaç ekmek kırıntısı ya da birkaç nazik sözle sokakta bedavaya alınabileceklerden farklı bir şeyi keşfettiğini sanmam."

Jardir kaşlarını çattı. "Peki hikâyeler, onun Kurtarıcı Çukuru denen bir köyde olduğunu da söylüyor mu?" Abban başıyla onayladı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Bir yıl önceye kadar, oraya Ormancı Çukuru deniyordu," dedi Abban. "Angiers düküne bağlı olan küçük bir köy. Yakıt ve kereste için ağaç keserek geçiniyorlar. Kereste, çölden geçirilmek için uygunsuz bir mal, o yüzden onlarla pek bir işim olmadı ancak içlerinden tanıdığım bir kişi olabilir. Kaliteli kâğıt satan biri."

"Bu ne işe yarar ki?" diye cevap bekledi Ashan.

Abban omuz silkti. "İşe yarayıp yaramayacağını bilemiyorum, Damaji."

"Peki, ismi değiştikten sonra ne olmuş orada?" dedi Jardir.

"Dövmeli Adam onlara geçen yıl, köy hastalıktan kırılırken ve muhafazalar dayanamaz haldeyken gelmiş," dedi Abban. "Adam, yüzlerce *alagai*'ı çıplak elleriyle öldürüp, köylülere *alagai'sharak*'ı öğretmiş."

"İmkânsız," dedi Jayan. "*Chin*ler gece vakti iblislere karşı durmak için fazla zayıf ve korkaktırlar."

"Belki de hepsi öyle değildir," dedi Abban. "Par'chin'i hatırlayın."

Jardir ona öfkeyle baktı. "Kimse par'chin'i hatırlamıyor, *khaffit*," diye hırladı. "Sen de onu hatırlamasan iyi edersin."

Abban başıyla onaylayıp, bastonunun izin verdiği ölçüde eğildi.

"Gidip kendim göreceğim," diye karar verdi Jardir. "Ve sen de benimle geleceksin." Herkes ona hayretle baktı. "Hasik, Shanjat'ı bul. Ona Kurtarıcı'nın Mızrakları'nı toplamasını söyle." Jardir'in Labirent birliği, artık değişik bir isimle, onun kişisel fedai topluluğuna dönüşmüştü. Kurtarıcı'nın Mızrakları, Krasia'daki en iyi *dal'Sharum*lar içinden seçilmiş elli savaşçıdan oluşuyordu ve *kai'Sharum* Shanjat tarafından yönetiliyorlardı.

Hasik saygıyla eğilip anında uzaklaştı.

"Bunun akıllıca olduğundan emin misiniz, Kurtarıcı?" diye sordu Ashan. "Kendinizi düşman topraklarında ordularınızdan ayırmak güvenli değil."

"Sharak Ka savaşında olanlar için hayatta hiçbir şey güvenli değildir," dedi Jardir. Ashan'ın omzuna elini koydu. "Ama eğer endişeleniyorsan, benimle gelebilirsin dostum."

Ashan saygıyla eğildi.

"Bu ahmaklık," diye hırladı Aleverak. "Bin zayıf *chin*, Kurtarıcı'nın Mızrakları'nın bile hakkından gelebilir."

Jayan alayla güldü. "Bundan oldukça şüpheliyim, yaşlı adam."

Aleverak, Jardir'e döndü, o da başıyla onaylayarak iznini bel-

li etti. Yaşlı *Damaji* Jayan'a doğru uzandı ve çok geçmeden, genç adam kendini sırtüstü yerde buldu.

"Bunun için seni öldüreceğim, yaşlı adam," diye hırlayan Jayan, çabucak ayaklandı.

"Dene bakalım, evlat," diye meydan okudu Aleverak. Ayaklarını *sharusahk* duruşuyla konumlandırarak bir koluyla onu çağırdı. Jayan öfkeden köpürüyordu ancak bir an için babasına bakması gerektiğini hatırladı.

Jardir gülümsedi. "Hayhay, öldürmeye çalışabilirsin."

Jayan'ın yüzünde vahşi bir gülümseyiş belirdi ancak çok geçmeden sırtı tekrar zeminle buluşmuştu. Aleverak onun kolunu çekerken, Jayan'ın soluk borusuna dayadığı topuğundaki baskıyı artırmaktaydı.

"Yeter," dedi Jardir. Bunu duyunca Aleverak çabucak çekildi. Jayan ayağa kalkarken öksürüyor, boğazını ovuşturuyordu.

"Benim oğullarım bile, *Damaji*lere saygı göstermelidir, Jayan," diye uyardı Jardir. "İleride, dilini ağzında tutman akıllıca olur."

Aleverak'a döndü. "Benim yokluğumda, Everam'ın Armağanı'nı *Damaji*ler yönetecek. Konseyin başında sen olacaksın."

Aleverak gözlerini kıstı. Sanki karşı çıkışını sürdürüp sürdürmemeye karar vermeye çalışıyordu. Sonunda saygıyla eğildi. "Shar'Dama Ka nasıl emrederlerse. Damaji Ashan geri dönene kadar Kaji'nin sözcülüğünü kim yapacak?"

"Oğlum, Dama Asukaji," dedi Ashan, genç adamı başıyla işaret ederek. Asukaji daha on sekiz yaşında değildi ama beyaz cüppeye yaşı yetiyordu. Bu da, onun siyah sarık için yeterince büyük olduğu anlamına geliyordu, tabii onu kafasında tutabilecek kadar kuvvetliyse.

Jardir başıyla onayladı. "Ve eğer Jayan tenezzül ederse, o da Sharum Ka olarak hizmet edecek."

Tüm gözler, yüzündeki şaşkınlıkla kalakalmış olan Jayan'a döndü. Jayan çok geçmeden bir eli ile dizini zemine koydu. Bunu belki de hayatında ilk defa yapıyordu. "Şüphesiz, *Damaji*ler Konseyi'ne hizmet edeceğim."

Jardir başıyla onayladı. "Ben yokken, küçük kabileler *chin*leri

zapt etmeye devam etsinler," dedi Asukaji ve Aleverak'a. "Sharak Ka için taze savaşçılara ihtiyacım var, birbirlerinin kuyularını çalmakla didişen kabilelere değil." İki adam da saygıyla eğildiler.

Inevera yastıklardan oluşan yatağından kalktı. Yüzü, şeffaf peçesinin ardında sakindi.

"Kocamla özel olarak konuşmak istiyorum," dedi.

Ashan saygıyla eğildi. "Tabii ki, Damajah." Diğerlerini odadan çabucak çıkarttı. Ne var ki Asome odada kalmakta direndi.

"Aklını meşgul eden bir şey mi var, oğlum?" diye sordu Jardir, diğerleri gittiğinde.

Asome saygıyla eğildi. "Eğer sen gittiğinde Jayan Sharum Ka olacaksa, benim de Andrah olmak hakkım."

Inevera güldü. Asome'nin gözleri kısıldı ancak kadına karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu.

"Bu seni büyük ağabeyinin üzerine çıkarır oğlum," dedi Jardir. "Böyle bir şeyi hiçbir baba kolay kolay yapmaz. Ve Sharum Ka olacaklar, atanırlar. Andrah makamı ise kazanılması gereken bir konumdur."

Asome omuz silkti. "*Damaji*leri çağırtın. Eğer gereken buysa, her birini öldürürüm."

Jardir oğlunun gözlerine baktı. Orada hırs gördü. Ne var ki hırsın yanında büyük bir gurur da vardı. On sekizinci yaşını daha yeni doldurmuş bir delikanlının, on bir ölüm dövüşünden galip olarak çıkmasını sağlayacak bir gurur. Bu, en yakın arkadaşı olmakla birlikte sevgilisi olduğu da rivayet edilen Asukaji ile kendi kardeşlerinden birini öldürmek anlamına gelse bile. Asome'nin beyaz cüppesi, herhangi bir silaha dokunmasını yasaklıyordu ama o Jayan'dan çok daha ölümcüldü. Aleverak bile onun etrafındayken adımlarına dikkat etse iyi ederdi.

Jardir, oğluna bakarken kendisi de gururla doldu. Çoktandır ikinci oğlunun Jayan'dan daha iyi bir halef olacağı düşüncesindeydi, ama Asome'nin kazanması gereken tecrübeler olduğunu da düşünüyordu. Üstelik ilk oğlu Jayan, nefes almaya devam etikçe, kardeşinin kendisine galebe çalmasına asla izin vermezdi.

"Ben hayattayken, Krasia'nın Andrah'a ihtiyacı yok," dedi Jardir bunun yerine. "Ve ben yokken, Jayan sadece beyaz sarığı

takacak. Sen, Asukaji'ye, Kaji'yi kontrol altında tutmasında yardım edeceksin."

Asome tekrar ağzını açtı, ancak Inevera onun sözünü kesti.

"Yeter," dedi kadın. "Mesele halloldu. Bizi yalnız bırak."

Asome kaşlarını çattı, ancak saygıyla eğilip odadan çıktı.

"Eğer yeterince uzun yaşarsa, bir gün büyük bir lider olacak," dedi Jardir, kapı oğlunun ardından kapanırken.

"Aynı şeyi ben de sık sık senin hakkında düşünüyorum," dedi Inevera, ona dönerek. Bu sözler acıtmıştı, ancak Jardir hiçbir şey söylemedi. Karısının söylemek istedikleri söylenene kadar, kendisinin söyleyeceği her şeyin boşa kürek çekmek olduğunu iyi biliyordu.

"Aleverak ve Ashan haklıydı," dedi Inevera. "Bu yolculukta senin bizzat bulunmana gerek yok."

"Shar'Dama Ka'nın görevi, Sharak Ka için ordular toplamak değil midir?" diye sordu Jardir. "Tüm anlatılanlara göre, bu *chin*ler Kutsal Savaş'ı icra ediyorlar. Mutlaka araştırmalıyım."

"En azından ben zarları atana kadar bekleyebilirdin," dedi Inevera.

Jardir kaşlarını çattı. "Saraydan her ayrılışımda zarları atmana gerek yok."

"Belki de gerek vardır," dedi Inevera. "Sharak Ka bir oyun değil. Eğer başaracaksak, her avantajı kullanmalıyız."

"Eğer Everam benim başarmamı buyuruyorsa, başka bir avantaja ihtiyacım yoktur," dedi Jardir. "Ve eğer buyurmuyorsa da..."

Inevera *alagai hora*'nın olduğu kesesini kaldırdı. "Ne olur. İzin ver."

Jardir iç geçirse de başıyla onayladı. Taht odasının dışındaki bir odaya çekildiler. Inevera orayı kendisine almıştı. Her zamanki gibi, odada parlak renkli yastıklar ve yoğun kokulu tütsüler mevcuttu. Jardir, kalp atışının hızlandığını hissetti. Vücudu, Inevera'nın cinselliğiyle bu kokuyu bağdaştırmıştı. *Jiwah Ka*, kendi açlığı doyurulduğunda Jardir'i başkalarıyla paylaşmakta bir mahzur görmezdi ama açlığı da adeta bir erkeğinki gibiydi ve bu yan oda, tam da bu amaç için sıkça kullanılırdı. Çoğu kez,

*Damaji*ler ve Jardir'in yardımcıları taht odasında, hemen dışarıda beklerken olurdu bu.

Inevera perdeleri çekmek üzere hareketlenirken, Jardir, onun vücudunu üzerindeki yarı saydam kıyafeti sayesinde detayla seyretti. Kırk yaşını bile aşmış olan kadın – tabii asla söylemediği yaşı buysa– artık sadece böyle giyiniyordu ve Jardir'in karıları içinde hâlâ en güzeliydi. Vücut kıvrımları yuvarlak ve sıkı, teni pürüzsüzdü. Jardir bir an ona oracıkta sahip olmak istedi, ancak Inevera işin içinde zarlar varsa başka şeyi umursamazdı. Jardir, zarlar atılana kadar karısının başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceğinin farkındaydı.

İpek yastıkların üzerine diz çöktüler ve zarları atmak üzere geniş bir mesafe bıraktılar. Her zamanki gibi, Inevera, sihir için Jardir'in kanına ihtiyaç duyuyordu ve muhafazalı bıçağıyla istediği örneğe sahip oldu. Bıçağı yalayarak temizledikten sonra kuşağına geri sokan kadın, avuç içini Jardir'in yarasına bastırdıktan sonra zarları eline aldı. Elini sallayıp fırlatırken zarlar ateş gibi yanıyorlardı.

İblis kemikleri zeminde dağılırken Inevera onları çabucak taradı. Jardir zarların düşüşlerinin de, ortaya çıkan semboller kadar önemli olduğunu öğrenmişti, ancak zarlar konusunda bildikleri bununla sınırlıydı. Karılarının, zarların fırlatılışı konusunda çoğu kez tartıştıklarını görmüştü, ama içlerinden hiçbiri, Inevera'nın yorumlarını sorgulamaya cüret bile edememişti.

Damajah önündeki manzaraya öfkeyle tısladı ve Jardir'e keskin bir bakış attı.

"Gidemezsin," dedi.

Jardir kaşlarını çatıp pencereye hareketlendi ve öfkeyle perdeyi tuttu. "Gidemez miyim?" diye çıkıştı, ağır perdeleri çekip odayı parlak günışığıyla doldurarak. Inevera, zarları kesesine son anda koyabilmişti.

"Ben Shar'Dama Ka'yım," dedi Jardir. "Yapamayacağım bir şey yok."

Inevera'nın yüzünde bir anlık öfke parlaması görüldü, ancak hemen geçti. "Zarlar, eğer gidersen, felaket öngörüyorlar," diye uyardı.

"Zarlarının dediğini yapmaktan bıktım usandım," dedi Jardir. "Özellikle de, bana anlatmayı uygun bile görmediğin şeyleri söyleyip durmalarından. Gideceğim."

"Öyleyse ben de seninle geliyorum," dedi Inevera.

Jardir başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Burada kalıp, oğullarının ben dönene kadar birbirlerini öldürmelerini engelleyeceksin."

Karısına doğru ağır adımlarla yürüyüp omuzlarını sıkıca tuttu. "Ancak, kuzeye olan yolculuktan önce, karımı son bir kez tatmak isterim."

Inevera döndü ve sanki Jardir'in koluna şöyle bir dokunmuş gibi gözüktü, ancak Jardir'in elleri bir anlığına gücünü tamamen kaybetti ve Inevera geri çekildi. "Eğer bensiz gideceksen bekleyebilirsin," dedi. Yüzünde acımasız bir gülümseme vardı. "Ölmeden geri dönmek için iyi bir sebep."

Jardir kaşlarını çattı ama bu konuyu uzatmanın beyhude olduğunu biliyordu. Shar'Dama Ka ve bir koca olsa bile.

Wonda, Leesha'nın kulübesinin kapısını açıp, Rojer ile Gared'ı içeri aldı. Kız, Dövmeli Adam'ın Gared'a Rojer'i koruması görevini verdiğini öğrendiğinde, aynı şeyi Leesha için de yapmak konusunda diretmiş, her gece kulübede uyumuştu. Leesha, kızdan biraz kurtulabilmek için ona ev işleri vermişti, ancak Wonda işleri memnuniyetle yerine getiriyordu ve Leesha, kızın varlığına alıştığını kendine itiraf etmek zorunda kalmıştı.

"Cutterlar, bir sonraki büyük muhafaza için ağaç kesip arazi açma işini bitirdiler," dedi Rojer, masaya oturup çayı alarak. "Söylediğin gibi, bir mil kare."

"Bu iyi," dedi Leesha. "Muhafazanın sınırını işaretlemek için taş taşımaya hemen başlayabiliriz."

"Arazi orman iblisleriyle dolu," dedi Gared. "Yüzlercesi var. Ağaçları kesmek, onları tezeğe gelen sinekler gibi çekti. Kasabayı toplayıp onların işini bitirmek, ondan sonra inşaata başlamak lazım."

Leesha, Gared'a yakından baktı. Dev Cutter hep savaşma

fikrini ortaya atıyordu. Belinde asılı duran yıpranmış, zırhlı eldiveni de buna kanıttı. Ne var ki Leesha, adamın böyle davranmasının, katliam sevgisinden ve muharebede hissettiği sihir şoklarından mı kaynaklandığını, yoksa kasabanın iyiliğini düşünmesiyle mi alakalı olduğunu anlayamıyordu.

"O haklı," dedi Rojer, Leesha sessiz kalınca. "Muhafaza etkin olunca iblisler onun sınırlarından dışarı itilmiş olacaklar ve sayıları daha da artacak. Yasaklama zincirinin dışına düşecek insanları öldürmeye hazır olacaklar. Onları daha sonra ağaçların arasında avlamaktansa, açık arazide haklarından gelmeliyiz."

"Dövmeli Adam da öyle yapardı," dedi Gared.

"Dövmeli Adam öldürme işinin yarısını kendisi yapardı," dedi Leesha, "ama o burada değil."

Gared başıyla onayladı. "O yüzden senin yardımın lazım. Şimşek çubuklarıyla sıvı iblis ateşine ihtiyaç olacak. Hem de birçoğuna."

"Anlıyorum," dedi Leesha.

"Meşgul olduğunu biliyorum," dedi Gared. "Eğer tarifi onlara verirsen, karıştırma işini ahaliye yaptırırız."

"Ateşin sırlarını size vermemi mi istiyorsun?" diye kahkaha attı Leesha. "O bilgiyi bu dünyadan silerim daha iyi!"

"Onunla benim muhafazalı baltam arasındaki fark ne?" diye sordu Gared. "Ahaliye birini verip ötekini niye vermeyesin ki?"

"Fark şu ki, senin baltan, güneşte bıraksan ya da kazara yere düşürsen otuz metre içindeki her şeyi yok edecek güçte değil," dedi Leesha. "Benim kendi çıraklarım bile bir gün ateşin sırlarını *onlara* öğretirsem kendilerini şanslı sayarlar."

"E o zaman mülteci kasabasını iblisle dolu arazide mi inşa edeceğiz?" diye sordu Gared.

"Çukur'un bir uzantısı olacak, mülteci kasabası değil," diye düzeltti Leesha, "ve tabii ki hayır. Bir plan hazırlayın. Eğer sağlam bir plan olursa, ihtiyaç olan şeyleri hazırlarım. Ama," diye ekledi, "tahta beyinli aptalın teki tüm ormanı ya da kendini ateşe vermesin diye orada olacağım."

Gared başını iki yana salladı. "Güvenli değil. Sana hastaevinde ihtiyaç var. Birisi yaralanırsa diye."

Leesha kollarını bağladı. "O durumda, ateşli şeyler olmadan dövüşeceksiniz."

Wonda da kollarını bağladı. "Ben etraftayken hiçbir iblis Sahibe Leesha'ya pençesini yaklaştıramaz, Gared Cutter ve ben de hastaevinde beklemek niyetinde değilim."

"Bir hafta içinde hazır olun," dedi Leesha. "Bu bize araziyi hazırlayıp kimyasalları karıştırmak için yeterli zamanı verir. Benn'e de haber verin. Biz onlara güneşi göstermeden önce, iblislerin bazılarının camlardaki muhafazaları etkinleştirmesini sağlayabiliriz belki."

Gared da Rojer de bundan memnun görünmüyordu, ama Leesha, onların başlarını sallayıp itaat etmekten başka bir seçenekleri olmadığını biliyordu. Belki Düşes Araine gibi saman altından su yürütmüyordu. Ne de olsa Araine, erkeklere, savaş alanına gelmesinin onların kendi fikirleri olduğunu yutturabilirdi. Ama Leesha'nın yapabildikleri de fena sayılmazdı. Acaba Bruna da gizliden gizliye aynı şeyi mi yapıyordu? Çukur'u kimsenin ruhu duymadan minik kulübesinden idare etmiş olabilir miydi?

Kara çöl atlarıyla arazi boyunca dörtnala ilerleyen elli savaşçı, Jardir ile Ashan'ın beyaz aygırlarını takip ediyorlardı. Onların arkasında ilerlerken, zorlukla da öndekileri görüş mesafesinde tutabilen Abban ise, uzun bacaklara sahip bir devenin üzerindeydi. Grup, tüccarın onlara yetişebilmesi için birkaç kez durmak zorunda kalmış, atlarının susuzluklarını giderebilecekleri akarsuların kenarında mola vermişti. Böyle şeyler yeşil diyarlarda oldukça sıradandı. Ama çöl savaşçıları hâlâ alışamamışlardı.

"Everam'ın sakalı aşkına, şu yollar da çok taşlı," diye sızlandı Abban, sonunda akarsulardan birine ulaştığında. Bineğinden neredeyse düşerek inen adam, fevkalade büyük ebatlardaki arka tarafını ovuşturdu.

"Neden *khaffit*'i yanımızda götürmemiz gerektiğini anlayamıyorum, Kurtarıcı," dedi Ashan.

"Çünkü senin ve benim dışımızda, ayak parmaklarının sayı-

sından fazlasını sayabilen birini istiyorum," dedi Jardir. "Abban diğer adamların görmediklerini görüyor ve eğer yeşil diyarları Sharak Ka için iradem altına alacaksam, her şeyi görebilmeliyim."

Abban yoldaki tümsekler ya da soğuk esintiler için şikâyet etmeye devam etti, ancak Jardir yolculuk boyunca dinlemek zorunda kaldığı bu sonu gelmez veryansınları duymazdan gelmekte zorlanmıyordu. On yıldır hiç bu kadar özgür hissetmemişti kendini. Sanki omuzlarından müthiş bir yük kalkmıştı. Bu yolculuk ne kadar uzun sürerse sürsün, belki haftalar sürse bile, sorumlu olduğu tek şey, onu takip eden Abban, Ashan ve elli *dal'Sharum* erinden fazlası değildi. Bir parçası, sonsuza kadar yola devam etmek istiyordu. *Chin*lerin, *Damaji*lerin ve *dama'ting*lerin siyasetinden uzak kalabilmek ferahlatıcıydı.

Yolda bazı yeşildiyarlı mültecilere rastladılar ancak bu insanlar grubun yolundan kaçtılar ve Jardir, onları takip etmekte bir kazanç görmedi. Gece vakti yolculuk etmekten korkan ve yaya olarak yol alan mülteciler, önden Çukur'a ulaşıp herhangi bir uyarı ulaştıramazlardı. Bunun yanında, Kurtarıcı'nın Mızrakları'na saldırmaya cüret edemezlerdi de. Nüvelikler bile grubun yoluna çıkmamaya özen gösteriyordu. Jardir güneş battıktan sonra durma emri vermemişti. Abban ise bir şekilde gece vakti onların hızına yetişmeyi başarıyordu. Devesini savaşçıların merkezinde konumlandıran adam, onların dalga geçmelerine aldırmıyordu, zira sahip olduğu korunma ona yetiyordu.

Böyle bir gecede, Çukur'a ulaştılar. Yolun ilerisinde bağırışlar çınlıyor, bunlara yıldırım gürültüsü gibi sesler ve büyük ışık patlamaları eşlik ediyordu.

Hızlarını azalttıktan sonra, Jardir ağaçların içine yönelip ahenksiz gürültüleri takip etti. Eninde sonunda geriye sadece kökleri kalmış ağaçların bulunduğu, temizlenmiş bir arazinin ucuna geldiler. Orada, *chin*ler, kuzeyli *alagai'sharak*larını icra ediyorlardı.

Siperlerde büyük ateşler yakılmıştı. Savaş alanında sürekli parlayan muhafazalarla birleştiklerinde, etraf sanki gün vaktiymiş gibi aydınlıktı. Ölü *alagai*lar her yerdeydi. Ateşler ve muha-

fazalar, iblisleri, kuzeylilerin onları doğramak üzere bekledikleri yerlere yönlendiriyordu.

"Savaş alanlarını hazırlamışlar," diye mırıldandı Jardir.

Abban etrafına bakınıp uygun bir boşluk bularak devesini bağladı. Ardından eyer çantalarının birinden taşınabilir muhafaza çemberini çıkarıp, hem kendisinin hem de bineğinin etrafına kurmaya başladı.

"Bu kadar savaşçının arasında bile muhafazaların ardında bir korkak gibi saklanmak zorunda mısın?" diye sordu Jardir.

Abban omuz silkti. "Ben *khaffit*'im," dedi basitçe. Jardir küçümser bir ses çıkarttıktan sonra kuzeylilerin muharebesini izlemeye koyuldu. Everam'ın Armağanı'ndaki *chin*lerin aksine, buradaki kuzeyliler uzun boylu, kaslıydı. İçlerinde cüsseli olanları mızrak ve kalkanla değil, büyük, muhafazalı baltalarla savaşıyordu. Adamlar orman iblisleriyle boy ölçüşebilecek cüssedeydi ve onları sanki birer ağaçmış gibi kesmekteydi.

Kuzeyliler iyi dövüşüyorlardı, ancak üzerlerine yüzlerce orman iblisi akın etmekteydi. Bir ara *chin*ler saflarını bozduklarında yenilecek gibi göründüler, ancak onların açtığı boşluktan bir sıra okçu çıkagelip bölgeyi temizledi.

Jardir, okçuların, kuzeyli kadınların tercih ettiği, yüzlerini ve göğüslerinin yarısını açıkta bırakan uzun elbiseler içinde olduklarını görünce ağzı açık kaldı.

"Kadınları *alagai'sharak*'a mı katılıyor?" diye sordu Ashan şok içinde. Jardir savaş alanına daha yakından baktığında, yakın dövüşteki savaşçılardan birinin de kadın olduğunu gördü.

Ve bir de, bu kadar uzun boylu insanların arasında olmasına rağmen, koca bir devden farksız olan savaşçı vardı. Her saldırıyı, miller öteden duyulabilecek bir kükremeyle başlatıyordu. Tek eliyle iki başlı bir baltayı, diğer eliyle de uzun bir palayı savuruyordu. İki silah da, onun ellerinde minyatür gibi görünüyordu.

Kuzeylilerden biri, iki buçuk metrelik bir orman iblisinin darbesiyle bir dizinin üzerine çökerek düştüğünde, dev adam, yaratığın son darbeyi indirmesine izin vermeden onu alaşağı etti. Adam bu boğuşma sırasında silahlarını kaybetmişti ama *alagai* ona atıldığında bu bir şey fark ettirmedi. Dev adam, tek

eliyle iblisi yakaladı ve diğeriyle indirdiği darbe sihirle parladı. *Alagai* döne döne uçtu. Jardir, adamın muhafazalı metalden yapılma ağır eldivenler taktığını gördü.

Dev adam, orman iblisine toparlanacak zamanı tanımayarak üzerine atladı ve kafasına darbeler indirmeye başladı. Bu, iblis hareketsiz ve kan içinde kalıncaya kadar sürdü. Ardından, sarı saçı ve sarı sakalıyla adeta avının üzerindeki bir aslanı andıran adam gecenin karanlığına doğru kükredi.

Bir başka iblis yaklaştığında, bu kez ince yapılı, kızıl saçlı, beyaz tenli bir delikanlı yaratığın karşısına çıktı. Üzerinde, *khaffit*lerin giyeceği türden, parlak renklerden oluşan bir çeşit kıyafet vardı. Bir enstrüman çıkaran genç adam kulak tırmalayacı bir ses çıkardığında *alagai* başını iki eli arasına alıp çığlıklarla kaçtı. Gürültü devam etti ve iblis dehşet içinde kaçarken, bir başka *chin*'in onu bekleyen baltasıyla karşılaştı.

"Everam'ın sakalı," diye nefes verdi Abban.

"Oradakinin sihri ne?" diye sordu Ashan.

"Mutlaka öğrenmeliyiz," diye katıldı Jardir.

"Devi öldürüp, oğlanı sana getirmeme izin ver, Kurtarıcı," diye yalvardı Hasik. Gözleri, her savaştan önce sahip oldukları deli ışıkla parlıyordu.

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Jardir. "Buraya öğrenmek için geldik, dövüşmek için değil." Savaşçıların bu cevabı beğenmediklerini bilen Jardir'in yine de umurunda değildi. Zira gözüne iki kişi daha takılmıştı. İçlerinden birinin kadın olduğu belliydi. Silah yerine, küçük bir sepet taşımaktaydı. Diğer kişi ise çok daha cüsseliydi ve bir erkek gibi giyinmişti ancak kuzeyli kadınlar gibi bir yay taşıyordu. Yüzünde iblis yarası vardı.

İkisi de yüzlerce muhafazayla süslenmiş kaliteli pelerinler içindeydiler ve karmaşa içerisinde zarar görmeden dolaşıyorlar, diğer kuzeyliler de onlara karşı saygıyla mesafelerini koruyorlardı.

"Sanki Kaji'nin Pelerini'ni giyiyormuş gibi, *alagai*lara karşı görünmezler," dedi Ashan.

Bir iblis, adamın tekinin göğsüne pençesini vurdu ve savaşçı haykırarak yere düşerken baltasını bıraktı. Pelerinli kadınlar

aceleyle o adamın yanına koşarlarken, uzun boylu olanı iblisi okuyla vurdu. Diğeri ise adamın yanında diz çöktü. Kadın kapüşonunu geri attığında, Jardir onun yüzünü gördü.

Kadın, Inevera'dan bile daha güzeldi. Bembeyaz teni, bir kaya iblisinin zırhını andıracak koyuluktaki siyah saçlarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Kadın, yaralı adamın gömleğini yırtıp açtı ve yayı olan diğer kadın onun başında nöbet tutup, yakına gelen her iblisi oklarıyla vururken, yarayı tedavi etmeye koyuldu.

"Bir çeşit kuzeyli *dama'ting* mi acaba?" diye düşündü Jardir yüksek sesle.

"Kâfirce bir taklidi olabilir ancak," dedi Ashan.

Çok geçmeden, güzel kadın, fedaisine bir emir verdiğinde, yayını omzuna geçiren diğeri yaralı adamı kollarına aldı. Geri dönüş yolu bir grup *alagai* tarafından tıkanmıştı, ancak kuzeyli *dama'ting* kesesine uzanıp bir obje çıkardı. Meydana gelen bir patlama, yolları üzerindeki tüm *alagai*ları bertaraf etti ve yaratıkların cesetleri zemini kapladı.

"Kâfir olabilirler," dedi Jardir. "Ama bu kuzeyliler güçten yoksun değiller."

"Erkekleri, *khaffit*lerden bile beter bir şekilde korkak olmalılar. Kurtarılmak için kadınlarına güveniyorlar," dedi Shanjat. "Savaş alanında ölürüm daha iyi."

"Hayır," dedi Jardir. "Korkaklar biziz. *Chin*ler *alagai'sharak*'ı savaşırken, burada, gölgeler içinde saklanıyoruz."

"Onlar bizim düşmanlarımız," dedi Ashan.

Jardir başını kaldırıp ona baktı ve başını iki yana salladı. "Belki gün içinde öyle, ama gece vakti, tüm insanlar kardeştir." Mızrağını kaldıran Jardir, savaşın ortasına atılırken haykırdı.

Jardir'in adamları arasında anlık bir tereddüt oldu ama çok geçmeden onlar da kükreyerek, komutanlarının peşinden gittiler.

"Krasialılar!" diye çığlık attı kasabın karısı Merrem. Rojer şaşkınlıkla kafasını kaldırdığında, kadının haklı olduğunu gördü. Düzinelerce kara kıyafetli Krasialı savaşçı, araziye doğru hü-

cuma geçmişti. Mızrakları ellerindeydi. Oğlanın kanı dondu ve kemanının yayı tellerden kaydı.

O anda bir iblis neredeyse onu öldürüyordu, ama Gared yaratığın kolunu tertemiz bir şekilde kesti.

"Gözleriniz iblislerde olsun!" diye böğürdü Gared, tüm Cutterlar duysun diye. "Nüvelikleri bırakırsanız, Krasialıların işini onlar yapacak!"

Ama çabucak belli oldu ki, Krasialıların, Çukurlulara saldırmak gibi bir niyetleri yoktu. Sanki tamamıyla cilalı gümüşten yapılma muhafazalı bir mızrağa sahip olan beyaz sarıklı bir adam onlara önderlik ediyordu. Savaşçılar, orman iblislerinin üzerine tavuk kümesine girmiş kurtlar gibi çullandılar.

Önderleri orman iblislerinin oluşturduğu topluluğunun arasına tek başına girdi, ancak korkusuzluğunun bir nedeni olduğu hemen ortaya çıktı, zira onları Dövmeli Adam kadar kolay bir şekilde bertaraf edebiliyordu. Mızrağı ve uzuvları görülmesi zor bir hızda hareket ediyordu.

Diğer savaşçılar kalkanlarını birbiri yanında tutuyorlar, kama düzeniyle ilerleyerek iblisleri arpa tarlası sürer gibi biçiyorlardı. Gruplardan birinin başında baştan aşağı beyazlara bürünmüş bir adam vardı ve siyah cüppeli savaşçılara tezat oluşturuyordu. Beyazlı adamda silah yoktu, ancak savaş alanında kendisine mutlak bir güven duyarak hareket ediyordu. Bir orman iblisi ona doğru atıldığında adam kenara çekildi, yaratığa çelme takarken onu eliyle iterek, savaşçılarından birinin mızrağına doğru fırlattı.

Bir diğer iblis saldırdığında ise, beyaz cüppeli adam vücudunun üst kısmını ilk önce sola, sonra sağa hareket ettirdi ve bunu yaparken ayakları oynamadı. Yaratığın pençelerinden kolayca kaçınmıştı. İblis üçüncü kez pençesini savurduğunda, adam onun bileğini yakalayıp döndürdü ve saldırısını ona karşı kullanarak yaratığı sırtüstü düşürdü. Orada, savaşçılardan biri rahat bir edayla iblisi mızraklayarak öldürdü.

Rojer ve diğerleri, bu işin tüm gece süreceğini düşünerek yedek savaşçılar getirmeyi planlamışlar, ayrıca Leesha'nın ateş silahlarının çoğunu da yanlarında taşımışlardı.

Ne var ki, Krasialıların müdahalesiyle, muharebe dakikalar içinde sona erdi.

Hem Krasialılar hem yeşildiyarlılar, son iblis yere düştüğünde donakalmış bir vaziyette durdular. Birbirlerine şok içinde bakıyorlardı. Herkes silahını sıkıca tutmaya devam ediyordu. Sanki savaşın bitip bitmediğinden emin olamıyorlardı. Ne var ki hiçbiri ilk hareketi yapmaya cüret edemiyor, liderlerinden gelecek emri bekliyorlardı.

"*Chin*ler bize yan gözle bakıyorlar," dedi Jardir, Ashan'a.

Ashan başıyla onayladı. "Diğer gözleri ise dev adama ve *alagai*ları dehşet içinde kaçıran kızıl saçlı *khaffit* oğlana dönük."

"Onlar da diğerleri kadar donuklar," diye fark etti Jardir.

"Gerçek liderler onlar değil öyleyse," diye tahmin etti Ashan. "*Kai'Sharum* ya da bunun kâfir eşdeğeri olmalılar. Dev adam da onların Sharum Ka'sı olabilir."

"Yine de, saygıyı hak eden adamlar," dedi Jardir. "Gel."

İkiliye doğru yürüdü ve kötü bir niyetinin olmadığını belli etmek üzere mızrağını omzundaki kınına yerleştirip ellerini açtı. Adamların karşısına geçtiğinde, kibarca eğildi.

"Ben Ahmann, Hoshkamin oğluyum, Kaji'nin oğlu olan Jardir soyunun mensubuyum," dedi mükemmelce konuştuğu Thesa dilinde. Adamların gözlerinde bu dili anladıklarını gördü. "Bu, Damaji Ahsan," diyerek Ashan'ı işaret etti. O da hafifçe reverans yaptı.

"Onur duydum," dedi Ashan.

İki yeşildiyarlı, birbirlerine merakla baktılar. Sonunda, kızıl saçlı oğlan omuz silkti ve dev adam rahatladı. Jardir şaşkınlıkla fark etti ki, baskın kişi oğlandı.

"Rojer, Jessum oğlu, Nehirköprülü Han ailesinin mensubuyum," dedi kızıl saçlı delikanlı, rengârenk pelerinini savurup reverans yaparak. Bir bacağını öne, diğerini arkaya atıp kendini bir çeşit yeşildiyar selamı vererek tanıtmıştı.

"Gared Cutter," dedi dev. "Ee... şey... Steave'in oğlu." Bu adam daha da medeniyetsizdi ve ileri çıkıp elini öylesine hız-

lı bir şekilde ileri uzatmıştı ki, Jardir onun neredeyse bileğini yakalayıp kolunu kıracaktı. Son anda işin doğrusunu anlayınca, devin sadece el sıkışmak istediğini fark etmişti. Dev adam sertçe tokalaştığında Jardir bunun bir çeşit ilkel erkeklik gösterisi olduğunu düşünerek aynı sertlikte tokalaştı. Çok geçmeden iki adam da el kemiklerinin birbirine sürtündüğünü hissetti. Sonunda tokalaşmaları bittiğinde, dev adam, Jardir'e başını saygıyla bir kez daha salladı.

"Shar'Dama Ka, başka *chin*ler gelmekte," dedi Ashan, Krasia dilinde. "Kâfir rahipleri ve şifacıları."

"Bu insanları kışkırtma amacında değilim, Ashan," dedi Jardir. "Kâfir olsalar da olmasalar da, onlara *dama* ve *dama'ting*lere gösterilen saygıyı göstermeliyiz."

"*Khaffit*lerinin ayaklarını da yıkayayım mı?" diye sordu Ashan iğrenmeyle.

"Eğer emrim bu olursa evet," diye yanıtladı Jardir, yeni gelenlere doğru saygıyla eğilirken. Kızıl saçlı oğlan hafifçe aralarına girerek tanıştırma faslını başlattı. Jardir, Kutsal Adam ile selamlaşırken saygıyla eğildi ve onun ismini anında unutarak kadına döndü.

"Sahibe Leesha Kâğıt," diye takdim etti Rojer. "Kurtarıcı Çukuru Otacısı." Leesha eteğini iki yana çekip dizlerini kırdı ve reverans yaptı. Kadın reveransından kalkana kadar, Jardir gözlerini onun göğüs dekoltesinden alamadı. Kadın cesaretle onun gözlerine bakıyordu ve Jardir, şok içerisinde, o gözlerin gökyüzü kadar mavi olduğunu fark etti.

Jardir birdenbire kadının elini tutup öptü. Bunun cüretkâr bir hareket olduğunu biliyordu, özellikle de yabancılar arasında. Ne var ki söylenenlere göre, Everam cüreti ödüllendirirdi. Leesha bu hareket karşısında ağzı açık kaldı ve solgun yanakları hafifçe kızardı. Biraz daha güzelleşmişti sanki, tabii daha fazla güzelleşmesi mümkünse.

"Yardımınız için teşekkür ederim," dedi Leesha, kafasını arazideki *alagai* cesetlerine doğru sallayarak.

"Gece vakti, tüm insanlar kardeştir," dedi Jardir saygıyla eğilerek. "Birlik içinde olmalıdır."

Leesha başıyla onayladı. "Peki ya gün içinde?"

"Görünüşe bakılırsa kuzeyli kadınlar savaşmaktan fazlasını yapıyorlar," diye mırıldandı Ashan, Krasia dilinde.

Jardir gülümsedi. "İnanıyorum ki, tüm insanlık gün içinde de birlik olmalıdır."

Leesha'nın gözleri kısıldı. "Sizin altınızda mı birlik olmalıdır?"

Jardir, Ashan'ın ve yeşildiyarlı adamların gerginleştiğini hissetti. Sanki orada, başka kimsenin bir önemi yoktu. Sadece o ve Leesha, savaş alanını kaplayan iblis kanının, çok geçmeden insan kanıyla karışıp karışmayacağına karar vereceklerdi.

Ama Jardir'in bu konuda bir korkusu yoktu. Sanki bu buluşmanın, çok uzun süre önceden kaderlerinde olduğunu hissetmişti. Ellerini açtı. "Eğer Everam'ın iradesi buysa, belki bir gün böyle olacaktır." Tekrar eğildi.

Leesha'nın dudaklarının kenarı gülümser gibi kıvrıldı. "En azından dürüstsünüz. Belki de gecenin erken saatlerinde olmamız en iyisi oldu. Siz ve yardımcılarınız, bizimle birer bardak çay paylaşmak ister misiniz?"

"Onur duyarız," dedi Jardir. "Savaşçılarım bizi beklerken, atlarını ve çadırlarını bu arazide kurabilirler mi?"

"Uzak bölümünde," dedi Leesha. "Bu tarafında yapmamız gereken işler var."

Jardir ona merakla baktı ancak sonra muharebenin sona ermesinin ardından gelmiş olan yeşildiyarlıları fark etti. Bu insanlar biraz daha ufak tefekti. Balta tutan savaşçılardan daha zayıflardı. Savaş alanında parlamakta olan objeleri toplamaya başlamışlardı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Jardir. Kuzeyli *khaffit*lerin ne yaptığından daha çok, kadının sesini bir kez daha duymakla ilgileniyordu.

Leesha bir kenara baktı, sonra eğilerek cam bir şişe aldı. Jardir'e verdi. Bu, zarif bir camdı. Basitliği güzellik katıyordu.

"Mızrağınızın kıçıyla kırın onu," dedi kadın.

Jardir'in kaşları buna karşılık çatıldı. Böylesine güzel bir şeyi yok etmekteki önemi anlayamamıştı. Belki de bir çeşit dostluk

ritüeli olabilirdi. Kaji'nin Mızrağı'nı çıkarıp kadının isteğini yerine getirdi, ancak mızrağın kıçı, camdan çınlayarak sekti. Şişeye bir şey olmamıştı.

"Everam'ın sakalı adına," diye mırıldandı Jardir. Tekrar tekrar şişeyi kırmaya çalıştı ancak her seferinde başarısız oldu. "İnanılmaz."

"Muhafazalı cam," dedi Leesha, şişeyi alıp ona tekrar vererek.

"Prenslere layık bir hediye," diye fark etti Ashan, Krasia dilinde. "En azından saygılılar." Jardir başıyla onayladı.

"Halklarımız birbirlerinden çok şey öğrenebilirler. Tabii eğer gece vakti olduğu kadar, gündüz vaktinde de barışı koruyabilirsek," dedi Leesha.

"Katılıyorum," dedi Jardir, kadının gözlerine bakarak. "Bunu ve başka şeyleri çay içerken tartışalım lütfederseniz."

"Tacını gördünüz mü?" diye sordu Leesha.

Rojer başıyla onayladı. "Metal mızrağını da gördük. Marick ile Dövmeli Adam'ın hakkında konuştukları adam o olmalı."

"Bu zaten apaçık ortada," dedi Leesha. "Ben tacın kendisinden bahsediyordum. Dövmeli Adam'ın alnında da aynı muhafazalar var."

"Gerçekten mi?" diye sordu Rojer şaşkınlıkla.

Leesha başıyla onayladı ve sesini alçaltarak sadece Rojer'in duyacağı bir fısıltıyla konuştu. "Sanırım Arlen bize bu adam hakkında bildiği her şeyi anlatmadı."

"Onu çaya davet ettiğine inanamıyorum," dedi Wonda.

"Gözüne mi tükürseydim bunun yerine?" diye sordu Leesha.

Wonda başıyla onayladı. "Ya da onu okumla vurmam için bana emir verseydin. Rizon'daki insanların yarısını öldürdü. Ayrıca adamlarına da düklükteki tüm kadınlara sahip olmaları için emir verdi!"

Wonda durdu ve birden Leesha'ya doğru dönerek onun yanına sokuldu. "Çayına ilaç atacaksın, değil mi?" diye sordu, gözleri parlayarak. "Onu ve adamlarını esir alacaksın değil mi?"

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedi Leesha. "Bu adam hakkında tüm duyduklarımız rivayetlerden ibaret. Şu anda bildiğimiz tek gerçek, o ve adamlarının, bizim iki yüz orman iblisini savuşturmamıza yardım ettiği. Hareketleri ona farklı bir şekilde davranmamızı gerektirmediği sürece bizim misafirimiz olacak."

"Üstelik, onların Kurtarıcılarını kaçırmak, Krasia ordusunun tümünü Çukur'a çekmek anlamına gelir, bunu da unutmamak lazım," diye ekledi Rojer.

"O da var tabii," dedi Leesha. "Smitt'e meyhanesini boşaltmasını söyleyip, kasaba konseyini toplayın. Herkesin şu güya çöl iblisi olan adamı görüp tartmasını sağlayalım."

"Hiç de beklediğim gibi çıkmadı," dedi Rahip Jona.

"Kibara benziyor, ama sadece benziyor," diye katıldı Gared. "Suratında sahtelik var. Tıpkı dükün sarayındaki hizmetkârlar gibi."

"Buna görgü denir Gared," dedi Leesha. "Sen ve diğer erkekler de bundan ders çıkarabilirsiniz."

"Gared haksız sayılmaz," dedi Rojer. "Ben bir canavar bekliyordum, yağlı sakalının üzerinden gülümseyen bir soylu değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Leesha. "Ben de kesinlikle onun bu kadar yakışıklı olacağını beklememiştim."

Jona, Rojer ve Gared, hep birlikte yürümeyi bırakıp durdular. Leesha onların durduğunu anlayana kadar birkaç adım daha ilerledi. Arkasına baktığında, erkeklerin ona dik dik baktığını gördü. Wonda'nın yüzünde bile şaşkınlık vardı.

"Ne var?" diye sordu.

"Bunu söylemediğini farz edeceğiz," dedi Rojer bir an sonra. Oğlan yürümeye devam ederken diğerleri onu takip ettiler. Leesha başını iki yana sallayıp peşlerine takıldı.

"Şu yeşildiyarlılar düşündüğümüzden de kötüymüş," dedi Ashan, diğer adamların yanına dönmek üzere yürürlerken. "Bir kadından emir aldıklarına inanamıyorum!"

"Ne kadın ama!" dedi Jardir. "Güçlü, egzotik ve şafak kadar güzel."

"Bir fahişe gibi giyiniyor," dedi Ashan. "Sırf gözlerine bakmaya cüret ettiği için oracıkta öldürülmeliydi."

Jardir puflayıp elini sallayarak geçiştirdi. "*Dama'ting* öldürmek, ölümdür."

"Kusura bakma, Shar'Dama Ka, ama o bir *dama'ting* değil," dedi Ashan. "Bir kâfir. Tüm yeşildiyarlılar sahte bir tanrıya dua eden kâfirlerdir."

Jardir başını iki yana salladı. "Bunu bilseler de bilmeseler de Everam'ı takip ediyorlar. Evejah'da sadece iki İlahi Yasa vardır. Tek bir tanrıya tapmak ve *alagai'sharak* dansını yapmak. Bunun dışında, her kabile kendi geleneklerine sahip olabilir. Belki de bu yeşildiyarlılar bizden o kadar farklı değillerdir. Belki de bize yabancı gelen tek şey, gelenekleridir."

Ashan karşı çıkmak için ağzını açtı, ama Jardir'den gelen bakış tartışmayı bitirdi. Ağzı kapanan Ashan saygıyla eğildi. "Tabii, eğer Shar'Dama Ka bunu söylüyorsa, öyle olmalıdır."

"Git *dal'Sharum*lara kamp kurmalarını söyle," diye emretti Jardir. "Sen, Hasik, Shanjat ve Abban, çay davetinde bana katılacaksınız."

"*Khaffit*'i de mi götürüyoruz?" diye kaşlarını çattı Ashan. "Gerçek erkeklerle çay içmeye hakkı yoktur onun."

"Onların dilini senden daha akıcı konuşabiliyor, dostum," dedi Jardir. "Üstelik Hasik ile Shanjat da birkaç yeşildiyar lafından fazlasını bilmez. Onu getirmeyi seçmemin nedeni buydu. Bu görüşmede oldukça önemli bir yeri olacak."

Krasialılar gelene kadar, neredeyse tüm kasaba Smitt'in meyhanesinin etrafına toplanmış görünüyordu. Leesha toplantıya sadece kasaba konseyi mensuplarını ve onların eşlerini dahil etmişti, ancak Smitt'in çocuklarından ve torunlarından oluşan küçük ordu hizmet görevindeyken, Krasialılar karşısında sayıca oldukça üstün duruma gelmişlerdi.

Jardir meyhaneye yürürken kalabalıktan uğursuz bir gürültü yükseldi. "Kuma geri dönün!" diye bağırdı içlerinden biri. Birçok ses buna katıldığını belli ederek homurdandı.

Eğer Krasialılar bundan rahatsız oldularsa bile, belli etmediler. Kalabalığın içinde başları dik, korkusuzca yürüdüler. İçlerinden sadece biri, tostoparlak, şişman, parlak renkli kıyafetler içinde, bastonuna dayanarak topallayan bir adam, geçerken Çukurlulara temkinli gözlerle baktı. Leesha kapıda duruyor, işler daha kötüye giderse diye dışarı koşmak üzere hazır bekliyordu.

"Haklısın, yakışıklıymış gerçekten de," dedi Elona, onun kulağına.

Leesha şaşkınlıkla döndü. "Kim söyledi öyle dediğimi?" Elona gülümsemekle yetindi.

"Hoş geldiniz," dedi Leesha, Jardir kapıya ulaştığında. Annesiyle birlikte aynı şekilde reverans yaptılar. Jardir bir Elona'ya bir de Leesha'ya baktı. Yüzlerindeki benzerlik, aralarındaki kan bağını yeterince belli etmekteydi.

"Ablanız mı?" diye sordu Jardir.

"Annem, Elona," diye yanıtlayan Leesha, Elona kıkırdarken gözlerini devirdi. Jardir kadının elini kibarca öptü. "Ve babam, Ernal," diye başıyla işaret etti Leesha. Jardir adama doğru başını saygıyla eğdi.

"Yardımcılarımı tanıştırmama izin verin," dedi Jardir, ardındaki adamları işaret ederek. "Damaji Ashan ile tanıştınız. Bunlar, *kai'Sharum* Shanjat ve benim *dal'Sharum* fedaim Hasik." Adamlar saygıyla eğildiler. Jardir yanındakilerden beşinci kişiyi tanıştırmak için çaba sarf etmeyerek, tanışma sırasında ilerlemeye devam etti.

Beşinci kişi, diğerlerine benzemiyordu. Diğerleri sırım gibiyken, o şişmandı. Diğerleri ağır başlı renklerde giyinikken, o sıradan bir Jonglör gibi giyinmişti. Ve diğerleri güçlü, diri görünüyorken, o, bastonuna öyle ağır bir şekilde dayanıyordu ki, bastonu olmadan düşecekmiş gibiydi.

Leesha onu tam selamlayacaktı ki, adamın gözleri onu aştı ve Leesha'nın babasına saygıyla eğildi. "Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk, Ernal Kâğıt."

Erny adama merakla baktı. "Sizi tanıyor muyum?"

"Abban am' Haman am'Kaji," diye takdim etti kendini adam.

"Size eskiden kâğıt satıyordum," dedi Erny bir süre sonra.

"Ben, şey... aslında son siparişiniz hâlâ dükkanımda duruyor. Ulaklar artık Rizon'dan gelmeyi kestiklerinde ödemeyi bekliyordum."

"Kızınızın çiçek baskısından altı yüz adetti sanırım," dedi Abban.

"Lanet olsun, o siz miydiniz?!" diye haykırdı Leesha. "O kâğıtlar üzerinde kaç saat köle gibi çalıştığımı biliyor musunuz? Sırf kurutma odasında şey gibi... gübre gibi beklesin diye hem de!"

Jardir, Smitt ile sürmekte olan tanışma faslından sanki tamamen anlamsızcasına sıyrılıp, Leesha'nın yanına geri döndü.

"Ev sahibimize ne söyledin de hakaret olarak algıladı, *khaffit*?" diye çıkıştı.

Abban, bastonunun el verdiği ölçüde eğildi. "Görünüşe bakılırsa babasına biraz para borçluyum, Kurtarıcı, zira o ve babasının benim için yıllar önce ürettikleri kâğıtları, sınırlarımız kapandıktan sonra alamadım."

Jardir hırladı ve elinin tersiyle vurarak adamı yere düşürdü. "Borcunun üç katını hemen şimdi ödeyeceksin!" Abban zemine çarptığında acıyla haykırdı ve kan tükürdü.

Leesha, Jardir'i bir kenara itti ve Abban'ın yanına koşup diz çöktü. Adam kendini çekmeye çalıştı ancak Leesha onun başını sağlam bir şekilde elleri arasına alıp incelemeye başladı. Adamın dudağı patlamıştı ama Leesha'ya göre dikişlik bir durumu yoktu.

Çabucak kalkıp Jardir'e kızgın gözlerle baktı. "Nüve aşkına, neyiniz var sizin?!"

Sanki Leesha'nın başında birdenbire boynuzlar belirmiş gibi, Jardir'in bakışları şok ifadesine büründü. "O sadece *khaffit*'tir," diye açıkladı. "Onursuz ve iradesizdir."

"Ne olduğundan bana ne!" diye çıkıştı Leesha. Jardir'e doğru hızla yürüdü ve neredeyse burunları birbirine değecek kadar yaklaştı. Gözleri mavi alevler gibiydi. "O, çatımız altında bir misafirdir, tıpkı senin gibi. Eğer öyle kalmak istiyorsan, lanet terbiyeni takınacak, ellerini kendine saklayacaksın!"

Jardir orada öylece kalırken, yardımcıları da eşit derecede

şoktaydılar. Hepsi de liderlerine dönüp nasıl hareket etmeleri gerektiğini sorgular gibi baktılar. Savaşçılar ellerini gerginleştirip, omuzlarındaki mızraklara uzanmak üzere hazır hale getirdiler. Leesha'nın parmakları da, önlüğünün ceplerinde bulunan kör edici pudraya uzanmak üzere hafifçe hareketlendi.

Ama Jardir bakışını çevirip geri adım attı ve saygıyla eğildi. "Haklısınız, elbette. Masanıza şiddet getirdiğim için özür dilerim." Abban'a döndü. "Kâğıtları senden, onun babasına ödemen gerekenin üç katı paraya satın alacağım," dedi yüksek sesle. Sonra gözlerini Leesha'ya çevirdi. "Sahibe Leesha'nın bu kadar değerli bulduğu bir şey, inanıyorum ki gerçek bir hazine olmalı."

Abban alnını zemine koyduktan sonra bastonuna yüklenip ayağa kalkmaya çalıştı. Erny ona yardım etmek üzere koşturdu, ancak ufak tefek adamın yapabileceği pek fazla şey yoktu.

Jardir dönüp Leesha'ya gülümsedi. Sanki onu zenginlik gösterisiyle, şiddet gösterisinde olduğundan daha fazla etkileyebileceğine inanıyormuş gibi, gözleri hakiki bir gururla parlıyordu.

"Yakışıklı olsun olmasın, fiyakacı ukalanın teki," diye sessizce mırıldandı Leesha, Rojer'e doğru.

"Olabilir," diye katıldı Rojer, "ama eğer arzu ederse, Çukur'u bir böcekmiş gibi ezebilecek bir ukala."

Leesha kaşlarını çattı. "Bundan o kadar emin olma."

❦

"Kuzeyli kadınlarda çelikten birer yürek var," dedi Hasik, Krasia dilinde. Grup, uzun yeşildiyar masalarından birine götürülüp sert sandalyelerine oturtulmuştu.

"Bizimkilerde de var," diye yanıtladı Jardir. "Sadece, cüppelerinin altında saklıyorlar, hepsi bu." Hepsi, hatta Abban bile buna güldü. Karşı çıkmadılar.

Çayı çocuklar servis ediyorlar, yanında sert bisküvilerle dolu tabaklar getiriyorlardı. Kuzeyli Kutsal Adam boğazını temizlediğinde tüm gözler ona döndü. Ashan, Rahip'e fareye bakan yılan gibi bakıyordu. Yeşildiyarlı adam, *dama*'nın bakışları altında bembeyaz kesilmişti, ama devam etti.

"Yemeklerimizden önce dua etmek âdetimizdir," dedi.

Elona alayla gülünce Jona ona öfkeyle baktı. Jardir kadını umursamadı, ancak kabalığı karşısında şoke olmuştu. "Bu bizim de âdetimizdir, Rahip," dedi başını eğerek. "Her şey için Everam'a şükran sunmak gerekir."

Jona'nın dudağı, Jardir'in Yaratıcı'ya verdiği isimden dolayı hafifçe seyirdiyse de bunu başıyla onayladı.

"Ulu Yaratıcı," dedi Jona, çay kupasını iki eliyle tutarak, "sana yaşamın ve mahsuldar bereketinin bir sembolü olarak önümüze koyduğun yiyecek ve içecekler için şükrederiz. Sana daha iyi hizmet etmek için bize güç bahşet, bu gece masamızda olamayanlar da dahil kimseyi takdisinden mahrum bırakma."

"Bu sene o kadar da bereketli bir mahsul olmadı," diye mırıldandı Elona, sert bisküvilerden birini alıp tatsız bir şekilde burnunu buruşturarak. Kadın birden irkilip Leesha'ya bakınca, Jardir, kızının onu masa altından tekmelediğini düşündü.

"Daha fazlasını sunamadığımız için üzgünüm," dedi Leesha, Jardir ile göz göze geldiklerinde. "Ama savaşın tahribatı köyümüzün sırtına ağır bir yük bindirdi. Binlerce mülteci sahip oldukları her şeyi ve sevdiklerini mantıksızca kaybettiler."

"Mantıksızca mı?" diye fısıldadı Ashan, Krasia dilinde. "Senin kutsal yoluna hakaret ediyorlar, Kurtarıcı!"

"Hayır!" diye tısladı Abban. "Bu bir meydan okuma. Dikkatle yanıtla." Ashan ona öfkeyle baktı.

"İkiniz de sessiz olun!" diye tısladı Jardir. Gözlerini hem Leesha'dan hem de annesinden ayırıp Rahip'e dönerek başını salladı.

"Ekmek üzerine ettiğiniz dua bizimkine çok benziyor," dedi. "Krasia'da, boş bir tabak için bile dua ederiz, zira Everam'ın iradesiyle, doymuş birinde olmayan gücü bulabiliriz."

Adam, Leesha'ya döndü. "Bana söylenenlere göre köyünüz bir yıl önce küçük ve diğerlerinden farksızmış," dedi. "Ancak şu anda, büyük ve güçlü. Sokaklarınızda aç insan görmüyorum. Dilenciler, feryat edenler ya da sakat kalmışlar yok. Bunun yerine gece vakti sırtınız dik duruyor, yüzlerce iblisin karşısına çıkıyorsunuz. Tıpkı çelik gibi, benim gelişim sizin köyünüzü sertleştirip güçlendirmiş."

"Senin gelişinle alakası yok," diye çıkıştı Gared. "Dövmeli Adam yaptı bunu. Siz hâlâ çölde kum yerken."

Hasik gerginleşti. Jardir onun yeşildiyarlının söylediklerini anladığından şüpheliydi, ancak devin ses tonu açıktı. Jardir parmaklarını kaldırıp Hasik'i sakinleştirdi.

"Şu Dövmeli Adam hakkında daha fazlasını bilmek isterim," dedi Jardir. "Everam'ın Armağanı'nda onun hakkında çok şey duydum, ancak adamı gerçekten görenlerle konuşmuşluğum yok."

"O Kurtarıcı, bilmen gereken budur," diye hırladı Gared. "Yıllar önce kaybolan sihri bize geri verdi."

"*Alagai*larla savaşmak için savaş muhafazaları," dedi Jardir. Gared başıyla onayladı.

"Onun muhafazaladığı bir silahı görebilir miyim?" diye sordu Jardir.

Gared duraksadı ve gözleri Leesha'ya kaydı. Jardir bu bakışları doğal bir şekilde takip edip kadının mavi gözlerine baktı. Bu gözler tıpkı serin sular gibi, Jardir'i gizli derinliklerinde boğmakla tehdit ediyordu. Leesha gülümsediğinde, Jardir'in içi titredi.

"Size göstereceğiz," dedi Leesha cilveyle gülümseyerek, "tabii siz de bize kendinize ait bir şeyi gösterirseniz. Mızrağınız mesela."

Abban bile kadının arsızlığına karşı nefesini tuttu, ancak Jardir'in tek yaptığı gülümsemekti. Mızrağına uzandı, ancak Ashan onun elini yakaladı.

"Kurtarıcı, hayır!" diye tısladı Ashan. "Kaji'nin Mızrağı, bir *chin*'in ellerine uygun değildir."

"Artık Kaji'nin Mızrağı değil, Ashan," dedi Jardir, Krasia dilinde. "Artık Alımann'ın Mızrağı ve onunla ne istersem yaparım. *Chin* elleri tarafından ilk defa dokunulmuyor ve kutsallığı hâlâ yerinde."

"Ya çalmaya çalışırlarsa?" diye sordu Hasik.

Jardir ona sakin gözlerle baktı. "Eğer denerlerse, her adamı, her kadını ve her çocuğu öldürüp köyü yerle bir ederiz."

Konu kapanmıştı. Mızrağı yatay bir şekilde kaldırıp önünde

tuttu. Buna yanıt olarak, Gared beline uzandı ve uzun palasını çıkardı. Hasik ile Shanjat gerginleşip saldırmaya hazır hale geldiler, ancak dev adam silahı ters çevirip onu Jardir'e doğru uzattı. Aynı anda silahları değiş tokuş ettiler.

O anda tüm nazik davranışlar unutuldu. Muhafaza konusunda becerili olanlar, her iki tarafta da, aceleyle silahları incelemeye koyuldular.

Jardir uzun palayı döndürüp ışığı yakalamasını sağladı. Işık, silahın üzerinde parlayan nehirler gibi akarken, yüzeydeki karmaşık muhafazalar açığa çıktı. Jardir, muhafazaların çoğunun, kendi halkının kullandığı muhafazalardan olduğunu hemen anladı. Var olan tüm savaş muhafazalarını üzerinde taşıyan Kaji'nin Mızrağı'ndan alınma sembollerdi bunlar.

Ancak bundaki muhafaza işçiliği, soğuk kullanışlılıktan öteye gidiyordu. Sertçe işlenmiş *dal'Sharum* mızraklarının zıddı bir durum vardı. Kullanılan sanat, Jardir'in kendi kutsal mızrağının dışında gördüğü her şeyden üstündü. Yüzlerce muhafaza, uyumlu bir akıcılıkla işlenerek, müthiş bir güç ağı oluşturuyor, hem bakması zevk uyandıran hem de *alagai*ların dehşet duyacağı bir silah ortaya çıkarıyordu.

"Enfes," diye mırıldandı Jardir.

"Paha biçilemez," dedi Abban.

"Şu Dövmeli Adam, sembolleri Anoch Sun'dan çalmış olabilir mi?" diye merak etti Ashan.

"Saçmalık," dedi Jardir. "Oraya bin yıldır kimse girmedi. Tabii bir kişi dışında..."

Jardir adamlarına baktı ve hepsinin gözlerinin aynı düşünceyle parladığını gördü.

"Hayır," dedi Jardir sonunda. "Hayır, o öldü."

"Tabii. Öyle," dedi Ashan hafif bir duraklamadan sonra. Diğerleri başlarını salladılar.

Başlarını kaldırdıklarında Leesha ve babasının Kaji'nin Mızrağı'nı biraz fazla yakından incelemekte olduğunu gördüler. İkili, silahın muhteşemliğini sindirmek için yeterince zaman bulmuşlardı ancak Jardir henüz onun tüm sırlarını vermek için herhangi bir neden göremiyordu.

"Bu muhafazalar güçlü," dedi, palayı Gared'a uzatarak. Mızrağa da işaret edercesine baktığında, yeşildiyarlılar onu tereddütle geri verdiler. Leesha'nın gözlerindeki beğeni ifadesi tatmin ediciydi. Kadın, mızrağın sırlarına açtı.

"Şu Dövmeli Adam nerededir?" diye sordu Jardir, Gared'a. Mızrağını tekrar güvenle omzuna yerleştirmişti. "Onunla tanışmayı çok isterim."

"O gelip gider," diye araya girdi Leesha, dev adam yanıtlayamadan önce.

Jardir başını aşağı yukarı salladı. "Sizin muhteşem pelerininizi yapan da o mu? Gerçekten de, bizzat Kaji'nin Cüppesi gibi duruyor. *Alagai*lara görünmeden yürümenizi sağlaması mucizevi."

Leesha'nın yanakları kızardığında, Jardir ona bir şekilde iltifat ettiğini fark etti.

"Görünmezlik Pelerinleri, benim kendi buluşumdur," dedi kadın. "Kafa karıştırma ve görünmezlik muhafazalarını, hafif bir yasaklama muhafazasıyla karıştırdım. Böylece küçük büyük hiçbir nüvelik, onu üzerine geçireni göremiyor."

"İnanılmaz," dedi Jardir. "Özellikle de böylesine ilahi güzellikte ve güçte bir şey yaratmak üzere muhafazaları kullanabiliyorsanız, Everam kulağınıza fısıldıyor olmalı."

Leesha kafasını aşağı çevirip pelerinine baktı. Dalgın dalgın kumaşına dokundu. Sonunda gülerek ayağa kalktı ve pelerinin boğaz düğümünü çözdü. "Alın," dedi, pelerini Jardir'e uzatarak.

"Delirdin mi?!" diye bağırdı Elona, kızının yoluna çıkmak üzere hareketlenirken. Aynı şeyi Ashan da Jardir'e yapmıştı.

"Pelerin sadece iblislere karşı işe yarar," dedi Leesha, Jardir'e olduğu kadar annesine de söyleyerek. "Gerçek düşmanın kim olduğunu hatırlatsın, yarın güneş doğduğunda." Kadın kolunu annesinden çekip pelerinini Jardir'e verdi.

Jardir ellerini masanın üstüne düz bir şekilde koyup saygıyla eğildi. "Bu çok büyük bir hediye ve karşılığında verebileceğim bir şey yok. Everam adına, bunu kabul edemem."

"Yapacağı hatırlatma, karşılığında istediğim tek şey," dedi Leesha. Jardir tekrar saygıyla eğildi ve pelerini büyüyen göz-

lerle aldı. Eğer şu Dövmeli Adam denen kişinin muhafazaları bir ahenk oluşturuyorsa, Leesha'nın Görünmezlik Pelerini bir senfoniydi. Pelerini dikkatle katlayıp cüppesinin içine yerleştirdi. O ya da yardımcılarının, hediyeyi inceleyerek dikkatlerinin dağılmasını istemiyordu.

"Teşekkürler, Erny'nin kızı, Kurtarıcı Çukuru'nun Otacısı Sahibe Leesha," dedi tekrar eğilerek. "Hediyeniz beni onurlandırdı."

Leesha gülümsedi ve sandalyesine geri döndü. Bir anlığına, yeşildiyarlılar çaylarını yudumluyormuş gibi yapıp birbirlerine fısıldamaya başladılar. Jardir bu toplantı anını onlara çok görmeyerek Abban'a döndü.

"*Khaffit* gibi giyinen kızıl saçlı oğlanı anlat bana," diye emretti.

Abban saygıyla eğildi. "O, yeşildiyarlıların Jonglör dedikleri kişi, Kurtarıcı. Yolculuk edip hikâye anlatır, müzik yaparlar. Zanaatlarını belli eden renkli kıyafetler giyerler. Bu onurlu bir iş olarak görülür ve bunu icra edenler saygı gören, ilham verici kişilerdir."

Jardir başıyla onaylayarak bilgiyi sindirdi. "Müziğiyle *alagai*lar üzerinde güç sahibiydi. Onları yönlendiriyordu. Bunun hakkında ne biliyorsun?"

Abban omuz silkti. "Dövmeli Adam hakkındaki hikâyelerde böyle birisi geçiyor. *Alagai*ları sihriyle efsunlayan biri. Ama bu güç hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Herhalde olağan bir şey değil."

Krasialılar ona kaçamak bakışlar atarken, Rojer huzursuz bir şekilde seyretti. Onun hakkında konuştukları belliydi, ancak Rojer'in eğitimli kulağı onların şaşırtıcı şekilde kulağa hoş gelen dilini ayırt etmesine olanak sağlasa da, anladığı bir şey yoktu.

Krasialılar onu hem dehşete düşürüyor hem de ilgisini çekiyordu. Tıpkı Dövmeli Adam gibi. Rojer, bir kemancı olduğu kadar bir hikâye anlatıcısıydı da ve o ülkeden kimseyle tanışmamış olmasına rağmen, Krasia hakkında birçok hikâye uydurmuşluğu

vardı. Kafasında binlerce soru dönüyordu ancak o sorular diline ulaşamadan karışıp gidiyordu. Bu adamlar, hikâyelerindeki egzotik prensler değillerdi. Rojer Rizon yolunda yolculuk etmiş, onların çıkardıkları işe tanık olmuştu. Kültür sahibi olsalar da olmasalar da, bunlar katil, tecavüzcü ve hayduttu.

Jardir tekrar onun olduğu yere kısa bir bakış attığında, Rojer kendi bakışını çeviremeden gözleri buluştu. Rojer irkilerek, kendini köşeye sıkışmış bir tavşan gibi hissetti.

"Affedin, kibarlıktan yoksun davrandık," dedi Jardir saygıyla eğilerek.

Rojer göğsünü kaşır gibi yaptı, ancak bu, tılsımına dokunmak için bir bahaneydi. Hem madalyondan hem de yanında Gared'ın olmasından güç alıyordu. Güçlü ormancının onu korumak için ettiği yemine bir kez daha şükretti.

"Sorun değil," dedi başını sallayarak.

"Benim halkımın arasında Jonglörler yoktur," dedi Jardir. "Yaptığınız iş ilgimizi çekiyor."

"Müzisyenleriniz yok mu?" diye sordu Rojer şaşırarak.

"Var tabii," dedi Jardir. "Ama Krasia'da, müzik Everam'a okunan ilahiler için vardır, savaş alanında iblisleri efsunlamak için değil. Söyleyin lütfen, bu güç kuzeyde olağan mıdır?"

Rojer kahkaha attı. "Kesinlikle değil." Çayını kafasına dikti ve kupanın içinde daha güçlü bir şeyler olmasını diledi. "Bunu öğretemiyorum bile. Nasıl yaptığım konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

"Belki de Everam sizinle konuşuyordur," diye ortaya attı Jardir. "Belki de O, soyunuzu böyle bir güçle kutsamıştır. Gelecek vaat eden oğullarınız var mı?"

Rojer tekrar güldü. "Oğullar mı? Ben evli bile değilim."

Krasialılar buna şok olmuş göründüler. "Sizin gücünüzdeki bir adamın, ona oğullar verecek birçok gelini olmalı," dedi Jardir.

Rojer kıkırdayarak kupasını onlara doğru kaldırdı. "Katılıyorum. Birçok gelinim *olmalı* gerçekten de."

Leesha alayla güldü. "Tek bir tanesiyle nasıl başa çıktığını görmek isterdim." Masanın iki tarafındakiler Rojer'e güldüler.

Rojer bunu sessizce bekledi. Hakkında yapılan espriler Çukur'da yeni şeyler değildi, ancak yine de yanaklarının kızardığını hissetti. Jardir'e baktığında, onun gülenler arasında olmadığını fark etti.

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim, Jessum oğlu?" diye sordu Jardir.

Rojer babasının ismini duyunca madalyona dokundu, ama başıyla onayladı.

"O yaraya nasıl sahip oldunuz?" diye sordu Jardir, Rojer'in yukarı kaldırmakta olduğu sakat eli işaret ederek. İki parmak ve avucun bir kısmı orada yoktu. "Eski bir yara gibi görünüyor. Yetişkin olduktan sonra *alagai*larla dövüşüp o yarayı almış olmanız mümkün değil. Ayrıca gördüğüm kadarıyla size pek zorluk da çıkarmıyor, sanki uzun yıllardır taşıyormuşsunuz gibi."

Rojer kanının buz kestiğini hissetti. Gözleri parlak ipeklere bürünmüş şişman tüccara kaydı. O da kendi insanları tarafından, sakat olduğu için aşağılanmaktaydı. Rojer, Krasialıların onu bir erkekten aşağı görüp görmediğini merak etti.

Herkes konuşmayı bırakıp Rojer'in cevabını bekledi. Zaten başından beri yarım kulakla dinlemeye koyulmuşlardı, ama artık ona dik dik bakmaktaydılar.

Rojer kaşlarını çattı. *Çukur ahalisi sanki çok mu farklı?* diye düşündü. İçlerinden hiçbiri, Leesha bile, onun sakat eli hakkında tek bir laf bile etmemiş, sanki öyle bir şey yokmuş gibi davranmışlar ve sonra da, Rojer'in farkında olmadığını düşündüklerinde sakat ele dik dik bakmışlardı.

En azından adam, merakı konusunda dürüst, diye düşündür Rojer, Jardir'e tekrar dönerek. *Ve benim hakkında ne düşündüğü, nüvelik tezeği kadar umurumda değil.*

"Ben üç yaşındayken, iblisler muhafazalarımızı geçtiler," dedi. "Babam elindeki şömine maşasıyla onları geride tutmaya çalışırken, annem beni kaçırdı. Bir ateş iblisi onun sırtına atlayıp, hem elimi hem de onun omzunu ısırıp kopardı."

"Nasıl hayatta kaldınız?" diye sordu Jardir. "Babanız mı kurtardı sizi?"

Rojer başını iki yana salladı. "Babam o zamana kadar çoktan

ölmüştü. Annem ateş iblisini öldürüp beni bir yer kapısından içeri soktu."

Masadakilerden nefes tutuş sesleri geldi. Jardir'in gözleri bile keskin bir hızla büyüdü.

"*Anneniz,* bir ateş iblisini mi öldürdü?" diye sordu adam.

Rojer başıyla onayladı. "İblisi benim üzerimden alıp su yalağında boğdu. Annem onu öldürmeyi başarana kadar, su, onun kollarını kabartıp kızartmıştı."

"Ah, Rojer, ne kadar korkunç!" diye inledi Leesha. "Bana bunları hiç anlatmamıştın!"

Rojer omuz silkti. "Hiç sormadın ki. Kimse daha önce elim hakkında bana soru sormadı. Herkes, sen bile, elime bakmamaya çalışıyorsunuz."

"Sadece rahat bırakılmak istediğini düşünmüştüm," dedi Leesha. "Seni rahatsız bir duruma sokmak istemedim. Dikkati ellerine çekerek..."

"Ellerime mi, biçimsizliğime mi?" diye sordu Rojer, Leesha'nın sesindeki acıma tınısından rahatsız olarak.

Jardir birden ayağa kalktı. Yüzünde öfke vardı. Masanın iki tarafındakiler gerginleştiler. Bir anda dövüşmeye ya da kaçmaya hazır hale geldiler.

"Bu bir *alagai* yarası!" diye bağırdı, masanın üzerinden uzanıp Rojer'in elini kaptı ve herkesin görmesi için kaldırdı. "Size acıyarak bakanları Nie alsın, zira bu bir onur nişanıdır!

"Yaralar, *alagai*lara meydan okuyuşumuzun sembolüdür!" diye bağırdı. "Ve Nie'ye! O'na, O'nun cehenneminin ağzına bakıp içine tükürdüğümüzü gösterir."

"Hasik!" diye işaret etti Jardir, en cüsseli savaşçısına. Onun emriyle beraber, savaşçı ayağa kalktı ve zırhlı cüppesini açtı. Vücudunun üst kısmının yarısını kaplayan, yarı çember görünümündeki diş izlerini gösterdi.

"Kil iblisi," dedi adam, ağır bir aksanla. "Büyük," diye ekledi, kollarını iki yana açarak.

Jardir, Gared'a döndü ve gözlerini meydan okurcasına kıstı.

"Fena değil," diye homurdandı Gared. "Ama sanırım onu yenerim." Adam kaslı göğsü üzerinde gömleğini sıyırarak, sağ

omzundan sol kalçasına kadar uzanan ve kalın bir çizgiden oluşan pençe izlerini gösterdi. "Orman iblisçiği beni iyi yakaladı," dedi. "Daha ufak bir adam ikiye yarılabilirdi."

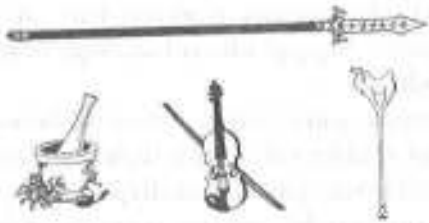
Rojer, bu iş oda içinde ufak bir dalga gibi yayıldığında hayretle seyretti. Masanın iki tarafındaki insanlar ayağa kalkıp yaralarını gösteriyorlar, hikâyelerini haykırıyorlar, kimin yarası daha büyük diye tartışıyorlardı. Çukur'un geçen sene yaşadığı tecrübelerden sonra, kasabada en azından bir yarası olmayan neredeyse kimse kalmamıştı.

Ama odada herhangi bir pişmanlık havası yoktu. İnsanlar kahkahalar içinde kükrüyorlar, ölümle burun buruna geldikleri anları hatırlıyorlar, bazen bunları hareketlerle anlatmaya çalışıyorlardı. Krasialılar bile zevkle ellerini dizlerine vurup gülüyorlardı. Rojer, Wonda'ya baktı. Kızın yüzü dehşet verici bir yaraya sahipti. Ama o bile, Rojer'in daha önce görmediği bir şekilde, ilk kez gülümsemekteydi.

İçerideki gürültü artık zirveye vurduğunda, Jardir sandalyesinin üzerine usta bir Jonglör gibi çıkıverdi. "*Alagai*lar yaralarımızı görüp umutsuzluğa düşsünler!" diye haykırdı, kendi cüppesini çıkararak.

Adamın hafif koyu renk tenindeki dalga dalga kaslar gerildi, ancak odadaki her ağızdan çıkan hayret nidalarını çeken şey bu değildi. Bunun nedeni, adamın yaralarıydı. Yaralar, muhafazalardı. Yüzlercesi, hatta belki de binlercesi, tıpkı Dövmeli Adam'ın dövmeleri gibi, onun tenine kesilerek işlenmişti.

"Lanet gece... Belki de Kurtarıcı *odur*," diye mırıldandı Rojer.

25. Bölüm

BEDELİ NE OLURSA OLSUN

D.S. 333
Bahar

"Daha hızlı topallasan iyi olacak," dedi Hasik Abban'a, gülerek. "Yoksa karanlıkta kalacaksın."

Abban acıyla yüzünü buruşturdu. Kalın suratı terle kaplıydı. Ahmann, Krasia kampına doğru grubunu acımasız bir hızla götürmekteydi. Ashan ile birlikte önde yürürlerken zavallı Abban'ı Hasik ile Shanjat'ın arasında bırakmıştı. Bu iki adam, tüccara çocukluğundan beri işkence ederdi ve yetişkinliklerinde beterini yapıyorlardı.

Daha bir hafta önce, Hasik, Abban'ın çadırına bir haber götürmek üzere gittiğinde tüccarın kızlarından birine tecavüz etmişti. Ondan önceki sefer ise, kurban Abban'ın karılarından biriydi. Jurim ile Shanjat, Abban'ın *nie'Sharum* oğullarını kendi kanatları altına almayı kendilerine görev bilmişler, Kaji'sharaj'daki eğitimleri sırasında oğlanlara *khaffit* babalarından nefret etmeleri gerektiğini aşılamışlardı. Bu öyle başarılı olmuştu ki, Abban'ın kalbi her seferinde yerinden sökülüyordu. Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndaki tüm adamlar onunla alay edip tükürüyorlar, Shar'Dama Ka etrafta değilken onu zevkle dövüyorlardı. Ahmann'ı eskiden beri tanıyan fedailer, Kurtarıcı'nın onları

değil de Abban'ı dinlemesine içerliyorlardı. Tüccar, eğer Ahmann'ın gözünden düşecek olursa hayatının oldukça kısa olacağından emindi.

Ancak Kurtarıcı Çukuru'nun dev muhafazasının yarattığı yasaklamayı terk ettiklerinde Abban tüylerinin ürperdiğini hissetti ve *Sharumların* ona yapabileceği hiçbir şeyin, gece vakti bu savaşçılardan korunma dilenmesine engel olacak kadar gururunu kıramayacağını kabul etmek zorunda kaldı.

*Khaffit*lerin kaderiydi bu.

"Şu *chin* korkaklarına neden gerçek birer erkeklermiş gibi davrandığını anlamıyorum," dedi Ashan, Ahmann'a.

"Bu insanlar güçlü," diye yanıtladı Ahmann. "Kadınlarında bile *alagai* yaraları var."

"Kadınları, fahişe gibi küstah," dedi Ashan. "Kocalarının ellerinin terslerini görmeleri lazım. Önderleri de içlerinde en beteri! Seni öyle azarlamasına izin verdiğine inanamıyorum. Tıpkı bir... bir..."

"*Dama'ting* gibi mi?" diye sordu Ahmann.

"Daha çok Damajah gibi," dedi Ashan. "Ve bu kadın ikisi de değil."

Ahmann'ın yüzü hafifçe buruştu. Bu neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir rahatsızlık işaretiydi ancak yine de Abban'ı koşturarak siper almaya götürmeye yeterdi. Tabii etrafta siper olarak kullanacak bir şey varsa.

Ama Ahmann kendine hâkim olmayı bildi. "Bir düşün Ashan," dedi. "Bu insanları Sharak Ka'ya katmak için fethedeceğim diye savaşçılarımı boşa mı harcayayım? Hem zaten kendileri *alagai*larla savaşıyorlar."

"Ama senin komutan altında savaşmıyorlar, Shar'Dama Ka," diye karşılık verdi Ashan. "Eğer Sharak Ka kazanılacak ise, Evejah tüm savaşçıların Kurtarıcı'ya itaat etmesi gerektiğini söyler."

Ahmann başıyla onayladı. "Ve öyle de olacak. Ama Krasia'nın kabilelerini insan öldürerek birleştirmedim. Bu birleşmeyi, kabilelerin *dama'ting*leriyle evlenerek, kendi kanımı onların kanıyla karıştırarak gerçekleştirdim. Aynı şeyi kuzeyde de yapmamak için herhangi bir neden göremiyorum."

"Evlenmek mi? O... o..." Ashan inanamıyordu.

"O, o ne?" diye sordu Ahmann. "*Alagai*ları elini şöyle bir sallayarak öldürebilen, eski çağların büyücüleri gibi muhafaza yapan o güzel kadınla mı?" Kadının ona vermiş olduğu muhafazalı pelerini kaldırıp, gözlerini kapayarak kokladı. "Kokusu bile beni sarhoş ediyor. Ona mutlaka sahip olmalıyım."

"O bir Evejah mensubu bile değil!" diye tükürdü Ashan. "O bir kâfir!"

"Kâfirler bile Everam'ın planının bir parçasıdır dostum," dedi Ahmann. "Göremiyor musun? Kuzeyde *alagai'sharak* icra eden tek kabile bir kadın tarafından yönetiliyor. Daha önce görülmemiş güçler bahşedilmiş olan kuzeyli bir şifacı. Onunla evlenerek, kendi gücümüze güç katacak, tek damla kan bile dökmeden bunu başaracağım. Sanki Everam bunu bizzat ayarlamış gibi. O'nun iradesini kendi içimde hissedebiliyorum. Buna engel olunmayacak."

Ashan konuyu uzatacak gibi göründü ama Ahmann'ın bu konuyu kapattığı belliydi. Adam kaşlarını çattı, ancak saygıyla eğildi. "Kurtarıcı nasıl isterse," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Sonunda kamplarına ulaştıklarında, Abban, Ahmann'ın çadırının kurulmuş olduğunu görerek iç rahatlığıyla nefes verdi. *Dal'Sharum*lar çadırın etrafındaydı ve iblis ya da başka bir tehdit olasılığına karşılık nöbetleşe uyuyorlardı.

"Abban, benimle görüşeceksin," dedi Ahmann. "Shanjat, Ashan, siz adamlarla ilgilenin."

Damaji ve *kai'Sharum* birbirlerine acı acı baktılar ancak tartışmadan emre uymak üzere hareketlendiler. Hasik, Ahmann'ı takip etmek üzere hareketlendi ama Ahmann ona bakarak adamı durdurdu.

"Bir *khaffit* ile görüşürken fedaiye ihtiyacım yok," dedi Ahmann.

Hasik saygıyla eğildi. "Bana başka bir görev vermediğinizde, Kurtarıcı, yerimin sizin yanı olduğunu sanıyordum."

"Benim çadırımın kurulmaya ihtiyacı var," diye önerdi Abban.

Ahmann başıyla onayladı. "Hasik, hallet."

Hasik başını kaldırıp Abban'a baktığında gözlerinde cinayet isteği vardı ancak Ahmann'ın ardında güvende olan Abban, bir

khaffit'in yapacağı türden abartılı bir reverans yaptı. Yüzünde alay gülümsemesi eksik değildi.

Dönüp çadırın içine girdi ve Ahmann için çadır girişini kaldırdı. Girişi kapatırken Hasik'in yüzünde gördüğü âciz öfke ifadesi, Abban'ın kızının bekâreti için pek dolu bir karşılık sayılmazdı, ancak Abban bulabildiği her intikam kırıntısını değerlendirecekti.

Yalnız kaldıklarında Jardir, Abban'a döndü.

"Sana vurduğum için özür dilerim," dedi. "Bunu..."

"Kadını etkilemek için yaptın, biliyorum," diye araya girdi Abban. "Ve işe yarasaydı iyi bir hareket olacaktı, ancak bu *chin*ler dünyayı bizden farklı görürler."

Jardir başıyla onayladı ve Par'chin'in Abban'ı nasıl savunduğunu düşündü. "Kültürlerimiz birbirlerine doğal birer hakaret. Daha akıllıca davranmalıydım."

"*Chin*lerle uğraşırken fazladan dikkat buyurmak lazım," diye katıldı Abban.

Jardir, Kaji'nin Mızrağı'nı kaldırdı. "Ben bir savaşçıyım, Abban. Benim stratejilerim insanları fethedip *alagai* öldürmek üzerine kurulu. O tür dalaverelerde iyi değilim," derken tükürdü. "O konuda sen ve Inevera uzmansınız."

"Yalanlar, senin dudaklarında hep iğrentiye dönüşüp kaybolmuştur," diye katıldı Abban. Bunu söylerken eşit derecede alaycı ve hürmetkâr bir reverans yaptı.

"Peki bu kadına nasıl sahip olacağım?" diye sordu Jardir. "Onun gözlerini kendi üzerimde hissettim. Sence kendi kocasını seçme özgürlüğünde *dama'tingler* gibi midir, yoksa babasına mı gitmeliyim?"

"*Dama'ting*lerin bu özgürlüğü, babalarının bilinmemesinden ileri gelir," dedi Abban. "Sahibe Leesha, bizleri babasıyla tanıştırmak için çaba sarf etti ve sonra sana pelerini verdi. Bu, onun kur yapılmaya açık olduğuna bir işaret. Sıradan bir bakire, kendisini isteyen birine kaliteli bir cüppe verebilir, ancak kadının verdiği hediye, Kurtarıcı'ya layık bir şey."

"Öyleyse geriye kalan tek konu, babasıyla başlık parası konusunda anlaşmak," dedi Jardir.

Abban başını iki yana salladı. "Erny sert bir müzakerecidir ama işin kolay tarafı o olacak. Ben daha çok bu eşleşmeye karşı çıkacak olan Damajah ve onu destekleyecek olan *Damaji*ler hakkında endişelenirdim."

"Bu konuda bana köstek olacak her *Damaji*'yi öldüreceğim," dedi Jardir. "Ashan bile olsa."

"Peki bu, orduna nasıl bir mesaj verecek, Ahmann?" diye sordu Abban. "Kendi liderleri, bir *chin* kadın uğruna kendi *Damaji*'sini öldürdüğünde ne düşünecekler?"

Jardir kaşlarını çattı. "Ne fark eder ki? Inevera'nın buna karşı çıkmak için nedeni yok."

Abban omuz silkti. "Bunu söylüyorum, çünkü Damajah, bu kuzeyli kadına senin diğer *Jiwah Sen*lerine yaptığı kadar kolay şekilde boyun eğdiremeyebilir."

Jardir, Abban'ın haklı olduğunu biliyordu. Her zaman Inevera'nın dünyadaki en güçlü kadın olduğunu düşünmüştü, ancak şu Kurtarıcı Çukurlu Leesha, Inevera'ya her açıdan rakip olabilirmiş gibi görünüyordu. Daha alt kademedeki bir eş rolünü oynamazdı. Ve Inevera da, bundan azına tahammül etmezdi.

"Ama eğer *chin*leri Sharak Ka'ya katacak isem, yanımda tam da böyle bir boyun eğmezliğe sahip olmam gerekiyor," dedi Jardir. "Belki de onunla gizlice evlenebilirim."

Abban başını iki yana salladı. "Bu Damajah'ın kulağına eninde sonunda ulaşır ve tek kelimesiyle evliliği iptal edebilir. Bu da, Leesha'nın kabilesinin dayanılmaz bir hakaret olarak kabul edebileceği bir şey."

Jardir kafasını iki yana salladı. "Bir yolu var. Bu Everam'ın iradesi. Hissedebiliyorum."

"Belki..." diye başladı Abban, yağlı sakalının kıvrımları arasından parmaklarını geçirirken.

"Evet?" diye sordu Jardir.

Abban biraz sessiz kaldıktan sonra kafasını iki yana sallayıp elini geçiştirircesine salladı. "Doldurunca su tutmayan bir fikirdi sadece."

"Ne fikri?" diye sordu Jardir, sesiyle bunu bir daha sormayacağını belli ederek.

"Ah," dedi Abban. "Sadece merak ediyordum, Damajah se-

nin sadece *Krasialı Jiwah Ka*'n olsa ne olabilir diye. Eğer durum bu olsaydı, kuzeyli bir *Jiwah Ka* sahibi olmanda bilgelik olabilirdi. Yeşil diyarlarda *chin*lerle yapacağın evlilikleri ayarlaması için."

Abban başını iki yana salladı. "Ama Kaji'nin bile iki *Jiwah Ka*'sı yoktu."

Jardir parmaklarını birbirine sürttü. Düşünürken, tenine kesilmiş olan muhafazaları hissetti.

"Kaji üç bin yıl önce yaşadı," dedi sonunda. "Ve kutsal metinler eksik. Onun kaç *Jiwah Ka*'sı olduğunu kim söyleyebilir ki?"

Zeki Abban hemen cevaplamadığında, Jardir gülümsedi. "Yarın Leesha'nın babasının evine gidip borcunu kapatacaksın," diye emretti "ve kızı için istediği başlık parasının ne olduğunu öğreneceksin."

Abban saygıyla eğilip gitmek üzere döndü.

Köyün içinde deve başlı bastonuyla yürürken Abban yeşildiyarlılara gülümsüyordu. Çoğu şüpheli gözlerle ona dik dik bakıyorlardı. Ne var ki, Krasia'da adamın bastonu kendisine karşı uygulanacak şiddete davetiye çıkarırken, *chin*ler arasında tam zıddı bir sonuç doğuruyor gibiydi. Kendini doğru dürüst savunamayacak bir adama vurmak onları utandıracak cinsten bir şeydi. Tıpkı bir kadına vurmak gibi. Kadınlarının bu kadar özgürlüğe sahip olmasının nedenini açıklıyordu bu.

Abban yeşildiyarları zaman geçtikçe daha çok sevdiğini fark etti. Hava ne dayanılmaz bir sıcaklığa ne de dayanılmaz bir soğukluğa sahipti. Çölde bu iki durum da vardı. Bunlar bir kenara, kuzeyde, Abban'ın hayal bile etmediği bir bolluk vardı. Kâr etme fırsatlarının sonu yoktu. Karıları ve çocukları şimdiden Everam'ın Armağanı'nda kendilerine bir servet kazanmaya başlamışlardı ve yeşildiyarların büyük kısmı hâlâ el değmemiş durumdaydı. Krasia'da Abban zengin bir adamdı ama yine de tam bir erkek olarak görülmezdi. Kuzeyde ise, bir *Damaji* gibi yaşayabilirdi.

Ahmann'ın gerçek düşüncelerini merak ediyordu. Gerçek-

ten de kendini Kurtarıcı olarak görüyor muydu? Şu kadınla evlenmek gibi şeyler gerçekten de Everam'ın iradesi miydi, yoksa tüm bunlar güç elde etmek amacıyla söylenen şeyler miydi?

Başka bir adam olsa, Abban hemen ikincisini düşünürdü, ancak Ahmann böylesi konularda hep safça bir dürüstlük içerisindeydi. Bunun gibi büyüklük kuruntularına sahip olması muhtemeldi.

Tabii ki saçmalıktı bunlar. Ancak Jardir'in ilahi olduğuna olan inanç Krasia'daki her adam, kadın ve çocuk tarafından paylaşılıyordu ve bu Ahmann'a öylesine müthiş bir güç sağlıyordu ki, herhangi bir şeyin doğruluğu ya da yanlışlığının neredeyse hiç önemi yoktu. Ne olursa olsun, Abban dünyadaki en güçlü adamın hizmetindeydi. Eski dostluklarına dönmüş olmasalar da, en azından eskisine benzer bir ilişkileri vardı artık.

Ne var ki bu iş içerisinde bir başka unsur da vardı. Damajah. Abban'ın sahip olduğu manipülasyon yeteneği, kendisi gibi insanları hemen tanıma becerisi de getiriyordu. Inevera, Ahmann'ı kendi amaçları doğrultusunda yönlendiriyordu, ama ne tür amaçlar güttüğünü anlamak, başka insanların yüreğinde yatan arzuları tanıyarak kendine bir servet edinmiş olan Abban için bile zordu.

Damajah, Ahmann üzerinde bilinmeyen bir güç sahibiydi ama bu güç sağlam temellere dayanmıyordu. Jardir, Shar'Dama Ka'ydı. Karşısındaki *dama'ting* olsun ya da olmasın, adam eğer emredecek olursa, halk onu memnun etmek üzere kadını parçalamakta tereddüt etmezdi.

Tabii, Abban onların arasına girmemesi gerektiğini biliyordu. Böylesine aptalca bir hata yapmayacak kadar uzun hayatta kalmıştı. Inevera, onda herhangi bir itaatsizlik hissettiği anda, tüccarı sandaletinin altındaki bir akrep gibi ezerdi ve Ahmann bile bunu durduramazdı. Damajah, Ahmann'ın ne kadar aşağısındaysa, Abban da kadının o kadar aşağısındaydı. Hatta daha da aşağısında.

Bir kadının hakkından gelecek tek insan, bir başka kadındır, derdi Abban'ın babası. Bu iyi bir öğüttü.

Leesha Kâğıt, Inevera'nın gücünün temellerini sarsabilir, belki de Ahmann'ı ondan tümüyle kurtarabilirdi. İşin en iyi

kısmı da, Damajah, bu işte Abban'ın parmağı olduğunu görmeyecekti.

Abban'ın sırıtışı genişledi.

Abban, Erny'nin yüz yüzeyken de Ulaklar aracılığıyla olduğu kadar sağlam bir pazarlıkçı olduğunu öğrendiğinde memnun kaldı. Pazarlık edemeyenlerden hiç hazzetmezdi. Bu kuraldan sadece Ahmann'ı tenzih ediyordu, zira bu durum, Ahmann'ın pazarlık *edememesiyle* ilgili değil, pazarlık *etmemesiyle* ilgiliydi.

Sonunda kabul edilebilir bir fiyatta anlaştıklarında, Ahmann'ın emrini hatırlayan Abban bunun üç katını ödedi. O altınları sayarken Erny ile karısı oldukça memnunlardı.

"Malın tümü burada," dedi Erny, Leesha'nın çiçekli kâğıtlarını içeren kutuyu masanın üzerine koyup kapağı açarak.

Abban, parmaklarını renkli kâğıtların üzerinde gezdirdi ve sanatsal bir şekilde sayfaların üzerine dokunmuş çiçek yapraklarını hissetti. Gözlerini kapatıp kokuyu içine çekti. "Bu kadar zamandan sonra, hâlâ tatlı bir kokusu var," dedi gülümseyerek.

"Kuru tutarsanız, sonsuza kadar öyle kalır," dedi Erny. "Ya da ölümlü insanlar için sonsuza kadar."

"Kızınız adeta Everam tarafından kutsanmış," dedi Abban. "Her yönden mükemmel. Cennetten çıkma yüce bir melek gibi."

Elona alayla güldü ancak Erny ona kızgın bir bakış attığında sustu.

"Öyle," dedi Erny.

"Efendim, onu kendisine gelin olarak satın almak ister," dedi Abban. "Bana başlık parası için müzakere etme yetkisi verdi ve olabildiğince eli açık bir teklifi var."

"Ne kadar eli açık?" diye sordu Elona.

"Bunun önemi yok!" diye çıkıştı Erny. "Leesha binek hayvanlar gibi satılık değildir!"

"Tabii tabii," dedi Abban, saygıyla eğilip durumu düşünmek üzere kendine zaman kazanırken. Erny'nin tepkisi beklediği gibi olmamıştı. Abban, gerçekten de adamı gücendirdiği için mi böyle olduğu, yoksa bunun fiyat yükseltmek adına yapılan bir pazarlık taktiği mi olduğu konusunda emin değildi.

"Lütfen sözlerimi yanlış seçtiğim için beni bağışlayın," dedi Abban. "Dilinize olan hâkimiyetim, görünüşe bakılırsa beni en önemli anlarda yüzüstü bırakıyor. Amacım sizi kırmak değildi."

Erny buna karşılık yumuşamış göründü ve Abban'ın yüzü, daha önce binlerce müşterisini onların arkadaşı olduğuna inandırmış olan gülümsemesine büründü. "Efendim kızınızın kabilenizi yönettiğini anlıyor ve sıradan bir mal olmadığını biliyor," dedi. "Kanınızı kendi kanıyla karıştırarak onu ve kabilenizi şereflendirerek istiyor. Onun yanında, kızınız kuzeydeki tüm kadınlardan önde gelecek ve Kurtarıcı'nın hem sarayında hem de yatağında etki sahibi olarak, efendim kuzeye geldiğinde gereksiz yere kan dökülmesini önleyebilecek."

"Bu bir tehdit mi?" diye çıkıştı Erny. "Efendinin, eğer kızımı size satmazsam gelip bizi öldüreceğini mi söylüyorsun?"

Abban'ın yüzü kızardı. Gerçekten de ağır bir hakarette bulunmuş olduğunu anladı. Par'chin ona hep Krasialıların çabuk öfkelendiğini söylerdi, ancak görünen oydu ki kuzeyliler de, onlara karşı fazla dürüst olunduğunda Krasialılardan farklı değillerdi.

Saygıyla eğilip ellerini iki yana açtı. "Lütfen, dostum, baştan alalım. Efendim hiçbir tehditte bulunmuyor ve hakaret arzusunda değildir. Halkımız arasında, kızlarının evliliklerini ayarlamak babalara düşer. Anlaşmanın bir kısmında da, damadın ailesinin, gelinin babasına kızın değerini sembolize edecek miktarda başlık parası ödemesi vardır. Kuzeylilerin de bu geleneğe sahip olduklarını düşünüyordum, hepsi bu."

"Sahibiz," diye araya girdi Elona, kocası yanıtlayamadan önce.

"Bazıları o tür şeyler yapar," diye düzeltti Erny, "ama ben Leesha'mı böyle yetiştirmedim. Eğer efendin benim kızımla evlenmek istiyorsa, diğer herkes gibi ona kur yapacak ve eğer *kızım* onu istediğine karar verirse, gelip benim rızamı isteyebilir."

Bu Abban'a pek mantıklı gelmedi ancak fark eden bir şey yoktu. Bir kez daha saygıyla eğildi. "Koşullarınızı efendime açık bir şekilde anlatacağım. Kızınıza kur yapmaya başlamakta zaman kaybetmeyecektir."

Erny'nin gözleri büyüdü. "Ben öyle bir şey... ah!" Elona'nın

tırnakları adamın koluna apaçık bir şekilde geçmişti. Abban bu hareketi kafasında not aldı. Onun kendi karıları da evcil hayvan değillerdi, ancak bir müşterinin önünde onun erkekliğine karşı bir hareket de asla yapmazlardı.

"Elinde çiçeklerle gelirse bunun kimseye bir zararı yok," dedi Elona. "Seçim hakkının Leesha'da olduğunu sen kendin söyledin."

Erny karısına uzun bir süre baktıktan sonra iç geçirip başını salladı. Masadaki kutunun üzerine kapattı.

"Bu ağır bir kutu," dedi. "Taşıması için bir çocuk çağırayım mı?"

Abban saygıyla eğildi. "Lütfen."

"Sanırım oğlanların hepsi meşgul," dedi Elona. "Hem ben de biraz hava almaya çıkacaktım. Kâğıtları ben taşırım."

Abban'ın kafası bir kez daha karışmıştı. Krasia'da böylesi işleri yapması kadınlardan beklenirdi, ancak Erny'nin karısına bakışı, Abban'a adamın şok içerisinde olduğunu anlatıyordu.

Masanın etrafından dolaşan Elona'yı izleyen Abban, kadının güzelliğini sindirdi. Gençliği sönmekte olsa da, hâlâ güzel sayılırdı. Belki de bir "yastık karısı" olarak alınmıştı. Hafif işler verilerek kocalarının yanından ayrılmayan bu kadınlar, genellikle onların şehvetlerine hizmet eder, bu amaçla evlenirlerdi. Çoğu Krasialı erkeğin böyle karıları vardı, ancak Abban o tür tembelliklere asla katlanmaz, en genç ve en güzel karılarının da, en az diğer karıları kadar çalışmasını sağlardı.

Erny'nin dükkânından aşağı uzanan ıssız patikada yürürlerken, Abban Elona'ya döndü. "Umarım, geleneklerinizi yanlış anlamış olmam size ya da kocanıza unutmayacağınız bir hakaret olmamıştır."

Elona başını iki yana salladı. "Bizler de sizlerden çok farklı değilizdir. Yine de burada, babalar evlilikleri *onaylar, ayarlamayı* yapanlar ise annelerdir. Başlık parasında anlaşılmadan Erny'nin onaylayacağı hiçbir şey olmayacak."

Abban birden durdu, sonunda anlamıştı. "Tabii ki. Ama üzülerek belirtmek isterim ki, efendimin annesi Kajivah hâlâ Everam'ın Armağanı'nda, efendimin diğer eşleriyle beraber bulunuyor. Onun yerine pazarlığı benim yürütmem uygun mudur?"

Elona başıyla onaylarken bir kaşını kaldırdı. "Efendinizin başka karıları da mı var?"

"Tabii ki," dedi Abban. "Ahmann Jardir, Shar'Dama Ka'dır."

Elona kaşlarını çattı. "Ona söyle, eğer akıllıysa, benim kızıma diğer karılarının lafını bile etmez. Kız kıskanç olduğunda yer yerinden oynuyor."

Abban başıyla onayladı. "Ona bu öğüdünüzü ileteceğim, teşekkürler. Kızınızın bakire olduğu konusunda yanılmıyorum bu arada değil mi?"

"Tabii ki öyle," diye çıkıştı Elona.

Abban saygıyla eğildi. "Lütfen, sözlerimi mazur görün. Krasia'da, bir adamın Baş Karı'sı sonraki gelinleri bizzat inceler, ancak bu sizin geleneklerinizde yok ise, sözünüz bana yetecektir."

"Geleneklerimizde bizim bacaklarımız arasına kocalarımız ve Otacılardan başka kimsenin bakması yoktur," dedi Elona. "O yüzden sen ya da efendin, sütün tadına önceden bakma konusunda avucunuzu yalayacağınızı bilin."

"Tabii ki," dedi Abban. Başıyla onaylarken gülümsüyordu da. Pazarlık başlamıştı.

Jardir çadırı içinde bir ona bir o yana hızlı hızlı yürümekteydi. Abban'ı bekliyordu.

Khaffit çadıra girdiği anda cevap bekledi. "Ne söyledi? Halloldu mu?"

Abban başını iki yana salladığında, Jardir derin bir nefes alıp hayal kırıklığını kucaklayarak üzerinden acısız bir şekilde esip geçmesini sağladı.

"Sahibe Leesha, *dama'ting*lere benim düşündüğümden de fazla benziyormuş," dedi Abban. "Kendi kocasını seçme özgürlüğü var, ama yine de babasının izni için bir başlık parası ödemen lazım."

"Bedeli ne olursa olsun ödeyeceğim," dedi Jardir.

Abban başını eğdi. "Öyle demiştin," diye katıldı, "ama ben, senin hürmetkâr kulun olarak, hazinendeki zararı en aza indirgeyebilmek için yine de pazarlığa başladım."

Jardir geçiştirircesine elini salladı. "Öyleyse ona doğrudan gidebilirim öyle mi?"

"Babası ona kur yapman için izin verdi," dedi Abban. Jardir anında gülümseyip mızrağını kaptı ve bir an için durarak silahın ayna gibi yüzeyinde kendine bir baktı.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordu Abban.

Jardir arkasına dönüp ona baktı. "Hiçbir fikrim yok," dedi dürüstçe. "Ama eğer bu Everam'ın iradesiyse, söyleyeceğim şeyler, doğru şeyler olacaktır."

Abban kaşlarını çattı. "O işin öyle yürüdüğünü sanmıyorum, Ahmann."

Jardir, Abban'a baktı ve söylemediği tüm sözleri gözlerinden okudu. Abban o konuda Par'chin'e çok benziyordu. Kibar ve hoşgörülüydü. Ama sonuna kadar inançsızdı.

Jardir eski dostuna bakarken kalbinde büyük bir acıma duygusu hissetti. Sonunda *khaffit* olmanın ne demek olduğunu anlamıştı. Everam onlarla konuşmuyordu. Abban tüm cümlelerinde Yaratıcı'nın ismini kullanıyor olabilirdi, ancak O'nun sesini ne gerçekten duymuş ne de O'nun ilahi iradesine teslim olmanın verdiği, insanı kendinden geçiren duyguyu tatmıştı. Abban ile konuşan tek şey kârdı ve o, sonsuza kadar bunun kölesi olacaktı.

Ama bu da Everam'ın planının bir parçasıydı, zira *khaffit* başka adamların göremediği şeyleri görüyordu. Eğer Sharak Ka'yı kazanacak ise, Jardir'in görmeye muhtaç olduğu şeyleri.

Jardir bir elini Abban'ın omzuna koyup hüzünle gülümsedi. "Sanmadığını biliyorum dostum, ama eğer Yaratıcı'ya güvenmiyorsan, bana güven."

Abban başını eğdi. "Tabii ki. Ama en azından diğer karılarından bahsetmemeye çalış. Annesi, Sahibe Leesha'nın kıskançlığının bir fırtına gibi olduğunu söyledi."

Jardir başıyla onayladı. Öylesi bir kadının kendi değerini bilmesi ve diğer kadınların ona yer açmasını bekleyecek olmasına şaşırmamıştı. Bu, Jardir'in onu daha da çok istemesine sebep oldu.

Rojer çıraklarının egzersizlerini gönülsüzce yönetmekteydi. Biraz gelişmişlerdi ancak Kendall ne zaman keman kutusuna

eğilse, Rojer onun göğsü üzerindeki yaraları görebiliyordu. İblis yaraları bir onur nişanı olabilirdi, ancak bunlar aynı zamanda Rojer'e çıraklarının daha ne kadar yol alması gerektiğini hatırlatıyordu. Jonglörler Loncası'ndan gelecek eğitmenlerin kısa sürede Çukur'a ulaşmalarını ümit etti.

Yolun karşısında, Cutterlar, Nüvelik Mezarlığı'nda eğitimdeydi. Yeni büyük muhafaza inşası sırasında yapılacak çok iş vardı, ancak Krasialılar açıklıkta kamp kurmuş olduklarından hiçbir Cutter oraya gitmek istemiyordu. Gared onlara birkaç grup halinde kasabada devriye gezmeleri talimatını vermiş, geri kalanları da ihtiyaç olursa hazır olmaları için mezarlıkta idmana sokmuştu. Leesha hiçbir işin yapılmadığını gördüğünde oldukça kızacaktı, ancak başından çok şey geçmiş olmasına rağmen, insanlara fazla güveniyordu.

Rojer gelen bir bağırış sesine doğru baktığında Krasialı önderin yaklaşmakta olduğunu gördü. Adamın arkasında iki fedaisi Hasik ile Shanjat da vardı. Mızrakları ile kalkanlarını sırtlarına asmışlardı. Jardir rahat ve sakin görünüyor olmasına karşın, savaşçıların yüzünde, düşman tarafından çevrelenmiş oldukları hissi okunabiliyordu. Ellerini farkında olmadan açıp kapatan adamlar, mızraklarını almaya hazırlardı.

Jardir, Rojer'e doğru ilerlediğinde Gared bağırdı ve yanına birkaç Cutter alarak aceleyle oraya yöneldiler. Jardir'in fedaileri bir anda onlara döndü ve ellerinde mızrakları ile kalkanları anında belirdi. Cutterlar buna karşın kendi silahlarını kaldırdıklarında, bir çarpışma önlenemez görünüyordu.

Ama Jardir döndü ve hem Cutterlara hem de *Sharum*lara baktı. "Bizler Sahibe Leesha'nın misafirleriyiz!" diye haykırdı. "O aksini söyleyene kadar insanlarımız arasında kan dökülmeyecek."

"O zaman adamlarına mızraklarını ellerinden bırakmalarını söyle," dedi Gared, tek eliyle bir balta, diğer eliyle de muhafazalı palasını tutarak. Düzinelerce Cutter aceleyle gelip adamın ardında toplandılar ama Hasik ile Shanjat bundan hiç etkilenmemişe benziyordu. Hepsiyle savaşmaya can atar bir halleri vardı. Krasialı savaşçıları dövüşürken görmüş olan Rojer, onların her halükârda üstün olacaklarını biliyordu.

Ama sonra, Jardir Krasia dilinde bir şeyler bağırdığında fedaileri mızraklarını kınlarına geçirdiler. Kalkanları ise hâlâ ellerindeydi.

"Mızraklarınızı kınına sokun demedim, silahlarınızı *bırakın* dedim," diye hırladı Gared.

Jardir gülümsedi. "Misafirlerden bıçaklarını kapıda bırakmaları istenmez, Steave'in oğlu Gared."

Gared yanıtlamak için ağzını açınca Rojer araya girdi.

"Tabii, haklısınız," dedi yüksek sesle, Gared'a bakarak. "Silahını kınına sok," dedi dev Cutter'a.

Gared'ın gözleri büyüdü. Rojer, Gared'a insan içinde ilk kez emir vermişti. Bu Cutter'ın kabul etmeyeceği bir şey olabilirdi, zira dev adam silahını kınına geçirirse, diğer Cutterlar da bunu yapacaklardı.

Gözleri buluştuğunda, Gared meydan okurcasına baktı, ancak Rojer bir aktördü ve yüzünü Dövmeli Adam'ın haşin bakışlarına bürüyüp, sesini kalınlaştırdı.

"Bir daha söylemeyeceğim, Gared," dedi ve devin iradesini kırdı. Gared başıyla onaylayıp geri adım atarak baltası ile palasını yerlerine geri koydu. Diğer Cutterlar ona şaşkınlıkla baksalar da, aynı şeyi onlar da yaptılar. Sayılarının fazlalığı onlara güven veriyordu.

Rojer, Jardir'e döndü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah," dedi Jardir saygıyla eğilerek. "Sahibe Leesha ile konuşmak arzusundayım."

"Kasabada değil," dedi Rojer.

"Anlıyorum," dedi Jardir. "Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Nüveye gideriz daha iyi!" diye hırladı Gared, ancak Rojer ile Jardir onu umursamadılar.

"Neden?" diye sordu Rojer.

"Bana verdiği pelerin, paha biçilemez bir hediyeydi," dedi Jardir. "Ben de ona aynı değerde bir armağanım olsun isterim."

"Ne armağanı?" diye sordu Rojer.

Jardir gülümsedi. "Bu, Sahibe Leesha ve benim aramda kalsın."

Rojer adamı şöyle bir tarttı. Kalbinin bir köşesi, gülümseme-

si eksik olmayan bu çöl iblisine güvenmemek, bu kadar insanı katledip kadınlara tecavüz eden adamı kabul etmemek için adeta çığlık atıyordu ancak Jardir'in kendine has onur kuralları var gibiydi ve Rojer, adamın Leesha'ya zarar vereceğini sanmıyordu. Ve eğer teklif ettiği armağan gerçekten de aynı değerdeyse, bunu reddetmeleri aptalca olabilirdi.

"Eğer savaşçılar burada kalırlarsa, sizi oraya götürürüm," dedi Rojer.

Jardir saygıyla eğildi. "Tabii." Muhafızları karşı çıkarak haykırdılar. Aynı tepkiyi Gared ve birkaç Cutter da vermişti ancak Rojer ile Jardir onları duymazlıktan geldiler. "Sahibe Leesha'ya karşı niyetim dürüst ve onun huzurundayken kendisine eşlik edecek bir erkeğin olmasını tabii ki kabul ederim."

Bu cümle biraz garip gelmişti, ancak Rojer daha fazla tartışmak için bir neden göremiyordu. Çok geçmeden Leesha'nın kulübesine doğru yola çıkmışlardı. Gared gelmekte ısrarcı olmuş, tüm yol boyunca Jardir'e öfkeyle bakmıştı, neyse ki Krasialı önder bunu fark etmiş gibi durmuyordu.

"Neden Sahibe Leesha köyünüzün harikulade büyük muhafazasında yaşamıyor?" diye sordu Jardir. "Onun *alagai*lara karşı riske etmek için fazla değerli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Rojer güldü. "Tüm nüve bu gece ayaklansa, dünyada Leesha'nın kulübesinden daha güvenli bir yer bulamazsınız."

Jardir buna inanmakta güçlük çekti, ancak kulübeye yaklaştıklarında, patikanın taş muhafazalarla döşendiğini gördü. Her taş, üzerinde durulsa da muhafazanın bozulmamasını sağlayacak kadar büyüktü.

Jardir birden durup taşlara şaşkınlıkla baktı. Çömelip eliyle taşa dokundu. "Everam'ın sakalı. Bunları oymak binlerce köle gerektirmiş olmalı."

"Bizler sizin gibi pis köle tüccarları değiliz," diye mırıldandı Gared. Jardir'in ilk hissi adamı öldürmek yönündeydi ancak bu, kadını etkilemekte iyi bir adım olmazdı. Onun yerine hakareti kucakladı ve daha fazla düşünmeyerek dikkatini patikaya verdi.

"Muhafazalar döküm olarak yapıldı, oyulmadılar," dedi Rojer. "Taş ve su karışımından yapıldılar. Bu karışım, kuruduğunda sertleşir. Leesha o muhafazaları bizzat çizdi ve *özgür adamlar* taşı döktüler."

Jardir önde uzanan patikaya etkilenmiş bir şekilde baktı. "Bunlar savaş muhafazaları. Ve birbirlerine bağlılar."

Rojer başıyla onayladı. "Bu patikaya adım atan herhangi bir iblis, güneş ışığına çıkmaktan beter olur."

Jardir daha önce dudak bükmekte saflık ve küstahlık yaptığını anladı. Tüm vahşi geleneklerine rağmen, Sharik Hora'da bile kuzeyli kadının muhafazacılığı görülmüş şey değildi.

Avlunun da aşağı kalır yanı yoktu. Kulübe ve çevresine karmaşık bir muhafaza ağı oluşturan benzer taşlar orada da vardı. Büyük bir bahçe ışıl ışıl parlıyordu. Otlar ve çiçekler düzenle yerleştirilmişti ve onların şekilleri de muhafazalar oluşturuyordu. Jardir çoğu sembolü tanıyamadı ama bunların nüvelikleri öldürmekten ya da engellemekten fazlasını yaptığından emindi.

Everam'ın iradesini yüreğinde her zamankinden daha da güçlü hissetti. Bu kadının onun gelini olması kaderdi. Leesha ve Inevera arkasında olduktan sonra, Jardir'in dünyada başaramayacağı bir şey olabilir miydi?

Leesha, Wonda'nın odun kesişinin rahatlatan ritmini dinlerken bir yandan da öğle yemeğini hazırlamakla meşguldü. Dün gece yaşananları hatırlayıp üzerinden geçerken ve tanıştığı adamları, gerek mültecilerin anlattığı hikâyeler gerekse de Arlen'ın uyarı dolu sözleriyle karşılaştırırken, bu iş zihnine berraklık veriyordu.

Anlatılanlara inanmıyor değildi, ancak Leesha kendi fikirlerini oluşturmayı tercih ederdi. Mültecilerden çoğu duyumlarını ve abartıları aktarmış olabilirdi. Arlen'ın yüreği ise bazı zamanlar sert ve acımasız olabilirdi. Krasia'da ona bir şey olmuştu. Affedemediği bir acı yaşamıştı ama bu konuda konuşmadığından, Leesha, bunun ne olduğunu ancak tahmin edebilirdi.

Krasialılar hakkında ne söylenirse söylensin, eşsiz savaşçılar oldukları kesindi. Leesha bunu, dün gece tanıklık ettiği manzara aracılığıyla hemen anlamıştı. Cutterlar genellikle daha cüsseli

ve kaslı olabilirdi ancak *dal'Sharum*ların sahip olduğu özelliklere sahip değillerdi. Açıklıkta şu an kamp kurmuş olan elli kişi, alt edilene kadar tüm Çukur'u yok edebilecek güce sahipti. Eğer Jardir'in geri kalan ordusu onların yarı becerisine sahipse, Çukurluların onlara karşı çok az şansı vardı. Leesha'nın tüm ateş gücü bile bunu değiştiremezdi.

Ve böylece, eğer kaçınılabilirse, savaşmamaları gerektiğinde karar kılmıştı. İblis öldürmek başka bir şeydi, ama her insan hayatı değerliydi. Eski dünyanın kitaplarında, insanlığın bir zamanlar milyarlarca kişiden oluştuğu söylenirdi, peki Dönüş'ten sonra kaç kişi kalmıştı? Çeyrek milyon mu? Geride kalan bir avuç insanın birbirleriyle savaşıyor olması düşüncesi, Leesha'nın midesini bulandırıyordu.

Ama yine de, teslim olamazdı. Eline tükürüp Çukur'u Krasialılar için ıslatmayacaktı. Salgın hastalık zamanından sonra Çukurluları bir arada tutmak için çok fazla çaba sarf etmişti. Eğer bir barış anlaşması müzakere etmenin yolu varsa, bunu bulmalıydı.

Krasialı önderle ilk görüşmelerinde, bunun bir olasılığı olduğu izlenimini almıştı. Adam kültürlü ve zekiydi. Söylenenler gibi kuduz hastalığı olan bir hayvana benzemiyordu. İnançlarına bağlı bir insandı, Leesha bu inançları bazen acımasız ve zalim bulsa da. Ama adamın gözlerinin içine baktığında, orada zalimlik görmemişti. Ahmann Jardir, tıpkı sert bir babanın çocuğunu pataklayarak ona ders vermesi gibi, insanlık için en iyisinin ne olduğuna inanıyor ise, onu uygulamaya çalışıyordu.

Leesha yaptığı işi bıraktı. Dışarıdan gelen balta seslerinin kesildiğini fark etmişti. Kapı açıldığında başını kaldırdı ve eşikte Wonda'nın durduğunu gördü.

"Elini yüzünü yıkayıp masayı hazırla," dedi Leesha. "Yemek birkaç dakikada hazır olacak."

"Özür dilerim hanımım, ama Rojer ve Gared geldi," dedi Wonda.

"İçeri gelmelerini söyle ve masaya iki tabak daha koy," dedi Leesha.

Ama Wonda orada kalmayı sürdürdü. "Yalnız değiller."

Leesha bıçağını kesme tahtasına koyup ellerini havluya sildi ve kapıya gitti. Ahmann Jardir kulübenin verandasında sakince

duruyor, Gared'ın ona attığı öfkeli bakışları umursamıyordu. Siyah savaşçı kıyafetlerinin üzerine kaliteli beyaz bir cüppe giymişti. Görüntüsü, başındaki taç ve beyaz sarıkla uyum oluşturuyordu. Leesha'nın gözleri tacın üzerindeki muhafazalara kaydı ancak çok geçmeden, kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Bakışlarını adamın gözlerine çevirmişti, ama bu daha kötüydü, zira o gözler ona öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki, Leesha adamın onun ruhunun derinliklerini görebildiğini gibi hissetti.

Jardir yerlere kadar eğildi. "Habersiz geldiğim için affedin."

"Tek kelimenle onu geldiği yere geri götürürüm Leesha," dedi Gared.

"Saçmalama," dedi Leesha. "Hoş geldiniz," dedi Jardir'e. "Wonda ve ben tam da öğle yemeğine oturacaktık. Bize katılmak ister miydiniz?"

"Onur ve keyif duyarım," dedi Jardir, tekrar saygıyla eğilerek. Leesha'yı evin içine doğru takip ederken sandaletlerini çıkarıp onları kapının yanında bırakmak için duraksadı. Leesha, adamın ayaklarının bile muhafaza yaralarıyla kaplı olduğunu fark etti. Ondan gelecek bir tekme, Dövmeli Adam'dan gelecek bir tekme kadar nüveliklere zarar verebilirdi.

Sahibe Leesha'nın hazırladığı yemek, etsiz bir yahninin yanında taze ekmek ve peynirden ibaretti. Kadın yemek duasını yaparken Jardir başını eğdi ve sonra herkes aynı anda yemeye başladı. Jardir tam çorba tabağını kaldırıp içecekti ki, herkesin kendi tabaklarını masada bıraktığını fark etti. Yiyeceği ağızlarına götürmek için bir çeşit alet kullanıyorlardı.

Kendi önüne baktığında, Jardir de benzer bir obje gördü. Uç kısmında çukurlaşan tahta bir çubuktu bu. Leesha'ya baktı ve yahniyi tadarken kadını taklit etti. Yemek nefisti. Daha önce hiç tatmadığı sebzeler vardı. Daha iştahlı bir şekilde yemeye başlayan Jardir, Gared ve Wonda'nın yaptığı gibi tabağındaki son damlaları kalın yeşildiyarlı ekmeğiyle sıyırarak yemeğini bitirdi.

"Enfes," dedi Leesha'ya. Kadının bu komplimandan hoşlandığını gördüğünde ise, içinde büyük bir coşku hissetti. "Böylesi yiyeceklere Krasia'da sahip değiliz."

Leesha gülümsedi. "Eğer barış içinde yaşamak için bir yol bulabilirsek, birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var."

"Barış mı?" diye sordu Jardir. "Ala'da böyle bir şey yoktur. *Alagai*lar geceye sahipken ve insanlar onlardan kaçışırken olamaz."

"Öyleyse anlatılanlar doğru mu?" diye sordu Leesha. "Bizleri fethedip Sharak Ka için halkımızı ordunuza mı katmak istiyorsunuz?"

"Neden sizi fethetmek isteyeyim ki?" diye sordu Jardir. "İnsanlarınız Yaratıcı'ya tapıyor, gece vakti sırtı dik duruyorsunuz. Hatta savaşçılarımın yanında *alagai'sharak* icra ederek kan dökmüşlüğünüz var. Bu, sizi farkında olmasanız da birer Evejah takipçisi yapar."

"Yapmaz!" diye hırladı dev. "Sizin şu pis..."

"Gared Cutter!" diye onun sözünü kesen Leesha'nın sesi, bir *dama*'nın kırbacı gibi şaklayarak adamı susturmuştu. "Masamda kibar dille konuşacaksın, yoksa o dili bir ay kullanamayacak hale getiririm!"

Gared irkildiğinde, Jardir kadının gücüne bir kez daha hayret etti. *Dama'ting*ler bile onun yanında çekingen kalırlardı.

Leesha ona döndü. "Özür dilerim, Ahmann." Jardir kadına parlak bir gülüşle tepki verdiğinde, Leesha şaşırmış göründü. "Ne dedim ki?"

"İsmimi," dedi Jardir basitçe.

"Özür dilerim," dedi Leesha. "Bu yakışıksız mıdır?"

"Aksine," dedi Jardir. "Sizin dudaklarınızdan çıktığında kulağa hoş geliyor."

Kadının yanaklarını kapatacak bir örtü yoktu ve Jardir, onun solgun teninin bu sözler karşısında nasıl kızardığını gördü. Daha önce bir kadına kur yapmışlığı yoktu ama sanki Everam bizzat onun sözlerine yön veriyordu.

"Üç bin yılı aşkın bir süre önce," dedi Jardir, "atam Kaji bu toprakları Güney Deniz'den kuzeyin donmuş buzullarına kadar yönetiyordu."

"Tarihçiler böyle diyor," diye katıldı Leesha, "ama tabii üç bin yıl uzun bir süre ve tutulan kayıtlar... muğlaklaşabilir."

"Belki kuzeyde öyledir," dedi Jardir, "ama Çöl Mızrağı'ndaki Sharik Hora tapınağı üç bin yıldan da uzun süre ayakta kalmıştır

ve bizim kayıtlarımız kesindir. Kaji bu toprağı bazen mızrakla olsun, bazen kabileleri arasında kurduğu ittifaklarla olsun, anlaşmaları kanla mühürleyerek yönetmiştir."

Masadakilere şöyle bir baktı. "Kaji'nin kanı burada hâlâ güçlü. İsminiz, Kurtarıcı'nın Çukuru bile onun onuruna. Sizler fethedilecek *chin*ler değil, tekrar aramıza katılması gereken kayıp kardeşlerimizsiniz. Size Çukur kabilesi adını veriyorum ve isminizin gerektirdiği tüm hakları bahşediyorum."

"Ne hakları?" diye sordu Leesha.

Jardir cüppesinin cebine uzanıp kişisel Evejah kitabını çıkardı. Kitabın kapağı kaliteli deriden yapılmaydı ve üzerine muhafazalar işlenmişti. Yumuşak ve günlük kullanımdan incelmiş olan sayfaları altın süslemeliydi. Kırmızı bir kurdele, ayraç olarak hizmet etmeye hazır duruyordu.

"Bu haklar," dedi, kadına cildi vererek.

Leesha kitabı, onun değerini bilen birisinin edasıyla aldı. Kitabın sırtını çevirip incelemeye koyulduğunda, Jardir onun bir kitap ciltçisinin kızı olduğunu hatırladı. Otacı tabağını bir kenara koyup kucağındaki bezi masaya serdi ve kitabı da onun üzerine yerleştirip sayfaları karıştırdı.

"Çok güzel," dedi çok geçmeden. "Ama dilinizi öğrenmeyi her ne kadar isteyecek olsam da, tek kelimesini anlayamıyorum korkarım." Kitabı kapatıp Jardir'e uzattı.

Jardir bir elini kaldırıp onu durdurdu. "Sizde kalsın. Öğrenmenize yardımcı olacak daha iyi bir kitap olabilir mi? İçindeki doğruları, kendi inançlarınıza oldukça yakın bulabilirsiniz."

"Ah, alamam!" dedi Leesha. "Bu çok değerli!"

Jardir güldü. "Siz bana Kaji'nin kendi pelerinine rakip olacak bir pelerin verdiniz. Onun doğrularının kitabını fazla mı değerli buluyorsunuz? Bir başkasını yazabilirim."

Leesha kitaba şöyle bir baktıktan sonra tekrar ona döndü. "Bunu kendiniz mi kâğıda aktardınız?"

"Kendi kanımla," dedi Jardir. "Sharik Hora'da eğitim geçirdiğim yıllarda."

Leesha'nın gözleri büyüdü.

"Altın ya da mücevher değil, biliyorum," dedi Jardir. "Eğer yapabilseydim onları üzerinize yağdırırdım ancak kuzeye öylesi

incik boncuklar getirmedim. Tacım, mızrağım ve yeni pelerinim dışında sahip olduğum en değerli şey bu. Abban annenizle uygun bir başlık parası konusunda anlaşırken umarım bunu kabul edersiniz."

"Başlık parası mı?" diye sordu Leesha şaşkınlıkla.

"Tabii ki," dedi Jardir. "Babanız size kur yapmam için iznini verdi ve anneniz de fiyat konusundaki anlaşmaları sağlayacak. Size söylemediler mi?"

"Hayır, nüveye gidesiceler öyle bir şey söylemediler!" diye haykırdı Leesha. Ayağa öyle bir hızda kalkmıştı ki, sandalyesi gıcırdayarak arkaya sürüklendi. Bir anda herkes ayaklanmıştı. Jardir ise anlık bir korku yaşadı. Kadına hakaret etmişti, ama bunu nasıl yaptığını anlayamadan, özür dileyemezdi.

"Nüve çocuğu!" diye haykırdı dev adam, kalın yumruğunu masanın karşısından Jardir'e doğru savurarak.

Jardir bir adamın ona en son ne zaman vurmaya cüret ettiğini hatırlayamıyordu. Sahibe Leesha'nın masasının dışında başka bir yerde olsalar, Jardir bunun için adamı öldürürdü ancak Leesha'nın şiddete karşı duyduğu tiksinmeyi hatırlayarak, sadece savunma amaçlı hareket etti. Gared'ın bileğini yakaladığı gibi kendi ekseninde döndü ve onu masanın karşısından kendi tarafına doğru çekerek sırtüstü düşürdü. Gared'ın boğazına tek ayak parmağını koyarken adamın kütüğü andıran bileğini iki parmağıyla tuttu. Ne var ki, dev adam ne kadar debelenirse debelensin, yerde çaresizce kalakalmış, her geçen saniye yüzü daha da kızarmaktaydı.

"Senin üstlerin konuşmakta, *Sharum*," dedi Jardir. "Süregelen kabalığını Sahibe Leesha'ya olan saygımdan dolayı hoş gördüm, ama eğer bir daha bana el kaldıracak olursan, kolunu yerinden koparırım." Hafifçe çekiştirdiğinde Gared acıyla kükredi. Odadaki herkes, ne yapmaları gerektiğini bilemeyerek Leesha'ya bakıyordu.

Leesha kollarını göğsünde bağladı. "Oh olsun sana, Gared Cutter. Kimse evimdekilere saldırmanı söylemedi sana." Kapıya doğru kafasını salladı. "Dışarı. Rojer ve Wonda, siz de öyle. Hepiniz avluda bekleyebilirsiniz."

"Nüveye gideriz daha iyi!" diye haykırdı Rojer. Wonda da başıyla onayladı. "Seni yalnız başına şu..."

İkilinin ayaklarının hemen önünde ufak bir patlama ve parıldama olduğunda, şok içinde hopladılar. Leesha hiçbir şey söylemedi, ancak kapıyı gösteriyordu ve yüzünde bir fırtına bulutu vardı. İkili anında dışarı çıkmışlardı. Jardir, Gared'ı bırakınca o da aceleyle dışarı seğirtti.

Jardir, Leesha'ya dönerek uzun bir süre saygıyla eğili kaldı. "Özür diliyorum efendim. Ama neden canınızı sıktığımı anlayamadığımı söylemeliyim. Size ve ailenize onurlu bir şekilde yaklaştım ancak sanki su kuyunuzu çaldıktan sonra sizi sırtıma atıp kaçırmaya kalkmışım gibi davranıyorsunuz."

Leesha uzun süre yanıtlamadı. Öfkesi öylesine dehşetli bir manzara yaratmıştı ki, Jardir bir kum fırtınasındaymış gibi gözlerini kapatma dürtüsü hissediyordu. Yavaşça da olsa, kadın, hissini kucakladı ve yüz ifadesi bir kez daha sakinleşti.

"Ben de özür dilerim," dedi. "Rahatsızlığımın sebebi siz değildiniz. Kur yapma amacıyla geldiğinizden en son benim haberim olmasıydı."

"Abban anne babanıza hemen geleceğimi söyledi," dedi Jardir. "Size haber yollamışlardır diye düşündüm."

Leesha başıyla onayladı. "Size inanıyorum. Annemin, böylesi anlaşmaları benim bilgim olmadan yapmışlığı vardır."

Jardir saygıyla eğildi. "Eğer düşünmek için zamana ihtiyacınız varsa, yanıtınızı şimdi vermek zorunda değilsiniz."

"Evet," diye başladı Leesha, "yani, hayır. Yani, gurur okşayıcı bir şey, ama sizle evlenemem."

Evleneceksin, diye düşündü Jardir. *Ben seni nasıl şimdiden seviyorsam, beni sevmek de senin kaderinde var.*

"Neden olmasın?" diye sordu Jardir bunun yerine. "Anneniz kimseye sözünüz olmadığını söylüyor ve ben de, ailenizin talep ettiği her türlü başlık parasını karşılayacak kadar güçlüyüm. Yakında tüm kuzey diyarını kontrolüm altına alacağım ve bu kontrol sizde de olacak. Bir koca daha ne sunabilir ki?"

Leesha bir anlığına duraksadıktan sonra başını salladı. "Fark etmez. Sizi tanımıyorum bile. Başlık parası dediğiniz şey bana bir şey ifade etmiyor. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, sizin herhangi bir şeyi 'kontrol etmenizi' istediğimi sanmıyorum."

"Benimle Everam'ın Armağanı'na gelin," dedi Jardir. "Gelip

insanlarımızı ve ne inşa ettiğimizi görün. İstediğiniz gibi dilimizi size öğretirim ve bu arada beni tanırsınız. 'Kontrol etmeye layık' olup olmadığıma kendiniz karar verin."

Leesha yine uzun bir süre ona baktı ancak Jardir sabırla bekledi, zira biliyordu ki, kadının cevabı *inevera*'ydı. "Pekâlâ," dedi Leesha sonunda, "ama yanımda bana eşlik edecek bir grup olacak ve Çukur'a sağ salim dönene kadar kararımı vermeyeceğim."

Jardir saygıyla eğildi. "Tabii ki. Everam şahidimdir."

Rojer avluda volta atıyor, Leesha'nın kulübesine dik dik bakıyordu. Gared'ın sıkılmış yumrukları iki büyük et yığını gibiydi. Wonda bile gidip yayını omzuna asmıştı. Sonunda kapı açıldığında Leesha, Jardir'i v[illegible]laya doğru takip etti. "Wonda, Bay Jardir'e kasabaya kadar eşlik et," dedi. "Gared, sen de odun yığınlarını bağlamayı bitirebilirsin."

Gared homurdandı ve Wonda'nın baltasını aldı. Kız ile Jardir ise yola çıkmışlardı. Rojer, Leesha'ya baktığında, onun kafasıyla kapıya işaret ettiğini gördü. Leesha içeri girdi ve Bruna'nın sallanan sandalyesine oturup şalını omzuna aldı. İyi bir işaret değildi bu.

"Reddedişini nasıl karşıladı?" diye sordu Rojer, oturmakla uğraşmayarak.

Leesha iç geçirdi. "Karşılamadı. Bana zaman tanıyıp iyice düşünmemi söyledi. Rizon'a onunla birlikte dönmem için davette bulundu."

"Gidemezsin," dedi Rojer.

Leesha buna bir kaşını kaldırdı. "Kimle evleneceğim konusunda annemden daha fazla söz sahibi değilsin Rojer."

"Onunla evlenmek istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Rojer. "Kısa bir çaydan ve tuhaf bir öğle yemeğinden sonra iş bitti mi yani?"

"Tabii ki hayır," dedi Leesha. "Onun teklifini kabul etme niyetinde değilim."

"Öyleyse nüve aşkına neden kendini ona teslim ediyorsun?" diye sordu Rojer.

"Kapımıza dayanmış bir ordu var Rojer," dedi Leesha. "Onları kendi gözlerimizle görmemizdeki önemi anlayamıyor mu-

sun? Çadırlarını sayıp, liderlerinin nasıl düşündüğünü öğrenmekteki önemi?"

"Kendi liderimizi feda etmek uğrunaysa, hayır," dedi Rojer. "Dük Rhinebeck, Euchor'un ne işler çevirdiğini görmek için Miln'e bizzat gitmiyor. Casus gönderiyor."

"Benim casuslarım yok," dedi Leesha.

Rojer alayla güldü. "Binin üzerinde Rizonlu sana hayatını borçlu ve çoğunun geride bıraktığı aileleri var. Herhalde birkaçı evlerine dönmek konusunda ikna edilebilir. Oradayken de etrafa kulak kabartabilirler."

"İnsanlara kendi hayatlarını riske atmaları için emir vermeyeceğim," dedi Leesha.

"Ama kendi hayatını riske atacaksın," dedi Rojer.

"Ahmann'ın bana zarar vereceğini sanmıyorum," dedi Leesha.

"İki gün önce, adam çöl iblisiydi," dedi Rojer. "Şimdi Ahmann mı oldu? Ne yani, kendisini Kurtarıcı sanan adamlara saplantın mı var nedir?"

Leesha kaşlarını çattı. "Bunun hakkında daha fazla söz dinlemek istemiyorum, Rojer."

"Ne istediğin umurumda değil," diye çıkıştı Rojer. "Krasi-alıların kadınlara nasıl davrandıklarını duydun. O yağlı yılan sana ne anlatırsa anlatsın, Çukurluların yaylarının menzili dışına çıktığında onun malı olacaksın ve senin yanında kim varsa gözlerine mızrağı yiyecek."

"Yani benimle gelmeyecek misin?" diye sordu Leesha.

"Lanet gece, söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?" diye cevap bekledi Rojer.

"Her kelimesini duydum," dedi Leesha, "ama yine de gidiyorum. Eğer Ahmann öyle bir adam ise, savaşı kimse engelleyemez. Yapabileceğimiz bir şey olmaz. Ama eğer masada söylediklerini yapması için ufak bir olasılık bile varsa, birbirimizi öldürmeden, beraber yaşayabilme konusunda bir yol bulma şansımız var demektir. Bu, Leesha Kâğıt'ın kaderinden daha değerli bir şey dünya için."

Rojer iç geçirip bir sandalyeye çöküverdi. "Ne zaman gidiyoruz?"

Kısım IV

NÜVE'NİN ÇAĞRISI

26. Bölüm

TIBBET DERESİ'NE DÖNÜŞ

D.S. 333
Yaz

Miln Kalesi arkasında uzakta kalırken, Dövmeli Adam'ın ruh hali kötüydü. Ragen ve Elissa'nın malikânesini terk ederken hissettiği mutluluktan eser kalmamıştı. Bunun sebebiyse Jaik ile görüşmesiydi. Yaptıkları kısa sohbeti zihninde tekrarlayıp duruyordu. Söylemiş olması gereken tüm sözler kendilerini biraz geç ortaya çıkarmışlardı ve bu, eski dostunun aslında haklı olduğuna dair duyduğu şüpheyi dağıtmasına pek yaramıyordu.

Zihnini başka yöne çevirmek isteyen Dövmeli Adam, Ronnell'ın ona verdiği kitabı şöyle bir gözden geçirdiyse de, bu da onu pek rahatlatmamıştı. Daha önce öğrenmeye can attığı Leesha'nın ateş sırları orada mevcuttu ve bununla beraber o sırları etkili ölüm araçlarına çevirmeye yarayacak metal yapıların şemaları da çizilmişti. Bu araçlar iblisleri değil, diğer insanları öldürmek için tasarlanmıştı.

Soyumuzu tükenmenin eşiğine getiren nüvelikler miydi, diye merak etti, *yoksa bunu kendi kendimize mi yaptık?*

Güneş batmaya başladığında, yol kenarındaki bir harabeye gözü ilişti. Euchor'un atalarından biri orada bir garnizon kurmuştu ancak iç kale iblislere düşmüş, bir daha da yeniden inşa edilmemişti. Çoğu Ulak orasının hayaletlerle dolu olduğunu

zanneder, aralarına mesafe koyarlardı. Paslanmış bir kapı, eğilmiş halde duruyordu. Dış surlarda büyük delikler vardı.

Atını kale harabelerine çeviren Dövmeli Adam, Alacakaranlık Dansçısı'nı muhafaza çemberi içinde kazığa bağladı. Peştamalına kadar soyunduktan sonra bir mızrak ve yay seçti. Karanlık çökerken, avludaki paramparça olmuş taşların arasından berbat kokulu dumanlar yükselmeye başladı. Nüvelikler muhafazasız harabelerde büyük sayılarda yükseliyorlardı. İçgüdüleri onlara avlarının bir gün oraya geri döneceğini söylüyordu. Bu küçük kalenin muhafazaları başarısız olduğunda elli adam ölmüştü. Büyük ihtimalle şu an yükselen iblisler tarafından öldürülmüşlerdi. İntikamı hak ediyorlardı.

Dövmeli Adam iblisler onu görene kadar bekledikten sonra yayını kaldırdı. En önde bir ateş iblisi vardı ve ilk ok onun hayatına son verdi. Bir sonraki hedef, birkaç ok ile ancak devrilen bir kaya iblisi oldu.

O da yere düştüğünde, diğer iblisler duraksadı. Hatta aralarından birkaçı kaçmak üzere gerisin geri hareketlendiler ancak Dövmeli Adam'ın surların arasındaki boşluklara yerleştirdiği muhafaza taşları onları içeride mahsur bıraktı. Okları bittiğinde, mızrağı ve kalkanıyla saldırıya geçti. Çok geçmeden o silahları da bırakarak çıplak elleri ve ayaklarıyla dövüşmeye başladı.

Gecenin saatleri ilerlerken o daha da güçleniyor, daha da çok sihir emiyordu. Avın coşkusunda kaybolan Dövmeli Adam sonunda, muhafazaları üstünde cızırdayan iblis kanıyla kaplı bir şekilde, öldürecek başka yaratık bulamadığında durdu. Çok geçmeden gökyüzü aydınlanmaya başladı ve bölgede geriye kalan birkaç nüvelik, onların izlerini dünyanın yüzeyinden defedecek olan güneşten kaçmak üzere duman haline geldiler.

Ama sonra, ışık Dövmeli Adam'a da ulaştı. Sanki teninde ateşler yanıyordu. Gözleri acıyor, boğazı yanıyor, başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Güneşin ışığında durmak acı veriyordu.

Bu daha önce de olmuştu. Leesha bunun güneş ışığının onun üzerindeki fazladan sihri yakmasından ileri geldiğini söylemişti. Ne var ki, Dövmeli Adam'ın bir başka parçası, daha ilkel bir parçası, gerçeğin farkındaydı.

Nüve onu çağırıyor, korunma ve rahatlık vaadiyle kendine çekmeye çalışıyordu. Adam muhafazalı gözleriyle, zeminden yükselen yolları açıkça görebiliyordu ve havalandırma deliklerini andıran bu aralıklar, bir ağızdan aynı şarkıyı söylüyorlardı. Nüvenin kucağında, hiçbir güneş ışığı onu yakamazdı.

Dövmeli Adam maddesel formundan çıkmaya başladı. Kendi özünün bir kısmını yollardan birine doğru yönlendirdi. Bunu tattı.

Sadece bir kez, dedi kendine. *Zayıflık bulmak için. Mücadele oraya taşınabilir mi, görmek için.* Bu soylu bir düşünceydi. Tamamen gerçek olmasa da. Daha büyük bir ihtimalle, yok olup gidecekti.

Dünya bensiz daha iyi bir yer nasıl olsa.

Ama o eriyip gidemeden, avludaki tüten cesetlerden biri cızırdadı ve ufak bir ışık patlaması oldu. Kafasını oraya çevirdiğinde, tüm cesetlerin birer birer alev aldığını, şenliklerdeki fişekler gibi parladıklarını gördü.

Nüvelikler yanarken, kendi acısı hafifledi. Güneş her zamanki gibi onu zayıf bırakmış, ancak yok etmemişti.

Henüz, diye düşündü. *Ama yakında. Hâlâ yapabiliyorken, Dere'ye muhafazalarını versen iyi olacak.*

Dövmeli Adam Tibbet Deresi'ne yaklaştıkça tanıdığı yer şekilleri ortaya çıkmaya başladı. Nüvede olan aklı, şimdiki zamana geri gelmişti. Çok geçmeden Ragen ve Keerin ile korunmak için girdiği Ulak mağarasına ulaştı. Onu buldukları harabeler de yakındaydı. En azından orası iblislerden arınmıştı. Bir kurt sürüsü orayı evleri haline getirmişlerdi ve Dövmeli Adam akıllıca davranarak orasıyla arasına mesafe koydu. Nüvelikler bile bir gecekurdu sürüsünü rahatsız etmeden önce iki kez düşünürdü. Yüzyıllar boyu iblislerin en küçük ve en zayıf hayvanları telef etmesi, geriye kalanların dişli avcılar olmasını sağlamıştı. Kapkara kürklerinden dolayı gecekurdu adı verilen hayvanların yetişkinleri yüz elli kilo ağırlığındaydı ve grupça bir araya geldiklerinde, orman iblislerini bile alaşağı edebilirlerdi.

Yolun devamında, Tek Kol'un tek kollu kaldığı ufak açık alan

belirdi. Dövmeli Adam bu yerin, ardında bıraktığı gibi kalmış olmasını bekliyordu. Muhafaza çemberini kurmuş olduğu temiz yerin etrafında yanmış ve kararmış bir toprak parçası olmalıydı.

Ama on dört yıl öncekinden daha iyi bir durumdaydı. O kuru yer, şimdi zengin ve parlak bir görüntüye sahipti. Hatta etrafındaki araziden bile iyi durumdaydı. Bu iyi bir işaret olabilirdi, tabii böyle şeylere inansaydı.

Tibbet Deresi gibi uzak köylerde bir Ulak ya da herhangi bir yabancı dikkat çekerdi. Bu kişi en yakındaki Güneşli Çayır'dan geliyor olsaydı bile. Böyle şeyler nadir görülen şeylerdi. Dövmeli Adam gün içinde kasabaya fazla erken yaklaştığında atını durdurup bekledi. Geç vakitte, insanlar yolu gözlemekten çok muhafazalarıyla ilgilenirken kasaba ve çevresinde hareket etse daha iyi olacaktı. Kasaba Meydanı'na günbatımına az kala gelip, Hog'un hanında bir oda tutacaktı. Sabah olduğunda da tek yapması gereken Kasaba Sözcüsü'nü bulup ona savaş muhafazalarının olduğu karakitabı, bu arada onları isteyenlere de birkaç silah vermek olacaktı. Bunun ardından kasaba ahalisi onun orada olduğunu bile fark etmeden gidecekti. Küçükken olduğu gibi, Selia'nın hâlâ sözcü olup olmadığını merak etti.

Önünden geçtiği ilk çiftlik Mack Pasture'un çiftliğiydi. Ahırdan hayvan sesleri geldiğini duysa da, kimseyi görmedi. Çok geçmeden Harl'ın çiftliğine de ulaştı. Tanner çiftliği tümden terk edilmiş gibiydi. Görünen oydu ki bunun üzerinden fazla geçmemişti de. Muhafazalar hâlâ yerlerinde, tarlalar yakılmamış durumdaydı. Ama hayvanlar ortada yoktu ve tarlalar bakımsız görünüyorlardı. Bir iblis saldırısı işareti de yoktu. Ne olmuş olabilirdi acaba?

Harl'ın çiftliği, onun için özel bir anlam taşıyordu. On bir yıl boyunca Harl'ın çiftliği, evden en çok uzaklaştığı yerdi ancak bunun da ötesinde, annesinin öldüğü gecenin öncesinde Beni ile Renna'yı öptüğü yerdi. İşin garibi, annesinin yüzünü artık hatırlamıyordu, ancak o öpücükler hakkındaki detaylar zihnindeydi. Beni ile öpüşürken dişlerinin birbirine nasıl çarptığını ve şok içinde birbirlerinden nasıl geriliklerini, Renna'nın dudaklarının yumuşaklığı ve ılıklığını, nefesinin tadını...

Aslında Renna Tanner'ı uzun zamandır düşünmemişti. Babaları onları birbirlerine sözlendirmişti ve eğer Arlen kaçmasaydı, büyük ihtimalle şu anda evli olacak, çocuklar büyütecek, Jeph'in çiftliğine bakacaklardı. Renna'ya ne olduğunu merak etti.

Yola devam ettikçe işler daha da garipleşti. Yaklaşırken temkinli davranmasına gerek olmadığını düşündü, zira Dere'ye giden yolda tek bir insan görmemişti. Her ev kilit altındaydı. Zihninde takvimi şöyle bir gözden geçirdi, ancak yaz gündönümü şenlikleri için fazla erkendi. Büyük Boru tarafından çağrılmış olmalılardı.

Büyük Boru, Kasaba Meydanı'ndaydı ve saldırı olduğu zaman üflenir, yön işareti verirdi. Böylece en yakındakiler gelebilir, hayatta kalanları aramaya ve eğer mümkünse yeniden inşa etme işine yardımcı olabilirdi. İnsanlar ancak böylesi durumlarda hayvanlarını ahırlara kilitler ve evlerini terk ederlerdi.

Dövmeli Adam evinden kaçarken bu insanları fazla sertçe yargıladığının farkındaydı. Ormancı Çukuru ya da daha önce gördüğü düzinelerce küçük köyün insanlarından farklı değillerdi. Dere insanları Krasialılar gibi nüveliklere karşı ayaklanmayabilirlerdi, ancak kendilerine özgü yollarla, yapabildikleri kadar direnmeye çalışıyorlardı. Tekrar tekrar bir araya gelerek birbirlerine olan bağlılıklarını yenilerlerdi. Anlaşmazlıkları genellikle ufak tefek şeylerden çıkardı. Dere'deki hiç kimse, komşusunun aç ya da korunmasız kalmasına göz yummazdı. Şehirlerde ise tam aksi olurdu.

Dövmeli Adam havayı koklayıp gökyüzünü taradı ancak herhangi bir dumandan eser yoktu ki bu genellikle bir saldırı olup olmadığını anlamanın en emin yoluydu. Kulaklarını kabarttıysa da, herhangi bir ipucu bulamadı ve etrafı biraz kolaçan ettikten sonra tekrar Kasaba Meydanı'na doğru yoluna devam etti. Orada mutlaka birileri olacaktı. Saldırı hakkında bilgi verebilirlerdi.

Meydan'a ulaştığında neredeyse karanlık basmak üzereydi. Kulağına yüzlerce farklı sesin gürültüsü geliyordu. Rahatlayarak korkularının gerçekle alakası olmadığını anladı, ancak Dere'deki herkesi geceyi kasabada geçirmeye zorlayan durumun

ne olduğunu merak etti. Hog'un kızlarından biri sonunda evlenmiş miydi yoksa?

Sokaklar boştu ama görünen oydu ki, Dere'nin tüm insanları oradaydı. Meydana bakan her veranda, her kapı eşiği, her pencere insan doluydu. Bazıları, örneğin Güneynöbeti'nden gelenler kendi muhafaza çemberlerini yanlarında getirmişlerdi. Diğerlerinden uzaktaydılar ve ellerinde Kutsal Kitapları, dua etmekle meşgullerdi. Boggin Tepesi'nden gelenler ise onlara keskin bir tezat oluşturuyor, birbirilerine sarılarak ağlıyorlardı. Dövmeli Adam, Renna'nın kız kardeşi Beni'yi de onların arasında gördü. Kadın, Lucik Boggin'e sıkı sıkı tutunmaktaydı.

Onların bakışlarını meydanın merkezine doğru takip eden Dövmeli Adam, güzel, genç bir kadının zemine saplanmış bir kazığa bağlı olduğunu gördü.

Ve güneş batmaktaydı.

Dövmeli Adam, Renna Tanner'ı tanıyana kadar sadece kısa bir süre durakladı. Bunun nedeni belki de kadının zaten az önce aklından geçmiş olması ya da kadının kız kardeşini biraz önce görmüş olmasıydı. Ne var ki, Renna'nın yuvarlak yüzü, bu kadar zamandan sonra bile başkasıyla karıştırılamayacak kadar tanıdıktı. Uzun kahverengi saçları neredeyse beline ulaşıyordu.

Gevşek bir duruşu vardı. Kendi gücüyle değil de, daha çok kolları ve göğsü etrafına bağlı ipler tarafından ayakta tutuluyor gibiydi. Gözleri açıktı, ancak bomboş bir ifadeye sahiplerdi.

"Nüve aşkına ne oluyor burada?" diye kükredi Dövmeli Adam, Alacakaranlık Dansçısı'nı mahmuzlayarak. Dev at meydana doğru atıldı ve şok içindeki kalabalığın önünde hoplarken zeminden çim parçaları kopardı. Meydan, meşaleler ve fenerlerin oynaşan ışığıyla loşça aydınlatılmaktaydı ancak gökyüzü koyu mor bir renk almıştı. Nüveliklerin yükselmesine saniyeler vardı.

Dövmeli Adam atından atladı ve aceleyle koşturarak Renna'nın iplerini çözmek üzere ilerledi. Yaşlı bir adam ağır adımlarla ona doğru yürüdü. Elinde lekeli, büyük bir avcı bıçağı

sallamaktaydı. Dövmeli Adam'ın keskin burnu kurumuş kanın kokusunu alırken, Raddock Lawry'yi tanıdı. Balıkçı Çukuru Sözcüsü'ydü bu adam.

"Bu işe sen karışma, Ulak!" dedi Lawry, bıçağı ona doğrultarak. "O kız benim akrabamı ve kendi babasını öldürdü. Buna karşılık nüvelendiğini göreceğiz!"

Dövmeli Adam şok içinde Renna'ya baktı ve her şey suratına inen bir tokat gibi zihnine geri döndü. Renna ve Beni'nin samanlıkta onunla oynamak istedikleri, Ilain ve babalarını oynarken gördüklerini söyledikleri evlilik oyunları... Ilain'in gizlice Jeph'e onu alıp evden götürmesi için yalvarması... Gecenin geç vaktinde Harl'ın odasından gelen inlemeler...

Anılar sel gibi geri gelirken, bu kez, Dövmeli Adam onları saf bir oğlan gibi değil, bir yetişkin olarak yorumladı. Dehşete düşmüştü ama bunu çabucak öfke takip etti. Raddock'ın tepki verebileceğinden daha hızlı bir şekilde uzandı ve yaşlı sözcünün bileğini bir *sharusahk* hareketiyle yakalayıp onu zemine düşürdü. Bıçak ise adamın ellerinden düşmüştü.

Dövmeli Adam bıçağı herkes görebilsin diye kaldırdı. "Eğer Renna Tanner babasını öldürdüyse," diye bağırdı, "o herif bunu hak ettiğindendir!"

Renna'nın iplerini kesmek üzere döndüğünde, Garric'in önderliğinde birkaç Fisher, ona ince mızraklarıyla saldırdılar. Dövmeli Adam kanlı bıçağı kazığa saplayıp tekrar dönerek, onlarla yüzleşti.

Buna bir dövüş demek, Fisherlar için fazla kibar bir adlandırma olurdu. Bunlar güçlü adamlardı, ne var ki savaşçı değillerdi. Dövmeli Adam eğitimli bir dövüşçü olmasının yanı sıra, hepsinin toplamından daha güçlüydü. Aralarından hiçbirinin kalıcı bir şekilde sakatlanmamalarının tek sebebi, Dövmeli Adam'ın merhametiydi.

"Ben etraftayken kimse nüvelenmeyecek," diye çıkıştı. "Kızı alıp götüreceğim ve siz nüveye gidesicelerin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok!"

Tok bir ses geldiğinde kafasını kaldıran Dövmeli Adam'ın gözleri inanamayarak büyüdü. Jeorje Watch orada duruyordu.

Dövmeli Adam'ın onu son kez gördüğü halinden hiçbir farkı yok gibi görünüyordu. Bu on altı yıl önce olmuştu ve Jeorje o zamanlar doksanlarındaydı.

"Yapabileceğimiz bir şey olmayabilir," dedi Jeorje, başını sallayıp bastonunu doğrultarak. "Ama sana cezanı verecek biz değiliz, çocuk. İkinizi de Veba alacak!"

Dövmeli Adam bastonun işaret ettiği yere baktığında adamın haklı olduğunu gördü. Meydan boyunca dumansı şekiller yükselmekteydi ve nüveliklerden bazıları çoktan maddeleşmeye başlamıştı. Yere düşmüş olan Fisherlar çığlıklar eşliğinde muhafazalarının ardına geri döndüler.

Jeorje Watch'un yüzünde kendi erdeminden tatmin duyan birinin acımasız gülümsemesi vardı ama Dövmeli Adam irkilmedi bile. Bunun yerine kapüşonunu indirip Güneynöbeti Rahibi'nin gözlerine baktı.

"Daha kötüleriyle uğraşmışlığım var ihtiyar," diye hırlayarak cüppesini de çıkarıp attı. Kalabalık onun dövmeli teninin görüntüsü karşısında nefesini tuttu.

Her zamanki gibi, ilk gelenler ateş iblisleriydi. İçlerinden biri Renna'ya doğru atıldığında Dövmeli Adam onun kuyruğunu yakaladığı gibi meydan boyunca fırlattı. Bir başkası kendi üzerine saldırdığında ise muhafazalı teni parlayarak yaratığın pençelerini durdurdu. Nüveliğin çenesini yakaladı, ancak bu sefer de iblis yüzüne ateş püskürdü.

Dövmeli Adam'ın yüzündeki muhafazalar parladı ve saldırıyı emerek ateşi serin bir esinti haline getirdiler. Bu olurken, Dövmeli Adam'ın avucundaki muhafazalar gittikçe şiddetle parladı ve iblisin çenesi sonunda paramparça oldu. Dövmeli Adam onu bir kenara attı.

Bir orman iblisi maddeleştiğinde Alacakaranlık Dansçısı'na saldırdı ancak at şahlanarak onu ayakları altında ezdi. Muhafazalı nallarından kıvılcımlar saçıldı.

Yukarıdan bir çığlık geldiğinde, Dövmeli Adam tam zamanında dönerek dalış yapmakta olan rüzgâr iblisini yakalayıp devinimini ona karşı kullandı. Onu sertçe yere çaldıktan sonra ayağını kaldırdığı gibi iblisin boğazını paramparça ederek şimşeği andıran bir sihir patlamasına neden oldu.

Üzerine iki orman iblisi daha geldiğinde ilkini karnından tekmeleyip uzaklaştırdı ve diğerini yakaladı. Yaratığın kollarından birini bir *sharusahk* tutuşuyla yakalayıp tüm gücüyle çekerek, kolu yerinden kopardı. Bunu Jeorje Watch'a fırlattı ancak uzuv Güneynöbeti Rahibi'nin muhafazalarından sekti.

Üç ateş iblisi sakat kalan orman iblisinin üzerine çullandıktan kısa bir süre sonra nüvelik çığlıklar içinde, ateş tarafından yutulup gitti. Diğer orman iblisi kendini toparlayıp tekrar Dövmeli Adam'a doğru gelmeye yeltendi ancak Dövmeli Adam ona doğru hırladığında, yaratık mesafesini korudu.

"Bu Kurtarıcı!" diye haykırdı kalabalıktan biri. Başkaları da bu kelimeleri tekrarlarken, birkaçı dizlerinin üzerine düştüler. Dövmeli Adam'ın tek yaptığı kaşlarını çatmaktı.

"Bir kızı geceye bırakan kimseyi kurtarmak için gelmedim buraya!" diye kükredi. Renna'ya döndü ve kazıktaki bıçağı çıkarıp ipleri kesti. Genç kadın, onun kollarına düştü ve gözleri bir an için buluştu. Renna'nın bakışlarındaki boş ifade kayboldu ve sanki zihnini temizlemek ister gibi kafasını iki yana salladı. Dövmeli Adam onu Alacakaranlık Dansçısı'nın sırtına doğru kaldırdı.

"O cadı benim oğlumu öldürdü!" diye haykırdı Garric Fisher.

Dövmeli Adam döndü. Çocukken Cobie Fisher tarafından birçok kez dövüldüğünü iyi hatırlıyordu. "Senin oğlun kabadayının tekiydi ve nüvelik sidiği kadar değeri yoktu," diyerek Renna'nın arkasına geçmek üzere eyere çıktı. Genç kadın onun kucağına bir çocuk gibi sokuldu. Gece havası ılık olmasına rağmen titriyordu.

Dövmeli Adam kalabalığa şöyle bir bakarak onların dehşete düşmüş yüzlerini sindirdi. Babasını gördü. Onun Ilain Tanner'a tutunan görüntüsü, içinde bir başka öfke nöbeti yarattı. Eğer Jeph orada durup Harl'ın yaptıklarını bilmesine rağmen Renna'nın kazığa bağlanmasını seyredebiliyorsa, hiçbir şey değişmemiş demekti.

"Hepinize nüveliklerle savaşabilmeyi öğretmeye gelmiştim!" diye seslendi kalabalığa. "Ama görüyorum ki Tibbet Deresi hâlâ korkaklar ve ahmaklar çıkarıyor!"

Atını çevirip gidecekti ki, bir şey içini kemirdi. Arkasına bakıp kalabalığa son bir şans verdi.

"Komşusunu nüveliklere yem etmek yerine o yaratıkları öldürmeyi tercih edecek olanlar yarın günbatımında burada olsun," diye bağırdı. "Eğer gelmezseniz de, nüveye kadar yolunuz var!"

Jeph o anda Dövmeli Adam'ın gözlerine baktı ancak yüzünde tanıdığını belli eden bir ifade yoktu. "Renna Tanner benim akrabam!" diye seslendi adam, her taraftan bakışlar çekerek. "Kuzey yolunda çiftliğim var, oraya sığının! Renna yolu biliyor!" Dövmeli Adam'ın Jeph'in çiftliğine gitmek için yol tarifine ihtiyacı yoktu ancak başını sallayıp Alacakaranlık Dansçısı'nı kuzeye çevirdi.

"Dur bakalım orada Jeph Bales, o katil cadıyı kendi evinde tutamazsın bir kere!" diye seslendi Raddock Lawry. "Konsey oyladı!"

"Öyleyse benim konseyde olmamam en iyisi olmuş," diye geri bağırdı Jeph. "Çünkü gece şahidim olsun, sen ya da bir başkası çiftliğime onu aramak için gelirseniz, daha da çok kan akacak!"

Raddock cevaplamak için ağzını açtı ancak kalabalıktan gelen kızgın bir mırıldanma sonrasında etrafına rahatsızca bakındı. Kimin kimin tarafında olduğundan emin olamadı.

Dövmeli Adam hırlayıp Alacakaranlık Dansçısı'nı dörtnala koşturarak yolu takip etti.

Yol boyunca Renna sessizdi. Ona sokulmuş bir halde cüppesine tutunuyordu. Birkaç iblis onlara doğru geldiğinde, Alacakaranlık Dansçısı yoldan çıkıp hızlanarak onları çabucak geride bıraktı. Hatta iki kez, yoldaki iblisleri duraksamadan toynakları altında ezdi.

Babasının çiftliği Dövmeli Adam'ın hatırladığı gibiydi, ancak evin arkasına yeni bir bölüm eklenmişti. Tarladaki muhafaza direklerinin bazılarını bizzat kendisi oymuştu ve yıllar boyu tekrar tekrar cilalandıklarını gördü. Jeph muhafazalarını taparcasına bakıma alırdı. Bu alışkanlık Arlen'ın da hayatını birçok kez kurtarmış, yaşamının gidişatını değiştirmişti.

Eve birçok nüvelik çekilmiş, muhafazaları sınıyorlardı. Dövmeli Adam aralarından iki tanesini oklarıyla vurarak ahır yolunu açtı ve orasının muhafazaları ardında güvende olduklarında Alacakaranlık Dansçısı'nı bağladıktan sonra kapı eşiğinde durup diğerlerini de halletti. Yol açıldığı anda Renna'yı eve götürdü.

Genç kadını ortak odaya yerleştirip ışıkları yakarken, Dövmeli Adam titremekteydi. Evdeki her şey o kadar tanıdıktı ki, kalbi sızlıyordu. Kokusu bile aynıydı. Neredeyse annesinin soğuk odadan çıkıp ona yemekten önce ellerini yıkaması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Yaşlı bir kedi gelip onu şöyle bir kokladı. Mırlayıp bacağına sürtündü. Dövmeli Adam hayvanı alıp kulaklarının arkasını kaşıdı ve onun annesi olan kedinin, ahırdaki kırık arabanın ardında nasıl yavruladığını hatırladı.

Bıraktığı yerde oturan ve eteğiyle oynamakta olan Renna'nın yanına gitti. "İyi misin?"

Renna başını iki yana salladı. Gözleri zemindeydi. "Bir daha iyi olacağımdan emin değilim."

"Bu duyguyu bilirim," dedi Dövmeli Adam. "Aç mısın?"

Genç kadın başıyla onayladığında, kediyi yere bırakıp evin soğuk odasına gitti. Her şeyin hatırladığı yerlerinde durduğuna şaşırmadı. Füme et ve taze sebzeler vardı. Ekmek, ekmek kutusunda duruyordu. Her şeyi kesme tahtasına götürüp su varilinden tencereye su doldurdu. Çok geçmeden ateşin üzerinde yahni pişmekte, evi kokusuyla doldurmaktaydı. Dolabı açıp masaya birer çift tabak ve kaşık götürdü. Renna'yı almak için döndüğünde, kedinin, genç kadının kucağına kurulduğunu gördü. Renna ağlarken hayvanı dalgın bir şekilde okşuyordu. Gözyaşları, kedinin üzerine düşmekteydi.

Yemek yenirken Renna çok az konuştu ve Dövmeli Adam, kendini ona dik dik bakarken yakaladı. Onun gözlerine tekrar canlılık getirmeyi sağlayacak sözleri bulabilmeyi diledi.

"Yahni güzel mi?" diye sordu, genç kadın bir ekmek parçasıyla tabağını sıyırırken. "İstersen biraz daha var." Kadın başıyla onayladığında ateşin üzerindeki tencereyi alıp tabağına biraz daha doldurdu.

"Teşekkürler," dedi genç kadın. "Sanki günlerdir yemek yememiş gibiyim. Aslında yemedim. Aç değildim."

"Zor bir hafta geçirmiş olmalısın," dedi Dövmeli Adam.

Sonunda, Renna'nın gözleri onun gözlerine çevrildi. "O iblisleri öldürdün. Çıplak ellerinle hem de."

Dövmeli Adam başıyla onayladı.

"Neden?" diye sordu Renna.

Dövmeli Adam'ın bir kaşı kalktı. "İblis öldürmek için sebep mi lazım?"

"Ama onlar sana ne yaptığımı söylediler," dedi Renna. "Ve haklılar. Babamın sözünden çıkmasaydım bunlar olmazdı. Belki de nüvelenmeyi hak ettim." Gözlerini tekrar başka tarafa çevirdi, ama Dövmeli Adam onun omuzlarını sertçe kavrayıp, dönüp kendisine bakmasını sağladı. Kendi gözleri parlıyordu. Kadınınkiler ise korkuyla büyümüştü.

"Dinle beni bakayım, Renna Tanner," dedi. "Baban itaat görmeyi hak etmezdi. Sana ve kız kardeşlerine o çiftlikte neler yaptığını biliyorum. Öyle bir adamın zerre kadar değeri yoktur. Tüm bu belaları getiren o, sen değilsin. Hiçbir zaman sen değildin."

Genç kadın ona dik dik bakmakla yetindiğinde, Dövmeli Adam onu tutup sarstı. "Duydun mu?!"

Renna aynı ifadesini biraz daha sürdürdü, ama sonra yavaşça başını salladı. Bir kez daha salladığında bu kez daha kararlıydı. "Doğru değildi. Bize yaptığı şeyler."

"Doğru değildi lafı hafif kalır," diye homurdandı Dövmeli Adam.

"Ve zavallı Cobie de yanlış bir şey yapmadı hiç," diye devam etti Renna, bu sefer biraz daha hızlı konuşarak. Dövmeli Adam'a baktı. "O kabadayı değildi, en azından ben öyle bir şey görmedim. Tek istediği benimle düzgünce evlenmekti ve babam..."

"Onu öldürdü," diye bitirdi Dövmeli Adam, kadın durakladığında.

Renna başıyla onayladı. "Onun gibi bir adamın iblislerden farkı yok."

Dövmeli Adam da başıyla onayladı. "Ve iblislerle savaşmak zorundasın, Renna Tanner. Başı dik yaşamanın tek yolu budur. Kendin yapmayacağın şeyler için başkasına güvenemezsin."

Ertesi sabah Renna ateşin yanında kıvrılmış uyurken, Jeph'in arabası avluya girdi. Dövmeli Adam bunu pencereden seyrederken boğazındaki düğümü yutmak zorunda kaldı. Dört çocuk arabanın arkasından atlamıştı. Dövmeli Adam'ın hiç tanımadığı kardeşleriydi bunlar.

Onların peşinden yaşlı Norine ve Ilain indiler. Dövmeli Adam'ın küçükken Ilain'den hoşlanmışlığı vardı ve kadın hâlâ güzeldi, ancak babasının, Ilain arabadan aşağı inerken kadına eskiden annesine yaptığı gibi yardımcı olması, Dövmeli Adam'ın yüreğini sızlattı. Harl'dan kaçmak istediği için Ilain'i suçlamıyordu. En azından artık suçlamıyordu. Ne var ki, kadının, annesinin yerini ne kadar çabuk bir şekilde aldığını görmek, yine de kolay değildi.

Yola şöyle bir bakınca başkasının gelmediğini gördü. Kapıyı açıp onları karşılamaya çıktı. Çocuklar bir anda durarak dik dik bakarken, Dövmeli Adam, Jeph'e doğru yürüdü.

"Kız ateşin yanında uyuyor," dedi.

Jeph başıyla onayladı. "Teşekkürler, Ulak Bey."

"Onu, zarar vermeye uğraşanlardan koruyacağına dair verdiğin sözü tutmanı bekleyeceğim," dedi Dövmeli Adam, dövmeli parmağını babasına doğrultarak.

Jeph yutkundu, ama başıyla onayladı. "Öyle yapacağım."

Dövmeli Adam gözlerini kıstı. Jeph kulağa dürüst gelen sözler vermekte gecikmezdi ve bunlar dürüst sözlerdi de, ancak harekete geçme zamanı geldiğinde genellikle başarısız olurdu.

Ne var ki başka bir seçenekten mahrum olan Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Atımı alıp gideceğim öyleyse."

"Bekleyin lütfen," dedi Jeph, onun kolunu yakalayarak. Dövmeli Adam kendisine değen ele bir hakaretmiş gibi dik dik baktığında, Jeph elini hemen geri çekti.

"Sadece..." diye duraksadı Jeph. "Kahvaltı için kalırsanız çok memnun oluruz. En azından bunu yapalım. Akşam olduğunda tüm kasaba meydanda toplanmış olabilir. O vakte kadar burada dinlenirsiniz."

Dövmeli Adam ona baktı. Bu yerden gitmek istiyordu, an-

cak bir parçası da kardeşleriyle tanışmaya hasretti. Buna ek olarak, midesi, düzgün bir Dere kahvaltısı düşüncesiyle guruldadı. Böyle şeyler çocukken ona anlamsız gelirdi, ama şimdi değerli anılar olmuşlardı.

"Sanırım biraz kalabilirim," dedi. Çocuklar günlük işlerine koştururken ve Norine ile Ilain soğuk odaya yönelirken, kendisine eve doğru eşlik edilmesine izin verdi.

"Bu ufaklık küçük Jeph," dedi Jeph, en büyük oğlunu tanıştırarak. Herkes kahvaltıya oturmuştu. Oğlan Dövmeli Adam'a doğru başıyla selam verdi ama yaptığı şey daha çok onun ellerindeki dövmelere bakmak ve kapüşonun altından bir görüntü yakalamaya çalışmaktı.

"Onun yanındaki Jeni Tailor," diye devam etti Jeph. "İki mevsimdir sözlüler. Masanın ucundakiler de en küçüklerimiz, Silvy ile Cholie."

Çocukların karşısında, Renna ve Norine'ın yanında oturmakta olan Dövmeli Adam bu isimleri duyduğunda öksürmekten kendini alamadı zira bu isimler kaybettiği annesi ve dayısının isimleriydi. Biraz su içerek şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Çok güzel çocuklarınız var."

"Rahip Harral senin Kurtarıcı olduğunu söylüyor," diye ağzından kaçırdı küçük Silvy.

"Ama değilim," dedi Dövmeli Adam ona. "Sadece bir Ulak'ım. Güzel haberi yaymaya geldim."

"Ulaklar artık sizin gibi mi öyleyse?" diye sordu Jeph. "Baştan aşağı dövmeli mi?"

Dövmeli Adam gülümsedi. "Ben o konuda biraz kendime özgüyüm," diye itiraf etti. "Ama yine de sıradan bir adamım. Kimseyi kurtarmaya gelmedim."

"Renna'mızı kurtardığınız ortada," dedi Ilain. "Bunun için ne kadar teşekkür etsek az."

"Teşekkür etmek zorunda kalmamanız gerekirdi," dedi Dövmeli Adam.

Jeph bu sitemli cevap karşısında kısa bir süre sessiz kaldı. "O

konuda haklısınız," dedi sonunda, "ama bazen kalabalık içindeyseniz ve kalabalık son sözünü söylemişse..."

"Bahane üretmeyi bırak, Jeph Bales," diye çıkıştı Norine. "Adam haklı. Bu dünyada eş dost dışında neyimiz var? Hiçbir şey bizi onların yanında durmaktan alıkoymamalı."

Dövmeli Adam kadına baktı. Bu, onun hatırladığı Norine değildi. Annesi nüvelenirken verandada kalıp Arlen'ı annesinin imdadına koşmaktan alıkoymaya çalışmaktan başka bir şey yapmayan kadın değildi. Dövmeli Adam başıyla onaylayıp gözlerini Jeph'in gözlerine çevirdi.

"Kadın haklı," dedi. "Sana ve sevdiklerine zarar vermeye çalışacaklara göğüs germek gerekir."

"Oğlum gibi konuştunuz," dedi Jeph, gözleri dalgın bir ifadeye bürünürken.

"Efendim?" dedi Dövmeli Adam. Bunu söylerken boğazı tıkanmıştı.

"Ben mi?" diye sordu küçük Jeph.

Jeph başını iki yana salladı. "Senin büyüğün," dedi oğluna. Masada, Renna ve Dövmeli Adam dışındaki herkes havaya muhafaza çizdi.

"Bir tane daha oğlum vardı, Arlen adında, yıllar önce," diye açıkladı Jeph. Ilain onun elini alıp güç vermek amacıyla sıktı. "Hatta bizim Renna'yla sözlüydü," dedi genç kadına başıyla işaret ederek. "Arlen'ın annesi nüvelendi ve o da evden kaçtı." Başını eğdi ve sesi biraz daha tizleşti. "Sürekli Hür Şehirleri sorardı Arlen. Oralara ulaşmış olduğunu düşünüyorum da bazen..." Sesi kısılan adam başını iki yana salladı.

"Ama şimdi güzel bir aileniz var," dedi Dövmeli Adam, konuyu daha olumlu bir yöne çekmeye çalışarak.

Jeph başıyla onaylayıp Ilain'in elini iki eliyle sararak sıktı. "Onları bana verdiği için Yaratıcı'ya her gün dua ediyorum, ama bu, kaybettiklerim için taşıdığım yükü sırtımdan atabildiğim anlamına gelmiyor."

Kahvaltıdan sonra Dövmeli Adam Alacakaranlık Dansçısı'na bir bakmak ve daha da önemlisi, ihtiyaç duyduğu, yalnız kalacağı birkaç dakikaya sahip olmak için ahıra gitti. Atı fırçalamaya

tam başlamıştı ki, ahır kapısı açıldı ve Renna içeri girdi. Elindeki elmayı kesip Alacakaranlık Dansçısı'na yemesi için verdi ve atı okşadı. Hayvan kibar bir edayla kişnedi.

"Birkaç gün önce buraya koşarak geldiğimde gece vaktiydi," dedi genç kadın. "Jeph muhafazaları geçip iblisin tekine baltasıyla vurmasaydı muhafazalara yetişemeyecektim."

"Öyle mi?" diye sordu Dövmeli Adam. Kadın başıyla onayladığında boğazı düğümlendi.

"Ona söylemeyeceksin değil mi?" diye sordu Renna.

"Neyi söylemeyecek miyim?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Oğlu olduğunu," dedi Renna. "Hayatta olduğunu, iyi olduğunu ve onu affettiğini. Bu kadar zaman bekledi. Neden gözlerinde bağışladığını görmeme rağmen onu cezalandırmaya devam ediyorsun?"

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Dövmeli Adam, şaşırmıştı.

"Tabii ki biliyorum!" diye çıkıştı Renna. "Herkes ne düşünürse düşünsün, ben aptal falan değilim. Eğer Arlen Bales değilsen, babamı ve onun ne yaptığını nasıl bilebilirsin ki? Cobie'nin kabadayı olduğunu ya da hangi çiftliğin Jeph'inki olduğunu? Lanet gece, dolapların etrafında sanki orası hâlâ senin evinmiş gibi dolanıp durdun bile!"

"Kimsenin öğrenmesi amacında değildim," dedi Dövmeli Adam, birden Dere aksanının geri döndüğünü fark ederek. Bu aksanı Miln'de yaşarken bırakmıştı. Aksan değiştirmek, küçük köylerdeki ahaliyi rahatlatmak için yapılan eski bir Ulak numarasıydı. Bunu yüzlerce kez yapmışlığı vardı, ancak bu kez durum farklıydı. Sanki evden kaçtığından beri bu numarayı yapmaktaydı ve şimdi nihayet kendi sesine geri dönmüş gibiydi.

Renna onun bacağını sert bir tekme indirdiğinde, Dövmeli Adam acıyla ciyakladı.

"Bu benim bilmediğimi düşünüp, hiçbir şey söylemediğin içindi!" diye bağırdı genç kadın, onu bir saman yığınına doğru var gücüyle itip düşürerek. "Senin için on dört yaz bekledim!" Kadın onu bir kez daha tekmelediğinde, Dövmeli Adam çabucak ayaklanıp Alacakaranlık Dansçısı'nın arkasına geçti.

Renna haklıydı tabii. Miln'e yaptığı ziyarette olduğu gibi, eski hayatına, dokunmadan şöyle bir bakmayı planlamıştı. Yaranın üzerindeki bandajı kaldırıp iyileşip iyileşmediğini görmeye çalışmak gibi. Ama işin doğrusu, o yaraları iltihap kapmaya terk etmişti ve artık kanatılma zamanları gelmişti.

"Babalarımızın beş dakikalık sohbeti bizi sözlü yapmaz, Ren," dedi.

"Jeph'le konuşmasını babamdan isteyen *bendim*," dedi Renna. "O zaman sana sözlendiğimizi söylemiştim ve gittiğin günün akşamında verandaya çıkıp yeminlerimi de ettim. Bu bizi sözlü yapar."

Ama Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Günbatımında bir şeyler söylemek, bunu gerçek kılmaz. Ben sana asla sözlenmedim Renna. O gece benim dışımda herkes bir şeyler söyledi."

Renna ona yaşlı gözlerle baktı. "Belki sen söylemedin," diye kabul etti, "ama ben söyledim. Hayatımda yaptığım ve gerçekten benim olan tek şey o ve yeminlerimi geri almayacağım. Öpüştüğümüz zaman sözlenmemizin kader olduğunu biliyordum."

"Ama Cobie Fisher'la evlenecektin," dedi Dövmeli Adam, sesindeki acının birazını saklamayı başaramayarak. "Beni arkadaşlarıyla beraber dövmeye uğraşanla."

"Sen onlara haddini bildirmiştin," dedi Renna. "Cobie hep bana iyi davrandı..." derken boynundaki kolyeye dokundu. "Senin hayatta olduğunu bile bilmiyordum ve evden uzaklaşmam lazımdı..."

Dövmeli Adam bir elini onun omzuna koydu. "Biliyorum, Ren. Öyle demek istemedim. Seni yaptığın şey için suçlamıyorum. Tek söylediğim, hiçbir şey kader değildir. Hepimiz neyin en iyisi olduğunu düşünüyorsak, ömrümüz boyunca onu yapıp duruyoruz."

Genç kadın ona baktı. "Gittiğinde ben de gelmek istiyorum. En iyisi olduğunu düşündüğüm şey bu."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Ren?" diye sordu Dövmeli Adam. "Güneş battığında bir çemberin içinde saklanmıyorum ben. Güvenli bir hayat değil benimki."

"Sanki burada güvende miyim?" diye sordu Renna. "Sen gittikten sonra beni hemen kazığa bağlamasalar bile, artık yüzümü döneceğim kimim var ki? Öylece durup nüvelenmemi seyretmeyecek kim var?"

Dövmeli Adam ona uzun bir süre baktı ve nasıl reddedeceğini düşündü. Fisherlar herhangi bir kabadayıdan farklı değillerdi. Karanlık çöktüğünde onları bir şekilde yola getirirdi zaten, tabii eğer hâlâ yola gelmemişlerse. Renna Dere'de güvende olurdu. Güvende olmayı hak ediyordu.

Ama güvende olmak yeterli miydi? Bu, kendisi için yeterli olmamıştı, o yüzden Renna için yeterli olacağını söylemek kime düşerdi? Dövmeli Adam her zaman, hayatlarını gece vaktinden korkarak geçirenlere küçümseyerek bakmıştı.

Renna'nın etrafında olmak yarasına basılan tuz gibiydi. Derisini muhafazalandırmaya başlamadan önce ardında bıraktığı her şeyi hatırlatıyordu ona. Onu daha önce tanımamış olanların yanında olmak bile yeterince zordu. Renna, ona hâlâ on bir yaşındaymış gibi hissettiriyordu kendini.

Ama genç kadının ona ihtiyacı vardı ve bu, nüvenin çağrısını uzakta tutmuştu. Bugün, Miln'den beri ilk kez şafağı heyecanla beklemişti. Yüreğinde, Dövmeli Adam, iblis dünyasına girecek olursa asla hayatta kalmayacağını biliyordu ancak kendi insanlarının Renna'yı gecenin merhametine bıraktığını görmek, ona insanlığı sonsuza dek ardında bırakma isteği vermişti. Eğer Tibbet Deresi'ni yalnız bırakacak olursa, bunu yapabilirdi de.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Hızıma yetiştiğin sürece olur. Ama beni yavaşlatırsan, seni uğradığımız ilk kasabada bırakırım."

Renna ahırda etrafına bakındı ve yukarıdaki samanlık kapılarından süzülen güneş ışığı demetlerini gördü. Genç kadın ışığa doğru adımını atıp onun gözlerine baktı. "Seni yavaşlatmayacağım," diye söz verdi Harl'ın bıçağını çekerek. "Güneş şahidimdir."

"O bıçağı, sanki nüveliklere karşı kullanabilirmişsin gibi tutuyorsun," dedi Dövmeli Adam. "Ver muhafazalayayım." Renna gözlerini kırpıştırarak bıçağa baktı, sonra uzattı. Dövmeli Adam almak üzere uzandığında, Renna bıçağı birden geri çekip korumacı bir edayla sıkıca tuttu.

"Bıçak dünyada benim olan çok az şeyden biri," dedi. "Eğer öğretirsen, onu kendim muhafazalamak isterim."

Dövmeli Adam ona şüpheyle baktı. Çocukluklarında, genç kadının pek de yeterli olmayan muhafazacılığını hatırladı. Renna ise bu bakışı yakalayıp kaşlarını çattı.

"Artık dokuz yaşında değilim, Arlen Bales," diye çıkıştı. "Mülkümüzü on yıldır muhafazalıyorum ve hiçbir iblis onları geçemedi, o yüzden küçümsemeyi bırak. Nüveye gidesice bir çemberi ya da ateş muhafazasını senin kadar iyi çizerim."

Şok içindeki Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Hür Şehirler'deki Muhafazacılar da bana aynı şekilde davranırdı. Bunun ne kadar hakaret dolu bir şey olduğunu unutmuşum."

Renna onun eşyalarının olduğu yere gitti ve eyerden muhafazalı bir bıçak çekti. "Buradaki," dedi Dövmeli Adam'a doğru yaklaşarak. "Şu ne işe yarıyor?" diye sordu bıçağın ucundaki yalnız bir muhafazaya işaret ederek. "Ve niye ucun geri kalanında şu diğer muhafazadan var? Aynısı, ama döndürülmüş hali... Bağlantısı olmadan diğerleriyle nasıl ağ kuruyor?" Genç kadın silahı ellerinde döndürüp düz kısmındaki düzinelerce muhafaza üzerinde parmağını gezdirdi.

Dövmeli Adam uca işaret etti. "O bir delme muhafazası. Zırh delmek için. Yanındakiler kesme muhafazaları. Zırh delindiğinde bıçağın içeri girmesini sağlıyor. Kesme muhafazaları kendiliğinden birbirine bağlanır, eğer doğru düzgün döndürürsen."

Renna başıyla onayladı ve çizgilere baktı. "Peki bunlar?" diye işaret etti bıçağın düz kısmının iç tarafındaki sembolleri işaret ederek.

Akşam yemeğinden sonra Jeph arabasına atları bağladı ve tüm aile Kasaba Meydanı'na doğru yola çıktı. Renna, Dövmeli Adam'la beraber yolculuk ediyor, Alacakaranlık Dansçısı'nın üzerinde, onun arkasında duruyordu.

Güneşin batmasına dakikalar kala geldiler. Bir gün önce meydana kalabalık denebilirse, şimdi neredeyse taşacak hale

gelmişti. Tibbet Deresi'nin her küçük köyünün insanları oradaydı. Sokağı ve meydanın çoğunu dolduran kalabalık neredeyse bin kişiyi aşıyordu. Tek korumaları, aceleyle getirilen, muhafazalı taşlardı.

Onlar geldiğinde herkes başını kaldırdı. Jeph'in ailesini tamamen görmezden gelerek, devasa muhafazalı atı üzerindeki kapüşonlu yabancıya odaklandılar. Ve onun arkasındaki kıza. Dövmeli Adam meydanın merkezine doğru ilerlerken kalabalık yarıldı. Alacakaranlık Dansçısı'nı birkaç kez ileri geri süren Dövmeli Adam, herkesin kendisini görmesini sağladı. Uzanıp kapüşonunu indirdiğinde, kalabalıktan nefes tutma sesleri yükseldi.

"Hür Şehirler'den buraya, Tibbet Deresi'nin iyi insanlarına iblis öldürmeyi öğretmek için gelmiştim!" diye bağırdı. "Ama şu ana kadar, burada 'iyi insan' görmüşlüğüm yok. İyi insanlar çaresiz kızları nüveliklere yem etmez! İyi insanlar, birisi nüvelenirken durup seyretmez!" Konuşurken atını ileri geri hareket ettiriyor, olabildiğince çok insanın bakışlarına karşılık vermeye çalışıyordu.

"O çaresiz bir kız falan değildi, Ulak!" diye bağırdı Raddock Lawry, Balıkçı Çukuru ahalisinin önünde ilerleyerek. "O soğukkanlı bir katil ve konsey, ceza olarak onun kazığa bağlanmasını oyladı."

"Evet öyle yapmışlar," diye katıldı Dövmeli Adam. "Ve hiç kimse bunun için onların karşısına çıkmamış."

"Ahali Sözcülerine güvenir," dedi Raddock.

"Bu doğru mu?" diye sordu Dövmeli Adam kalabalığa. "Siz ahali, Sözcülerinize güveniyor musunuz?"

Her taraftan heyecan dolu *evet*ler yükseldi. Tibbet Deresi ahalisi, köylerinden ve paylaştıkları soyadlarından gurur duyarlardı.

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Öyleyse sınayacağım kişiler Sözcüleriniz olacak." Atından atladı ve Alacakaranlık Dansçısı'nın eyerinden on tane hafif mızrak seçip onları toprağa sapladı.

"Kasaba konseyinden burada, benimle savaşacak olan her

erkek ve kadın ya da ölürlerse onların mirasçıları, savaş muhafazası olan mızraklar alacaklar," dedi, silahlardan birini kaldırıp. "Ayrıca kendi silahlarını yapabilsinler diye, savaş muhafazalarının sırlarını da alacaklar."

Şok içindeki kalabalık Sözcülerine bakarken sessizlik oldu.

"Üstüne düşünmeye biraz zamanımız olacak mı?" diye sordu Mack Pasture. "Aceleci olmayı sevmem."

"Tabii ki," dedi Dövmeli Adam gökyüzüne bakarak. "Herhalde bir on dakikanız vardır. Niyetim yarın bu vakte kadar Hür Şehirler yolunda olmak."

Selia Çorak kalabalıktan ileri çıktı. "Bizim, Dere'nin yaşlılarının, çıplak gecede elimizde o mızraklardan başka bir şey olmadan durmamızı mı bekliyorsun?"

Dövmeli Adam kadına baktı. Bu kadar yıldan sonra hâlâ sırtı dik ve korkutucuydu. Kadının, Dövmeli Adam'ı küçüklüğünde sopayla dövmüşlüğü vardı ve bunu her zaman onun iyiliği için yapmıştı. Selia Çorak'a karşı çıkma fikri, Dövmeli Adam'a bir kaya iblisini alt etme fikrinden daha da yabancı geliyordu, ama belki de artık bu kadının da silkinip kendisine gelme vakti gelmişti.

"Renna Tanner'a verdiğiniz şanstan fazlasını veriyorum size," dedi Dövmeli Adam.

"Hepimiz onun aleyhinde oy kullanmadık, Ulak," dedi Selia.

Dövmeli Adam omuz silkti. "Yine de göz yumdunuz."

"Kimse kanunun üstünde değildir," dedi Selia. "Konsey bir şeyi oyladığında, ne hissedersek hissedelim, kasabayı her şeyin önüne koymak zorundayız."

Dövmeli Adam kadının ayakları dibine tükürdü. "Eğer komşunuzu geceye verin diyorsa, kanununuzun nüveye kadar yolu var! Kasabayı her şeyin önüne mi koymak istiyorsunuz? Buraya çıkın ve sizi yok etmeye çalışan yaratıklara aynısını yapabilecek misiniz gösterin. Aksi takdirde, mızraklarımı alıp giderim."

Selia'nın gözleri kısıldı ve yaşlı kadın eteğini toplayıp, sert adımlarla meydana doğru yürüdü. Her taraftan şok içindeki kalabalığın nefes tutma sesleri yükselirken Selia onları duymazlıktan geldi. Mızraklardan birini aldı. Yaşlı kadının ardından

hemen Rahip Harral ve Brine Genişomuz çıkageldi. Dev Cutter mızrağını alırken gözlerinde aç bir ifade vardı. Cutterlar ve Meydan ahalisi tezahürat yaptı.

"Başka sorusu olan var mı?" diye sordu Dövmeli Adam etrafa bakıp. Tibbet Deresi'nde bir oğlanken kimse onu dinlemezdi, ama artık aklındakileri dile getirmeye kararlıydı. Kalabalık birden canlanmıştı ama Dövmeli Adam, Sözcüleri kolayca görebilmekteydi. Onların öyle bir havası yoktu.

"Benim sorum var," dedi Jeorje Watch.

Dövmeli Adam onunla yüzleşti. "Sor. Dürüstçe cevaplayayım."

"Senin gerçekten Kurtarıcı olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu Jeorje.

"Söylediğim gibi, Rahip," dedi Dövmeli Adam. "Değilim. Sadece bir Ulak'ım."

"Kimin Ulak'ı?"

Dövmeli Adam tuzağı görerek duraksadı. Eğer kimse için çalışmadığını söylerse, çoğu, onun Yaratıcı'nın Ulağı olduğunu farz edecekti. En uygun seçim, Euchor'un Ulak'ı olduğunu söylemesiydi. Tibbet Deresi teknik olarak Miln'in bir parçasıydı ve insanlar, savaş muhafazalarının, onun birer hediyesi olduğunu varsayacaklardı. Ne var ki Dövmeli Adam, dürüst olmaya söz vermişti.

"Bu haberin Ulaklığını kendim için yapıyorum," diye itiraf etti. "Muhafazaları eski dünyanın bir harabesinde buldum ve kendime onları tüm iyi insanlara dağıtma görevi verdim ki iblislere karşılık verebilelim."

"Veba, Kurtarıcı'nın gelişi olmadan sonlanamaz," dedi Jeorje. Sanki Dövmeli Adam bir mantık tuzağına düşmüş gibi tonlamıştı bunu.

Ama Dövmeli Adam basitçe omuz silkip Jeorje'ye bir muhafazalı mızrak verdi. "Belki de o sensindir. Bir iblis öldür ve kendin gör öyle miymiş."

Jeorje bastonunu atıp silahı aldı. Gözlerinde sert bir parlayış vardı.

"Veba'yı yüz yıldan fazladır görüyorum," dedi. "Tanıdığım herkesin ölümünü gördüm, hatta kendi torunlarımın bile. Hep

neden diye merak ettim. Yaratıcı diğer birçok kişiyi kendine çağırırken neden beni hayatta bırakıyor diye. Tahminim o ki, daha yapmam gereken bir iş olduğundan."

"Krasia Kalesi'nde, eğer bir adam ölürken yanında bir nüvelik götürmezse, Cennet'e ulaşamaz derler," dedi Dövmeli Adam.

Jeorje başıyla onayladı. "Akıllı insanlarmış." Adam, Selia'nın yanına gitti ve tüm Watchlar o geçerken havaya muhafazalar çizdiler.

Rusco Hog meydana bir sonra çıkan kişiydi. Gömleğinin kollarını kıvırıp kalın, etli kollarını açığa çıkardı. Kendine bir mızrak seçti.

"Baba, ne yapıyorsun?" diye haykırdı kızı Catrin, koşup onun kolunu yakalayarak.

"Kafanı kullansana, kız!" diye çıkıştı Hog. "Muhafazalı silah satanlar servet sahibi olacak!" Kolunu çekti ve diğer Sözcülerle beraber durmak üzere ileri çıktı.

Marsh topluluğunda bir hareketlilik vardı. Coran Marsh orada, sandalyesinde oturmaktaydı. "Babam bastonu olmadan ayakta bile duramıyor," diye seslendi Keven Marsh. "Onun yerine ben dövüşeyim."

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. "Konseyde oturup Yaratıcılık oynayabileceğini düşünen bir adam, mızrağı da pekâlâ bastonu olarak kullanabilir." Marshlar yumruklarını sallayıp ona öfkeyle bağırmaya başladılar ancak Dövmeli Adam onları duymazlıktan gelip bakışlarını Coran'ın üzerinde tuttu. İleri çıkması için ona meydan okuyordu. Yaşlı Marsh Sözcüsü kaşlarını çattı, ama sandalyesinden kalkıp yavaşça yürüyerek bir mızrak aldı. Bastonunu Jeorje'nin bastonunun yanında bıraktı.

Dövmeli Adam'ın gözleri Meada Boggin'e çevrildi. Kadın oğluna sarıldıktan sonra Boggin Tepesi kalabalığının önünde ileri çıktı. Giderken Coline'a baktı ancak Otacı başını olumsuzca salladı. "Benim bakmam gereken hastalar var," dedi. "Ayrıca sizin içinizden hayatta kalanlara da bakmak bana düşecek."

Mack Pasture da başını olumsuzca sallıyordu. "O muhafazaların üzerinden geçecek kadar aptal değilim," dedi. "Bana bağımlı olan insanlar ve büyükbaş hayvanlarım var. Buraya nüve-

lenmek için gelmedim." Adam bir adım geri attığında, hem Baleslerden hem Pasturelardan rahatsızlık dolu bir kükreme geldi.

"Bu heriften hayır gelmeyecekse izin ver de yeni bir Sözcü seçelim!" diye haykırdı içlerinden biri.

"Neden bunu yapayım?" diye yanıtladı Dövmeli Adam. "İçinizden hiçbirinin Renna Tanner'a hayrı olmadı!"

"Bu doğru değil!" diye seslendi Renna. Dövmeli Adam ona şaşkınlıkla döndü. Kadın ona sert bir bakış attı. "Jeph Bales beş gece önce benim için bir ateş iblisinin karşısına çıktı."

Tüm gözler Jeph'e döndüğünde, adam bakışların altında ezildi. Dövmeli Adam kendisini Renna tarafından pataklanmış hissetti ama artık babası da sınanacaktı ve sonucu o da görmek istiyordu.

"Bu doğru mu, Bales?" diye sordu. "Avlunda bir iblisle mi dövüştün?"

Jeph uzun süre yere baktı, sonra çocuklarına döndü. Bu manzaradan güç almış gibiydi, zira sırtını dikleştirdi. "Evet."

Dövmeli Adam, Baleslere ve Pasturelara baktı. Dere'nin her köşesindeki çiftçiler ve hayvancılardı bunlar. "Eğer gün batmadan Jeph Bales'i Sözcü'nüz yaparsanız, meydana çıkmasına izin vereceğim."

Tasdik dolu kükreyiş anında geldi ve Norine, Jeph'i şöyle bir itekleyerek adamın yürümesini sağladı. Dövmeli Adam son olarak Raddock Lawry'ye döndü.

"O mızrakların çalıştığına dair bir kanıt bile yok ortada!" diye bağırdı Lawry.

Dövmeli Adam omuz silkti. "Ya güvenerek ileri çıkarsın ya da çıkmazsın."

"Seni tanımıyorum, Ulak," dedi Lawry. "Nereden geldiğini ya da neye inandığını bilmiyorum. Söylediklerinden başka bir şeye tanık olmadım ve senin söylediğin şey, Fisherların adalet bulamayacağı!" Fisherların çoğu başıyla onaylayıp katıldıklarını belli ederek homurdandılar.

"O yüzden beni affet," diye devam etti Raddock, meydana çıkıp sadece Fisherlara değil, tüm Dere halkına bakarak. "Ama senin sözlerine güvenemiyorum."

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Affettim gitti." Sözcü'nün

ayakları dibinden çıkmaya başlayan dumansı şekillere işaret etti. "Şimdi. Ya bir mızrak al ya da muhafazalarının ardına geri yürü."

Raddock Lawry kaba bir ses çıkardı ve ardından yaşlı bacaklarının taşıdığı ölçüde hızla muhafazaların arkasına ilerledi.

Dövmeli Adam dönüp, ileri çıkmış olan Sözcülere baktı. Mızraklarını tuhafça tutmaktaydılar. Silah tutmaya değil daha çok araç gereç tutmaya alışkın oldukları belliydi. Ama yüzlerinde şaşkınlık verici bir şekilde korku yoktu. Tabii Jeph dışında. Adam bir kar iblisinin pulları kadar bembeyaz olmuştu. Sözcülerin geri kalanı ise huzurlu görünüyordu. Bir kere karar alındı mı, bunu sorgulamazlardı.

"İblisler yarı yarıya şekil aldıklarında bu en zayıf anlarıdır," dedi Dövmeli Adam. "Eğer çabuk olursanız..."

O daha konuşmayı bitiremeden Hog hırladı ve maddeleşen bir orman iblisine hızla yürüdü. Dövmeli Adam çocukken köyde geçirdiği yaz dönümü şenliklerini hatırladı. Hog, büyük şişlere bütün domuzlar geçirtir, çocuklara biraz para verip şişleri döndürmelerini sağlardı. Adam nüveliğin göğsünü şişlerken, tıpkı o domuzları öldürürken olduğu kadar sakindi.

Mızrağın başındaki muhafazalar parlarken nüvelik çığlık attı. Kalabalık, iblisin daha yarı saydam vücudu içinde sihrin çatallaşan bir yıldırım gibi nasıl parladığını gördüğünde kükredi. İblis debelenirken Hog tutuşunu bırakmadı ve mızrak parlayan muhafazalarla canlanırken sihir adamın kolları boyunca yol aldı. Sonunda nüvelik hareket etmeyi bıraktığında Hog mızrağı geri çekti ve artık maddeleşmiş iblisi zemine bıraktı.

"Bu hisse alışabilirim," diye homurdanırken cesede tükürdü.

Bir sonraki hareket Selia'dan geldi. Kadın maddeleşmeye başlayan bir ateş iblisini seçmişti. Tereyağ çalkalar gibi mızrağı aşağı doğru tekrar tekrar sapladığında sihir parladı.

Coran da aynısını yaparak bir başka ateş iblisine saldırdı. Bataklıkta kurbağa avlar gibi mızrağını savuran adamın bacak bağları çözüldü ve dengesini kaybederken iblisi tamamıyla ıska geçti. Yaratık maddeleşirken püsküreceği ateş için hazırlandı.

"Baba!" diye haykıran Keven Marsh meydana doğru koştu. Hâlâ toprağa saplı duran iki mızraktan birini kapıp onu bir balta gibi savurarak, iblisin ağzındaki ateşi başka bir tarafa yöneltmeyi

başardı. Ateş, Keven'ın izlediği yol boyunca toprağı yaktı. Çok geçmeden, adam, tıpkı babasının yapmaya çalıştığı gibi iblisi mızrağıyla deşti.

Dövmeli Adam'a bakarken gözleri sertti. "Babamın nüvelenmesine izin vermeyecektim herhalde," dedi, dişlerini sıkıp meydan okuyarak. Oğlu Fil, Coran'a koşup onu muhafazaların ardına çekmişti bile.

Dövmeli Adam ise başını eğmekle yetindi. "Aferin."

Jeph neredeyse maddeleşmiş bir ateş iblisini deşmek üzere acele etti ancak yeterince hızlı değildi ve yaratık ona alevler püskürdü. Çığlık atan Jeph, mızrağını yatay bir şekilde kaldırarak içgüdüsel bir şekilde ateşi önlemeye çalıştı.

Kalabalık korkuyla haykırıyordu ancak Jeph'in mızrağının sapı boyunca yerleşmiş muhafazalar parladı ve alevler, soğuk birer esintiye dönüşüverdiler. Jeph çabucak toparlandı ve nüveliği mızraktan geçirdi. Bunu, sanki sorun yaratan bir ağaç kökünü çapalar gibi yapmıştı. Yaratığın tüten sırtından mızrağı çekip çıkarmak için ayağını dayadığında ise, tırmığına takılmış bir tutam samanı temizler gibi bir hali vardı.

Bir rüzgâr iblisi maddeleştiğinde Dövmeli Adam cüppesini çıkarıp attı ve yaratığı yakaladığı gibi Bogginlerin muhafaza taşlarının olduğu yere kadar sürdü. Orada, yaratık muhafaza ağına sıkışarak kasıldı ve zemine kendinden geçmiş bir halde düştü. "Meada Boggin," diye seslendi Dövmeli Adam, çaresiz iblisi işaret ederek.

Bir orman iblisi ona dala benzer kolunu savurduğunda Dövmeli Adam bileği yakalayıp yaratığın gücünü ona karşı kullanarak iblisi sırtüstü düşürdü. İblis Jeorje Marsh'ın önüne düşmüştü ve yaşlı adam bastonunu yere vurur gibi mızrağı saplayıverdi. Sihir onun vücudunda dolaştığında, adamın gözleri bağnaz bir ışığa büründü.

Rahip Harral ve Brine Gemişomuz, Meada'ya öldüreceği iblise kadar eşlik ederek, mızraklarını herhangi bir duruma karşı hazır tuttular. Ama buna gerek olmadı. Kadın bir bira fıçısını levyeyle açar gibi darbesini indirdi.

Bir başka orman iblisi maddeleştiğinde Brine ve Harral, onu birlikte öldürdüler.

İblislerin hepsi artık maddeleşmişti. Çoğu meydandaydı ama yarısından fazlası ölüydü ve kalabalığın muhafaza taşları diğerlerinin gelmesini önlüyordu.

Bir ateş iblisi Renna'ya yaklaştığında genç kadın haykırdı ama Alacakaranlık Dansçısı'nın üzerindeydi ve at şaha kalkarak yaratığı ezdi.

"Grup, birbirinize yaklaşın!" diye emretti Dövmeli Adam sözcülere. "Mızraklarınızı öne çıkarın!" Adamın talimatını yerine getiren sözcüler iki rüzgâr iblisini köşeye sıkıştırarak avlarını paylaştılar. Dövmeli Adam onları sakince meydanda yönlendiriyor, avlarını yönetiyor, ihtiyaç halinde araya girmek üzere hazır duruyordu.

Ama tekrar harekete geçmesi gerekmedi, zira geriye kalan iblisler çabucak halledilmişti. Sözcüler etraflarına göz gezdirdiler. Artık mızraklarını oldukça farklı bir edayla tutuyorlardı.

"Yirmi yıldır, odunlarımı kendim kesebildiğim zamandan beri kendimi bu kadar güçlü hissetmedim," dedi Selia. Diğerleri de ona katılarak homurdandılar.

Dövmeli Adam toplanmış olan kalabalığa döndü. "Yaşlılarınız bu işi becerdi!" diye haykırdı. "Avlunuzda bir daha iblis gördüğünüzde bunu hatırlayın!"

"Meydanda iblis kalmadı," diye fark etti Hog. "Kendi üzerimize düşeni yaptık. Senin üzerine düşen kısmı hâlâ duruyor."

Dövmeli Adam başını eğdi. "Şimdi mi?"

Hog başıyla onayladı. "Arka odamda bir deste boş parşömen var doldurabileceğimiz."

"Pekâlâ," dedi Dövmeli Adam. Hog saygıyla eğilip dükkânını işaret etti. Diğer sözcüler ve Dövmeli Adam oraya doğru yöneldiklerinde Hog kalabalığa döndü.

"Sabah olduğunda," diye seslendi, "dükkânda muhafazalı mızraklar için siparişler almaya başlayacağım. Ve eli sağlam muhafaza yapan kişileri de o silahları yapmak için işe alacağım! Sona kalan dona kalır!" Bu haber karşısında kalabalıktan uğultular yükseldi.

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. Hog'un işlerinin açılacağını biliyordu. Hog, insanların kendi başlarına yapabileceği şeylerden kâr etmenin yolunu her zaman bulurdu.

27. Bölüm

SADECE GİTMEK

D.S. 333
Yaz

Arlen, Hog'un arka odasında konseye savaş muhafazalarını öğretirken Renna bir köşede oturuyordu. Dasy ve Catrin sürekli içeri girip çıkıyorlar, taze kahve servisi yapıyorlardı. Kız kardeşler Renna'ya şüphe dolu bakışlar atmaktaydılar. Sanki Renna'nın birden kalkmasını ve onlara Harl'ın bıçağıyla saldırmasını bekliyorlar gibiydi. Bıçak onun hemen yanındaki masada durmaktaydı. Renna bıçağın üzerine özenle muhafazalar çizmişti ve o anda Arlen'ın kaliteli işleme gereçleriyle sembolleri işlemekteydi. Arlen bir keresinde gelip onun çalışmasını görmeye çalışmış, ama Renna ona sırtını dönmüştü. Artık yardım dilenme duygusuna bir son vermişti.

Sözcülerin işi bittiğinde, şafağın ışıkları panjurlardan hafifçe süzülmekteydi. Konsey üyelerinin her birinin ellerinde parşömenleri vardı.

Arlen, Hog ile biraz daha konuştuktan sonra Renna'nın yanına geldi. "İyi misin?"

Renna başıyla onaylayıp esneme dürtüsünü bastırdı. "Sadece yorgunum."

Arlen başıyla onaylayıp kapüşonunu kaldırdı. "Hog bizim geri dönüş yolumuz için gereken malzemeleri hazırlarken, çift-

likte bir-iki saat uyuma şansın olabilir." Alayla güldü. "Yaşlı düzenbaz onlar için bile para talep etmeye çalıştı. Üstelik ben ona üzerinden servet sahibi olabileceği şeyler verdiğim halde."

"Neden farklı bir şey bekledin ki zaten," dedi Renna.

"Kasabadan gidiyorsunuz öyleyse?" dedi Selia onlar kapıya giderlerken. "Dere'yi baş aşağı tutup silkeliyorsunuz ve sonra sonuçlarını görmeden atınıza binip uzaklaşıyorsunuz yani?"

"Kasaba ben geldiğimde zaten baş aşağıydı," dedi Arlen. "Sanırsam onu ben düzelttim."

Selia başıyla onayladı. "Belki de öyledir. Hür Şehirler'den ne haber? Onlar da silahlarını muhafazalayıp nüvelik öldürüyorlar mı?"

"Hür Şehirler şu anda sizin kafanıza takmanız gereken bir konu değil," dedi Arlen. "Dere iblislerden temizlendiği zaman dünyanın geri kalanına bakabilirsiniz."

Jeorje Watch yeni mızrağını zemine vurdu. *"Komşununkine bakmadan, kendi tarlana bak,"* diye alıntı yaptı Kutsal Kitap'ın ünlü bir pasajından.

Arlen, Rusco Hog'a döndü. "Bunların kopyalarının yapılıp Güneşli Çayır'ın Sözcülerine gönderilmesini istiyorum."

"O iş ucuza gelmez," diye başladı Hog. "Parşömenlerin teki bile yirmi kredidir, buna ek olarak onların yazılması işi..."

Arlen adamın sözünü ağır bir altın sikkeyle kesti. Hog'un gözleri altın sikkenin büyüklüğü ve kalınlığı karşısında yerinden uğradı. "Eğer muhafazalarını almazlarsa, bunu duyarım," dedi Arlen, Hog sikkeyi alırken, "ve parşömenleri senin postundan yaptırırım."

Renna, Hog'un benzinin attığını gördü. Adam Arlen'dan çok daha cüsseli olmasına rağmen, onun bakışları karşısında gerileyip sertçe yutkundu. "İki hafta," dedi. "Sözüm olsun."

"Kendin de kabadayılık öğrenmişsin," diye fısıldadı Renna, Arlen onun yanına geldiğinde. Arlen ona bakmadı. Kapüşonu yerindeydi. Bir anlığına, Renna, onun duymadığını düşündü.

"Ulaklık eğitimimde bunun üzerine dersler gördüm," dedi Arlen, diğer herkesle konuşurken kullandığı kalın, çatallı ses tonundan kurtularak. Renna, onun muhafazalı dudaklarındaki sırıtışı hayal edebiliyordu.

Hog dükkânın kapılarını açtığında basamaklarda devasa bir kalabalık bekliyordu. "Geri çıkın!" diye gümbürdedi tüccar. "Sözcülere yol açın! Bunu yapana kadar tek bir siparişinizi almayacağım!" Ahali sıradaki yerlerini kaybetme riski karşısında homurdandı, ancak yolu açarak grubun geçmesine izin verdi.

Raddock Lawry kalabalığın önünde duruyor, basamaklardan inen Renna'yı bekliyordu. "Bu iş bitmedi, Renna Tanner! Sonsuza kadar Jeph'in çiftliğinde saklanamazsın."

"Artık kimseden saklandığım yok," dedi Renna, adamın gözlerine bakarak. "Bu nüveye gidesice kasabayı terk ediyorum ve bir daha da geri dönmeyeceğim." Raddock yanıtlamak için ağzını açtı, ancak Arlen muhafazalı parmağını ona doğru kaldırdığında adam sessizleşti. Arlen ellerini Renna için basamak yaparak Alacakaranlık Dansçısı'nın üzerine çıkması için yardım ettiğinde, yaşlı adam onlara öfkeyle dik dik bakmaktaydı.

Arlen eyerinden ufak bir kitap çıkarıp döndü ve kalabalığı taradı. Coline Trigg'i gördüğünde onun yanına gitti. Otacı geriledi ve arkasındakilere takılarak düştü.

Arlen onun kendini toparlamasını bekledi. Kadının yüzü utançla kızarmıştı. Sonunda kalktığında, Arlen kitabı verdi. "İblis yaralarını tedavi etme konusunda bildiğim her şey kitabın içinde," dedi kadına. "Akıllısın. Hızlıca öğrenip, bilgileri diğerlerine aktarırsın."

Coline'in gözleri büyümüştü ama kadın başıyla onayladı. Arlen ise homurdanarak atına atladı.

Arlen, Jeph'in çiftliğinden öğle vakti çıkarak Hog'un söz verdiği malzemeleri almaya gitti. "Eşyalarını topla," dedi giderken. "Geri geldiğim anda yola çıkacağız."

Renna başıyla onaylayıp onun gidişini seyretti. Toplayacak eşyası yoktu tabii. Harl'ın çiftliğinde bile hiçbir şeye sahip olmamıştı. Sırtında Selia'nın elbisesi, belinde babasının bıçağı ve boynunda Cobie'nin ona vermiş olduğu nehir taşı kolyesi sahip olduğu yegâne şeylerdi. Onu yanına aldığı için Arlen'a verebileceği bir şey olmasını diledi ancak kendisinden başka bir şeyi

yoktu. Cobie bunun yeterli olduğunu söylemişti, ancak genç kadın Arlen'ın bu kadar rahat davranacağından şüpheliydi.

Babasının bıçağına muhafaza işlemeye devam ederken, Ilain dışarı, verandaya çıktı.

"Yolculuğun için yiyecek bir şeyler getirdim," dedi, bir sepet uzatarak. "Hog'un yemekleri tadından çok karın doyurmak için yapılır. Pastırmasında etten başka her şey vardır."

"Teşekkürler," dedi Renna sepeti alarak. Bu kadar yıldır özlediği ablasına baktı ve ona söyleyecek hiçbir şeyi olmamasının nedenini merak etti.

"Gitmek zorunda değilsin, Ren," dedi Ilain.

"Evet zorundayım," dedi Renna.

"O Ulak zor bir adam, Renna. Onun hakkında, iblis öldürmeyi bildiğinden başka bir şey bilmiyoruz," dedi Ilain. "Babamdan bile daha beter birisi çıkabilir. Burada bizimle daha güvendesin. Dün geceden sonra, ahali senin peşine düşmez artık."

"Düşmez mi?" dedi Renna. "Herhalde bu, beni kazığa bağlamaya çalıştıklarını unutturacak bir şey öyle mi?"

"E, o zaman kendini muhafazalarla kaplayacak kadar deli bir yabancıyla öylece kaçıp gidecek misin yani?"

Renna ayağa kalkıp alayla güldü. "Tencere dibin kara, seninki benden kara! Jeph Bales'e kaçarken sen de ona âşık değildin herhalde, Lainie. Onun hakkında tek bildiğin, eski karısının cesedi soğumadan yeni bir karı alabilecek biri olduğuydu."

Ilain onu tokatladı, ancak Renna irkilmedi bile. Gözleri öyle sertti ki, irkilen Ilain oldu.

"Seninle aramızdaki fark şu, Lainie," dedi Renna. "Ben kaçmıyorum. Sadece gidiyorum."

"Sadece gidiyor musun?" diye sordu Ilain.

Renna başıyla onayladı. "Tibbet Deresi benim yaşamak istediğim bir yer değil. Bu yerde babam gibi adamlara istediğini yapma özgürlüğü verilip, sonra da benim gibiler geceye veriliyorlar. Hür Şehirler nasıldır bilemem, ama oralar, buradan daha iyi *olmalı*."

Ablasına sokulup sesini alçalttı.

"Babamızı ben öldürdüm, Lainie," dedi, yarısı muhafaza-

lı bıçağını kaldırarak. "Bunu ben yaptım. O nüve çocuğunu güzelce öteki tarafa yolladım. Sadece yaptığı şeyler için öldürülmeye ihtiyacı yoktu, eğer onu öldürmeseydim yapabileceği şeyler için de yok edilmesi gerekiyordu. Babam zalimliğinin cezasını asla çekmedi."

"Renna!" diye haykırdı Ilain, sanki kız kardeşi bir nüveliğe dönüşmüş gibi irkilerek.

Renna başını iki yana sallayıp veranda tırabzanının üzerinden tükürdü. "Sende biraz cesaret olsaydı, bunu kendin yapardın. Kız kardeşlerin daha küçüklerken."

Ilain'in gözleri büyüdü ama kadın bir şey söylemedi. Renna onun suçluluk mu hissettiğini, yoksa şok içinde mi olduğunu anlayamadı. Ablasına sırtını dönüp avluya baktı.

"Seni suçladığım yok," dedi çok geçmeden. "Eğer bende de cesaret olsaydı, onun beni samanlığa yatırdığı gece bunu yapardım. Ama yapmadım, çünkü korkmuştum."

Tekrar dönen Renna, Ilain'in gözlerine baktı. "Ama artık korkmuyorum, Lainie. Ne Raddock Lawry'den, ne Garric Fisher'dan, ne de bu Ulak'tan. Bana kalırsa iyi bir adam, ama sonradan babam gibi olduğu ortaya çıkarsa, dünyaya bir iyilik yapıp onu da öldürürüm. Gündoğumu şahidim olsun."

Dövmeli Adam avluya bir iki saat sonra aceleyle geldi. Renna verandada bekliyordu ve Alacakaranlık Dansçısı durup avludaki toz toprağı birbirine katarken, Dövmeli Adam'a doğru yürüdü.

"Gün ışığını boşa harcıyoruz," dedi Dövmeli Adam, attan inmeye bile uğraşmadan. Genç kadına elini uzattı.

"Elveda bile demeyecek misin?" diye sordu Renna.

"Yaşam, Dere'de oldukça ilginç olmaya başlayacak," dedi Dövmeli Adam. "En iyisi, insanlar Jeph ve Lainie Bales ile seni çalmaktan başka bir ilişkim olduğunu düşünmeye başlamadan önce gitmek."

Ama Renna başını iki yana sallıyordu. "Baban senin ona verdiğinden fazlasını hak ediyor."

Dövmeli Adam ona öfkeli bir bakış attı. "Ona kim olduğumu söylemeyeceğim," diye hırladı.

Renna korkmuş görünmedi. "En azından ona oğlunun ölü olmadığını söyle. Yoksa kimin senin muhafazalarına layık olduğunu, kimin olmadığını söylemeye hakkın olmaz." Dövmeli Adam kaşlarını çattı, ama atından indi. Renna haklıydı ve Dövmeli Adam bunu itiraf edemeyecek olsa da, biliyordu.

"Yola çıkıyoruz!" diye haykırdı genç kadın. Bunun üzerine herkes avluya koştu. Dövmeli Adam babasına bakıp topluluktan öte bir tarafı başıyla işaret etti. Jeph onu takip etti.

"Ulaklar Loncası'ndayken Arlen Bales adında biriyle aynı kervanda yolculuk yapmıştım," dedi Dövmeli Adam yalnız kaldıklarında. "Senin oğlun olabilir. Bales ismi çok rastlanılır ama Arlen ismi nadirdir."

Jeph'in gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Bu yıllar önceydi ama Miln Kalesi'nde Cob'un Muhafazacılık Şirketi için çalıştığını hatırlıyorum. Belki oradan bir haber çıkabilir."

Jeph uzanıp Dövmeli Adam'ın ellerinden birini kendi iki eliyle tuttu. "Güneş üzerine parlasın, Ulak Bey."

Dövmeli Adam başıyla onaylayıp kendini çekti ve Renna'nın yanına gitti. "Güneş batacak yakında," dedi. Genç kadın bu kez başıyla onayladı ve onun kendisini Alacakaranlık Dansçısı'nın eyerine oturtmasına izin verdi. Dövmeli Adam da ata genç kadının önünde bindiğinde, Renna ellerini onun beline doladı. At yola doğru ilerledi ve kuzeye döndü.

"Hür Şehirler yolu güneyde değil mi?" diye sordu Renna.

"Kestirme bir yol biliyorum," dedi adam. "Daha hızlı bir yol. Kasabayı tümden pas geçeceğiz." Alacakaranlık Dansçısı bir koşu kopardığında yol boyunca adeta uçtular. Rüzgâr Renna'nın saçlarını bir kırbaç gibi geriye attı ve genç kadın bunun sarhoşluğuyla hafifçe kahkaha atarken Dövmeli Adam da ona katıldı.

Tıpkı söylediği gibi, Arlen, Tibbet Deresi'nin kuzeyindeki yerel çiftliklerin her bir patikasını ve tarlalarını hatırlıyordu. Renna daha farkına varamadan kasabanın dışına uzanan ana yoldaydılar. Mack Pasture'un çiftliğini bile geçmişlerdi.

Günün geri kalanında hızla yol aldılar. Sonunda Arlen atı bir kenarda durdurduğunda, günbatımına on beş dakika vardı.

"Biraz son dakika gibi olmadı mı?" diye sordu Renna.

Arlen omuz silkti. "Çemberleri kurmaya yeterince vakit var. Yalnız olsaydım durmazdım bile."

"Öyleyse durma," dedi Renna, çıplak gecenin düşüncesine karşı duyduğu korkuyu yutkunarak. "Seni yavaşlatmayacağıma söz verdim."

Arlen onu duymazlıktan gelerek atından indi ve eyer çantalarından iki taşınabilir çember çıkardı. Birini Alacakaranlık Dansçısı'nın etrafına, diğerini de ufak bir açık alana atıp muhafazaları çabucak birbirine göre ayarladı.

Renna yutkundu ama karşı çıkmadı. Kaskatı kesilen genç kadın, bıçağını sıkıca tutup etrafına bakarak iblis dumanlarının yükselmesini bekledi. Arlen kısa bir bakış atıp onun rahatsızlığını fark etti. İşini bitirip doğruldu ve eyer çantalarının yanına gidip onları karıştırmaya başladı.

"Hah, işte burada," dedi sonunda, elindeki pelerini açıp Renna'nın omuzlarına geçirerek. İpini bağladıktan sonra kapüşon kısmını genç kadının kafasına örttü.

Renna'nın yanağına dokunan kumaş inanılması güç bir yumuşaklığa sahipti. Bir kedinin tüyleri gibiydi sanki. Sert, ev yapımı kumaşlara alışkın olan Renna, pelerinin kalitesine inanamadı. Başını aşağı çevirdiğinde yine nefesini tuttu. Kumaşın üzerine yapılması imkânsız gibi görünen minik muhafazalar işlenmişti. Yüzlercesi vardı.

"Bu bir Görünmezlik Pelerini," dedi Arlen. "Onun içinde olduğun sürece, hiçbir iblis senin farkında olmaz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Renna şaşkınlıkla.

"Güneşe yeminim olsun," dedi Arlen. Genç kadın, birdenbire hâlâ bıçağını sımsıkı tuttuğunu fark etti. Parmakları ağrımaya başlamıştı ve çok geçmeden rahatlayan Renna, silahını biraz daha hafifçe tuttu. İlk doğru düzgün nefesini, bir saattir ilk kez içine çekti.

Arlen çemberlerin yanına tekrar çömelip onları hazırlarken, Renna bir ateş yakıp Ilain'in verdiği sepeti çıkardı. Bir süre bir-

likte oturup soğuk etli börekler, jambon, taze sebzeler, ekmek ve peynirlerden oluşan yemeklerini paylaştılar. Nüvelikler arada sırada kendilerini muhafazalara atıyorlardı ancak Renna Arlen'ın muhafazacılığına güveniyordu ve onları umursamadı.

"Eyere o koca elbisenin içinde biraz garip oturuyorsun," dedi Arlen.

"Ha?" dedi Renna.

"Sen düzgün oturmadığından, Dansçı'yı iyi koşturamıyorum," diye açıkladı Arlen.

"*Daha* da mı hızlı gidiyor?" diye sordu Renna inanamayarak.

Arlen güldü. "Çok daha hızlı."

Renna ona doğru sokuldu ve kollarını omzuna doladı. "Eğer beni elbisemden çıkarmaya çalışıyorsan, Arlen Bales, söylemen yeterli." Genç kadın gülümsedi, ancak Arlen irkildi ve ellerini Renna'nın beline koyarak onu kucağından kedi kaldırır gibi kaldırdı. Ardından, anında ayağa kalktı.

"Seni bunun için yanıma almadım, Ren," dedi gerileyerek.

"Durumdan istifade etmeyecek misin?" dedi Renna, kafası karışmıştı.

"Öyle bir amacım yok," dedi Arlen, eyer çantasından dikiş takımı çıkararak. Onu genç kadına attıktan sonra sırtını döndü. "Eteğini ikiye böl. Çabuk yap. Bu gece daha yapacağımız işler var."

"İşler mi?" diye sordu Renna.

"Şafağa kadar bir iblis öldüreceksin," dedi Arlen. "Yoksa seni bir sonraki kasabada bırakıyorum."

"Bitti," diye seslendi Renna. İç eteğini tümden çıkarmış ve elbisenin alt kısmını oldukça kısaltmıştı. Arlen, çemberin ucunda bir ok muhafazaladığı yerden başını kaldırdı ve gözleri, genç kadının çıplak uyluğu üzerinde kaldı.

"Gördüğün şeyden hoşlandın mı?" diye sordu Renna, onun rahatsız olarak bakışlarını hemen gözlerine kaldırmasına gülerek. "Daha iyi görmek istiyorsan, ışığa yaklaş."

Arlen bir an için eline bakıp muhafazalı parmaklarını birbiri-

ne sürttü. Gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. Sonunda başını iki yana sallayarak ayaklandı ve Renna'nın yanına geldi.

"Bana güveniyor musun, Ren?" diye sordu.

Genç kadın başıyla onayladığında, Arlen bir fırça ve yanında da kalın mürekkep içeren bir şişecik çıkardı. "Bu karasap," dedi. "Derinde birkaç günlüğüne kalır. Hatta bir hafta boyunca."

Dikkatlice, neredeyse sevgi dolu bir edayla, Renna'nın uzun saçını yüzünden çekerek, onun gözlerinin etrafına muhafazalar boyadı. İşi bittiğinde hafifçe üfleyerek mürekkebi kuruttu. Dudakları, Renna'nın dudaklarından birkaç santim uzaktaydı ve Renna, kendi dudaklarını onlarla buluşturmak istedi ancak reddedilmeyi bir kere tatmıştı ve buna cesareti yoktu.

Arlen muhafazaları bittiğinde ona baktı. "Ateşin ışığı dışında ne görüyorsun?"

Renna etrafa bakındı. Gecenin karanlığı zifiriydi. "Hiçbir şey."

Arlen başıyla onayladı ve ellerini onun gözleri etrafına yerleştirdi. Bunlar sert ellerdi. Yaralı ve nasırlılardı ama aynı zamanda kibarlardı da. Dokunduğu yerde rahatlatıcı bir ürperti oluştu ve Renna zevkle titredi. Arlen ellerini çektiğinde duygu silinip gitti, ancak gözlerinin etrafındaki muhafazalar sıcaklık veriyordu.

"Şimdi ne görüyorsun?" diye sordu Arlen.

Renna etrafına baktığında afalladı. Ağaçlar ve bitkiler artık kendilerine özgü bir şekilde parlıyorlardı. Genç kadının ayakları etrafında parlak bir duman, ağır, tembel bir sis gibi dolanmaktaydı. "Her şeyi," dedi şaşkınlıkla. "Güneşte gördüğümden de fazlasını. Her şey parlıyor."

"Gördüğün şey sihir," dedi Arlen. "Nüveden yükseliyor ve yaşayan her şeye kendinden bir kıvılcım verip onları parlak hale getiriyor."

"Ruhları mı?" diye sordu Renna.

Arlen omuz silkti. "Ben Rahip değilim. Nüvelikler de bunlara sahiptir. Artık gözlerin onları parlak ateşlermiş gibi seçecek."

Renna, çalılıktan gelen bir sese doğru döndüğünde bir orman iblisi gördü. Bir dakika önce görünmezdi, ama şimdi si-

hirle aydınlanmış bir dünyada parlamaktaydı. Genç kadın kendi ellerine baktığında daha az parladığını gördü. Alacakaranlık Dansçısı daha parlaktı. Toynaklarında ve koşum takımındaki muhafazalar, gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyordu.

Ama her şeyden daha fazla parlayan şey, Arlen'ın kendisiydi. Derisinin üzerindeki muhafazalar güçle doluydu. Sanki ışıkla yazılmış gibi görünüyorlardı. Sonsuza kadar etkin hale geçmişlerdi.

"Çok fazla muhafaza," dedi Arlen, onun dik bakışlarını fark edip kapüşonunu kapatarak. "Artık bir insan olamayacak kadar fazla iblis sihri emdim."

"Neden böyle bir gücü bırakmak isteyesin ki?" diye sordu Renna.

Arlen duraksadı. Kafası karışmış görünüyordu. Önce ağzını açtı, ama sonra kapadı.

"Bunu istediğimi söyleyemem," diye itiraf etti sonunda. "Ama geri alabileceğin bir seçim değil bu. Karar alırken, kafam yerinde değildi." Renna'ya işaret etti. "Senin de kafan yerinde değil."

"Sen kimsin ki, Arlen Bales, bana kafamın yerinde olup olmadığını söyleyeceksin?" diye çıkıştı Renna.

Arlen sürekli yaptığı gibi rahatsızlık verici bir edayla onu duymazlıktan geldi. Bir mızrak alıp uzattı. Renna silaha şüpheyle baktı ve onu almak için çaba sarf etmedi.

"Sözcülerin hepsi yaptı," diye hatırlattı Arlen.

"Bunu biliyorum," dedi Renna. "Ama eğer savaşacaksam, bunu kendi bıçağımla yapacağım." Genç kadın delici ve kesici muhafazaları işlemeyi bitirmişti. Arlen'a uzatarak incelemesini istedi.

"Kaliteli bir bıçak," diye fark etti Arlen, onu aldığında. Başparmağını bıçağın ağzına dokundurduğunda, güç sarf etmeden kanattı. "Tıraş bile eder."

"Babam kendi çocuklarından daha iyi baktı ona," dedi Renna.

Arlen genç kadına baktı ama bir şey söylemedi. Bıçağı değişik açılarda tutup işlenmiş muhafazaları inceledi. "İyi muhafa-

zacılık," diye itiraf etti samimi bir pişmanlık tonunda. "Şimdiye kadar gördüklerimle karşılaştırıldığında gayet iyi. Biraz daha detay olsa iyi olurmuş ama şimdilik başlangıç için yeterli." Bıçağı genç kadına uzattı ve Renna homurdandı.

"Şimdi geriye kalan tek şey, onu sınamak," dedi Arlen. "Çemberden çıkma vakti."

Renna bunun gerekeceğini en başından beri biliyordu ancak o an üzerine gelen korku dalgasını bastıramadı. Ablasına artık hiçbir şeyden korkmadığını söylemişti ama bu tamamıyla doğru değildi. *Erkeklerden* korkmuyor olabilirdi, ama ya nüvelikler? Bahçede, helada geçirdiği gecenin anıları hâlâ tazeydi ve çoğu zaman, uyanık olduğu halde bile, irkilmesine sebep oluyorlardı.

Arlen onun omzuna elini koydu. "Etrafımızda miller boyu hiçbir şey yok, Ren. Nüvelikler avlayacak insanların olduğu yerde toplaşırlar. Burada birkaç tanesinden fazlası olmaz. Hem pelerinin de var. Ben de hemen yanındayım."

"Beni kurtarmak için," dedi Renna. Arlen başıyla onayladığında, genç kadın bir anda öfke hissetti. Diğerlerinin onu kurtarmasını beklemekten bıkmış usanmıştı, fakat yolun hemen ucunda dolaşan orman iblisine bakıp titredi. "Bunun için hazır değilim," diye itiraf etti, zayıflığını göstermekten nefret duyarak.

Ama Arlen, onu Sözcülere yaptığı gibi azarlamadı. "Korkudan altına edecek durumda olduğunu biliyorum," dedi. "İlk zamanlarımda ben de öyleydim. Ama Krasia'da, korkumu *kucaklamayı* öğrendim."

"Nasıl yani?" diye sordu Renna.

"Kendini bu hisse açıyorsun," dedi Arlen. "Sonra zihnini onun ötesinde bir yere götürüyorsun."

Renna alayla güldü. "Bu söylediğinden hiçbir şey anlaşılmıyor."

"Anlamak zor değil," dedi Arlen. "Benim yarı yaşımdaki oğlanların iblislere ellerinde muhafazasız mızraklarla saldırdıklarını gördüm. Acıyı umursamayıp sanki her şey günlük güneşlikmiş gibi savaşmaya devam ettiklerini gördüm. Korku ve acı, sadece sen onlara izin verdiğinde sana dokunabilir."

"Gerçekten mi?" diye sordu Renna.

Arlen başıyla onayladığında Renna gözlerini kapattı ve korkunun hasta eden hissine kendini açtı. Uzuvlarındaki gerginliğe ve midesinin bulantısına kendini açtı. Yumruklarının istem dışı sıkılmasına ve yüzündeki soğukluğa kendini açtı. Tüm bunların farkına vardığında, hiçbirini umursamadı.

Arlen bir parmağını kaldırıp, yakındaki bir ağaca tutunmakta olan ufak bir orman iblisini işaret etti. Normalde ağaç kabuğuyla bir görünecek olan yaratık, o anda, Renna'nın muhafazalı gözlerine ateşli bir şekilde parlıyor göründü. Ağacın daha sönük parlaklığıyla tezat oluşturuyordu.

Pelerinine güvenen Renna, çemberden çıkıp iblise doğru sakince yürüdü. Yaratık havayı koklayıp hafif bir merak ifadesine büründü ama genç kadının yaklaştığı konusunda herhangi bir işaret vermedi. Renna daha kendinin ne yaptığını anlayamadan, yaratığın sırtına bıçağını sapladı. Muhafazalar alev alev parladığında iblisin ağaç kabuğuna benzeyen zırhı kolayca yarıldı. Renna'nın sağ kolundan yukarı ilerleyen bir enerji, ona sanki tüm kolu ateşin içine atılmış gibi hissettirdi. Bu acı, zevkle karışıktı.

İblis geriye fırlayıp çığlık attı ancak Renna bıçağını çektiği gibi bir kez daha sapladı. Sonra bir kez daha... Çok geçmeden iblis zemine düştü ve sihir dumanı helezon şeklindeki minik girdaplarla yok oldu.

Renna sırtını dikleştirip yaz havasını tadarak derin bir nefes çekti. Hayatında şimdiye kadar hiç bu kadar güçlü, bu kadar canlı hissetmemişti kendini.

Yolun karşı tarafında, bir ateş iblisinin parlayan gözlerini yakaladığında, bu kez tereddüt etmedi. Gözleri sert bir ifadeye bürünerek saldırıya geçti. Tek dizi üzerine eğilerek bıçağı yaratığın kafasına sapladı. Bu kez, iblis debelenip yere yığılırken, Renna kolundan yükselen sihrin tadını çıkardı. Zemine düşen siyah kan, düştüğü yerde minik yangınlar çıkartarak tüttü.

Yolda gördüğü önceki orman iblisi üç metre boyundaydı ve kopan yaygarayı fark etmişti. Renna pelerininin ardında gizli kalabilirdi, ancak hırlayarak kendini yaratığın üzerine atarak

bu düşünce aklına gelmedi bile. İblis kükreyerek ona pençesini savurdu ancak Renna daha önce hayal edebileceğinin ötesinde hızlı ve güçlüydü. O anda sakar gibi görünen saldırıdan kaçınarak bıçağını yaratığın göğsüne gömdü. Bu kez, iş bir domuz deşmek gibiydi.

Genç kadın nefes nefese etrafa bakıyordu ama yorulmuş değildi. Bu daha çok... şehvete benziyordu. Renna daha çok iblisin orada olmasını *istiyordu*. Bir sürü halinde orada olmalarını istiyordu.

"Söylemiştim," dedi Arlen gülümseyerek. Çemberleri tekrar toparlayıp Alacakaranlık Dansçısı'nın dizginlerini aldı. "Hadi, çıplak gecede şöyle bir gezelim. Özgürce."

Renna başıyla onayladı ve dev atın eyeri üzerine efor sarf etmeden atlayıverdi. Ön kısma oturmuş, Arlen'in onun arkasına oturması için yer bırakmıştı. Arlen gülüp tıpkı onun gibi atın üzerine kolayca atladı. Kollarını genç kadının iki yanından uzattı ve Renna atı mahmuzladı. Alacakaranlık Dansçısı ileri atılırken keyifle haykırdı. Parlayan gece yolunda dörtnala ilerlediler.

Nüvelik prensi avını duvarlı üreme alanında ilk kez gördüğünden beri ay tam bir dönüş yapmıştı. İki geceyi bu yaratığın izini bulmak için kullanmak zorunda kalan prens, sonunda adamın kokusuyla kesif olan, terk edilmiş bir harabeye ulaşmıştı. Yapıyı taze muhafazalar korumaktaydı. Güçlüydüler, ancak yine de kolayca aşılmışlardı.

Ne var ki, buna gerek yoktu. Zihin iblisi, adamın zihninin duvarlardan uzağa doğru, ormanın içinden ilerlediğini görmüştü.

Devasa kanatlarını çırpan mimik iblisi, insanın üzerinde, havada ilerliyordu. Ölüm kadar sessizdi. Zihin iblisi, düşünceleriyle dışa uzanarak, avının düşüncelerine ulaşım fırsatı bulmak istedi, ama güçlü muhafazalar tarafından bu girişimi engellendi. Tıslayan yaratık, çabasına güç kattığında, adamın yalnız olmadığını keşfetti. Bir dişiyle seyahat etmekteydi. Dişinin zihni ise gökyüzü kadar açıktı. Yaratık, kadının düşüncelerine sessizce

yerleşti ve fark edilmeden orada kaldı. Dişinin gözlerinden gördü.

Renna bıçağı orman iblisine sertçe saplayarak, bıçağını onun kalbine isabet ettirdi. Onun yanında, Arlen, bir diğerini zemine mıhlamış, vücudundaki muhafazalar onu öldürürken, yaratığı sırtüstü yatırmıştı.

Bir hırlama geldiğinde Renna başını kaldırdı ve üçüncü bir iblisin, üzerindeki dallarda ortaya çıktığını gördü. Genç kadın, yaratık aşağı atlarken döndü ve ilk iblisin zırhındaki bıçağının kabzasını yakaladı. Nüvelik ölü halde düşerken silah kadının tutuşundan kurtuldu.

"İblis tezeği," diyen kadın sırtüstü düşüp bacaklarını Arlen'ın öğrettiği şekilde kendine çekti. Orman iblisinin dallara benzeyen kollarını yakalayıp iki yana çekti ve tekmeyi bastı. İblis tam Arlen'ın önüne düştüğünde, adam onun kafatasını ezdi.

"Parmak eklemlerimi dövmelememe izin versen, onu ben de yapabilirdim," dedi Renna.

"Tenini muhafazalamana ihtiyacın yok," dedi Arlen ona. "Bıçak şimdilik yeterli."

Renna orman iblisinin olduğu yere gidip bıçağı çekti. Arlen'a gösterdi. "Bıçağım yoktu."

"Onsuz da başının çaresine baktın."

"Çünkü sen diğeriyle güreşmiyordun," dedi Renna. "İğne kullanayım demiyorum, sadece karasap ve fırça."

Arlen ona kaşlarını çattı. "Muhafazalar teninde olduğunda geri tepkime farklı olur, Ren. Kendini kaybedebileceğin kadar güçlü olur. Bunu yapmaya başladığımda uzun süre kendimi kaybettim. Şimdi bile kendim değilim. Bunun sana da olmasını istemiyorum. Benim için fazla önemlisin."

"Öyle miyim?" diye sordu Renna.

"Dansçı'nın dışında konuşacak birisi olması iyi," dedi Arlen, genç kadının birden kabaran ilgisini fark etmeyerek. "Yalnızlaşıyorum."

"Yalnızlaşmak," diye tekrar etti Renna. "Onun ne olduğunu bilirim. Kendini öyle de kaybedebilirsin. Dünya, kendini içinde kaybedebileceğin şeylerle dolu. Tabii bu tüm hayatımızı muhafazalar ardında harcamamızı gerektirmiyor."

Arlen ona uzun süre baktı. Sonunda omuz silkti. "Sana ne yapacağını söyleyemem, Ren. Beni duymazlıktan gelip ellerini dövmelemek istiyorsan, sorumluluk senin."

Nüvelik prensi bu kur yapma sahnesini birkaç dakika daha seyretti. İnsanların çiftleşme ayinleri onu eğlendirirdi. Avının, sihirden pek fazla anlamadığı belliydi. Zihin iblisinin varlığı ya da gücünün kapsamı konusunda bilgisi yoktu. Bir birleştirici olma potansiyeli vardı, ancak burada, yabanda, hiçbir tehdit oluşturmuyordu ve güvenle gözlemlenebilirdi.

İblis, dişinin yüzey düşüncelerini bırakıp, avı hakkında daha fazla bilgi almak için kadının zihninin derinliklerine ulaşmaya çalıştı. Ne var ki değer arz eden pek fazla şey yoktu. Yaratık, dişinin dudaklarına bir soru yerleştirdi.

"Kayıp muhafazaları nasıl geri getirdin?" diye sordu Renna kendini şaşırtarak. Arlen'ın, Dere'den ayrıldıktan sonraki zamanlar hakkında konuşmayı sevmediğini bilirdi.

"Söyledim ya. Onları bir harabede buldum," dedi Arlen.

"Hangi harabe? Nerede?" diye bastırdı Renna.

"Ne fark eder?" diye çıkıştı Arlen. "Bir Jonglör hikâyesi falan değil."

Renna zihnini temizlemek için başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Neden birden buna ilgi duyduğumu bilmiyorum. Fark etmez. Burnumu sokmak amacında değildim."

Arlen homurdandı ve son birkaç haftayı muhafazalamakla geçirdikleri iç kaleye doğru yöneldi. Orada, Renna'ya iblis avlamayı öğretmekteydi.

Nüvelik prensi, avı soruyu cevaplamadığında tısladı. Mantık, ona ikisini de öldürmesini söylüyordu ancak acil bir durum yoktu. Sığındıkları yer etrafındaki muhafazaların sayısı, yakında oradan ayrılmayacaklarını belirtiyordu. Birkaç ay dönümü süresince daha gözlem yapabilirdi.

İnsanlar muhafazaları geçtiği anda zihin iblisi, dişinin zihninden dışarı atıldı. Çok geçmeden mimik iblisi açıklığa inip dumana dönüştü ve nüvelik prensi bu konuyu biraz daha düşünmek üzere Nüve'ye dönerken, mimik iblisinin dumanı yolu korudu.

28. Bölüm

AYNALAR SARAYI

D.S. 333
Yaz

Konsey toplantısı sona erdiğinde karanlık çoktan çökmüştü. Leesha'nın da beklediği gibi, Jardir ile Rizon'a gitmesini oy birliğiyle reddetmiş olan konsey üyeleri, Leesha onlara oylarının tam olarak hiçbir değeri olmadığını hatırlattığında beklendiği şekilde şoka uğramışlardı.

Leesha, kulübesine giderken muhafazalı pelerini yoktu ama Rojer'in grubun etrafına kurduğu koruyucu müzik alanı, herhangi bir muhafaza ağı kadar güçlüydü. Güçleri yeni kemanıyla on katı artmış görünse de, Wonda ve Gared, Darsy ile Vika'ya eşlik ederken silahlarını hazırda tutmuşlardı.

"Yine de aklını kaybetmişsin diyeceğim," diye hırladı Darsy. Wonda kadar korkutucu olan kadın, onun kadar uzun boylu olmasa da geniş yapılıydı ve en az onun kadar sade bir görüntüye sahipti. Tabii yüzünde yaralar yoktu.

Leesha omuz silkti. "Fikrine saygı duyuyorum, ama bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Seni alıkoyarlarsa ne yapacağız?" diye sordu Darsy. "Kurtarma harekâtı yapacak halimiz yok. Bu kasabayı birlikte tutan şey sensin, özellikle de Kurtarıcı, Yaratıcı bilir nereye gittikten sonra."

"Prens Thamos ve Tahta Askerler yakında burada olurlar," dedi Leesha.

"Onlar da senin imdadına yetişemezler," dedi Darsy.

"Bunu beklemiyorum," dedi Leesha. "Tek yapmanız gereken, kendi başımın çaresine bakacağım konusunda bana güvenmek."

"Ben daha çok geri kalanımız hakkında endişeliyim," dedi Vika. "Eğer bu adamla evlenirsen, seni sonsuza kadar kaybederiz, eğer evlenmezsen... Büyük ihtimalle o yolla da seni kaybedeceğiz. Ne yaparız sonra?"

"Sizi o yüzden bu gece buraya getirdim," dedi Leesha. Kulübesi görüş alanına girmişti. Eve girdikleri anda Wonda'ya bodrum katına açılan yer kapısını açmasını işaret etti.

"Vika ve Darsy dışında herkes burada kalıyor," diye emretti Leesha. "Bu Otacı işi." Diğerleri başıyla onayladığında Leesha kadınları basamaklardan aşağı götürdü ve yol üzerinde havalı kimyasalla çalışan lambalarını yaktı.

"Ulu Yaratıcı," diye nefes verdi Darsy. Bu bodrum katını yıllardır, Bruna onu çıraklık görevinden azat ettiğinden beri görmemişti. Leesha o zamandan bu yana orayı oldukça büyütmüştü. Şimdi, kulübenin tüm alt kısmını ve avlunun büyük bölümünü kaplayacak kadar genişlemişti. Ana odanın duvarları boyunca muhafazalı destek sütunları dizilİydi.

Bruna'nın bir zamanlar bir avuç şimşek çubuğu ve bir iki sürahi dolusu iblis ateşi bulundurduğu yerde, Leesha'nın artık sonsuza dek yetecek gibi görünen bir stoku vardı.

"Burada Çukur'u güneşin yüzeyi gibi yapmaya yetecek kadar iblis ateşi, her gece kutlama yapmaya yetecek kadar da şimşek çubuğu var," dedi Vika.

"Kulübemi neden kasabadan bu kadar uzakta tutuyorum sanıyorsunuz?" diye sordu Leesha.

"Neden kimseye söylemedin?" diye sordu Vika.

"Çünkü kimsenin bilmesine gerek yok," dedi Leesha. "Cutterlar ya da kasaba konseyinin bunların nasıl kullanılması gerektiğine karar vermemeleri gerekiyor. Bu Otacı işidir ve ben gittiğimde azar azar kullanacak ve sadece hayat kurtarmak pahasına yapacaksınız. Bunu benim gibi sır olarak saklayacağınıza dair sözlerinizi de alacağım, yoksa çayınızı içtikten sonra burada olduğunuzu bile hatırlayamaz duruma gelirsiniz."

İki kadın, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi ona ba-

kakaldılar ama Leesha ciddiydi ve kadınların bunu onun gözlerinden anladıklarını biliyordu.

"Yemin ederim," dedi Vika. Darsy biraz daha tereddüt etti, ama sonunda başıyla onayladı.

"Güneşe yeminim olsun," dedi. "Ama eğer geri dönmezsen bunlar bile yeterli olmaz."

Leesha başıyla onayladı ve üzerinde yığın yığın kitaplar bulunan bir masaya doğru döndü. "Bunlar, ateşin sırları."

Leesha ve ona eşlik edenler geldiğinde, Jardir'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Böylesine güçlü bir kadın için beklediğinden daha küçük bir gruptu eşlik edenler: anne babası, Rojer, dev adam Gared ve dişi *Sharum*, Wonda.

"Şu kız *dama*ları çıldırtacak," dedi Abban, Wonda'yı kastederek. "Silahlarını bırakıp vücudunu örtmesini talep edecekler. Onun bizimle gelmemesini söylemen gerek."

Jardir başını iki yana salladı. "Leesha'ya kendisine eşlik edecek insanları seçebileceği konusunda söz verdim, verdiğim sözden dönmeyeceğim. İnsanlarımızın Çukur kabilesinin âdetlerini kabul etmeyi öğrenmesi gerekecek. Herhalde onlara *alagai'sharak*'ta dövüşebilen bir kadın göstermek, iyi bir başlangıç olacaktır."

"Eğer onların sorgulamalarından yüzünün akıyla çıkabilirse tabii," dedi Abban.

"Kadının nasıl dövüştüğünü gördüm," dedi Jardir. "Doğru bir eğitimle, herhangi bir *Sharum* kadar ölümcül olabilir."

"Dikkatli ol, Ahmann," dedi Abban. "İnsanlarımıza hızlı bir değişim sunarsan, çoğu bunu reddedecektir."

Jardir başıyla onayladı. Abban'ın sözlerindeki doğruluğu iyi biliyordu.

"Everam'ın Armağanı'na giderken Leesha'ya yakın durmanı istiyorum," dedi. "Ona dilimizi öğretme bahanesini kullan. Benim onun fazla yakınında olmam uygun kaçmayabilir, ama yeşildiyarlı grubu seni aralarına kabul edecektir."

"Her halükârda *dal'Sharum*ların arasında olmaktan daha iyi olacaktır, bundan eminim," diye mırıldandı Abban.

Jardir başıyla onayladı. "Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Yemeyi sevdiği yiyecekler, ona zevk veren kokular, her şey."

"Tabii," dedi Abban. "Halledeceğim."

*Dal'Sharum*lar kamplarını toplarken, Abban, Leesha ve ailesinin içinde yolculuk edecekleri üstü kapalı arabaya doğru topallayarak yürüdü. Kadının atları kendi sürmesi, Abban'ı şaşırtmıştı. Leesha'nın yanında ihtiyaçlarını karşılayacak tek bir hizmetkârı yoktu. Bu kadına duyduğu saygı artıyordu.

"Sizinle yolculuk etmemde bir mahsur var mı, efendim?" diye sordu Abban saygıyla eğilerek. "Efendim, sizin de rica ettiğiniz gibi, dilimizi öğrenmenize yardımcı olmamı istedi."

Leesha gülümsedi. "Elbette Abban. Rojer bir atla yolculuk edebilir." Arabanın sürücü oturağında kadının yanında duran Rojer homurdanıp surat astı.

Abban yerlere kadar eğildi ve bu arada bastonuna sıkıca tutundu. *Dama'ting*lerin korktuğu gibi, bacağı asla tam anlamıyla iyileşmemişti ve en olmadık zamanlarda gücünü kaybedebiliyordu.

"Eğer siz arzu ederseniz, Jessum'un oğlu, deveme binebilirsiniz," dedi, bineğinin bağlı olduğu yere işaret ederek. Rojer hayvana şüpheyle şöyle bir baktı ama üstü kapalı, yastıklı, zengin dekorasyona sahip geniş oturma bölümünü gördüğünde gözleri parladı.

"Diğer hayvanları kendiliğinden takip edebilen narin bir hayvandır," diye ekledi Abban.

"Eh, size bir iyilik olacaksa..." dedi Rojer.

"Tabii," dedi Abban. Rojer kemanını alıp arabadan parende atarak atladı ve deveye doğru koştu. Abban yalan söylemişti elbette. Hayvan en iyimser görüşle bile huysuz bir yaratıktı, ama Rojer enstrümanını kaldırdığında *alagai*lara yaptığı gibi bu hayvanı da kolayca sakinleştirdi. Leesha'nın Ahmann için daha büyük bir değeri olabilirdi, ama Rojer de ilgilenildiğinde kazanç getirebilecek biriydi.

"Sana bir soru sorabilir miyim Abban?" diye sordu Leesha, onu düşüncelerinden koparark.

Abban başıyla onayladı. "Tabii ki efendim."

"O bastonu doğduğundan beri kullanıyor musun?" diye sordu Leesha.

Abban kadının cesaretine şaşmıştı. Kendi insanları arasında, Abban'ın sakatlığı ya dalga geçilen ya da umursanmayan bir şeydi. Kimse bir *khaffit*'i böyle sorular soracak kadar umursamazdı.

"Böyle doğmadım, hayır," dedi Abban. "*Hannu Pash* sırasında sakatlandım."

"*Hannu Pash* mı?" diye sordu Leesha.

Abban gülümsedi. "Derslerinize başlamamız için yeterince iyi bir nokta," dedi, arabaya çıkıp kadının yanına oturarak. "Sizin dilinizde, 'hayat yolu' anlamına gelir. Tüm Krasialı oğlanlar annelerinden küçük yaşta alınıp kabilelerinin *sharaj*'ına götürülürler. Orası bir eğitim kışlasıdır ve *Sharum* mu *dama* mı yoksa *khaffit* mi olacakları orada anlaşılır."

Abban sakat bacağına bastonuyla hafifçe vurdu. "Bu önlenemezdi. Ben hiçbir zaman bir savaşçı değildim ve bunu ilk günden beri biliyordum. Bir *khaffit* olarak doğmuştum. *Hannu Pash*'ın zorlukları da bunun ispatı oldu."

"Saçmalık," dedi Leesha.

Abban omuz silkti. "Ahmann da sizin gibi düşünmüştü."

"Öyle mi?" diye sordu Leesha şaşırarak. "Sana olan davranışlarından bunu çıkarmak güç."

Abban başıyla onayladı. "Yalvarırım onu bunun için affedin, hanımım. Efendim benimle aynı gün *Hannu Pash*'a çağrılmıştı ve Everam'ın iradesine tekrar tekrar karşı çıkarak beni Kaji'sharaj boyunca sırtında taşıdı. Bana şans üstüne şans verdi ve ben her sınavımda onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Bunlar adil sınavlar mıydı?" diye sordu Leesha.

Abban güldü. "Ala'da hiçbir şey adil değildir hanımım. Bir savaşçının hayatı ise en az adil olanıdır. Ya zayıfsınızdır ya da güçlü. Kana susamış ya da dindar. Cesur ya da korkak. *Hannu Pash*, bir oğlanın içindeki adamı ortaya çıkarır, en azından benim durumumda böyle oldu. Benim yüreğim, bir *Sharum* yüreği değil."

"Bu utanılacak bir şey değil," dedi Leesha.

Abban gülümsedi. "Gerçekten de değil ve ben de utanmı-

yorum. Ahmann benim değerimi biliyor ancak bana... diğer adamların önünde kibarlık gösterisinde bulunması pek uygun olmaz."

"Kibarlık asla uygunsuzluk sayılamaz," dedi Leesha.

"Çöl hayatı serttir efendim," dedi Abban. "Ve benim insanlarımı da öyle yapmıştır. Yalvarırım, bizi yeterince tanımadan yargılamayın."

Leesha başıyla onayladı. "O yüzden geliyorum. Bu arada, seni bir muayene edeyim. Belki bacağın için yapabileceğim bir şey vardır."

Abban'ın gözlerinin önüne bir görüntü geldi. Ahmann, onu Leesha'nın muayenesi için kadının önünde ipek pantolonunu indirirken yakalıyordu. Öyle bir durumdan sonra, hayatı bir çuval kumdan daha değerli olmazdı.

Elini sallayarak kadını geçiştirdi. "Ben *khaffit*'im, hanımım. Sizin dikkatinize layık değilim."

"Diğerlerinden bir farkın yok," dedi Leesha. "Ve eğer benimle zaman geçireceksen, bu konuda zıt bir söz işitmek istemiyorum."

Abban başını saygıyla eğdi. "Bir zamanlar, sizin gibi düşünen bir başka yeşildiyarlı tanımıştım," dedi, öylesine bir yorumda bulunuyormuş gibi tonlayarak.

"Öyle mi?" diye sordu Leesha. "İsmi neydi?"

"Tibbet Dereli Bales klanından, Jeph oğlu Arlen," dedi Abban. Kadının gözlerinin Arlen'ı tanıdığını belli edercesine parladığını gördü, gerçi yüzü bundan başka bir ipucu vermiyordu.

"Tibbet Deresi buradan uzakta, Miln düklüğünde," dedi Leesha. "Oradan kimseyle tanışma zevkine erişemedim. Nasıl biriydi?"

"Benim insanlarım, ona Par'chin derlerdi, 'cesur yabancı' yani," dedi Abban. "Pazarda ve *Sharum*ların Labirent'inde eşit derecede tanınırdı. Ne var ki, şehrimizi yıllar önce terk etti ve bir daha geri dönmedi."

"Belki bir gün onunla yine görüşürsün," dedi Leesha.

Abban omuz silkti. "*Inevera*. Eğer Everam'ın iradesi bu yöndeyse, dostumu bir kez daha görüp onun iyi olduğunu bilmekten memnuniyet duyarım." Günün geri kalanında yollarına

devam edip birçok şey hakkında konuştular, ancak Par'chin konusu bir daha hiç açılmadı. Leesha'nın bu konudaki sessizliği, Abban'a çok şey anlatmıştı.

Tıngırdayarak yol alan at arabası onları yavaşlattığı için, güneş battığında *dal'Sharum*lar atlarını dörtnala süremiyor, bu da hayvanları iblisler karşısında savunmasız bırakıyordu. Böylece Ahmann durup kamp kurma emri verdi. Abban'ı çağırdığında, tüccar kendi çadırını kurmakla meşguldü.

"İlk günün nasıl geçti?" diye sordu Ahmann.

"Kadının hızlı çalışan bir zihni var," dedi Abban. "Ona basit deyimleri öğretmekle başladım, ancak dakikalar içinde cümle yapılarını ayırt etmeye başladı. Everam'ın Armağanı'na ulaştığımız zaman herhangi biriyle tanışıp hava durumunu tartışabilecek duruma gelecektir. Kışa kadar da dile iyice hâkim olacaktır."

Ahmann başıyla onayladı. "Bizim dilimizi öğrenmesi Everam'ın iradesi."

Abban omuz silkti.

"Başka ne öğrendin?" diye sordu Ahmann.

Abban gülümsedi. "Elma sevdiğini."

"Elma mı?" diye sordu Ahmann, kafası karışmıştı.

"Kuzeyde yetişen bir meyve ağacı," dedi Abban.

Ahmann kaşlarını çattı. "Kadınla gün boyu konuştun ve tek öğrendiğin elma sevdiği mi?"

"Ağaçtan taze koparılmış, kırmızı, sert elmalar. Besleyecek bu kadar ağız olduğu için elmaların kıtlaşmasından yakındı." Abban gülümserken Ahmann'ın kaşları çatıldı. Tüccar elini cebine daldırıp bir meyve çıkardı. "Bunun gibi elmalar."

Ahmann'ın ağzı kulaklarına vardı.

Abban Ahmann'ın çadırından çıkarken, Leesha'nın Par'chin konusundaki tepkisini Ahmann'a söylemeyişinden az da olsa suçluluk duyuyordu. Yalan söylememişti, ama kendi yüreğinde bile Abban bundan bahsetmeyişinin nedenini açıklayamıyordu. Par'chin onun dostuydu, evet, ama Abban dostluğun, zenginliğin önüne geçmesine asla izin vermezdi ve zenginliği de, Ahmann'ın kuzeyi fethine bağlıydı. O başarıya giden en emin yol ise, Ahmann'ın Par'chin'i çabucak bulup öldürmesinden geçiyordu. Jeph'in oğlu, hafife alınmaması gereken bir düşmandı.

Ne var ki Abban, bir *khaffit* olarak hayatta kalmasını, sır tutmadaki becerisine ve bu sırları doğru fırsatta avantaja çevirmeyi bilmesine borçluydu. Bu sır ise, dünyada eşi benzeri olmayan bir önemdeydi.

Jardir onun çemberine girdiğinde, Leesha tencereyi karıştırıyordu. Tıpkı Dövmeli Adam gibi, Jardir de Krasialıların derme çatma kampının muhafazasız alanlarında umursamaz bir edayla yürüyordu. Leesha'nın muhafazalı pelerinini omuzlarının üzerinde taşıyordu, ama onu kendine koruma sağlayacak bir şekilde kuşanmamıştı.

Bir rüzgâr iblisi ona yukarıdan saldırmazsa, korumaya ihtiyacı olacağı da şüpheliydi gerçi. *Dal'Sharum*lar güneş battığı zaman kampa saldıran iblisleri avlamayı bir spor olarak görürlerdi. Şafak geldiğinde de cesetlerini yığarak yanmalarını seyrederlerdi.

"Ateşinizden ben de yararlanabilir miyim?" diye sordu Jardir, Thesa dilinde.

"Tabii, Hoshkamin oğlu," diye cevapladı Leesha, Krasia dilinde. Abban'ın ona öğrettiği gibi, bir parça ekmek koparıp Jardir'e uzattı. "Bizimle ekmeğimizi paylaşın."

Jardir genişçe gülümsedi ve ekmeği kabul ederken yerlere kadar eğildi.

Rojer ve diğerleri de yemekleri için tencerenin önüne geldiler ancak Leesha'nın anlamlı bakışının ardından uzaklaştılar. Sadece Elona duyma mesafesinde kaldı ki, Jardir bunun tamamen normal olduğunu düşündü. Leesha bu casusluğa karşı çıkıyor olsa da.

"Yiyecekleriniz, ağzımı bayram yerine çevirmeye devam ediyor," dedi Jardir, ikinci tabağından yahnisini sıyırdığında.

"Bu bir yahni," dedi Leesha, ama övgü karşısında gülümsemeden edemedi.

"Umarım karnınız tamamen doymamıştır," dedi Jardir, büyük kırmızı bir elma çıkararak. "Bu kuzeyli meyvesinden oldukça hoşlanıyorum, benimle ekmeğinizi paylaştığınız gibi, onu sizinle paylaşmak isterim."

Leesha meyveyi görür görmez ağzının sulandığını hisset-

ti. En son ne zaman olgun bir elma yemişti? Kurtarıcı Çukuru'nun etrafındaki arazi, açlıktan ölmek üzere olan mülteciler tarafından talan edilirken, elmalar yenilecek duruma geldiği anda ağaçlarından koparılıyorlardı. Çoğu zaman o duruma gelmeden bile koparılıyorlardı.

"Çok hoşuma gider," dedi, sesinden hevesini saklamaya çalışarak. Jardir ufak bir bıçak çıkarıp elmayı güzel, yuvarlak parçalar halinde doğradı. Leesha her ısırıktaki tatlı kütürdemenin tadını yavaşça çıkardı ve meyveyi bitirmeleri biraz sürdü. Leesha, Jardir'in elmaları ne kadar seviyor olsa da, neredeyse meyvenin tamamını ona bırakmış olduğunu gözden kaçırmadı. Jardir onun çiğneyişini gözlerindeki mest olmuş ifadeyle seyretmekle yetinirken, elmanın düzensiz parçalarını yemişti sadece.

"Teşekkürler, bu mükemmeldi," dedi Leesha elmayı bitirdikleri zaman.

Jardir, onun karşısında oturduğu yerde başını eğdi. "Benim için zevkti. Ve şimdi, eğer arzu ederseniz, size söz verdiğim gibi Evejah'dan pasajlar okumak da benim için zevk olacak."

Leesha gülümseyip başıyla onayladı ve elbisesinin derin ceplerinden birinden deri kaplı, ince kitabı çıkardı. "Bunu çok isterim, ama eğer bana kitabınızı okuyacaksan, en başından başlamalı ve hiçbir şeyi atlamadan hepsini okuyacağına yemin etmelisin."

Jardir başını yana eğip baktığında, Leesha bir anlığına ona hakarette bulunduğu konusunda endişelendi. Ama sonra, yavaşça, adamın yüzüne küçük bir gülümseyiş yayıldı.

"Bu geceler alır," dedi Jardir.

Leesha kampta etrafına bakındı. Manzara boş ovalardan oluşuyordu. "Gecelerim şu aralar oldukça boş görünüyor."

Şaşırtıcıdır ki, Everam'ın Armağanı'na ulaştıklarında en çok ilgiyi çeken kişi Wonda değil, Gared oldu. Jardir, *Sharum*ların gözlerindeki, Cutter'ın devasa cüssesini ve güçlü kaslarını sindirip, zayıflık arayarak, tıpkı herkes gibi onu nasıl öldüreceklerini düşündüklerini belli eden ifadeyi seyretti. Herhangi biriyle savaşmaya hazır bulunmak *Sharum*ların geleneğiydi. Düşman,

kardeş, baba ya da bir dost... Jardir'in tüm savaşçıları dev kuzeyli savaşçıya karşı güçlerini sınamaya hevesli olacaklardı. Onu yere devirebilen *Sharum*, büyük onur sahibi olurdu.

Savaşçılar Gared'ı tarttıktan sonra, gözleri Wonda'ya kaydı. Birkaçı iki kez bakmak zorunda kaldı, zira genç bir kadın olduğunu fark etmişlerdi.

Önden haber yollamamışlardı, ancak Jardir'in sarayının avlusuna atlarıyla geldiklerinde, Inevera ve *Damaji'ting*ler onları beklemekteydi. Inevera yastık dolu bir tahtırevan üzerindeydi. Tahtırevanı, üzerlerinde bido ve yelekten başka hiçbir şey olmayan kaslı *chin* köleleri taşıyordu. Kadın her zamanki gibi utanç verici bir şekilde giyinmişti ve yeşildiyarlılar bile onun renkli görüntüsü karşısında nefeslerini tuttular. Tahtırevan yere indirildiğinde kadın ayağa kalktı ve kollarını iki yana açıp Jardir'e ilerlerken kalçaları hipnotize edici bir şekilde sallandı.

"O kim?" diye sordu Leesha.

"Baş Karı'm, Damajah Inevera," dedi Jardir. "Diğerleri benim ikinci dereceden karılarım."

Leesha ona sert bir şekilde döndü. Abban'ın da uyarmış olduğu gibi, Otacı'nın yüzü bir fırtına bulutunu andırıyordu.

"Zaten evli miydin?!" diye çıkıştı.

Jardir ona merakla baktı. Kadın ne kadar kıskanç olursa olsun, bu kadarını anlamış olmalıydı. "Tabii ki. Ben Shar'Dama Ka'yım."

Leesha karşılık vermek üzere ağzını açtı ancak Inevera onların yanına ulaşınca, söyleyeceklerini yutkundu.

"Koca," dedi Inevera, Jardir'i kucaklayıp öpücüklere boğarken. "Yatağımızdaki sıcaklığını o kadar özledim ki."

Jardir bir an afalladı, ancak Inevera'nın gözlerinin Leesha'ya sürekli kaydığını fark ettiğinde, üzerine bir köpek işemiş kadar kirli hissetti kendini.

"Şerefli misafirlerimizi takdim etmeme izin ver," dedi. "Çukur kabilesinin Baş Otacısı, Erny kızı, Sahibe Leesha." Inevera'nın gözleri Otacı sıfatı karşısında kısıldı ve önce Jardir'e, sonra Leesha'ya öfkeli birer bakış attı.

Kendi açısından Leesha, Inevera'nın bakışları karşısında tek bir geri adım atmayarak ve yeşildiyarlı kadınların yaptığı etekleri

iki yana açma selamı sırasında sakin tavrını koruyarak kendini iyi bir biçimde sergilemişti. "Sizinle tanışmak bir onur, Damajah."

Inevera'nın gülümseyişi ve karşı selamı eşit derecede anlaşılmazdı. Jardir, Abban'ın haklı olduğunu görebiliyordu. Inevera bu kadını bir *Jiwah Sen* olarak kabul etmeyecek ve Jardir onunla yine de evlenip kuzeyin kadınları üzerinde ona hâkimiyet verdiğinde bunu hoş karşılamayacaktı.

"Seninle yalnız olarak konuşmak istiyorum, koca," dedi Inevera ve Jardir başıyla onayladı. Artık onunla yüzleşme vakti gelmişti ve Jardir bunu ertelemek niyetinde değildi. Henüz gün vakti olduğu için Everam'a şükretti, zira karısının ışıklar içinde hora sihrini kullanamayacağını biliyordu.

"Abban, Aynalar Sarayı'nın Sahibe Leesha ve onun grubu için hazır olduğundan emin ol," dedi Krasia dilinde. Saray, Leesha gibi biri için yetersizdi, ancak Everam'ın Armağanı'nda daha muhteşemi yoktu. Üç katı da halılar, duvar dokumaları ve gümüş aynalarla bezeliydi.

"Sanırım, Aynalar Sarayı'nı şu anda Damaji Ichach kullanıyor," dedi Abban.

"Öyleyse Damaji Ichach kendine yeni planlar yapacak," dedi Jardir.

Abban saygıyla eğildi. "Anlıyorum."

"Lütfen beni mazur görün," dedi Jardir, Leesha'ya saygıyla eğilerek. "Karımla görüşmem gerekiyor. Abban kalacağınız yerler konusunda yardımcı olacak. Yerleşmeniz bittiğinde, sizin için geleceğim."

Leesha başıyla onayladı. Bu sakin jest, altında büyük ateşlerin yandığını da belli ediyordu. Jardir bu görüntüyle nabzının hızlandığını hissetti ve Inevera ile birlikte sarayına doğru ağır adımlarla giderken, hızlı atan nabzı ona güç verdi.

"O kadını buraya getirmendeki amaç nedir?" diye çıkıştı Inevera, taht odasının yanındaki yastık odasında yalnız kaldıklarında.

"Kemikler sana söylemedi mi?" diye alayla sırıttı Jardir.

"Tabii ki söylediler," dedi Inevera, "ama en azından bu kez söylediklerinde bir yanlış olduğuna dair umudumu koruyorum. Ve senin böylesine bir aptallık yapmayacağına dair umudumu."

"Evlilikler Krasia'da gücümü perçinledi," dedi Jardir. "Kuzeyde de aynı işe yarayacaklarını düşünmek aptallık mı?"

"Bunlar hepsi *chin*," dedi Inevera. "*Dal'Sharum*ların üremesi için yeterliler, ama senin tohumunu taşımaya layık olan kimse yok içlerinde."

"Katılmıyorum," dedi Jardir. "Leesha'nın şimdiye kadar tanıştığım kadınlardan aşağı kalır bir yanı yok."

Inevera kaşlarını çattı. "Zaten fark etmez. Kemikler onun aleyhine konuştular ve bu evliliği onaylamıyorum."

"Haklısın, fark etmez," dedi Jardir. "Onunla yine de evleneceğim."

"Evlenemezsin," dedi Inevera. "Ben *Jiwah Ka*'yım ve başka kiminle evleneceğine ben karar veririm."

Ama Jardir başını iki yana salladı. "Sen benim Krasialı *Jiwah Ka*'msın. Leesha benim yeşildiyarlı *Jiwah Ka*'m olacak ve kuzeydeki tüm karılarım üzerinde söz sahibi olacak."

Inevera'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Jardir bir anlığına karısının gözlerinin yuvalarından fırlayacaklarını düşündü. Çığlık çığlığa ilerleyen Inevera, uzun, boyalı tırnaklarının önderliğinde Jardir'in üzerine atıldı. Jardir'in çok daha farklı koşullarda sık sık o tırnaklar tarafından pençelenmiş olan sırtı, onların keskinliğine şahitti.

Inevera'nın yolundan çabucak çekildi. Karısının ona son kez vurduğu zamanı hatırlayarak, Inevera'nın saldırısını minik dokunuşlarla savuşturdu. Bu sırada Inevera'nın sadece ince, yarı saydam ipeklerle örtülü olan uzun bacakları da Jardir'in kasları ve sinirlerinin birleşim yerlerini hedef alıyor, zayıf noktalarını arıyordu. Eğer Inevera darbe indirmeyi başarabilirse, Jardir'in uzuvlarının işlevi kalmayacaktı.

Jardir *dama'ting sharusahk*'ı tam anlamıyla ilk kez görüyordu. İsabetli, ölümcül hareketleri heyecanla izlerken, Inevera'nın bir *Damaji*'yi anında öldürecek güce sahip olduğunun farkına varmıştı.

Ama Jardir, Shar'Dama Ka'ydı. Yaşayan en büyük *sharusahk* ustasıydı ve vücudu, Kaji Mızrağı'nın sihri sayesinde daha önce hiç olmadığı kadar güçlü ve hızlıydı. Artık karısının bir savaşçı olarak sahip olduğu meziyetlere saygı duyarak gardını düşürmediği için, Inevera bile onunla boy ölçüşemezdi. Sonunda Jardir bileğini yakalayıp onu bir yastık yığınının üzerine düşürdü.

"Bir daha bana saldırırsan," dedi, "*dama'ting* olup olmaman fark etmez, seni öldürürüm."

"Kâfir fahişe senin zihnini efsunlamış," diye tükürdü Inevera.

Jardir güldü. "Belki öyledir. Veya belki de, zihnimi özgür kılmaya başlamıştır."

Damaji Ichach, karıları ve çocuklarıyla Aynalar Sarayı'nı terk ederken onlara küçümsemeyle baktı.

"Eğer gözler nüveye gönderme gücüne sahip olsaydı, onunkiler gönderirdi," dedi Rojer.

"Sanki kendisi o malikâneyi bir Rizon soylusundan çalmadı," diye yanıtladı Leesha.

"Kim bilir?" diye sordu Rojer. "Eğer önce ailesini ve kendisini öldürme nezaketini gösterseydik, bunu bir onur olarak kabul ederdi belki de."

"Bu komik değil, Rojer," dedi Leesha.

"Espri yaptığımı sanmıyorum," dedi Rojer.

Abban çok geçmeden malikâneden dışarı çıktı ve saygıyla eğildi. "Sarayınız sizi bekliyor hanımım. Karılarım alt katları maiyetiniz için hazırlayacak ama sizin özel daireniz, yani en üst katın tümü, şu anda hazır."

Leesha devasa malikâneye şöyle bir baktı. En üst katta düzinelerce pencere vardı. Tüm kat onun kişisel dairesi mi olacaktı? Wonda ile paylaştığı kulübenin on katı olduğu kesindi.

"Tüm katı o mu alacak?" diye sordu Rojer, Leesha'yla beraber boş gözlerle bakarak.

"Tabii, sizin odanız da zenginçe döşenecek, Jessum oğlu," dedi Abban, saygıyla eğilerek. "Ancak, geleneklerimiz öyle buyurur ki, bakire gelin en üst katta tek başına kalmalı, ona eşlik

edenler de alt katlarda kalmalıdır. Böylece gelinin duvağını taktığı anda onurunun korunmuş olduğundan emin olunur."

"Ahmann'ın teklifini kabul etmiş değilim," dedi Leesha.

Abban saygıyla eğildi. "Evet öyle. Ama reddetmediniz de ve efendimin müstakbel gelini olarak, kararınızı verene kadar burada kalmanız gerekiyor. Korkarım, geleneklerimizi bu noktada eğip bükmek pek mümkün değil."

Leesha'ya biraz daha yaklaşıp sakallarını okşar gibi yaparak dudaklarını sakladı. "Ve size şiddetle tavsiye ederim ki, hanımım, eğer cevabınız evet olmayacaksa, kararınızı Everam'ın Armağanı'nda açıklamamanız iyi olacaktır." Leesha başıyla onayladı, zira kendisi de aynı sonuca varmıştı.

Malikâneye girdiklerinde her yerde siyahlara bürünmüş kadınlar gördüler. Giriş salonunun iki yanına da aynalar dizilmiş, duvarların görüntüsünü adeta sonsuza kadar birbirlerine yansıtıyorlardı. Ortada bulunan halı kalın dokunmuştu ve parlak renklere sahipti. Geniş merdivenin tırabzanları ise altın rengine boyanmıştı. Büyük ihtimalle evin bir önceki sahiplerine ait olan portreler merdivenin olduğu duvarları kaplıyor, grup basamakları çıkarken onlara sert bakışlar atıyordu. Leesha, Krasialılar geldiğinde onlara ne olduğunu merak etti.

"Eğer burada maiyetinizle bekleme kibarlığını gösterirseniz, hanımım," dedi Abban. "Onları kendi odalarına götürmek üzere kısa zaman içinde döneceğim."

Leesha başıyla onayladığında, Abban saygıyla eğilip grubu devasa oturma odasında yalnız bıraktı. Pencereler, tüm Rizon şehrine tepeden bakıyordu.

"Dışarı çıkıp kapıyı koru, Gared," dedi Leesha, Abban gittiğinde. Kapı kapandığında Leesha birden annesine dönüverdi.

"Onlara bakire olduğumu mu söyledin?" diye çıkıştı.

Elona omuz silkti. "Bu sonuca kendileri vardılar. Ben de bu kanılarını değiştirmeye çalışmadım, hepsi bu."

"Peki ya onunla evlenirsem ve öyle olmadığımı öğrenirse?" diye sordu Leesha.

Elona alayla güldü. "Evlilik yatağına bir kadın olarak giden ilk gelin sen olmazsın. Hiçbir adam göz diktiği bir kadını öyle

bir şey yüzünden reddetmez." Elona durup Erny'ye baktı. Kocası ayaklarına bakmakla meşguldü.

Leesha kaşlarını çattı, ama başını iki yana salladı. "Fark etmez. Bir haremin parçası olacak değilim zaten. Bunu anlatmadan, beni buraya getirdiğine inanamıyorum!"

"Ah, gece aşkına!" diye çıkıştı Rojer. "Bunu bilmediğin bahanesiyle başlama sakın. Her Krasia hikâyesi, hareme kilitlediği düzinelerce kadına sahip olan bir lordla başlar. Hem ne fark eder ki? Sen kendin söyledin onunla evlenme niyetin olmadığını."

"Sana soran olmadı," diye çıkıştı Elona. Leesha annesine şaşkınlıkla baktı.

"Onun evli olduğunu biliyordun, değil mi?" diye suçladı Leesha. "Biliyordun ve yine de beni hayvanmışım gibi satmaya kalkıştın!"

"Biliyordum, evet," dedi Elona. "Ayrıca Çukur'u yakıp kül edebileceğini veya benim kızımı bir kraliçe yapabileceğini de biliyorum. Seçimim o kadar mı kötü?"

"Kiminle evleneceğime sen karar veremezsin," dedi Leesha.

"Eh, bu seçimi birinin yapması gerekiyordu," diye çıkıştı Elona. "Gece şahidimdir ki bunu senin yapacağın yoktu zaten."

Leesha annesine öfkeyle baktı. "Onlara neyin sözünü verdin, anne? Ve bunun karşılığında ne teklif ettiler?"

"Söz vermek mi?" diye güldü Elona. "Bu bir evlilik. Damadın istediği tek şey, bir yatak oyuncağı ve bebek imalatçısı. Senin doğurgan olduğun ve ona erkek evlatlar verebileceğin sözünü verdim. Hepsi bu."

"İğrençsin," dedi Leesha. "Hem bunu sen nasıl bilebilirsin ki zaten?"

"Senin altı ağabeyin olduğundan bahsetmiş olabilirim," diye itiraf etti Elona. "Hepsi de iblislerle savaşırken trajik bir şekilde ölmüş olabilirler." Kadın yapmacık bir hüsranla dilini şaklattı.

"Anne!" diye bağırdı Leesha.

"Sence altı biraz fazla mı kaçmış?" diye sordu Elona. "Abartmış olabileceğimden endişe ediyordum, ama Abban bunu hemen kabul etti. Hatta hayal kırıklığına uğramış bile göründü. Sanırım daha yüksek bir sayı da söyleyebilirdim."

"Bir bile fazla sayılır!" dedi Leesha. "Ölü çocuklar hakkında yalan söylemek... Hiç mi saygın yok?"

"Neye?" diye sordu Elona. "Var olmayan çocukların zavallı ruhlarına mı?"

Leesha sol gözünün arkasındaki kasların titrediğini hissedebiliyordu. Berbat bir baş ağrısı yoldaydı. Şakaklarına masaj yaptı. "Buraya gelmek bir hataydı."

"Bunu görmek için biraz geç kaldın," dedi Rojer. "Gitmemize izin verseler bile, şimdi gitmemiz halinde yüzlerine tükürmüş kadar oluruz."

Leesha'nın gözünün ardındaki acı keskin bir hızla yükseldi ve yanında mide bulantısı getirdi. "Wonda, ot kesemi getir." Kan akışını hızlandıracak bir karışım alıp baş ağrısını dindirdiğinde, annesiyle uğraşmak daha kolay olacaktı.

Jardir aşağı odalar hazır edilip Leesha'nın dostları o odalara yerleştirildikten sonra çıkageldi. Leesha onun bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etti.

Adam kapı eşiğinde durup saygıyla eğildi ama girmedi. "Onurunuzu lekelemek gibi bir arzum yok. Size eşlik etmesi için annenizin yanınızda olmasını tercih eder miydiniz?"

Leesha alayla güldü. "Bir nüvelik bana eşlik etse daha iyi. Elin uygunsuz yerlere giderse, senin hakkından gelebilirim."

Jardir güldü ve tekrar saygıyla eğilerek içeri girdi. "Ondan hiç şüphem yok. Barınma koşullarınızın kötü durumu için özür dilemek zorundayım. Gücünüz ve güzelliğinize yaraşır bir saraya sahip olmayı arzu ederdim, ama heyhat bu zavallı fakirhane, şu anda Everam'ın Armağanı'nın sunduğu en iyi yer."

Leesha adama Dük Rhinebeck'in sarayından sonra gördüğü en muhteşem yerde bulunduğunu söylemek istedi ancak sonra bu komplimanı kendine sakladı. Krasialıların burayı başkalarından çaldığını ve ihtişamı konusunda herhangi bir övgüyü hak etmediklerini biliyordu.

"Neden evli olduğunu bana söylemedin?" diye sordu dobra bir şekilde.

Jardir irkilince, Leesha onun yüzünde dürüst bir şaşkınlık gördü. Adam yerlere kadar eğildi. "Affınızı istemek zorundayım, efendim. Bildiğinizi sanıyordum. Anneniz bu konuda konuşmamam gerektiğini, zira kıskançlığınızın güzelliğinize rakip olabilecek güçte olduğunu söylemişti."

Leesha annesinin lafının geçmesiyle şakağının tekrar zonkladığını hissetti ancak bu kompliman karşısında zevk duymadan edemedi.

"Teklifinden dolayı koltuğum kabarmıştı," dedi Leesha. "Ulu Yaratıcı, bunu ciddi ciddi düşünmüştüm bile! Ama bir kalabalığın parçası olmak bana göre değil, Ahmarın. Böylesi şeyler kuzeyde yapılmaz. Evlilik iki kişinin birleşmesidir, iki düzinenin değil."

"Olanı değiştiremem," dedi Jardir. "Ama yalvarırım karar vermekte aceleci davranmayın. Sizi Kuzeydiyarı'nda Baş Karı'm yapmak arzusundayım. Sizden sonra gelecekler konusunda ret hakkı sizde olacak. Eğer başka bir yeşildiyar gelini almamı istemezseniz, öyle olacak. Bu konuda dikkatli düşünün. Eğer bana oğullar verirseniz, insanlarımın Çukur kabilesini kabul etmekten başka bir çareleri kalmayacak."

Leesha kaşlarını çattı, ancak adamı doğrudan reddetmenin akıllıca olmadığını biliyordu. Bir kez daha, buraya gelme konusunda verdiği aceleci karardan pişmanlık duydu.

"Yakında güneş batacak," dedi Jardir, Leesha herhangi bir karşılık vermeyince konuyu çabucak değiştirerek. "Buraya, sizi ve korumalarınızı *alagai'sharak*'a davet etmek üzere geldim."

Leesha adama uzun bir süre bakıp düşündü.

"*Alagai*lara karşı olan savaşımız, insanlarımızın üzerinde durduğu ortak zemindir," dedi Jardir. "Eğer gece vakti kardeş olduğumuzu görürlerse, savaşçılarımın sizi kabullenmesi kolaylaşacaktır."

Leesha başıyla onayladı. "Pekâlâ. Ama anne babam gelmeyecek."

"Tabii," dedi Jardir. "Everam'ın sakalı adına yemin ederim, burada güvende olacaklar."

"Bunun karşıtı bir durum için endişelenmem gerekiyor

mu?" diye sordu Leesha, Damaji Ichach'ın öfkeli bakışlarını hatırlayarak.

Jardir saygıyla eğildi. "Tabii ki hayır. Sadece malumu ilan ediyordum. Affedin."

Leesha, Krasialı savaşçıların teftiş için oluşturdukları sıkı birliklerin görüntüsü karşısında etkilenmişti. Jardir onu ve diğerlerini *alagai'sharak*'a götürüyordu. Abban, Leesha'nın yanında topallayarak ilerliyordu ve Leesha her zamanki gibi adamın varlığından memnundu. Krasia diline olan hâkimiyeti hızlı bir şekilde gelişmekte olsa da, Leesha ve diğerlerinin anlamadığı yüzlerce kültürel kural vardı. Rojer gibi, Abban da dudaklarını oynatmadan konuşabiliyordu ve reverans yapılması, baş sallanması, sakin kalınması, teslim olunmaması gibi gerekliliklerin zamanlaması konusunda fısıltılarıyla yardımcı oluyordu.

Ama bundan da öte, Leesha Abban'dan hoşlandığını fark etti. Kendisini mensup olduğu toplumun en alt katmanına yerleştiren sakatlığına rağmen, *khaffit*, neşeli ruh halini ve espri anlayışını kaybetmemişti. Hatta kendine özgü bir gücü de vardı.

"Hepsi bunlar olamaz," diye fısıldadı Rojer, toplanmış *Sharum*lara bakarak. Sayıları bin kadardı. "Bu kadar adamın tüm düklüğü istila etmiş olmasına imkân yok. O kadar savaşçıyı Çukur'da biz de toplayabiliriz."

"Hayır, Rojer," diye fısıldadı Leesha, başını iki yana sallayarak. "Biz, marangoz ve fırıncıları toplarız. Onlar gece vakti kendilerini korumak için silah tutuyor olabilir ama bu adamların tek işi askerlik."

Rojer homurdanıp topluluğa bir kez daha baktı. "Yine de yeterli değil."

"Haklısınız tabii," dedi Abban, fısıltı halindeki konuşmanın her kelimesini açıkça duymuştu. "Efendimin emri altındaki savaşçıların minik bir bölümünü görmektesiniz şu an." Adam büyük kapının yanındaki avluda duran on iki savaşçı birliğini işaret etti. "Bunlar, Krasia'nın on iki kabilesinden seçilen elit savaşçılardır. *Damaji*leri şehir içinde korumakla yükümlüdür-

ler. Önünüzdeki savaşçılar dünyanın şimdiye kadar gördüğü en güçlü savaşçılardır ancak onlar bile, Shar'Dama Ka'nın emri altına alabileceği bir milyon mızrakla karşılaştırılamazlar bile. Kabilelerin geri kalanları, Everam'ın Armağanı'ndaki yüzlerce köye dağılmış durumdalar."

Bir milyon mızrak. Eğer Jardir bunun dörtte birini savaş alanına getirecek olursa, Hür Şehirler'in yapacağı en akıllıca iş çabucak teslim olmak olurdu ve Leesha da, Jardir'in yatak odası oyuncağı olma fikrine alışabilirdi. Arlen, Krasia ordusunun bundan çok daha küçük olduğu konusunda ikna olmuş gibi görünmüştü. Leesha, Abban'a baktı ve adamın dürüst olup olmadığını merak etti. Zihnine düzinelerce soru gelmişti ancak akıllıca davranarak onları kendine sakladı, zira iç düşüncelerini ortaya dökmek istemiyordu.

Bilmeye ihtiyaçları olana dek kimseye ne düşündüğünü söyleme, diye öğretmişti Bruna ona. Bu felsefe, Düşes Araine'in de katıldığı bir felsefeydi.

"Peki ya o köylerde yaşayan insanlara ne oldu?" diye sordu Leesha.

"Hâlâ oralarda yaşamaktalar," dedi Abban, gerçekten de kalbi kırılmış gibi bir sesle. "Masumları öldürdüğümüzden korkuyorsanız, bizim canavar olduğumuzu düşünüyor olmalısınız."

"Korkarım kuzeyde böylesi söylentiler dolaşıyor," dedi Leesha.

"Ama hiçbiri doğru değil," dedi Abban. "Fethedilen halklara vergi getirildi, oğlanlar ile yetişkin erkekler *alagai'sharak* üzerine eğitim görüyorlar ancak hayatları bunun dışında değişmiş değil. Bunun karşılığı olarak da, gece vakti gururla ayaktalar."

Leesha bir kez daha Abban'ın yüzünü inceledi. Abartının nerede yalana dönüştüğünü anlamaya çalıştı, ama yine bir şey bulamadı. Oğlanları ve erkekleri savaş için askere almak dehşetli bir şeydi, ancak en azından, Leesha Çukur'daki mültecilere, yakalanmış kocaları, kardeşleri ve oğullarının büyük ihtimalle hayatta olduğunu söyleyebilirdi.

Leesha ve diğerlerinin görüntüsü karşısında, savaşçıların safları arasından uğultular yükseldi, ama başlarındaki beyaz sarıklı liderleri hırlar gibi bağırdığında, *Sharum*lar sessiz kalıp teftiş po-

zisyonlarına geri döndüler. En önde iki adam duruyordu. Biri siyah savaşçı kıyafetleri üzerinde beyaz bir sarığa sahipti, diğeri ise *dama*ların giydiği beyazlara bürünmüştü.

"Efendimin ilk oğlu Jayan," dedi Abban, savaşçıyı göstererek. "Bu da ikinci oğlu Asome," dedi rahibe işaret ederek.

Jardir iki adamın önüne yürüdü. Yaydığı güç hissi neredeyse dokunulabilecek kadar yoğundu. Savaşçılar ona huşuyla bakıyorlardı. Oğullarının gözlerinde bile fanatik bir parlaklık vardı. Leesha iki haftalık dil eğitiminden sonra, söylenenlerin çoğunu anlayabildiğine şaşırmıştı.

"Çöl Mızrağı'nın *Sharum*ları!" diye seslendi Jardir. "Bu gece, *alagai'sharak*'a, kuzeyin Çukur kabilesinin *Sharum*larının, gece vaktindeki kardeşlerimizin katılması bize onur verecek." Leesha'nın grubunu işaret etti. Buna tepki olarak, savaşçılar arasında şaşkın fısıltılar dolaştı.

"Savaşacaklar mı?" diye çıkıştı Jayan.

"Baba, Evejah açıkça belirtir ki, kadınlar *sharak*'ta yer alamazlar," diye karşı çıktı Asome.

"Evejah, Kurtarıcı tarafından yazılmıştır," dedi Jardir. "Artık Kurtarıcı benim ve *sharak*'ta nasıl savaşılacağını ben söylerim."

Jayan başını iki yana salladı. "Bir kadınla omuz omuza savaşmayacağım."

Jardir bir aslan gibi atıldı. Oğlunun boğazını yakalayan eli görünmez bir hızda hareket etmişti. Jayan nefes alamayarak babasının kolunu çekmeye çalıştıysa da Jardir'in tutuşu demirdendi ve oğlu bunu kıramadı. Jardir kolunu yukarı kaldırdığında, Jayan'ın ayak parmakları zeminden kesildi.

Leesha nefesini tutup ileri doğru istem dışı olarak hareketlendi ancak Abban şaşırtıcı bir güçle bastonunu önüne koyarak onu engelledi.

"Aptal olmayın," diye fısıldadı sertçe. Abban'ın sesindeki aciliyeti duyunca Leesha durdu ve hafifçe geriledi. Jardir'in oğlunun hayatını yavaş yavaş söndürmesini izlemekten başka yapacağı bir şey yoktu. Delikanlı zemine düşüp toz toprak içinde kıvranmaya başladığında, Leesha rahatlayarak nefes verdi.

"Nasıl bir hayvan kendi oğluna saldırır?" diye sordu nutku tutulmuş bir şekilde.

Abban konuşmak için ağzını açtı ancak Gared onun sözünü kesti. "Başka şansı yoktu. Kimse gece vakti, oğullarını bile hizaya getiremeyen bir babayı takip etmez."

"Kasaba kabadayısından gelecek nasihatlere ihtiyacım yok, Gared," diye çıkıştı Leesha.

"Hayır, o haklı," diye söze dahil oldu Wonda, Leesha'yı şoke ederek. "Ne söylediklerini anlamadım, ama benim babam, onunla o tonda konuşsaydım burnumu koparırdı. Çocuğun biraz toz yutması aklını başına getirecektir."

"Görünüşe bakılırsa, geleneklerimiz ilk bakışta olduğundan daha da çok birbirine benziyor, efendim," dedi Abban.

Alagai'sharak, şehrin hemen dışında her gece yapılan bir süpürme eylemiydi. *Sharum*lar kuzey kapısından çıkıyor ve kalkanlarıyla duvar oluşturarak etrafa yayılıyorlardı. Altı kabile doğuya, altı kabile batıya gidiyor, güney kapısında buluşana kadar yolları üzerindeki tüm *alagai*'ları öldürüyorlardı. Aralarında yeni bir kavga çıkmasını önlemek amacıyla Jardir, Jayan ve Asome'yi doğuya gönderirken, Leesha ve diğerlerini alarak batıya yöneldi. Abban ise kapıda bırakıldı.

Çukur kabilesinden kimse kalkan taşımıyordu, o yüzden Jardir onları hattın gerisinde tutup, Leesha'ya bizzat eşlik etti. Yanlarındaysa Hasik ve Kurtarıcı'nın Mızrakları birliğinde birkaç asker vardı. İblisler, *dal'Sharum*lar geçtiğinde güneşe bırakılmış nüvelik cesetlerini yemek üzere o tarafa yöneldi. Küçük gruba saldırmaktan da geri durmadılar.

İlk başta Krasialılar onları korumak üzere hareketlenmişti, ancak Jardir'in de umut etmiş olduğu gibi, Leesha ve diğerleri, buna ihtiyaçları olmadığını gösterdiler. Rojer'in kemanı iblisleri ya tuzağa düşürüyor ya da birbirlerine saldırtıyordu. Gared ile Wonda iblis gruplarının arasına fütursuzca yürüyordu. Dev Cutter onları parçalara ayırırken, Wonda'nın yayı, Rojer'in kemanı gibi sürekli çalışıyor, genç kız uzaktan bile şöyle bir gördüğü her iblisi alaşağı ediyordu. Kalkan duvarına dalışa geçen birkaç rüzgâr iblisini bile haklamıştı.

Okları bittiğinde, Wonda diğerlerinden uzaktaydı. Bir ateş

iblisi tıslayarak ona saldırdığında, Kurtarıcı'nın Mızrakları mensubu bir savaşçı haykırarak aceleyle onu savunmaya koştu.

Ama zahmetine değmemişti. Wonda yayını omzuna astığı gibi iblisi boynuzlarından yakaladı ve dönerek, yaratığın püskürdüğü ateşten sakındı. İblisi zemine zarif bir *sharusahk* dönüşüyle mıhladıktan sonra, elinde beliren muhafazalı bıçakla nüveliğin boğazını doğradı.

Başını kaldırdığında, gözlerinde görülen kana susamışlık ifadesi, Jardir'in o ana kadar *Sharum*larda gördüğüyle boy ölçüşebilecek yoğunluktaydı. Genç kız, biraz önce onu kurtarmak için acele eden ve o anda afallamış durumda olan *dal'Sharum*'a doğru gülümsedi ama çok geçmeden gözleri büyüyerek gökyüzünü işaret etti.

"Dikkat et!" diye haykırdı fazla geç kalarak. Bir rüzgâr iblisi gökyüzünden dalışa geçerek savaşçının zırhını delmiş, onu ölümcül pençelerine karşı savunmasız bırakmıştı.

Herkes bir anda o tarafa yöneldi. Rojer'in elinde muhafazalı bir bıçak belirdi ve silah uçarak iblise ulaşırken, Wonda'nın bıçağı ve üç mızrağı birden çoktan fırlamıştı. Yaratık gökyüzüne geri dönemeden alaşağı olmuştu. Leesha eteklerini kaldırıp yerdeki savaşçıya koştu. *Alagai* az ötede hâlâ kıvranmaktaydı ama Leesha bunu umursamayarak diz çöktü. Jardir de aceleyle ona katılmak üzere hareketlendiğinde, Gared iblisin hayatını sonlandırıp diğerleri için nöbete geçti.

Savaşçı Restavi, Jardir'e yıllar boyunca sadakatle hizmet etmişti. Zırhı kana bulanmış olan adam, Leesha onun yarasına bakmaya çalışırken delice debeleniyordu.

"Onu tut," diye emreden Leesha'nın ses tonu bir *dama'ting*'inkinden farksızdı. "Öyle debelenirken çalışamam."

Jardir talimata uyarak Restavi'nin omuzlarını tuttu ve adamı yere mıhladı. Jardir'in gözleriyle buluşan savaşçının gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve deli bir parlayışa sahipti. "Hazırım Kurtarıcı!" diye haykırdı adam. "Beni kutsayın ve yalnız yola gönderin!"

"Ne söylüyor?" diye sordu Leesha, adamın kalın cüppesini kesip, içindeki paramparça olmuş seramik kalıpları bir kenara atarken. Açık yaranın büyüklüğü belirginleştiğinde, küfretti.

"Bana ruhunun Cennet için hazır olduğunu söylüyor," dedi Jardir. "Onu çabuk bir ölümle kutsamamı istiyor."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diye çıkıştı Leesha. "Ona söyle, ruhu hazır olabilir, ama vücudu değil."

Ne kadar da Par'chin'e benziyor, diye düşündü Jardir ve kendini eski dostunu özlerken buldu. Restavi'nin ölüyor olduğu açıktı ancak kuzeyli şifacı onu savaşmadan bırakmayı reddediyordu. Bunda onur vardı ve Jardir biliyordu ki, Leesha'nın arzularına karşı gelerek savaşçısını öldürürse, ona büyük bir hakarette bulunmuş olacaktı.

Restavi'nin yüzünü iki eliyle kavrayıp gözlerinin içine baktı. "Sen Kurtarıcı'nın Mızrağı'sın! Yalnız yolu, ancak ben emrettiğimde yürüyeceksin, bundan önce değil. Acıyı kucakla ve debelenmeyi kes!"

Restavi titredi, ancak başıyla onaylayıp debelenmeleri yatışırken derin bir nefes aldı. Leesha adamlara şaşkınlıkla baktı, sonra Jardir'i bir kenara iterek işe koyuldu.

"Kalkan duvarını devam ettir," dedi Jardir, Hasik'e. "Ben hanımın yanında kalacağım."

"Ne için?" diye sordu Hasik. "Hayatta kalsa bile artık mızrak kaldıramaz."

"Bunu bilemezsin," dedi Jardir. "*Inevera*'dır. *Dama'ting*lerin işlerine nasıl karışmıyorsam, müstakbel eşimin işine de karışmayacağım."

Kurtarıcı'nın Mızrakları arkada kalıp Leesha ve Restavi'nin merkezde olduğu bir çember oluşturdular, ancak buna o kadar da ihtiyaç yoktu. Rojer onların etrafına sesten bir kalkan örmüştü ve hiçbir *alagai*, yaklaşmaya cüret edemiyordu.

"Onu götürebiliriz," dedi Leesha sonunda. "Kanamayı durdurdum, ama daha fazla müdahaleye ihtiyacı var, bunun için de düzgün bir masa ile daha iyi bir ışığa ihtiyacım var."

"Bir gün savaşabilecek mi?" diye sordu Jardir.

"Hayatta," dedi Leesha. "Şimdilik bu yetmez mi?"

Jardir kaşlarını çattı, sözlerini dikkatle seçmek istiyordu. "Eğer savaşamazsa, büyük ihtimalle kendi canını kendi alır."

"Yoksa *khaffit* olacağı için mi?" diye sordu Leesha kaşlarını çatarak.

Jardir başını iki yana salladı. "Restavi yüzlerce *alagai* öldürdü. Cennet'teki yeri güvende."

"Öyleyse neden kendini öldürmek istesin?" diye cevap bekledi Leesha.

"O bir *Sharum*," dedi Jardir. "Onun kaderi *alagai* pençeleriyle ölmek. Ailesi ve kabilesine bir yük olarak, yaşını başını almış, yatağında pörsümüş halde yatarken ölmek değil. O yüzden *dama'ting*ler yaralılara şafağa kadar bakmazlar."

"Öyleyse en kötü durumdaki yaralılar ölürler mi?" diye sordu Leesha.

Jardir başıyla onayladı.

"Bu insanlık dışı," dedi Leesha.

Jardir omuz silkti. "Bizim âdetimiz bu."

Leesha adama bakıp başını iki yana salladı. "Aramızdaki fark da bu işte. Senin insanların savaşmak için yaşıyor, benimkilerse yaşamak için savaşıyor. Sharak Ka'yı kazanıp artık uğruna savaşacağın başka bir amaç kalmadığında ne yapacaksın?"

"O vakit Ala ile Cennet bir olur," dedi Jardir.

"Öyleyse neden senden onu öldürmeni istediğinde adamı öldürmedin?" diye sordu Leesha.

"Çünkü benden öldürmememi istedin," dedi Jardir. "Böylesine bir ricayı bir keresinde duymazlıktan gelme hatasını yaptım. Senin halkından biri bu ricada bulunmuştu ve yerine getirmediğimde neredeyse dostluğumuza mal oluyordu."

Leesha merakla kafasını yana yatırdı. "Abban'ın Par'chin dediği kişi mi?"

Jardir'in gözleri kısıldı. "*Khaffit* sana ondan bahsetti mi?"

Leesha adama sert bir bakışla karşılık verdi. "Hiçbir şey söylemedi. Dost oldukları ve benim ona Par'chin'i hatırlattığım dışında. Neden?"

Jardir'in Abban'a duyduğu kısa öfke ateşi geldiği kadar çabuk bir şekilde sönmüş, onu boş ve üzgün hislerle bırakmıştı. "Par'chin benim de dostumdu," dedi sonunda. "Ve bazı yönlerden tıpkı onun gibisin. Başka yönlerden değilsin. Par'chin'de de, bir *Sharum*'un yüreği vardı."

"Ne demek bu?" diye sordu Leesha.

"Şu demek: O da senin gibi, diğerlerinin hayatta kalması için

savaşırdı, ancak kendi açısından, yaptığı şey savaşmak için yaşamaktı. Vücudu harap olduğunda ve umutsuzluğa kapılmak için her türlü bahanesi olduğunda, her şeye rağmen ayakları üzerine doğrulup son nefesine kadar mücadele etti."

"O öldü mü?" diye sordu Leesha şaşırarak.

Jardir başıyla onayladı. "Uzun yıllar önce."

Leesha, Rizon'daki eski bir hastaevinin içinde gecenin geç saatlerine kadar çalıştı. Yaralı *dal'Sharum*'u kesip biçip tekrar bir araya getirdi. Kolları kan içindeydi ve masanın üzerine eğilmekten dolayı kolları ağrıyordu, ancak Restavi yaşayacak ve büyük ihtimalle tamamen iyileşecekti.

Binayı önceden ele geçirmiş olan *dama'ting*ler, o çalışırken birbirleriyle fısıldaşarak konuşmuşlar, Leesha'yı hem dehşetle hem de şaşkınlıkla seyretmişlerdi. Leesha davetsiz bir misafir olarak özellikle de gece vakti geldiği için onları öfkelendirdiğinin farkındaydı. Havlar gibi verdiği her emir karşısında kadınların içerlediğini hissedebiliyordu. Ne var ki çevirmeni bizzat Jardir'di ve beyazlara bürünmüş kadınların hiçbiri Shar'Dama Ka'ya karşı çıkma cüretine sahip değildi. Wonda ile Gared dışarıda kalmak zorunda kalmışlardı. Tıpkı Rojer ve Jardir'in korumaları gibi.

Kendi evlerinde birer tutsak gibi çalıştırılan *dama'ting*ler, Inevera'nın ameliyathaneye hışımla girmesiyle rahat bir nefes verdiler. Inevera'nın yüzü öfkeyle kızarmıştı ve doğrudan Leesha'ya yürüdüğünde, burun buruna geldiler.

"Bu ne cüret?" diye hırladı Inevera, Thesa dilinde ağır bir aksanı vardı ancak sözleri anlaşılabiliyordu. Parfümü, etrafında bir bulut gibiydi ve hafifmeşrep elbisesi, Leesha'ya kendi annesini hatırlatmıştı.

"Neye ne cüret?" diye çıkıştı Leesha, tek santim geri adım atmayarak. "Sizin şafağa kadar kan kaybından öldüreceğiniz bir adamı kurtarmaya mı?"

Inevera'nın tek yanıtı Leesha'nın suratına attığı tokat oldu. Keskin tırnaklarıyla yüzünü kanattığı Leesha bir kenara geriledi

ve kendine gelemeden, Inevera kıvrımlı bir bıçak çıkarıp ilerlemeye devam etti.

"Kocamın yatağında yatmayı bırak, onun yakınında olmak bile senin haddine değil," diye tükürdü Inevera.

Leesha'nın eli önlüğündeki birçok cepten birine ok gibi fırladı ve Inevera yaklaşırken, o parmaklarını Damajah'ın suratı önünde şıklattı. Minik bir bulut halinde, kör edici tozunu yaymıştı.

Inevera çığlık çığlığa geri düşerek yüzünü tutarken, Leesha kendini topladı. Yüzüne bir sürahi dolusu su çarpan Inevera, Leesha'ya tekrar döndüğünde, kızarmış, nefret dolu gözleri ölüm vaat ediyordu.

"Yeter!" diye bağıran Jardir ikilinin arasına girdi. "Kavga etmenizi yasaklıyorum!"

"*Yasaklıyor musun?*" diye çıkıştı Inevera, buna inanamıyormuş gibi. Leesha da aynı hisler içindeydi. Jardir ona hiçbir şeyi yasaklayamazdı, tıpkı Arlen'ın yasaklayamayacağı gibi. Ne var ki Jardir'in dikkati Inevera'daydı. Herkes görsün diye Kaji'nin Mızrağı'nı kaldırdı.

"Evet öyle," dedi. "İtaatsizlik mi edeceksin?"

Odaya bir sessizlik hâkim oldu. Diğer *dama'ting*ler birbirlerine şaşkın gözlerle bakmaktaydılar. Inevera onların önderi olabilirdi, ancak Jardir, onların tanrılarının sesiydi. Leesha, Inevera'nın daha ileri gitmesi halinde olacakları hayal edebiliyordu.

Bunu Inevera da fark etmiş olacaktı ki, havası sönmüş göründü. Topukları üzerinde dönüp hastaevinden fırtına gibi çıkarken parmaklarını şıklattı. Diğer *dama'ting*ler onu takip etti.

"Bunun bedelini ödeyeceğim," diye kendi kendine mırıldandı Jardir, Krasia dilinde. Ama Leesha duymuştu. Bir an için, adamın omuzları çöktü ve Krasia'nın yenilmez lideri olarak değil de, sanki Leesha'nın babasının Elona'yla münakaşa ettikten sonraki hali gibi görünmüştü. Jardir'in Inevera tarafından hayatının hangi yollarla çekilmez hale getirileceğini hayal ettiğini görebiliyordu ve onun için üzülmeden edemedi.

Ama sonra, bir kadının çığlığı sessizliği bozduğunda, o yorgun adam gitti ve bir anda yerine tekrar dünya üzerindeki en güçlü adam geldi.

29. Bölüm

BİR TUTAM KARAYAPRAK

D.S. 333
Yaz

Jardir, peşinde Leesha'yla birlikte *dama'ting* sığınağından dışarı fırladığında, yeşildiyarlı dev adam aslan gibi kükremekteydi. Amkaji ile Coliv onun bileklerine ipler dolamışlar, üç *dal'Sharum* eri ise bu ipleri çekiştiriyordu. Savaşçılardan biri devin sırtına çıkmıştı. Kollarını devin boğazına dolamış, onu boğmaya çalışıyordu ancak Gared bunu fark ettiyse bile, belli etmiyordu. Savaşçının ayakları yürürken sağa sola savruluyor, ipleri çekiştirenler bile onu zapt etmek için zorlu bir mücadele veriyordu.

Rojer bir *dal'Sharum* tarafından duvara mıhlanmıştı. Savaşçı bir eliyle onu tutarken, olan biteni izlemekteydi. Suratında eğlenmiş bir sırıtış vardı.

"Ne oluyor burada?" diye cevap bekledi Jardir. "Kadın nerede?"

*Sharum*lardan herhangi biri cevap veremeden önce, bir haykırış daha yükseldi. Binaların arasındaki bir sokaktan geliyordu. "Ben geri döndüğümde hâlâ yeşildiyarlılara dokunmayı sürdüren bir savaşçı görürsem, ellerini keseceğim!" diye bağıran Jardir ara sokağa fırladı.

Sokaktaki kişi Wonda'ydı. Bir savaşçı tarafından arkadan zapt edilen genç kız, adamın kolunu ısırarak ondan bir uluma

sesi yükselmesine sebep oldu. Bir başka savaşçı zeminde yatıyor, bacak arasını tutuyordu. Bir üçüncüsü, Jurim ise duvara yapışmıştı ve kolunun imkânsız bir yöne doğru dönmüş olması nedeniyle uzvuna dehşetle bakmaktaydı.

"Bırak onu!" diye kükredi Jardir. Herkes ona baktı. Wonda anında bırakıldığında, genç kız dirseğini onu tutan savaşçının midesine indirerek adamı iki büklüm etti. Ardından belindeki bıçağa uzandı.

Jardir mızrağını ona doğru çevirdi. "Yapma," diye uyardı. O anda Leesha sokağa ulaştı ve görüntüye nefesini tutarak baktı. Hemen Wonda'ya koştu.

"Ne oldu?" diye sordu Leesha.

"Şu nüve oğulları bana tecavüz etmeye çalıştı!" dedi Wonda.

"Kuzeyli fahişe yalan söylüyor, Kurtarıcı," diye tükürdü Jurim. "Bize saldıran oydu. Kolumu kırdı! Öldürülmesi gerekir!"

"Wonda siz üçünüzü buraya çekip saldırdı yani öyle mi? Buna inanmamızı mı bekliyorsun?" diye çıkıştı Leesha.

Jardir ikisini de duymazdan geldi. Olan biten ortadaydı. Wonda'nın savaş alanındaki becerilerinin savaşçıları etkileyip, bu tür davranışların önüne geçeceğini ummuştu, ancak Jurim ile diğerleri, açıkça görülüyordu ki, Wonda'nın yine de bir kadın olduğunu ona hatırlatma ihtiyacı duymuşlardı. Hem de evlenmemiş bir kadın. Evejah kanununa göre, Wonda'nın herhangi bir *Sharum*'u reddetme hakkı ya da herhangi bir nedenle bir erkeğe saldırma hakkı yoktu. Jurim ile diğerleri suç işlememişlerdi ve kızın hayatına son verme talepleri haklarıydı.

Ne var ki, yeşildiyarlılar olayı böyle görmüyorlardı ve Jardir bunu biliyordu. Onların savaşçılarına ihtiyacı vardı. Erkek olsun, kadın olsun. Leesha'ya döndü ve kendi sebeplerinin de tümüyle bencillikten uzak olmadığının farkına vardı. *Sharum*ların kendilerini tutabilmeyi öğrenmeleri gerekiyordu. Hasik'e yıllar önce verdiği derse benzer bir ders verecekti.

Jardir, kolunu Jurim ile diğerlerine sallayıp duvara işaret etti. Adamlar itaatkâr bir şekilde sıralanıp sırtlarını dikleştirdiler. Hepsi de, kızın neden olduğu sakatlıklarını umursamamaya çalıştı. Wonda, cinsiyeti ne olursa olsun, bir savaşçı olarak doğmuştu.

Jardir, Leesha'nın ağzından gelen nefes tutma sesini duydu

ve onun konuşmasına fırsat vermeden elini kaldırıp adamlarının önünde volta atmaya başladı.

"Sahibe Leesha'yla evlenmeye niyetliyim," dedi sakin bir sesle. "Hizmetkârlarına yapılan herhangi bir hakaret, doğrudan ona yapılmış bir hakarettir. Ona yapılmış bir hakaret de, bana yapılmış demektir."

Jurim'in gözlerine bakan Jardir, Kaji'nin Mızrağı'nın ucunu savaşçının göğsüne hafifçe dokundurdu. "Bana hakaret mi ettin, Jurim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Jurim'in gözleri büyüdü. Adam Wonda'ya ve Jardir'e, ne yapacağını bilemez halde baktı. Dokunuş tüy kadar hafif olsa da mızrak ucunun önünde kıvranmaktaydı. Az sonra titremeye başladı. Savaşçı, hayatının vereceği cevaba bağlı olduğunu biliyordu, ne var ki Kurtarıcı'ya söylenecek bir yalan, Cennet'teki yerini kaybetmesi anlamına gelecekti.

Dizleri üzerine düşüp ağlamaya başladı. Alnını toprağa koyup Jardir'in ayaklarını tuttu. "Affedin beni, Shar'Dama Ka!"

Jardir adamı tekmeleyip bir adım geri attı. Bu sefer Jurim'in iki yanındaki adamları da görüş alanındaydı. Onlar da anında dizleri üzerine düştüler ve alınlarını toprağa koyup ağlamaya başladılar.

"Sessizlik!" diye bağıran Jardir, adamları anında susturdu. Wonda'yı işaret etti. "Bu kadın bu akşam sizin üçünüzün toplamından daha fazla *alagai* öldürdü. O yüzden onun onuru, sizin üçünüzün hayatına bedel."

Adamlar korkuyla sindiler, ancak savunmaya geçerek konuşmaya cüret edemediler. "Tapınağa gidin ve gece gündüz dua edin," dedi Jardir. "Yarın gece vakti mızraklarınızı alacak, kalkanlarınız olmadan, sadece siyah bidolarınız içinde dışarı çıkacaksınız. Alaşağı olduğunuzda, kemikleriniz Sharik Hora'ya gidecek."

Adamlar rahatlayarak nefes verdiler ve gözyaşları içerisinde Jardir'in ayaklarını öptüler. Zira o sözlerle, Jardir, onlara bir *Sharum*'un kaybetmekten korktuğu tek şeyi vermişti. Bir savaşçının ölümü ve Cennet'e giriş hakkı. "Teşekkürler Kurtarıcı," dediler tekrar tekrar.

"Gidin!" dedi Jardir. Adamlar aceleyle uzaklaştılar.

Jardir tekrar Leesha'ya döndüğünde, kadının yüzünün bir kum fırtınasını andırdığını gördü. "Öylece gidecekler mi?" diye çıkıştı Leesha. Jardir, konuşmanın Krasia dilinde geçtiğini fark etti. Kadın büyük ihtimalle söylenenlerin az bir kısmını anlamıştı.

"Tabii ki hayır," dedi Jardir, onun diline geçiş yaparak. "Ölecekler."

"Ama sana teşekkür ettiler!" dedi Leesha.

"Onları hadım edip siyah kıyafetlerini ellerinden almadığım için," dedi Jardir.

Wonda yere tükürdü. "Nüve oğullarına müstahaktır."

"Hayır değildir!" dedi Leesha. Jardir onun hâlâ sinirli olduğunu anlayabiliyordu, ancak nedenini çözemiyordu. Acaba onun önünde savaşçıları öldürmesi mi gerekirdi? Yeşildiyarlıların kadınlar hakkında farklı kuralları vardı ve Jardir, bunun gibi durumları nasıl hallettikleri konusunda en ufak bir fikre sahip değildi.

"Başka ne arzu ederdiniz?" diye sordu. "Kıza tecavüz etme veya zarar verme konusunda başarılı olmadılar," derken Wonda'ya saygıyla başını salladı. "O yüzden, bekaretinin bedelini ödemeleri beklenemez."

"Zaten bakire değilim," dedi Wonda. Leesha ona sert bir şekilde baktı, ancak kız omuz silkmekle yetindi.

"Ama yaptıklarının bedelini hayatlarıyla mı ödeyecekler?" diye çıkıştı Leesha.

Jardir ona merakla baktı. "Şerefleriyle ölecekler. Yarın, gecenin karanlığına çıplak çıkacaklar. Sadece mızrakları olacak."

Leesha'nın gözleri yerinden fırladı. "Bu barbarca!"

O anda Jardir anladı. Yeşildiyarlıların tabusu, ölümdü. Saygıyla eğildi. "Verilen cezanın sizi memnun edeceğini düşünmüştüm. Eğer arzu ederseniz, bunun yerine onları kırbaçlatabilirim."

Leesha, Wonda'ya baktı. Genç kız omuz silktince, tekrar Jardir'e döndü. "Pekâlâ. Ama buna tanık olmak isteriz. Ve ceza bittiğinde adamların yaralarını tedavi etmek istiyorum."

Jardir bu isteğe şaşırmıştı, ama şaşkınlığını iyi sakladı ve saygıyla eğildi. Yeşildiyarlıların gelenekleri çok ilginçti. "Tabii, ha-

nımım. Ceza yarın günbatımında infaz edilecek. Tüm *Sharum*lar bunu görüp hatırlayacaklar. Kırbacı bizzat ben tutacağım."

Leesha başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Bu yeterli olur."

"Bu seferlik," diye hırladı Wonda. Jardir, kızın gözlerindeki ateşi gördüğünde gülümsedi. Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan üç kişi onu tutmaya çalışmış, hiçbirisi başaramamıştı! Biraz daha eğitim görürse, *kai'Sharum* bile onun önünde dayanamazdı. Jardir ona bakarken bir karara vardı. Bu karar, ordusunu çalkalayabilirdi, ancak Everam, Sharak Ka'yı icra etmesi için Jardir'i seçmişti ve Jardir uygun gördüğü şeyi yapacaktı.

Genç kıza bir savaşçının selamını verdi. "Başka bir sefer olmayacak, Wonda vah Flinn am'Cutter am'Çukur. Söz veriyorum."

"Teşekkürler," dedi Leesha, bir elini onun koluna koyarak. Jardir ise bu dokunuşla mest oldu.

Kapıya sertçe vuruldu.

"Kim o?" diye haykırdı Rojer, birden uyanıp etrafa bakınarak. Odası karanlıktı, ama kadife perdelerin ucundan süzülen ışıkları görebiliyordu.

Rojer, Dük Rhinebeck'in genelevinde geçirdiği zamandan beri böylesi bir yatak görmemişti. Döşek ve yastıklar kaz tüyüydü. Örtüler yumuşak ve pürüzsüzdü. Sanki ılık bir bulutun üzerinde uyumak gibiydi. Başka ses gelmeyince, Rojer yatağın çekimine daha fazla dayanamayarak kafasını tekrar yastığa bıraktı.

Kapı açıldığında, Rojer bir gözünü araladı. Abban'ın karılarından veya belki de kızlarından biriydi. Rojer aralarındaki farkı kesinlikle anlayamıyordu. Hepsi bol siyah cüppeler içinde olurlar ve gözleri dışında her şeylerini saklarlardı.

"Bir ziyaretçiniz var, Jessum oğlu," dedi kadın.

O ağır kadife perdeleri geriye attığında, Rojer inledi ve bir elini zenginçe döşenmiş yatak odasının penceresinden içeri dolan ışığı engellemek üzere kaldırdı. Leesha dev malikânede koca bir katın sahibi olabilirdi, ancak Rojer'e de ikinci katın büyük bir kısmı verilmişti. Nehirköprü'de anne babasının sahip olduğu handaki odalardan daha fazla oda vardı. Elona, Krasialıların

ona sunduğu bu cömertliği öğrendiğinde öfkeden kudurmuştu zira kendisi bir yatak odası ve oturma odasıyla yetinmek zorunda kalmıştı. Her ne kadar lüks olsalar da.

"Saat kaç?" diye sordu Rojer. Bir iki saatten fazla uyumamış gibi hissediyordu.

"Gün yeni doğdu," dedi kadın.

Rojer tekrar inledi. Bir saat bile uyumamıştı. "Her kimse, sonra gelsin," dedi, yatağa tekrar düşerek.

Kadın saygıyla başını eğdi. "Yapamam efendim. Misafiriniz Damajah'dır. Onu mutlaka şimdi görmelisiniz."

Rojer bir ok gibi doğruldu. Uyku konusundaki tüm düşünceleri uçup gitmişti.

Rojer odasından çıkabilecek kadar üstüne başına çekidüzen verene kadar, tüm saray çalkalanıyordu. Jonglörlere has boya kutusu sayesinde, gözlerinin altındaki halkaları yok etmiş olan Rojer'in parlak kızıl saçları da geriye doğru taranıp arkadan bağlanmıştı. En iyi kıyafetini giymişti.

Damajah mı, diye düşündü. *Nüve aşkına benden ne istiyor olabilir ki?*

Gared holde onu bekliyordu ve geldiğinde onun ardına düştü. Rojer, koca Cutter'ın yanında kendini güvende hissettiğini reddedemezdi. Merdivenlere ulaştığında, Leesha ile Wonda'yı, arkalarındaki Erny ve Elona'yla birlikte aşağı inerken gördü.

"Ne istiyor?" diye sordu Leesha. O da uykusunu alamamıştı ama bunu daha az belli ediyordu.

"Ben de bilmiyorum." dedi Rojer.

Hepsi Rojer'i merdivenlerden aşağı takip ederken, Rojer onları bir uçuruma götürüyor gibi hissetti. Kendisi bir aktördü ve ilginin merkezinde olmaya alışkındı, ancak bu iş farklıydı. Elini göğsüne götüren Rojer, gömleğinin içindeki madalyonu tuttu. Sert cisim ona güven verirken, Abban'ın kadınlarının işaretlerini takip ederek giriş holüne yöneldi.

Daha önce olduğu gibi, Rojer, Damajah'ın görüntüsü karşısında yüzünün kızardığını hissetti. Düzinelerce köylü kızını ve birden fazla kültürlü Angierslı soyluyu yatağa atmışlığı var-

dı. Hepsi de güzel ya da çekiciydi. Leesha her birini güzellikte geride bıraksa da, bu gerçeğin neredeyse hiç farkında değilmiş gibi görünüyor, bu gücünü avantaja çevirmek konusunda efor sarf etmiyordu.

Ama Damajah farkındaydı. Çenesinin mükemmel kıvrımı ve burnunun kibar şekli, şeffaf peçesinin ardından görünüyordu. Geniş, egzotik gözleri uzun kirpiklere sahipti ve siyah saçları omuzlarına bir nehir gibi iniyordu. Yarı saydam cüppesi, aynı anda hem her şeyi gizliyormuş gibi görünüyor ama aslında her şeyi apaçık ortaya çıkarıyordu. Kollarının pürüzsüzlüğü ile kıvrımlı kalçasını, göğüslerinin dolu yuvarlaklığını... Kadının etrafındaki hava da, parfümle tatlılaşmıştı.

Bunlara ek olarak, yaptığı her hareket, her duruş, her mimik, her şeyi öyle bir ahenk içine oturtuyordu ki, yakınındaki her erkek bundan büyüleniyordu. Rojer'in kemanıyla iblislere yaptıklarını, Damajah da vücuduyla erkeklere yapıyordu. Rojer sertleştiğini hissetti ve pantolonunun bolluğuna şükretti.

Kadın giriş holünde, ardında iki kızla duruyordu. Inevera'nın aslında tatsız bulduğu Krasialı giyim tarzına sahip olan kızların cüppeleri yine de kaliteli ipektendi. İçlerinden biri *dama'ting*lerin giydiği beyazlara bürünmüşken, diğeri siyahlar içindeydi. Başörtülerinin arkasından dökülen uzun, örgü halinde saçları vardı. Bunlara altın kurdeleler tutturulmuştu. Kızların bakışları, yüzlerini kapatan peçelerin ardından Rojer'in üzerinde dans ediyordu.

"Rojer asu Jessum am'Han am'Köprü," dedi Inevera, Rojer'i zevkle titreten, ağır aksanlı bir tonda. Rojer kendine kadının düşman olduğunu hatırlatmaya çalıştı, ne var ki bu boşunaydı. "Sizinle tanışmaktan onur duyarım," diye devam etti Damajah. Kadın abartılı bir şekilde reverans yaptığında, Rojer, onun göğüslerinin cüppesinden fırlayacağından korktu. Eğer böyle bir şey olsa bile, kadının bunu umursayıp umursamayacağından emin değildi. Damajah'ın arkasındaki kızlar ise daha da abartılı bir şekilde eğilmişlerdi.

Rojer buna karşılık en kaliteli reveranslarından birini sundu. "Damajah," dedi, en doğru hitabın ne olduğunu bilemeyerek. "Benim gibi önemsiz biriyle buluşmak üzere buraya gelmeniz, asıl beni onurlandırdı."

"Fazla abartma istersen Rojer," diye mırıldandı Leesha.

"Kocam gelmemi buyurdu," dedi Inevera. "Size gelin bulma teklifini kabul ettiğinizi söyledi. Böylece sihriniz yeni bir nesle aktarılabilecek."

"Öyle mi yapmışım?" diye sordu Rojer. Kurtarıcı Çukuru'nda gerçekleşen konuşmayı hatırladı ama onların tümünün espriden ibaret olduğunu sanıyordu. Herhalde gerçekten de böyle bir şeye inanmıyorlardı...

"Tabii," dedi Inevera. "Kocam size en büyük kızı Amanvah'ı teklif ediyor, *Jiwah Ka*'nız olması için," *Dama'ting* beyazları içindeki kız ileri çıkıp halının üzerinde diz çöktü ve yüzünü zemine koydu. Bu, onun ipekten cüppesini sıkılaştırmış, kıyafetin altındaki kadınsı silueti ortaya çıkarmıştı. Rojer bakakalmış yakalanmamak üzere gözlerini hemen çekti ve Damajah'a dehşete düşmüş bir tavşan gibi baktı.

"Bir... Bir..." diyerek söze başladıysa da, *Bir yanlışlık olmalı*, demeyi başaramadı. Sözleri boğazına dizilmişti. Inevera bu sırada diğer kızı öne çıkardı. "Bu, Amanvah'ın hizmetkârı Sikvah," dedi kadın, diğer kız Amanvah gibi yere yapışırken. "Shar'Dama Ka'nın kız kardeşi Hanya'nın kızıdır."

"Kızı ve yeğeni mi?" diye sordu Rojer şaşkınlıkla.

Inevera saygıyla eğildi. "Kocam, Everam'ın sizinle konuştuğunu söylüyor. Sizi kendi kanından birileriyle onurlandırmaktan aşağı bir harekette bulunamaz. Sikvah, size uygun bir ikinci eş olacaktır, tabii arzu ederseniz. Amanvah da böylece daha sonraki gelinleri sizin kendi zevkinize uygun bir şekilde seçme işine yoğunlaşabilir."

"Ulu Yaratıcı, bir adamın kaç karıya ihtiyacı olabilir ki?" dedi Leesha.

Kıskandı mı? diye düşündü Rojer huysuzlanarak. *Güzel. Bir kez de bunu sen tat bakalım.*

Inevera, Leesha'ya dudak büker bir edayla baktı. "Eğer bir adam sorumluluğunun altından kalkabilirse ve karıları da ona layıksa, karnına çocuk koyup bakabileceği kadarına sahip olmakta serbesttir. Ama bazıları," derken Leesha'ya alayla baktı, "yeterince layık değildir."

"Amanvah'ın annesi kim?" diye sordu Elona, Leesha yanıtlayamadan.

Inevera kadına bakıp bir kaşını kaldırdı. Elona eteğini iki yana açıp hoş ve saygı dolu bir reveransta bulundu. Bu, Rojer'in tanıdığı Elona'ya tezat oluşturuyordu. "Kurtarıcı Çukuru'ndan Elona Kâğıt. Leesha'nın annesi."

Inevera'nın gözleri bu haber karşısında büyüdü ve geniş bir gülümsemeye bürünen yüzüyle kadına gidip ona sarıldı. "Tabii ya, sizinle tanışmaktan onur duyarım. Sizinle konuşacağımız birçok konu var, ama bu bir başka zamana kalmalı. Anladığıma göre, Jessum oğlunun annesi, Everam'a yürümüş. Yapılacak işlemler sırasında onun yerini alır mısınız?"

"Tabii ki," dedi Elona başıyla onaylayarak. Leesha ona kızgın bir bakış attı.

"Nasıl yani?" diye sordu Rojer.

Inevera mahcup bir edayla gülümsedi. "Kızlar peçelerini kaldırdığında sizin uslu durmanızın sağlanması ve bakirelik konusunda doğrulama alınması için." Rojer yüzünün bir kez daha yandığını hissederken boğazındaki yumruyu yuttu.

"Ben..." diye başladı, ancak Inevera onu duymazlıktan geldi.

"Amavah'ın annesi benim," dedi Elona'ya. "Bu sizin için uygun mudur?"

"Tabii ki," dedi Elona ciddi bir tavırla, sanki aklı başında olan herhangi biri başka bir cevap vermeye cüret edebilirmiş gibi.

Inevera başıyla onaylayıp dönerek diğerlerine baktı. "Bize izin verir misiniz lütfen?"

Herkes bir an için öylece kaldı, ancak Elona ellerini çırpıp hepsini kendine getirdi. "Onu duydunuz, hadi bakalım! Sen değil, Rojer." Kadın onu kolundan yakalamıştı.

Sadece Leesha geride kaldı.

"Burada yeriniz yok, Erny kızı," dedi Inevera. "Ne damatla ne de gelinlerle bir akrabalığınız var."

"Ah, tabii ki var Damajah," dedi Leesha. "Eğer annem Rojer'in annesi yerine geçiyorsa, ben de onun kızı olarak, Rojer'in kız kardeşi yerini alabilirim." Gülümseyerek yaklaştı ve sesini alçalttı. "Evejah bu konuda oldukça açık," dedi kendini beğenmiş bir edayla.

Inevera kaşlarını çatıp ağzını açtı ancak Rojer onun konuşmasına fırsat vermeyerek, "Kalmasını istiyorum," dedi. Bu sözler, Inevera ona döndüğünde tiz bir ton almıştı. Ama sonra, yüzüne geniş bir gülümseme yayılan kadın saygıyla eğildi. "Nasıl arzu ederseniz."

"Kapıları kilitle Leesha," diye emretti Elona. "Gared'ın haldır huldur gelip baltasını unuttuğunu söylemesine ihtiyacımız yok şu anda." Inevera gülünce, bu iki kadının birlikte eğlendiklerini görmek, Rojer'i her şeyden fazla korkuttu. Elona, olan biten konusunda Rojer'den çok daha fazla şey biliyor görünüyordu.

Leesha da bir o kadar rahatsız olmuş görünüyordu ama bunun nedeni kahkahalar mıydı, yoksa Elona'nın ona gelişigüzel bir tavırla emirler yağdırması mıydı, emin olamadı. Leesha dönüp devasa kapılara yürüdü ve sürgüyü Rojer'i yerinden zıplatan bir gürültüyle indirdi. Rojer, Gared ile diğerleri *dışarıda* bırakılmış gibi değil de, daha çok kendisi *içeri* kilitlenmiş gibi hissediyordu.

Inevera parmaklarını şaklattığında iki kız sırtlarını dikleştirdiler, ancak dizleri hâlâ zemindeydi.

"Amanvah, *dama'ting*dir," dedi Inevera, bir elini kızın omzuna koyarak. "Şifacı, ebe ve Everam'ın seçilmişlerindendir. Gençtir, ancak zarlarını yapmış, her sınavdan geçmiştir."

Leesha'ya bakıp gülümsedi. "Belki de yüzünüzdeki kesiklere bir bakabilir," dedi, Leesha'nın yanağındaki kızıl çizgilere işaret ederek. Bunlar Inevera'nın eseriydi.

Leesha da gülümsedi. "Gözlerinizi çok sık kırpıyorsunuz, Damajah. Gözleriniz size acı mı veriyor yoksa? Eğer arzu ederseniz, biraz su hazırlayabilirim."

Rojer, Inevera'ya geri dönüp vahşi bir yanıt bekledi ancak Inevera'nın tek yaptığı, gülümseyip sözlerine devam etmek oldu. "Ben, bizzat kocama sekiz oğul ve üç kız verdim. Ailemin kadınları benzer bir şekilde doğurgandır ve kemikler öyle söyler ki, Amanvah birçok çocuk doğuracaktır."

"Kemikler mi?" diye sordu Leesha.

Inevera kaşlarını çattı. "Bu seni ilgilendirmez *chin*," diye çıkıştı.

Ama gülümsemesi anında geri döndü. "Önemli olan şudur

ki; Amanvah size oğullar verecek, Jessum oğlu. Sikvah'ın annesi de benzer şekilde doğurgandır. O da size birçok çocuk verecek."

"Evet, ama şarkı söyleyebiliyorlar mı?" diye sordu Rojer, hissettiği rahatsızlığı saklamak umuduyla. Arrick'in en sevdiği müstehcen fıkranın son sözüydü bu. Fıkrada, ne kadar kadınla yatarsa yatsın, asla tatmin olamayan bir adam anlatılırdı.

Ama Inevera gülümseyip başıyla onaylamakla yetindi. "Tabii ki," dedi, parmaklarını şaklatıp kızlara Krasia dilinde emirler yağdırarak.

Amanvah boğazını temizleyip şarkı söylemeye başladı. Sesi saf ve temizdi. Rojer şarkı sözlerini anlamıyordu ama şarkı söyleme konusunda kendisinin de pek yeteneği yoktu. Ne var ki, tüm zamanların en iyi şarkıcısı Arrick ile yıllar boyu gösterilerde bulunduktan sonra, nasıl dinleyip hükme varacağını iyi öğrenmişti.

Amanvah'ın sesi, Arrick'inkini gölgede bırakırdı. Kuvvetli bir rüzgâr gibi Rojer'in ayaklarını yerden kesmişti.

Ama sonra ikinci bir rüzgâr geliverdi. Sikvah da katılmış, diğer rüzgârı sarmalayan bir sesle şarkıya eşlik etmeye başlamıştı. Hemen güçlü bir ahenk yakalamışlardı. Rojer ise neye uğradığını şaşırmış durumdaydı. Kadın olsun olmasın, eğer Angiers'taki Jonglörler Loncası'na gidecek olsalardı, kariyerlerinin önüne hiçbir engel çıkamazdı.

İki kız şarkılarını söylerken, Rojer sessiz bir şekilde durdu. Inevera sonunda şarkıyı elini şöyle bir sallayarak bitirdiğinde, Rojer, kendini birden ipleri kesilmiş bir kukla gibi hissetti.

"Sikvah ayrıca kendini kanıtlamış bir aşçıdır da," dedi Inevera. "Ve ikisi de aşk yapma sanatında eğitimlidirler, her ne kadar ellerine erkek eli değmemiş olsa da."

"Ah... şey, sanat mı?" diye sordu Rojer, yüzünü yine hararet basarken.

Inevera güldü ve parmaklarını şaklattı. Amanvah anında ayağa kalkıp zarifçe yürüyerek elini kaldırdı ve peçesinin bağını çözdü. İnce beyaz ipek parçası bir duman gibi sürüklenerek düşerken, şoke edici güzelliğe sahip bir yüzü ortaya çıkardı. Amanvah, annesinin kızıydı.

Sikvah onun arkasından gelip omzunda gizlenmiş birkaç

bağı çözdüğünde, Amanvah'ın tüm cüppesi sanki birden toz haline geldi. İpek kıyafet süzülerek yere düştü. Kız Rojer'in önünde çırılçıplak kaldığında, Rojer aval aval bakmaktan fazlasını yapamadı.

Inevera bir parmağını havada çevirdiğinde, Amanvah itaatkâr bir edayla dönerek Rojer'in kendisini her açıdan inceleyebilmesini sağladı. Tıpkı annesi gibi, Amanvah'ın da vücudu mükemmeldi ve Rojer, pantolonunun yeterince bol olmamasından korktu. Kendisinin de soyunmasının beklenip beklenmediğini merak etti.

"Ulu Yaratıcı, bu gerçekten de gerekli mi?" diye sordu Leesha.

"Sessiz ol," diye çıkıştı Elona. "Tabii ki gerekli."

Amanvah dönüp Sikvah'ın da ipek cüppesinin bağlarını çözdü ve güneş altındaki bir gölge gibi kaybolan kıyafet, kızın ayakları önünde bir yığın olup kaldı. Amanvah kadar güzel olmasa da, o anda Rojer ile birlikte olan diğer kadınlar dışında, Rojer onun kadar güzelini de görmemişti.

"Onların saflığını doğrulayabilirsiniz," dedi Inevera.

"Ben... ah," derken ellerine bakan Rojer, onları cebine soktu. "Bu gerekli değil."

Inevera güldü. "Siz değil, kadınlarınız kontrol edecek," diye açıklık getirdi yaramaz bir gülümsemeyle. "Tabii, düğün gecesine saklanması gereken şeyler de vardır." Kadın ona göz kırptığında, Rojer başı dönüyormuş gibi hissetti.

Inevera, Elona'ya döndü. "Bu şerefe siz nail olmak ister miydiniz?"

"Ah, şey..." dedi Elona, "kızım daha yetkindir."

Leesha alayla güldü. "Annem bakirelik zarı nedir bilmez," diye fısıldadı Rojer'e. "Kendisininkini göremeden ondan kurtulmuştu."

Elona bu sözleri duyunca kaşlarını çattı ama bir şey söylemeden Leesha'ya öfkeyle bakmakla yetindi.

"Tamam tamam," diye hırladı Leesha sonunda. "Şu iş bitsin de..." Eğilip kızların cüppelerini toparladı ve kollarından tuttuğu gibi, onları holün köşesindeki perdeli hizmetkâr bölümüne götürdü.

Leesha perdeyi çekip diğerlerinin görüşünü engelledi. Kızlar itaatkâr bir şekilde ufak bir masanın üzerine yaslandılar. Kendilerini damızlık hayvanlar gibi sunuyorlardı. Leesha, Otacılık yılları boyunca yüzlerce genç kızı muayene etmişti. Hatta Angiers düşesine bile bakmışlığı vardı. Ne var ki, bunlar sağlık nedeniyleydi, bir şeref ritüeli amacıyla yapılmamışlardı. Bruna böylesine saçmalıklara sabır göstermezdi ve çırağı da farklı değildi.

Ama Leesha, Krasialılarla olan ilişkilerinin ne kadar kırılgan olduğunu biliyordu. Onların geleneklerine tükürerek herhangi bir müttefik kazanamayacağının farkındaydı.

Amavah'ın zarı bozulmamıştı ancak Leesha Sikvah'a geçtiğinde, kız irkilip nefesini tuttu. Yüzü terleyen kızın zeytin rengi teni öncesinden daha solgun görünüyordu. Leesha bir parmağıyla işe koyulurken, kız orasını gerdi ancak bu yeterli değildi. Sikvah bakire değildi.

Leesha sinsice gülümsedi. Bu ritüel her ne kadar barbarca olsa da, bunu hakaret kabul edip Rojer aptalca bir şey söylemeden kızları reddetme şansları doğmuştu. Ama sonra kız ona baktığında, gözlerindeki korku, surata inen bir tokat gibiydi. Amavah bu bakışı görüp kaşlarını çattı.

"Giyinin," dedi Leesha kızlara, cüppelerini onlara atarken. Sikvah çabucak giyinip Amanvah'a yardım etmek için hareketlendi. Amanvah ise, ipek cüppesi kız tarafından bağlanırken, ona kızgın bir şekilde bakmaktaydı.

Kızlarla beraber geri döndüğünde, Leesha'nın yüzüne sükûnet hâkimdi. Rojer sonucun önemsiz olduğunu biliyordu. Nasıl ki Leesha Jardir'le evlenmeyecekse, onun da Jardir'in kızıyla evlenmeye niyeti yoktu ama nedense, sanki Leesha'nın cevabı hayatını belirleyecekmiş gibi kalbi küt küt atıyordu.

"İkisi de bakire, bu neyi kanıtlayacaksa artık," dedi Leesha. Rojer derin bir nefes aldı.

"Tabii ki öyleler," diye gülümsedi Inevera. Ne var ki Amanvah buna katılmış görünmüyordu. Annesine doğru hareket-

lenen kız, onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve önce Sikvah'a, sonra Leesha'ya parmağıyla işaret etti.

Inevera'nın yüzü, fırtına öncesi gökyüzünün kararması gibi kardı ve hızlı adımlarla Sikvah'a yürüyen kadın, kızı uzun saçından yakaladı. Rojer o tarafa doğru hareketlendi, ancak Elona onun kolunu acıtacak kadar sertçe tuttu. Şaşırtıcı bir gücü vardı.

"Aptal olma, kemancı çocuk," diye tısladı kadın. Sikvah, Inevera tarafından perdenin arkasına doğru sürüklenirken çığlık çığlığaydı. Amanvah onları takip etti ve perdeyi arkalarından kapadı.

"Nüve aşkına ne oldu biraz önce?" diye sordu Rojer.

Leesha iç geçirdi. "Sikvah bakire değil."

"Ama öyle olduğunu söyledin," dedi Rojer.

"İnsanlar bir kızın 'saflığını' sorgulamaya başladığında, o kıza ne olabileceğini bilirim," dedi Leesha. "Bunu bir başkasına yapana kadar nüveye giderim daha iyi."

Elona başını iki yana salladı. "İnsanları kendilerinden kurtaramazsın, Leesha. Küçük yalanın yüzünden kızın başına daha kötü şeyler gelebilir. Doğruyu söyleyip kızın kaybedilmiş değeri için bir çuval altın istememe izin vermiş olsaydın, iş şimdiye kadar bitmişti."

"O bir insan, anne, bir...!"

Rojer onları duymazlıktan gelip gözlerini perdeye ve güzel sesli zavallı kıza dikti. İçeriden boğuk bağırışlar geliyordu ancak Rojer, yanındaki kakofoni yüzünden bir şey anlayamadı. "Lütfen ikiniz de çenelerinizi kapar mısınız?!"

İki kadın da ona kızgınca baktılar ama sessizleştiler. Perdenin ardından artık ses gelmiyordu ve bu Rojer'i daha da korkuttu. Tam koşmaya başlayacaktı ki, perde açıldı ve Inevera onlara doğru hızlı adımlarla yürüdü. Amanvah ve ağlamakta olan Sikvah peşinden gelmekteydi. Amanvah, diğer kıza kolunu dolamış, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Rojer onlar için üzüldü. Eli, gömleğinin altındaki madalyona gitti.

Inevera, Rojer'e doğru reverans yaptı. "Gördüğünüz bu hakaret için özür diliyorum, Jessum oğlu. Ot toplayıcınız size yalan söylemiş. Sikvah saf değil ve yalanları için şiddetle cezalandırılacaktır. Yalvarırım, kızımın şerefini bu fahişeyle olan

arkadaşlığından dolayı şüpheyle karşılamayın." Kadın konuşurken belindeki mücevherli bıçağa dokunup duruyordu. Bunu görünce Rojer, bu sert insanların "şiddetli" ceza olarak saydıkları şeyin ne olduğunu merak etmek zorunda kaldı.

Herkes onun cevabını beklerken sessizlik oldu. Rojer'in gözleri odada dolaşırken, sanki kadınların tümü nefeslerini tutmuş gibi görünüyordu. Neden böyleydi ki? Biraz önce onu umursamıyorlardı bile.

Ama sonra gerçek kafasına dank etti. *Hakarete uğramış olan benim.*

Gülümseyen Rojer, Jonglör maskesini takıp sırtını dikleştirdi ve ilk kez, Inevera'nın gözlerinin içine baktı. "Onları şarkı söylerken dinledikten sonra, ikiliyi bozmak istemem. Sikvah'ın sesi, benim için saflığından daha önemli."

Inevera hafifçe rahatlamış göründü. "Oldukça affedicisiniz. Bu fahişeye hak ettiğinden fazlasını veriyorsunuz."

"Henüz herhangi bir şeye karar vermedim," diye açıklık getirdi Rojer. "Ama karar vermeden önce, onun, sesini etkileyecek herhangi gereksiz bir baskı görmemesini tercih ederim." Inevera, sanki Rojer bir sınavı geçmiş gibi yarı saydam peçesinin ardından gülümsedi.

Elona, Rojer'i kolundan yakalayıp onu geriye doğru çekti. "Bu başlık parasını etkileyecektir tabii."

Inevera başıyla onayladı. "Tabii ki. Eğer kızlara bir büyük olarak eşlik etmeyi kabul ederseniz, kızlar Jessum oğlunun katında kalabilir, o da kararını vermeden önce onlara herhangi bir baskı yapılmadığından emin olabilir."

"Ah, annem mükemmel bir eşlikçidir," diye mırıldandı Leesha. Inevera ona merakla baktı. Sanki Leesha'nın ses tonundaki alaycılıktan emin olamamıştı, ama bir şey söylemedi.

Rojer sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını iki yana salladı. *Biraz önce sözlendim mi ben?*

Abban gün batmadan hemen önce onları kırbaçlama törenine götürmek üzere geldi. Leesha sepetindeki araç gereçleri ve şifalı otları son bir defa kontrol edip, heyecanını bastırmak üze-

re derin bir nefes çekti. Wonda'ya yaptıklarından ötürü *dal'Sharum*ların bundan daha azını hak ettiklerini düşünmese de, Leesha'nın onların sırtlarının deşilmesini izlemek gibi bir isteği yoktu. Ne var ki, Krasialıların şifa konusunda ne kadar gevşek davrandıklarını gördükten sonra, eğer adamları kendisi tedavi etmezse, onların yaralarının kapacağı hastalıklar yüzünden öleceklerinden endişe ediyordu.

Angiers Kalesi'nde, o ve Jizell her hafta yargıcın kırbaçlama yaptığı yerde insanları tedavi ederlerdi ve Leesha, cezayı asla ağlamadan izleyemezdi. Çoğu zaman sırtını döner, bakmazdı. Bu dehşet verici bir cezaydı ama Leesha, aynı adamı iki kez tedavi etmediğinin farkındaydı. Ceza alanlar, derslerini alıp bunu unutmuyorlardı.

"Umarım efendimin size ve Flinn kızına bahşettiği onuru anlıyorsunuzdur. Kırbaçlama cezasını bizzat kendisi verecek," dedi Abban. "Bunu, adamların yaptıklarına sempati duyarak cezanın şiddetini azaltacak *dama*lara bırakmıyor."

"*Dama*ların tecavüzcülere karşı sempatileri mi var?" diye sordu Leesha.

Abban başını iki yana salladı. "Mutlaka anlamalısınız ki hanımım, geleneklerimizin bazıları sizinkilerden farklıdır. Siz ve kadınlarınızın özgürce, yüzünüzü ve şey..." derken Leesha'nın çıplak bağrına doğru elini salladı, "başka yerlerinizi açıkta bırakarak dolaşabiliyor olmanız, birçok adamın bunu hakaret olarak kabul etmesine yol açıyor. Kendi kadınlarının zihnine uygunsuz fikirler soktuğunuzdan korkuyorlar."

"Ve bu yüzden Wonda'ya haddini bildirmeye çalıştılar," dedi Leesha. Abban başıyla onayladı.

Leesha'nın kaşları çatıldı ve midesinin çalkantısı aniden geçiverdi. Bir başka insanın canını bilerek yakmak, onun Otacı yeminlerine tezat oluşturuyordu ama Bruna bile, medeniyetten yoksun davranan ahaliye birkaç acı ders vermekten kaçınmamıştı.

"Efendim, *Damaji*lerin de *kai'Sharum*larıyla birlikte törene katılmalarını emrettiler," dedi Abban. "Sizin bazı geleneklerinizi kabul etmeleri gerektiğini görmelerini arzu ediyor."

Leesha başıyla onayladı. "Ahmann, Par'chin ile karşılaştığında da durumun buna benzer olduğundan bahsetti."

Temkinli davranan Abban yüzünün ifadesini bozmadı, ancak Leesha adamın ten renginin hafifçe değiştiğini görebiliyordu. Arlen'ın, vücudunu dövmelerle kaplamadan önce bile insanlar üzerinde böylesi bir etki sahibi olduğunu görmek şaşırtıcı değildi.

"Efendim, Par'chin'den mi bahsetti?" diye sordu Abban.

"Ben bahsettim aslında," dedi Leesha. "Ahmann'ın da onu tanıdığına şaşırdım."

"Ah evet, efendim ve Par'chin iyi dosttular," dedi Abban, Leesha'yı şaşırtarak. "Ahmann onun *ajin'pal*'ıydı."

"*Ajin'pal* mı?" diye sordu Leesha.

"Onun..." derken Abban'ın kaşları çatıldı zira en doğru terimi bulmaya çalışıyordu, "kan kardeşi diyebiliriz herhalde. Ahmann ona Labirent'i gösterdi ve birbirleri için kan döktüler. İnsanlarım arasında bu, damarlarınızda aynı kana sahip olmak kadar bağlayıcı bir şeydir." Leesha ağzını açtı ancak o bir şey söyleyemeden Abban araya girdi.

"Eğer zamanında varmak istiyorsak, şimdi yola çıkmalıyız hanımım," dedi. Leesha başıyla onayladı. Çukur'dan gelen grubun geri kalanını Amanvah ve Sikvah da dahil olmak üzere topladılar. Kızlar, Rojer'in yanından ayrılmıyordu.

Rizon Kalesi'nin çembere benzeyen merkezine doğru yola çıktılar. Tam ortasında büyük bir kuyu olan meydanın etrafı kalabalık dükkânlarla çevriliydi. Leesha, Rizonlu kadınların da Krasialıların yanında alışveriş yaptıklarını gördü ancak hâlâ kuzeyli kıyafetleri içinde olsalar da, kadınların yüzü, boyunlarını da kapatan bir çeşit kalın peçeyle kaplıydı. Çoğu, Leesha ve annesine gözleri büyüyerek bakıyorlardı zira onların herhangi bir yeri kapalı olmadığından, *dal'Sharum*ların her an Otacı ve grubuna saldıracağından korkuyor gibiydiler.

Krasialıların çoğu çoktan toplanmıştı. *Damaji*ler, *Sharum*lar ve *dama*lar, tümü oradaydı. Çemberin içine üç tahta direk dikilmişti ancak etrafta herhangi bir ip ya da zincir yoktu.

Jardir çembere girerken kalabalıkta bir karmaşa yaşandı. Onun ardından tahtırevanının üzerindeki Inevera, onun da arkasından adamın diğer karıları sırayla girdiler. Leesha on dört eş saydı ancak bunların Jardir'in karılarının tamamı olduğundan

emin değildi. Gelip Leesha ve Çukurluların yanında durduklarında, Leesha, Damajah'ın parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Jardir direklere doğru yürüdü ve elini Kurtarıcı'nın Mızrakları'na doğru salladı. Üç *dal'Sharum*, kendilerine bir şey söylenmesine gerek duymadan meydana çıktılar ve bellerinin üstünde kalan kıyafetlerini çıkardılar. Diz çöküp Jardir'in önünde alınlarını zemine koydular. Sonra da ayağa kalkıp kollarını direklerin etrafına doladılar, ancak onları direğe bağlayan bir şey yoktu. Wonda'nın kolunu kırmış olduğu *dal'Sharum*, beyaz bir alçıya sahipti.

Jardir cüppesinin içine elini uzatıp örülmüş deriden üç kuyruklu bir kırbaç çıkardı. Her kuyruğun ucuna birkaç santimlik keskin metal parçalar yerleştirilmişti.

"O da ne?" diye sordu Leesha, Abban'a. Jardir'in sıradan bir kırbaç kullanacağını sanıyordu. Bu, çok daha vahşi bir şeydi.

"Buna *alagai* kuyruğu denir," dedi Abban. "*Dama*ların kullandığı kırbaçtır. Onun darbesine maruz kalmanın, bir kum iblisinin kuyruğuna maruz kalmaktan farkı yok derler."

"Kaç kere kırbaçlanacaklar?" diye sordu Leesha.

Abban güldü. "Dayanabildikleri sürece devam edecek. *Sharum*lar, direğe tutunamayana ya da düşene kadar kırbaçlanırlar."

"Ama bu onları öldürebilir!" dedi Leesha.

Abban omuz silkti. "*Sharum*lar büyük savaşçılardır ama zekâları ya da hayatta kalma içgüdüleriyle ünlü değillerdir. Olabildiğince çok darbeye dayanmanın bir erkeklik gösterisi olduğunu düşünürler. Diğer savaşçı kardeşleri, en uzun kimin dayanacağına dair iddiaya girecektir."

Leesha kaşlarını çattı. "Erkekleri asla anlayamayacağım."

"Ben de," diye katıldı Abban.

İzlemesi bile acı vericiydi. Her darbe, kurbanının sırtında kan şeritleri bırakıyordu. Jardir her adama birer darbe vurduktan sonra aynı sırayı tekrarlamaya koyuluyordu, ancak Leesha bunun merhametten mi yoksa kurbanların acıya hissizleşmesini önlemek amacıyla mı olduğunu bilemedi. Her darbeyle irkiliyor, sanki kendisine vuruluyormuş gibi hissediyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve bu berbat sahneden bir an önce kaçmak, adamların sırtlarının devasa açık yaralara dönüşüp kabur-

galarının herkesin görebileceği şekilde açığa çıkmasına tanık olmamaya can atıyordu. Adamlar arasında hiçbiri ne yere düşecek mantığa sahipti, ne de duydukları acıyı haykırarak belli etmeye niyetliydi.

Ceza devam ederken, Leesha başını çevirdi ve Inevera'nın töreni mutlak bir sükûnet içinde izlediğini gördü. Leesha'nın kendi tarafa baktığını gören Damajah, onun yüzündeki gözyaşlarına alayla gülümsedi.

O an Leesha'nın içinde bir şey koptu. Adamların çektiği acıya karşı kalkan olarak, bir öfke patlaması hissetti. Sırtını dikleştirip gözlerini kuruladıktan sonra, kırbaçlamanın geri kalanını Damajah'ın soğukkanlılığıyla seyretti.

Sanki sonsuza kadar sürecek gibiydi, ama sonunda savaşçılardan biri yere düştü. Sonra bir başkası. Leesha, sonuçlar karşısında savaşçıların birbirlerine para verdiklerini gördüğünde tükürmek istedi. Son adam da düştüğünde Jardir ona doğru başını salladı ve Leesha koşarak adamların yanına gidip araç gereçleri ile bandajlarını çıkardı. Yeteri kadarına sahip olduğunu umuyordu.

Jardir mızrağını yere vurduğunda, Leesha bir anlığına ona doğru başını kaldırdı.

"Yalnız yolun sonunda cenneti görmeyi isteyen herkese haber yayın!" diye kükredi Jardir, sesi sokaklarda yankılanırken. "Hangi kadın ki, *alagai'sharak*'ta bir iblis alır, bundan sonra *Sharum'ting* olacak ve *Sharum*ların sahip olduğu tüm haklara kavuşacaktır!"

Toplanmış savaşçılar arasında şoke olmuş bir mırıldanma yayıldığında, Leesha hem *dama*lar hem de *Sharum*ların yüzündeki dehşetli ifadeyi gördü. Kızgın karşı çıkışlar başladığında, Jardir onları tekrar kükreyerek susturdu.

"Eğer bu geceki fermanıma karşı olan varsa," dedi dişlerini sıkarak, "ileri çıksın. Onlara şerefli ve hızlı bir ölüm sözü veriyorum. Sözlerime yarın karşı çıkılırsa, bu kadar hoşgörülü olmayacağım." Kalabalıkta birçok asık surat vardı ancak kimse ileri çıkacak kadar aptal değildi.

Ertesi gün Abban, Aynalar Sarayı'nın avlusuna yanında bir

dal'Sharum'la geldi. Savaşçının gece vakti yüzüne sardığı kızıl kumaş omzunun etrafındaydı ve siyah sakallarının arasında ufak tefek beyazlıklar göze çarpıyordu. Bunlar dışında adamda hiçbir zayıflık emaresi yoktu ama Leesha yine de şaşırmıştı. Çok az Krasialı savaşçı, sakallarına ak düşecek kadar uzun yaşıyor gibi görünüyordu. Gururlu bir yürüyüşe sahip olan adamın sert yüzü sıkıntılı bir ifadeye bürünmüştü. Sanki kaşlarını çatmamak için uğraşıyordu.

"Size Gavram asu Chenin am'Kaval am'Kaji'yi takdim ederim. Kendisi Kaji'sharaj'ın Eğitim Çavuşu'dur," dedi Abban. Savaşçı takdimin ardından saygıyla eğildiğinde Leesha da buna karşılık reverans yaptı.

Savaşçı Krasia dilinde bir şeyler söyledi. Konuşması Leesha'nın takip edemeyeceği kadar hızlıydı, fakat Abban söyleneni çevirmekte zaman kaybetmedi. "Diyor ki, 'Buraya savaşçılarınızı *alagai'sharak*'a hazırlamak üzere Kurtarıcı'nın emriyle geldim.' Eğitim Çavuşu Kaval, bizler daha *Sharaj*'da iken Shar'Dama Ka'ya ve bizzat bana eğitim vermiştir," diye ekledi Abban. "Ondan iyisi yoktur."

Gözlerini kısan Leesha, Abban'a bakarak onun renk vermeyen pürüzsüz yüzünde saklı olan doğruyu aradı. Ne de olsa adam *sharaj*'da sakatlanmıştı.

Leesha, Gared ve Wonda'ya döndü. "Eğitim görmek istiyor musunuz?"

Kaval ve Abban kısa bir süre birbirlerine baktılar ve öylesine hızlı konuştular ki, Leesha, çoğu kelimeyi anlayabilse de, takip edemedi. Abban bir konunun üzerinde duruyor gibi görünmüştü ancak Kaval yumruğunu sıktığında, *khaffit* teslimiyet ifadesiyle başını eğdi.

"Eğitim Çavuşu benim savaşçılarınıza onların arzularının bir önemi olmadığını söylememi ister. Shar'Dama Ka bir emir vermiştir ve buna uyulacaktır."

Leesha kaşlarını çatıp ağzını açtı ancak Gared araya girdi. "Sorun yok, Leesh," derken elini kaldırdı. "Öğrenmek istiyorum."

"Ben de," dedi Wonda.

Leesha başıyla onaylayıp bir kenara çekildiğinde Kaval ikiliyi

incelemek üzere yanına çağırdı. Dev Gared'a doğru onayladığını belli ederek homurdandı ancak Wonda konusunda, kız çoğu *dal'Sharum* kadar uzun boylu ve güçlü de olsa, pek etkilenmişe benzemiyordu. Adam, Leesha'ya döndü.

"Devden büyük bir savaşçı olur," diye çevirdi Abban, "tabii eğer disiplinliyse. Kadındansa... göreceğiz." Umutlu görünmüyordu.

Eğitim Çavuşu avluya geri döndü. Hareketleri hızlı ve zarifti. Gared'a bakıp bir emir vererek göğsüne vurdu.

"Eğitim Çavuşu ona saldırmanızı ister," diye çevirdi Abban.

"Bunu çevirmene gerek yoktu," dedi Gared. Öne çıkarak Eğitim Çavuşu'nun üzerinde heyula gibi yükseldi ancak Kaval etkilenmiş görünmüyordu. Gared kükreyerek saldırıya geçti ancak yumrukları, her ne kadar dikkatli de olsa, sadece havayla buluştu. Adamı kıskaca almak üzere atılan Gared, bir an sonra kendini sırtüstü yerde buldu. Kaval onun kolunu çığlıklar gelene kadar döndürdü ve sonra bıraktı.

"Sana karşı daha da sert olacak," dedi Abban, Wonda'ya. "Hazır ol."

"Korktuğum yok," diyen Wonda ileri çıktı.

Wonda, Gared'dan daha uzun süre dayandı. Hareketleri daha zarif ve hızlıydı ancak işin sonu belliydi. İki kez Wonda'nın darbeleri Eğitim Çavuşu'nun onları dokunarak engellemesini gerektirdi ancak adam kıza elinin tersiyle bir kez karşılık verdiğinde, onu kan tüküre tüküre yere yolladı. Çok geçmeden bir başka darbe kızın midesine ağır bir şekilde indiğinde, iki büklüm olan Wonda'nın nefesi kesiliverdi.

Kaval o kendini toparlayamadan kızın kolunu yakalayıp döndürerek Wonda'yı yere çökertti. Wonda yere düşerken adamın suratına tekme atmayı başardı ancak Kaval dengesini kaybetmedi ve kızın kolunu tutmaya devam ederken ağzına bir gülümseme yayıldı. Yüzü bembeyaz kesilen Wonda dişlerini sıktı ancak acıyla haykırmayı reddetti.

"Eğer teslim olmazsa, Eğitim Çavuşu onun kolunu kıracak," diye uyardı Abban.

"Wonda," dedi Leesha ve kız, sonunda mantıklı davranarak haykırdı.

Kaval onu bıraktığında Abban'a hınçlı bir sesle bir şeyler söyledi.

"Belki ondan da bir şeyler olabilir," diye çevirdi Abban. "Lütfen bizi yalnız bırakın. Dikkatimiz dağılmadan eğitimimize devam edebilelim."

Leesha, Gared ile Wonda'ya bakıp başıyla onayladı. "Neden Rojer ve bana katılmıyorsun Abban, çay içeriz."

"Şeref duyarım," diyen Abban saygıyla eğildi.

"Ama önce..." dedi Leesha sesi sertleşerek. "Usta Kaval'a açıkça şunu belirt ki, eğer savaşçıları bu akşamki muharebeye katılamayacak kadar zarar görmüş bulursam, bunun bedeli ağır olur."

Abban'ın karıları onlara hizmet etmeye çalıştı, ancak Amanvah adeta tıslayarak onları uzaklaştırdı. Ellerini çırptığında Sikvah aceleyle hareket ederek çayları hazırladı. Leesha burun kıvırdı. Kız Jardir'in yeğeni olabilirdi, ancak o bile bir köleden fazlası değildi.

"Bunu dünden beri yapıyorlar," dedi Rojer. Amanvah, Krasia dilinde bir şey söylediğinde Abban kıza başını salladı.

"Rojer'in ihtiyaçlarını görmek bizim görevimizdir," diye çevirdi adam. "Başka kimse bu işi yapamaz."

"Buna alışabilirim," dedi Rojer sırıtarak. Arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kavuşturdu.

"*Fazla* alışma da," dedi Leesha. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek." Amanvah'ın gözlerinin bu söz karşısında kısıldığını gördü ancak kız bir şey söylemedi.

Sikvah çok geçmeden çayla döndü. Sessizce, gözleri yere çevrili bir halde hizmet ettikten sonra Amanvah'ın duvarın yanında durduğu yere gitti. Leesha çayından bir yudum alıp biraz ağzında çalkaladıktan sonra fincanına geri tükürdü.

"Bir tutam karayaprak eklemişsin," dedi Sikvah'a. Fincanını masaya geri koydu. "Akıllıca. Çoğu kişi bunun tadını almayı bilmez ve o dozda, beni öldürmesi haftalar alabilirdi."

Rojer nefesini tutup çayını kendi üzerine tükürdü. Leesha düşen fincanı yakaladı ve porselen kupanın ağzına parmağını

sürerek kalıntıyı tattı. "Senin endişelenmene gerek yok, Rojer. Görünüşe bakılırsa *senden* kurtulmaya o kadar hevesli değiller."

Abban fincanı dikkatle masaya geri koydu. Amanvah ona baktı ve Krasia dilinde bir şeyler söyledi.

"Ah," dedi Abban, Leesha'ya. "Ciddi bir suçlamada bulunuyorsunuz. Bunu çevirmemi arzu eder miydiniz?"

"Lütfen," diye güldü Leesha. "Tabii kızın her kelimeyi anladığından şüphem yok."

Abban konuştuğunda Amanvah çığlık atarak Leesha'ya koştu. Bağırmaya başladı.

"*Dama'ting* size yalancı ve aptal diyor," diye çevirdi Abban.

Leesha gülümseyerek fincanı kaldırdı. "Kendisi içsin öyleyse."

Amanvah, çeviriyi beklemeden fincanı kaptı. Çay hâlâ sıcaktı ancak kız peçesini kaldırıp fincanı kafasına dikti. Leesha'ya sinsi bir zafer ifadesiyle baktı ancak Leesha sadece gülümsedi.

"Ona söyle, bu gece panzehir hazırlayıp içebileceğini biliyorum," dedi. "Ama eğer kuzeyde kullandığımızla aynı ise, bir hafta boyunca tuvaletini yaparken kan gelecek." Abban çeviriyi tamamlayamadan, Amanvah'ın gözlerinin etrafındaki açık tenin rengi çekildi.

"Bir dahaki sefere böyle bir şey denerseniz, babanıza söylerim," dedi Leesha. "Ve eğer onu tanıyorsam, onun kanından olmanız, sırtınızdan o güzel beyaz cüppeyi söküp derinizi yüzmesini engellemeyecektir. Tabii sizi anında öldürmezse."

Amanvah ona öfkeyle baktı ancak Leesha elini basitçe salladı. "Yalnız bırakın bizi."

Amanvah bir şeyler söyledi. "Bizi göndermek size düşmez," diye çevirdi Abban.

Leesha hasta görünen Rojer'e döndü. "Gelinlerini odalarına gönder Rojer."

"Gidin!" dedi Rojer elini sallayarak. Kızlarla göz teması bile kurmamıştı. Amanvah'ın kaşları şiddetle çatıldı ve Krasia dilinde bir şeyler söyleyip tükürdükten sonra Sikvah'ı peşinden sürükleyerek hışımla uzaklaştı. Leesha bu sözleri hafızasına kazıdı. Anlamlarını öğrenmeye niyetliydi.

Abban güldü. "Damajah'ın sizden korkuyor olmasına şaşmamak gerek."

"Şu anda korkmuş görünmüyor," dedi Leesha. "Beni güpegündüz öldürmeye çalıştığına göre, oldukça cesaretli olmalı."

"Ahmann'ın son fermanından sonra, bu da şaşılacak bir şey değil," dedi Abban. "Ama metanetinizi koruyun, size büyük bir şeref bahşediyorlar. Krasia'da, eğer kimse sizi öldürmeye çalışmıyorsa, bunun nedeni öldürülecek kadar değeriniz olmamasıdır."

"Belki de gitme zamanı gelmiştir," diye önerdi Rojer, Abban gittiğinde. "Tabii bize izin verirlerse." Amanvah ve Sikvah onun aklını çelmiş olsa da, artık düşünebildiği tek şey, onların yumuşak, ipekten yastıklarının altında saklı olan bıçaklardı.

"Eğer ondan istersem, Ahmann bizi bırakır," dedi Leesha. "Ama hiçbir yere gitmiyorum."

"Leesha, seni öldürmeye çalıştılar!" dedi Rojer.

"*Inevera* çalıştı ve başarısız oldu," dedi Leesha. "Artık kaçmam, onun için öldürülmüş olmamla eşdeğer. Buradan kaçmayı reddediyorum, sırf o, o..."

"Cadı mı?" diye yardımcı oldu Rojer.

"Cadı," diye katıldı Leesha. "Zaten Ahmann üzerinde yeterince gücü var. Ahmann bana kulak vermişken, bu fırsatı mücadele etmeden bırakmam."

"Peşinde olduğun şeyin onun kulağı olduğundan emin misin?" diye sordu Rojer. Leesha ona öfkeyle baktı, ama Rojer onun bakışlarına sakin bir tavırla karşılık verdi. "Kör değilim, Leesha," dedi. "Ona nasıl baktığını görüyorum. Bir Krasialı eş gibi değil belki, ama bir arkadaş gibi de değil."

"Onun hakkında hissettiklerimin bir önemi yok," dedi Leesha. "Hareminin bir parçası olmaya niyetim yok. Kaji'nin bin karısı olduğunu biliyor muydun?"

"Zavallı herif," diye katıldı Rojer. "Çoğu erkek bir tanesiyle baş edemiyor."

Leesha alayla güldü. "Bunu kendin de hatırlasan iyi edersin. Hem, Abban ve Ahmann Arlen'ı tanıyorlar. İkisi de onun arkadaşı olduklarını söylüyorlar."

"O bize öyle söylememişti," dedi Rojer. "Jardir hakkında en azından."

"Biliyorum," dedi Leesha. "Ve gerçeği öğrenmek istiyorum."

"Amanvah ve Sikvah ne olacak?" dedi Rojer. "Onları kapı dışarı mı edelim?"

"Sikvah'ı bakireliği konusunda yalan söylediği ve beni öldüremediği için katletsinler diye mi?" diye sordu Leesha. "Olmaz. Onun sorumluluğunu üzerimize aldık."

"Bu o seni öldürmeye çalışmadan önceydi," dedi Rojer.

"Kafanı çalıştır Rojer," dedi Leesha. "Eğer Wonda'ya, Ineverra'nın gözüne bir ok yerleştirmesini söylesem, bunu yapacağından şüphem yok, ama suç benim olur. Onları izleyip, işimize yarayacak bir şey öğrenmek üzere yanımızda tutmamız daha iyi."

Leesha bağırış seslerine uyandığında gecenin ilerleyen saatleriydi. Kapıya vurulduğunda bir lamba yakıp, Jardir'in ona göndertmiş olduğu Krasia ipeğinden cüppesini üzerine geçirdi. Pürüzsüz kumaşın teninde yarattığı his enfesti.

Kapıyı açtığında karşısında Rojer'i buldu. Çocuk bitkin görünüyordu. "Amanvah," dedi Rojer. "Odasında feryat ettiğini duyabiliyorum, ama Sikvah kapıyı açmıyor."

"Biliyordum," diye mırıldanan Leesha cüppesine daha da sıkı sarınıp cepli önlüğünü bağladı. "Pekâlâ," dedi iç geçirerek. "Gidip bir bakalım."

Aşağı inip Rojer'in kanadına doğru ilerlediler ve Leesha, Krasialı kızların odasının kapısına vurdu. Kapının arkasından Amanvah'ın boğuk feryatları duyuluyordu ve Sikvah da Krasia dilinde bağırarak ikilinin oradan gitmesini söylüyordu.

Leesha kaşlarını çattı. "Rojer," dedi yüksek sesle, "koş Gared'ı getir. Eğer sen gelene kadar kapı açılmazsa, ona kırdıracağım." Rojer başıyla onaylayıp koşturdu.

Beklenildiği gibi, kapı çok geçmeden açıldı ve dehşete düşmüş Sikvah dışarı bir göz attı. "Her şey yolunda," dedi, ama Leesha onu itip odaya girdi. Amanvah'ın sesini takip ederek odanın arka tarafındaki tuvalet bölümüne yöneldi. Sikvah çığlık atarak araya girmeye çalıştı, ancak Leesha onu umursamayarak kapıyı zorladı. Kilitliydi.

"Anahtar nerede?" diye sordu. Sikvah onu umursamayarak Krasia dilinde bir şeyler geveledi ancak Leesha daha fazla daya-

namadı. Kızın yanağına tokadı yapıştırdığında, ses odada yankılandı.

"Beni anlamıyormuş gibi yapmayı bırak!" diye çıkıştı. "Aptal değilim. Bir kelime daha Krasia dili konuşursan, Damajah'ın öfkesi endişelenmen gereken şeyler yanında ufak kalacak."

Sikvah cevap vermedi ama yüzündeki dehşetli ifade bunu anladığını gösteriyordu.

"Anahtar. Nerede?" diye sordu Leesha bir kez daha, kelimeleri dişlerinin arasından söyleyerek. Sikvah çabucak elini cüppesinin içine sokup anahtarı çıkarıverdi.

Leesha anında kapıdan geçmişti. Gösterişle döşenmiş tuvalet dışkı ve kusmuk kokuyordu. Bu kokulara duvardaki tütsü maltızında yanan yaseminin kokusu da eklendiğinde daha da kötü bir durum oluşuyordu. Çoğu kişi bu kokular karşısında nefes nefese kalırdı. Leesha bu pis koku karışımını umursamayarak doğrudan Amanvah'ın yanına gitti. Kız lazımlık iskemlesinin yanında yerde feryat edip inliyordu. Zeytin rengi teni neredeyse bembeyaz kesilmişti.

"Susuz kalmış," dedi Leesha. "Bir sürahi soğuk su getirip ateşin üzerine bir çaydanlık koy." Sikvah koşarak uzaklaştı ve Leesha kızı incelemeye devam etti. Bunun yanında lazımlığa da bir baktı. Son olarak tuvalet masasının üzerindeki kupayı koklayıp kalıntıyı tattı.

"Doğru düzgün demleyememişsin," dedi Amanvah'a. "Bir tutam daha etkökü kullanıp karayaprağın etkisini azaltabilirdin." Genç *dama'ting* bir şey söylemedi ve nefes nefese bir halde boş gözlerle bakmayı sürdürdü. Ne var ki, Leesha onun her kelimeyi anladığını biliyordu.

Önlüğünden havan ve tokmak alan Leesha'nın elleri cepten cebe hızla hareket etti ve çok geçmeden havanın içi doğru şifalı ot karışımlarıyla doldu. Sikvah sıcak su getirdi ve Leesha ikinci bir iksir hazırladı. Ardından Sikvah'a hanımını kaldırmasını söyledi ve hazırladığı sıvıyı kızın boğazından aşağı boca etti.

"Pencereleri aç da biraz temiz hava girsin," dedi Leesha, Sikvah'a. "Ve yastık getir. Biz onu kendine getirirken birkaç saat burada, lazımlığın yanında durması lazım."

Rojer ile Gared kafalarını kapıdan içeri uzattılar ve Lees-

ha onları anında yataklarına geri gönderdi. Sikvah'la birlikte Amanvah'ın yanında kalarak kızın iç organlarının temizlenmesini beklediler. Sonunda, onu yatağına taşıyabildiler.

"Uyku şu anda senin için en iyi şey," dedi Leesha, Amanvah'ın dudaklarına bir başka iksir götürerek. "On iki saat uyuyacaksın, uyandığında da sana biraz pilav ve ekmek vermeye çalışacağız."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı Amanvah, ağır aksanı annesininki gibiydi ama her kelimesi anlaşılıyordu. "Annem, kendisini zehirlemeye çalışanlara bu kadar iyi davranmazdı."

"Benimki de öyle, ama bizler annelerimiz değiliz, Amanvah," dedi Leesha.

Amanvah gülümsedi. "Onunla bir dahaki sefere yüz yüze geldiğimde, zehrin beni öldürmüş olmasını dileyebilirim."

Leesha başını iki yana salladı. "Artık benim çatım altındasın. Kimse sana bir şey yapamaz. Buna eğer istemiyorsanız Rojer ile evlenmeye zorlanmanız da dahil."

"Ah, ama istiyoruz," dedi Sikvah. "Yakışıklı Jessum oğlu, Everam'ın dokunuşuna sahip. Öylesi bir adama ilk ve ikinci karılar olmak... Bir kadın daha fazla ne ister?"

Leesha cevaplamak için ağzını açtı, ama çok geçmeden kapadı, zira verdiği yanıt ne olursa olsun, anlamamakta direnen kulaklara gideceğini biliyordu.

Leesha sonunda Amanvah'ın odasından çıktığında, Elona holde oturmaktaydı. İç geçiren Leesha, yatağına girmekten başka bir şey istemiyordu, ancak Elona ayağa kalkıp onunla beraber merdivenlere yürüdü.

"Rojer'in söylediği doğru mu?" diye sordu Elona. "Kızlar seni zehirlemeye mi kalktılar?"

Leesha başıyla onayladı.

Elona gülümsedi. "Demek oluyor ki Inevera, Ahmann'ı ondan çalabileceğini düşünüyor."

"Bir şeyim yok, eğer umurundaysa," dedi Leesha.

"Herhalde umurumdasın," dedi Elona. "Beğensen de beğenmesen de sen benim kızımsın. Bir adama tutulduğun zaman, hiçbir çöl cadısı seni durduramaz."

"Bir başka kadının kocasını çalma isteğim yok anne," dedi Leesha.

Elona güldü. "O zaman neden buradasın?"

"Bir savaşı durdurmaya çalışmak için," dedi Leesha tekdüze bir sesle.

"Peki savaşı durdurmanı sağlayacak şey, seni öldürmeye çalışmış bir kadının kocasını çalmaksa?" diye sordu Elona. "Bu çok mu büyük bir bedel?" Alaycı bir ses çıkardı. "Zaten çalmak da sayılmaz. Bu kadınlar, tavukların horoz paylaştığı gibi koca paylaşıyorlar."

Leesha gözlerini devirdi. "Ah, Ahmann'ın tavuklarından biri olacak şans nerede..."

"Kesilmeye gönderilmekten iyidir," diye cevabı yapıştırdı Elona.

Leesha'nın dairesine ulaştıklarında Elona onun peşinden içeri girdi. Leesha yastıklı bir divana kendini atıp başını elleri arasına aldı. "Keşke Bruna burada olsaydı. Ne yapılması gerektiğini o bilirdi."

"Jardir ile evlenip onu terbiye ederdi," dedi Elona. "Eğer senin vücuduna ve gençliğine sahip olsaydı, şimdiye kadar iki Kurtarıcı'yı da yola getirmiş, işin tatlı tarafı olarak da yatak odasını şenlendirmişti."

"Bunu bilemezsin anne," dedi Leesha.

"Senden iyi bildiğim kesin," dedi Elona. "O zavallı yaşlı kargaya sen daha doğmadan çıraklık yapmıştım ve o zamanlar Bruna'nın zirvede olduğu yılları hatırlayan birkaç kişi hayattaydı. Söylenenlere göre ileri yaşlarında evlenene kadar bacakları asla kapanmazmış ve o zamanlar kasabayı, bunaklık zamanlarına göre çok daha emin bir tavırla yönetmiş. Şu anda senin yönettiğinden daha güçlü bir şekilde yönettiği kesin, çünkü sadece burasında gücü yoktu," derken Elona, Leesha'nın şakağına vurdu, "burasında da gücü vardı," dedikten sonra parmağını kendi kasığına çevirdi. "Bir kadının gücü *odur*. Sadece bir aptal bundan çıkar sağlamaz."

Leesha karşı çıkmak üzere ağzını açtı ancak nedense, annesinin sözleri aklına yatmıştı ve herhangi bir yanıt veremedi. Bruna ağzı pis, yaşlı bir kadındı ve önüne geleni yatağa attığı

gençlik yılları konusunda müstehcen hikâyeler anlatırdı. Leesha bu hikâyelerin çoğunu öylesine söylenmiş şeyler olarak önemsiz görmüştü ve yaşlı kadının sadece insanları şoke etmekten hoşlandığını düşünmüştü, ancak artık bundan o kadar emin değildi.

"Çıkar sağlamak derken?" diye sordu.

"Jardir sana kafayı takmış," dedi Elona. "Herhangi bir kadın bunu bir bakışta anlayabilir. Inevera senden *bu* yüzden korkuyor ve bu çöl yılanını boğazından yakalayıp kendi insanlarından uzaklaştırmak için bu fırsatı kullanmalısın."

"İnsanlarım," dedi Leesha. "Çukur."

"Herhalde Çukur!" diye çıkıştı Elona. "Rizon'un güneşi battı ve yapılabilecek bir şey yok."

"Angiers ne olacak?" diye sordu Leesha. "Ya da Lakton? Ya da burasıyla orası arasındaki tüm köyler? Çukur'u belki koruyabilirim, ama onlar için ne yapacağım?"

"Jardir'in yatağından mı?" diye sordu Elona, inanamayarak. "Dünyada bu savaşı etkileyebileceğin daha iyi bir yer var mı? Bir erkeğin şehvetini dindirirsen, sana isteyebileceğin her şeyi verir. Herhalde o büyük beynin, olan bitenlerin daha kötüye gitmesini önleyecek birkaç basit isteği akıl edebilir."

Kadın, Leesha'ya yaklaşıp eğildi ve dudaklarını onun kulaklarına götürdü. "Yoksa her gece uyuduğunda, onun kulağına nasihat fısıldayanın Inevera olmasını mı tercih edersin?"

Bu dehşet verici bir düşünceydi ve Leesha başını iki yana salladı. Ama yine de emin değildi.

"Cennet'in kapıları senin bacaklarının arasında değil Leesha," dedi Elona. "Düğün gecene kadar beklemek istediğini biliyorum ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu senin için ben de istiyordum. Ama öyle olmadı ve hayat devam ediyor."

Leesha annesine keskin bir hızla döndü ve Elona'nın cüretkâr yüzünün ona çevrili olduğunu gördü. Kadın söylediği her sözün arkasındaydı.

"Dünyayı çok berrak görüyorsun anne," dedi Leesha. "Bazen seni kıskanıyorum."

Elona şoke olmuştu. "Gerçekten mi?" diye sordu inanamayarak.

Leesha gülümsedi. "Her zaman olmasa da."

30. Bölüm

YABANİ

D.S. 333
Yaz

Renna, kaya iblisi maddeleşirken sabırla bekledi. Büyük bir taşlık alana karşıdan bakan tepenin üzerindeki uzun bir ağaca tünemişti.

Topraktaki izler ona devasa bir nüveliği anlatıyordu. Dört metre uzunluğunda olan bu yaratık, her gece aynı yerde maddeleşiyordu. Son altı hafta boyunca Arlen ona birçok şey öğretmişti. Buna kaya iblislerinin alışkanlıklara sahip olduğu, daha küçük iblislerin de bir kaya iblisi tarafından sahiplenilmiş herhangi bir yüksek noktadan uzak durdukları bilgisi de dahildi.

Taş yatağından gri, berbat bir sis yükselip yavaşça iblis şekline dönüşürken, Renna gözlerini kapattı ve korkusunu kucaklayıp içine döndü.

Krasialıların bu tekniğinin etkisi şaşırtıcıydı. İlk başta zordu ancak artık genç kadının, acının, korkunun, başarısızlığın ya da düşmanın olmadığı zihinsel bir yere ulaşması çok kısa sürüyordu.

Gözlerini açıp ayağa kalktığında, Renna için dünya farklı bir hale gelmişti. Sol elinde Harl'ın bıçağını tutan genç kadının başparmağı, kemik kabzaya işlemiş olduğu muhafazalar üzerinde dolaştı. Sağ elinde ise tek bir kestane tutuyordu.

Soğuk bir esinti etrafındaki sararmaya başlamış yaprakları titrettiğinde derin bir nefes çekti. Çıplak tenine vuran esintiyle birlikte, kendini gece vaktinin bir parçası gibi hissetti. Aşağısında, hiçbir şeyden haberi olmayan kaya iblisi maddeleşiyordu.

Beline gelen kahverengi saçlarını kendine ayak bağı olduğunu düşünerek kesmişti. Artık eski uzunluğunda geriye kalan sadece kısa, örülmüş bir atkuyruğuydu. Elbisesini tümden bir kenara atmış, entarisini iki kısma ayırmıştı. Göğüslerini yerinde tutmak için sıkıca bağladığı bir yelek bunlardan biriydi. Muhafazalı karın bölgesi açıkta kalıyordu. Diğer kısım ise iki taraftan kısa kesilmiş bir etekti. Bu da, muhafazaladığı bacaklarını ortaya çıkarıyordu.

Arlen hâlâ onun tenini muhafazalamayı reddetmekteydi ancak Renna onu umursamamış, karasaplar ezerek kendine mürekkep yapmıştı. Mürekkep teninde koyu bir renkle, günler boyu aynı kalabiliyordu.

Aşağı baktığında iblisin sonunda maddeleşmiş olduğunu gördü ve elindeki kestaneyi fırlattı. Hedefini bulup bulmadığını görmeyi beklemeden daldan sıçrayarak sessizce aşağı düştü.

Renna düşerken kestane iblisin uzak taraftaki omzuna isabet etmiş, kestanenin üzerine çizilmiş olan ısı muhafazası, güçlü nüveliğin sihrini emerken karanlıkta parlamıştı. Sert kestane anında müthiş bir ısıya kavuşmuş, gürültüyle patlamıştı.

Kaya iblisi zarar görmemişti ancak ışık ve gürültü, yaratığın kafasını başka yöne çevirmesine neden olmuştu. O anda Renna yaratığın geniş, zırhlı omzuna inmişti. İblisin boynuzlarından birini boş eliyle yakalayan genç kadın, bıçağını yaratığın boğazına sapladı. Bıçaktaki muhafazalar parladığında, Renna'nın ödülü bir sihir şoku ve elini kaplayan sıcak, kara kan olmuştu.

Hırlayan genç kadın, kolunu bir başka darbe vurmak üzere geri çekti, ancak iblis uluyarak kafasını arkaya savurdu. Renna'nın tek yapabildiği, boynuza tutunup, tünediği yerden düşmemeye çalışmaktı.

İblis kendi kafasına yumruklar ve pençeler atarken sürekli sallanan Renna, hedefleri ne zaman erişebileceği noktaya gelse, muhafazalı ayaklarıyla tekmeleyip bıçağını saplamaya uğraştı.

Sihir her darbeyle genç kadının vücudunun içinden geçiyor, onu daha hızlı, daha güçlü, daha dayanıklı yapıyordu. Gözlerinin etrafındaki muhafazalar etkinleştiğinde, genç kadının etrafındaki gece manzarası, sihirli parlayışla aydınlanmıştı.

Darbeler iblisin dikkatini dağıtıyordu, ancak fazlasını yapmıyordu. Renna artık yaratığın savunmasız olan açık gözleri ile boğazına ulaşamıyor, kalın kafatasını delmesini sağlayacak bir konum da alamıyordu. Er geç, yaratığın vahşice savurduğu pençeleri onu ezecekti. Ne var ki Renna, bu tehlikenin verdiği hazla kahkaha atmaktaydı.

Bıçağını kınına sokan Renna, beline uzanıp Cobie Fisher'ın ona sanki bir başka hayatta vermiş olduğu, nehir taşlarıyla bezeli uzun kolyeyi çıkardı. Kolyeyi iblisin boğazına dolayan genç kadın, yaratığın boynuzunu bırakıp uzakta kalan tarafını yakaladı. Kollarını çapraz hale getirmişti. Yaratığın zırhlı omuz kısımlarının tam ortasına kendini bıraktı ve öfke krizine girmiş nüveliğin uzanamayacağı yere düşerken kolyeyi bırakmadı.

Çok geçmeden devasa kaya iblisinin debelenmeleri, irkilmelere ve tökezleyen adımlara dönüştü. Sihrin yoğunluğu artıp geceyi aydınlatırken, kolye ipi ısınıyordu.

Sonunda sihir kesildiğinde son bir parlayış ve bir çatırtı geldi. Dev iblisin boynuzlu kafası boyundan koptuğunda Renna onu tekmeleyip yoldan kaçtı. İblis hemen yanı başında yere yığılırken, genç kadın hafifçe ayakları üzerine düştü. Çalıntı sihrin, tenindeki gıdıklayıcı etkisini hissedebiliyor, muharebede aldığı her yaranın, her kesiğin iyileştiğini biliyordu. Ellerindeki kara iblis kanına bakıp tekrar kahkaha atan Renna, iki ucu ayrık kolyesini toparlayıp avına devam etmek üzere koşmaya başladı.

Daha önce kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti.

Bir ateş iblisi üzerine atıldı. Bu, ağaçların yanındaki bir çalılıkta avlanmakta olan yalnız bir nüvelikti. Renna saldırıya geçmiş yaratık karşısında ayaklarını sabit tuttu ve ona işareti verecek olan nefes alma sesini bekledi.

Ateş iblisleri, menzile girdikleri anda saldırılarına ateş püskürerek başlarlardı. Bu, her şeyi tutuşturabilirdi ve çoğunluk-

la avlarını çaresiz bırakır, pençe ve dişleriyle devam ettirdikleri saldırılarına kolaylık sağlardı. Ama eğer ilk baştaki püskürmeden kaçınılabilirse, yaratıkların bunu bir daha yapmadan önce kısa bir süre geçmesi gerekirdi.

Renna eğildi ve yüzünü zemine kadar eğdi. İblis tam onun önünde durduğunda açık bir hedef haline getirmişti kendini. Yaratık nefes çekip kapaksız gözlerini kıstığında, sanki hapşıran bir insanı andırıyordu. O anda Renna sola atıldı ve parlak ateş topu aralarındaki boşluk boyunca yol aldı.

Nüvelik gözlerini tekrar açıp genç kadının gittiğini görene kadar, Renna onun arkasına geçmiş, yaratığı boynuzlarından yakalamıştı. İblisin kafasını geriye çekti ve babasının tarlasında yakaladığı tavşanlara yaptığı gibi onu deşti.

Ateş iblisinin kanı genç kadının üzerine sıçramıştı ve onu kor ateşler gibi yakıyordu, ancak Renna'nın zihni acının ötesinde bir yerdeydi. Kan damlalarının düşmüş olduğu çamurluk alana elini daldırıp çamuru tenine sürerek kendini serinlettikten sonra kalktı.

Duyulan boğuk bir gürültü, ateş iblisiyle savaştığı o birkaç saniyelik süre içerisinde, etrafının çevrelenmiş olduğunu söylüyordu. Genç kadın döndüğünde, bir orman iblisinin karşısında kambur bir şekilde durduğunu gördü. Omzuna kadar yerden üç metre yüksekliğe sahip bir yaratıktı bu. Daha geride, ağaçlarda bekleyen iki dostu da vardı. Sert zırhları etraftaki ağaçların arasında kamufle olmalarına yarasa da, sihirlerini Renna'nın muhafazalı gözlerinden saklayamıyorlardı. Renna ilk ve en güçlü iblisle mücadeleye girdiği anda, diğerleri iki yandan saldıracaktı.

Renna orman iblislerini birçok kez öldürmüştü, ancak üç iblis, Arlen'ın onun yanında olmadığı zamanlar içerisinde dövüştüklerinden iki fazlaydı.

Üç iblis fazla mı gelir? Genç kadın bu gereksiz düşünceyi kafasından çıkardı. İblislerden koşarak kaçmak diye bir şey yoktu. Sizi gördüklerinde saklanacak delik bulamazdınız. Ya öldürür ya da ölürdünüz.

"Gelin bakalım o halde," diye hırladı genç kadın, bıçağını önündeki iblise doğrultarak.

Dövmeli Adam, Renna'yı yolun uzak kısmındaki ağaçlardan izlerken başını iki yana salladı. Genç kadının izini bulması zaman almıştı. Şifalı ot ve yakacak dal parçaları bulmaya gitmiş, Renna'ya kendisi dönene kadar beklemesi için söz verdirmişti. Böylece daha sonra beraber ava çıkabileceklerdi. Renna'nın sabırsızlığına yenilerek ya da onun arzularını umursamayarak kendi başına ava çıkması ilk değildi.

Ateş iblisinin kör noktasına doğru süzülüp yaratığı babasının bıçağıyla dişlerinden kuyruğuna kadar ikiye yaran genç kadının yaptıkları, Dövmeli Adam'ı Renna'nın oldukça hızlı öğrendiğini itiraf etmek zorunda bıraktı. Cutterlar arasındaki Wonda'dan bile hızlıydı. Genç kadın iblis avlama sanatına ruhunu ve vücudunu adamıştı. Birkaç kısa haftadan sonra ulaştığı beceri seviyesi buna kanıttı.

Dövmeli Adam, ona korkularını kucaklamayı öğreterek doğru şeyi yapıp yapmadığını merak etti. Renna bu işi fazla ileriye taşımış ve çabucak gözü kara birine dönüşmüştü. İblislere olduğu kadar kendisi için de tehlike oluşturmaya başlamıştı.

Dövmeli Adam aslında onun içinden geçmekte olduğu durumun ne olduğunu ondan iyi biliyordu. Ama gece, kurallarına itaat eden biri için bile acımasızdı. Renna ateş iblisine odaklanmışken, bir grup orman iblisinin Renna'yı takip etmesi buna örnekti. Büyük ihtimalle, genç kadın sadece ona doğru yaklaşanı görmüştü ve diğerleri onun sonunu getireceklerdi.

Dövmeli Adam büyük yayına bir ok yerleştirip hazır duruma getirdi. Orman iblislerini öldürmeden önce, genç kadının onları görmesini ve kendi sonunun geldiğini düşünmesini bekleyecekti. Belki de böylelikle, Renna göstermesi gereken ihtiyatı öğrenebilirdi.

Orman iblisi kükredi. Bunu genç kadını korkudan olduğu yere mıhlama içgüdüsüyle yapmıştı, tıpkı ateş iblisinin alev püskürmesi gibi. Bu arada kardeşleri daha da yaklaşıyor, saldırmak üzere konumlanıyorlardı.

Ama Renna onlara tek bir fırsat vermedi. Dışarıdan bakıldığında intihara meyilli olduğu söylenebilecek bir saldırıyla ileri

atıldı. Orman iblisi kanca pençeleri ve sıra sıra dişlerini ortaya çıkardı ve genç kadının ilk darbesini kabul ederek göğsünü ileri çıkardı. Orman iblisleri, güç karşılaştırılması yapıldığında kaya iblislerinden sonra gelirlerdi ve büyük ihtimalle, yaratık, ağaç kabuğuna benzer zırhının delindiğini hiç görmemişti.

Renna kendi ekseninde dönüp devinimini kullanarak tekme savurdu. Muhafazalı topuğu iblisin göğsünde patladığında, yaratık sihir patlamasıyla geriye fırladı.

Diğer iblisler ağaçlardan kükreyerek çıkageldiğinde Renna birine doğru saldırıya geçti. Yaratığın bileğini yakalayıp ayaklarını zemine sağlam basarak kalçasını döndürdü ve iblisin saldırısının gücünü ona karşı kullandı. Neredeyse hiç çaba harcaması gerekmemişti. Koca orman iblisinin ayaklarını yerden kesip, grubun üçüncü üyesine doğru fırlatmıştı. Harl'ın bıçağıyla, birbirlerine dolanmış iki iblisin verdiği tüm açıklıklara saldırmak üzere koşan genç kadın, nüveliklerin birbirlerinden kurtulamamalarını kullandı.

İblislerden biri, Renna onun ulaşabileceği noktaya geldiğinde pençesini savurdu. Genç kadın kendini geriye atarken geçen pençenin rüzgârını göğsünde hissetti. Yeleğinin kumaşını etkin bir şekilde muhafazalayamamış olduğundan, eğer darbeyi yemiş olsaydı, buna karşı herhangi bir savunması olmayacaktı. Arlen'ın üzerinde bir şey olmadan dövüşebilmesini kıskanıyordu.

Zarar görmeden kendini toparlayan Renna, ne var ki devinimini kaybetmişti ve üç orman iblisi birden ayağa kalkmış, büyük birer tehdit oluşturuyorlardı. Genç kadının darbelerini indirdiği yerlerde yanık yaralara sahiplerdi, ancak Renna'nın nüveliklerden çaldığı sihir onun yaralarını iyileştiriyor olsa da, bu, yaratıklar için de geçerliydi. Çok geçmeden tamamıyla eski hallerine döneceklerdi.

Genç kadın, onlar saldırıya geçerken belindeki keseye uzandı ve yaratıklara doğru bir avuç muhafazalı kestane fırlattı. İblisler çığlıklar içinde kollarını kaldırıp ısı muhafazalarının parlayışından kendilerini korumak isterken, kestaneler ufak tefek patlamalarla yoğun alev toplarına dönüştüler.

Dış kısımdaki iki nüvelik zarar görmedi ancak merkezdeki

yaratığın omzu alev almıştı. Çok geçmeden yaratık tamamıyla yanmaktaydı. Delice debelenirken çığlıklar içindeydi.

Kardeşlerinin alev alev olduğunu gören diğer iki iblis, zıt yönlere doğru geriledi ler ve Renna'ya ihtiyacı olan açıklığı verdiler. İçlerinden birine doğru saldıran genç kadın, iblisin vücudunun sağ kısmında, üçüncü ve dördüncü kaburgalarının arasındaki zayıf boşluğa bıçağını sapladı. Uzun bıçak, nüveliğin kara kalbini deşmişti.

Onun canhıraş saldırılarından eğilerek kurtulan genç kadın, bu kez aşağıya doğru saldıran yaratığın omzunu sol eliyle tuttu. Avucundaki muhafaza parladı ve iblisin yumru yumru, zırhlı tenini yaktı. Renna, kendisine geçen sihrin gücüyle kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kendi ekseni etrafında dönerek bıçağını daha da derine gömdü ve silahı kaldıraç olarak kullanarak yüz kiloluk iblisi başı üzerinde havaya kaldırdı. Kendisi de bir iblis gibi çığlık atan Renna, yaratığı alevler içindeki yoldaşına fırlattı.

Harl'ın bıçağı hâlâ iblise gömülüydü ancak Renna'nın elinde kalması gerekirken, kabzanın kesiştiği nokta, yaratığın aşağı kaburgasına takılmıştı. Silah elinden kurtulurken, Renna acıyla haykırdı.

Onu silahsız gören son iblis kükreyerek saldırıya geçti ve genç kadını toz toprak içinde yere çaldı.

Renna'nın vücudundaki muhafazalar etkinleşerek parladılar, ancak iblis öfke ve acıyla delirmişti. Vahşice ısırıp, pençelerini savurdu. Renna'nın çığlıkları arasında sıcak kanı zemini ıslattı.

Ağaçlar arasından hışırtılar geldiğinde, Renna daha fazla orman iblisinin geldiğini düşündü. Işık ve seslere çekilmiş olmalıydılar. Çok geçmeden üzerine çullanacaklardı. Tabii eğer üzerindeki iblisin işini çabucak bitirmediği takdirde, bunların bir önemi yoktu.

İblis tekrar kükrediğinde, genç kadın ona kükreyerek karşılık verdi ve yaratığın gücüne baskın çıkarak bu kez kendisi üste geçti. Bu basit bir *sharusahk* hareketiydi. Herhangi bir çırak bile bunun önüne geçebilirdi ancak nüveliklerin böylesi şeyler hakkında sadece içgüdüsel bilgileri vardı. Renna dizlerini sürekli darbeler vuracak şekilde hareket ettirirken, yaratığın bacaklarını

kaldırmasını önledi. Genç kadın, eğer bu avantajı yaratığa verirse, dövüşün çabuk biteceğini bilmesine yetecek kadar kediye sahip olmuştu.

Bir elini kurtaran Renna, nehir taşlarının dizili olduğu kolyeyi aldı ve onu nüveliğin boynu etrafına, yaratığın ona uzanamayacağı bir şekilde doladı. Kordonun iki ucunu çapraz hale getirip zıt yönlere çekti. Yaratık her ne kadar ona pençeleriyle zarar vermeye çalışsa da, genç kadın acıyı kucakladı ve muhafazalar parlayıp, büyük, boynuzlu başı boyundan kopartana ve üstünü kara, tüten kanlara bulayana kadar dayandı.

Dövmeli Adam, Renna kestanelerini fırlattığında içgüdüsel bir şekilde yayından elini çekmişti. Isı muhafazasını biliyordu. Bu Tibbet Deresi'nde sıradan bir muhafazaydı. Anne babası kış vakti çoğu kez bunu kullanmıştı. Ev etrafında büyük taşlara boyanan muhafaza, ısıyı emip kendi içerisinde tutardı. Dövmeli Adam, bununla geçmişte silah yapmayı denemişti ancak her ne kadar muhafaza ok başlarında işe yarıyor olsa da, diğer silahları yakıp tüketir ya da tutarken el yakardı. Tenine işlediği minik ısı muhafazaları bile, etkinleştirildiklerinde berbat bir şekilde yanardı.

Yine de, daha önce aklına onları kestanelerin üzerine işlemek gelmemişti. Daha geceyle tanışmışlığı birkaç haftadan ibaret olan Renna ise, onun daha önce asla düşünemediği yollarda yaratıcı bir şekilde muhafazalama işine alışmıştı.

Dövmeli Adam, genç kadın iblisi kafasının üzerinde kaldırdığında onun vahşi bakışlarını seyrederken, nüvelik sihrinin heyecanına kendini kaptırdığı ilk zamanlarda kendisinin de böyle görünüp görünmediğini merak etti. Herhalde öyle olmuştu. Bu baş döndürücü bir histi ve yenilmezlik yanılgılarına sebep olurdu.

Ama Renna yenilmez değildi ve bu, onun silahını kaybedip orman iblisi tarafından saldırıya uğradığı anda kendini belli etti. Dövmeli Adam haykırmış ve korkusu yüzünden elindeki yayı düzgünce tutamamıştı. İkili yerde mücadele ederken nişan al-

maya çalışmıştı ancak temiz bir atış anı yakalayamamıştı. Renna'yı vurma riskini de göze alamazdı. Yayını yere atıp saklandığı yerden fırlayarak genç kadını kurtarmak üzere koşturmuştu.

Ama Renna'nın onun yardımına ihtiyacı yoktu.

Orada öylece duran Dövmeli Adam, göğsünde küt küt atan kalbi eşliğinde Renna'nın; yabanda sayısız kere yalnız geçirdiği gece vakitlerinde hayalini kurduğu çocukluktan kalma yumuşak öpücük anısının kahramanı olan o güzel Renna'nın, o anda perişan olmuş iblisin üzerinde üstü başı kana bulanmış görüntüsüne bakakalmıştı.

Genç kadın onun olduğu yere hırlayarak döndü ve gözlerinde tanımışlık ifadesi belirdi. Sonra da ona gülümsedi. Bu, sahibinin ayakları dibine ölü fare getirmiş bir kedinin görüntüsüne benziyordu.

Renna cesedin üzerinden yuvarlanarak diğer iblisler saldırmadan önce ayağa kalkıp hazırlanmaya çalıştı. Kendi kanıyla sırılsıklam olmuştu ancak çalıntı sihrin yaralarını onarmaya başladığını hissedebiliyordu. Yine de, dövüşmeye devam edemeyecek haldeydi.

Hırlayarak, teslim olmayı reddetmeye çalıştı ancak gözlerini kaldırdığında orada sadece Arlen'ı gördü. Muhafazalı gözlerle bakıldığında, Yaratıcı'nın haleli melekleri gibi sihrin ışığıyla parlıyordu. Sadece peştamalı üzerindeydi ve güzeldi. Solgun kasları, teninin üzerinde gezinen muhafazaların damar gibi atan ışıkları altında parça parçaydı. Harl gibi uzun boylu ya da Cobie gibi cüsseli değildi, ancak Arlen'da onlarda olmayan bir güç hissi vardı. Genç kadın ona doğru zaferinin gururuyla gülümsedi. Üç orman iblisi öldürmüştü!

"İyi misin?" diye sordu Arlen, ama sesinde gurur değil, azarlayıcı bir ton vardı.

"Evet," dedi Renna. "Sadece dinlenmem gerek."

Arlen başıyla onayladı. "Otur ve derin nefesler al. Bırak sihir iyileştirsin."

Renna söyleneni yaptı. Vücudundaki derin kesiklerin kapanmaya başladığını hissetti. Çok geçmeden geriye ince yaralar kalacak, onlar da çabucak kapanacaktı.

Arlen, onun kestanelerinin külleşmiş kalıntılarından birini aldı. "Akıllıca," diye homurdandı.

"Teşekkürler," dedi Renna. En basit takdir bile onu heyecanlandırıyordu.

"Ama muhafazaları akıllıca kullanmış da olsan Ren, bu yaptığın aptalcaydı," diye devam etti Arlen. "Ormanı ateşe verebilirdin. Üç orman iblisine aynı anda saldırma aptallığından bahsetmiyorum bile."

Renna, kendisini yumruk yemiş gibi hissetti. "Onlardan beni takip etmelerini rica etmedim."

"Ama beni dinlemeyerek, kendi başına lanet bir kaya iblisi avlamaya gittin," diye payladı Arlen. "Ve pelerinini de iç kalede bıraktın."

"Avlanırken pelerin elime ayağıma dolanıyor," dedi Renna.

"Beni ilgilendirmez," dedi Arlen. "O son iblis seni neredeyse öldürecekti Ren. Ona karşı yaptığın hareket berbattı. Bir *nie'Sharum* bile o kıskaçtan kurtulabilirdi."

"Ne fark eder ki?" diye çıkıştı Renna. Arlen'ın haklı olduğunu bilse de canı yanmıştı. "Kazandım işte."

"Fark eder," dedi Arlen. "Çünkü er geç kaybedersin. Bir orman iblisi bile şansıyla o tutuştan kurtulabilir Renna. Sihir senin içinden geçerken kendini ne kadar güçlü hissedersen hisset, onların yarısı kadar güçlü değilsin. Bunu unut. Onlara saygı duymayı bir an bile bırakırsan seni haklarlar. Bu bulabildiğin tüm avantajları kollamanı gerektirir. İblislere karşı görünmez olmak da büyük bir avantaj."

"Öyleyse *sen* neden kullanmıyorsun?" diye sordu Renna.

"Çünkü sana verdim," dedi Arlen.

"İblis tezeği," diye tükürdü Renna. "Onu bana verirken çantanda uzun süre aradın, sanki haftalardır görmemişsin gibi. İddiasına girerim hiç üzerine geçirmemişsindir de."

"Bu olayın benimle bir alakası yok," dedi Arlen. "Bu işi senden çok daha uzun süredir yapıyorum Ren. Sihirle sarhoş oluyorsun ve bu güvenli değil. Bunu biliyorum."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara!" diye bağırdı Renna. "Bunu sen de yapıyorsun ve sana bir şey olduğu yok."

"Nüve aşkına Renna, ben normal değilim ki!" diye bağırdı Arlen. "Lanet gece, şu an biz konuşurken bile bunu hissedebiliyorum. Saldırganlık, gün vakti dışarı çıkan ahaliye duyduğum nefret. Bunları sihir yapıyor. İblis sihri. Birazı seni güçlü yapar. Ama fazlası insanı vahşi yapıyor."

Yüzlerce minik muhafazaya sahip elini kaldırdı. "Benim yaptıklarım doğal değil. Beni deli ettiği kesin. Şu anda bile tam olarak aklım başımda değil." Ellerini genç kadının omuzlarına koydu. "Sana da bunun olmasını istemiyorum."

Renna onun yüzünü elleri arasına aldı. "Beni umursadığın için teşekkürler," dedi. Arlen gülümsedi ve başını yere çevirmek istedi ancak Renna onun yüzünü sıkıca tutmaya ve bakışlarını kendi üzerinde tutmaya devam etti. "Ama sen benim ne babamsın ne de kocamsın. Öyle olsaydın bile vücut benim vücudum ve onunla istediğimi yaparım. Artık hayatımı başka insanların sözlerine göre yaşamıyorum. Bundan böyle kendi yolumu izleyeceğim."

Arlen kaşlarını çattı. "Kendi yolunu mu izliyorsun, yoksa benimkine mi tünekledin?"

Renna'nın gözleri yerlerinden fırladı ve vücudundaki her kas, Arlen'ın üzerine atılıp onu tekmelemeye, tırmalamaya, ısırmaya çağırdı onu. Ama genç kadın başını iki yana sallayıp derin bir nefes çekti.

"Beni yalnız bırak," dedi.

"Benimle kaleye dön," dedi Arlen.

"Kalene lanet olsun!" diye çığlık attı Renna. "Beni yalnız bırak seni Nüve çocuğu!"

Arlen ona uzun bir süre baktı. "Pekâlâ."

Arlen uzaklaşırken Renna çenesini kilitledi ve ağlamayı reddetti. Ayakları üzerinde doğrulup acıya rağmen sırtını dik tuttu. Bıçağını iblisin külleşmiş kalıntısından çekti. Alevlere rağmen silah zarar görmemişti ve hâlâ ufak tefek sihir kalıntılarıyla doluydu. Genç kadın onu temizleyip belindeki kınına soktu.

Arlen gittikten sonra uzun süre orada ayakta kaldı. İçinde birbirini yiyen iki farklı taraf vardı. Bir tarafı çığlıklar eşliğinde geceye dalmak, öfkesini yönlendirebileceği iblislerin peşine

düşmek istiyordu. Diğeri ise Arlen'ın haklı olup olmadığını merak ediyor, genç kadını her an gözyaşları içinde yere kapanmasına neden olmakla tehdit ediyordu.

Gözlerini kapayan Renna hem acıyı hem öfkeyi hem de onlardan uzaklaşma duygusunu kucakladı. Sakinleşme hızı şaşırtıcıydı.

Arlen sadece fazla korumacı davranıyordu. Renna'nın tüm yaptıklarına rağmen, ona hâlâ güvenmiyordu.

Duyguların ötesinde bir yere giden Renna, ayaklarını sağlam basıp ilk *sharukin*'e başladı. Bir hareketten diğerine akarken, duruş şekillerini zorla kaslarına yansıtarak, onları düşünmeden yapabilmeye çalışıyordu. Bunları yaparken, bir önceki muharebesinin her anını hatırlamaya ve daha da iyi olmak için ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı.

Arlen diğerleri için Dövmeli Adam olabilirdi, ama Renna onun sadece Tibbet Dereli Arlen olduğunu biliyordu. Ve onun yapabildiği ama kendisinin yapamadığı bir şey olduğunu kabulleneceğine nüveye giderdi.

Ne kadar da iyi gitti, diye düşündü Dövmeli Adam kendisiyle dalga geçercesine. Fazla uzağa gitmemiş, bir ağacın dibine oturup sırtını dayamış, gözlerini kapamıştı. Kulakları, yaprakların üzerindeki kırkayakları duyabiliyordu. Eğer Renna ona ihtiyaç duyacak olursa, bunu duyacak, genç kadının yardımına koşacaktı.

Çocukluğundaki saflığına küfretti. Harl'ın gerçekten kim olduğunu görmesine engel olmuştu bu. Ilain kendisini onun babasına sunduğunda, Dövmeli Adam kadını kelimelerin tarif edemeyeceği kadar kötü birisi olarak düşünmüştü, ama kadın hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyordu, tıpkı kendisinin Krasia Çölü'nde yapmış olduğu gibi.

Peki ya Renna? Eğer Dövmeli Adam, annesi öldüğünde kaçmak yerine babasına dönseydi, Renna da onlarla çiftliğe gelir, Harl'a karşı güvende olur ve ölüm cezasına çarptırılmamış olurdu. Böyle olsaydı, ikisinin çocukları bu vakte kadar evlenecek çağa gelmiş olacaktı.

Ama Arlen Renna'ya sırtını dönmüş, mutluluğa gidebilecek bir başka yolu terk etmiş, sonuç olarak hayatı dehşetlerle dolu bir şeye dönüşmüştü.

Renna'yı yanına alması hatalıydı. Bencilceydi. Sırf kendi akıl sağlığını kaybetmemeyi ve kendi arzularını düşünerek onu bu hayata mahkûm etmişti. Renna onun yolunu seçiyordu çünkü kaybedecek bir şeyi kalmadığını hissediyordu. Ama onun için hâlâ çok geç değildi. Dere'ye asla dönemezdi, ama eğer Dövmeli Adam onu Kurtarıcı Çukuru'na götürebilirse, genç kadın dünyada hâlâ iyi insanların olduğunu, kendilerini insan yapan şeylerden vazgeçmeden savaşmaya istekli insanların olduğunu görebilirdi.

Ama Çukur, en çabuk yolu seçseler de, kamp kurdukları kaleden bir hafta uzaklıktaydı. Dövmeli Adam, Renna'yı medeniyete zaman kaybetmeden geri döndürmeliydi. Bu yeni vahşiliği, genç kadının bildiği tek şeye dönüşmeden önce.

Nehirköprü iki günlük uzaklıktaydı. Oradan Çekirge Deresi'ne, Angiers'a ve Çiftçi Çotuğuna ulaşıp, Çukur'a varabilirlerdi. Her fırsatta, Dövmeli Adam onu insanlarla etkileşime girmeye zorlayacak ve sabah vakitleri uyumak yerine iblis izlerini takip ederek öğleden sonraları kendisini tetikte tutacaktı.

İnsanlar içinde bu kadar vakit geçirme fikrinden nefret etse de, yapacak bir şey yoktu. Renna daha önemliydi. Eğer insanlar onun muhafazalarını görüp konuşmaya başlarsa da, umurunda olmayacaktı.

Euchor, mültecileri Bölen'in karşı tarafına kabul etme konusunda verdiği sözü tutmuştu ancak Rizon'un tüm hasadının kaybı ve yaz gündönümünün gelip geçmesiyle, herkes için zor zamanlar başlamıştı. Nehirköprü, nehrin iki yanında da dolup taşmıştı. Kent surlarının dışında büyüyen bir çadır kent vardı ve muhafazalarının zayıf olmasının yanında pislik ve fakirlikten geçilmiyordu. Renna, içlerinden geçtikleri noktada burnunu iğrentiyle sıktı. Dövmeli Adam, bu sahnenin Renna'yı medeniyeti reddetmekten vazgeçirme konusunda kendisine hiç yardımcı olmadığını biliyordu.

Kapıdaki muhafızların sayısı da artmıştı. Dövmeli Adam ile Renna gelirken adamlar onlara küçümseyen bir tavırla baktılar. Bu şaşırtıcı değildi. Sıcak güneşin altında bile baştan aşağı kendini kapatmış olan Dövmeli Adam'ın görüntüsü dikkat çekmekte asla başarısız olmazdı ve Renna da, vücudunu oldukça açıkta bırakan paçavralar ile karasap lekeleri sayesinde muhafızlara sıradan bir görüntü sunmaktan oldukça uzaktı.

Ancak Dövmeli Adam bu vakte kadar altın sikke reddedecek bir muhafızla karşılaşmamıştı ve eyer çantalarında bunlardan çok vardı. Çok geçmeden surların içindeydiler. Atlarını içi dolu bir hanın dışına bağladılar. Daha akşamın erken saatleriydi ve Köprü halkı, gün boyunca yaptıkları işlerden eve dönmekteydiler.

"Burayı sevmedim," dedi Renna, insanlar onların yanlarından kalabalık gruplar halinde geçerken. "Ahalinin yarısı açlıktan ölüyor ve diğer yarısı da onları soyacakmışız gibi bakıyor."

"Yapacak bir şey yok," dedi Dövmeli Adam. "Gelen haberleri öğrenmem gerekli ve bunu yabanda yapamayız. Kasabalara alışsan iyi olur." Renna bu yanıt karşısında tatmin olmamıştı ancak ağzını kapalı tutup başını salladı.

Hanın içki içilen kısmı günün bu saatinde kalabalıktı ancak etkinliğin çoğu bar tarafında toplanmıştı. Dövmeli Adam arka taraflarda küçük, boş bir masa gördü. O ve Renna oturduklarında çok geçmeden bir garson kız geldi. Genç ve güzel olsa da, üzgün, yorgun gözleri vardı. Kıyafeti büyük oranda temiz görünüyordu ancak eskimişti. Dövmeli Adam, ten rengi ve yüz şeklinden kızın Rizonlu olduğunu anlamıştı. Büyük ihtimalle mültecilerin ilklerindendi ve iş bulacak kadar şanslıydı.

İkilinin yanındaki masa oldukça gürültülüydü. "Hey, Milly, bize birer tane daha!" diye haykırdı içlerinden biri, garson kızın arkasına gürültülü bir şaplak atarak. Kız yerinden zıplayıp gözlerini kapattı ve sahte bir gülümsemeye geçmeden önce derin bir nefes çekti. Adamlara gönülsüzce döndü. "Tabii beyler," dedi neşeyle.

İkiliye döndüğünde ise gülümsemesi anında kayboldu. "Ne alırsınız?"

"İki bira ve yemek," dedi Dövmeli Adam. "Bir de oda, eğer yer varsa."

"Var," dedi kız, "ama tüm ahali kasabadan geçtiğinden fiyatı yüksek."

Dövmeli Adam başıyla onayladı ve masaya altın bir sikke koydu. Garson kızın gözleri yerinden fırladı. Büyük ihtimalle hayatında gerçek altın görmemişti. "Bu yemeğimizi ve gece boyu içeceklerimizi de öder. Üstü kalsın. Şimdi, şu oda için kimle konuşmalıyım?"

Kız, etraftaki müşteriler onu görmeden önce altın sikkeyi kapıverdi. "Mich ile konuşun, buranın sahibi o," dedi. Kollarını kıvırmış, beyaz önlüklü, iri cüsseli bir adamı işaret etti. Adam tezgâhın arkasında terleyerek, kendisine gelen bira kupalarını doldurmaya çalışıyordu. Bakmak için döndüğünde, Dövmeli Adam kızın sikkeyi kıyafetinin önündeki bir cebe soktuğunu gördü.

"Teşekkür ederim," dedi Dövmeli Adam.

Kız başıyla onayladı. "Biralarınız hemen geliyor, Rahip." Başını eğip aceleyle uzaklaştı.

"Burada kal ve ben bize bir oda ayarlarken kendi işine bak," dedi Dövmeli Adam, Renna'ya. "Uzun sürmez." Genç kadın başıyla onayladığında, kalktı.

Tezgâhın önü kalabalıktı. Adamlar gece için muhafazalarının ardına çekilmeden önce son birkaç bira peşindeydiler. Dövmeli Adam hancının dikkatini çekebilmek için kalabalığın arkasında beklemek zorunda kaldı, ancak hancının gözü onun bulunduğu yere döndüğünde, Dövmeli Adam bir altın sikke daha çıkarıp salladı ve hancı bunu görünce çabucak geldi.

Mich, sonradan şişmanlamış bir adamın görüntüsüne sahipti. Olay çıkaran müşterilerini kapı dışarı edebilecek güce sahipti belki, ama orta yaşlılık ve para kazanma telaşı, onu gençliğinin gücünden alıkoymuş gibiydi.

"Bir oda," dedi Dövmeli Adam ona sikkeyi vererek. Bunun ardından cebinden bir başka sikke çıkarıp kaldırdı. "Ve güneyden gelen haberleri de öğrenmek isterim, tabii eğer duyduğun birkaç şey varsa. Tibbet Deresi yolundaydım."

Mich başıyla onayladı ama gözlerini kıstı. "Oralardan pek haber duyamazsın," diye katıldı, biraz eğilip Dövmeli Adam'ın kapüşonunun içini görmeye çalışarak.

Dövmeli Adam bir adım geri attığında, hancı da anında geriledi ve sikkeye gergin bir şekilde baktı. Sanki kaybolup gideceğinden korkuyor gibiydi.

"Bu günlerde güney, herkesin hakkında konuştuğu tek şey, Rahip," dedi Mich. "Çöl sıçanları, liderleri olan o çöl iblisi için Çukur'un Otacısı'nı gelin aldıklarından beri durum bu."

"Jardir," diye hırladı Dövmeli Adam yumruğunu sıkarak. Krasialılar çölden çıkıp geldiklerinde, onların kampına gizlice girip onu bulduğu yerde öldürmeliydi. Bir zamanlar Jardir'i onurlu bir adam olarak görürdü ancak artık biliyordu ki, onun davranışları, güce olan şehvetini gizlemek için kullandığı bir maskeden ibaretti.

"Söylenenlere göre," diye devam etti Mich, "Dövmeli Adam'ı öldürmek için oraya gitmiş, ama Kurtarıcı birden ortadan kaybolmuş."

Dövmeli Adam'ın içinde bir öfke yükseldi. Eğer Jardir Leesha'ya herhangi bir şekilde zarar verirse, hatta ona sadece dokunsa bile, adamı öldürüp ordularını çöle dağıtacaktı.

"İyi misin, Rahip?" diye sordu Mich. Dövmeli Adam sıktığı yumruğu içinde eğilip büzülmüş olan sikkeyi adama fırlattı ve oda anahtarını beklemeden döndü. Zaman kaybetmeden Çukur'a geri dönmesi gerekiyordu.

Ancak o anda Renna'nın bağırdığını duydu. Bunun yanında acı dolu bir haykırış da yükseldi.

Hana girdiklerinde Renna nefesini tuttu. Hiç böyle bir yer görmemişti. Ahalinin böyle dar bir yerde toplanması ilk kez tanık olduğu bir şeydi. Kopmakta olan şamata insanı oldukça rahatsız edecek türdendi ve hava sıcak, kirliydi. Ter ve pipo dumanı kokusu her yeri işgal etmişti. Genç kadın kalbinin küt küt atmakta olduğunu hissetti ancak Arlen'a döndüğünde, onun dik duruşu ve kendinden emin yürüyüşünü gördü. Onun kim olduğunu hatırladı. Diğerlerinin de kim olduğunu hatırladı. Sır-

tını dikleştiren Renna, kendisine boş gözlerle bakanlara umursamaz bakışlarıyla yanıt verdi.

Onu gören adamlardan bazıları ıslık çalıp laf attılar, ama genç kadın onlara öfkeli bir bakış attığında çoğu gözlerini çabucak başka yere çevirdi. İkili kalabalığı yararak ilerlerken, Renna birden arkasında bir el hissetti. Anında dönen genç kadın bıçağının kabzasını sıkıca tuttu ancak bu hareketi yapandan eser yoktu. Düzinelerce adam içinden herhangi biri olabilirdi. Hepsi de onu umursamıyor gibi görünüyordu. Renna dişlerini sıkıp Arlen'ın peşinden aceleyle giderken, arkasından güldüğünü duydu.

Yan masadaki adamın garson kızın kıçına şaplak attığını gördüğünde ise, Renna daha önce hissetmediği bir öfke nöbetine tutuldu. Arlen bunu görmemiş gibi davrandı ama genç kadın biliyordu. Tıpkı onun gibi, Arlen da büyük ihtimalle adamın kolunu kırma içgüdüsüyle başa çıkmaya çalışıyordu.

Arlen hancıyla konuşmaya gittikten sonra, adam sandalyesini çevirip Renna'ya döndü.

"O Rahip hiç gitmeyecek sandım," dedi adam genişçe gülümseyerek. Uzun boylu, Milnli olduğu belli bir adamdı. Geniş omuzlara, uzun altın rengi saçlara ve birbirine karışmış sarı bir sakala sahipti. Masadaki arkadaşları hep birlikte Renna'ya bakmak için döndüler. Hepsi de genç kadının açıkta kalan tenini gözleriyle yokluyordu.

"Rahip mi?" diye sordu Renna, kafası karışmış bir şekilde.

"Cüppeler içindeki yareninden bahsediyorum," dedi adam. "Senin gibi güzel bir kızın kendisine eşlik edecek bir Kutsal Adam'a ihtiyacı vardır diye düşünmüştüm. Çünkü başka adamların ellerini senin üzerinden çekebileceğini sanmam." Adam masanın altından uzandı ve koca eliyle genç kadının açıkta kalan uyluğunu sarıp sıktı. Renna kaskatı kesilmişti. Adamın cüretkârlığı karşısında şoke olmuştu.

"Üçümüze de yetecek bir kadınsın belli ki," diye ağzından baklayı çıkardı adam. "İddiasına girerim çoktan ıslanmışsındır." Elini genç kadının eteği altında daha da yukarıya götürdü.

Bu Renna'ya yetmişti. Aşağı uzanıp adamın başparmağını

sol eliyle yakaladı ve sağ elinin kemiğini de adamın parmakları arasındaki baskı noktasına dayadı. Acıyla nefesini tutan koca adamın tutuşu anında çözüldü ve bir *sharusahk* çevirişi, onu, bileğini geriye büküp elini masaya sertçe yatırmak zorunda bıraktı.

Ve orada, genç kadının bıçağı o eli kesti.

Adamın gözleri yerinden fırlarken, bir anlığına zaman donmuş gibiydi. Ne o ne de arkadaşları tepki verememişti. Sonra yaradan kan akmaya başladığında adam çığlıklara başladı ve arkadaşları birden ayağa fırlayarak sandalyelerini geriye düşürdüler.

Renna onlar için hazırdı. Çığlıklar içindeki adamı arkadaşlarından birine doğru tekmeyle gönderdikten sonra masaya sıçrayan genç kadın, ayaklarını açıp eğilerek dövüş pozisyonu aldı. Babasının bıçağını kolunun altında aşağı doğru bakacak şekilde tutarak çevredeki bakışlardan sakladı. Ona yaklaşacak herhangi birisine saldırmaya da hazırdı.

"Renna!" diye haykırdı Arlen, onu arkadan gelip yakalayarak. Genç kadın debelenirken, Arlen onu masadan aşağıya çekti.

"Ne oluyor burada?" diye çıkıştı Mich, toplanmakta olan kalabalığı yararak. Elinde ağır bir sopa vardı.

"Şu cadı elimi kopardı!" diye haykırdı sarışın adam.

"Ondan fazlasını koparmadığıma şükret!" diye hırladı Renna, Arlen'ın omzu üzerinden. "Orada bana dokunmaya hakkın yoktu! Sözlün falan değilim ben!"

Hancı birden genç kadına döndü ancak Arlen'ın görüntüsüyle karşılaştığında gözleri büyüdü. Kapüşonu genç kadını tutmaya çalışırken geriye düşmüş olan Arlen'ın muhafazalı teni, apaçık ortadaydı.

"Dövmeli Adam," diye fısıldadı hancı ve bu isim, kalabalık içinde yayıldı.

"Kurtarıcı!" diye haykırdı biri.

"Gitme vakti," diye mırıldanan Arlen, genç kadının kolunu tuttu. Renna onun hızına yetişirken yolundan çekilmeyenleri itekledi. Arlen kapüşonunu yerine örterken, onları handan dışarı takip eden büyük bir kalabalık vardı.

Hızını arttıran Arlen, genç kadını ahırın olduğu yere sürük-

ledi ve atlara bakan kişiye bir başka altın sikke fırlattıktan sonra Alacakaranlık Dansçısı'nın olduğu yere yöneldi.

Çok geçmeden ahırdan fırlamışlar, kasaba boyunca dörtnala gidiyorlardı. Kapıdaki muhafızlar onların peşinden bağırırken, handan gelen kalabalık da koşturmaktaydı ama gün batmaktaydı ve kimse onları karanlığa doğru takip edecek cesarette değildi.

"Nüve aşkına, Ren, öyle canın istediği zaman insanların ellerini koparamazsın!" diye azarladı Arlen, geceyi geçirebilecekleri bir açıklığa ulaşıp durduklarında. Kasabadan fazla uzakta değillerdi.

"Hak etti," dedi Renna. "Hiçbir adam orama artık dokunamaz. Tabii ben istemediğim sürece."

Arlen'ın yüz ifadesi değişti ancak herhangi bir yanıt vermedi.

"Bir dahaki sefere başparmağını kır," dedi sonunda. "Kimse bunun için peşinden gelmez. Orada yaptıklarından sonra, uzun süre Nehirköprü'ye dönemeyeceğiz."

"Oradan nefret etmiştim zaten," dedi Renna. "Burası..." derken kollarını geceyi kucaklarmış gibi açtı. "Bizim ait olduğumuz yer burası."

Ama Arlen başını iki yana salladı. "Benim ait olduğum yer Kurtarıcı Çukuru ve sen delirmiş gibi ortalığı karıştırmadan önce hancının bana söylediklerine bakılacak olursa... Oraya gitmekte kaybedecek zamanım yok."

Renna omuz silkti. "O zaman gidelim hadi."

"Nasıl gideceğiz? Thesa'daki tek lanet köprüden bizi mahrum bıraktın, yoksa farkında değil misin?" diye haykırdı Arlen. "Bölen de geçmek için fazla derin. Dansçı'nın yüzemeyeceği kadar geniş."

Renna ayaklarına baktı. "Üzgünüm. Bilmiyordum."

Arlen iç geçirdi. "Olan oldu Ren. Bir çaresini bulacağız. Ama kasabalarda üzerini biraz daha kapatman gerek. Gece vakti muhafazalarının açıkta olması iyi, ama gündüz vakti seni öyle gören adamların kafaları başka türlü çalışır."

"Senin dışında herhangi bir adamın, görünüşe bakılırsa," diye mırıldandı Renna.

"Onların tek gördükleri açık bacaklar ve üzeri açık göğüsler," dedi Arlen. "Benim gördüğümse kafasıyla değil de bıçağıyla düşünen gözünü kan bürümüş bir kız."

Renna'nın gözleri büyüdü. "Nüve çocuğu seni!" diye çığlık atarak kendini Arlen'in üzerine fırlattı. Önde bıçağı gidiyordu. Arlen hiç çaba sarf etmeden yana kaydı ve genç kadının bileğini yakalayıp bıçağı elinden düşürdü. Ardından elini onun dirseğine koydu ve devinimini kullanarak genç kadını sırtüstü yere fırlattı.

Renna kalkmaya çalıştı ama Arlen onun üzerine atlayıp bileklerini tutarak genç kadını yere mıhladı. Buna karşılık genç kadın onun bacakları arasına dizini indirmek istese de, Arlen bu harekete hazırlıklıydı ve çok geçmeden dizleri, Renna'nın uyluklarını tüm ağırlığıyla yere çivilemişti. Sihirden gelen gücü her gün güneşle birlikte kaybolan Renna, kendini ondan kurtaramadı. Çığlıklar içinde, vahşice debeleniyordu.

"Söylemeye çalıştığım şeyi kanıtlıyorsun şu anda!" diye hırladı Arlen. "Kes şunu!"

"İstediğin şey bu değil miydi?" diye haykırdı Renna. "Seni yavaşlatmayacak biri? Geceden korkmayan biri?" Genç kadın onun tutuşunu gevşetmeye çalıştı ancak Arlen'ın kolları demirdendi. Birbirlerinin yüzleri arasında santimler vardı.

"Bir şey 'istediğim' yoktu Ren," dedi Arlen, "seni kötü bir durumdan kurtarmak dışında. Seni kendim gibi yapmak amacım yoktu."

Renna mücadelesini kesti. "Kendime şöyle sağlam kafayla bakmamı sağlamak dışında bana bir şey yaptırmadın. Bunun dışındaki her şeyi kendim istediğim için yaptım. Yarın beni terk etsen, yine de derimi boyayacağım. Özgür olmanın tadını aldıktan sonra hapishaneye geri dönmeyeceğim."

Genç kadın, Arlen'ın tutuşunun zayıfladığını hissetti ve eğer isteseydi ellerini kurtarabilirdi ama Arlen'ın gözlerinde bir şey vardı. Daha önce görmediği bir anlayış parlaması.

"Küçükken samanlıkta öpücük oyunu oynadığımız geceyi düşündüm," dedi Renna. "O öpücük sözlenme anlamına geliyordu ve senin geri dönmeni beklerken yıllar sonra bile o hissi dudaklarımda hissettim. Hep geleceğini düşündüm. Cobie

Fisher'a kadar başka kimseyi öpmemiştim, o da zaten babamla yalnız kalmamamın tek yoluydu. Cobie iyi bir adamdı ama onu, onun beni sevdiğinden fazla sevdiğim yoktu. Birbirimizi tanımıyorduk bile."

"Biz çocukken beni de tanımıyordun," dedi Arlen.

Genç kadın başıyla onayladı. "Sözlenmenin ne anlama geldiğini de bilmiyordum. Ya da Lainie ve babamın yaptıklarının yanlış olduğunu da. Şu anda anladığım çoğu şeyi anlamıyordum."

Gözlerinde biriken yaşları hisseden Renna, onların düşmesini engelleyemedi. "Şimdi senin ne olduğunu ve nasıl yaşadığını biliyorum. Kendimi kandırdığım yok. Ama sana hâlâ bir eş olabilirim. Eğer beni kabul edersen, bunu istiyorum da."

Arlen ona söyleyecek bir şey bulamayarak bakmayı sürdürdü ama gözleri fazlasını söylüyordu. Daha da yakınlaştı. Burunları hafifçe birbirine dokunduğunda, genç kadın, vücudu boyunca heyecan hissetti.

"Bazen o öpücüğü hâlâ hissedebiliyorum," diye fısıldadı Renna, gözlerini kapatıp dudaklarını aralayarak. Bir an için, Arlen'ın onu öpeceğinden emindi, ama sonra, Arlen onun kollarını bıraktı ve yana yuvarlandı. Genç kadın gözlerini açtığında, Arlen'ın ayaklanıp başka tarafa döndüğü görüntüsüyle şaşkına döndü.

"Bildiklerin sandığın kadar çok değil Ren," dedi Arlen.

Renna ne yapacağını bilemez halde çığlık atmak istedi, ama Dövmeli Adam'ın sesindeki üzgün ton onu yumuşattı. Birden nefesini tutup dizleri üzerinde doğruldu. "Ulu Yaratıcı. Sen evlisin!" Genç kadın nefes alamayacak gibi hissetti kendini.

Ama Arlen ona doğru dönüp güldü. Bir espriye karşın atacağı kibar kahkahalar ya da can acıtmak için atacağı iğneleme dolu kahkahalardan değildi. Gerçekten de saf bir kahkahaydı. Öyle ki, tüm vücudu sarsılıyor, ayakta kalabilmek için bir elini Alacakaranlık Dansçısı'na koyma ihtiyacı duyuyordu. Genç kadın, bu sesler onun korkusunu boşa çıkarırken ciğerlerinin rahatladığını hissetti. Onun içinde de bir şey salındı ve Renna, Arlen kükrer gibi kahkahalar atarken kendisini de gülerken buldu. Vücudunun iki yanını elleriyle tutup ayağını yere vuruyordu. Bu durum azımsanmayacak bir süre devam etti ve aralarındaki

gerginlik yok oldu. Sonunda kesik kesik kıkırdayışlara dönüşen kahkahalar, çok geçmeden durdu.

Renna ayağa kalkıp bir elini Arlen'ın koluna koydu. "Eğer bilmediğim bir şey varsa, anlat o zaman."

Arlen ona bakıp başıyla onayladı. Tekrar genç kadının tutuşundan kendini çekti ve birkaç metre yürüdükten sonra gözlerini zemine çevirdi.

"İşte," dedi çok geçmeden toprağı tekmeleyerek. "Tam burada Nüve'ye giden bir yol var."

Genç kadın ona yaklaşıp muhafazalı gözleriyle baktı. Gerçekten de, bir pipodan yükselen duman sütunu gibi, parlayan bir sis hafifçe, girdap oluşturarak dönüyordu.

"Hissedebiliyorum," dedi Arlen. "Ta Nüve'den buraya kadar uzanıyor. Beni çağırıyor Ren. Tıpkı annemin akşam yemeğine çağırdığı gibi. Ve eğer istesem..." Sanki bir hayalet ya da bir nüvelikmiş gibi sönükleşmeye başladı.

"Hayır!" diye bağıran Renna onu yakalamaya çalıştı ancak elleri tutmaya çalıştığı yerden geçip gitti. "Çağrısını bir tarafına sokmasını söyle!"

Arlen çok geçmeden tekrar katı hale geldi ve genç kadın rahatlayarak nefes verdi. Ama Dövmeli Adam'ın gözlerinde hâlâ hüzünlü bir ifade vardı. "Sıradan bir hayat yaşayamayacak olmamın nedeni dövmeler Ren. Çok fazla sihir çekmenin sonu bu. Artık insandan fazla iblisim ve dürüst olduğuma inan, her gün güneşin beni sonunda yakıp kül edip etmeyeceğini merak ediyorum."

Renna başını iki yana salladı. "Sen iblis falan değilsin. Bir iblis, Kurtarıcı Çukuru ya da Tibbet Deresi için endişelenmez. Bir iblis, tanıdığı bir kızın nüvelenip nüvelenmediğini umursamaz ya da hayatını aylar boyu bir kenara koyup ona yardım etmeye çalışmaz."

"Olabilir," dedi Arlen. "Ama sadece bir iblis o kızdan kendisinin de iblise dönüşmesini ister."

"Sen benden hiçbir şey istemedin," dedi Renna. "Artık kendi kararlarımı kendim veriyorum."

"Öyleyse biraz düşünüp kararlarını dikkatlice ver," dedi Arlen. "Çünkü bu, geriye alabileceğin türden bir karar değil."

31. Bölüm

KEYİFLİ MUHAREBE

D.S. 333
Yaz

Rojer, herkese, keman alıştırmalarını malikânenin kendine ayrılmış kanadında değil de büyük merdiven boşluğunda yapıyor olmasının sebebinin, o noktanın, sesin tüm yapı içinde yankılanmasını sağlaması olduğunu söylemişti. Bu doğruydu, ama gerçek neden, o noktadan Amanvah ve Sikvah'ın odalarının kapısını mükemmel bir şekilde görebiliyor olduğuydu. Üç gündür kızlardan eser yoktu.

Neden bunun umurunda olduğunu da bilmiyordu. İkisini de reddedecek mükemmel bahaneyi bulduğunda neden Sikvah'a destek çıkmıştı ki? Ya da Leesha'yı öldürmeye çalışmalarından sonra onları orada tutma kararı nereden çıkmıştı? Gerçekten de o çöl iblisine damat olmayı düşünüyor muydu? Evlilik düşüncesi Rojer'i hep dehşete düşürmüştü. O bağdan kurtulabilmek için küçük köyleri düzinelerce kez terk etmişliği vardı.

Evlilik profesyonelliğin ölümüdür, derdi Arrick hep. *Kadınlar Jonglörleri yatağa atmaya heveslidirler, o yüzden bu heveslerini karşılıksız bırakmayız. Ama bir kere sözlendin mi, birdenbire, kadınının en başta çekici bulduğu şeyler düzeltilmeye muhtaç bir hale gelir. Artık seyahat etmeni istemezler. Ardından, her gece sahneye çıkmanı istemezler. Ya*

da en azından geç vakitlerde. Sonra da neden bıçak fırlatma numaranı o genç kızı seçerek yaptığını bilmek isterler. Daha ne olduğunun farkına varamadan, bir bakmışsın nüveye gidesice bir marangoz olarak çalışıyorsundur ve Yedincigünlerde şarkı söyleyebilirsen kendini şanslı saymaktasındır. Kadınların yatağına istediğin zaman gir, ama yatağın bir yanında eşyaların hep hazır dursun ve sözlenme kelimesini duyduğun anda orayı terk et.

Ne var ki, Rojer, Sikvah'ın imdadına düşünmeden yetişmişti ve şimdi bile, kızların güzel sesleri kafasında çınlıyordu. O ahenge katılmaya can atıyordu ve cüppelerinin düştüğü zamanı düşündükçe, bu başka bir tür can atmaya dönüşüyordu. Leesha ile tanıştığından beri herhangi bir kadın için hissetmediği bir şeydi bu.

Ama Leesha onu istemiyordu ve Arrick de dostsuz ve sarhoş bir şekilde ölmüştü.

Abban'ın kadınları arada sırada ortaya çıkıp yiyecek getiriyorlar, lazımlıkları götürüyorlardı ancak kızların odasının kapısı bir santimden fazla aralanmıyor, Rojer kaçamak bir bakış atamadan da her zaman çarparak kapanıyordu.

O gece *alagai'sharak*'tayken Rojer gözlerini Jardir'den ayırmadı. Kaval, Gared ile Wonda'yı diğer *dal'Sharum*ların yanında, mızrak ve kalkanlarıyla dövüşmek üzere görevlendirmişti ve ikili kendilerini kanıtlamışlardı. Gared *sharusahk* için fazla sakar olabilirdi, ama kalkan saldırısı sırasında ondan güçlüsü yoktu ve kimsenin mızrağı, muhafazalı kalkanların oluşturduğu duvardan dışarı doğru onunki kadar uzağa uzanmıyordu.

Ama Rojer, Leesha ve Jardir'le birlikte saldırıyı birkaç Kurtarıcı'nın Mızrağı mensubuyla takip ederken, Gared'ın yokluğunu derinden hissediyordu. Er geç, Jardir kızı ve yeğeni konusundaki niyetini öğrenmek için Rojer ile konuşmak isteyecekti ve eğer Rojer'in cevabı tatmin edici olmazsa, bunu çabucak şiddet ve ölüm takip edebilirdi. Kendisine karşı uygulanacak şiddet ve ölüm.

Ama şimdiye kadar, Jardir'in gözleri Leesha'dan ayrılmıyor-

du. Adam, gerçek aşkı bulmuşçasına kadının üzerine titriyordu. Tabii bu Jardir'in yakınlarında vakit geçirmeyi hiç kolaylaştırmıyordu, özellikle de Rojer, Leesha'nın adamın bakışlarına yanıt verdiğini gördüğü zamanlarda. Rojer bir aptal değildi. Leesha bunların ne anlama geldiğini bilmese bile, o biliyordu.

Saldırı sona erip de şehre geri dönebilecekleri söylendiğinde Rojer rahatlayarak nefes verdi. Tamamen berbat bir haldeydi. Parmakları keman çalmaktan hissizleşmiş, vücudundaki her kas ağrımaya başlamıştı. Yanan iblislerin is lekeleri ve ter onu sırılsıklam etmişti.

İblis sihriyle dolmuş olan Gared ile Wonda'nın da sanki uyumaya gidiyormuş gibi değil de yeni uyanmışa benzer hallerini görmek de Rojer'in bu durumunu kolaylaştırmıyordu. Rojer bu sihri hiç tatmamıştı. Dövmeli Adam'ın havayla bir olup Nüve'ye gitme konusunda yaptığı konuşmadan sonra da bu onu dehşete düşürür olmuştu. İblisleri müziği ve fırlatma bıçaklarıyla kendinden uzakta tutmak daha iyiydi.

Ama Kurtarıcı Çukuru'nda geçirilen bir yıla yakın zamandan sonra, sihre bulaşmış olanların üzerindeki etkiler apaçık ortadaydı. Daha güçlülerdi. Daha hızlılardı. Asla hastalanmıyorlar, asla yorulmuyorlardı. Genç olanlar daha çabuk büyürken, yaşlılar daha yavaş yaşlanıyorlardı. Öte yandan Rojer, kendini yere yığılacakmış gibi hissediyordu.

Yatak odasına tökezleyerek ulaştığında birkaç saat için uykuya gömülmeyi düşünüyordu, ancak odasında tatlı kokulu yağ lambaları yanıyordu. Bu garipti, zira o odayı terk ettiği zaman ışıklar yanmıyordu. Başucu sehpasının üzerinde bir sürahi dolusu soğuk su ve yanında da sıcak bir ekmek vardı.

"Sikvah'a sana banyoyu hazırlaması talimatını da verdim, müstakbel eşim," dedi bir ses, Rojer'in arkasından. Rojer korkuyla bağırıp birden döndü ve fırlatma bıçaklarını eline aldı, ancak orada sadece Amanvah duruyordu. Sikvah ise, büyük, buharlı bir küvetin önünde diz çökmüştü.

"Odamda ne yapıyorsunuz?" diye sordu Rojer. Ellerine bıçaklarını geri koymalarını söylüyor, ama elleri bu emri reddediyordu.

Amanvah zarifçe diz çöktü ve ayinsel bir şekilde alnını zemine koydu. "Affet beni, müstakbelim. Son zamanlarda hastalığım beni alıkoydu ve iyileşmemde Sikvah'a tabi oldum. Senin ihtiyaçlarını karşılayamamamız yüreğimi burkuyor."

"Bu, şey, sorun değil," dedi Rojer, bıçakları yok ederek. "İhtiyacım olan bir şey yok."

Amanvah havayı kokladı. "Affet beni, müstakbelim, ama bir banyoya ihtiyacın var. Yarın Ay Sönmesi başlayacak ve mutlaka hazırlanmalısın."

"Ay Sönmesi mi?" diye sordu Rojer.

"Yeni ay," dedi Amanvah, "iblis prensi Alagai Ka'nın yeryüzünde dolaştığı söylenen vakit. Bir erkeği en karanlık gecelerde sağlam tutacak şey, parlak bir Ay Sönmesi geçirmesine bağlıdır."

Rojer gözlerini kırpıştırdı. "Bu çok güzel. Birisi bunun hakkında bir şarkı yazmalı." Çoktan melodiler düşünmeye başlamıştı bile.

"Affet beni, müstakbelim," dedi Amanvah, "ama zaten birçok şarkı vardır. Seni yıkarken, onlardan birini söylememizi ister misin?"

Rojer'in kafasında ikisinin de onu banyo esnasında boğacağına dair bir imge belirdi. Çıplaklık ve şarkı da vardı. Gergince güldü. "Ustam bana kulağa fazla iyi gelen şeylerden sakınmamı söylerdi."

Amanvah başını yana yatırdı. "Anlamadım."

Rojer sertçe yutkundu. "Belki de kendi başıma yıkansam daha iyi."

Kızlar peçelerinin ardından kıkırdadılar. "Bizi kıyafetsiz görmüşlüğün var, müstakbelim," dedi Sikvah. "Bizim göreceğimiz şeyden midir korkun?"

Rojer kızardı. "O değil, ben..."

"Bize güvenmiyor musun?" dedi Amanvah.

"Bunu gerektiren bir neden var mı?" diye çıkıştı Rojer. "Tek kelime Thesa dili konuşamayan masum kız rolü yapıyorsunuz, sonra çıkıp Leesha'yı öldürmeye çalışıyorsunuz ve sonra da söylediklerimizin tümünü anladığınız ortaya çıkıyor. O küvette karayaprak olmadığını nereden bileceğim?"

İki kız da alınlarını tekrar zemine koydular. "Eğer hissin buysa bizi öldür müstakbelim," dedi Amanvah.

"Ne?" dedi Rojer. "Kimseyi öldürmüyorum."

"Bu senin hakkın," dedi Amanvah, "ve ihanetimiz için daha azını hak etmeyiz. Eğer bizi reddedersen, yüzleşeceğimiz kader de bu olacak."

"Sizi öldürürler mi?" diye sordu Rojer. "Kurtarıcı'nın öz kanını?"

"Ya Damajah bizi Sahibe Leesha'yı öldürmekte başarısız olduğumuz için öldürecek ya da buna kalkıştığımız için Shar'Dama Ka öldürecek. Eğer senin odalarında güvende değilsek, güvende değilizdir."

"Burada güvendesiniz, ama bu beni banyoya sokmanız gerektiği anlamına gelmez," dedi Rojer.

"Kuzinim ve ben senin şerefine leke sürmeyi asla istemedik, Jessum oğlu," dedi Amanvah. "Eğer bizleri eşlerin olarak istemiyorsan, babamıza gidip olanları itiraf edeceğiz."

"Bunu... bunu kabul edebileceğimi sanmıyorum," dedi Rojer.

"Bu gece herhangi bir şeyi kabul etmen gerekmez," dedi Sikvah, "Ay Sönmesi şarkısı ve yıkanma dışında." Birden, iki kız peçelerini indirip şarkı söylemeye başladılar. Sesleri Rojer'in hatırladığı kadar güzeldi. Sözleri anlamıyordu, ama akılda kalıcı tınıları, en karanlık gecelerde sahip olunan gücü anlatıyor gibiydi. İkili ayaklanıp ona doğru geldiler ve onu kibarca küvete doğru götürüp kıyafetlerini çekiştirmeye başladılar. Çok geçmeden, Rojer soyunmuştu ve buharı tüten suyun içindeydi. Onun etrafına müzikten oluşan bir perde ören kızlar, Rojer'in iblislere yaptığı büyüden farksız bir etki bırakıyorlardı.

Sikvah omuzlarını hafifçe silktiğinde, ipek cüppesi yere düştü. Kız Amanvah'ın cüppesini de çözmek üzere döndüğünde, Rojer aval aval bakmakla yetindi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu, Sikvah onun önünden küvete adımını atarken. Amanvah da arkasındaydı.

"Yıkanmana yardım ediyoruz, " dedi Amanvah. Kız şarkısına geri dönerken bir tas dolusu sıcak suyu Rojer'in başının üzerinden döktü, Sikvah da bir fırça ve sabun kalıbı aldı.

Sikvah'ın eli çabuk ve sağlamdı. Rojer'in üzerindeki toz ve kanı temizlerken, bir yandan da ağrıyan kaslarına masaj yapıyordu. Ne var ki Rojer bunları fark etmedi bile, zira gözleri kapalıydı ve kızların tenlerinin hissi ile seslerinin yarattığı sarhoşlukta kendini kaybetmişti. Ta ki, Sikvah'ın elleri suyun altına girene kadar. Rojer hopladı.

"Şşş," diye fısıldadı Amanvah, yumuşak dudakları onun kulağına dokunurken. "Sikvah erkek eline değmiş ve yastık dansında eğitimlidir. Bırak, o sana Ay Sönümü hediyemiz olsun."

Rojer yastık dansının ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu, ama bunu hayal edebildiği kesindi. Sikvah'ın dudakları onunkilerle buluştu ve Rojer, kız onun kucağına hareket ederken nefesini tuttu.

Leesha, Sikvah'ın haykırışlarını duyana kadar Rojer'in yatak odasının kendisininkinin hemen altında olduğunu fark etmemişti. İlk başta, kızın acı içinde olduğunu düşünerek yatağında doğruldu, önlüğünü kapmaya yeltendi, ama sonra seslerin doğasını anladı.

Uykusuna geri dönmeye çalıştı, ama düşüncesizliklerine rağmen ne Rojer ne de kız sessiz olmaya niyetli değilmiş gibi görünüyordu. Leesha kulaklarına yastıkları bastırsa da, sesleri engelleme konusunda başarısız olmuştu.

Aslında şaşırmamıştı. Bazı yönlerden, bu işin bu kadar zaman almış olması daha şaşırtıcıydı. Inevera'nın bekâret testi konusunda bu kadar ısrarcı davranmasının ardından, Sikvah'ın içine düştüğü durum Leesha'nın içine hiç sinmemişti. Rojer'in şövalyelik hisleri üzerinde oyun oynamak kolaydı ve bu kızları gelinleri olarak kabul etmesini sağlama yolu olarak oldukça uygundu. Rojer sadece bir erkekti ne de olsa.

Leesha alayla güldü, bunun hikâyenin sadece yarısı olduğunu biliyordu. Inevera onu da oyuna getirmişti.

İşin aslı şuydu ki, Leesha bir erkeğin birden fazla eş sahibi olmasını onaylamıyor olsa da, Rojer'in kızlar üzerinde iyi bir etki bırakacağını düşünüyordu. Belki koca olmanın sorumlulukları onu da olgunlaştırabilirdi. Tabii Rojer'in istediği şey buysa...

Öyle bile olsa, ben bunu işitmek zorunda değilim, diye düşündü Leesha, yatağından vazgeçip koridor boyunca yürüyerek. Kendi katındaki birçok boş yatak odasından birini seçip içeri girdi. Örtülerin içine kendini bırakıp anında uykuya dalma amacındaydı ancak sesler onu etkilemişti. Zihnine davetsiz imgeler getirmişti. Bunlarda, Jardir'in, üzerindeki gömlekten yoksun olan kaslı teninin muhafazalarla hayat bulmuş görüntüleri vardı. Leesha onların da tıpkı Arlen'da olduğu gibi dokunulduğunda karıncalanma hissi verip vermediğini merak etti.

Sonunda uykuya daldığında, bunu şehvet dolu düşünceler eşliğinde yapabildi. Rüyalarında, Gared'la birlikte evin ortak odasında, şöminenin ısısı önünde kıvrıldıkları anı hatırladı. Marick'in kurt gözlerini hatırladı. Arlen'ın öpücükleri ve sarılışının sıcak hissini hatırladı.

Ama Gared ve Marick ona ihanet etmiş, Arlen da onu elinin tersiyle itmişti. Rüyası, üç adam tarafından yolda yere mıhlandığı o öğleden sonranın imgeleri, her zamankinden daha detaylı bir şekilde ardı ardına gelirken bir kâbusa dönüştü. Bir kez daha onların laf atışlarını işitti. Saçını nasıl çektiklerini hissetti. Onun üzerine çıkıp yaptıklarını tekrar yaşadı. Zihninden uzakta tuttuğu ancak dehşetli gerçeklerden ibaret olan imgelerdi bunlar. Hepsinin ortasında, Inevera'nın, kırbaçlama esnasında ona bakıp gösterdiği alay dolu sırıtış vardı.

Kalbi küt küt atar halde uyanan Leesha'nın elleri titriyordu. Sanki kendini savunabilecek bir şeyler arar gibiydiler. Ama yalnızdı.

Sonunda kendine geldiğinde, korkusunun kaybolup yerini sert bir öfkeye bıraktığını hissetti. *O yolda benden bir şeyi aldılar, ama her şeyi almalarına izin vereceğime nüveye giderim daha iyi.*

Leesha sanki denediği yüzüncü elbiseymiş gibi gelen elbiseyi üzerine geçirirken, yüzündeki boyanın ve pudranın ağırlığını hissetti. İğneyle tutturduğu saçını bozmamak için de oldukça çaba sarf etmekteydi, zira şeklinin bozulmasını istemiyordu.

Jardir kur ziyaretine geliyordu. Sabah vakti, öğleden sonra

gelerek ona yolda yaptığı gibi Evejah'ı okumaya devam edeceğine dair haber yollamıştı, ama kimse onun niyeti konusunda bir kuşkuya sahip değildi.

Abban'ın Baş Karısı Shamavah, Leesha'ya denemesi için düzinelerce elbise getirmişti. Bir bebeğin teninden bile pürüzsüz olan Krasia ipeklerinden dokunmuş elbiseler parlak renklere sahipti ve bir kadının vücudunu apaçık ortaya koyacak şekilde kesilmişlerdi. Shamavah ve Elona, Leesha'yı oyuncak bebek gibi sürekli giydirmişler, duvarlara dizili olan aynaların önünde yürütmüşler, hangi kesim tarzının onu daha da öne çıkaracağı konusunda tartışmalara girmişlerdi. Wonda eğlenmiş bir tavırla olan biteni izliyordu. Büyük ihtimalle, Düşes Araine'in terzisinin ellerinde yaşadığı muameleyi bununla karşılaştırıp kendi zihninde intikam alıyordu.

"Bu benim ölçütlerime göre bile çok fazla," dedi Elona son seçimleri hakkında.

"Çok az, demek istiyorsun sanırım," dedi Leesha. Bu elbise neredeyse tamamen saydamdı. Tıpkı Inevera'nın giyeceği türden bir şeydi. Bu kıyafetin içinde biraz olsun rahat hissetmek için, Leesha'nın, Bruna'nın o kalınca örülmüş şallarından birine ihtiyacı olurdu.

"Her şeyi bir anda ortaya koymak istemeyiz," diye katıldı Elona. "Kaçamak bir bakıştan fazlasını hak etmek için uğraştırmak lazım adamı." Elona daha az şeffaf bir şey seçti, ancak ipeğin Leesha'nın tenine dokunuşu, ona kendini yine de çıplakmış gibi hissettiriyordu. Bu hissin tadıyla hafifçe titreyen Leesha, böylesi bir modanın kuzeyde de popüler olmamasının sebebini anladı.

"Saçmalık," dedi Shamavah. "Sahibe Leesha'nın vücudu, Damajah'ınkine rakip olacak bir vücut. Bırakın Shar'Dama Ka anlaşma imzalanana dek neye sahip olamayacağını görsün." Kadın öyle bir kumaş parçası kaldırdı ki, saydamlığı ve vücudu açıkta bırakan kısımları Leesha'ya, giyinmekle neden uğraşıyorum ki, dedirtti.

"Yeter," diye çıkıştı Leesha, Elona'nın seçmiş olduğu elbiseyi üzerinden çıkarıp yere atarak. Bir kumaş parçası alıp yüzündeki

boyaları ve pudraları silmeye başladı. Bu makyaj Shamavah tarafından, Elona onun omzu üzerinden bakıp renkler konusunda susmak bilmeden şikâyet ederken yapılmıştı.

"Wonda, git mavi elbisemi getir," dedi Leesha. Sesindeki ton, kızın yüzündeki sırıtışı sildi ve onu aceleyle dışarı gönderdi.

"O sıradan, eski püskü şey mi?" dedi Elona. "Görünüşün..."

"Kendim gibi görüneceğim," diye araya girdi Leesha. "Angierslı üstü başı boyalı bir fahişe gibi değil." İki kadın da karşı çıkmaya hazır göründüler, ancak Leesha onlara öfkeyle bakınca söndüler.

"En azından saçın öyle kalsın," dedi Elona. "Tüm sabahı onun üzerinde çalışarak geçirdim, biraz güzel görünsen ölmezsin."

Leesha döndü ve annesinin onun parlak siyah saçları üzerindeki çalışmasına hayran kaldı. Saçı, sırtından aşağı kıvrılan şelaleler gibi dönüyordu ve bunun yanında alnının üst kısmında da çaprazlamasına duran isyankâr bir tutam bırakılmıştı. Gülümsedi.

Wonda onun mavi elbisesiyle döndüğünde, Leesha kıza bakıp dilini şaklattı. "Bir daha düşündüm de, şenlik elbisemi getir." Annesine göz kırptı. "Güzel görünmemek için bir sebep yok."

Leesha odasında volta atıyor, Jardir'in gelmesini bekliyordu. Diğer kadınları göndermişti. Onların konuşmalarının sağladığı tek şey, sinirlerinin daha da gerilmesiydi.

Kapı çalındığında aynaya çabucak bir bakış atarak karnını içine çekip göğüslerini hızlıca kaldırıverdi.

Ama kapının öte tarafında bekleyen Jardir değildi. Elinde minik bir şişe ve ondan da minik bir bardak tutan Abban'dan başkası yoktu.

"Cesaret sağlayabilecek bir hediye size," dedi adam, elindekileri ona uzatarak.

"Nedir bu?" diye sordu Leesha, şişeyi açıp koklayarak. Burnunu büktü. "Yara temizlemek için kaynatacağım türden bir şey gibi kokuyor."

Abban güldü. "Şüphesiz, o amaç için birçok kez kullanılmışlığı vardır. Buna couzi denir. Halkım arasında sinirleri gevşetmek amacıyla içilen bir içkidir. *Dal'Sharum*lar bile güneş battığında yüreklenmek amacıyla kullanırlar."

"Savaşa gitmeden önce sarhoş mu oluyorlar?" diye sordu Leesha inanamayarak.

Abban omuz silkti. "Couzi içkisinin sağladığı bulanıklığın içinde berraklık vardır hanımım. Bir kupa içtiniz mi, ısınıp sakinleşirsiniz. İki kupa içtiniz mi, bir *Sharum*'un cesaretine sahip olursunuz. Üç kupa içmeniz halinde de, Nie'nin cehenneminin ucunda, oraya düşmeden dans edebileceğinizi düşünürsünüz."

Leesha adama doğru bir kaşını kaldırdı, ama ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Belki bir kadeh olabilir," dedi minik kupayı doldurarak. "Şu anda biraz ısınmak fena olmaz." Kupayı dudağına götürüp içkiyi ağzına dikince sıvının yakıcılığı onu öksürttü.

Abban saygıyla eğildi. "Her kupa, sonuncusundan daha kolay gelir hanımım." Adam giderken, Leesha kendine ikinci bir kupa daha doldurdu. Gerçekten de, bu daha kolay gitmişti.

Üçüncüsü ise sıradan bir tarçın tadına sahipti.

Abban couzi konusunda haklıydı. Leesha, içkinin kendisini muhafazalı bir pelerin gibi çevrelediğini hissedebiliyordu. Sıvı onu hem ısıtıyor hem de koruyor gibiydi. Zihninde birbiriyle mücadele eden sesler kesilmişti ve o sessizlik içerisinde, Leesha'nın daha önce hissetmediği bir berraklık vardı.

Oda, boynu açıkta bırakan üzerindeki şenlik elbisesine rağmen fazla sıcak geliyordu. Göğüslerini yellerken, Jardir'in ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak attığı kaçamak bakışları kaçırmadı, bu hoşuna gitmişti.

Evejah, onların ipek yastıklar üzerinde oturdukları yerde, ortalarında açık duruyordu, ancak Jardir ona belli bir süredir herhangi bir pasaj okumamıştı. Başka şeylerden konuşuyorlardı. Leesha'nın ilerleyen dil becerisinden, Jardir'in Kaji'sharaj'daki hayatından bahsetmişlerdi. Bunun yanı sıra, Leesha'nın Bruna'ya yaptığı çıraklıktan ve Jardir'in annesinin çok fazla kız

evlat sahibi olması nedeniyle nasıl da dışlanmış biri haline geldiğinden de konu açılmıştı.

"Benim annem de sadece bir kız çocuk sahibi olmaktan memnun değilmiş," dedi Leesha.

"Senin gibi bir kız çocuk, bir düzine erkek evlada değer," dedi Jardir. "Ama ya erkek kardeşlerin? Artık Everam'ın yanında olmaları, annenin onları dünyaya getirmiş olmasını yok saymaz."

Leesha iç geçirdi. "Annem o konuda yalan söyledi Ahmann. Onun tek çocuğu benim ve bende sana oğullar vereceğime dair kanıt olacak sihirli zarlar yok." Konuşurken üzerinden bir yük kalktığını hissetti. Kıyafetleri konusunda olduğu gibi, Jardir'in bu açıdan da gerçek Leesha'yı tanıması gerekirdi.

Jardir omuz silkerek onu şaşırttı. "Everam'ın iradesi neyse o olur. İlk başta üç kız doğursan bile, onların üzerine titrer, devamında oğullar geleceğine dair inancımı korurum."

"Ayrıca bakire de değilim," dedi Leesha düşünmeden. Ardından hemen nefesini tuttu.

Jardir ona uzun süre baktı ve Leesha bu kadarının fazla olup olmadığını merak etti. Ama bakire olup olmaması onu ne ilgilendirirdi ki?

Ne var ki, Jardir'in gözlerinde ilgilendiriyordu. Buna annesinin yalanına susarak ortak olması da eklendiğinde, Leesha'nın üzerinde bir ağırlık oluşmuştu.

Jardir sanki yalnız olup olmadıklarından emin olmaya çalışır gibi bir o yana bir bu yana baktıktan sonra ona, dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. "Ben de öyle," diye fısıldadı. Leesha kahkahalara boğuldu. Jardir de ona katıldığında, onun da gülüşü içtendi.

"Evlen benimle," diye yalvardı Jardir.

Leesha alayla güldü. "Bir başka karıya ne diye ihtiyacın var ki, zaten kim bilir kaç tane..."

"On dört," dedi Jardir, hiçbir şeymiş gibi eliyle geçiştirerek. "Kaji'de bin tane vardı."

"On beşinci karısının ismini hatırlayan bir kişi bile var mı?" diye sordu Leesha.

"Shannah vah Krevakh," dedi Jardir bir saniye duraksamadan. "Söylenenlere göre babası onun saçını yapmak için gölge-

ler çalmıştır ve rahminden gelenler ilk Gözcüler olmuşlardır. Gece vakti görünmez olmuşlar, ancak babalarının yanında her zaman tetikte beklemişlerdir."

Leesha'nın gözleri kısıldı. "Bunu uydurdun."

"Eğer uydurmadıysam beni öper misin?" diye sordu Jardir.

Leesha bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Eğer uydurduysan seni tokatlayabileceğime söz verirsen."

Jardir gülümseyerek Evejah'ı işaret etti. "Kaji'nin eş olarak aldığı tüm kadınlar burada yazılıdır. İsimleri sonsuza kadar şereflendirilmiştir. Bazı bilgiler de oldukça detaylıdır."

"Bin eşi de orada yazılı mı?" diye sordu Leesha şüpheyle.

Jardir ona göz kırptı. "Yazılı bilgiler ancak yüzüncü kişiden sonra kısalmaya başlıyor."

Leesha sırıtarak kitabı aldı. "İki yüz otuz yedinci sayfa," dedi Jardir, "sekizinci satır." Leesha doğru sayfaya gelene kadar kitabı karıştırdı.

"Ne diyor?" diye sordu Jardir.

Leesha yazılanları anlamada hâlâ güçlük çekmekteydi, ancak Abban ona sözcüklerin nasıl okunacağını öğretmişti. "Shannah vah Krevakh," dedi. Tüm pasajı okurken, Krasia dilinin ahenkli aksanını taklit etmeye çalıştı.

Jardir gülümsedi. "Dilimi konuştuğunu duymak yüreğimi öyle keyiflendiriyor ki... Kendi hayatımı da kâğıda aktarıyorum. İsmi Ahmanjah olacak ve tıpkı Kaji'nin Evejah'ı yazdığı gibi, kendi kanımla yazılacak. Eğer unutulmaktan korkuyorsan, benim olacağını söyle yeter. Senin şerefine bir kum dağı yazarım."

"Ne olmak istediğimi hâlâ bilmiyorum," dedi Leesha dürüstçe. Jardir'in gülümsemesi sönmeye başlamıştı ki, Leesha yaklaştı ve adama kendi gülümsemesini gösterdi. "Ama öpücüğünü hak ettin." Dudakları buluştuğunda, Leesha'ın vücudunun her yerine tüm sihirlerden daha büyük bir heyecan dalgası yayıldı.

"Ya annen bizi yakalarsa?" diye sordu Jardir, Leesha kendini geri çekmek için herhangi bir girişimde bulunmayınca kendini geri çekerek.

Leesha yüzünü iki eli arasına alıp onu kendisine geri çekti.

"Kapıyı sürgüledim," dedi, dudaklarını onunkilere doğru aralayarak.

Leesha bir Otacı'ydı. Kadim dünyanın biliminin bir öğrencisi ve kendine ait deneyleri uygulayan biriydi. Şifalı otlar olsun, muhafazacılık olsun, yabancı dil olsun yeni bir şey öğrenmekten daha fazla sevdiği hiçbir şey yoktu. Hiçbir beceri yoktu ki üzerinde ustalaşamasın, ona yeni bir yorum getiremesin.

O gün yastıkların arasında olan da buydu. Kıyafetlerinden kurtulduklarında, son on yılını vücutları iyileştirmeyi öğrenerek geçiren Leesha, sonunda onlara şakımayı da öğretmişti.

İkili ter içinde, nefes nefese birbirlerinden yuvarlanarak ayrıldıklarında, Jardir buna katılıyor görünüyordu. "*Jiwah'Sharum* yastık dansçılarını bile gölgede bırakıyorsun."

"Yıllar boyu bastırılmış şehvetin ürünü," dedi Leesha, sırtını keyifle gererek. Çıplaklığından zerre kadar utanmıyordu. Asla bu kadar özgür hissetmemişti kendini. "Shar'Dama Ka olduğun için şanslısın. Daha zayıf biri hayatta kalamayabilirdi."

Jardir güldü ve onu öptü. "Ben savaş için doğdum. Eğer gerekirse bu keyifli muharebeye seninle yüz bin kez girerim."

Ayağa kalktı ve reverans yaptı. "Ama korkarım güneş batmakta ve başka türden bir muharebeye adım atmalıyız. Bu gece Ay Sönümü'nün ilk gecesi ve *alagai*lar güçlü olacaklar." Leesha başıyla onayladı ve tereddütle kıyafetlerini üzerlerine geçirdiler. Jardir mızrağını alırken, Leesha cepli önlüğünü aldı.

Gared, Wonda ve Rojer ile onlarla avluda bekleyen Kurtarıcı'nın Mızrakları'yla buluştuklarında, kimse bir şey söylemedi. Leesha kendini çok farklı hissediyordu ve bunun diğerlerine karşı oldukça belirgin olduğundan emindi, ancak öyleyse bile, hiçbir işaret göremedi.

Alagai'sharak sırasında bile, Jardir'in yanındayken dikkatini toplamakta zorlandığını fark etti. Jardir de böyle hissediyor görünüyordu, Leesha savaşçıların aldığı birkaç küçük yaraya bakarken onun yanından ayrılmıyordu.

"Sana yarın da okuyabilir miyim?" diye sordu Jardir muharebe bittiğinde. Birkaç saat daha ona ihtiyaç duyulacaktı, fakat Çukur'dan gelenler Aynalar Sarayı'na dönmeye izinliydiler.

"Arzu edersen, bana her gün okuyabilirsin," dedi Leesha. Jardir'in gözleri onun üzerinde adeta dans etti.

Nüvelik prensi, vârisin ve adamlarının, asalakları öldürmelerini izlerken saygılı bir mesafede durdu. Zihin iblisi, her döngüde vârisi birkaç kez izlemişti ve prenslerin korktuğu gibi, adam bir birleştirici çıkmıştı. İblis kemiğinden yapılma mızrağı ve tacının gücünün gerçek sınırlarını bilmediği açıktı, ancak gücü büyümekteydi ve insan asalaklar, organize olarak can sıkıcı bir kuvvet olmaya başlamışlardı. Daha şimdiden, vârisi öldürmek zor bir işti ve nüvelik prensi bunda başarılı olsa bile, adamın yerine geçebilecek birçok kişi vardı.

Ne var ki, kuzeyli dişi yeni bir unsurdu. Vârisin zırhındaki zayıf bir noktaydı. Dişinin zihni koruma altında değildi ve hem vâris hakkında hem de nüveliğin kardeşinin kuzeyde izini sürdüğü avı hakkında çok şey biliyordu.

Dişi diğerlerinden ayrıldığında, zihin iblisi onu takip etti.

Saraya geri döndüğünde, Leesha dairesine giden merdivenleri neredeyse uçarak tırmanıyordu.

"Ne oldu? İçine cin mi girdi?" diye sordu Wonda.

"Senin içine girenlerden farklı bir şey girdiği yok." Wonda ona boş bir ifadeyle baktığında Leesha güldü. "Yatağına git. Eğitim Çavuşu Kaval, sen daha farkına varamadan gelip bağırmaya başlar."

"Kaval o kadar da kötü değil," dedi Wonda, ama söyleneni yaptı.

Leesha annesinin odasının önünden parmak uçlarında geçti ve bunu yaparken, Elona'nın onu sorguya çekmek için en azından sabaha kadar bekleyecek nezakete sahip olduğunu umdu. Oradan sıyrılıp, Jardir'le seviştikleri yatak odasına girerek kendini içeri kilitlemeyi başardığında Yaratıcı'ya şükretti.

Sonunda yalnız kalan Leesha, yüzüne yayılmasını önlemek için tüm gece uğraştığı gülümsemeye izin verdi.

Ve başının üzerine bir kapüşon geçirildi.

Leesha çığlık atmaya çalıştıysa da, kapüşonun alt kısmındaki ip sıkıca çekildi ve onun nefesini kesmenin yanında, çığlığı-

nı da tamamen bastırdı. Güçlü bir el kollarını arkasına doğru büktü ve aynı ip bileklerini bağlamak için de kullanıldı. Leesha ilk başta debelendi, ancak her hareketi boğazının etrafındaki ipi sıkılaştırıyordu. Kendini boğmadan önce çabucak sakinleşmek zorunda kaldı.

Güçlü bir omuz tarafından yüklenilip pencereye taşındı ve serin gece havasında titrerken dışarı çıkarılıp seyyar bir merdivenden aşağı taşındı. Hiçbir ses çıkarmıyorlardı, ancak Leesha merdivenin sallanışından, kendisini kaçıranların iki kişi olduğunu anlamıştı.

Ağırlığı onu taşıyan adamı zorluyorsa bile, adam bunu belli etmiyor, gecenin karanlığındaki sokaklarda koşarken gayet düzgün nefes alıyor, kalbi de normal bir ritimle atıyordu. Leesha hangi yöne götürüldüğünü anlamaya çalıştı, ne var ki bu imkânsızdı. Bir dizi merdivenden yukarı çıkarıldıktan sonra, bir yapıya sokuldu. Oradan da bir dizi koridor boyunca taşınıp sonunda bir kapıdan geçirildi. Adamlar durduklarında, Leesha'yı umursamazca yere bıraktılar.

Zemine düşmek Leesha'nın nefesini kesmişti, ne var ki kalın bir halı onu zarardan korumuştu. Ayak ve el bileklerindeki ipler kesildikten sonra başının üzerindeki kapüşon çıkarıldı. Odanın loş bir aydınlığı vardı, ama uzun süre karanlıkta kalan gözleri, yağ lambalarının ışığına alışamamıştı. Görüşü normale dönerken başını iki yana sallayan Leesha, kendini Inevera'nın önünde, karın üstü yerde buldu. Inevera ise, yastıklardan oluşan bir yatakta uzanıyordu ve Leesha'ya köşeye kıstırdığı bir fareye bakacağı şekilde bakmaktaydı.

Damajah, Leesha'nın arkasındaki iki savaşçıya baktı. Adamlar baştan aşağı *dal'Sharum*ların kara kıyafetlerindeydiler, gece vakti taktıkları peçeleri de yüzlerindeydi. Fakat ne mızrak ne de kalkan taşıyan savaşçılar, omuzlarında birer merdiven taşıyordu.

Inevera, "Buraya asla gelmediniz," deyince adamlar saygıyla eğilip ortadan kayboldular.

Damajah, bakışlarını yerdeki Leesha'ya çevirip gülümsedi. "Erkeklerin işe yaradıkları da oluyor. Lütfen gel, katıl bana." Karşısındaki bir yastık yığınını işaret etti.

Hissizleşmiş ayaklarına kan akışı geri dönerken, Leesha ha-

fifçe yalpaladıysa da çabucak toparlanıp ayağa kalktı. İçinden gelen boğazını ovuşturma dürtüsüne karşı koyarak büyük odaya bakındı. Bu, yastık dolu bir aşk odasıydı. Loş ışığı, egzotik bir kokusu olan ve her tarafındaki yüzeylerin ipek ya da kadifeyle kaplı olduğu bir oda. Kapı, Leesha'nın tam arkasındaydı.

"Diğer tarafta kimse nöbette değil," dedi Inevera gülerek. Elini sanki Leesha'ya bakması için izin veriyormuş gibi salladı. Leesha bunu yapmak üzere bakırdan çekme halkasına uzandı. Ne var ki o anda bir sihir patlaması onu gerisin geri fırlatarak yumuşak halının üzerine düşürdü. Kapının söveleri ve eşiğine işlenmiş olan muhafazaların parladığını görmüştü, ancak semboller anında tekrar söndüler. Leesha'nın hâlâ ortama alışmakta olan gözlerinin önünde hayaletimsi izlerini bırakmışlardı sadece.

Korkudan çok merak duygusu içinde olan Leesha ayaklanıp kapıya giderek, kapının etrafına ustaca işlenmiş gümüş ve altın rengi muhafazaları inceledi. Bunların çoğu onun için yeniydi, ancak diğerlerinin arasında olan sessizlik muhafazaları da gözünden kaçmamıştı. Dışarıdaki hiç kimse, içeride olan biteni duyamazdı.

Muhafaza ağına bir parmağıyla tıklatarak, dokunduğu noktanın etrafındaki muhafazaların bir anlığına parlamasını izledi.

Bunlara güç veren ne, diye merak etti. Etrafta gereken sihri sağlayacak herhangi bir nüvelik yoktu ve sihir olmadan, muhafazalar sıradan sembollerden ibaret olurlardı.

Zamanı olsa, Leesha muhafazaları etkisiz hale getirip kaçabileceğini biliyordu, ama bu zamanı bulmak için dikkatini Inevera'nın üzerinden çekmesi gerekirdi ve kadının ne yapabileceğini tahmin etmek imkânsızdı. Tekrar Damajah'a doğru dönen Leesha, onun hâlâ yastıkları üzerinde rahat bir konumda olduğunu gördü.

"Pekâlâ," dedi, yürüyüp Inevera'nın karşısına oturarak. "Konuşmak istediğin şey nedir?"

"Saf numarası mı yapacaksın?" diye sordu Inevera. "Sence ona dokunduğun anda bundan haberim olmamış mıdır?"

"Olsa ne olur?" diye sordu Leesha. "Ortada suç yok. Sizin kendi kanunlarınıza göre, bir adam istediğiyle yatağını paylaşabilir. Tabii bu kadın başka bir adamın karısı olmamak şartıyla."

"Bir fahişe gibi davranmak, kuzeydeki kadınların koca bul-

masının tek yolu olabilir," dedi Inevera, "ama benim insanlarım arasında, böylesi kadınlar, kurbanlarının karıları tarafından yola getirilirler."

"Ahmann, biz aynı yatağı paylaşmadan çok önce benim evlilik rızamı istedi," dedi Leesha, kaçış planını tasarlarken kadını bile bile kışkırtarak. "Ve kendisini bir kurban olarak gördüğünden şüpheliyim." Gülümsedi. "Arzusu, dinçliğinden belliydi." Inevera buna karşılık tıslayıp birden doğrulduğunda, Leesha onun damarına basmış olduğunu anladı.

"Kocamın teklifini geri çevir ve bu gece Everam'ın Armağanı'ndan kaç," dedi Inevera. "Sana yaşamak için bu son şansı tanıyorum."

"Şimdiye kadar hayatıma iki kez kast ettin ve ikisi de başarısız oldu, Damajah," dedi Leesha. "Bir sonraki girişiminin başarılı olacağını düşündüren nedir?"

"Çünkü bu kez, bu işi on beş yaşındaki bir kıza bırakmayacağım," dedi Inevera, "ve kocam seni kurtarmak için zamanında burada olamayacak. Herkese, kocamı baştan çıkarttığın gece beni öldürmeye geldiğini söyleyeceğim. Kimse senin hayatını sonlandırma hakkımı sorgulamayacak."

Leesha gülümsedi. "Ben bunu başarıp başaramayacağını sorguluyorum."

Inevera yastıkların altından ufak bir obje çıkardı. Bir saniye sonra odayı aydınlatan bir ateş belirdi ve bir an için Leesha'yı yoğun bir ısıyla çevreledikten sonra yok oldu.

"Oturduğun yerde seni yakıp kül edebilirim," dedi Inevera.

Bu etkileyici bir numaraydı, ancak on yılı aşkın süredir ateş sanatıyla ilgilenen Leesha, ortaya çıkan sonuçtan ziyade bu sonucun nasıl yaratıldığıyla daha fazla ilgilenmişti. Inevera ne bir kıvılcım çakmış ne bir kimyasal karıştırmıştı. Inevera'nın elindeki objeye biraz daha yakından baktığında, durum belirginleşti.

Bu bir ateş iblisinin kafatasıydı.

Muhafazalara gücü böyle sağlıyor, diye fark etti Leesha, bunu aylar önce neden kendisinin düşünemediğini merak ederek. *Alagai Hora. İblis kemikleri.*

Farkına vardığı bu durum sonsuz olasılıklar sunuyordu, ama eğer bu geceden sağ çıkamazsa, bunların hiçbirinin bir önemi

olmayacaktı. Inevera onu alevler arasında bırakmadan, ateşe karşılık gelebilecek muhafazalar çizemezdi.

"Kapı eşiğine gücü böyle mi sağlıyorsun?" diye sordu dönüp kapıya bakarak. "Tahtanın içine gizli *alagai hora*lar mı var?"

Inevera kapıya doğru bir bakış attığı anda, Leesha'nın eli önlüğünün cebine gitti. Sonra da Inevera'nın olduğu yere kâğıda sarılı ufak patlayıcılar fırlattı.

Ufak kâğıt parçaları çatırdayarak patlasalar da tamamıyla zararsızlardı ancak Inevera yine de çığlıklar içinde yüzünü korumak amacıyla kollarını kaldırdı. Tek saniye kaybetmeyen Leesha, aralarındaki mesafeyi hemen kapatarak kadının iblis kafatasını tutan bileğini yakaladı. Başparmağını bilekteki sinirlerin olduğu bölgeye bastırdığında, kafatası yere düştü. Bu sırada diğer eli de boş durmuyor, bir yumruk haline geliyordu. Damajah'ın burnundaki zayıf kıkırdak, oldukça tatmin edici bir sesle içe çöktü.

Leesha ikinci darbe için elini geri çektiğinde, Inevera zemine yuvarlanıp döndü ve Leesha'nın omuzlarını yakalayıp dizini onun bacakları arasına indirdi.

"Fahişe!" diye çığlık atan Inevera, Leesha'nın vücuduna bir acı dalgası yaymıştı. "Kocam seni iyi halletti mi?" diye bağırdı, Leesha'nın kasıklarına bir darbe daha indirerek. "Sert miydi?" Üçüncü bir darbe geldi.

Leesha böyle bir acı hissetmemişti. Damajah'ın saçını körlemesine yakalamaya çalıştı ancak Inevera onun cüppesinin kol ağızlarını sıkıca yakalayarak Leesha'nın ellerini, bir Jonglör'ün kuklalara yapacağı şekilde kendinden uzaklaştırdı. Ağır bir etek giymiş olan Leesha, Inevera onun arkasından sokulup kollarını bırakarak boğmak üzere boynunu kıskaca aldığında buna karşı koyamayacak durumdaydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Inevera onun kulağına. "Seni temiz ateşimle öldürüp tırnaklarımdaki boyayı lekelemeden bu işi bitirebilirdim, ama böylesi çok daha tatmin edici."

Leesha debelenmekteydi ancak bu pek işe yaramıyordu. Inevera onun beline bacaklarını dolayıp kilitlemiş, yüzünü de kollarıyla kapatmış durumdaydı. Leesha zarar görmeye müsait hiçbir noktaya ne eliyle ulaşabiliyordu ne de tozuyla. Ciğerlerinde-

ki hava sönerken, etrafındaki görüntü bulanıklaşmaya başladı. Yerdeki iblis kafatasına ulaşmaya çalıştığında, Inevera kafatasını tekmeleyip uzaklaştırdı. Leesha sonunda bilincini kaybedeceğini hissettiğinde, kemerindeki muhafazalı bıçağı çekip, Inevera'nın uyluğuna sapladı.

Eline sıcak kan dökülmüş, bu midesini bulandırmıştı. Ne var ki, Inevera çığlıklar içinde tutuşunu kaybetmişti. Leesha onu tekmeleyerek kendinden uzaklaştırdı ve dizleri üzerinde doğrulup bıçağı önünde tutarak nefes almaya başladı. Inevera ise bu arada diğer tarafa yuvarlandı ve belindeki keseye uzanıp Leesha'nın olduğu tarafa bir şey fırlattı.

Leesha yana atıldığında, bunun bir eşekarısı sürüsü gibi gürültü çıkardığını fark etti. Atılan şeylerden biri uyluğunu delip geçerken, bir diğeri omzuna saplandı ve Leesha acıyla haykırdı. Saplanan şeyi çıkardığında, bunun bir iblis dişi olduğunu gördü. Kendi kanıyla kaplıydı ancak başparmağıyla dişin üzerine işlenmiş muhafazayı hissedebiliyordu. Onu daha sonra incelemek üzere cebine attı.

Inevera bu sırada ayaklanmış, Leesha'nın üzerine hücuma geçmişti. Ancak Leesha da ayağa kalktı ve bıçağını kaldırdı. Inevera durarak çember çizmeye başladı. O da kemerinden kıvrımlı bir bıçak çıkardı. Leesha'nın neşterleri kadar keskin, muhafazalı bir bıçaktı bu.

Leesha bir elini önlüğünün keselerinden birine koyduğunda, Inevera da benzer bir şekilde belindeki siyah kadife keseye uzandı.

Dişiler, kraliçe çiftleşmeye hazırlanırken kurum kurum kasılarak poz veren yüksek prensler gibi diklenirken, nüvelik prensi onları keyifle seyrediyordu. Yaratık, kuzeyli dişinin zihnini tüketip onun yerine kendi mimik iblisini geçirerek vârisi öldürmeyi planlamıştı, ancak bu insanların siyasi entrikaları çok daha lezzetli gelmişti. Bu iki dişi, vârisin mücadele ruhunu ve birlik rüyasını aynı anda yerle bir edebilirlerdi.

İhtiyaçları olan tek şey, hafif bir iteklemeydi.

32. Bölüm

İBLİSİN SEÇİMİ

D.S. 333
Yaz

Jardir sarayına döndüğünde, gecenin en karanlık anlarıydı. Yorgun değildi. Kaji'nin Mızrağı'nı ilk kez kullandığından bu yana kendini vücut olarak hiç gerçekten yorgun hissetmemişti. Ama yine de yatağının özlemi içindeydi. Böylece Leesha'yı tekrar ziyaret edebileceği vakte kadar, gözlerini kapatıp kadının hayalini kurabilirdi.

Leesha Kâğıt, gerçekten de Everam'dan gelen bir hediyeydi. Jardir'in teklifini kabul etmesi ve böylece onun kuzey diyarındaki gücünü pekiştirmesi neredeyse kesin görünüyordu. Ne var ki, Jardir kadının onun yanında olması düşüncesi yanında, bu diğer düşüncenin çok daha önemsiz gelmeye başladığını hissediyordu. Zeki, güzel ve ona birçok oğul verecek kadar genç olan kadının, hem öfkesinde hem de sevgisinde açığa çıkan sınırsız bir ihtirası vardı. Kurtarıcı için bile değerli bir gelin olacak, Damajah'ın yükselen gücüne karşı denge sağlayacaktı. Inevera bu evliliği durdurmaya çalışacaktı elbette, ama bu başka bir güne bırakılabilecek bir endişeydi.

Jardir odalarından birinde ışık gördüğünde kaşlarını çattı. Everam'ın Armağanı'nda, Ay Sönümü'nde bile kadınlar ve çocuklar için bir Aşağışehir yoktu. Bunun yerine, karıları istekli vücutları ve hazır ettikleri banyo küvetiyle nöbetleşe olarak

onun odalarında beklerlerdi. Ne var ki Jardir ne su içine girmek ne de bir başka kadınla beraber olmak istiyordu. Onun şehveti sadece bir kişi tarafından tatmin edilebilirdi ve cüppelerinin altında hâlâ Leesha'nın kokusu vardı. Jardir bu kokunun biraz daha orada kalmasını istiyordu.

"İhtiyacım olan bir şey yok," dedi içeri girerken. "Yalnız bırakın beni."

Ama odasındaki kadınlar, alt sıralardaki karıları değildi ve gitmek için herhangi bir hareketlenmede bulunmamışlardı.

"Konuşmamız gerekli," dedi Leesha. Yanındaki Inevera başıyla onayladı.

"İlk kez kuzeyli fahişeyle aynı fikirdeyim," dedi Inevera.

Jardir'e dakikalarca sürmüş gibi gelen kısa bir sessizlik anı boyunca Jardir bu yeni gelişmeyi anlamak ve kendini toparlayıp odağına geri dönmek için mücadele verdi.

Kadınlara biraz daha yakından baktı. Kıyafetleri paçavralara dönmüştü. Inevera'nın bacağı etrafında kanla sırılsıklam olmuş bir bez vardı. Leesha'nın da omuzu benzer bir şekilde bağlanmıştı. Inevera'nın burnu yamulmuş, normal haline göre üç kat daha büyük olacak şekilde şişmişti. Leesha'nın boğazı morarıp berelenmişti. Bir bacağına ötekinden daha fazla yük veriyordu.

"Ne oldu?" diye çıkıştı Jardir.

"Baş Karı'n ile bir konuşma yaptık," dedi Leesha.

"Ve seni paylaşmayacağımıza karar verdik," dedi Inevera.

Jardir onlara ilerlemeye yeltendi, ancak Leesha bir parmağını kaldırarak onu bir çocukmuş gibi yerinde tuttu. "Mesafeni koru. Bir seçim yapana kadar ikimize de dokunmak yok."

"Seçim mi?" diye sordu Jardir.

"O ya da ben," dedi Leesha. "İkimize birden sahip olamazsın."

"Seçtiğin kişi *Jiwah Ka*'n olabilir," dedi Inevera. "Ve diğeri de, kasaba meydanında senin elinden çabuk bir ölüm bulmalı."

Leesha, Inevera'ya iğrenir gibi baktı ancak tartışmadı.

"Buna razı mısın?" diye sordu Jardir, şaşkındı. "Otacı yeminlerine rağmen?"

Leesha gülümsedi. "Eğer arzu edersen onu çırılçıplak soyup herkesin önünde sokağa da atabilirsin."

"Zayıf. Tıpkı tüm kuzeyliler gibi," diye alay etti Inevera. "Düşmanını serbest bırakıp ona bir saldırı hakkı daha tanıyor."

Leesha omuz silkti. "Senin zayıflık gördüğün şeye, ben güç derim."

Jardir bir ona bir diğerine bakarken, işlerin bu raddeye gelmiş olduğuna inanamıyordu. Ne var ki, kadınların gözleri sertti ve Jardir onların tamamen ciddi olduklarını biliyordu.

Bu seçim imkânsızdı. Leesha'yı öldürmek mi? Düşünülemezdi bile. Bunu yaptı diye kuzeydeki potansiyel ittifakları bozmuş olmayacaksa bile, Jardir, ona zarar verene kadar kendi kalbini yerinden sökerdi.

Ne var ki diğer seçenek de buna eşit derecede imkânsızdı. *Dama'ting*ler Leesha'nın arkasına dizilmezlerdi ve eğer Jardir, Inevera'yı güçten mahrum bırakacak olursa, özellikle de bunu kuzeyli bir kadının lehine yapacak olursa, *dama'ting*ler yine de Inevera'nın peşinden gitmeyi seçebilirlerdi. Bu, Jardir'in imparatorluğunda asla iyileşmeyecek bir yara açılmasına sebep olabilirdi.

Üstüne üstlük, Inevera onun Baş Karı'sıydı. Çocuklarının annesiydi. Jardir'in iktidara yükselişini sağlamış, ona Sharak Ka'yı kazanabileceği araçları vermişti. Inevera'nın sürekli verdiği acılara rağmen, Jardir ona baktığında, aşkının hâlâ taze olduğunu fark etti.

"Böyle bir seçim yapamam," dedi.

"Yapmalısın," dedi Inevera muhafazalı bıçağını çekerek. "Ya şimdi bu kararı verirsin ya da fahişenin boğazını bizzat keserim."

Leesha kendi bıçağını çekti. "Önce ben seninkini kesersem biraz zor."

"Hayır!" diye haykıran Jardir, Kaji'nin Mızrağı'nı fırlattı. Silah duvara çarpıp derince saplanarak iki kadının arasında titredi. Bir kedi çevikliğinde ikilinin üzerine çullanan Jardir, bileklerini kavrayıp onları birbirlerinden uzaklaştırdı.

Ancak bunu yaparken, başının üzerindeki taç parlayıverdi. Kadınları ışığıyla aydınlatmıştı. Bir saniye sonra ikisi de sanki rüyadan uyanmış gibi başlarını iki yana salladılar.

Aklı başına gelen ilk kişi, Leesha'ydı. "Arkanda!" diye bağırdı işaret ederek.

"Alagai Ka!" diye haykırdı Inevera.

Alagai Ka. Bu isim, Par'chin'i takip eden kaya iblisine Jardir ve adamları tarafından espriyle karışık bir şekilde verilmiş isimdi. Ama aynı zamanda kadim bir isimdi de. Engin bir güç taşırdı. Alagai Ka, İblislerin Anası'nın kocasıydı ve o ve oğullarının, iblis lordlarının en güçlüleri oldukları söylenirdi. Nie'nin güçlerinin generalleriydiler.

Jardir iblisle yüzleşmek üzere döndüğünde, ilk başta bir şey göremedi. Ancak sonra, yoğunlaştığında ve Kaji'nin Tacı bir kez daha ısındığında, odanın bir kısmının sihirle perdelendiğini fark etti. Bu perdenin içinde bir titreme oldu ve birdenbire, Jardir'in hayatı boyunca görmediği ölçüde korkunç bir iblis üzerine atıldı.

Jardir mızrağına uzandı ancak silah, iblisin bir saniye içinde mesafeyi kat edip onu yere düşürmesi sırasında duvardan çıkmamıştı. Jardir yatağın üzerine düşmüş, iki kadın ise uzak köşeye sertçe savrulmuştu. İblis, Jardir'in üzerine delicesine pençelerini indiriyordu. Jardir, cüppesinin altındaki seramik tabakanın, iblisin darbeleriyle parçalandığını hissetti, ama ilk saldırıyı savuşturmuşlardı. Yaratık bunu fark etmiş olacaktı ki, ağzı imkânsız bir açıyla açıldı ve bir anda büyüyen yeni diş sıraları Jardir'in gözü önünde, kafasını bir anda tümden yutabilecek bir ağza dönüştü.

Jardir yuvarlandı ve kollarıyla iterek bacağını koyabileceği bir aralık buldu. Tekmesini attığında iblis geriye fırladı ve Jardir'e cüppesini yırtıp üzerinden atarak Inevera'nın onun tenine işlediği muhafazaları açığa çıkartmasına yetecek zamanı tanıdı. Jardir, iblisin bir sonraki saldırısını doğrudan karşılarken, muhafazalar ateş gibi parlıyordu.

Leesha, Jardir ona dokunup da tacının üzerindeki muhafazalar parlayana kadar iblisin kendi zihninde olduğunu anlamamıştı. O anda iblisin fısıltılarını duymuş, onların gerçekten ne olduğunu fark etmişti. İblis, onlarla birlikte odadaydı.

Inevera da bunu anlamıştı. İblisin fedaisi Jardir'e saldırana kadar onu uyaracak zamanı bulmuşlardı. Yaratık Jardir'i oda boyunca uçurmuş, başındaki tacın güç alanını da alıp götürmüştü. Leesha, zihin iblisinin, zihnine tekrar girmeye çalıştığını hissetti.

Leesha, tıpkı Inevera gibi buna direnmeye çalıştı, yaratığın kontrolüne karşı vahşice debelendi, ancak sonuç kesindi. İblis onları çok az zaman içinde kontrol edecekti. Uzuvlarında inanılmaz bir ağırlık hissederken, zihin iblisi ona zemine yatıp hareketsiz bir şekilde kalması emrini vermekteydi. Bu sırada, iblis, fedaisinin Jardir'i öldürmesini izliyordu.

Leesha etrafına telaşla baktı ve başucu sehpası üzerinde temizlenmemiş bir tütsü tablası gördü. Aşağı düşerken kendini oraya doğru attı ve bunun bir kaza olduğu rolünü oynayarak elini yağlı küller arasına sokup, tablayı zemine düşürerek bir bulut oluşturdu.

Inevera da zemine düşmüş, uzuvları zayıfça hareket etmeye çalışıyordu. Leesha ona doğru yuvarlandı ve enerjisinin son damlasını Inevera'nın alnına bir muhafaza çizmeye harcadı. Bu muhafaza, Jardir'in tacının merkezinde bulunan muhafazayla aynıydı.

Sembol anında parladı ve Leesha uzuvlarının hâkimiyetini kaybederek düşerken, Inevera doğruldu. İblis ise bunu fark etmemiş görünüyordu. Jardir'in hayatta kalmak üzere verdiği mücadeleyi seyretmekteydi.

Inevera kaşlarını çatıp Leesha'nın saçlarını yakaladı. "Hâlâ bir fahişesin," diye hırlayan kadın, Leesha'nın suratına tükürdü. Kolsuz yeleğinden bileklerindeki altın bileziklere uzanan uzun peçeleri vardı. Onlardan birini elinde toparlayan Inevera, kumaşa tükürüp Leesha'nın alnındaki kül lekesini sildi ve parmağını küllere soktuktan sonra, Leesha'nın alnına aynı zihin muhafazasını çizdi.

Doğrulan Leesha, muhafazalı bıçağına uzandı. Inevera ise belindeki kara keseden muhafazalı bir kömür parçası gibi görünen objeyi alıp zihin iblisine doğrulttu. Bir sözcük fısıldadığında, taştan çıkan şimşek, iblisi vurdu. Yaratık oda boyunca geri fırladı ve duvara çıtırtıyla çarptı. Cansız bedeni, zemine düştü.

İblis sürekli şekil değiştiriyordu, ancak Jardir saldırısında ona aman vermiyor, dizleri, yumrukları, ayakları ve dirsekleriyle saldırırken, teni üzerindeki muhafazalar cızırdıyordu. İblisin saf saldırganlığına, Labirent için doğmuş bir savaşçının öfkesiyle karşılık veriyordu. Tacı parlayan Jardir öylesine güçle dolmuştu ki, iblisin açtığı yaralar, zararı ortaya çıkmadan önce iyileşiveriyorlardı.

Alagai Ka ile savaşıyorum, diye düşündü, *ve kazanıyorum.*

Bu düşünce belli bir süre onu taşısa da, iblis devasa pençesiyle ağır bir masayı aldı ve onun üzerine geçirdi.

Jardir'in tenindeki muhafazalar, tahtaya karşı herhangi bir koruma sağlamıyordu ve ölmemesini sağlayan tek şey, vücudunda dolaşmakta olan sihirdi. Yine de, kemikleri darbeyle kırılmış, bacağından çıkmış, iç organlarına girmişti. Jardir vücudunun doğal iyileşme hızının sihirle inanılmaz bir hal aldığını hissetse de, bunun kırık kemikleri yerine düzgünce yerleştirmeye yaramadığını gördü. Kemiklerin garip açılarla iyileştiğini hissetti.

Ne var ki, bunun çok önemi yoktu zira iblis işi bitirmek üzere masayı bir kez daha kaldırmıştı. Silahsız Jardir'in izlemekten başka çaresi yoktu.

Ama iblis masayı onun üzerine indiremeden, çığlıklar atarak başını tuttu. Masayı düşürmüştü. Jardir sağlam bacağıyla düşen masayı kendini korumak üzere tekmelediğinde, iblisin eti balmumu gibi erimeye başladı. Yaratık aklını kaybetmişçesine debelendi ve tökezledi.

Jardir başını kaldırdığında bunun nedenini gördü. Alagai Ka ile savaşmamıştı. Leesha ile Inevera, devasa bir kafası olan, ince yapılı bir iblisin tüten vücuduna tepeden bakmaktaydılar. Odanın karşısından bile, Jardir, yaratığın yaydığı şeytaniliğinin ve gücün şiddetini hissedebiliyordu. Kendisinin savaşmış olduğu iblis, onun Hasik'iydi. Efendisinin bizzat yapmayacağı işleri yapan, yolları açıp kafataslarını kırma görevini üstlenen beyinsiz fedaisiydi.

İnce yapılı iblis başını kaldırdı. Inevera çığlık atarak bir baş-

ka şimşek gönderdi, ancak iblis havaya bir muhafaza çizerek enerjiyi dağıttı. Kolunu uzatan yaratık, kadının elindeki iblis kemiğinin uçup kendi eline ulaşmasını sağladı. Kemik iblisin tutuşunda kısa bir süre parladıktan sonra sihir emildi ve obje un ufak oldu.

İblis bir kez daha kolunu uzattığında, bu kez Inevera'nın *hora* kesesi onun eline uçtu. Yaratık aldığı kesenin içindekileri kendi pençesine boşalttığında, Inevera çığlık attı.

Leesha ile Inevera, iblise muhafazalı bıçaklarıyla saldırıya geçtiler ancak iblis havaya bir başka muhafaza çizdiğinde, ikiliyi büyük bir rüzgârın alıp götürdüğü yapraklar gibi zıt yönlere fırlattı.

*Alagai hora*lar, iblis onların gücünü emerken parladılar. Jardir, hayatını yirmi yıldır kontrol etmekte olan zarların toz haline gelmesini izlerken korku ve rahatlamanın garip bir karışımını hissetti. Inevera, bu görüntü ona fiziksel acı veriyormuşçasına feryat ediyordu.

Efendisi kendine gelirken mimik iblisi de duyularına tekrar kavuştu ancak Jardir çoktan harekete geçmiş, sağlam bacağı ile kırık yatağın üzerinden sıçramıştı. Kaji'nin Mızrağı'nı yakaladı ve uzak yöne doğru yuvarlanırken, ağırlığını kullanarak silahı duvardan çekti.

Ayağa kalkarken, Jardir'in yaralı bacağı acıyla doldu ancak Jardir bunu çaba sarf etmeden kucaklayarak hareketini bozmasına izin vermedi. Kendini geri çekip silahı fırlattı.

İki iblis de tepki veremeden, dövüş sona ermişti. Mızrak zihin iblisinin kafatasının bir tarafından girip diğer tarafından çıkmış, büyük bir delik oluşturmuş, yoluna devam ederek uzak kısımda kalan duvara saplanmıştı. Zihin iblisi ölü durumda yere yığılırken, onsuz kalan mimik iblisi de sanki alevlerle tutuşturulmuş gibi yere düşmüş, debelenmekteydi. Sonunda hareketsiz kaldığında, erimiş bir yığına dönüşmüştü.

Leesha sert bir çatırtı sesine uyandı. Gözlerini açtığında Jardir'i gördü. Jardir'in gözleri kapalı, yüz ifadesi sakindi. Bu sı-

rada Inevera onun ayağını sertçe çekerek, bacağından fırlamış olan kemiği yerine oturtmaya çalışıyordu.

Kendi acısından silkinen Leesha tökezleyerek Inevera'nın yanına gitti ve kemiği kendi eline alarak, Inevera'nın kesmiş olduğu kısma yönlendirdi. Arlen'da olduğu gibi, yara anında kapanmaya başlamıştı ancak Leesha iğne ve ipliğine uzanarak onu düzgün bir şekilde dikmeye yeltendi.

"Buna gerek yok," dedi Inevera, ayaklanıp zihin iblisinin cesedine giderek. Muhafazalı bıçağını çeken kadın, yaratığın tam gelişmemiş boynuzlarından birini kesti. Berbat kokulu şeyle geri döndüğünde, kesesinden ince bir fırça ve bir şişecik çıkardı. Jardir'in yarasının uç kısımlarına zarif muhafazalar çizdikten sonra boynuzu yaraların üzerinden geçirdi. Muhafazalar parladığında, kesik, iz bırakmadan iyileşti.

Kadın aynı şeyi kendi yarası için yaptıktan sonra, tek kelime etmeden Leesha'ya yardımcı oldu. Gözlerine bile bakmadı. Leesha ise onu sessizlik içinde izlerken, Inevera'nın kullandığı muhafazaları ve onları kullanma şeklini ezberine aldı.

Inevera işini bitirdiğinde boynuza baktı. Boynuz hâlâ sağlamdı. Inevera homurdandı: "Bunun kemiklerinden daha iyi zarlar olur zaten." Leesha zihin iblisinin cesedine gidip diğer boynuzu ve kollardan birini kesti. Ardından bunları daha sonra incelemek üzere ağır bir perde parçasına sardı. Inevera'nın gözleri kısılmıştı ancak bir şey söylemedi.

"Neden kimse kopan gürültüye gelmedi?" diye sordu Jardir.

"Sanırsam Alagai Ka'nın odanın etrafına sessizlik muhafazaları çizmesi zor olmamıştır," dedi Inevera. "Gün ışığı duvarlara vurana kadar güçlerini kaybetmeyeceklerdir."

Jardir ikiliye baktı. "Sizin söylediğiniz ve yaptığınız her şeyi kontrol mü ediyordu?"

Inevera başıyla onayladı. "Yaratık... ah... bizi birbirimizle dövüştürdü bile, keyfi için." Kadın şişmiş burnuna dokundu.

Leesha yüzünün kızardığını hissetti ve hafifçe öksürdü. "Evet," diye katıldı, "bize bunu yaptıran oydu."

"Neden böyle gaddar oyunlar oynadı ki?" diye sordu Jardir. "Neden yastıklarımızda uyurken ikinizden birinin benim boğazımı kesmenizi sağlamadı?"

"Çünkü seni öldürmek istemedi," dedi Inevera. "Senin, insanlara savaşma gücü verme becerinden daha çok korkuyor. Şehit olursan insanlara hiç olmadığı kadar savaş şevki verirsin."

"Sana meşruiyetini kaybettirip güçlerinin birliğini yok etmek daha iyi bir yol," diye ekledi Leesha.

"Ancak sen Shar'Dama Ka'sın," dedi Inevera. "Alagai Ka senin ellerinden ölümünü bulduktan sonra, bu artık sorgulanamaz."

Jardir başını salladı. "Bu Alagai Ka değildi. Çok kolaydı. Büyük ihtimalle, bu onun prenslerinden biriydi. Daha fazlası ve daha güçlüleri olacaktır."

"Bence de öyle," dedi Leesha, Jardir'e bakarak. "Bu yüzden, verdiğin sözü tutmanı istiyorum, Ahmann. Everam'ın Armağanı'nı gördüm ve artık evime geri dönmek istiyorum. İnsanlarımı hazırlamalıyım."

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Inevera. Leesha, bu sözlerin ona ne kadar zor geldiğini görebiliyordu. "Seni, kocamın *Jiwah Sen*lerinden biri olarak kabul ederim."

"Alt konumda bir eş olarak mı?" diye güldü Leesha. "Hayır, bunun olacağını sanmıyorum."

"Eğer arzu edersen seni hâlâ kuzeyli *Jiwah Ka*'m yapabilirim," dedi Jardir. Inevera kaşlarını çattı.

Leesha üzgünce gülümsedi. "Yine de, birçok eşten biri olurum Ahmann. Evleneceğim adam sadece benim olmalı." Jardir'in yüzü düştü ancak Leesha söylediğinden geri adım atmayınca, Jardir sonunda başıyla onayladı.

"Çukur kabilesi yine de onurlandırılacak," dedi. "Kabilelerin sizin kuyularınızdan birkaçını çalmasını önleyemem, ama eğer size savaş açarlarsa, benim hışmıma uğrayacaklarından emin ol."

Leesha gözlerini yere çevirdi, zira Jardir'in gözlerindeki hüzne biraz daha tanıklık edecek olursa, ağlayacağından korktu. "Teşekkür ederim," dedi boğazında bir düğümle.

Jardir uzanıp onun omzuna dokundu ve kibarca sıktı. "Ve eğer Aynalar Sarayı'nda olanlar kendi iradenle olmadıysa, özür dilerim."

Leesha yüksek sesle güldü, ağlama korkusu bertaraf olmuştu. Jardir'in üzerine atılıp ona sıkıca sarıldı ve yanağından öptü.

"Biz *o işi* güpegündüz yaptık Ahmann," dedi göz kırparak.

"Gittiğinizi görmek beni üzüyor hanımım," dedi Abban birkaç gün sonra. Karıları, Jardir'in sunduğu sonu gelmez hediyelerin sonuncusunu da yolculuğa hazır etmişti. "Konuşmalarımızı özleyeceğim."

"Ve en alımlı eşlerinle kızlarını Aynalar Sarayı'nda *dal'Sharum*lardan saklama şansını da özleyeceksin öyle değil mi?" diye sordu Leesha.

Abban ona şaşkınlıkla baktıktan sonra başını eğip gülümsedi. "Dilimizi belli ettiğinizden daha iyi öğrenmişsiniz."

"Neden Ahmann'a söyleyip bu işi bitirmiyorsun?" diye sordu Leesha. "Hasik ile diğerlerini yola getirsin. Öylece, istedikleri herkese tecavüz edememeliler."

"Özrümü kabul edin hanımım, ancak kanun, bunu yapabileceklerini söyler," dedi Abban. Leesha yanıt vermek üzere ağzını açtı ancak adam bir elini kaldırdı. "Ahmann'ın gücü, düşündüğü kadar mutlak değil. Bir *khaffit*'in kadınları yüzünden adamlarını yola getirmeye çalışması, onun ardında mızrak taşıması için güvendiği adamlar arasında nifak tohumları ekilmesine neden olur."

"Bu, senin için ailenin güvenliğinden daha mı önemli?" diye sordu Leesha.

Abban'ın gözleri sertleşti. "Aramızda birkaç hafta yaşadınız diye, bizim hakkımızdaki her şeyi öğrendiğiniz yanılgısına kapılmayın. Efendimin gücünü tehdit altına sokmadan da ailemi korumanın bir yolunu bulurum."

Leesha saygıyla başını eğdi. "Özür dilerim."

Abban gülümsedi. "Özrünüz, köyünüzde bana bir çadır kurma izni vermek olsun. Ailem, her kabilede, mal ve hayvan ticaretinde bulunmak üzere bir çadır sahibidir. Everam'ın Armağanı'nda ihtiyaç olandan fazla buğday var ve kuzeyde aç karınların olduğunu biliyorum."

"Çok düşünceli ve kibarsın," dedi Leesha.

"Hayır değilim," dedi Abban. "Karılarım sizin insanlarınızla pazarlığa oturduğunda göreceksiniz bunu." Leesha gülümsedi.

Dışarıdan bir çağrı geldiğinde, Abban pencereye doğru topallayıp avluya baktı. "Eşlikçiniz hazır. Gelin, sizi aşağı kadar geçireyim."

"Ahmann ve Par'chin arasında ne oldu Abban?" diye sordu Leesha, artık kendini tutamayarak. Eğer cevabı şimdi öğrenmezse, asla öğrenemeyebilirdi. "Neden Ahmann senin bana onun hakkında bahsettiğin şeyler karşısında öfkelendi? Neden ben Ahmann ile onun hakkında konuştuğumu söylediğimde korkar gibi oldun?"

Abban ona baktı ve iç geçirdi. "Eğer efendimi ailem için riske atmayacaksam, neden bunu Par'chin için yapayım?"

"Sorumu cevaplaman Jardir'i riske atmayacak, yemin ederim," dedi Leesha.

"Belki atar, belki atmaz," dedi Abban.

"Anlamadığım şu," dedi Leesha. "İkiniz de Arlen'ın sizin dostunuz olduğunu iddia ediyorsunuz."

Abban saygıyla eğildi. "Öyleydi hanımım. Ve öyle olduğu için size şu kadarını söyleyebilirim. Eğer Jeph'in oğlunu tanıyorsanız, eğer onunla konuşma şansınız varsa, ona dünyanın sonuna, hatta ötesine gitmesini söyleyin, zira Jardir onu öldürmek için aynı şeyi göze alacak."

"Ama neden?" diye sordu Leesha.

"Çünkü sadece bir Kurtarıcı var olabilir," dedi Abban. "Ve Par'chin ile Ahmann... bu kişinin kim olacağı konusunda daha önce anlaşmazlığa düştüler."

Abban, Aynalar Sarayı'ndan ayrıldıktan sonra doğrudan Jardir'in taht odasına gitti. Jardir, *khaffit*'i gördüğü anda danışmanlarını gönderip onunla yalnız kaldı.

"Gitti mi?" diye sordu.

Abban başıyla onayladı. "Sahibe Leesha, Çukur kabilesiyle bir ticaret anlaşması yapmama izin verdi. Katılımlarını ve bü-

tünleşmeyi kolaylaştıracaktır. Ayrıca bize kuzeyde değerli bağlantılar da kazandıracaktır."

Jardir başıyla onayladı. "İyi iş."

"Sevkiyatları ve bölgedeki ambarları muhafaza etmek için adamlara ihtiyacım olacak," dedi Abban. "Daha önceleri böylesi ağır işler için hizmetkârlarım vardı. *Khaffit* olabilirlerdi, ama güçleri yerindeydi."

"Böylesi adamların hepsi artık *kha'Sharum*," dedi Jardir.

Abban saygıyla eğildi. "İşimin zorluğunu görüyorsun. Hiçbir *dal'Sharum* bir khaffit'ten asla emir almaz ama eğer birkaç *kha'Sharum* seçmeme izin verirsen, bu oldukça tatmin edici olacaktır."

"Kaç kişi?" diye sordu Jardir.

Abban omuz silkti. "Yüz kişi yetecektir. Ufak bir bedel."

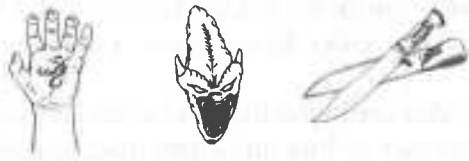
"Hiçbir savaşçının, tek bir *kha'Sharum*'un bile değeri ufak değildir Abban," dedi Jardir.

Abban saygıyla eğildi. "Ailelerine kendi kasamdan ücret ödeyeceğim tabii."

Jardir biraz düşündükten sonra omuz silkti. "Yüz kişini seç."

Abban bastonu el verdiği kadar alçağa eğildi. "Çukur kabilesinin hanımına verdiğin sözler planlarını etkileyecek mi?"

Jardir başını iki yana salladı. "Sözlerim hiçbir şeyi değiştirmez. Kuzey diyarı halkını Sharak Ka için birleştirmek hâlâ görevim. Bahar geldiğinde Lakton'a yürüyeceğiz."

33. Bölüm

TUTULAN BİR SÖZ

D.S. 333
Yaz

"Orada sağlam bir köprü varken neden bu kadar salları var ki?" diye sordu Renna, isimsiz bir kulübeler topluluğuna doğru işaret ederken. Minik yapıların her birinin suda birer salı vardı ve bunlar Bölen Nehir'in kıyısına dikilmiş muhafaza direkleriyle çevriliydi.

Birkaç iblis etrafta sinsice dolaşıyor, kulübelerin üzerindeki muhafazaları sınıyorlardı. Ama Renna muhafazalı pelerini içindeydi ve Arlen öylesine bir güç yayıyordu ki, arada sırada tıslaması ya da dik dik bakması nüvelikleri ondan uzakta tutmaya yetiyordu. İkili nehrin kenarında yürümekteydi.

"Köprü muhafızlarının mallarını karıştırmasını istemeyen tüccarlar bazen onları nehir karşısına geçirsin diye salcılara para öderler," dedi Arlen. "Bunu genellikle taşımamaları gereken bir şey ya da bir kişiyi taşıdıklarından yaparlar."

"Yani onlardan birini kiralayabilir miyiz?" diye sordu Renna.

"Yapabilirdik," dedi Arlen. "Ama bu, şafağa kadar bekleyip daha fazla dedikoduyla uğraşmak anlamına gelecek. Bu taraflarda, benim Kurtarıcı olduğumu düşündükleri için hepsi aptalca şeyler yapıyor. Doğru dürüst yürüyemiyorum bile."

"Seni benim tanıdığım gibi tanımıyorlar," diye sırıttı Renna.

"İşte," dedi Arlen, Alacakaranlık Dansçısı'nı rahatça taşıyabi-

lecek kadar büyük bir sala işaret ederek. Salın her gün çıkarılıp indirildiği yerde büyük bir çukur oluşmuştu. Arlen, Renna'ya kadim altın sikkelerinden birini uzattı. "Git bunu kapının yanına bırak."

"Neden?" diye sordu Renna. "Yeni ay var bu gece. Bizim salı aldığımızı göremez ve bizi duysa bile, peşimizden koşturmak için muhafazalarını aşmayacağı kesin."

"Biz hırsız değiliz Ren," dedi Arlen. "Kaçakçı olsun olmasın, o sal birilerinin karnını doyuruyor." Renna başıyla onayladı ve sikkeyi alıp kulübenin kapısına bıraktı.

Arlen salı inceledi. "Bir tane lanet su muhafazası bile yok!" Nehir kenarına tükürdü.

Renna döndüğünde kazıklardan birine ayağıyla vurdu. "Bunlarda da iş yok. Bu sallar şansa böyleler."

Arlen başını iki yana salladı. "Bu işi anlamıyorum Ren. Dere'de yaşayan on yaşındaki çocuklar bile, Hür Şehirler'deki çoğu insandan daha iyi muhafazacılık yapabilecek durumda. Oysa Hür Şehirler'de lonca lisansı olmayanlara kahrolası bir pencere eşiğini bile muhafazalatmıyorlar."

"Bunu şimdi muhafazalayabilir misin?" diye sordu Renna, salı işaret ederek.

Arlen başını iki yana salladı. "Şafak sökmeden kurur."

Renna geniş su yoluna bir baktı. Muhafazalı gözlerle bile uzakta kalan tarafı göremiyordu. "Muhafazasız geçmeye çalışsak ne olur?"

"Tam kenarlarda bekleyen kurbağacıklar vardır genellikle," dedi Arlen. "Önce onları öldürürüz..." Omuz silkti. "Yeni ay gecesindeyiz. Salı açığa çıkaracak ışık olmadığından nehir iblisleri bizi görmez, o yüzden suyun derin kısmından sağ salim geçmemiz mümkün. Karşı kıyıya ulaştığımızda gökyüzü daha aydınlık olacaktır ve kurbağacıkların çoğu da Nüve'ye geri dönmüş olur."

"Kurbağacıklar mı?" diye sordu Renna.

"Kıyı iblisleri," dedi Arlen. "Ahali onlara kurbağacık der. Sinek avlayan büyük su kurbağalarına benzerler ama o kadar büyüktürler ki *seni* bile sinek gibi avlayabilirler. Sudan fırlayıp seni

dilleriyle yakalarlar, çekerken de yutarlar. Çok debelenirsen, nehre atlayıp boğmaya çalışırlar."

Renna başıyla onaylayıp bıçağını çekti. Parmak eklemlerine yeni çizdiği karasap muhafazaları vardı. "Peki onları öldürmenin en iyi yolu nedir?"

"Mızrak," dedi Arlen, iki mızrak alıp birini genç kadına uzatarak. "İzle."

Suya yavaşça geldi ve tiz bir ıslık çaldı. Bir an için her şey normaldi, ancak çok geçmeden nehir kıyısının suyu adeta patladı. Dev, geniş ağızlı bir nüvelik sıçramıştı. Yaratık perdeli ayaklarını kıyıya yerleştirdiğinde kafasını uzatıp kalın, yapışkan dilini Arlen'a fırlatıverdi.

Ne var ki Arlen hazırdı ve kolayca yana kaçtı. İblis vrakladı ve tamamen kıyıya çıktı. Üç metrelik bir mesafeyi tek bir hamlede almıştı. Dilini bir kez daha fırlattığında, Arlen yine yana kaçtı ancak bu kez dil yerine geri dönmeden, yaratığa doğru hızla saldırıya geçti. Hızlı, isabetli bir saplama hamlesiyle mızrağını yaratığın çenesindeki sert deriye ve ardından beynine ulaştırıp keskince çevirdi. Çatırdayan sihir gece karanlığını aydınlatırken mızrağını yaratıktan kurtardı ve iblis yere düştü. Son bir darbe daha indirerek yaratığın öldüğünden emin oldu.

"Zor kısım onları kıyıya çekmekte," dedi Arlen, Renna'nın yanına dönerek. "İlk dil darbesinden kurtulursan sudan çıkıp yine denerler. İyi zıplarlar ama ön ayakları mızrağın uzunluğuna denk değildir. Uzaktan güvenli bir şekilde saplayabilirsin."

"Bu o kadar da eğlenceli değilmiş," dedi Renna, ama mızrağını daha da sıkı kavradı ve suya doğru yürüdü. Arlen'ın ıslığını taklit etmeye çalıştı.

Genç kadın, yanıt almasının biraz süreceğini düşünüyordu ama neredeyse su anında kabardı ve bir kıyı iblisi dört metre kadar öteden diliyle saldırıya geçmişti bile. Renna kendi etrafında dönerek yoldan çekilmeye çalıştı ancak yeterince hızlı değildi ve dil dar bir açıdan ona çarpmış, yere düşürmüştü.

Genç kadın kendini toparlayamadan iblis sudan sıçradı ve kıyıya ulaşarak tekrar denedi. Renna yana yuvarlansa da, dil onu uyluk bölgesinden yakalamış yavaşça kendine çekmeye başla-

mıştı. Mızrağını bırakıp nehir kıyısına tutunmaya çalışan genç kadın başarılı olamadı. Nüveliğin ağzı onu tümden yutacak kadar genişti ve sıra sıra dizili keskin dişlerle doluydu.

Renna bunu görmezlikten geldi ve çoktan ona koşmaya başlamış olan Arlen'a döndü.

"Bu işe karışma bakalım Arlen Bales!" diye hırlayan genç kadın, Arlen'ı durdurdu.

Tekrar iblise döndüğünde, neredeyse dişlerin menziline girmişti. Boş ayağındaki sandaleti fırlatan Renna, yaratığın çenesine tekmesini indirerek sihir parlamasına neden oldu. İblisin dili hafifçe gevşediğinde, Renna döndü ve bıçağını dile sapladı. Nüvelik irkildiğinde ayağa fırlayan kadın, bu kez göze nişan aldı. Yaratığın can çekişlerinden kaçınmak üzere geri fırladı, ardından çabuk hareket ederek bıçağını diğer göze sapladı ve avını tamamladı.

Arlen'a dönüp, kendisini eleştirmesi için meydan okuyan bir bakış attı. Arlen bir şey söylemedi, ama ağzının bir kenarında belli belirsiz bir gülümseyiş, gözlerinde parlaklık vardı.

Tüm bu gürültü patırtıdan sonra kulübeden bir bağırış geldi ve pencerelerden birinde ışık yandı.

"Gitme vakti," dedi Arlen.

Adam hareket halindeydi. Nüvelik prensi gerginliğini tıslayarak belli etti, ancak zaman kaybetmeden mimik iblisinin üstüne atlayıp gökyüzüne geri döndü. Adamın izini takip etti.

Onun bir döngü daha yaşamasına izin vermek bir riskti, ama zihin iblisi bunu kabul edilebilir görmüştü. Böylece, uzun süredir kayıp olan güçlere bu adamın nasıl yeniden sahip olduğunu öğrenecekti. Adam, asalakları her gece öldürse de, kayıpların sayısı önemsizdi. Tıpkı başkalarına yaydığı silahlar gibi. Adam birleştirici değildi, tıpkı güneydeki tehlikeli herif gibi.

Ama birleştirici olma kudretine sahipti. Seslendiği anda, insan asalakları onun yanında saf tutacaktı ve eğer bu olursa, kovana tehdit oluşturabilirlerdi.

Ve şimdi, bu kişi, büyük bir kararlılıkla insanların üreme

alanlarına geri dönmekteydi. Nüvelik prensi, onun bu kez insan asalaklarını yanına alacağından ve birleşmenin başlayacağından emindi. Bu, göz yumulacak bir şey değildi.

Zihin iblisi, ilk gecenin geri kalanını adamı izlemekle geçirdi. Şafaktan hemen önce nehre ulaştı ve avı görüş alanına girdiğinde tıslad ı. Güneş doğmak üzereydi ve yapılacak bir şey yoktu, ancak yaratık, onları bir sonraki gece çabucak bulacaktı.

Mimik iblisi nehir kenarına hafifçe indikten sonra yere eğilerek nüvelik prensinin inmesine yardımcı oldu. Maddesel şekillerini kaybetmeye başladıklarında, mimik iblisi usulca hırladı. Efendisinin avlanmaya hazır olduğunu sezmişti.

Renna ile Arlen, güneş doğduktan sonra da yol almaya devam ettiler. Birkaç saat sonra, bir yol ayrımını geçmişlerdi.

"Kasabada durmayacak mısın?" diye sordu Renna.

Arlen genç kadına baktı. "Okuma biliyor musun?"

"Tabii ki hayır," dedi Renna. "Yol üstündeki işaretlerin ne işe yaradığını bilmek için okuma bilmeme gerek yok."

"Doğru," dedi Arlen. Renna, onun kapüşonu altında sırıttığını hissedebiliyordu. "Diğer kasabalarla kaybedecek vakit yok. Çabucak Çukur'a dönmem gerek."

"Neden?" diye sordu Renna.

Arlen ona uzun bir süre bakıp düşündü. "Bir dostum kendini zor bir duruma sokmuş," dedi sonunda. "Bu kadar uzun süre uzakta kalmamla suçun büyük kısmı bende."

Renna, sanki soğuk bir el kalbini sıkmış gibi hissetti. "Ne dostu? Kim o?"

"Leesha Kâğıt," dedi Arlen. "Kurtarıcı Çukuru'nun Otacısı."

Renna yutkundu. "Güzel mi peki?" diye sordu, ancak sözcükler ağzından çıktığı anda kendine küfretti.

Arlen başını ona çevirdiğinde, yüzünde can sıkıntısı ve eğlenmişlikle karışık bir ifade vardı. "Neden hâlâ on yaşındaymışız gibi hissediyorum acaba?"

Renna gülümsedi. "Çünkü seni Kurtarıcı olarak gören o ahaliden değilim. Sen samanlıkta Beni ile dişlerini tokuştururken yüzündeki ifadeyi onlar görmediler."

"Sen daha iyi öpüşmüştün," diye itiraf etti Arlen. Renna kollarını onun beline daha da sıkı sardı, ancak Arlen rahatsızca kıpırdandı.

"Çok geçmeden yoldan sapacağız," dedi. "Bugünlerde yol üzerinde çok fazla insan var. Bizi taze silah ve malzemelere götürecek bir yol biliyorum. Oradan Angiers Nehri'ni geçip bir iki gece içinde Çukur'da oluruz."

Renna başıyla onayladı ve esneyişini bastırdı. Kıyı iblislerini öldürdükten sonra enerji dolmuştu, ancak her zamanki bu ilave güç güneşin doğmasıyla uçup gitmişti. Bir süre eyerin üzerinde uyukladı, ta ki Arlen onu nazikçe sallayıp uyandırana kadar.

"İyisi mi attan in ve pelerinini giy," dedi Arlen. "Hava kararıyor ve silahlarımın olduğu yere ulaşmamız için birkaç saat daha yol gitmemiz gerekecek."

Renna başıyla onayladı ve Arlen atı durdurdu. Ağaçların seyrek olduğu bir yerdeydiler. Uzun kozalak ağaçları, Alacakaranlık Dansçısı'nın iki yanında yürümelerine izin verecek kadar birbirine mesafeliydi. Renna eyerden atladı.

Çantasını açarak muhafazalı pelerinini çıkardı. "Bu şeyi giymekten nefret ediyorum."

"Nefret edip etmemen umurumda değil," dedi Arlen. "Nüvelikler Bölen'in bu tarafında daha fazla sayıdalar. Onları çekecek daha çok kasaba ve harabe var. Buralardaki ağaç tepeleri orman iblisleriyle doludur. Daldan dala atlayıp üzerine çökerler."

Renna birden başını yukarı kaldırarak tam o anda üzerine bir iblisin atılacağını beklemişti ama tabii yaratıklar daha yükselmemişlerdi. Güneş henüz batmaktaydı.

Gölgeler uzarken, Renna ağaçların arasındaki düz zeminden dumanların yükselmesini seyretti. Ağaç gövdeleri etrafında süzülen sis tabakası, bir bacadan tüten duman gibiydi.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu.

"Bazıları görünmemek için ağaçların üzerinde maddeleşmeyi sever," dedi Arlen. "Genellikle sen geçene kadar bekleyip arkandan atlarlar."

Renna bu şekilde öldürdüğü kaya iblisini düşündü ve muhafazalı pelerinini daha da sıkılaştırarak her yöne dikkatli bakışlar attı.

"İleride bir tane var," dedi Arlen. "İyi izle." Alacakaranlık Dansçısı'nın ipini Renna'ya verip onların önünden yürüdü.

"Cüppeni çıkarmayacak mısın?" diye sordu Renna, ancak Arlen başını iki yana salladı.

"Sana bir numara göstereceğim," dedi. "Derinin muhafazalı olmasına gerek bile yok, eğer doğru düzgün yaparsan."

Renna başıyla onaylayıp dikkatle seyretmeye koyuldu. Biraz daha ilerledikten sonra Arlen'ın söylediği gibi, yukarıdan bir hışırtı geldi ve ağaç kabuğuna bürünmüş gibi görünen bir iblis yukarıdan Arlen'ın hemen arkasına doğru atladı.

Ancak Arlen hazırdı. Dönüp başını iblisin koltuk altından kurtardıktan sonra boş kolunu nüveliğin boynuna arkadan dolayıp burnunu yakaladı. Keskin bir hareketle yine dönerek, iblisin düşüşündeki gücün, boynunu kırmasını sağladı.

"Nüve aşkına," diye nefesini tuttu Renna.

"Bunu yapmanın birkaç yolu vardır," dedi Arlen, muhafazalı parmağını iblisin gözüne sokup öldüğünden emin olarak. "Ama prensip hepsinde aynıdır. *Sharusahk*, onların güçlerini onlara karşı kullanmakla ilgilidir, tıpkı muhafazalar gibi. Krasialılar şu son birkaç yüzyıldır böyle hayatta kalıyorlar. Her gece *alagai'sharak* savaşını vererek."

"İblisleri öldürmekte bu kadar iyilerse, neden onlardan böyle nefret ediyorsun?" diye sordu Renna.

"Krasialılardan nefret ettiğim yok," dedi Arlen, ardından duraksadı. "En azından hepsinden değil. Ama onların hayata bakışı, yani erkek ve savaşçı olmayan herkesi köleye çevirmeleri doğru değil. Özellikle de mızrağın ucuna koydukları Thesalılara bunu zorla yaptırmaları."

"Thesalılar kim?" diye sordu Renna.

Arlen ona şaşkın gözlerle baktı. "Bizleriz. Tüm Hür Şehirler. Benim niyetim de hür kalmaları."

Nüvelik prensi gün ışığının geçmesini Nüve'de beklerken adam oldukça yol kat etmişti, ancak mimik iblisi hızlıydı ve çok geçmeden zihin iblisi avını görüş mesafesinde buldu. Seyrek bir

ağaç topluluğu içinden atını yürütüyordu adam. Zihin iblisi yukarıda daire çizerken orman asalaklarının ona saldırdığını gördü. Av, hızını biraz olsun azaltmadan bunları çabucak bertaraf etti.

Zihin iblisinin kafatası kemiği titrediğinde, mimik iblisi ağaca doğru dalışa geçti. Havada devasa bir orman iblisi şeklini alan yaratık, kısa süre içinde bir ağaç dalını yakaladı. Düşüşünü kıvrakça ileri doğru bir harekete dönüştürdü. Daldan dala kolayca atlarken, zihin iblisi hâlâ sırtındaydı.

Sonunda yüksek bir gözetleme noktasında durup adamın yaklaşmasını seyrettiler. Dişiden bir iz yoktu ve zihin iblisi onun izinin bittiğini hatırlamıyordu. Havayı koklayan yaratık dişinin tadını aldı. Dişi kısa zaman önce buralarda bir yerdeydi, ancak iblis o anda herhangi bir iz bulamıyordu.

Yazık olmuştu. Dişi, adama karşı kullanışlı bir araç olabilirdi; üstelik zihni, güçlü bir öfkeyle tatlandırılmış olsa da, lezzetli bir boşluğa sahipti. Adamın zihni tüketildikten sonra, dişi de izi sürülüp tadına varılmaya değer bir yemek olacaktı.

"İleride bir başka orman iblisi var," diye iç geçirdi Dövmeli Adam, muhtemelen gördükleri sekizinci orman iblisi olduğunu düşünerek. Bu çoğundan daha büyüktü. Neredeyse dalların onu taşıyabileceğinden daha ağır görünüyordu. Daha çok bir kaya iblisine benziyordu.

"Bu seferkini ben deneyebilir miyim?" diye sordu Renna.

Dövmeli Adam başını iki yana salladı. Tekrar genç kadına baktı, ancak onu bulması biraz uzun sürdü. Muhafazalı pelerin hâlâ Arlen'ın başını hafifçe döndürebiliyordu ve eğer zihnini yoğunlaştırmazsa, bakışlarının ondan kayıp gitmesi kolaydı.

"Biz silahları sakladığım yere varana kadar uyku uyuman lazım," dedi. "Eğer sihirle dolarsan uyuyamazsın."

"Peki ya sen?" diye sordu Renna.

"Bu gece yapmam gereken muhafaza işleri var. Çukur'a döndüğümüzde uyurum," dedi Arlen, gözünün ucuyla orman iblisinin tuzak kurmak üzere tünediği noktayı kaçırmayarak.

Ancak orman iblisi onların geçmesini beklemedi. Devinim kazanıp kendini ikilinin önüne attı. Bu beklenmedik bir hareketti ancak Dövmeli Adam'ın bir kenara doğru eğilmesi için vakit vardı. Yaratığın öne uzattığı pençeye uzandı ve pençeyi döndürüp gücünü ona karşı kullanmaya çalıştı.

Fakat iblisin uzuvlarının uzunluğunu yanlış hesaplamış olmalıydı, çünkü bir şekilde yaratığın pençeli ayağını ıska geçmişti. Nüvelik cüppeli bacağını yakalayıp onu ayaklarından kendine doğru çekti. İkisi de zemine sertçe düştüklerinde, iblis yana yuvarlanıp Arlen'la eşit bir konumda ayakları üzerine doğruldu.

Yüzleştikleri anda, Dövmeli Adam, bu ibliste farklı bir şeyin olduğunu anladı. Yaratık onun etrafında sabırla çember çiziyor, fırsat kolluyordu. Birkaç kez, Dövmeli Adam gözlerini aşağı çevirerek ya da başka tarafa dönerek onu üzerine çekmeye çalıştı, ne var ki iblis bu yemi yutmayarak onu dikkatle izlemeyi sürdürdü.

Akıllıymış, diye düşündü Arlen.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Renna, bıçağına uzanarak.

Dövmeli Adam güldü. "Tek başına bir orman iblisini öldürmek için yardıma ihtiyacım olduğu vakit, kıyamet kopmuş demektir." Cüppesinin bağını çözmek üzere aşağı uzandı.

Henüz bunu yapamadan, nüvelik hırlayarak atıldı ve onu yere devirdi. Dövmeli Adam sırtüstü düşerken yaratığı tekmeledi. Alacakaranlık Dansçısı'nın bile çiftesinden güçlü vurmuştu ancak yaratığın kolları bir göl iblisinin dokunaçlarına dönüşüp onun etrafını çevrelediler. Dokunaçların üzerindeki keskin boynuzlar saplanırken, vantuzlar da cüppeye yapışmış, kıyafeti sıkıca yerinde tutarak Arlen'ın derisinde muhafazaların ortaya çıkmasını engelliyordu. İblisin ağzı Dövmeli Adam'ın gözlerinin hemen önünde büyümeye başladı ve bir kıyı iblisinin, onu tümden yutabilecek ağzına dönüştü.

Dövmeli Adam iblisin alt çenesine kafasının üzerindeki muhafazayla darbe indirdi. Bir parlama olduğunda iblis acıyla uludu. Birkaç dişi paramparça olmuştu ancak daha yüzlercesi vardı ve yaratık tutuşunu bırakmadı. Dövmeli Adam darbeyle nefes vermişti ve şimdi, yeni bir nefes alamadığını fark etti.

Ciğerlerindeki son havayla tiz bir ıslık çalan Dövmeli Adam, Alacakaranlık Dansçısı'nı çağırdı. At dev kafasını çevirip kendini Renna'dan kurtardı ve boynuzlarını aşağı eğip saldırıya geçti. Boynuzlar iblisin omzunu kan ve sihir patlamasıyla delip geçerken yaratık acıyla çığlık attı ve sonunda tutuşu gevşedi. Dövmeli Adam yana yuvarlanarak nefes almaya çalıştı.

Nüvelik, Alacakaranlık Dansçısı'nın boynuzlarından kurtulmak üzere adeta eriyerek şekil değiştirmeye başladı. Bir kaya iblisine dönüştüğünde, elinin tersiyle ata darbe indirirken gözlerini Dövmeli Adam'dan ayırmadı.

Zırhı ve eyer çantaları olmadan bile Alacakaranlık Dansçısı neredeyse bir ton ağırlığındaydı ancak güçlü iblis atın ayaklarını yerden kesmişti. Hayvan uzun bir ağaca çarpıp düştüğünde, Dövmeli Adam çıkan çatırtının ağacın kabuğundan mı yoksa atın omurgasından mı geldiğini anlayamadı.

"Dansçı!" diye çığlık atan Dövmeli Adam, vücudundan cüppesini yırtarak çıkardı ve kendini iblisin üzerine attı. Renna koşarak ata bakmaya gitti.

Dövmeli Adam'ın darbeleri nüveliği geriye itmiş, yaratık saldırı karşısında mesafe bırakma konusunda cömert davranmıştı ancak Alacakaranlık Dansçısı'nın boynuzlarının açtığı yara çoktan iyileşmişti ve Dövmeli Adam'ın yumrukları ile tekmelerinin uzun süren etkileri olmuyordu. Yaratığın teni, yanık darbe noktalarında damar gibi atıyor, yaralarını anında iyileştiriyordu.

Dövmeli Adam iblisi tek kolu üzerine düşürebildi, ancak yaratık büyük pençelerini zemine gömüp ona doğru devasa toprak parçaları fırlatmaya başladı. Dövmeli Adam kaçmaya fırsatı bulamadan ıslak toprak parçaları onun üzerine çarptı. Çabucak ayağa kalkarken üzerindeki pisliği attı ancak biliyordu ki, muhafazaları, üzerinde kalan toz toprağın altında zayıflayacak, hatta işlevlerini yitireceklerdi.

Ne var ki Arlen nüvelikten daha yaralı değildi ve bu güçlü iblisin kaçıp gitmesine izin vereceği yoktu. Tekrar birbirleri etrafında çember çizmeye başlayıp dişlerini göstererek hırladılar. İblisin kollarından biri, yarım düzine dokunaç haline gelmişti. Her biri üç metre uzunluğundaydı ve uçlarında keskin boynuzlar vardı.

"Lanet gece, Nüve'nin hangi yerinden çıkageldin *sen*?" diye sordu Dövmeli Adam. Mimik iblisi cevap vermedi. Onun yerine yeni uzuvlar çıkarıyordu.

Dövmeli Adam bir kenara atladı ve yuvarlandıktan sonra kalkarak iblisin menzili içine girdiğinde koşmaya başladı. Yaratığın koltuk altında, zırhlı derisinin kaplamadığı bir boşluk vardı. Arlen sertleştirdiği parmaklarını, üzerindeki delme muhafazalarıyla birlikte oraya yönelterek, kalıcı bir zarar vermeye çalıştı.

Nüvelik çığlıklar içinde döndü ve eti, Dövmeli Adam'ın eli etrafında birden kayboldu. Dövmeli Adam ancak o anda, eli değişen iblisle temas halindeyken, yaratığın ne yaptığını anladı. İblis maddeselliğini yitiriyor, tekrar oluşuyordu. Tıpkı Arlen'ın ya da diğer nüveliklerin yapabildiği gibi. Ancak bu iblis, maddeselliğini farklı şekillerde geri kazanabiliyordu. Dövmeli Adam bunu anladığında, önünde binlerce olasılık açılmıştı. Düşünülemeyecek kadar çoktular. Arlen bu düşünceleri rahatsız edici bir sineği uzaklaştırır gibi uzaklaştırarak, dikkatini saldırı halindeki düşmanına geri çevirdi.

İblisin dönüşüm halinde olduğu o kısacık anda, Dövmeli Adam da maddeselliğinden çıktı ve yaratığın dumansı şekline hafifçe karışarak, onun maddeleşmesini önledi. İblis ona hâlâ katı bir madde gibi geliyordu, ancak Renna'nın attığı çığlık sanki bir mil öteden atılmış gibiydi. Arlen iblisle birlikte tıpkı hayaletler gibi birden dumansı şekiller almalarının, genç kadının önünde nasıl bir manzara oluşturduğunu biliyordu ancak yapacak bir şey de yoktu.

Daha önce bir başka iblisle bu haldeyken dövüşmüştü ve biliyordu ki, bu durumda güç ya da muhafazalar anlamsızdı. Burada güç *iradeydi* ve Dövmeli Adam, kendi iradesinin herhangi bir iblisten daha üstün olduğunu biliyordu.

İradesinin de yardımıyla, mimik iblisinin moleküllerine yapışmış, onları dağınık, maddeleşemez halde tutmaya çalışıyordu. Yaratığın birden duyduğu korkuyu hissetti ve buna öfkesiyle karşılık verdi. Yaratığın iradesine, söz dinlemez çocuğunu yola getiren bir ebeveyn gibi yön veriyordu.

Ne var ki, mimik iblisinin iradesinin kırıldığını hissettiği anda, bir başka irade ona ulaştı. Bu irade, bin kat daha güçlüydü.

Nüvelik prensi, dövüşün üzerinde, yüksek bir ağaç dalına tutunmaktaydı ancak zihni, mimiğin gözleri ardındaydı. Muharebe boyunca hizmetkârını bizzat kontrol etmişti.

Başka herhangi bir düşmana karşı işi çabucak bitirebilirdi, zira zihin iblisi basit bir şekilde rakibinin düşüncelerini okuyabilme kabiliyetine sahipti. Herhangi bir saldırıyı, saldırı daha gelmeden okuyup karşı koyabilirdi. Ancak bu insanın zihnindeki düşünceler muhafazalıydı, o yüzden iblis onun planlarına karşı kördü. Mimik iblisi yine de başarılı olmaya yakındı, ancak sonra insan, zihin iblisinin bile beklemeyeceği bir şey yapmıştı.

Maddeselliğinden çıkmıştı.

Nüvelik prensi ne böyle bir şey görmüş, ne de bir yüzey yaratığının bunu yapabileceğini hayal etmişti. Bir an için, insanın gücü karşısında korku hissetti.

Ancak bu, sadece bir an içindi çünkü o anda, insan, mimik iblisinin iradesini kırarken, nüvelik prensi onun zihnine dokunmayı başardı. Bu geçiş halinde, muhafazaların bir gücü yoktu. Her prens bunu bilirdi. İnsan, aptalca kendini savunmasız bırakmıştı.

Zihin iblisi, insan şaşkınlığından toparlanamadan saldırıya geçti ve ardından –en sonunda– onun anılarının oluşturduğu nehre dalarak düşmanını tanıdı. İnsan bu işgal karşısında dehşete düşmüştü, ancak bunu durdurmaya da gücü yoktu. Âciz öfkesi, sarhoş ediciydi.

Ama sonra, insan, iblisi bir kez daha şaşırttı. Daha zayıf bir yaratık hataya düşerdi, ancak bu adam, anılarını ardında savunmasız bırakarak kendi iradesini zihin iblisinin kendi nehrine yönlendirdi. Yaratığın varlığının özüne dalmıştı. Adam, zihin iblisinin savunmasını bir anda aşabilmişti zira yaratık böylesine bir vahşiliğe kendini hazırlamamıştı. Nüvelik prensi kendi iradesini toparlayıp bağlantıyı kesmeden önce, bir an için o durumda kaldılar.

Adamın zihni özgür kaldığı anda, maddeselliğini yeniden kazandı ve mimik iblisi de bunu yapmak zorunda kaldı.

"Renna!" diye seslendi insan. Nüvelik prensinin şok içindeki bakışları arasında, hava birden dalgalandı ve dişi insan sanki yoktan var olmuşçasına ortaya çıktığında, mimik iblisini muhafazalı bıçağıyla deşti.

Zihin iblisi, mimik iblisinin ulumasını duymazlıktan gelerek dişi insanın etrafındaki havada oluşan dalgalanmayı inceledi. Darbeleri ardı ardına vururken bu dalgalanma bir cüppe gibi kadının arkasında salınıyordu. Bir prensin gözlerinden bile saklı olması, güçlü bir muhafazacılığa işaretti.

Erkek insan maddeselleştiği anda, zihinsel muhafazaları da etkin hale geçmişti ancak bunun yanında mimik iblisinin üzerindeki kontrolünü de yitirmişti. Zihin iblisi hizmetkârına emir verip erkek insanı yere düşürdükten sonra, mimik iblisine bu sefer dişiye saldırmasını emretti. Yaratık, kadının üzerine atılıp muhafazalı kıyafetini üzerinden sökerken zeminde yuvarlandılar.

Erkek insan ayakları üzerine doğrulana kadar, önüne iki dişi dikilmişti. Görüntü ve hareketleri birbiriyle aynıydı. Zihin iblisi onların düşüncelerini birbirine bağlamıştı ve böylece mimik iblisi, gerçek dişinin her hareketini tamamıyla aynı şekilde, aynı zamanda taklit edebilecekti. Nüvelik prensi, tutunduğu ağacın kabuğunu bıraktı, boşluğa adımını attı ve düşen bir yaprak gibi zemine kadar hafifçe sürüklendi.

Önünde iki Renna Tanner gören Dövmeli Adam gözlerini kırpıştırdı. O kadar ki, tenlerindeki karasap lekelerinin silinmiş görüntüsü bile aynıydı. İkisi de ona aynı gözlerle bakıyor, aynı paçavraları giyiyor, aynı bıçağı taşıyorlardı. Etraflarına yaydıkları sihir bile aynı görünüyordu.

Dövmeli Adam, Alacakaranlık Dansçısı'nın yanına koşup atın zar zor almaya çalıştığı nefes sesini duymazlıktan gelmeye çalışarak büyük yayını aldı ve bir ok gerdi. Kime nişan alacağını bilemez halde tereddüt etti.

"Arlen, iblis olan o!" diye bağırdı iki Renna da, aynı anda birbirlerine işaret ederek.

Ardından ikili birbirlerine şok içinde baktıktan sonra ona döndüler. "Arlen Bales," dediler, Renna'nın kızgın olduğunda yaptığı, ellerini beline götürme hareketini aynı anda yaparak, "sakın bana beni bir nüvelikten ayırt edemediğini söyleme!"

Dövmeli Adam ikisine de bakarak özür dilercesine omuz silkti. İki çift kahverengi göz, ona öfkeyle bakmaktaydı.

Dövmeli Adam kaşlarını çattı. "Neden o gece öpücük oyunu oynamak zorunda kaldım?"

İki Renna da bu soru karşısında eğlenmiş göründü. "İmdat oyununda kaybetmiştin," dediler aynı anda. Ardından dehşetle birbirlerine dönüp baktılar.

Dövmeli Adam yoğunlaşarak ikisini de aynı anda seyretmeye çalıştı. "Nasıl kaybettim?"

Rennalar tereddüt ettiler, sonra ona baktılar. "Beni hile yapmıştı," diye itiraf ettiler. İkisinin de gözleri, cinayet işleyebilecek olduklarını belli eden ifadelerine tekrar büründükten sonra birbirlerine bir kez daha döndüler ve bıçaklarını kaldırdılar.

"Yapma!" dedi Dövmeli Adam yayını kaldırarak. "Biraz zaman ver."

İkisi de ona rahatsız olmuş bakışlarını yöneltti. "Hay nüveye gidesice... Arlen, bırak şu lanet şeyi öldüreyim de iş bitsin!"

"Onunla başa çıkamazsın Ren," dedi Dövmeli Adam. İki kadın da yine öfkeli bakışlar attılar. "Gerçek Renna benim sözümü dinlerdi," diye ekledi Dövmeli Adam.

Kadınlar buna karşılık olarak başlarını geriye atıp kahkahayı bastılar ancak birbirlerine saldırmak üzere herhangi bir hareketlenmede bulunmadılar. Dövmeli Adam başıyla onayladı.

"Ortaya çık bari!" diye bağırdı gecenin karanlığına doğru. "Orada olduğunu biliyorum! Şu değişen iblis bu iş için o kadar akıllı değil!"

Yan taraftan bir hışırtı geldi ve bir iblis ortaya çıktı. Bu küçük ve ince yapılı bir yaratıktı. Fazla büyük görünen bir kafası ve yumrulu bir kafatası kemiği vardı. Gözleri dev, kara havuzlar gibiydi ve yaratık, ona doğru tek sıradan oluşan keskin dişlerini gösterdi. Narin parmaklarının ucundaki tırnakları ise, Angierslı bir leydinin boyalı tırnaklarına benziyordu.

"Siz pisliklerden biriyle ne zaman karşılaşacağımı merak ediyordum," dedi Dövmeli Adam. Alnının ortasındaki büyük muhafaza dövmesine parmaklarıyla vurdu. "Bu buluşma için özellikle makyajladım kendimi."

İblis başını bir yana yatırıp onu incelemeye başladı. Dövmeli Adam'ın yanında, iki Renna da hafifçe gerginleşti.

"Senin zihnin korunuyor olabilir, ancak bu dişininki korunmuyor," dediler Rennalar aynı anda. İblis, Dövmeli Adam'a bakmayı sürdürüyordu. "Dişiyi istediğimiz anda öldürebiliriz."

Dövmeli Adam yayını gerip o anda okunu fırlattı ancak iblis havaya küçük bir muhafaza çizdi. Hedefini bulamadan bir sihir parlaması oldu ve ok kül parçalarına dönüştü. Dövmeli Adam bir başka ok gerdi ancak bu, yeni iblise karşı beyhude bir hareket gibi görünüyordu. Yayını indirirken telin gerginliğini azalttı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Kuyruğuyla arkasındaki böcekleri ezmeye çalışırken, atın ne istiyor?" diye sordu Rennalar. "Sen yok edilmesi gereken bir can sıkıntısısın, fazlası değil."

Dövmeli Adam alayla güldü. "Gel, bir dene."

Ancak Rennalar başlarını iki yana salladılar. "Zaman içinde. Seni koruyacak asalakların yok, ama ben birçoğuna sahibim. Yakında kafatasını yarıp zihnini tüketeceğim, ama önce dişi için pazarlık yapmana izin vermek beni eğlendiriyor."

"Benim istediğin hiçbir şeye sahip olmadığımı söylemiştin," dedi Dövmeli Adam.

"Evet," dedi Rennalar. "Ancak saklı tutmayı istediğin bir şeyden vazgeçmen sana acı verecek ve bu da, senin zihninden yapacağımız yemeğin tuzu biberi olacak."

Dövmeli Adam'ın gözleri kısıldı.

"Bizi nereden öğrendin?" diye sordu Rennalar.

Dövmeli Adam ikiliye döndü ve ardından zihin iblisine baktı. "Neden söyleyeyim? Bunu kafamdan çekip çıkaramazsın ve kız da bunu bilmiyor."

Rennalar gülümsedi. "Siz insanlar, iş dişilerinize geldiğinde zayıfsınız. Bu zayıflık, atalarınızdan size kadar dikkatlice aktarılmış. Ya söylersin ya da dişi ölür." Konuşurlarken iki kadın da

muhafazalı bıçaklarını kaldırıp birbirlerinin boğazlarına tuttular.

Dövmeli Adam yayını kaldırıp ikili arasında tereddütte kaldı. "Birini vurabilirim. Senin değişen iblisini öldürmek için yarı yarıya şansım var."

Kadınlar omuz silktiler. "O sadece bir asalak. Ancak dişi, senin için büyük bir değer taşıyor. Eğer ölürse, oldukça acı çekeceksin."

"Büyük değer mi?" diye sordu Rennalar. Dövmeli Adam dönüp onlara baktı. Gözlerinde korku ve umutsuzluk vardı.

"Üzgünüm Ren," dedi Dövmeli Adam. "Niyetim asla bu değildi. Seni uyarmıştım."

İki Renna da başlarıyla onayladılar. "Biliyorum. Senin suçun değil."

Dövmeli Adam onlara doğru yayını doğrulttu. "Bu kez seni kurtaramayacağım Ren," dedi boğazındaki yumruyu yutarak. "Hanginizin gerçek olduğunu bilseydim bile." Renna hıçkırığını tuttu. Dövmeli Adam, zihin iblisinin aldığı zevki neredeyse hissedebiliyordu.

"O yüzden güçlü olup kendini kurtarmaya çalışman gerekecek," dedi. "Çünkü o canavar şeytanın ta kendisi ve kaçıp gitmesine izin vermeyeceğim."

Zihin iblisi onun ne söylediğini anladığında gerginleşti, ancak bunun için bir saniye geç kalmıştı. Dövmeli Adam yayını bırakıp yaratığın üzerine atıldı ve aralarındaki mesafeyi anında kapatıverdi. İblis, Renna ve mimik iblisine birbirlerini öldürme emrini veremeden, Dövmeli Adam'ın muhafazalı yumruğu, nüvelik prensinin ampul şekilli kafasına bir sihir patlamasıyla indi.

İnce yapılı iblis darbenin şiddetiyle birkaç metre fırladı ve sırtüstü düştüğünde öfkeyle tısladı. Kafatası bir damar gibi attığında, Dövmeli Adam yaratığın gönderdiği gücü hissetti, ancak bu ona zarar vermedi.

Arkasında, mimik iblisi çığlık attı ancak Dövmeli Adam bunu umursamayarak zihin iblisine doğru bir kez daha atıldı. Yaratığı yere mıhlayıp ağır darbeler indirmeye başladı. Her yara

anında iyileşiyordu ancak o saldırısına ara vermedi ve yaratığı öldürebilecek bir yol bulana kadar onu o durumda tutmaya çalıştı. Eğer yaratık maddeselliğinden çıkacak olursa, Dövmeli Adam da onunla irade dövüşüne girmeye hazırlıklıydı.

Ne var ki, zihin iblisi maddeselliğinden çıkmadı. Büyük ihtimalle böyle bir şeyden korkuyordu. Her darbeyle daha da sersemleyen yaratığın kendini toparlaması her seferinde yarım saniye daha uzun sürüyordu. Dövmeli Adam iblisin arkasına doğru geçip onu bir *sharusahk* kıskacı altına aldı. Ön kollarındaki baskı muhafazaları, yaratığın boğazına denk gelerek parladılar ve güç toplamaya başladılar. İş saniyeler içerisinde bitecekti.

Ancak sonra, bir rüzgâr iblisi Dövmeli Adam'a çarparak kıskacı bozdu ve ikiliyi ayırdı. Dövmeli Adam rüzgâr iblisinin üzerine yuvarlanıp boğazına sert bir darbe indirerek onu afallamış durumda bıraktı, ancak bu kez de bir orman iblisi ağaçlardan dalışa geçmiş, rüzgâr iblisini kurtarmıştı. Bu durum, birkaç iblisin daha manzaraya dahil olmasıyla devam etti.

Zihin iblisi, insanın darbesi onun kafatasında patladığında, mimik ile olan bağlantısının koptuğunu hissetti. Yumurtadan çıktığından bu yana, on bin yıldır, hiçbir yaratık bir nüvelik prensine vurmaya cüret edememişti. Bu akla hayale sığmayan bir şeydi.

İblis zemine sertçe düştüğünde, içinde bulunduğu acil durumu genel bir çağrı olarak beyniyle iletti. Bunu yanıtlamak üzere asalaklar dört bir yandan geleceklerdi. Mimik iblisi de bu çağrıya haykırarak yanıt verse de, imdada yetişmekte başarısız oldu. İnsan, zihin iblisinin üzerine atlamış, baş bölgesine muhafazalarıyla darbeler indiriyordu.

Mimik iblisi aracılığıyla dövüşmeye alışkın olan zihin iblisi, fiziksel dövüşün acısı ve kafa karışıklığına hazırlıksız yakalanmıştı. İnsan ona toparlanacak vakti tanımıyordu ve yaratık, insanın ilkel kıskacını engellemek konusunda çaresizdi. Muhafazaları etkinleşen insan, nüvelik prensinin kendi sihrini emerek, bunu acıya çeviriyordu.

Bu, yaratığın sonu olabilirdi ancak sonunda bir rüzgâr iblisi onun çağrısına koşmuş, insana çarparak kıskacı bozmuştu. Diğer asalaklar da onun peşinden, nüvelik prensini savunmaya gelmişlerdi. Kıskaçtan kurtulduğu anda, zihin iblisi yaralarını iyileştirdi ve maruz kaldığı küçük düşürücü durum karşısında tıslադı. Bir başka çağrıda bulunduğunda, amacı insanı asalaklar arasında boğmaktı. O bölgede düzinelerce asalağı hissedebiliyordu. O iblisler var güçleriyle muharebeye koşuyorlardı ancak mimik iblisi, garip bir şekilde ortalıkta yoktu.

İnsan, orman iblislerini yolundan çekip attıktan sonra nüvelik prensine bir kez daha saldırdı, ancak bu kez yaratık hazırdı. İnsana fiziksel darbe gibi inen bir hava patlamasını yaratacak muhafazayı çizmiş, onu açıklık boyunca karşı tarafa fırlatmıştı. İnsan ayağa kalkana kadar, tekrar orman iblisleriyle çevrelenmişti. Zihin iblisinin emriyle, ağaçlardaki dalları koparıp silah olarak kullanmaya başlamışlar, insanın tenindeki yasaklama muhafazalarını bile aşıyorlardı.

Sözlerinin ve hareketlerinin taklit edilmesi yeterince dehşet vericiydi, ancak Renna, zihin iblisi onun sesinin de kontrolünü ele aldığında midesinin bulandığını hissetmiş ve yaratığın, onun zihninde bu kadar zamandır saklandığını fark etmişti. Sanki bir arabaya gizlice sığınmış bir kişi, o arabanın kontrolünü aniden eline almış gibiydi.

Bu, lafı edilemeyecek alçaklıkta bir işgaldi. Harl'ın ona yapmış olduğu şeylerden bile daha kötüydü. Bahçe helasına kapatılmasından, gece vakti kazığa bağlanmasından daha kötüydü. Genç kadın, iblisin onun düşünceleri arasında bir tarla faresi gibi dolaştığını, onun en değer verdiği, en özel anılarını alarak, Arlen'a karşı bir silah olarak kullanacağını hissetti.

Bu düşünce onu öfkeyle doldurmuştu. Bu tepkisi karşısında zihin iblisinin duyduğu keyfi fark etti. *Seni daha önce de aldım,* diye fısıldadı yaratık, zihninin içerisinde. *Birçok kez.*

Renna, Arlen'a baktı ve onun gözlerindeki teslim ifadesi karşısında umutsuzluğa kapıldı. Önceleri, Arlen'la aynı yolu

yürüyebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü. Onun yapabileceği her şeyi kendisinin de yapabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi, bunun yalan olduğu ortaya çıkmıştı. Renna'nın yapabileceği tek şey, Arlen'ın ölümüne sebep olmak olacaktı.

Hıçkırığını tuttu ve bıçağını kaldırıp onu kendi boğazına saplamaya çalıştı. Ne var ki zihin iblisi onun vücudunu bir Jonglör kuklası gibi kontrol etmekteydi ve genç kadın, onun iradesine karşı gelemiyordu. Arlen doğru tahminde bulunsa ve bir şekilde mimik iblisini öldürse bile, zihin iblisi, Renna'nın bıçağını kendi kalbine saplamasını kolayca sağlayabilirdi. Renna, Arlen'ı uyarmak istedi, ancak bir şey söyleyemiyordu.

Ama sonra, Arlen'ın gözlerindeki ifade değişti. Sanki bir karara varmıştı. Renna'ya daha önce kimsenin göstermediği bir güvenle bakıyordu.

"O yüzden güçlü olup kendini kurtarmaya çalışman gerekecek," dedi. "Çünkü o canavar şeytanın ta kendisi ve kaçıp gitmesine izin vermeyeceğim."

Bu bakış, Renna'nın korkusunu yok etti ve gözlerini sertleştirdi. Başıyla onaylayan Renna, zihin iblisinin ani korkusunu hissetmiş, yaratıkla aynı anda Arlen'ın aslında söylediği şeyin anlamını kavramıştı. İblis tepki vermeye çalıştıysa da, Arlen kadar çabuk değildi. Arlen onun başına öyle bir darbe indirmişti ki, karanlık hava, sihirle aydınlanmıştı.

İblisin kafasındaki varlığı birden sona erdiğinde, Renna afallamış, sersemlemiş bir durumda kaldı. Hâlâ onun görüntüsünde olan mimik iblisine bakarken, yaratığın da benzer bir şekilde tökezlediğini gördü. Zihin iblisi onun zihninden de çıkmıştı.

Babasının bıçağını daha da sıkı kavrayan Renna hırlayarak yaratığa doğru atıldı ve silahı, onun açık göbeğine sapladı. Boştaki kolunu iblisin etrafına dolayarak onu kendine çekti ve kendi tenindeki karasapla boyanmış muhafazalar etkinleşti. Sihir kasları boyunca ilerledi ve genç kadın bıçağı yukarı doğru ilerlettiğinde yaratığı göbekten boynuna kadar yardı.

Mimik iblisinin vücudu dıştan genç kadınınki gibi görünebilirdi, ancak kara, yapışkan kanı, yüzey dünyasına ait bir canlının sahip olacağı türden değildi.

Onun yüzüne bakan Renna, berrak su yüzeyinde binlerce kez gördüğü yüzü gördü. Kendisininkiyle aynı olan gözlerdeki acı ve kafa karışıklığı, onu neredeyse ağlatacaktı ancak sonra, yaratığın yüzü köpeksi bir hal almaya, tıslayan ağzındaki dişler uzamaya başladı.

Mimik iblisi atıldığında Renna döndü ve Arlen'ın ona öğretmiş olduğu gibi, enerjisini ona karşı kullandı. Yaratık yanından geçtiği anda Renna onun kalın saç örgüsünü yakaladı ve düşüşünü durdurarak ensesini açtı. Bu hareket ona öyle bir güç sağlamıştı ki, yaratığın boynundan geçen bıçağı, neredeyse güç gerektirmemiş, tereyağından geçer gibi geçmişti.

Ve öylece, dövüş sona erdi. İblisin cesedi yere düştüğünde, genç kadın kendi başını saçından tutar halde kalmıştı. Cansız başın gözleri arkaya dönmüştü ve boyun kısmından siyah kanlar akmaktaydı. Renna derin bir nefes çektiğinde, bu saatlerdir aldığı ilk nefesti.

Başını kaldırdığında, zihin iblisinin, Arlen'ın ayakları önünde ölü olarak durduğunu görmeyi bekliyordu ancak bunun yerine, Arlen'ın, ellerinde ağaç dalları olan orman iblisleri tarafından çevrelendiğini, zihin iblisinin de gerilemekte olduğunu gördü. Nüvelikler henüz onu fark etmemişler, sadece Arlen'a yoğunlaşmışlardı.

Renna etrafına baktıktan sonra elindeki kelleyi yere bıraktı ve hemen yerdeki muhafazalı pelerinini aldı. Mimik iblisi pelerinin boğaz kısmındaki bağları yırtmıştı, ama bunun dışında pelerin sağlamdı. Bıçağını kınına sokan Renna pelerini omuzlarına attı, kapüşonunu kafasına geçirdi ve onu kapalı tutmak için iç taraftan iki elini de kullandı.

Dikkatle kalktı ve dövüşün yaşandığı yere doğru yavaş ve dengeli bir şekilde ilerleyerek, muhafazaların avantajını sonuna kadar kullanmayı amaçladı. Orman iblislerinden biri Arlen'ın omzuna vurunca, Arlen yere düştü ve kan tükürdü. Diğer iblisler de onun peşinden gittiler. Arlen umutsuzca yuvarlanarak onların darbelerinden kaçınmaya çalışsa da, pek başarılı olamıyordu.

Genç kadın, Arlen'ın imdadına yetişmeyi her şeyden fazla

istiyordu ancak yüreğinde, adamın ondan bunu istemeyeceğini de biliyordu. Zihin iblisi tekrar cüretkâr bir hava takınmış, kaçmaya yeltenmiyordu. Eğer Renna ona güneşi gösterebilecek olursa, bu, ikisinin de hayatına değerdi.

Dövmeli Adam, ağaç dalının darbesiyle kendini yerde bulduğunda kaburgalarının kırıldığını hissetti. Ağzına gelen berbat safra ve kan karışımını zorlukla toprağa tükürdü.

O kendisini toparlayamadan, bir başka darbe geldi. Bir üçüncüsünden sıyrılmak üzere yuvarlanan Dövmeli Adam, dördüncüsünden de kurtuldu ancak ayağa kalkacak fırsatı bulamadı. Beşincisi tam yüzüne indi. Yüzündeki deriyi soymuş, gözlerinden birini yuvasından çıkarmıştı. Darbenin sesi kafasının içinde çınlayan Dövmeli Adam, başka hiçbir şeyi duyamadı.

Tek gözüyle yukarı baktığında, birkaç iblisin aynı anda dallarını savurmak üzere olduğunu gördü. Bir an için öleceğini düşündü. Ancak sonra aklı başına bir saniyeliğine geri döndüğünde, aptallığına küfretti.

Dallar aşağı indiklerinde, sadece dumansı bir şekle dokunabilmişti. Dövmeli Adam grubun ortasından sıyrıldı ve orman iblislerinden birinin ardında tekrar maddeselliğini kazandı. Yaraları anında iyileşmişti. İblisin bacaklarından birini tekmelerken, yaratığın boynuzlarından birini yakaladı ve kendi ağırlığını kullanarak döndürdüğü avının boynunu kırdı. Bir sonraki iblisin üzerine atıldığında, başparmaklarını onun gözlerine soktu. Üçüncü iblis elindeki dalı ona doğru savurdu, ancak Dövmeli Adam dumansı şekline geri döndüğünde, yaratık, kör olmuş kardeşine vurmuş oldu. Dövmeli Adam tekrar katı hale geldiğinde sertleştirdiği parmaklarını saldıran iblisin ağaç kabuğu zırhındaki bir aralığa sapladı. Yaratığın kalbi, patlayan kestaneler gibi infilak etti.

Dövmeli Adam, yaklaştığını görmesi halinde hiçbir ölümcül silahın kendisine zarar vermeyeceğini önceden de biliyordu ancak şimdi fark etmişti ki, iş bunun da ötesindeydi. Ölüm ya da uzuv kopması dışında her yara anında iyileşiyordu. Etrafın-

daki nüvelikler, onun yolundan def edeceği sineklerden fazlası değillerdi. Saldırıya geçmek amacıyla kendi kendilerine maddeselliklerinden çıkacak kadar akıllı değillerdi ve zihin iblisi, bunu onlara yaptırmak konusunda çekinceli olacaktı, zira o durumda Dövmeli Adam'ın iradesiyle karşı karşıya kalırdı.

Dövmeli Adam geriye kalan orman iblislerini görmezden geldi ve onların içinden bir hayalet gibi geçti. Nüvelik prensine uzanan yol açık olduğunda tekrar katı hale geldi. İblise baktığında, bir çeşit baş dönmesi onu zayıf düşürdü. İblisin binlerce yıldır hâkim olduğu güçleri kendisinin daha yeni keşfetmekte olduğunu fark ederken, bir saniye önce hissettiği kendine güven kaybolup gitti. Yaratık, dişlerini göstererek pençesiyle havada bir muhafaza çizdi.

Ama sonra, iblisin göğsünden bir bıçak ucu çıkıverdi. Silah, sihirle parlıyordu. Renna'nın pelerini yere düşerken Dövmeli Adam'ın baş dönmesi yok oldu. Renna iblisin boğazını boş koluyla kıskaca almıştı ve bu sırada bıçağının üzerindeki temas muhafazalarının gücü de artmaktaydı.

Nüvelik prensi şaşkınlık ve acıyla çığlık atarken Dövmeli Adam tek saniye tereddüt etmedi. İleri atılarak yaratığa ağır darbeler indirmeye, onu dengesiz bırakmaya çalıştı. Renna bıçağını bıraktı ve nehir taşlarından oluşan kolyesini yaratığın boğazı etrafına doladı. Muhafazalar parladığında zihin iblisi sanki çığlık atmak ister gibi ağzını açtı ancak hiçbir ses çıkmadı. Bunun yerine, yaratığın kafatası titredi ve Dövmeli Adam sert bir rüzgâra kapılmış gibi geri fırladı.

Renna bundan etkilenmiş görünmedi, ancak ağaçlar boyunca, hatta her yöne doğru miller boyunca, iblisler ıstırap içinde çığlık attılar. Bir rüzgâr iblisi gökyüzünden düştü, bir ağacın dallarına çarptı ve zemine ölü olarak yığıldı. Dövmeli Adam'a saldırmış olan orman iblisleri de tıpkı onun gibi yere yığıldılar. İblisin psişik çığlığı onları öldürmüştü.

Ve o anda, zihin iblisi kaçtı.

Nüvelik prensi, korku nedir hiç bilmemişti. Acı tanımamış-

tı. Böyle şeylerin üzerinde bir varlıktı. Onların tadını sadece asalaklarının ya da avlarının zihinlerinden almıştı.

Ancak mimik iblisinin ölümü ya da kendi göğsüne saplanmış bıçağın hissi dolaylı değildi. Boğazı etrafında onu boğan kolye ya da gücünü tekrar toplamasına engel olan darbelerde de dolaylı bir durum yoktu. Yaratık çığlık attı ve etraftaki tüm asalakların zihinlerinin, bu acıyla yanıp tükendiğini hissetti.

İnsan, bir anlığına dikkatini kaybettiğinde, nüvelik prensi bu fırsatı kullanarak maddeselliğinden çıktı ve Nüve'ye kaçmaya başladı. Orada yeni bir mimik iblisi bulacak, bir sonraki döngüye kadar gücünü toplayacak ve yüzeye, binlerce yıldır görülmemiş bir asalak ordusuyla dönecekti.

Renna çığlık attığında, Dövmeli Adam birden dönerek zihin iblisinin genç kadının tutuşundan adeta eriyerek kaybolduğunu gördü. Yaratık Nüve'ye giden en yakın yoldan aşağı kaçmak üzere dumansı bir şekil alıyordu.

Dövmeli Adam içgüdüsel bir hareketle onun peşinden gitti.

"Arlen hayır!" diye çığlık attı Renna. Ama ses çok uzaktan geliyordu.

Nüve'ye giden yol, karanlıkta bir dere boyunca akıntıya karşı yüzmek gibiydi. Dövmeli Adam yolu hissedebiliyordu ancak görme yetisi, Nüve'ye giden yolda anlamsızdı. Sadece sihrin dünyanın merkezinden gelen akışını hissediyordu ve akıntıya karşı onu takip ediyordu. İradesini önündeki nüvelik prensinin şeytani lekesine odaklamıştı ve iblisi yakalayacak kadar yaklaştığında, bu, miller boyu sürmüş bir kovalamacanın sonunda olmuştu.

İblisi tutacak elleri yoktu ama özünü iradesiyle yönlendirerek iblise yapıştı ve tıpkı iki insanın duman üfleyerek tek bir bulut yaratması gibi, birbirlerine karıştılar. İradeleri karşı karşıya gelmişti.

Dövmeli Adam, iblisin iradesinin zayıflamış olmasını bekliyordu ancak gücünden bir şey kaybetmediği belliydi. Birbirlerinin zihinlerine darbeler indirmeye, bulabildikleri tüm za-

yıf noktalara parmak sokmaya çalıştılar. Nüvelik prensi, onun hayatının tüm başarısızlıklarını ortaya döküyor, Renna'yı terk ederek kızı içine düşürdüğü kaderi ya da Rizonlulara yaşattıklarını hatırlatarak onunla alay etmeye çalışıyordu. Jardir'in, zavallı, masum Leesha'yı zorla elde ettiği birtakım görüntüler göstererek onunla dalga geçiyordu.

Bu neredeyse çok fazla gelmişti ancak Dövmeli Adam, acısıyla birlikte saldırıya geçti ve zihin iblisinin savunmasını kırdı. O anda Nüve'nin anlık bir portresini gördü. Sonsuz karanlığın yeri olsa da, devasa çöllerden bile aydınlık bir şekilde, sihrin ışıltısıyla parlıyordu.

İblisin iradesi anında geri çekildi ve saldırısını durdurarak kendi düşüncelerini korumaya çalıştı. Dövmeli Adam ise bu avantajı hissederek saldırısının şiddetini artırdı. Ve Kovan'ı öğrenirken, nüvelik prensi çığlık attı.

Dövmeli Adam o anda kazanabilirdi ancak manzaranın dehşeti bunu önledi. Yeryüzüne avlanmaya gelen nüvelikler, Nüve'nin çıkarabileceğinden o kadar azdı ki... Milyonlarca, milyarlarca iblis... Kadim muhafazaları bulduğundan beri ilk kez, onların asla yenilgiye uğratılamayacağı umutsuzluğuna düştü.

Zihin iblisinin iradesi ona doğru kükredi ve mücadeleleri daha temel bir seviyeye indi. Bu seviye, hayatta kalma iradesiydi. Ancak burada, avantaj Dövmeli Adam'daydı zira onun ölüm korkusu yoktu. Ölüm ikisine de yaklaşırken, omzunun üzerinden arkaya bakmadı bile.

Ancak iblis bunu yapmıştı ve o anda iradesi kırıldı. Böylece Dövmeli Adam onun sihrini kendi özüne katarak, yaratığın yanmış kalıntısını Nüve'ye giden yola sonsuza kadar parçalanmış halde savurdu.

Yolda tek başına kaldığında, nihayet Nüve'nin gerçek çağrısını duyabiliyordu. Bu muhteşemdi. Güç vardı. Kendi içinde şeytani değildi bu güç. Daha çok bir ateşti, iyilik uğruna ya da kötülük uğruna yakılabilecek bir ateş. Ve Dövmeli Adam'ı, aç bir bebeği emzirmeye çağırır gibi çağırıyordu. O ateşe uzanan Dövmeli Adam, tadına varmaya hazırdı.

Ama sonra, bir başka çağrının sesini duydu.

"Arlen!" Bu ses, yol boyunca ilerlerken yankılanan uzak bir sesti.

"Arlen Bales, bana geri döneceksin!"

Arlen Bales. Yıllardır kullanmadığı bir isim. Arlen Bales, Krasia Çölü'nde ölmüştü. Bu ses bir hayaleti çağırıyordu. Dövmeli Adam, Nüve'ye dönerek ona sarılmaya hazır duruma geldi.

"Sakın beni yine terk edeyim deme Arlen Bales!"

Renna. Dövmeli Adam onu şimdiye kadar iki kez kötülüğe terk etmişti, ama üçüncüsü en büyük yara olacaktı. Onu kaçtığı hayata terk etmiş olacaktı, özellikle de genç kadın onunkini kurtarmak için bu kadar uğraşmışken.

Nüve'nin dokunuşu, genç kadının dokunuşunun veremeyeceği neyi verebilirdi?

Duman tekrar zeminden çıkıp Arlen'ın şekline büründüğünde, Renna'nın sesi çığlıklarından dolayı kısılmıştı. Arlen'ı gördüğünde gözyaşları eşliğinde kahkahalar atarken neredeyse boğulur gibi oldu. Daha bir dakika önce Arlen'ın nüvelenmesinin an meselesi olduğunu düşünmüş, umudunu yitirmişti ancak şimdi, birdenbire, etraftaki tüm iblisler ölmüştü. O ve Arlen birbirlerine bakakalmışken, gece ürkütücü bir şekilde sessizleşmişti. Zihin iblisinin sihrinin geri beslemesi yoğun olmuştu ve Renna'nın duyuları, hayatında daha önce olmadığı kadar güçlüydü. Enerjisi taşacak gibiydi. Kalbi ise Jonglörlerin davulları gibi güm güm atmaktaydı. Arlen öylesine yoğun parlıyordu ki, ona bakmak gözlere acı veriyordu.

"Dansçı," diye nefes verdi Arlen birden, sessizliği bozarak. Atına koştu.

"Kırılan çok kemiği var," dedi Renna üzgünce. "Hayatta kalsa bile artık koşamaz. Babam onun acısına son vermemizi söylerdi."

"Babanın söyleyeceği şeylerin Nüve'ye kadar yolu var!" diye hırladı Arlen. Renna onun acısını kendi suratına inen bir tokat gibi hissetti ve o anda, Arlen'ın atını ne kadar sevdiğini anladı. Bunun ne demek olduğunu biliyordu. Bir hayvanın dünyadaki

tek dost olmasının ne olduğunu biliyordu. Arlen keşke onu da bunun yarısı kadar sevebilseydi.

"Yaraları artık kanamıyor," diye belirtti Renna. "Herhalde darbe almadan önce o değişen iblisin sihrinden almış olmalı."

"Mimik iblisi," dedi Arlen. "Mimik deniyor onlara."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Renna.

"Nüvelik prensinin zihnine dokunduğumda çok şey öğrendim," dedi Arlen. Uzanıp atın kırık bacaklarından birini tuttu ve kemiği yerine oturttu. Tek eliyle o kemiği yerinde tutarken, diğeriyle havaya bir muhafaza çizdi.

Acıyla inledi ancak çizdiği muhafaza parladı ve kemikler, Renna'nın gözleri önünde iyileşiverdiler. Arlen teker teker atın her yarasıyla ilgilendi ancak Alacakaranlık Dansçısı rahat nefes almaya başlarken, Arlen'ın kendi nefesi zorlanmaya başladı. Birkaç saniye önce çok parlak olan sihri hızla sönmekteydi. Şimdiden, Renna'nın şimdiye kadar gördüğü en sönük halini almıştı.

Renna onun omzuna dokunduğunda, kendi sihrinin bir kısmının ona geçmesiyle ortaya çıkan acıyı hissetti. Arlen birden irkilerek başını kaldırdı.

"Yeter," diye fısıldadı Renna. Arlen başıyla onayladı.

Dövmeli Adam, Renna'ya bakarken derin bir suçluluk duygusu hissetti.

"Özür dilerim Ren," dedi.

Renna ona merakla baktı. "Ne için?"

"Biz küçükken sana sırtımı döndüğüm, sırf iblis kovalayabileyim diye seni Harl'a bıraktığım için," dedi. "Ve şimdi de bu gece, bunu tekrar yaptığım için."

Ancak Renna başını iki yana sallamaktaydı. "O iblisi kafamda hissettim. Bana sokulduğunu hissettim. Babam bile bu kadar kötü olamazdı. Bu saf şeytanlıktı, Nüve'nin ortasından fırlamış gibiydi. O canavarı öldürmek, bin Renna Tanner'a değerdi."

Dövmeli Adam uzanıp genç kadının yanağına dokundu. Gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Ben de önceden öyle düşünmüştüm," dedi, "ama artık o kadar emin değilim."

"Sözümü geri almıyorum," dedi Renna. "Eğer hayatın buysa, tıpkı düzgün bir eşin yapması gerektiği gibi destek olmaya kararlıyım. Ne olursa olsun."

Şafak yaklaşmaktaydı ve Nüve hâlâ Dövmeli Adam'ı çağırıyordu ancak artık bu uzakta kalmış bir şeydi. Kolayca kulak arkası edilebilecek bir şey. Ve bunun sebebi Renna'ydı. Çünkü Renna'yla birlikteyken, Dövmeli Adam nihayet kim olduğunu hatırlayabilmişti. Sözler, ağzından kolayca çıktı.

"Ben, Arlen Bales, sana sözleniyorum, Renna Tanner."

DÖVMELİ ADAM EFSANESİ DEVAM EDİYOR

BAZEN KARANLIKTAN KORKMAK İÇİN ÇOK İYİ BİR SEBEP VARDIR!

Güneş insanlığın üzerinde batmaktadır. Gece artık güneş batarken yerden yükselen obur iblislere aittir. Yaratıklar, kadim ve yarı yarıya unutulmuş güç sembollerinin arkasına saklanmak zorunda kalan ve sayısı gittikçe azalan insan nüfusunu avlamaya devam etmektedir. Muhafaza denen bu güç sembolleri, yalnızca iblisleri uzakta tutmaya yaramaktadır, fakat efsanelerde bir Kurtarıcı'dan söz edilmektedir: bir zamanlar tüm insanlığı tek bir çatı altında toplayıp iblisleri yenilgiye uğratan, kimilerinin 'peygamber' dediği bir generalden. Ancak o günler, gerçekten yaşanmışsa bile, çok gerilerde kalmıştır. İblisler geri dönmüştür ve Kurtarıcı'nın geri dönüşü sadece bir masaldan ibarettir... yoksa değil midir?

Çöllerin hâkimi, Krasia'nın savaşçı kabilelerini iblis katili bir orduya dönüştüren Ahmann Jardir'dir. Kendini Shar'Dama Ka, yani Kurtarıcı ilan eden Jardir, bu iddiasını destekleyen kadim silahlar –bir mızrak ve bir taç– taşımaktadır.

Ancak kuzeyliler, başka birini Kurtarıcı kabul etmiştir. Kurtarıcı'larının adı Arlen'dir, ancak herkes onu artık Dövmeli Adam olarak tanımaktadır: Derisindeki muhafaza dövmeleriyle tüm iblislere karşı koyabilecek güce erişmiş olan karanlık, korkutucu bir figür. Dövmeli Adam kendisinin Kurtarıcı olduğunu reddeder, ancak yaptıkları bunun aksini söylemektedir.

Bir zamanlar Shar'Dama Ka ve Dövmeli Adam aynı saflarda dövüşmüşler, dost olmuşlardır. Şimdiyse birbirlerinin can düşmanlarıdırlar. Onların arasında ise, insana has dayanma gücünün sınırlarına itilmiş genç ve güzel bir kadın olan Renna; muhafaza yapma yetenekleri Dövmeli Adam'ınkileri bile aşan gururlu ve güzel şifacı Leesha; ve tekinsiz müziğiyle iblisleri yatıştırabilen ya da onları delirtip birbirlerine saldırtabilen gezgin kemancı Rojer bulunmaktadır.

Ancak, eski ittifaklar sınanıp yenileri kurulurken, hepsi önceki yaratıkların tümünden daha zeki –ve daha ölümcül– olan yeni bir iblis türünün ortaya çıkışından habersizdir.

ISBN 978-9944-82-747-8
9 789944 827478
₺35
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi